

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WHEN THE GODS DEMAND OBEDIENCE,
DO NOT KNEEL

SOULS IN RUIN

THE SOULBOUND
SERIES 1

JACQUELINE WHITE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

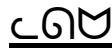
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

YIKILMIŞ RUHLAR
TANRILAR İTAAT İSTEDİĞİNDE
DİZ ÇÖKMEYİN.

RUH BAĞLI SERİSİ
BİRİNCİ KİTAP

JACQUELINE WHITE

Yıkılmış Ruhlar

SoulBound Serisinin Birinci Kitabı

Telif hakkı © 2025 Jacqueline White

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, telif hakkı yasasının izin verdiği eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

İzin talepleri için lütfen yayıncıya şu adresten yazın:

Fildişi Kalem LLC

Jersey City, NJ

Bu bir kurgu eseridir.

İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölümlerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Noctursa

Düzenleme ve Düzeltme: Fenwick Eckhardt

Tipograf: Norman Olasiman, Stardust Book Services

İç Mekan Bölüm Ayırma Tasarımı: Sara Vertuan, Stardust Book Services

İç Baskı Biçimlendirmesi: Stardust Book Services'tan Sara Vertuan.

E-kitap ISBN: 979-8-9995336-1-6

Ciltsiz ISBN: 979-8-9995336-2-3

Ciltli Kitap ISBN: 979-8-9995336-0-9

Birinci Baskı, Ekim 2025

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır.

✿ Parşömen kağıdıyla biçimlendirilmiş

İÇİNDEKİLER

Çalma listesi
giriş
İçerik Uyarıları
Telaffuz Kılavuzu

Önsöz

I. İstenmeyenler

1. Gümüş Gözler
2. Anlaşma
3. Krallıkların Buluşması
4. Şeytanla Dans Etmek
5. Son Bir Ninni
6. Sonun Başlangıcı
7. Kanlı Düğün
8. Arzunun Ölümcül Laneti
9. Cesaretin Bozulması
10. İntikamın Bedeli

II. Umutsuzluğa Düşen

11. Taş Bir Kucaklaşma
12. Karanlık Günler
13. Çapalama
14. Sevinç
15. Neşenin Yokluğu
16. Pişmanlık
17. Anma
18. Lütfen
19. Dişler
20. Ölümün Sesi
21. Kesintiye Uğradı

III. İşkence Görenler

22. Bir Ateşin Uyanışı
23. Kan ve Meydan Okuma
24. Meydan Okuma Oyunu
25. Sessizlik İçinde
26. Çiçek Açan Acı
27. Artçı depresyonlar
28. Dokunmanın Sadeliği
29. Kaos Hakkında
30. Bir Hayalet

31. Bir Tasma ve Bir Isırık
32. Bir İddia
33. Bir Bağların Çözülmesi

IV. Uyananlar

34. Deliliğin Coşkusu
35. Deliliğin Vücut Bulmuş Hali
36. İlâhi Müdahalede
37. Mülkiyetin Reddedilmesi
38. Güç ve Oyunda
39. Fırtınanın Ardından Gelen Sakinlik
40. İlâhi Varlığın ve Ölümlülüğün Çözümlemesi
41. Ölüme İniş ve Diriliş
42. İpek İplikler

V. Hesaplanan

43. Acının Aynası
44. Savaş ve Umut Üzerine
45. Duman ve Yıkıntı İçinde
46. Hapishane Ardındaki Neşeli Anlar
47. Onu Beklerken
48. Bir Yıkım
49. Keder Zincirlerinde
50. Bir Yüceltme
51. Kazanıldı
52. Korunacak Bir Ruh

Epilog

Yazarın Notu

Teşekkürler

Yazar Hakkında

ÇALMA LİSTESİ

Souls in Ruin'den ilham alan Spotify çalma listesini dinleyin.

*Hayatta kalmanın kolay olmadığını bilenler için—
Keskin, kanlı ve kutsal.*

*Bu, gözyaşları arasından gösterilen dişlerdir.
Titrek bir sesle edilen bir yemindir bu.
Bu, yıkımın içine gizlenmiş bir dayanıklılıktır.*

Sen, kırık şeylerin bile güzel olabileceğinin canlı kanıtısın.

Souls in Ruin'i, kendilerine şöyle söylenenler için yazdım:

“İyisin. Bitti. Hayatta kaldın.”

Sanki hayatta kalmak acının bedelini siliyor. Sanki yıkımdan tırnaklarınızla tırmalayarak çıkmak sizi yara almadan bırakıyor.

Ama gerçek şu ki, hayatta kalmak korkunç olabilir. Sizi başkalarının asla göremeyeceği şekillerde değiştirebilir. Yıkılmış Ruhlar, hayatta kalmanın asla kolay olmadığını ve bu yükü taşıyanların dayanıklılıklarıyla kutsal olduklarını anlatan o sessiz, dile getirilmeyen acıya ses verme yolumdu.

Acılarında bile güzeller.

Bu hikaye yumuşak bir hikaye değil. Kolay bir teselli sunmayacak, aksine direnişe, özleme, en karanlık yerlerde bile hayatta kalan kırılğan ateşe tanıklık edecek. Mireille'in yolculuğu kayıp, yıkım ve dayanıklılık yolculuğu; ama aynı zamanda güç ve bedeli dayanılmaz olsa bile ilerlemeye devam etmeyi seçme yolculuğu.

Eğer kendinizi bu sayfalarda görürseniz, umarım kendinizi daha az yalnız hissedersiniz.

İÇERİK UYARILARI

Yıkıntındaki Ruhlar, tüm okuyucular için uygun olmayabilecek, yetişkinlere yönelik temalar ve potansiyel olarak rahatsız edici içerik barındırmaktadır. Bu roman, yetişkin okuyucular (18+) için tasarlanmıştır ve karanlık bir fantastik ortamda acı, güç, arzu ve dönüşüm gibi yoğun temaları ele almaktadır. Hikaye nihayetinde hayatta kalma, özerklik ve duygusal iyileşme üzerine odaklanmış olsa da, lütfen okurken kendi iyiliğinize öncelik verin.

- Fiziksel ve psikolojik işkence (sayfada)
- Esaret ve tecrit
- Güç dengesizliğine dayalı cinsel dinamikler (rıza esasına dayalı ancak karmaşık)
- Şüpheli rıza / manipülasyon / zorla cinsel uyarılma
- Kan, vahşet ve vücut dehşeti (orta ila yüksek düzeyde)
- Gaslighting, saplantı ve duygusal manipülasyon
- İlahi/büyüsel zorlama
- Travma sonrası stres bozukluğu, travma tepkileri, panik ataklar ve dissosiyasyon
- Ölüm, kader ve kayıp temaları
- Geçmişteki ebeveyn ihmaline dair kısa değinmeler.
- Ara sıra intihar düşüncesi (ancak eyleme geçmemiş)
- Çocuk istismarı/ölümüne dair ifadeler

Lütfen okurken kendinize iyi bakın. İçerik size ağır geliyorsa, okumaya ara vermeyi veya destek aramayı düşünün.

TELAFUZ KILAVUZU

KARAKTERLER

Mireille: MIH-ray-ah
Aeldrin: AYL-drin
Cordelia: Kor-DEL-ee-ah
Ira: EYE-rah
Lysa: LEE-sa
Isolde: EE-zold
Valen: VAL-len
Darius: DAH-ree-us

TANRILAR VE İLAHİ VARLIKLAR

Lumara: Loo-MAH-rah
Nyxis: NIX-iss
Vharok: VAH-rok
Kassimir: KAS-ee-meer
Zorikhael: ZOR-ih-kael
Eiros: AY-ros

YERLER VE KONUMLAR

Vareth: VAH-reth
Callais: Kal-LAY
Anorath: AN-nor-rath
Nocthar: NOK-thar
O'ssavayne: OH-sah-vane

DİĞER ÖNEMLİ TERİMLER

Yshera: ŞER-ah'ın

ÖNSÖZ

Ben ölmek için doğdum.

Bu, kahin yaşlı kadınların önceden bildirdiği trajik bir kader anlamında dramatik bir durum değil, basitçe var olmamam gerektiği gerçeğinden kaynaklanıyor. Bir kral ile suçluluk duygusu arasında, bir zayıflık veya delilik anında mühürlenmiş ve kesinlikle nefes alması amaçlanmamış bir birliktelik.

Sarayın salonları tarih ve kontrolün kalıntılarıyla doluydu, ben ise dürtünün bir kalıntısıydım; parşömen yerine battaniyelere sarılıp unutulmaya terk edilmiştim.

Birçok açıdan, benim doğumum bir mucizeydi. Sevgi dolu ebeveynlerin sık sık övdüğü ilahi bir lütuf değil, solmaya mahkum bir aşkın şok edici sonucu.

Vareth Kralı ve onun geçici ilgisini çeken o garip kadın—ilişkilerinin fısıltıları en gürültülü savaş çılgınlıklarından bile daha yüksek sesle yankılanıyordu, ancak hiç kimse kadının hükümdarın dikkatini nasıl çektiğini bilmiyordu. Büyü ve sihirlerden bahsediyorlar, sıradan bir kadının onu bu kadar büyüleyemeyeceğini iddia ediyorlardı.

Dediler ki, bu geçici bir delilikti, nefes alır almaz geçen bir ateşti.

Yine de, o ateşli aylarda, onun kanıyla onun gizeminin yasak bir birleşimi olarak ben yaratıldım. Belki de sadece kendisinin bildiği nedenlerle, babam annemle birlikte benden de kurtulmamayı seçti. Ve böylece, plansız ve istenmeyen bir şekilde, asla olmaması gereken bir şeyin anıtı olarak bu dünyaya geldim. Kimileri bir sınav olduğumu, kimileri ise

bir ceza olduğumu söyledi. O zaman bile, beşiğimde kundaklanmış halde, ne olduğumun ağırlığını hissedebiliyordum—ilk nefesimle birlikte yerleşen ve asla kalkmayacak istenmeyen bir yük.

Anlatılanlara inanılacak olursa, annem bir gün sarayda belirdi; çarpıcı güzelliği ve göz ardı edilemeyecek bir duruşuyla gizemli bir figürdü. Kimileri onun bir büyücü olduğunu, kimileri ise Kayıp Krallıklardan kaçmış bir kadın olduğunu iddia etti.

Herkes onun tehlikeli olduğu konusunda hemfikirdi, kralın karşı koyması gereken bir ayartmaydı bu. Ama kral karşı koymadı. Birliktelikleri kısa, skandal dolu ve kraliyet ahlakının katı sınırlarını aşacak kadar yoğundu. Başladığı gibi aniden sona erdi ve ben de onun ardından kalan istenmeyen bir hatıra oldum.

Kimileri onun babamı sevdiğini söyledi. Kimileri ise sadece temsil ettiği gücü sevdiğini. Ama gerçek, babamın geçici sevgisi gibi, hâlâ ele geçmez.

Daha fantastik söylentiler, onun tanrıların kanını taşıdığını, hızlı ortadan kaybolmasının ise böyle bir soydan gelen bir çocuğun getirebileceği şeylerden korkanların umutsuzca yaptığı bir gizleme eylemi olduğunu iddia ediyordu. Doğumumun sevginin, hırsın ya da kaderin acımasız bir şakasının ürünü olup olmadığı gerçekten önemli değildi, çünkü bana sadece herhangi bir ebeveyn sevgisinin silik bir yankısını bıraktı.

İlk çılgılığım annemin tüm planlarını alt üst etmiş olmalı, çünkü onun ortadan kaybolması, benim varlığımın istenmemesi kadar aniydi. Çok sıkı tutulan bir gül gibi, geldiğim kadar hızlı bir şekilde gitti, varlığı talihsiz doğumum tarafından bastırıldı.

Sonraki günlerde, annesiz kaldım ve sayamayacağım kadar çok söylentiyle çevriliydim. Annemin kaderi hakkındaki teoriler, her biri bir öncekinden daha kasvetli ve tiyatral olan, sarayda sevilen bir eğlence haline geldi. İster kasıtlı ister ihmal sonucu olsun, beni teselli edecek onun varlığının hayaleti bile olmadan büyüdüm. Sevilecek bir çocuk değil, katlanılması gereken bir yük oldum. Bir soylunun eğitimiyle ama bir taşın sevgisiyle büyütüldüm; bir kızdan çok, annemin affedilemez günahının yaşayan bir hatırlatıcısıydım.

Kral Aeldrin, tüm o sözde kayıtsızlığına rağmen, benim tamamen unutulmaya yüz tutmama izin vermedi. Hayır, hayatta kalmamı ve çoğunlukla gözden uzak olmamı sağladı; bu, daha fazla utanç getirmeden görevini yerine getiren tuhaf bir denge oyunuydu.

Beni bu kadar bile olsa tanımasının sebebi suçluluk duygusu muydu? Yoksa doğumumdan tehdit edildiğini düşündüğü güçleri yatıştırmak için daha karanlık bir plan mı kurmuştu? Ben onun sadece tacıyla ilgilendiğine, benim gibi bir hataya yer vermediğine inanarak büyüdüm.

Belki de annemin gözlerine çok benzeyen gözlerim, ona olabilecekleri hatırlatıyordu; mahkemeyi şok eden ve beni doğumdan itibaren farklı kılan aynı gözler. Daha büyük olasılıkla, ben sadece öldürmeye kıyamadığı bir sonuçtum. Ve böylece kaldım, yaşamayı öğrendiği çirkin bir morluk, varlığım kapalı kapılar ardında gizli kaldığı sürece hoş görüldü.

Kısa da olsa acı verici anlar oldu, onun bana pişmanlıktan başka bir şeyle bakabileceğini hayal ettim. Ama bunlar, bir çocuğun umutsuz beklentisinden doğan ve gerçeklik tarafından hızla bastırılan hayallerdi.

Hiç yaşanmaması gereken bir hayatın ağırlığı nedir?

Umut etmeye cüret edenlerin hayallerini yerle bir edecek kadar ağır, ama asla sonunu getirecek kadar ağır değil.

Benimki, gizliliğin, yalnızlığın, hayalet dönüşmüş ve tekrar gerçekliğe dönmüş bir kızın ağırlığı.

Hayat, çalınmış anlarla, boş bir koridordaki ipeğin fısıltısıyla, bir annenin kızının yüzündeki soluk göz iziyle ölçülüyor.

Kolay kolay vazgeçilmeyecek bir hayat bu, çünkü denedim.

İşte burada kalıyorum, pervasız bir aşkın sonucu olarak, tıpkı sarayın granit kuleleri kadar inatçı bir şekilde.

Hayır, yaşamak için doğmadım.

Doğrusu, hiç doğmamalıydım.

BİRİNCİ BÖLÜM İSTENMEYENLER

BİRİNCİ BÖLÜM

GÜMÜŞ GÖZLER

Kalede değeri, ayak seslerimin taş zeminde çıkardığı sesle ölçmeyi öğrenmiştim. Ne kadar hafif yürürsem, dikkat çekme olasılığım o kadar azalırdı.

Bugün bu tür bir ihtiyatı bir kenara bıraktım. Vareth sarayının loş, yankılı koridorlarında ilerlerken topuklarım cilalı mermere bilinçli bir güçle vuruyordu, parmaklarım ise nesiller boyu kraliyet kanına ve ihanetine tanıklık etmiş soğuk taş duvarlarda geziniyordu.

İtiraf etmeliyim ki, o an biraz keyifsizdim.

Saray etrafımda nefesini tutmuştu, kadim taşlar unutulmuş tarihlerin ve gömülü sırların küf kokusunu taşıyan bayat bir havayı dışarıya püskürtüyordu. Güneş ışığı dar pencerelerden zorlukla sızıyor, hayalet parmaklarıyla bana uzanıyormuş gibi görünen uzun gölgeler oluşturuyordu. Bu salonlarda sürekli olarak dolaşan soğukluk, elbisemin içinden sızıyordu; uzun zamandır mirasımın bir parçası olarak kabul ettiğim tanıdık bir rahatsızlık.

Bir grup saray mensubunun yanından geçerken bir fısıltı duydum. Saçları özenle yapılmış ve yüzleri boyalı üç kadın, yaklaşırken sustular, sonra ben yanlarından geçer geçmez mırıldanmaya devam ettiler.

“—Kralın utancı—”

“—o doğal olmayan gözler—”

“—annesini mutlaka—”

Arkamı dönmedim. Daha kötülerini de duymuştum. Annem hakkındaki söylentiler, anlamlarını kavrayabileceğimden beri ortada dolaşıyordu. Büyücü. Cadı. Sihirbaz. Saray, Kral'ın kalbini ele geçirdiği için onu asla affetmemişti, Kral'ın da ona boyun eğmesini. Ve elbette, bu dikkatsizliğin sürekli kanıtı olarak var olduğum için beni de asla affetmemişlerdi.

Atalarımın, daha doğrusu babamın atalarının portreleri, süslü çerçevelerden bana bakıyor, boyalı gözleri sessiz bir yargılamayla ilerleyişimi takip ediyormuş gibiydi. Artık her yüzü tanıyordum. Kaşlarını çatmış dedem, sert Kral Edric; diplomatik dehası hâlâ okullarda öğretilen Kraliçe Maeve; ve Vareth'in kanlı tarihine uzanan düzinelerce başka isim.

Hiçbiri bana yeterince benzemiyordu ve mahkeme için sorun da buydu.

Babamın gençlik yıllarındaki portresinin önünde durdum. Kral Aeldrin, taç giyme töreninden kısa bir süre sonra, ben doğmadan önce, tacının ağırlığı omuzlarını bükmeden ve ağzının etrafına kalıcı çizgiler çizmeden önce resmedilmişti. Gözleri koyu ve berraktı, benimkileri farklı, öteki kılan gümüş beneklerden yoksundu. Annemin kızı olarak.

“Leydi Mireille.”

Döndüm, bu duvarlar içinde takındığım özenle oluşturulmuş maskeyi yüzüme yerleştirdim. Genç bir uşak saygıyla bakışlarını yere indirmiş duruyordu, ancak gözlerinin bana kısa ve meraklı bir şekilde baktığını, sonra tekrar bakışlarını kaçırdığını fark ettim.

“Kraliçe, doğu salonunda bulunmanızı rica ediyor,” dedi sesi hafifçe titreyerek. Demek ki yeni biriymiş. Kraliçenin deneyimli hizmetkarları, gözlerime hiç bakmadan benimle konuşma konusunda ustalaşmışlardı.

"Öyle mi?" diye yanıtladım, sesime hafif bir eğlence tonu katarak. "Ne kadar eşi benzeri görülmemiş bir durum."

Çocuk rahatsızca kıpırdandı. "Sana bunun önemli bir mesele olduğunu söylememi istedi."

“Eminim öyle yapmıştır.” Soğuk bir gülümsemeyle, “Majestelerine kısa süre içinde kendisiyle görüşeceğimi söyleyebilirsiniz.” dedim.

Görevinden alındığı için rahatlamış bir şekilde başını eğdi ve koşuyormuş gibi görünmemeye çalışan birinin kendine özgü yürüyüşüyle hızla uzaklaştı.

Kraliçe Ira'nın benim varlığımı "istememesi" bir kraliyet emrine eşdeğerdi ve sahip olduğum azıcık bağımsızlığı korumak için gecikebilirdim, ancak tamamen reddetmezdim. Aramızdaki kırılgan barış, bu tür küçük tavizlere bağlıydı.

Koridorun köşesindeki büyük, yaldızlı çerçeveli aynada kendi yansımamı görünce bir hareket dikkatimi çekti. Başkalarının bu kadar rahatsız edici bulduğu şeyi incelemek için duyduğum hastalıklı merakla durdum.

Güneşten bronzlaşmış tenli genç bir kadın bana bakıyordu; yüz hatları, kraliyet mirasıyla tanımlanamaz bir yabancılığın rahatsız edici bir karışımıydı. Babamın yüksek elmacık kemikleri ve düz burnu vardı, evet, ama Vareth'te beğenilen güçlü güzellik anlayışına rahatlıkla uymayacak kadar ince çizgili, keskin açılı bir yüze sahipti. Saçlarım gece yarısı dalgaları halinde dökülüyordu, kraliyet soyunda görülen altın veya kırmızı tonlardan yoksundu.

Ve tabii ki gözler.

Daha yakına eğildim, değişen ışıktaki göz bebeklerimin küçülmesini izledim. Etraflarında, kış fırtınalarının renginde, kar üzerindeki alacakaranlık gibi gri-mavi, ışığı minyatür yıldızlar gibi yakalayan gümüş beneklerle dolu irisler vardı. Beni bir damga gibi kesin bir şekilde işaretleyen gözler.

Daha gençken, onların çok güzel olduğuna inanıyordum. Odamda dönüp durduğumu, yansımamın bulanıklaştığını ve gümüş noktaların adeta takımyıldızlar gibi döndüğünü hatırlıyorum. Hemşirem, bu tür kaprislere prim vermeyen biriyle değiştirilmeden önce, onlara "yıldız gözler" demişti.

Artık daha iyi biliyordum. Gözlerim bir lanetti, beni gören herkese kanımda bir şeylerin farklı olduğunu, yanlış olduğunu sürekli hatırlatan bir unsurdu. Saray hekimi çocukken onları muayene etmiş ve basit bir doğa tuhaflığı olduğunu söylemişti. Yine de fısıltılar devam ediyordu. Doğal olmayan. Büyülenmiş. Annemin gizemli kökenlerinin ve şüpheli insanlığının kanıtı.

"Kendine hayran mı kalıyorsun, kardeşim? Ne kadar da... sıradan bir şey."

Ses, ipeğe sarılı bir bıçak kadar keskin bir şekilde düşüncelerimi yarıp geçti. Arkamda kimin durduğunu bilmek için dönmeme gerek yoktu, ama yine de döndüm ve yüz ifademi dikkatlice nötr tuttum.

"Cordelia," dedim başımı eğerek. Bu, onun veliaht prenses statüsünü kabul etmek için yeterliydi, ama kendimi ondan gerçekten aşağıda gördüğümü ima edecek kadar da değildi.

Üvey kız kardeşimin dudağı hafifçe kıvrıldı, babamızınkine çok benzeyen kehribar rengi gözleri, alışılmış bir küçümsemeyle beni süzdü.

"Annem bekliyor. Gerçi sanırım anne tarafınızdan gelen o aşağılık insanlar arasında dakiklik pek değer görmüyordur."

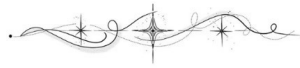
Yavaş ve bilinçli bir şekilde gülümsedim, bunun onu herhangi bir cevaptan daha çok sinirlendireceğini biliyordum. "Ne kadar şanslıyız ki, ortak baba tarafımız eğitimi o kadar önemsemiş ki, modaya uygun bir gecikmenin stratejik değerini anlıyorum."

Yanaklarında öfke kızarıklığı belirmişti ama soğukkanlılığını koruyarak, kusursuz elbisesindeki görünmez kırışıklıkları düzeltti. "Hadi acele edin. Zorunlu ziyaretiniz ne kadar çabuk biterse, biz de o kadar çabuk eğlenebiliriz."

Yanımdan hızla geçti, parfümünün kokusu havada asılı kaldı. Gül ve misk, kraliyet parfümcüsü tarafından teninin doğal kokusunu tamamlamak için özel olarak harmanlanmıştı. Bana yasaklanan bir başka küçük lüks, meşru ve gayrimeşru kız çocukları arasında korunan dikkatli ayrımın bir başka hatırlatıcısı.

Geriye doğru uzaklaşan sırtını izledim, ipek ve dantel katmanlarının altında omuzlarının dik duruşunu fark ettim. Tüm özgüvenine rağmen, Cordelia benden korkuyordu. Daha doğrusu, temsil ettiğim şeyden korkuyordu. Kralın dikkatsizliğinin ete kemiğe bürünmüş hali, annesinin her zaman onun kalbinde yer almadığının canlı bir hatırlatıcısı.

Son, sakinleştirici bir nefesle doğu kanadına, Kraliçe Ira'nın bugün benim için hazırladığı yeni işkencelerle beklediği salona doğru döndüm. Topuklarımın yere vuruşu yeni bir kararlılıkla yankılanarak koridorda savaş ilanı gibi yankılandı.

Doğu salonu yapmacık bir nezaket kokuyordu; boğucu parfümler ve lavanta kokulu cila, hırs ve kinin kokusunu zar zor gizliyordu. Eşiğin önünde durdum, düşmanlarımı saydım. Kraliçe Ira, ağındaki bir örümcek gibi ortada, etrafı dalkavuk nedimeleriyle çevriliydi, her biri onun gözüne girmeye daha da istekliyi.

Yüksek pencerelerden içeri giren öğleden sonra ışığı, her yüzeyi kaplayan koyu ve ağır kumaşlara dokunmak istemiyor gibiydi; bunun yerine, odayı sert zıtlıklarla dolu bir manzaraya dönüştüren ışık havuzları oluşturunuyordu.

Her gülümsemenin keskin dişleri gizlediği bir toplantı için oldukça uygun.

İçeri girdiğimde konuşmalar kesildi ve yerini ipeklerin hışırtısı ve çay fincanlarının tabaklara indirilirken porselenlerin hafifçe şıkırtısı aldı. Yirmi çift göz, açık düşmanlıktan yapmacık ilgisizliğe kadar değişen ifadelerle bana döndü. Sırtımı dikleştirdim ve öne doğru bir adım attım; tahta zemin, sanki sarayın kendisi istenmeyen varlığımı duyurmak için komplo kurmuş gibi, ağırlığım altında gıcırdadı.

Odanın içine doğru ilerlerken, bakışlarımı üzerimden ayırmamaya çalışarak, her bir gözün beni izlediğinin farkındaydım. Leydi Lorraine, yelpazesinin arkasından Kontes Elspeth'e fısıldıyordu; bakışları bir an bana, bir an da bana kayıyordu. Lord Hathely'nin karısı, sanki yakınlığım onu kirletecekmiş gibi yerinde kıpırdandı. Birkaç soylu ailenin kızlarının, annesinin sağında oturan ve Ira'nın asil duruşunun mükemmel bir yankısı olan Cordelia'nın etrafında toplandığını fark ettim.

Ira kendisi oturmaya devam etti, bu da beni yanına yaklaşmaya ve saygı göstermeye zorladı. Bu da onun küçük güç oyunlarından bir diğerydi. Odayı ölçülü adımlarla geçtim, sırtımı dik tuttum ve yüz ifademi nötr bıraktım. Kalın halılar ayak seslerimi bastırarak, yürümek yerine süzülüyormuşum gibi bir yanılsama yarattı ve bu duvarların içinde her yerde beni takip eden fısıltılara katkıda bulundu.

Yanına vardığımda, protokole göre gereken derinlikte, bir kıl kadar bile fazla olmayan bir reverans yaptım. "Majesteleri," diye mırıldandım, sesimi gereğinden fazla duyulmayacak şekilde ayarlamıştım. "Nazik davetiniz için teşekkür ederim."

Ira'nın dudakları, başkalarına gülümseme gibi görünebilecek bir şekilde kıvrıldı. Yıllardır onun ifadelerini incelemiş biri olarak bana göre ise bu sadece dişlerini göstermesiydi. "Mireille," dedi yüksek sesle, ismim ağzından tiksindirici bir şekilde çıkıyordu. "Bugün aramıza katılabildiğin için ne kadar şanslıyız. Saraydan ziyade gölgelerin arkadaşlığını tercih ettiğinden korkmaya başlamıştım."

Öpülmek için elini uzatmadı, kalkmamı da istemedi. Diz çökmüş halde kaldım, saniyeler rahatsız edici derecede uzadıkça bacaklarımda oluşan gerginliği hissettim. Sonunda, inceliğine rağmen umursamaz bir tavırla, beni o pozisyonundan serbest bıraktı.

"Burada bulunmanız tahammül edilemez," dedi, sesi o kadar alçaktı ki sadece en yakın olanlar duyabiliyordu, ama eminim ki bunu tüm topluluğa

duyurmayı tercih ederdi. Eldivenli eli aramızdaki havayı yarıp geçti ve beni ateşten en uzak köşedeki küçük bir sandalyeye doğru yönlendirdi. “Oturun. Kendinizi... göz ardı edilmiş hissetmenizi istemem.”

Sandalye, tam olarak uyumsuz pencere çerçevesinden gelen hava akımının sürekli rahatsızlık vereceği yere yerleştirilmişti. Ayrıca ana oturma düzeninden de izole edilmişti; boş bir zemin alanı ile toplumsal güç takımadalarından ayrılmış bir ada gibiydi.

Yıllarca süren ve saygı göstermeyi gerektiren şartlanmaya rağmen, gözlerimi indirmeyi reddederek onun bakışlarıyla karşılaştım. Çenem kasıldı, özenle inşa ettiğim dış görünüşümün altında kaynayan öfkenin tek dışa vurumu buydu. Hiçbir şey söylemedim. Ne söylenebilirdi ki? O kraliçeydi, ben ise kocasının sadakatsizliğinin yaşayan bir hatırlatıcısıydım ve ikimiz de sessiz savaşımızın sınırlarını biliyorduk.

Cordelia'nın memnuniyet dolu sırtışını fark ederek, bana ayrılan sandalyeye doğru ilerledim. Üvey kız kardeşim yirmi beş yaşındaydı, benden yedi ay küçüktü ama konumundan çok daha emindi. Sarı saçları, narin yüz hatlarını vurgulayan özenli bir şekilde şekillendirilmişti; elbisesi ise açık tenine en çok yakışan mavi tonundaydı.

Onunla ilgili her şey, meşru varis, Vareth'in gerçek kızı olarak statüsünü vurgulamak için özenle tasarlanmıştı.

Yanından geçerken "Abla," diye mırıldandı, ses tonuyla bu kelime bir şekilde hakarete dönüşmüştü.

Arkadaşları kıkırdadı, sesleri küçük, zehirli yaratıkların taş üzerinde koşuşturmasına benziyordu. Ben cevap vermedim, sadece başımı hafifçe eğip belirlenmiş sürgün yerime doğru ilerledim. Arkamdan, fısıltıyla, “O gözler çok ürkütücü, bir hayvanınki gibi. Belki de kuyruğu olup olmadığını kontrol etmeliyiz,” dediğini duydum.

Ben geçtikten sonra kahkahalar biraz daha yükseldi. Yine de hiçbir şey söylemedim. Yaraları artık acıtmıyordu.

Rahatsız sandalyeye yerleştim, eteklerimi özenle düzelttim ve bu anı kendimi toparlamak için kullandım.

Pencereden gelen soğuk hava akımı gerçekten de elbisemin yakasının altına hayalet parmaklar gibi sızıyordu. Ira'ya rahatsızlığımı görme zevkini yaşatmak istemediğim için titremeyi bastırdım.

Bu avantajlı konumdan, orada bulunanların çoğu tarafından kolayca unutulurken, tüm toplantıyı gözlemleyebiliyordum. İronik bir şekilde,

dinlemek için mükemmel bir konumdu ve dinleme, saray hayatının tehlikeli sularında yolumu bulmada uzun zamandır en değerli becerim olmuştu.

Lady Lorraine şimdi konuşuyordu, sesi odanın her tarafına net bir şekilde duyuluyordu. "—ve diyorlar ki, Callais'in doğu limanını neredeyse hiç direnmeden ele geçirmiş. Yerel lord kuşatmayla karşılaşmaktansa kapıları açmış."

Kontes Elspeth, kaşlarını gerçek bir endişeyle çatarak, "Kan Kralı daha da cüretkârlaşıyor," diye yanıtladı. "Nocthar, daha beş yıl önce küçük bir krallıktan ibaretti. Şimdi ise kıyı şehirlerinin yarısı onun bayrağını dalgalandırıyor."

Hava akımıyla alakası olmayan bir ürperti hissettim.

Kan Kralı. Nocthar Kralı Valen. Kasap.

Sadece adı bile bir odayı sessizliğe boğmaya, annelerin çocuklarını kendilerine daha da yaklaştırmaya yeterdi.

Vareth'e ulaşan hikayeler, halka açık infazlardan, ona karşı çıkan soyluların kalesinin dışında kazıklara geçirilerek öldürülmesinden, yeni ay altında garip tanrılara yapılan ritüellerden bahsediyordu. Çoğu kişi bunları abartı, korkulan her hükümdara yapılan türden süslemeler olarak değerlendirdi. Ancak raporlarda, bu dehşet verici olayların en azından bir miktar gerçeklik payı taşıdığını düşündürecek kadar tutarlılık vardı.

Cordelia'nın arkadaşlarından biri, onun bu tür şeylerden bahsetme cesaretinden açıkça heyecanlanarak, "Gençliğini korumak için bakirelerin kanında yıkandığını söylüyorlar," diye fısıldadı.

Cordelia alaycı bir şekilde güldü. "Saçmalama Emeline. Kimse o köylü masallarına gerçekten inanmıyor." Annesine doğru baktı. "Gerçi Callais meselesi endişe verici. Babam Lord Ferrin'e yardım göndermeliydi, onu Nocthar'la tek başına karşı karşıya bırakmamalıydı."

Ira, konunun kapandığını belli eden bir ses tonuyla, "Babanız Vareth'in güvenliği için yapması gerekeni yapıyor," diye yanıtladı. "Devlet işleri öğleden sonra çay sohbeti konusu değildir."

Gözüme aniden bir hareket çarptı. Küçük bir figür, bir araya toplanmış kadınların arasından, kargalar arasında öten bir kuş gibi hızla geçti.

Üç yaşında olan ve saray görgü kurallarının kısıtlamalarına bağlı olmayan Lysa, beni köşemde fark etti. Yüzü gerçek bir sevinçle aydınlandı.

"Miri!" diye bağırdı, konuşmayı ilk öğrendiğinde bana verdiği sevgi sözcüğünü kullanarak. Kollarını açarak bana doğru koştu, annesinin nefesini keskin bir şekilde içine çekmesine aldırmış etmedi.

Yanıma doğru gelirken gülümsememi bastıramadım; minik bedeni dizlerime çarptıktan sonra, herkesin yaptığı gibi kucaklanmak için kollarını kaldırdı.

Hiç tereddüt etmeden itaat ettim ve onu kucağıma aldım; o da hemen boynumdaki gümüş kolyeyle oynamaya başladı.

"Masal saatini kaçırdın," diye ciddi bir şekilde belirtti, ela gözleri –şekil olarak annesinin gözlerine çok benziyordu ama Ira'nın çoktan feda ettiği bir masumiyetle ısınmıştı– yüzüme dikilmişti.

"Hemşire prenses ve ejderha hikayesini okudu ama senin gibi sesleri doğru taklit edemiyor."

"Çok büyük bir ihmal," diye onayladım, onun ciddiyetine karşılık vererek. "Belki daha sonra size düzgünce okuyabilirim."

Lysa bu sözden memnun bir şekilde başını salladı, sonra da yediği belli ki şekerlenmiş menekşelerin hafif kokusunu taşıyan parmaklarıyla yanağıma dokundu.

"Bugün gözlerin çok güzel," dedi. "Sanki içlerine yıldızlar düşmüş gibi."

Odanın diğer ucundan Ira'nın gerildiğini, onaylamamasının elle tutulur bir güç olduğunu gördüm. Cordelia'nın ifadesi de ekşimişti, en küçük kız kardeşinin bana olan bariz sevgisini görünce dudakları ince bir çizgi haline gelmişti. Ama ikisi de bizi ayırmak için hareket etmedi, çünkü bunu yapmanın Lysa'yı üzeceğini ve potansiyel olarak bir olaya yol açacağını biliyorlardı.

Sahip olduğum az sayıdaki mutluluktan biriydi bu: Lysa'nın sade sevgisi. Beni sadece en güzel hikayeleri anlatan ve dadılar bakmadığında ona gizlice tatlılar veren üvey kız kardeşi olarak tanıyordu.

Onun sevgisi saf, saray entrikalarından veya yetişkinlerin acı çekişmelerinden arınmış bir sevgiydi.

"Bana gününü anlat küçük kız kardeşim," dedim, onu kucağıma daha rahat bir şekilde yerleştirirken.

Sabahki maceralarını uzun uzun anlatmaya başladığında, bir kulağım onun konuşmalarına, diğer kulağım ise odada yankılanan sohbetlere odaklanmıştı.

"Batıya doğru genişleme, Vareth'e yöneldiği anlamına geliyor," diye fısıldadı nedime yanındaki kişiye. "Nakliye limanı stratejik öneme sahip. Mallen Nehri'ne erişimi kontrol ediyor."

"Mallen Nehri doğrudan doğu topraklarımıza akıyor," diye endişeli bir yanıt geldi. "Eğer hem limanı hem de nehri ele geçirirse..."

"O bunu yapmayacak," diye kesin bir dille sözünü kesti ilk kadın. "Kral Aeldrin ve komşu krallar, Nocthar'ın böyle bir avantaj elde etmesine asla izin vermezler. Krallıklar arasındaki antlaşma iki yüz yıldır yürürlükte."

"Anlaşmalar ancak onları savunan adamlar kadar güçlüdür," diye mırıldandı arkadaşı. "Ve Kan Kralı bu tür inceliklere pek önem vermedi."

Bir ürpertiye bastırdım ve Lysa'yı böyle bir adamın adının bile geçmesinden koruyabileceğim düşüncesiyle kollarımı hafifçe etrafına sardım. Kan Kralı'nın zalimliği, soylu çocuklara karşı uyguladığı muameleye kadar uzanıyordu; onları rehin alıp ebeveynlerine karşı koz olarak kullanıyordu.

Onun gibi birinin Lysa'nın yakınlarında olabileceği düşüncesi bile kanımı dondurdu.

"Sonra hemşire, akşam yemeğimi bozacağı için başka bir tatlı yiyemeyeceğimi söyledi, ama bence bu saçma çünkü akşam yemeğine daha saatler var," diyordu Lysa, dikkatimin dağıldığının farkında olmadan. "Sence de bu saçma değil mi Miri?"

"Çok saçma," diye otomatik olarak onayladım, alnından düşen bir tutam saçı düzeltirken. "Ama hemşire annenin isteklerini de dikkate almak zorunda."

Lysa, otoritenin bu istenmeyen hatırlatıcısına burun kıvrırdı.

"Annem tatlıların mükemmelliği bozduğunu söylüyor ama sen mükemmelsin ve kimse görmediğinde ballı kek yediğini biliyorum."

Ten rengi kelimesini yavaşça telaffuz etmesine gülümsedim, sonra parmağımı dudaklarıma götürerek, gizli zaafımı ifşa etmesinden dolayı endişelenmiş gibi yaptım.

"Şşş, kimseye söyleme. Bu sadece ablalar için geçerli özel bir sihir."

Etrafta kimsenin dinleyip dinlemediğini kontrol edercesine şöyle bir göz gezdirdim, sonra fısıldadım: "Ama sen benim en sevdiğim kardeşim olduğun için, büyüünün senin için de işe yarayacağından emin olacağım."

Küçük de olsa bir komploya dahil olmaktan duyduğu keyifle kıkırdadı.

Başını omzuma yaslayıp, sadece kucaklanmanın verdiği o anın tadını çıkarırken, yaklaşan bir varlık hissettim ve yukarı baktığımda Isolde'nin bize doğru geldiğini gördüm.

Isolde, sarayda arkadaş diyebileceğim belki de tek kişiydi. Vareth ile kadim bağları olan küçük bir soylu ailenin kızı olan Isolde, yıllar önce bana

refakatçi olarak atanmıştı ve tüm beklentilerin aksine, bana karşı gerçek bir sevgi geliştirmişti.

Saraydaki çoğu kişiden farklı olarak, bakışlarımdan asla kaçınmadı ve bana bulaşıcı bir felaket taşıyormuşum gibi davranmadı.

“Prenses Mireille,” diye resmi bir şekilde selamladı, ancak gözlerinde gerçek bir dostluğun sıcaklığı vardı. “Prenses Lysa. Ne kadar da hoş bir görüntü oluşturunuz.”

Lysa iltifata çok sevindi, ben de yanındaki küçük bankta Isolde'ye yer açmak için biraz yana kaydım.

Yıllarca mahkeme salonlarında dolaşmanın getirdiği zarafetle oraya yerleşti; küllü sarı saçları kusursuzca şekillendirilmiş, gri-yeşil gözlerinde hiçbir eksiklik yoktu.

“Gelmeyeceğinizi düşünmeye başlamıştım,” dedi sessizce, sesini sadece benim kulaklarımın duyabileceği şekilde alçaltarak. “Kraliçenin daveti bu sefer özellikle... ısrarcıydı ve emir almaktan ne kadar hoşlandığınızı biliyorum.”

"Bu daha çok kraliyet fermanına benziyordu," diye mırıldandım. "Nasıl reddedebilirdim ki?"

Isolde'nin dudakları, kraliçeye ne kadar sık karşı gelmeye çalıştığımı onaylarcasına kıvrıldı.

"Burada olmana sevindim. Akli başında biriyle konuşmadan bu toplantılar dayanılmaz oluyor."

Huzursuzlanmaya başlayan Lysa, odanın karşısında başka bir çocuk gördü ve yere indirilmek için kıpırdandı.

“Miri, lütfen beni bırak. Leydi Kelleth’in kızıyla oynamak istiyorum.”

Onu serbest bıraktım ve çocukluğun o doğal enerjisiyle hızla uzaklaşmasını izledim.

"Elbisenizi buruşturmayın," diye usulca arkasından seslendim; bu hatırlatmanın neredeyse kesinlikle göz ardı edileceğini biliyordum.

Isolde'ye döndüğümde, onun bana hafif bir gülümsemeyle baktığını gördüm.

"Lysa sana bayılıyor," diye mırıldandı. "Bu da kraliçeyi çıldırtıyor."

“Hayatın küçük zevklerinden biri,” diye itiraf ettim, karşılık olarak hafifçe gülümseyerek. “Nasılsın? Son birkaç gündür seni neredeyse hiç göremedim.”

Isolde etrafına bakındı, kimsenin bize dikkat etmediğinden emin olduktan sonra yaklaştı. "Meşguldüm," dedi, yanaklarında hafif bir

kızarıklık belirmişti.

Kaşımı kaldırdım. "İşgal mi? Bu kulağa ilgi çekici geliyor. Anlatır mısın?"

"Bahsettiğim ahır sahibinin oğlunu hatırlıyor musun?" diye fısıldadı, gözleri gizli bir zevkle parıldıyordu. "Şu—"

"Genç bir tanrı gibi omuzları ve vahşi bir atı ehlileştirebilecek elleri mi vardı?" Ani utangaçlığı karşısında eğlenerek sözünü tamamladım. "Hatırlıyorum, onun çeşitli nitelikleri hakkında oldukça şiirsel ifadeler kullanmıştınız, evet."

Yüzündeki kızarıklık daha da arttı. "Şey, bazı gelişmeler oldu..."

"Gelişmeler mi?" diye tekrarladım, onun gizli saklı tonuna uymak için sesimi alçaltarak. "Anlamam gereken şu ki, bu gelişmeler özel bir yerde, belki de edep kurallarının gerektirdiğinden daha az kıyafetle mi gerçekleşti?"

Isolde'nin gözleri şaşkınlık ve keyifle açıldı. "Mireille! Bu kadar açık sözlü olmak zorunda mısın?"

"İstersen saray şairleri gibi bilmeceler ve metaforlarla mı konuşmamı tercih edersin?" diye takıldım, omuzlarımdaki gerginliğin bir nebze azaldığını hissederek.

İşte bu yüzden Isolde'ye değer veriyordum. Beni bir merak konusu ya da tehdit olarak değil, bir arkadaş olarak görüyordu. Onunla birlikte, Kral Aeldrin'in utanç verici sırrı, Kraliçe Ira'nın yaşayan hakareti, sarayın sürekli yabancıları olmanın ağırlığını unutabiliyordum.

En azından, kısa bir anlığına da olsa.

"Belki de soylu bir hanımla sıradan bir ahır uşağının birleşmesine, hasat ayının altında tutkulu kucaklaşmalarına bir methiye yazmalıyım—"

"Dur," diye tısladı, ancak şaşkınlığının altında bir kahkaha kabarıyordu. "Ayın altında değildi. Samanlıkta oldu ve... eğiticiydi."

Sahte bir dehşetle elimi kalbime bastırdım. "Samanlık mı? Ne kadar da skandal derecede kırsal bir davranış, Leydi Isolde. Annen ne derdi acaba?"

"Muhtemelen felç geçirir ve sonra da beni hemen gut hastalığı olan yaşlı bir baronla evlendirir," diye yanıtladı Isolde kuru bir sesle. "Bu yüzden asla öğrenmeyecek, kimse de öğrenmeyecek." Bana anlamlı bir bakış attı. "Kimse."

Alaycı gülümsememi yumuşattım. "Sırrın her zamanki gibi benimle güvende. Yine de umarım bu ahır uşağı dikkatli davranıyordur. Sarayda her

yerde gözler var ve kraliçe, Kan Kralı hakkındaki söylentilerden dikkatleri dağıtmak için bir skandaldan daha çok hoşuna gidecek bir şey yok."

Kral Valen'in adı geçince Isolde'nin yüz ifadesi ciddileşti. "Ben de o fısıltıları duydum. Sence bunlarda doğruluk payı var mı?"

Sözlerimi tartarak tereddüt ettim. Isolde belki de saraydaki tek gerçek müttefikimdi, ama onunla bile bazı düşüncelerimi kendime saklıyordum.

Sonunda, "Sanırım ateş olmayan yerde duman olmaz," dedim. "Ve babamın endişelenecek bir sebep olmasaydı, geçen hafta savaş konseyini üç kez toplamayacağını düşünüyorum."

"Savaş konseyi üç kez mi toplandı?" diye sordu, sesi alçalarak.

Ona buruk bir gülümseme verdim. Isolde, çeşitli nedenlerle duydukları bilgileri paylaşmaya istekli olan, yetiştirdiğim küçük hizmetçi ağından haberdardı. Burada bir nazik söz, orada küçük bir iyilik, bazen de sadece isimlerini öğrenmek zahmetine girmek.

Altının sağlayamadığı sadakati, bu kadar küçük eylemlerin nasıl satın alabileceği şaşırtıcıydı.

"Daha dikkatli olmalısın," diye uyardı Isolde, gözlerinde gerçek bir endişe vardı. "Kraliçe senin istihbarat topladığından şüphelenirse..."

"Zaten benim hakkımda en kötü şeyleri düşünüyor," diye nazikçe sözünü kestim. "Burada tek koruyucum bilgi. Eğer bir şey olmasını istemiyorsam, bıçağın düşmeden önce onu görmem gerekiyor."

O cevap veremeden, görüş alanımın kenarında bir hareket dikkatimi çekti. Kraliyet üniforması giymiş bir uşak, kalabalığın arasından hızla geçiyordu, yüzünde aciliyetle gergin bir ifade vardı. Yaklaştıkça, onu babamın kişisel habercilerinden biri olarak tanıdım ve midemde bir huzursuzluk hissi uyandı.

Önümde durdu ve sertçe eğildi. "Prenses Mireille," dedi, sesi biraz titreyerek. On dört yaşından büyük olamazdı. "Majesteleri Kral Aeldrin, özel çalışma odasında derhal hazır bulunmanızı rica ediyor."

Bana mühürlü bir not uzattı ve ben de kalbimin hızlanmasına rağmen titremeyen parmaklarımla notu aldım.

Babam beni nadiren çağırırdı, sadakatsizliğinin canlı kanıtından uzak durmayı tercih ederdi. Şimdi, kraliçenin toplantısının ortasında beni çağırması, alışılmadık derecede önemli bir mesele olduğunu düşündürdü.

Mührü açtım ve babamın kusursuz el yazısıyla yazılmış kısa mesajı inceledim:

Mireille,
Bu mesajı aldıktan hemen sonra çalışma odama
gelin.
Görüşmemiz gereken önemli konular var.
-A.

Hiçbir sevgi sözcüğü yok. Hiçbir açıklama yok. İlişkimizin tipik özelliği: resmi, mesafeli, gerekli.

Odanın diğer ucundan Ira'nın bakışlarını üzerimde hissettim, dikkati hizmetçinin varlığına takılmıştı. Gözlerindeki tahmini, hesaplamayı okuyabiliyordum. Babam ne konuşmak isterse istesin, şüphesiz önce haberdar olmadığı bir konuda fikirleri olacaktı. Ve bu fikirlerini en kısa sürede dile getirecekti.

Haberci eğilerek uzaklaşırken, ben de oturduğum yerden kalktım ve elbisemin kıvrımlarını özenle düzelttim.

"Görünüşe göre başka bir yerde olmam gerekiyor," diye duyurdum Isolde'ye, yakındakilerin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Babam çağırıyor."

Başını salladı, daha fazla bilgi paylaşamayacağımı sözsüz anladı. "Sonra seni ziyaret edeyim mi?"

"Lütfen yap." Onun sakın varlığına minnettar kalarak elini kısaca sıktım.

Salonun karşısına doğru ilerlerken, orada bulunanlar arasında yayılan spekülasyonların farkındaydım. Kraldan gelen ve alışlagelmiş kanallar yerine doğrudan salona iletilen bir davet mektubu, akşam yemeğine kadar dillerin konuşmaya devam etmesine neden olacak dedikodu değirmenine malzeme olmuştu.

Lysa'nın küçük arkadaşıyla oynadığı başına bir öpücük kondurmak için durdum. "O hikâyeyi anlatmak için sonra seni bulacağım," dedim usulca ve karşılığında ıslıl ıslıl bir gülümseme aldım.

"Söz mü?" diye sordu, küçük parmağını kaldırarak.

"Söz veriyorum," diye yanıtladım, üç yaşındaki hassasiyeti için her şey anlamına gelen o ciddi anlaşma gereği parmağımı onun parmağıyla kenetleyerek.

Kraliçe Ira'nın yanından geçerken, kusursuz bir reverans yaptım; bu, evlatlık saygısının en güzel örneğiydi. "Majesteleri, bu güzel toplantınıza katılamayacağımı bildirmek zorundayım. Babamın varlığıma ihtiyacı var."

Kocasıyla olan bağlantımı herkesin önünde hatırlatmam üzerine dudakları donuk bir çizgiye dönüştü. "Elbette," diye yanıtladı sesi kış buzu kadar kırılğan. "Majestelerini bekletmemeliyiz. Yokluğunuzu metanetle karşılamaya çalışacağız."

Doğrulup, sakın bir güvenle gözlerine baktım. "Evet, dene."

Sonra, sonradan pişman olacağımı bildiğim, tamamen saf ve kk düşürücü bir meydan okuma anında, ona göz kırptım—sadece onun grebileceğı hızlı ve açık bir hareket—ve ardından arkamı döndüm.

Ardından gelen öfke dolu nefes alışı, kaçınılmaz olarak gelecek olan cezaya neredeyse değı.

Neredeyse.

Ama sonra kapıdan geçip koridora girdiğimde, aklım çoktan babamın bunca zamandır dikkatlice kaçındığı benden ne isteyebileceğine takılmıştı.

İKİNCİ BÖLÜM

ANLAŞMA

Babamın çalışma odasının kapısı avucumun altında her zamankinden daha ağırdı, sanki ahşabın kendisi içeride bekleyen şeyin ağırlığını hissediyordu.

Loş odanın köşelerine gölgeler yapışmış, yıpranmış tahtaların üzerinde dans ederken, mum ışığı krallığımızın uzun tarihini anlatan eski haritalar ve eski kitaplar üzerinde titriyordu. İçeri adımımı attığımda, eski parşömen ve eriyen balmumu kokusu ciğerlerimi doldurdu; gözlerim hemen Kral Aeldrin'in devasa meşe masasının üzerinde kambur bir şekilde durduğu yere takıldı; tacı yoktu ama omuzlarının gerginliğinden bunun izleri hala görünüyordu.

Darius, Kraliyet Muhafızları Yüzbaşısı olarak, sert ve tetikte bir duruşla babamın yanında duruyordu. Gözleri kısa bir an için benimkilerle buluştu, aramızda anlaşılmaz bir şey geçti, sonra dikkatini babamın masanın yıpranmış yüzeyine titizlikle açtığı geniş haritaya çevirdi.

"Beni çağırdınız mı, Majesteleri?" Ses tonumu bilerek tarafsız tuttum; resmi hitap şekli, yıllar önce kullanmayı öğrendiğim bir kalkan gibiydi.

Babam hemen başını kaldırmadı. Sadece soyunu simgeleyen sade altın mühürle süslenmiş parmakları, haritanın yıpranmış köşelerini alışılmadık bir özenle düzeltiyordu. Sonunda gözlerini bana çevirdiğinde, köşelerden örümcek ağı gibi yayılan, her geçen mevsimle daha da derinleşen ince çizgileri gördüm.

"Mireille." Sesindeki isim ne sıcak ne de soğuktu, sadece bir gerçeğin ifadesiydi. "Gel, şuna bak."

Ölçülü adımlarla masaya yaklaştım ve Darius'a tedirgin bir bakış attım. Çenesi, yıllar içinde tanımaya başladığım o kendine özgü gerginlikle kasılmıştı; dudaklarının ardında özenle saklanan tatsız haberlerin habercisiydi bu gerginlik.

Babamın ellerinin altındaki harita, bir zamanlar doğu sınırimıza bitişik küçük toprak parçalarından oluşan bir krallık olan Nocthar'ı gösteriyordu. Şimdi ise, kanlı Kral'ın sancağı altına giren topraklar, kıyı bölgelerine bir leke gibi yayılan kızıl mürekkeple işaretlenmişti.

Babam, parmağıyla yeni fethedilen Callais limanından iç kesimlere, kendi sınırlarımıza doğru bir yol çizerek, “Savaş konseyi bu hafta üç kez toplandı,” dedi. “Her toplantı bir öncekinden daha uzun ve daha tartışmalı geçti.”

“Öyle duydum,” diye yanıtladım, salondan aldığım bilgiler, zihnimde yankılanan hizmetçilerin fısıltılarıyla da destekleniyordu. “Lord Ferrin, Callais'i direniş göstermeden teslim etmiş.”

Babamın gözleri keskinleşti, ama bu bilgiyi nasıl edindiğim konusunda hiçbir yorum yapmadı.

“Belki de bilmediğiniz şey şu,” diye devam etti, sesi şimdi daha sertti, “Lord Ferrin’in teslimiyeti sadece korkaklıktan kaynaklanmadı. Kral Valen’in en küçük oğlu rehin alınmıştı; hayatı babasının kararına bağlıydı. Henüz üç yaşında bir çocuktuk.”

Çalışma odasındaki hava birdenbire inceldi. Lysa'yı ne kadar sevdiğimi biliyordu ve Callais çocuğunu büyütmesi kasıtlıydı. Manipülatif bir hareketti. Benden bir şey istiyordu.

Elinin tekrar hareket ettiğini izledim, bu sefer kendi krallığımız Vareth'in etrafını çevreliyordu, parmak ucu parşömeni hafifçe bastırarak çukurlar oluşturacak kadar sertçe bastırıyordu.

Darius, alçak ve ciddi bir sesle, “Kıyı şehirlerinin çoğu artık onun sancağını dalgalandırıyor,” dedi. “İzcilerimiz, ordularının her geçen gün büyüdüğünü, fethedilen topraklardan toplanan askerler ve yağmalanan altınlarla ödenen paralı askerlerle takviye edildiğini bildiriyor.”

Haritayı incelerken garip bir kopukluk hissettim. Yayılmakta olan kızıl renk korku uyandırmalıydı diye düşündüm, ama korku kaybedilebilecek şeylere dair endişe gerektiriyordu. Dünyam çoktan iki kişiye indirgenmişti: Lysa ve Isolde. Geri kalanlar—krallık, siyaseti, hatta babam—bulanık bir çevrede var oluyordu.

"Bunu bana neden söylüyorsunuz?" diye sordum sonunda. "Sizin sarayınızda hiçbir konumum yok, ordularınızın da komutanı değilim."

Babam doğrudu, bu da bakışlarıyla karşılaşabilmek için çenemi yukarı kaldırmama neden oldu. Mum ışığı gözlerinin altındaki gölgeleri derinleştirerek, halk önünde özenle gizlediği yorgunluğunu ortaya çıkardı.

"Çünkü Mireille, Nocthar Kralı Valen bir ittifak teklifinde bulundu ve krallığımızın kaderi bize başka bir seçenek bırakmıyor." Ses tonundaki bir şey kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

"İttifak mı?" Bu kelime dilimde acı bir tat bıraktı. "Hangi şartlar olabilir ki—"

"Evlilik." Tek kelime aramızda bir bıçak gibi saplandı. "Barış için elini tutmayı teklif etti."

Bir an için yanlış duyduğumdan emindim. Çalışma odası etrafında daralıyor, duvarlar üzerime doğru yaklaşıyor, hava yoğunlaşıyordu. Yüzü ifadesiz bir maskeye bürünmüş Darius'a baktım, sonra da bunun acımasız bir şaka olduğuna dair bir işaret arayarak babama döndüm.

Hiçbirini bulamadım.

"Hayır." Daha iyisini düşünmeden önce red cevabı ağzımdan çıktı.

Babamın yüz ifadesi değişmedi. "Bu bir rica değil, Mireille. Bu bir zorunluluk."

"Gerekli bir şey mi?" Histerik ve inanmaz bir kahkaha yükseldi. "Beni Kasap diye adlandırdıkları bir adamla evlendirmek mi? Düşmanlarını avlamak için avlanan bir tiranla mı? Acımasızca fetheden ve korkuyla hüküm süren biriyle mi? Çözümünüz bu mu?"

"Bunlar köylü söylentileri," dedi babam, ancak bunları tamamen reddetmedi. "Kral Valen—"

"Bir canavar," diye tamamladım onun sözünü. Ellerim titremeye başlamıştı, onları dengelemek için masaya bastırdım. "Bunu nasıl düşünebilirsin ki—"

"Beni sorgulamaya mı cüret ediyorsun?" Babamın özenle koruduğu soğukkanlılığını ilk kez öfke kırmıştı. "Şu haritaya bak, Mireille. Halkımızla yıkım arasında neyin durduğuna bak."

Gözlerim tekrar parşömenlere, Nocthar'ın güçlerini sınırlarımızdan ayıran fethedilmemiş dar toprak şeridine kaydı. Ardından gelen sessizlikte, çalışma odasının kurşunlu pencerelerine düşen hafif yağmur sesini duyabiliyordum.

“Başka bir yol olmalı,” dedim, sesim istediğimden daha kısık çıkmıştı. “Belki diğer krallıklarla ittifaklar kurmak ya da—”

“Zaman yok,” diye araya girdi Darius, sesi babamınkinden daha yumuşaktı. “Nocthari orduları bir hafta içinde doğudaki köylerimize ulaşacak. Müttefiklerimizi çağırsak bile, onların kuvvetleri yeterince hızlı bir şekilde harekete geçemez.”

İkisinden de yüzümü çevirip pencereye doğru gittim ve alnımı soğuk cama dayadım. Dışarıda, yağmur camlara iyice damlamaya başlamış, ötesindeki bahçeleri gölge ve soluk renklerin bulanık bir karışımına dönüştürmüştü. Nefesim camı buğulandırarak, her nefes verişimde genişleyip daralan küçük bir opaklık çemberi oluşturuyordu.

“Sadece zulmüyle tanınan bir adamla böyle bir evliliği nasıl kabul edebildin?” Bu soru, hem kendime hem de babama yöneltilmiş, neredeyse fısıltı gibi bir ses tonuyla çıktı.

Onun iç çektiğini duydum, ses, her geçen saniye daha da ağırlaşan bir tacın ağırlığıyla doluydu.

“Bazen, yöneticiler olarak, daha büyük bir iyilik için fedakarlıklar yapmalıyız. Evliliğiniz bize zaman kazandıracak. Savunmamızı güçlendirmek, yeni ittifaklar kurmak, henüz gelebilecek olanlara hazırlanmak için zaman.”

Onu inceledim, bulmayı beklediğim yalanı aradım. Bunun yerine, sadece yorgunluk ve teslimiyet gördüm. Bakışlarım Darius'a kaydı; gözlerinde dikkatlice gizlenmiş bir öfke vardı ki bunun siyasi stratejiyle pek ilgisi olmadığını, daha çok ortak tarihimizle ilgili olduğunu tahmin ediyordum.

“Ya reddedersem?” Bu soru aramızda asılı kaldı, son ve umutsuz bir hamleydi.

Babamın yüz ifadesi bir kez daha sertleşti, krallık maskesinin ardında beliren o anlık yorgunluk kayboldu.

“Öyleyse binlerce masum hayatı kılıçla öldürmeye mahkum ediyorsunuz. Buna, değer verdiğinizi bildiğim Lysa ve Isolde'nin hayatları da dahil.”

Nefesim kesildi, babamın manipülasyonunun tüm ağırlığı, en çok acı vereceğini bildiği yerden beni vurdu. Arkadaşımla ve en küçük kız kardeşimle olan bağımı asla kabul etmedi, belki de tıpkı karısı gibi kız kardeşime de kin besliyordu. Ama bunu gözlemlemiş, not almış ve şimdi acımasız bir hassasiyetle kullanıyordu.

"Bu haksızlık," diye zar zor söyleyebildim, boğazım aniden kurumuştı.

"Savaş adil değil," diye yanıtladı babam basitçe. "En azından bu evlilik umut veriyor."

Haritaya tekrar baktım; Nocthar'ın etkisinin kızıl lekesi, evim dediğim yere giderek daha da yaklaşıyordu.

O zaman anladım, kabul edecektim. Krallığın hatırı için ya da babamın hatırı için değil, Lysa'nın tatlı masumiyeti ve Isolde'nin sessiz sadakati için. Bu dünyada gerçekten değer verdiğim tek iki ruh için.

Direnişim çöktü.

"Ne zaman?" Bu tek kelime bana çok pahalıya mal oldu.

Babam cevap vermeden önce Darius'la kısa bir bakış alışverişinde bulundu. "Kral Valen yarın ordusunun önünde atıyla gelecek. Düğün ise ertesi gün yapılacaktır."

"Yarın mı?" Oda etrafımda döndü. "Bu kadar çabuk mu?"

"Kan Kralı sabırlı biri olarak bilinmez," dedi Darius, sesi bastırılmış duygularla titreyerek.

Başımı döndürmekle tehdit eden sersemliği yatıştırmaya çalışarak gözlerimi kapattım. Bir gün. Şöhreti en sert askerleri bile korkudan titreten bir adama bağlanmadan önce özgürlüğümün son bir günü kalmıştı.

Yağmur şimdi daha da şiddetlendi, pencerelere vuran öfkeli, kesik kesik yağmur kalbimin gümbürtüsünü alaya alıyormuş gibiydi. Babamla Darius arasında bir müttefik, bir rahatlama aradım; ancak yüzlerinde yalnızca acımasız bir kararlılık yansıdığını gördüm.

Pencereye geri dönerek, bir yağmur damlasının camda kıvrıla kıvrıla ilerleyişini izledim. Aşağıdaki avlu yağmurdan kayganlaşmıştı, kaldırım taşları, meşale ışığının soğuk parıltısını kırık, titrek su birikintilerinde yansıtan karanlık bir aynaya dönüşmüştü. Muhafızlar, sürekli yağın çiselemeye karşı pelerinlerini sıkıca çekmiş, saray kapılarını çevreleyen taş heykeller kadar hareketsiz bir şekilde nöbet yerlerinde duruyorlardı.

Avucumu soğuk cama bastırdım. Soğukluk tenime işledi, kolum boyunca yukarı doğru yayıldı, beni bekleyen soğuk hayatın bir önsezisi gibiydi. Kan Kralı. Kasap. Adı bile kanla ıslanmış savaş alanlarının ve korkunun metalik kokusunun imgelerini çağırıyordu.

Arkamda bir sandalye gıcırdadı—babam ağırlığını kaydırıyordu, belki de tekrar konuşmaya, talep ettiği fedakarlığı daha da haklı çıkarmaya hazırlanıyordu. Ama sessizlik hakimdi, aramızda ikimizin de nasıl aşacağını bilmediği bir uçurum gibi uzanıyordu. Biz her zaman böyleydik... kan

bağıyla bağlı ama özsel bir şeyle, asla tam olarak oluşmamış bir anlayışla ayrılmış iki varlık.

Pencereden döndüm ve masaya geri döndüm, parmaklarım eski meşe ağacının oyma kenarına değdi. Ahşap, nesiller boyu kraliyet elleri tarafından pürüzsüzleştirilmişti; büyükbabamın, ondan önceki babasının ve şimdi de babamın elleri. Bu ittifakı reddedersem, hırsları gerçekleşirse Kan Kralı da onlara katılacaktı. Dokunuşunun leke bırakıp bırakmayacağını merak ettim.

“Biliyorum, beni acımasız buluyorsun,” dedi babam sonunda, sesi öncekinden daha yumuşaktı. “Belki de öyleyim. Ama krallığının kaderi tehlikede olduğunda bir kralın iyilik yapma lüksü olamaz.”

“Peki ya baba?” Soru, mantık devreye girmeden önce ağzından döküldü.

Gözleri benimkilerle buluştu ve kısa bir an için, gözlerinin derinliklerinde pişmanlığa benzer bir şeyin gölgelendiğini sezdim.

“Bazen bir baba, kızının fedakarlığı binlerce insanın hayatını kurtarabilecekse, daha da acımasız olmak zorunda kalır.”

Başımı salladım, onaylamak için değil, aşılamayacak bir çıkmazı kabul etmek için. Parmaklarım, masanın yüzeyinde huzursuzca keşiflerine devam etti, onun sert ve sağlam dokusunda teselli arıyordu.

İçimde garip bir teslimiyet duygusu çökmeye başladı; huzur değil, onun boş bir taklidi. Mücadelenin boşuna olduğunu kabullenmenin getirdiği sessizlik.

Sonunda, kararlılık ve hüznün arasında gidip gelen sesimle, "Emrettiğiniz her şeyi yapacağım," dedim. "Kan Kralı ile evleneceğim."

Sözler aramızda hem bağlayıcı hem de kırılcı bir şekilde asılı kaldı. Onları söylerken duruşum kaskatı kesildi; böyle bir kaderi kabullenmek için gereken iradenin fiziksel bir tezahürüydü bu. Babamın gözlerimdeki karmaşayı, isteksizce kabullenişimi ve belki de bu fedakarlığın aramızdaki duygusal uçurumu kapatabileceğine dair zayıf, umutsuz bir umudu görüp görmediğini merak ettim.

Babamın omuzları hafifçe gevşedi, rahatlamasının tek görünür işareti buydu. "Krallığına büyük bir hizmet ediyorsun, Mireille."

“Bunu Lysa ve Isolde için yapıyorum,” diye düzelttim, bana yalnızlıktan başka bir şey vermemiş bir taç için sadakatten hareket ettiğime inanma rahatlığını ona vermek istemiyordum. “Bu konuda açık olalım.”

Başını eğerek bu gerçeği tartışmasız kabul etti. "Sebepleriniz ne olursa olsun, sonuç aynı. Vareth'e bir şans verin."

Babam tereddüt etti, sonra alışılmadık bir belirsizlikle bana doğru yaklaştı. Bir an için, beni kucaklayacağını düşündüm. Öyle yabancı bir hareket olurdu ki, bir saldırı gibi gelirdi. Bunun yerine, sadece elini omzuma koydu, dokunuş garip ve resmiydi.

"Annenin gücüne sahipsin," dedi sessizce.

Annemin adının geçmesi beni beklenmedik bir şekilde derinden etkiledi. Suçluluk duygusundan mı yoksa daha fazla manipülasyondan mı kaynaklandığını bilmiyorum ama sanki yeni açılmış bir yaraya tuz serpmek gibiydi.

"Bilmiyorum," diye yanıtladım, sesimdeki sertliği gizleyemedim.

Eli geri çekildi, kısa süreli bağlantı koptu. "Hayır, sanırım istemezsin."

Yüzüne baktım, acaba daha fazlası var mı diye merak ettim. Damarlarımda kanı dolaşan kadına dair bir açıklama, bir ipucu. Ama ifadesi çoktan kapanmıştı, kırılğanlığı bir kez daha kraliyet maskesinin ardına gizlenmişti.

"Kaptan sizi kamaralarınıza kadar götürecektir," dedi hem fiziksel hem de duygusal olarak geri çekilerek. "Dinlenmeye çalışın. Yarın sizden çok şey bekleyeceksiniz."

Önemsiz bir reverans yaptım, bu hareket aramızdaki boşluk kadar anlamsızdı. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Babamın çalışma odasından sessizce ayrıldık; yaklaşan evliliğim, aramızda istenmeyen üçüncü bir kişi gibi baskı yapıyordu.

Darius, alışılmış bir disiplinle yanımda ilerledi, yüzünde düşüncelerini belli etmeyen dikkatli bir maske vardı. Beni, sessizce kurban edilmeye hazırlanmam beklenen odama doğru yönlendirmeye hazırlandığını hissedebiliyordum. Bunun yerine, batı koridorundan keskin bir dönüş yaparak, yağmurun hâlâ aralıksız yağdığı bahçelere doğru yöneldim.

Darius, beni odama zorla götürmenin boşuna olduğunu bildiği için, meydan okumamı yeterince iyi tanıdığından, peşimden gelmeden önce sadece bir an tereddüt etti.

Ondan bir şeye ihtiyacım vardı. Bana hâlâ etten kemikten olduğumu, evlilikle mühürlenmiş bir anlaşmadan başka bir şey olmadan önce istediğimi alabilecek güce sahip olduğumu hatırlatacak bir şeye.

Batı terasına açılan cam kapılara yaklaşırken Darius, "Prenses," diye mırıldandı. "Odalarınız..."

"Kabinimin nerede olduğunu biliyorum, Yüzbaşı." Sesimdeki sertlik onu anında susturdu. "Ve nereye gittiğimi de biliyorum."

Adımları neredeyse fark edilmeyecek şekilde sendeledi. Bu bahçeleri benim kadar yakından tanıyordu. Korunaklı çitler ve gizleyici gölgeler arasında aramızda neler olup bittiğini tam olarak biliyordu. Aşk ve gelecek üzerine konuşmalarla her şeyi mahvetmeden önce, bu bahçeler bizim sığınağımızdı. Rütbe ve protokolün, telaşlı ellerin ve aç ağızların altında eridiği bir yerdi.

Hiç tereddüt etmeden kapıları iterek açtım, serin yağmur sisi yüzümü bir sevgilinin okşayışı gibi karşıladı. Darius da terasa çıktı, görevi ile sağduyusu arasında gözle görülür bir çatışma vardı.

"Mireille." Dudaklarından dökülen ismim artık farklıydı, daha yumuşaktı, fısıldanan sevgi sözcüklerinin ve bastırılmış inlemelerin anılarıyla doluydu. "Burada olmamalıyız. Yağmur—"

"Bizi saklayacak," diye tamamladım onun sözünü, taş basamaklardan bahçenin içine doğru inerken. Yağmur şiddetlenmişti, damlalar taş döşeli yola uzaktan gelen bir alkış sesi gibi çarpıyordu. "Her zaman olduğu gibi."

Bahçe yolları, tahmin ettiğim gibi, bomboştu. Böyle bir havada hiçbir hizmetçi çiçek tarhlarıyla ilgilenmiyordu. Hiçbir soylu dedikodu peşinde çakıllı yollarda dolaşmıyordu. Yağmur, dünyanın sınırlarını bulanıklaştıran mükemmel bir mahremiyet perdesi oluşturuyordu.

Amacım doğrultusunda doğu köşesine doğru yürüdüm; burada taş bir duvar, uzun bir porsuk ağacı çitiyle birleşerek hem saray pencerelerinden hem de ana bahçe yollarından görünmeyen korunaklı bir girinti oluşturuyordu. Eteklerim yağmur suyuyla ağırlaşmış, hareket ettikçe bacaklarıma yapışmıştı, ama bu rahatsızlığı memnuniyetle karşıladım. Babamın açıklamasından beri göğsüme yerleşmiş olan o boş uyuşukluğa kıyasla herhangi bir his tercih edilebilirdi.

Hedefimize yaklaşırken Darius'un eli kolumu kavradı, tutuşu sıkıydı ama acıtmıyordu.

"Mireille, dur. Daha ileri gidemeyiz. Bunu konuşmalıyız."

“Konuşmak istemiyorum.” Ona doğru döndüm, yağmur saçlarımı yanaklarıma ve boynuma yapıştıırıyordu. Onun bakır rengi saçları bronzla dönmüştü, damlacıklar kirpiklerine yapışmış, yüzünün güçlü hatlarında izler bırakıyordu. Loş ışıktla bile gözlerindeki çatışmayı görebiliyordum. Arzu görevle, özlem ise nezaketle savaşıyordu.

“Yapmalıyız,” dedi, sesi yumuşamış, kararlılığı azalmıştı. “Yarın sen—”

“Yarın bir canavarla evlenmeye hazırlanmaya başlayacağım,” diye araya girdim, ıslak kıyafetlerinin soğukluğuna rağmen vücudunun sıcaklığını hissedebilecek kadar yaklaştım. “Yarın bildiğim her şeyi paketlemeye başlayacağım, tıpkı kaliteli bir şarap sandığı gibi Nocthar'a gönderilmeye hazır olacağım.” Elimle göğsüne dokundum, avucumun altında kalp atışlarının hızlandığını hissettim. “Ama bu gece, hâlâ buradayım. Hâlâ benim. Ve sana ihtiyacım var, Darius.”

Nefesi kesildi, sesi neredeyse yapraklara çarpan yağmurun sürekli sesi altında kayboldu.

“Babanız—”

"Beni çoktan sattı," diye bitirdim acı bir şekilde. "Daha neye dayanabilir ki?"

Sözlerimin onu incittiğini biliyordum. Darius her zaman babamın gösterdiğinden daha çok önemseydiğine inanmış, kralın mesafesinin gerekli olduğunu savunmuştu. Ama umurumda değildi. Bu gece teselli ya da adalet istemiyordum. Duygu istiyordum. Bir şey üzerinde kontrol sahibi olmak istiyordum.

Cevap beklemeden, üniformasının önünden çekerek geriye doğru, girintiye doğru adım attım. Çit, yağmurun çoğunu engelliyor, dünyanın geri kalanından ayrı bir alan yaratıyordu. Sadece bize ait bir zaman dilimi.

Nemli yosunların üzerine diz çöktüm, ince eteklerim yağmur ve toprakla mahvolmuş bir halde etrafımda toplandı. Darius, içimde bir sıcaklık dalgası yaratan, erken akşam havasının soğukluğunu dağıtan bir yoğunlukla beni izliyordu. Pantolonunun düğmelerine uzanırken göğsü hızla inip kalkıyor, kontrolünü gözle görülür şekilde kaybediyordu.

"Mireille," diye tısladı, sesindeki gerginliğe rağmen arzu belirgindi, "yapmamalıyız—"

"Bunu bana ver," dedim, bağcıkları ustaca çözerek. "Ne istediğimi biliyorum."

Ve ben de öyle yaptım. Her zaman öyle yaptım. Bir yıl önce diz çöktüğünde, bana kalbini ve adını sunduğunda bile, tam olarak ne

istediğimi ve ne istemediğimi biliyordum.

Üstelik, istesem bile ona özlediği sevgiyi ya da hayal ettiği geleceği veremezdim. Ona sunabildiğim tek şey buydu: Duygusal bağ olmadan fiziksel temas anları, vaatler olmadan zevk.

Pantolonu parmaklarımın altında gevşedi ve onu o kısıtlayıcı kumaştan neredeyse zafer kazanmış bir memnuniyetle kurtardım. İtirazlarına rağmen, cinsel organı çoktan sertleşmiş ve istekli bir şekilde dışarı fırladı.

Hoş bir manzaraydı. Etrafında bir hayat kurmaya yetecek kadar muhteşem değildi, ama mevcut amaç için kesinlikle yeterliydi.

Parmaklarımı onun uzunluğu boyunca doladım, dokunuşumun altında nabzını hissettim. İlk dokunuşumda sıkılmış dişlerinin arasından bir tıslama, ikincisinde ise boğuk bir inilti çıktı. Elleri saçlarıma doğru hareket etti, tutunacak bir yer, kontrol arıyordu.

Hızlı ve ustaca bir hareketle onları yerlerinden söktüm, itiraza yer bırakmadım. "Hayır," diye hatırlattım ona. Anlaşmamız her zaman açıktı: Kontrol bendeydi, o ise itaat ediyordu. Daha fazlasını istediği an, aramızdaki her şeyin paramparça olduğu an olmuştu.

Elleri itaatkâr bir şekilde yanlarına düştü, kendini tutmaya çalışırken parmakları yumruk haline geldi. Memnun bir şekilde öne eğildim ve onu yavaş ve düşünceli bir şekilde ağzıma aldım.

Tadı tanıdıktı. Tuz, deri ve her zaman kılıç kuşağını hatırlatan hafif metalik bir tat. Burnum dibindeki sert tüylere değene kadar tüm uzunluğunu derinlemesine işledim. Nefesi üzerimde kesik kesik geliyordu, ağzımın her hareketiyle disiplini daha da kırılıyordu.

Sığınağımızın ötesinden yağan yağmur, hareketlerimle uyumlu, düzenli bir ritimle yağıyordu. Çitlerin kenarlarından damlayan su, ara sıra omuzlarıma veya sırtıma çarpıyordu; her duyuyu daha da yoğunlaştıran soğuk iğne batmalarıydı bunlar. Uzakta, gök gürültüsü gökyüzünde yankılanıyor, Darius'un boğazından çıkan sesleri bastırıyordu; ben de yanaklarımı onun etrafında içeri çekiyordum.

Kendimi hep böyle güçlü hissedirdim. Krallığının en güçlü adamlarından birini neredeyse hiç çaba harcamadan alt edebilmek... Onun önümde titremesini izlemek sarhoş ediciydi.

Boşalmaya yaklaştıkça, kaslarının belirgin bir şekilde gerilmesi, nefes alışverişindeki aciliyet açıkça belli oluyordu. Sözümlü tamamlamadan geri çekildim ve onu yavaş, bilinçli bir hareketle serbest bıraktım; bu da dudaklarından hayal kırıklığı dolu bir ihtiyaç sesi çıkmasına neden oldu.

Gülümsedim ve ayağa kalktım, sırlıklam eteklerim bacaklarıma yapışmıştı. Anlayış, gözlerini orman gölgelerinin rengine büründürdü. Tek kelime etmeden belimi kavradı ve beni saray duvarına doğru çevirdi. Avuçlarımin altında taş serindi, kendimi hazırlarken karnımda gergin bir beklenti oluştu, o da arkadan eteklerimi kaldırdı.

Yağmur, giysilerimin her katmanını ıslatmış, kuru hiçbir şey, kutsal hiçbir şey bırakmamıştı. Darius'un elleri, arkamda yerini alırken açıkta kalan tenimin soğukluğuna karşı sıcaktı. Gözlerimi kapattım, sadece hislere odaklandım. Nefes nefese kalışının sesi. Parmaklarının kalçalarıma saplanması. İçeri girmek için yaptığı sert baskı.

Ben yumuşaklık için yaratılmadım.

Tek bir güçlü hamleyle içime girdi ve ciğerlerimdeki havayı, tam bir çığlık olmayan bir nefes kesilmesiyle boşalttı. Tanıdık gerilme ve doluluk hissi beni şimdiki zamana bağladı, Kasap'ı, Nocthar'ı ve bu geceden sonra beni bekleyen her şeyi düşünmemi engelledi. Burada, taş ve et arasında sıkışmış halde, sadece sinir uçları, hızla akan kan ve giderek artan zevk olarak var oldum.

Darius amansız bir ritim tutturdu, her hamlesi beni duvara doğru itiyordu, pürüzlü taş avuçlarımin çiziyordu. Ben de karşılık verdim, daha fazlasını, daha sertini, daha hızlısını istedim. Bana verebileceği her şeyi istedim.

Bu şekilde rahatlama bulamayacağımı biliyordum. Bu eylemden tek başına nadiren rahatlama buluyordum, ama aradığım şey bu değildi. İstedğim şey, eşit ölçüde kullanılmış ve kullanmış hissetmek, bedenim bir krallıklar oyununda pazarlık kozu haline gelmeden önce son bir kez bedenim üzerindeki sahipliğimi ortaya koymaktı.

İstedğim şey, Darius'un dağılması, mal gibi alınıp satılırken bile kendi zevkim üzerinde hâlâ güce sahip olduğumu anlamasıydı.

Hareketleri daha düzensizleşti, nefesi daha da hırıltılı hale geldi. İçimde kabardığını, boşalmanın eşiğinde sallandığını hissettim. "Mireille," diye nefes nefese söyledi, kelime hem yalvarış hem de tapınma içeriyordu.

Bilinçli olarak onu daha çok kavradım, boğazından kırık bir inilti çıktı. "Bitir," diye yalvardım, kalbimin gümbür gümbür atışına rağmen sesim titrek değildi. "İçime boşal."

Boğuk bir çığlıkla itaat etti, kalçaları benimkine sürtünerek kendini derinlere bıraktı. Alnı omzuma düştü, yağmurdan üşümüş tenime sıcak

nefesi değdi, sonrasında titredi. Birkaç kalp atışı boyunca hareketsiz kaldık, tek sesler yavaşlayan nefeslerimiz ve düzenli yağmurun sesiydi.

Sonra hareket ettim, bağlantıyı kopardım. Bacaklarımın arasındaki ıslaklığı ya da görünüşümün durumunu umursamadan eteğimi düzelttim. Ona doğru döndüğümde, ona bir sevgilinin şefkatli gülümsemesini değil, pratik bir gülümseme sundum; karşılıklı memnuniyetle tamamlanmış bir işlemin gülümsemesi.

"Teşekkür ederim," dedim kısaca, titreyen elleriyle kıyafetlerini düzeltmesini izlerken.

Gözleri benimkilerle buluştu, ona veremeyeceğim, vermeyeceğim bir şey arıyordu. "Bütün bunlar önlenebilirdi," dedi yumuşak bir sesle. "Eğer elini istediğimde 'evet' deseydin."

Neredeyse alay edecektim. Darius bu fanteziyi kurmayı çok severdi, sanki gerçekten bana evlenme teklifi etmiş gibi. Sanki babamdan izin almış gibi.

Olsa bile, asla izin verilmezdi. O, soylu bir geline layıktı. Ben ise, Kan Kralı ile yapılan bu pazarlık anlaşması olmasaydı, yaşlı ve güçsüz bir Kont'a layık görülecektim.

"Şimdi de başkasına söz verdim," diye yanıtladım, dudaklarımda alaycı bir ifadeyle. "Belki de böyle olması daha iyi. Ben asla senin ihtiyacın olan kişi olamazdım, Darius."

"Kendine deneme şansını hiç vermedin," diye karşılık verdi, elini uzatıp yüzümden ıslak bir saç tutamını kenara itti. Dokunuşuna izin verdim, kısa da olsa. "Mutlu olabilirdik."

Elinden uzaklaştım. Olasılıkların tehlikeli bölgesinden.

Ona, "Ben mutluluk için yaratılmadım," dedim, söyleyebileceğim gerçeğe en yakın şey buydu. "Sadece hayatta kalmak için yaratıldım."

Yağmur hafif bir sise dönüşmüştü, fırtına doğruya doğru ilerliyordu. Yakında yollar yeniden açılacaktı. Hizmetçiler bahçeleri değerlendirmek için dışarı çıkacaklardı. Her şey gibi, bizim de özel anımız sona eriyordu.

"Odamıza dönmeliyim," dedim, saçlarımı olabildiğince düzeltirken. "Nişanlım gelmeden önce hazırlanmam gereken çok şey var."

Darius irkildi, sonra başını salladı. Kaptan maskesi yerine oturdu, ancak gözlerinde karşılaşmamızın sıcaklığı hala hissediliyordu. "Sizi ben eşlik edeceğim."

Nişten açık bahçeye çıktık, saray sessiz bir yargıç gibi karşımızda yükseliyordu. Yapraklardan ve iek talarından su damlıyordu, hafif müzik

göğsümdeki ağırlıkla tezat oluştuyordu. Yarın Kan Kralı gelecekti ve onunla birlikte bildiğim her şeyin sonu gelecekti.

Ama bu gece benim gecemdi. Görevim özgürlüğümün kalanını da tüketmeden önce son bir irade gösterisiydi. Yağmur suları terliklerimin içinde şıpır şıpır ses çıkarırken, sarayın kapılarına doğru sessizce yürürken, bu küçük zaferi gizli bir bıçak gibi kalbime yakın tuttum.

İdam mahkumunun son silahı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KRALLIKLARIN BULUŞMASI

Akşam karanlığı henüz sökmemişti ki, Büyük Salon'un yüksek platformunda babamın yanında duruyordum; siyah ipek elbisem, yüksek kemerli pencerelerden süzülen azıcık ışığı emiyordu.

“Nişanlınızla buluşmaya siyah giyerek gidemezsiniz,” diye ısrar etmişti Isolde o sabah, parmakları yatağımın üzerine serilmiş, saray tarafından onaylanmış elbiselerin üzerinde gezinirken. Her biri bir öncekinden daha görkemliydi. Gökkuşığı renklerinde kadife ve ipekler, hepsi dantelle süslenmiş ve altın iplikle işlenmişti. “Bu bir hakaret. Bir gösteriş.”

“Güzel,” diye yanıtladım, gece yarısı ipek elbiseyi omuzlarımdan geçirirken; elbise nişan töreninden çok cenaze törenine daha uygundu. “Bırakın bu bir hakaret olsun. Bir mesaj olsun.”

Şimdi, bu kürsüde dururken, o meydan okuma boş ve anlamsız geldi. Kaçınılmaz akıntıya karşı bir çocuğun öfke nöbeti gibiydi.

Önümüzde uzanan Büyük Salon, yükselen kemerleri yukarıda gölgede kayboluyordu. Atalarımın yüzyıllarca süren serüveninde bu tonozlu tavanların altında yabancı devlet adamlarını ağırlamışlardı, ancak Vareth'in sarayı daha önce hiç bu kadar somut bir beklentiyle titrememişti. Korku, fırtına öncesi yağmur kokusu gibi havayı kaplamıştı.

Ira, babamın diğer yanında dimdik duruyordu, gümüş rengi saçları tacının etrafına kusursuzca kıvrılmıştı. Benden kurtulmanın heyecanı, Nocthari birliğinin gelmesini beklerken dudaklarındaki hafif kıvrımdan belli oluyordu. Cordelia, annesinin hemen arkasına yerleşti, kehribar rengi

gözleri toplanmış saray mensuplarını hesaplı bir şekilde süzüyordu. Dört prens, üvey kardeşlerim, insanlar yerine dekoratif unsurlar gibi, yaş ve önem sırasına göre azalan şekilde dizilmişlerdi.

En azından Lysa'nın bu gösteri için çok küçük bulunmasına minnettardım. Kız kardeşinin bir mal gibi alınıp satıldığını görme düşüncesi midemi bulandırdı. Masumiyetini bir süre daha korumayı yalnızca o hak ediyordu.

Arkamızda, resmi muhafız kıyafetleri içinde neredeyse görünmez bir şekilde Darius duruyordu. Bakışlarının çıplak omuzlarımda yakıcı sıcaklığını hissedebilsem de, ona doğru bakmayı reddettim. Dikkatini çektiği hissediliyordu, ancak yanlış yerdeydi. Görevlerine odaklanmalıydı. Artık başkasıyla sözleşmişim ve dün geceki anımız, yalnız geçireceğimiz son anımız olarak kalmalıydı.

Salonda ani bir sessizlik çöktü; bu ani sessizlik, herhangi bir duyurudan daha endişe vericiydi. Devasa meşe kapılar sessizce, fazla yumuşak, fazla sessiz bir şekilde açıldı ve içeri girdi.

Nocthar Kralı Valen. Diyarların Kasabı. Kan Kralı.

Mahkeme salonundakiler, yere degecek kadar derin bir şekilde eğilip selam verdiler. Ben de onlarla birlikte eğildim, ama sadece görünüşte iyi görünmek için. Merakım nezaketten daha şiddetli yandığı için bakışlarım yukarıda kaldı.

Sonuçta o benim kocam olacaktı. Yakında kralım diyeceğim canavarı görmek istiyordum.

Ve tanrım, onu görünce nefesim kesildi resmen.

Hayal ettiğim gibi gösterişli ya da kasılarak yürümüyordu. Hayır, yarı vahşi yarı ilahi bir şey gibi hareket ediyordu; her adımı ipeğe sarılmış bir tehditti. Kontrollü. Gergin. Sanki bileğinin tek bir hareketiyle dünyayı paramparça edebilirmiş gibi.

Gece mavisi ve kırmızı tonlarında sert çizgilerle dikilmiş koyu renkli kıyafeti, etrafını saran sade gri taşla tam bir tezat oluşturuyordu. Başında taç yoktu, yine de o geniş salonda kimse onu bir kraldan başka bir şeyle karıştıramazdı.

Onu fark ettiğim andan nefret ediyordum. Geniş omuzlarından, keskin çenesinden, başını hafifçe eğerek saraya selam vermesinden nefret ediyordum. Şüphesiz yakışıklıydı—Vareth'in baladlarında övülen altın gibi, kahramanca bir güzellik değil, zaman ve şiddet tarafından şekillendirilmiş, tanrılar tarafından biçimlendirilmiş bir güzellik.

Bir kulağın kıvrımı boyunca gümüş parıltılar saçılıyordu; küçük, özenle tasarlanmış silahlar gibi meşale ışığını yakalayan halkalar ve küpeler. Bir kral için beklediğimden çok daha fazlasıydı.

Delinmiş olan sadece orası mı?

Bu şeytani düşünceye karşı başımı salladım ve onu ağır bir küçümseme perdesiyle örtbas ettim.

Valen kürsüye çıktığında, gözleri benimkine kilitlendi—karanlık ve dipsiz, içinde boğulacak kadar engin. Gözlerinin ardında kadim bir şey vardı. Bütün soyların yıkılışını ve krallıkların yanışını görmüş ve tüm bunlara, gelgiti izleyen bir taşın soğuk ilgisizliğiyle tanık olmuş bir şey.

Parmaklarım elbisemin kumaşına sıkıca yapışmıştı; siyah ipek, onun bakışlarına karşı çok ince, çok yetersiz bir kalkan gibi geliyordu. Bu his, kış fırtınasında savunmasız ve kırılgan bir halde durmaya benziyordu; sanki onun bakışı bile savunmamı ortadan kaldırıp, gizlemeyi çok istediğim zaafılarımı ortaya çıkarabilirdi.

Bir an için, o anlaşılmaz bakışlarda kıvılcık bir parıltı gördüğümü sandım—ama görüldüğü kadar çabuk da kayboldu.

Sonra dudakları kıvrıldı; gerçek bir gülümseme değildi ama gözleri yas kıyafetlerime takılınca hafif bir memnuniyet ifadesi belirdi. İsyan eylemim onu memnun etmiş gibiydi.

Bu farkındalık tüylerimi diken diken etti.

"Kral Valen," babam yabancı kralı selamladı, ben ve saray halkı tam boyumuza doğrulurken, sesinde onu kemiren endişenin hiçbir izi yoktu. "Vareth sizi ve heyetinizi açık kollarla ve yürekten karşılıyor."

Öyle apaçık bir yalan ki, dilini yakmalıydı.

Valen babamın selamını karşılık vermedi. Bakışları bana dikilmişti, sanki Vareth Kralı gelişini duyuran sıradan bir hizmetkardan farksızdı. Bu görgü kurallarına aykırı davranış, toplanmış saray mensupları arasında bir huzursuzluk dalgası yarattı.

"Prenses Mireille," dedi, ismim dudaklarından ipek gibi çelik üzerinde süzülürken. Sesi kültürlü, incelikliydi; bir savaş lordunun boğuk homurtusu değil, asalet ve eğitimin sesiydi. Bu da onu nedense daha korkutucu kılıyordu. "Gördüğüm kadarıyla görüşmemiz için uygun bir şekilde giyinmişsiniz."

İra, babamın yanında kaskatı kesildi, doğrudan hitap karşısında dudakları ince bir çizgi haline geldi.

Arkamda, Darius'un rahatsızlığını belli edecek kadar ağırlığını değiştirdiğini duydum. Önümüzdeki adamdan beni koruyabileceğini mi sanıyordu? Şimdi tanıştığımıza göre, bu düşünce neredeyse komik geliyordu.

“Gelişinizi kutlamak için resmi bir ziyafet hazırladık,” diye devam etti babam, sanki Valen hiç konuşmamış gibi, konuşmayı tekrar kendisine çevirerek. “Vareth sarayı misafirperverliğimizi göstermeye can atıyor ve—”

Valen, ses tonuyla bunun bir rica değil, bir emir olduğunu açıkça belli ederek, “Nişanlımla özel bir görüşme talep ediyorum,” diye araya girdi. “Hemen.”

Salon o kadar sessizleşti ki, tavan kirişlerinden sarkan bayrakların uzaktan gelen dalgalanma sesini duyabiliyordum. Ne kadar güçlü olursa olsun, hiçbir ziyaretçi devlet adamı, geldikten birkaç dakika sonra böyle bir talepte bulunmaya cesaret edemezdi. Valen'in yüzyıllardır süregelen diplomatik protokolü hiçe sayma hakkına sahip olduğunu düşünmesi, krallıklarımız arasındaki dengesizliğin boyutunu açıkça ortaya koyuyordu.

“Elbette,” babam hemen kabul etti ve Vareth'in durumu hakkındaki en kötü korkularımı doğruladı. “Doğu Güneş Gemisi özel görüşmeler için hazırlandı. Kaptan Darius eşlik edecek—”

“Buna gerek yok,” diye araya girdi Valen, bakışları hâlâ benimkine kilitlenmişti. “Prenses kendi sarayının yolunu biliyordur, değil mi?”

Midemde bir düğüm oluştu. Beni izole etmeyi amaçlıyordu; sadece babamın korumalarından değil, her türlü korumadan da. Ama reddetmek zayıflık, korku göstergesi olurdu.

İkisini de görmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederim.

Çenemi yukarı kaldırdım ve kasıtlı bir soğukkanlılıkla bakışlarına karşılık verdim. “Dilediğiniz gibi.”

Başka bir talimat beklemeden döndüm ve Doğu Güneş Odası'na giden yan girişe doğru yürüdüm. Adımlarım aceleci değildi, ölçülüydü, onun emrine uymayı reddetmenin ince bir meydan okumasıydı. Arkamda yüzlerce gözün çekimini, sarayın toplu nefesinin beklentiyle tutulduğunu hissettim.

Kemerli kapıya vardığımda, beklediğim o kendine özgü ayak seslerinin olmadığını fark ettim.

Arkamı döndüm. Valen hâlâ kürsünün önünde durmuş, o rahatsız edici yarım gülümsemeyle beni izliyordu.

"Bana katılacak mısınız, Kral Valen?" diye sordum, sesime biraz sertlik katarak, yalvaran bir kul gibi bekletilmeyeceğimi açıkça belli ettim. "Yoksa kalabalık bir salonun öbür ucundan özel görüşmeler yapmayı mı tercih edersiniz?"

Odanın içinde şok dolu bir mırıltı yayıldı. Ira'nın yüzü solgunlaştı. Babamın çenesi kasıldı.

Ama Valen'in ifadesi değişmedi. Aksine, dudaklarının kıvrımı daha da derinleşti, sanki şüphelendiği bir şeyi doğrulamışım gibi.

"Buyurun Prenses," diye yanıtladı ve sonunda aynı yırtıcı zarafetle bana doğru yaklaştı.

Yaklaşırken, açıklanamaz bir ürperti hissettim. Tam olarak korku değil, daha çok tanıma hissiydi. İçimdeki bir şey, onda olan bir şeye karşılık verdi; avcı ile av arasındaki içgüdüsel anlayış gibi. O anda, oynayacağımız oyunun kurallarının, ikimiz de salona girmeden çok önce yazılmış olduğundan, iliklerime kadar emindim.

Arkamı dönüp kapıdan içeri girdim, adımlarının nihayet arkamdan geldiğini duydum. Her adım beni güven duygusundan daha da uzaklaştırıyordu; ancak gölgeli koridora girdiğimizde midemdeki düğümün çözöldüğünü, yerini soğuk ve net bir amacın aldığını hissettim.

Kasaba kurban edilecek olsaydım, uysalca kesime gitmezdim.

Gözlerinin içine bakıp, bir piyon değil, saygı duyulmaya değer bir rakip olduğumu ona gösterirdim.

Korku değilse.

East Solar hiç bu kadar küçük görünmemişti.

Kraliyet ailesinin özel görüşmeleri için bir sığınak olarak tasarlanmış olsa da, oda şimdi beni bir yumruk gibi sarmış gibiydi. Masanın üzerinde tek bir mum yanıyordu, alevi girişimize tepki olarak düzensizce dans ediyor, duvarları kaplayan eski duvar halılarına kıvrımlı gölgeler düşürüyordu.

Sırtı yüksek bir şezlong seçtim ve onu adeta bir bölge gibi sahiplendim; bu, az hamlem olan bir oyunda küçük bir meydan okuma eylemiydi. Valen'in kapıyı arkamızdan kasıtlı bir yumuşaklıkla kapatmasını izlerken,

kadife döşeme parmak uçlarımda altında soğuktu; mandalın sessiz tıkırtısı, herhangi bir çarpma sesinden daha uğursuzdu.

Oturmadı. Bunun yerine, karşıma geçti; mum ışığı yüzünün yarısını aydınlatırken diğer yarısı gölgede kaldı. Bu durum rahatsız ediciydi, sanki aynı adamın iki farklı versiyonuyla konuşuyormuşum gibiydi; biri görünür, diğeri gizli.

“Elbise seçiminiz ilginç,” diye gözlemledi, bakışları siyah ipek kumaş üzerinde cinsel ya da romantik olmayan, daha çok bir tüccarın malları değerlendirmesine benzeyen bir değerlendirmeye gezindi. “Çoğu gelin adayı, dalkavukluk ve sahte neşeyle gönlünü kazanmaya çalışır.”

"Ben çoğu gelin adayı gibi değilim," diye yanıtladım, ses tonumu nötr tutarak. "Ve bu da çoğu evlilik gibi değil."

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Hayır, öyle değil."

Adımlarını yavaş ama hassas bir şekilde atmaya başladı. Her adımı ölçülü, her dönüşü kasıtlıydı. Kral Valen'in davranışlarında dürtüselliği çağrıştıran hiçbir şey yoktu. Her hareketi, maksimum etki için seçilmiş gibiydi.

"Söyle bana, Prenses Mireille," dedi, ismim ağzından yabancı bir cisim gibi çıkıyordu, "Nocthar hakkında ne biliyorsun?"

Vereceğim cevabı düşündüm. Cehaleti ortaya koymak zayıflık olurdu. Ama çok fazla bilgi de tehdit olarak algılanabilirdi.

“Vareth’teki çoğu kişinin bildiğini ben de biliyorum,” diye yanıtladım. “Bir zamanlar küçük bir krallık olan Vareth, sizin yönetiminiz altında önemli bir güç haline geldi.”

"Peki sarayınızdaki fısıltılarda benim hakkımda neler diyorlar?" diye sordu, ancak ses tonu anlatılan hikayelerin ne olduğunu zaten tam olarak bildiğini gösteriyordu.

Hizmetçilerin fısıltılı konuşmalarını, dedikoduları düşündüm. Bu hikayeleri dile getirmenin onu eğlendireceğini mi yoksa gücendireceğini mi merak ettim.

"Hedeflerinize ulaşmak için acımasız olduğunuzu, muhalefete tahammül etmediğinizi söylüyorlar."

“Diplomatik bir cevap.” Koyu renk gözleri mum ışığında parladı. “Zarafet ve nezaket kuralları konusunda iyi eğitilmişsiniz.”

“Size Vareth Prensesi olarak eğitildiğimi hatırlatmak isterim,” diye karşılık verdim, kelime seçimini beğenmeyerek. “Ben diplomat değilim, Kral Valen.”

“Ve yine de burada oturuyorsunuz, tek vücut gibi cevap veriyorsunuz.” Tam önümde, karanfil kokusunu ve giysilerine sinmiş hafif metalik bir kokuyu alabileceğim kadar yakın bir mesafede durdu. “Vareth Prensesi, en çok neye değer veriyorsunuz?”

Soru o kadar ani, o kadar beklenmedikti ki, neredeyse doğruyu söyleyecektim. Neredeyse Lysa'nın ya da Isolde'nin güvenliğinden bahsedecektim. Tek zaafımı neredeyse açığa vurmuş olmam gerçeği beni soğuk bir şoka uğrattı.

"Dürüstlüğe değer veriyorum," dedim onun gözlerine bakarak. "Kraliyet evliliklerinde nadiren bulunan bir şey."

Yavaşça güldü. Kontrollü, keskin ve neşesiz bir sestti bu. "Öyleyse, birbirimize karşı dürüst olalım. Baban, Vareth'in hayatta kalmasını sağlamak için seni haraç olarak sundu. Bu ittifakın krallığını benim hırslarımdan koruyacağına inanıyor."

"Öyle mi?" diye sordum, sesimdeki sertliği gizleyemeden.

"Bu duruma bağlı."

Mumun bulunduğu küçük masaya doğru ilerledi ve parmaklarını cilalı ahşabın üzerinde öyle incelikli bir yavaşlıkla gezdirdi ki, bu hareket karşısında büyülenmişim. Elleri korkunç bir şekilde güzeldi; zarif, uzun parmaklı, kan dökme arzusuna dair söylentilere rağmen savaşın izlerini taşımayan elleriydi. Kendi kendini öldüren bir adamın elleri değil, uzaktan ölümü planlayan bir adamın elleriydi bunlar.

"Bu özel görüşmeyi neden talep ettiğimi sormadınız," dedi, omzunun üzerinden bana bakarak.

"İşlemi tamamlamadan önce satın aldığınız ürünü incelemek istediğinizi varsaydım," diye yanıtladım, gün boyu bastırdığım acı sonunda sözlerime yansımıştı.

Yüzünde bir anlık bir ifade belirdi. Öfke değil, ilgi. "Kendini bir meta olarak görüyorsun."

"Ben de öyle değil miyim?"

“Değerinizi yanlış anlıyorsunuz, Prenses.” Tekrar bana döndü. “Bana çocukluğunuzdan bahsedin.”

Konunun aniden değişmesi beni şaşırttı. İki kez beni hazırlıksız yakalamıştı ve ben kolay kolay şaşıran biri değildim. "Çocukluğum mu? Bunun ne alakası olabilir ki?"

"Bana bir iyilik yap." Ses tonu reddetmeye yer bırakmıyordu.

Tereddüt ettim, bu görünüşte masum anıların içinde ne tür bir tuzak olabileceğinden emin değildim. "Yalnızdım... Kraliçe Ira'nın başka bir kadının çocuğunu büyötmekle pek ilgisi yoktu. Zamanımın çoğunu öğretmenler ve hizmetçilerle geçirdim."

"Peki babanız? Gayrimeşru kızına karşı ilgili miydi?"

Kaba sözleri beni rahatsız etmedi. Doğrusu, dobra tavrına hayran kaldım. Tıpkı soğuk rüzgarın teni ısırması gibi ferahlatıcıydı.

Uzak ve dalgın babamı düşündüm. Resmi etkinliklere katılan ve görevlerim konusunda doğru şekilde eğitildiğinden emin olmak için düzenli olarak kontrol eden bir figürdü. Beni tereddüt etmeden korkulan bir fatihle takas edebilecek bir adamdı.

"Önce kraldı, sonra babaydı," dedim dikkatlice. "Sanırım çoğu kral böyledir."

Valen'in gözleri kısıldı. "Ve şimdi seni bana veriyor. Bu yüzden ona kırgın mısın?"

Soru aramızda asılı kaldı, doğrudanlığıyla tehlikeliydi. Sadakatimi sınamaya, babamla olan ilişkimdeki zayıf noktaları bulmaya ve bunlardan faydalanmaya çalışıyordu.

"Vareth'e karşı görevimin farkındayım," diye yanıtladım, ezberlenmiş cevap otomatik olarak ağzımdan döküldü. "Kral Aeldrin de öyle."

Valen, dudaklarından adeta bir lanet gibi dökülen bir sesle, "Görev," diye tekrarladı. "Seçimlerinin sorumluluğundan kurtulmak isteyenler için ne kadar da uygun bir kavram."

Mum, sanki onun sözlerine karşılık verircesine çılgınca titredi ve işlemeli duvarlara grotesk gölgeler düşürdü. Bir an için, antik savaşların dokunmuş sahneleri canlanmış gibiydi: mızraklarla atılan zırhlı figürler, panik içinde şaha kalkan atlar, fildişi zemin üzerine dökülen zengin kırmızı ipliklerle işlenmiş kan.

"Görev kavramına inanmıyor musunuz, Kral Valen?" diye sordum, ses tonumda saygı ve meydan okuma arasında dikkatli bir denge kurarak.

"Ben güce inanıyorum," diye yanıtladı silahsızlandırıcı bir açıklıkla. "Ve onu kullanma isteğine de. Babanız sizi kurban etti çünkü krallığını güç kullanarak savunacak gücü yok. Bu zayıflığını diplomasi diliyle ve sizin çok değer verdiğiniz bu 'görev'le örtüyor."

Değerlendirmesinin doğruluğu canımı acıtsa da, ona aynı fikirdeymiş gibi bir memnuniyet vermeyi reddettim. "Peki, bu evlilikle ne elde etmeyi

amaçlıyorsunuz, Kral Valen? Kan Kralı'nın fetihlerine devam etmek için diplomatik bir birliğe ihtiyacı yok herhalde."

Başlığı görünce gözleri kısıldı. Uzun bir süre, anlaşılmaz bir şekilde baktı. Sonra, her adımı bilinçli bir şekilde, sandalyemin tam önüne gelene kadar yaklaştı. Yavaşça, amaçlı bir zarafetle, yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirerek bir dizinin üzerine çöktü. Bu pozisyon yalvarmayı çağrıştırmalıydı, ama duruşunda teslimiyeti ima eden hiçbir şey yoktu. Saldırmaya hazırlanan bir yılanın çömelmesi gibiydi.

"Her zaman aradığım şeyi arıyorum," dedi, sesi neredeyse fısıltıya dönüşmüştü, duyabilmek için biraz öne eğilmem gerekti. "Hakkım olan şeyi."

O kadar yakınımda olduğu için ona bakmaktan kendimi alamadım. Mum ışığı, elmacık kemiklerinin keskin hatlarını, dudaklarının acımasız mükemmelliğini, gözlerinin dipsiz karanlığını aydınlatıyordu. O an, söylentilere inanabilirdim; insandan daha fazlasıydı. İnsan kılığına bürünmüş kadim ve korkunç bir şeydi.

"Peki, bizim krallıklarımızın sizin haklı olarak size ait olduğuna sizi inandıran nedir?" diye sordum, sesim hissettiğimden daha sakın çıkmıştı.

Gülümsemesi yavaş ve güzelliğinde korkunçtu. "Tarih. Kan. Kader. Seçim senin, Prenses. Hangi hikâyeyi tercih edersen et, gerçek değişmez."

Bakışları yoğunlaştı, gülümsemesi aniden kayboldu ve kendimi camın altında bir kelebek gibi, olduğum yerde mihlanmış hissettim. Daha da yaklaştı, gözleri kısıldı ve yüzümü rahatsız edici bir titizlikle inceledi, gözlerimden dudaklarıma ve tekrar gözlerime doğru hareket etti. Başını yana eğdi ve ben de koltuğa yaslanıp geriye çekilme isteğine karşı koymaya çalıştım.

"Gözleriniz," diye mırıldandı, sesi daha önce duyduğumdan daha yumuşaktı. "Oldukça sıra dışılar."

Bu tür gözlemlerin ardından genellikle gelen tanıdık tiksinti veya şüphe duygusuna hazırlanarak kaskatı kesildim.

"Çok güzel," diye ekledi, bakışları hiç değişmeden. "Fırtınada yakalanmış ay ışığı gibi."

Beklenmedik iltifat karşısında tamamen hazırlıksız yakalandım ve gözlerimi kırptırdım. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı ve yanaklarıma istemsizce bir sıcaklık yayıldı. Hayatımda bana birçok şey söylendi—piç, iğrençlik, yaşıyan utanç—ama güzel kelimesi nadiren bunlardan biriydi ve asla beni farklı kılan özelliğime atıfta bulunularak söylenmemiştii.

"Benimle alay ediyorsun," dedim, kelimeler neredeyse sessiz bir fısıltı gibi ağızımdan döküldü.

Yüz ifadesi, tek bir kaşının hafifçe kalkması dışında değişmedi. "Alaycılıkla vakit kaybetmem, Prenses. Yaralamak istediğimde çok daha doğrudan davranırım."

Elini uzattı, bana dokunmadı ama elini yüzümün yakınında tuttu, sanki havada benim şeklimi çiziyormuş gibi. Bu hareket tuhaf bir şekilde samimiydi, sanki gerçekten temas kurmuş olmasından daha rahatsız ediciydi.

Onun boğucu yakınlığından kurtulmak için aniden ayağa kalktım. O da zarif ve vakur bir şekilde ayağa kalktı ve ben uzaklaşırken beni izledi.

"Yalnız geçirdiğimiz zaman... çok güzeldi," dedim, biraz olsun sakinliğimi toplamaya çalışarak. "Ama sanırım mahkeme dönüşümüzü bekliyor."

"Mahkeme bekleyebilir," diye karşılık verdi umursamaz bir tavırla. "Sizinle işim henüz bitmedi."

"Yine de," diye karşılık verdim, elimden geldiğince zarif bir şekilde kapıya doğru ilerlerken, "uygunluk gereği çok uzun süre kendimizi izole etmemeliyiz, aksi takdirde istenmeyen söylentilere yol açabiliriz."

Hafif bir kakhaha attı, sanki itibar kaygım onu çok eğlendirmiş gibiydi. "Prenses Mireille, yakında saray mensuplarının fısıltılarına hiç aldırmış etmediğimi anlayacaksın. Ama pekâlâ, babanın dalkavuklarına katılacağız."

Kenara çekildi ve kapıya ulaşmama izin verdi. Ama parmaklarım kapı koluna değdiği anda, önceki sesinden daha alçak bir tonda tekrar konuştu.

"Şunu düşün, nişanım. Evlendiğimizde hayatın eskisi gibi devam etmeyecek. Tanıdığın her şey ve herkes senin için kaybolacak. Vareth ile olan tüm bağların kopacak."

Omurgam kaskatı kesildi. Sözleri boğazıma dayanan bir bıçak gibiydi. Elim hâlâ kapıda, ona doğru döndüm.

"Bu bir tehdit mi, Kral Valen?"

Gözleri onaylarcasına parladı. "Sadece bir gerçeğin ifadesi."

"Ya ben bu bağları koparmayı reddedersem?"

"Bu anlaşmada 'eğer' diye bir şey yok, Prenses." Aramızdaki mesafeyi kapattı, bana dokunmadı ama vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yaklaştı. "Ama ben mantıksız değilim. Bana olan sadakatınızı kanıtlayın, belki o zaman bazı... kolaylıklar düşünülebilir."

Bu açıkça bir tuzak. Bana en çok kime ve neye değer verdiğimi açığa çıkarmayı amaçlayan bir teklif. Ona bana karşı kullanabileceği silahlar vermeyecektim.

"Ne kadar cömertsiniz," dedim, ses tonumdaki alaycılığı gizleyemeden. "Bunu aklımda tutacağım."

Gülümsemesinin daha da derinleştiğini hissedebiliyordum. "Bunu yapacağından emin olacağım."

Döndüm, kaçmak için çaresizce kapıyı açtım, ama sesi beni bir kez daha durdurdu.

"Prenses, son bir şey daha."

Durakladım, sırtımı ona dönmüştüm.

"Muhafız birliğinizin komutanı - Darius mu? Size olan ilgisinin... makamına yakışmayacak kadar kişisel olduğunu fark ettim."

Damarlarıma buz gibi bir soğukluk doldu. Yıllarca mahkemeden gizli kalmış bir şeyi nasıl olup da birkaç saniye içinde fark edebilmişti?

Dudakları neredeyse kulağıma değene kadar yaklaştı, gerginlik adeta fırtına dalgasının sıcağı gibi üzerinden yayılıyordu.

Prenses, sesi zehirle kaplı kadife gibi yumuşak bir şekilde fısıldadı: "Eğer onu bir daha üzerinde hissedersen, vücudundaki her damarı söküp sana bir kolye yapacağım. Düğün hediyesi, ne dersin?"

Yanağımın içini sertçe ısırdım, kan tadını aldım ama korkumu ona belli etmeyi reddettim. Bunun yerine, başımı hafifçe çevirdim ve içimde kaynayan paniği gizleyen bir soğuklukla bakışlarına karşılık verdim.

"Müstakbel kocamın bu kadar keskin bir koku alma duyusuna sahip olduğunu bilmek ne kadar rahatlatıcı," diye yanıtladım, sesim neredeyse duyulmuyordu. "Düğün gecemizden önce iyice yıkanacağımdan emin olacağım."

Gözlerinin derinliklerinde tehlikeli bir şey parıldadı; hoşnutsuzluk değil, bir tür karanlık takdir ki bu bir şekilde daha korkutucuydu. Geri çekildi, çıkmam için bana yer açtı.

"Prensesim, itaatsizliğin benim nezdinde size pek fayda sağlamayacağını görebilirsiniz."

"Ve Kral Valen, göreceğiniz üzere ben o kadar kolay yıkılacak biri değilim."

Sözler, doğruluğunu yeniden düşünmeden ağzımdan dökülmüştü. Kendisine karşı çıkanları yok etmesiyle tanınan bir adama meydan

okumuştum. Ancak öfke yerine, beni derinden donduran bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Göreceğiz."

Tek kelime etmeden odadan hızla çıktım, koridora geri döndüğümüzde bacaklarım titremeye başlamıştı. Bu evliliğe, bu dünyada benim için anlam ifade eden tek iki insanı korumak için razı olmuşum. Ama Kan Kralı'nın yanında dururken, ondan yayılan karanlık enerjiyi bir ateşin ısıısı gibi hissederken, birliğimizin henüz kavrayamadığım fedakarlıklar gerektireceğini korkunç bir netlikle anladım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ŞEYTANLA DANS ETMEK

Kadehimde koyu ve yoğun bir şekilde dönen şarap, önüme dizilmiş gösterişli yemeklerden daha fazla rahatlık sunuyordu.

Ziyafet başladığından beri sürekli içki içiyordum, gözlerimi kısarak Kral Valen'i izlerken düşüncelerimin keskinliğini törpülemeye çalışıyordum.

Vareth Sarayı'nın görkemli yemek salonu, bir katedral gibi aşırıya kaçarak yükseliyordu. Gotik kuleler duvarlara tırmanıyor, gölgeleri her alev parıltısıyla dans ediyordu. Antik vitraylar ışığı yakalayarak taş zeminlere ve beyaz masa örtülerine renk havuzları yansıtıyordu. Salon, Vareth'in tarihiyle nefes alıyordu; her oyma sütun ve tonozlu tavan, benden önce burada ziyafet çeken nesillerin birer kanıtıydı. Bu gece, aynı duvarlar bir başka kutsal olmayan pazarlığa tanıklık etti.

Babam beni Kan Kralı'na sattı.

Kadehimi geriye doğru eğdim, tatlı Vareth kırmızısının son yudumunu da içtim. Yanımda bir hizmetçi belirdi ve ustaca bir şekilde kadehimi yeniden doldurdu. Yeniden doldurma için ve bana getirdiği bilgiler için minnettar bir şekilde hafifçe başımı salladım. Bu muhbir geçmişte faydalı olmuştu. Sade yüzü ve sessiz tavrı onu çoğu soylu için görünmez kılıyordu. Bir zamanlar Vareth'e kaçmadan önce bir Nocthari soylu kadının hizmetçisi olarak çalıştığını bilmiyorlardı.

Tam da görmek istediğim kişiydi.

Uzak duvara doğru başımı sallayarak, yüksek masadaki yerimden sessizce kalktım, elimde kadehimle, gösterişsiz bir zarafetle kalabalığın arasından süzıldüm. Bu gece giydiğim elbise arduvaz mavisiydi—daha önceki meydan okuyan siyah değil, ama yine de duygularımı fark etmek isteyen herkese açıkça belli edecek kadar kasvetliydi. Ağır ipek, yürürken taş zemine hafifçe dokunuyordu, şarabın kanımı ısıtmasına rağmen duruşum kusursuzdu. Yıllarca süren katı eğitim, en azından içimde öfke ve korku çatışırken bile sakin görünme yeteneği kazandırmıştı bana.

Saray mensuplarının kümeleri arasında ilerledim; kahkahaları çok parlak, sesleri çok yüksek, prova edilmiş neşelerini sergiliyorlardı. Önümde suyun taşın etrafından akması gibi açıldılar. Hiçbiri gözlerime bakmadı, yine de hepsi aç gözlerle beni izliyordu. Bu gece gösterinin yıldızı bendim, kurbanlık gelindim ve onlar da ziyafete getirdikleri aynı iştahla duruşumun her nüansını yutuyorlardı.

Hizmetçi kız—Elara diye hatırladım—küçük kapılardan birinin yanında, sırtını soğuk taşa yaslamış, sanki içine eriyip gitmeyi umuyormuş gibi duruyordu. Vareth'in üniformasını giymiş olsa bile, duruşu farklıydı. Onda, Nocthari yetiştirilme tarzını yansıtan belli bir katılık vardı. Kan Krallığı'nda yetişenleri belirleyen o kendine özgü itaatkarlık ve sürekli tetikte olma hali.

"Prensesim," diye mırıldandı ben yaklaşırken, bakışlarını neredeyse hiç kaldırmadan. Gümüş sürahiyi kavrayan elleri titriyordu, eklemleri gerginlikten bembeyaz olmuştu.

"Biraz benimle yürü," dedim, sesimi o kadar hafif tuttum ki, etraftakiler sadece bir soylu kadının hizmetçisine talimatlar verdiğini görsünler. Daha özel bir şekilde konuşabileceğimiz, ancak yine de görüş alanımızda kalabileceğimiz gölgeli bir köşeyi işaret ettim. Tamamen ortadan kaybolmak, bu gece göze alamayacağım bir spekülasyonu davet ederdi.

"Bana düğün geleneklerinizden bahsedin," dedim, avucuna küçük bir gümüş kese tutuşturarak. "Neler beklemem gerektiğini anlatın."

Keseyi inceleyip gözlerini kırptırdı, sonra parmaklarını kesenin etrafına kenetledi. Sesi titrek ve temkinli çıktı.

"Evet, Prenses. Nocthar düğünleri... sizin düğünlerinizden farklı. Kalıcı olmak için yapılıyorlar. Ölümünden sonra bile—" diye tereddüt etti, "ölümünden sonra bile."

"Ölümünden sonra mı?" diye sordum, sesimdeki endişeyi gizlemeye çalışarak.

Başını hızla ve ani bir şekilde salladı, sonra bakışlarını başka yöne çevirdi. “Yeminlerinizi edersiniz ve kanınızı değiştirirsiniz. Genellikle avuç içinden veya parmak ucundan. Çok fazla değil. Sadece... bağlamak için yeterli.” Sesi daha da alçaldı, uyarı dolu bir tonda. “Prenses, bu sadece gösteriş için değil. Kanın... ağırlığı var. Gücü var. Bir kere paylaşıldıktan sonra geri alınamaz.”

Dilimde aniden acılaşılan şarabın verdiği ürpertiye bastırdım. "Ya bu... kan değişimini reddedersem?"

Elara'nın gözleri korkuyla kocaman açılmış bir şekilde bana dikildi. "Yapamazsın Prenses. Kimse Kral'ı reddedemez. Eğer hayatta kalmak istiyorsa." Omuzumun üzerinden bir bakış attı ve yüzündeki azıcık renk de kayboldu. "Şu anda bile seni izliyor."

Dönmemeye gerek yoktu. Valen'in bakışlarının sırtıma saplandığını, kürek kemiklerimin arasında fiziksel bir ağırlık hissettiğimi fark ettim. Ensemdeki tüyler diken diken oldu, bedenim avcıyı tanırken zihnim de soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordu.

“Teşekkür ederim, Elara,” dedim sessizce, kadehimin sapını okşayarak. “Çok yardımcı oldun.”

Elara reverans yaparak kalabalığın arasına karıştı ve beni, taş duvarlardan sızan gece havasından çok daha fazla ürperten bir bilgiyle baş başa bıraktı.

Bir kan alışverişi. Ölümün ötesinde sürececek bir bağ.

Ölümden sonraki hayata hiç inanmamıştım. Gerçekten de. Rahipler, Boşluğun ebedi ışığından, huzurlu buluşmalardan ve altın tarlalardan bahsederlerdi, ama sözleri hep boş gelirdi. Gerçek olamayacak kadar cilalanmışlardı. Ölmekte olanları teselli etmek için uydurulmuş güzel mitlerdi. Ve ben yalanlarda hiç teselli bulamamıştım.

Bu krallığın halkı batıl inançlara batmış, eski büyülere ve eski korkulara tutunmuş gibi görünüyordu. Ama korkunun kökleri vardır. Sebepsiz yere bu kadar uzun süre varlığını sürdüremez.

Elimdeki titremeyi gizlemek için şarabımdan bir yudum aldım.

Odanın karşısında, Valen'in gözlerini tekrar hissettim. Babamın sağında, en yüksek onur konumunda oturuyordu. İki kral, daha çarpıcı bir zıtlık sergileyemezdi. Babam, geleneksel Varethian beyaz ve altın renkleriyle yaşlı ve sade bir görünümdeydi; Valen ise Nocthar'ın koyu kırmızısı içinde canlı ve ölümcül bir görünümdeydi. Kasap öne eğildi ve babamın ciddi bir şekilde başını sallamasına neden olan bir şeyler söyledi.

Ne tür bir anlaşma yapmış olurlarsa olsunlar, bu durum her ikisini de memnun etmişti. Benim kaderim ise el sıkışmalar ve anlaşmalarla belirlenmişti, ben ise çaresizce kenarda duruyordum.

Törensel altın rengi bir parıltı gözüme çarptı—Darius, askeri bir hassasiyetle kalabalığın arasından ilerliyordu. Üniforması mum ışığında parıldıyordu, özenle ütülenmiş ve yıllarca süren sadakatli hizmetiyle kazandığı kaptanlık nişanıyla süslenmişti. Valen isterse, bu hizmet onun ölümüyle sona erecekti. Kan Kralı'nın sadece bir dokunuşu bile algılayıp algılayamayacağını merak ettim... ya da Darius'un hayatından ayrılması için gerçekten skandal bir şey yapması mı gerekecekti?

Yaklaşırken adımlarının yavaşladığını izledim. Yüzünde hiçbir ifade yoktu; yıllarca aldığı mahkeme eğitimi, ifadesizliğinden belli oluyordu. Ama onu yeterince iyi tanıdığım için kaşlarının arasındaki hafif kırışıklıkta ve omuzlarındaki gerginlikte endişeyi görebiliyordum.

"Prenses," dedi resmi bir ciddiyetle eğilerek. "Umarım kutlamaların tadını çıkarıyorsunuzdur?"

Sadece hafifçe başımı salladım, bakışlarımı bilerek yere indirdim. "Kaptan," diye yanıtladım, yakındakilerin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Saray muhafızları bu akşam güvenlik konusunda kendilerini aşmışlar."

Gözleri neredeyse fark edilmeyecek şekilde, Valen'in bizi izlediği yüksek masaya kayd. "Kraliyet ailesinin ve değerli konuklarımızın güvenliğini sağlamak bizim görevimizdir."

Sonra, dengesini kaybetmesi gibi ince bir hareketle, bana doğru yaklaştı; yakasındaki hafif çelik ve duman kokusunu alabileceğim kadar. Sesi alçaldı, sadece bana yönelikti.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandı.

Cevap vermedim. Veremezdim. Ne diyecektim ki? "Uzak dur, yakında evleneceğim adam seni öldürür" mi diyecektim?

"Benimle buluş," diye devam etti usulca. "Ziyafetten sonra. Her zamanki yerimizde."

Göğsümde bir acı belirdi. Ona acıdığım için değildi, ancak son görüşmelerimizin bu kadar mesafeli olmasını gerektirmesi beni üzmüştü.

Hayır, bunun sebebi artık evet deme özgürlüğümün kalmamış olmasıydı. Yıllarca süren, kısa süreli ama özgürce seçilmiş bir yakınlıktan sonra, artık onun bana dokunmasına izin veremezdim.

Çünkü Valen'in bunu yaparsam tehdidini yerine getireceğinden emindim.

Geriye doğru bir adım attım, aramızdaki mesafeyi yeniden sağladım. Omurgamı dikleştirerek çenemi kaldırdım ve yeni rolüme odaklandım: Kan Kralı'nın gelecekteki gelini.

"Gösterdiğiniz özeni fark ettim, Kaptan," dedim. Sözlerim hak ettiğinden daha soğuktu ama gerekliydi. "Müstakbel eşim protokole olan bağlılığınızı takdir edeceğinden eminim."

Darius'un gözlerinde acı dolu bir parıltı belirdi, bir anda kayboldu. Anlamımı, küçümsememin altında yatan uyarıyı duydu, ama dinlemek istemediğini biliyordum.

"Elbette, Prenses," dedi tekrar eğilerek. "Devriyelerime devam edeceğim. İyi akşamlar."

Gidişini izlememek için kendimi zorladım. Artık onu düşünmek istemiyordum. Ben onun değildim ve asla da olmayacaktım. Odak noktamı odadaki en tehlikeli yırtıcıya çevirmem gerekiyordu.

Dikkatimi bilerek nişanlıma çevirdim ve onu, camın arkasındaki zehirli bir yılanı inceler gibi, kayıtsız bir merakla inceledim.

İtiraf etmeliyim ki, dayanılmaz derecede yakışıklıydı. Kasap hakkındaki hikâyeler insan kılığındaki bir canavar imajı uyandırmıştı zihnimde, ama Valen'in görünüşü altında yatan acımasızlığın hiçbir belirtisini göstermiyordu. Yüksek elmacık kemikleri, güçlü bir çene, sürekli soğuk bir gülümsemenin eşiğinde duran dudaklar. Beni bile hayrete düşüren ham bir güzelliğe sahipti.

Ama onu ele veren gözleriydi. Ay ışığı olmayan bir gece kadar siyah ve aynı derecede derinliksizdi. Her şeyi görüyor gibi görünürken hiçbir şey açığa vurmuyorlardı.

Ondan nefret ettim. Kusursuz yüzünden ve bu kadar rahat bir şekilde kullandığı güçten nefret ettim. Beni siyasi bir alışverişte bir sembole indirgemesinden nefret ettim.

Ve hepsinden çok, bana baktığında midemde alevlenen o yakıcı hissi nefret ediyordum. Vücudumun onun varlığına verdiği haince tepkiyi.

"Müstakbel eşinize hayranlık mı duyuyorsunuz?"

Ira'nın sesi düşüncelerimi böldü. Döndüğümde üvey annemin bana baktığını, yüzünde sakın bir onaylamama ifadesi olduğunu gördüm. Saçları, başının asil duruşunu vurgulayan özenli bir bukle halindeydi ve koyu zümrüt yeşili ipek elbisesi, kaba görünmeden herkese statüsünü hatırlatacak kadar mücevherle parıldıyordu.

Tanrım, ondan yakında evleneceğim adamdan daha çok nefret ediyordum.

"Geleceğimi düşünüyorum," diye düzelttim, tiksintimi gizlemeye çalışmadan. "Aralarında fark var."

Dudakları kuru bir çizgiye dönüştü. "Mireille, biraz daha coşku göstermen iyi olurdu. Kral Valen bu ittifakla hanedanımızı onurlandırdı."

"Öyle mi?" Şarap ve kabullenme duygusuyla cesaretlenerek kaşımı kaldırdım. "Evimiz için ne büyük şans. Sonsuz alacakaranlık ve kan dökme krallığına sürüklendiğimde bunu hatırlamaya çalışacağım."

"Dilinize dikkat edin," diye tısladı, izleyen saray mensuplarına gülümsemesini koruyarak. "Bu evlilik Vareth'in sınırlarını güvence altına alacak ve her iki krallığa da refah getirecek. Kocam bunu ayarlamak için yorulmadan çalıştı."

"Ne kadar düşünceli biri, gerçekten. Kızının mutluluğunu hiç hesaba katmamış olması çok yazık."

Yaklaştı, parfümü—fazla tatlı, çok ağır—boğucu bir bulut gibi beni sardı.

"Ama kızının mutluluğunu da düşündü." Yüzünde soğuk, tanıdık bir gülümseme belirdi. "Bilmiyor muydun? Kral Valen önce Vareth'in gerçek prensesi Cordelia'yı istedi. Baban onun yerine seni alması için pazarlık yaptı. Bu ne kadar hayal kırıklığı yaratmış olmalı."

Yüzümden kan çekildiğini hissettim, kadeh neredeyse aniden hissizleşen parmaklarımdan kayıp gidecekti.

"Müstakbel eşiniz için en iyi davranışınızı sergilemenizi öneririm," diye devam etti kadın, sesi alçak bir tonda. "Nocthar Kralı'nın bu anlaşmadan zaten olduğundan daha fazla memnuniyetsiz olmasını istemeyiz."

Cordelia'nın yerine geçmiş olduğum, her zaman istenmeyen gelin olduğum gerçeği, içimdeki bir şeyi, son bir kısıtlama bağını gevşetmişti.

Gözlerine baktım ve küçük, acımasız bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Bir erkeği nasıl memnun edeceğimi biliyorum, Ira," dedim sesim yapmacık bir tatlılıkla. "Senin aksine."

Yüzünden renk çekildi, sonra öfkeli bir kızarıklıkla geri geldi. Yan tarafındaki eli seğirdi; daha küçük bir küstahlık yüzünden bana sayısız kez vuran aynı eldi. Ama ikimiz de biliyorduk ki, nişan törenimden önceki gece yüzümü lekelemeye cesaret edemezdi. Valen birçok şeyi görmezden gelebilirdi, ama hasarlı mallar bunlar arasında değildi.

"Vareth'teki son gecelerinin tadını çıkar kızım," dedi, "kızım" kelimesi dilinde çirkin bir şeye dönüşmüştü. "Senden kurtulmak için çok uzun zamandır bekliyordum."

Bu son sözlerle birlikte, hakarete uğramış bir kraliçe edasıyla, zarifçe uzaklaştı.

Şarabımı bitirdim ve boş kadehi geçen bir hizmetçinin tepsisine koydum, aklım karmakarışık. Valen, altın gibi parlayan, gerçek Cordelia'yı istemişti ve benimle yetinmişti.

Özgürleştirici olmalıydı. Bu maçın her zaman sadece politik olacağının kanıtı olmalıydı. Ama bunun yerine... içimi boşalttı.

Çünkü, her zaman dışlanmış bir kız çocuğu olarak, her zaman katliama götürülen ben olacaktım.

Müzisyenler melodilerini değiştirmişlerdi; canlı, neşeli sohbet parçası daha yavaş, daha ölçülü bir şeye dönüşmüştü. Eski bir taşın arasından gelen bir iç çekiş gibi, notalar ziyafet salonunun havasını tamamen değiştirmiş gibiydi.

Saray mensupları, oyma sütunlar arasında gölgelerin duvarlarda derin bir şekilde biriktiği bir alanı açmak için ustaca bir senkronizasyonla hareket ettiler. Bu tür toplantılarda dile getirilmemiş bir gelenek olan dans pisti, daha çok bir idamın sahnesine benziyordu. Belki de benim idamımın.

Bulunduğum yerden dönüşümü izledim. Şarap beni hoş bir şekilde uyuşturmuş, korkumu köreltmiş ama duyularımı keskinleştirmişti. Garip bir çelişkiydi bu; önümdeki sahneyi hem uzak hem de tedirgin edici derecede yakın gösteriyordu.

Mücevher tonlarında ipek elbiseler giymiş hanımlar ve resmi siyah giysiler içindeki beyler, heyecanla parıldayan yüzleriyle, kendiliğinden oluşan dans pistinin etrafında bir halka oluşturmak için geri çekildiler. Kralın gayrimeşru kızının kötü şöhretli Kasapla dans etmesini izlemek kadar eğlenceli çok az şey vardı.

Onu görmeden önce yaklaştığını hissettim. Havada bir şeyler değişti, ağırlaştı, sanki varlığı etrafındaki mekanın yapısını tamamen değiştirdi. Bana en yakın saray mensupları hafifçe gerildi, konuşmaları kelime ortasında kesildi.

Dönmedim. Hemen dönmedim. Ne kadar önemsiz olsa da, kendime o son direniş anlarını yaşama izni verdim.

"Prenses."

Sesi, özel görüşmemizdeki gibi yankılanıyordu; derin, sesli harflerini yuvarlayan hafif bir aksanla, uzak kıyıları ve yabancı dilleri andıran bir ses. Emretmeye, itaat edilmeye alışmış bir ses.

Arkamı döndüm, yüzüm özenle oluşturulmuş bir maske gibiydi. Kral Valen karşımda duruyordu, bir eli açık bir davet ifadesiyle uzanmıştı.

Boğazımdaki ani kuruluğa rağmen sesim titremeden, "Kral Valen," diye selamladım. "İlginizle beni onurlandırılıyorsunuz."

Dudakları, gözlerine hiç ulaşmasa da, gülümseme sayılabilecek bir şekilde kıvrıldı. "Şeref benim. Sanırım gelenek, tanrıların huzuruna bağlanmadan önce en az bir kez birlikte dans etmemizi gerektiriyor."

Bu adam hiç bir şey istedi mi, yoksa tüm sözleri sadece kadife kaplı emirler miydi?

Gözlerimi devirmeden önce elimi onun eline koydum.

Dokunuşu bedenimi şok etti, teni beklenmedik şekilde sıcaktı. Soğukluğuyla bilinen biri olarak, buz gibi bir dokunuş bekliyordum. Bunun yerine, temas noktasından koluma doğru yayılan sıcaklık, yoğunluğuyla rahatsız ediciydi.

Öyle akıcı bir zarafetle beni pistin ortasına götürdü ki, onu takip etmekten başka çarem yoktu, ayaklarım otomatik olarak hareket etti. Yeni bir şarkı başladı, savaşlardan ve düğünlerden, kandan ve güzellikten bahseden eski bir Varethian ezgisi. Vatanımı yüzyıllardır bağlayan ve parçalayan her şey.

Belki de birliğimiz de onların repertuarına eklenecektir.

Valen beni ilk pozisyona çekti, sol eli belimde, sağ eli ise hâlâ elimi havada tutuyordu. Benim sol elim de hafifçe omzundaydı, dans etmeye başlarken ceketinin ince kumaşı parmak uçlarımda altında pürüzsüzce hissediliyordu.

Uygunluk kurallarının gerektirdiğinden daha yakındık, yüzü benimkinden sadece birkaç santim ötedeydi; o kadar yakındım ki, simsiyah gözlerinde kehribar rengi benekler görebiliyordum. Gece yarısı bir havuzda yüzen korlar gibiydiler.

"Çok güzel dans ediyorsun," diye gözlemledi, bedenlerimiz üç vuruşluk ritme uyum içinde hareket ederken. "Öğretmenlerin çabaları boşa gitmemiş."

"Varethian kraliyet ailesine birçok beceri öğretilir," diye yanıtladım, çocukluğumdan beri bana aşılana hassasiyetle onun hareketlerine uyum sağlayarak. "Dans, bunların en kamuya açık olanıdır."

Birlikte döndük, adımlarımız taş zeminde yankılandı. Etrafımızdaki mahkeme üyeleri, yüzleri gölgelerin arasında gidip gelirken, açıkça hayranlıkla bizi izliyorlardı. Gözlerimi Valen'in omzunun hemen arkasındaki bir noktaya diktim, gözlerimde ne okuyabileceğinden korkarak göz teması kurmak istemedim.

"Peki, kamuoyuna sergilemek istemediğiniz hangi yeteneklere sahipsiniz?" diye sordu, sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçaktı. "Gelecekteki kraliçemin özel hayatını merak ediyorum."

Dans, içsel direncime rağmen, bizi geniş bir yay çizerek pistte sürükledi, tek bir vücut gibi hareket ettik. Belimdeki eli sıkıca yerindeydi ve koreografiyi kendinden emin bir doğrulukla bana yönlendiriyordu.

Her adım, kontrolün sessiz bir pazarlığıydı; o önderlik etti, ben onu takip ettim; ama bu sadece benim izin vermemden ve dansın gerektirmesinden kaynaklanıyordu.

"Belki de özel yeteneklerim özel kalmalı," diye karşılık verdim, sesim aynı derecede alçak ama çok daha kararlıydı. "Sonuçta gizemin de kendine özgü bir değeri var."

Dudakları kıvrıldı. "Prensesim, aramızda hiçbir gizem kalmayacak. Senin her yönünü öğrenmek, her sırrını ortaya çıkarmak istiyorum."

Sözlerinin altında yatan tehdit, tanıdık bir küçümseme dalgası uyandırırken, dokunuşunun sıcaklığı rahatsız edici derecede hoş kalıyordu.

O, beni, o piç prensesi, istememişti, şimdi ise her yönümü bilmek mi istiyordu?

Eli belimde hafifçe kaydı, parmakları daha da açıldı, sanki benden daha fazlasını sahiplenmek istercesine. Bu küçük hareketin beklenmedik yakınlığı, sahiplenici doğası, içimde isyankar bir şey uyandırdı.

Elimi, dansın gerektirdiğinden biraz daha uzun süre onun kavrayışından kurtardım; bu, ritmimizde anlık ama fark edilir bir kopuşa neden oldu, ardından zoraki bir zarafetle tekrar ritme döndüm. Onlarca saray mensubunun şahit olduğu küçük bir meydan okumaydı bu ve fısıltıları anında daha da yoğunlaştı.

Valen'in gözleri kısıldı, ancak gülümsemesi yüzünde hiç değişmedi.

"Dikkatli ol, küçük serçe," diye mırıldandı beni kendine doğru çekerken, bedenlerimiz neredeyse birbirine değiyordu. "Kanatların yakında

bağlanacak. Onları tamamen kesmeme sebep olma sakın."

Nefesi kulağıma sıcak bir şekilde değiyordu, baharat ve şarap kokusu taşıyordu. Müzik etrafımızda giderek yükseliyor, bizi daha hızlı bir tempoya sürüklüyordu. Eteklerim bacaklarına sürtünüyor, ağır ipek aramızda bir sır gibi dolaşıyordu.

"Ama serçeler kafese kapatıldıklarında çok yüksek sesle ötüyorlar," diye yanıtladım, sesim ipeksi bir tatlılık ipliğı gibiydi. "Belki de o bağları çok sıkılaştırmadan önce hangi melodileri duymak istediğınızı düşünmelisiniz."

Belimdeki eli seğıirdi, parmakları elbisemin altındaki tenime saplandı. Neredeyse canımı yakacak kadar. Sahip olduğı gücün, kullandığı kudretin bir hatırlatıcısıydı bu.

"Hayatım boyunca birçok şarkı duydum," dedi, sırtımı göğsüne yasladığım karmaşık bir dizi adımı bana anlatırken, nefesi boynumda hafifçe geziniyordu. "Tatlı bülbüllerden gururlu tavus kuşlarına kadar—ve hepsi de sonunda benim için şarkı söyledi."

Tekrar döndük, müzik etrafımızı sarıyordu. Kalp atışlarım hızlandı, ama bunun yorgunluktan mı, korkudan mı yoksa tamamen başka bir şeyden mi kaynaklandığını söyleyemem.

İçtiğim şarap odanın hafifçe sallanmasına neden olmuştu, ya da belki de vücudunun sıcaklığının yarattığı baş döndürücü etkiydi. Emin olamadım.

Kafese kapatılmayı, sahip olduğum özgürlüğün her zerresini kaybetmeyi düşünmek istemiyordum. Hayatımın, mihrabın önünde edilen tek bir yeminle paramparça edilmesi adil değildi.

Bu maskaralıktan bıkmıştım. Beni istemeyen bir adama kibar bir teklif sunmaktan bıkmıştım.

İçtiğim şarabın ve giderek artan öfkemin verdiği cesaretle, ona biraz daha yaklaştım, dudaklarım neredeyse kulağının kenarına değiyordu.

"Söyle bana, Kasap," diye fısıldadım, "meşru prensesi ararken piçle yetinmek gururunu incitiyor mu? Vareth'in istenmeyen kızıyla dans etmek seni rahatsız ediyor mu?"

Tehlikeli bir durgunluk onu sarmıştı, ancak bedenlerimiz sendelemeden adımlarını atmaya devam ediyordu. Yukarı baktım ve dans başladığından beri ilk kez doğrudan göz göze geldik.

Gözleri hafifçe karardı. Gözlerinde bir şey parladı; eğer beni bu kadar sıkı tutmasaydı, geri adım atmama neden olabilecek bir şeydi bu.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu, sesi yumuşak ve okşayıcıydı. "Kendini öz kız kardeşinin yetersiz bir alternatifi olarak mı görüyorsun?"

Acı bir öfkeyle cesaretlenerek, "Sadece pazarlığınızda kendinizi aldatılmış hissedip hissetmediğinizi merak ediyorum," diye ısrar ettim. "Belki de babamın utanç verici sırrıyla yetinmek yerine, altın prenses için onunla yeniden pazarlık etmeyi tercih edersiniz."

Belimdeki tutuşu daha da sıkılaştı, gözlerindeki soğukluk tüylerimi diken diken etti.

"Yanlış anlamayın Prensес Mireille," dedi, her kelimesi tam olarak söylenmişti. "Sizinle tanıştıktan sonra, kız kardeşiniz benim için hiçbir ilgi çekici yanı taşımıyor."

Biraz geri çekildim, yüzünde bir aldatmaca, kabul etmek zorunda kaldığı gelini yatıştırmaya çalıştığına dair bir ipucu aradım. Ama ifadesi değişmedi, o siyah gözler hala hiçbir şey açığa vurmuyordu.

"Gerçi beni şaşırtmaya devam ediyorsun, Prensес," diye devam etti, dudaklarında sinir bozucu bir sırıtışla.

Başımı dik tutarak meydan okurcasına sordum: "Nasıl yani?"

Gülümsemesi keskin ve parlak bir bıçak gibiydi. "Senden çok daha... uyumlu olmanı bekliyordum. Memnun etmek için can atmanı. Bu kadar istenmeyen birinden böyle bir ısırik beklemiyordum."

"Kasap'ın çok daha vahşi görünmesini bekliyordum," diye yanıtladım, her kelimeyi iğneleyici bir şekilde seçerek. "Ama sanırım canavarlar bile taş takabilir."

Gülüştü göğsümde bir dalgalanma yarattı. Müzik yavaş yavaş, neredeyse uyuşuk bir ritme büründü, adımlarımız da aynı tempoyla yavaşladı.

"Ne kadar da büyüleyici bir serçe kuşusun. Benim için hangi ezgiyi söyleyeceğini duymayı dört gözle bekliyorum," diye mırıldandı, kelimeler neredeyse duyulmuyordu ve içimden bir buz kesti. Sonra, dinleyicilerimizin de duyabileceği şekilde daha yüksek sesle, "Bana lütfunla şeref veriyorsun, Prensес. Gelecekte daha nice böyle danslar yapmayı dört gözle bekliyorum."

Geri çekildi, beni bilinçli bir nezaketle bırakarak resmi bir reverans yaptı. İzleyen saray mensuplarının bu hareketi saygı olarak yorumlayacağından emindim, ancak bakışlarında kalan açlığı, beni stratejik değeri açısından değerlendirilen bir satranç taşı gibi hissettiren hesaplı değerlendirmeyi gördüm.

Ben de karşılık olarak alçakgönüllü ve sakın bir şekilde reverans yaptım, gerekenden daha uzun süre bu pozisyonda kaldım. Ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattığında, onunki kadar neşesiz bir gülümsemeyle kabul ettim.

"Çok naziksiniz, Majesteleri."

Salonda kibar bir alkış dalgası yükseldi, yüzlerde korku, acıma ve hastalıklı bir merak karışımı vardı.

Doğrulurken, koridorun karşısında Isolde'nin gözleriyle karşılaştım. Sadık arkadaşım yan girişlerden birinin yakınında duruyordu, küllü sarı saçları meşale ışığını yansıtıyordu. Duruşundaki hafif gerginlik, çenesinin açısı—sadece benim fark edebileceğim incelikli işaretlerdi bunlar.

Bir mesaj. Bir fırsat.

Kısa da olsa bir kaçış.

Valen'e döndüm ve gözlerime hiç ulaşmayan bir gülümseme sundum.

"Affedersiniz Kral Valen. Akşamın heyecanı beni biraz yorgun düşürdü. Korkarım ki eğer dinlenmeye çekilmezsem," diye duraksadım, bakışlarımın daha zayıf adamları diz çöktürecek şekilde kızarmasına izin vererek, "yarın sizin için en iyi halimde olamayacağım."

Gözlerinde, ne demek istediğimi açıkça anladığını gösteren, karşılık veren bir parıltı belirdi, sonra daha soğuk bir ifadeye dönüştü. Elim daha sıkı kavramasaydı geri çekilirdim.

Davranışındaki değişimi, bariz hoşnutsuzluğunun ardındaki belirsizliği fark etmiş olmalı ki, ifadesi hızla değişti ve yüz hatları o kusursuz soğukkanlılık maskesine geri döndü.

"Elbette," dedi usulca. "Sonuçta önümüzde daha çok gün var."

Yaklaştı ve parmak uçlarıma bir öpücük kondurdu.

Masum bir durumdu. Beklenen bir şeydi.

Yine de, temas anında omurgamın derinliklerine kadar keskin ve elektrik yüklü bir sarsıntı hissettim.

"Tatlı rüyalar gör, serçe," diye mırıldandı, dudaklarında anlamlı bir sırıtışla. "Çünkü yarın bu saatlerde kanatların seni artık benim erişebileceğim yerlerden öteye taşıyamayacak."

BEŞİNCİ BÖLÜM

SON BİR NİNNİ

Geçerken kalabalık önümden ayrıldı, konuşmalar bir anlığına sustu.

Valen'in gözlerinin sırtımda olduğunu, yerde ilerleyişimi takip ettiğini hissettim ama dönmedim. Bunun yerine, bakışlarımı Isolde'nin tanıdık silüetine diktim ve ona doğru istikrarlı bir şekilde ilerledim.

Arkamdan Valen'e maiyetinden birinin yaklaştığını duydum, sesleri o kadar alçaktı ki kelimeleri anlamak mümkün değildi. İyi. Bu onu oyalarken ben de saray koridorlarının nispeten güvenli ortamına çekilebilirdim.

Isolde'ye vardığımda, tek kelime etmeden arkasını döndü ve beni yan geçitten, şölenin, müziğin ve yakında ruhen olmasa da isim olarak bana sahip olacak adamdan uzaklaştırdı. Ağır meşe kapı arkamızdan tatmin edici bir gürültüyle kapandı, şenlik seslerini bastırdı ve bizi kutsal bir sessizliğe bıraktı.

Ancak o zaman derin bir nefes aldım, prenses rolüm bir anda kaybolunca omuzlarım hafifçe düştü. Isolde'nin gözleri, sanki sessizce "İyi misin?" diye sorarcasına gözlerimle buluştu. Ona hafifçe başımı salladım. Durumu göz önünde bulundurursak, yeterince iyiydim.

Ziyafet salonundan güvenli bir şekilde uzaklaştıktan ve neşeli sesler arkamızda kaybolduktan sonra Isolde fısıldadı: "Hava almaya ihtiyacın varmış gibi görünüyordun. Canlı canlı parçalanırken bu kadar soğukkanlılığını koruyabilen birini daha önce hiç görmemiştim."

Loş koridorda ilerlerken, ayak seslerimiz eski taşlara çarparak yankılanırken, yüzümden tatsız bir kahkaha çıktı. Duvarlarda Vareth'in

kanlı tarihini tasvir eden duvar halıları asılıydı, işlemeli figürler boş gözlerle geçişimizi izliyor gibiydi.

"Gerçekten öyle mi görünüyordu? Ben daha çok son ısırığı almadan önce bir kedinin pençeleri arasında savrulan bir fare gibi hissettim."

Isolde'nin gri-yeşil gözleri meşale ışığında endişeyle parladı. "Bütün akşam gözlerini senden neredeyse hiç ayırmadı."

"Fark ettim," diye mırıldandım, Valen'in bakışlarının ağırlığını hatırladıkça bir ürpertiye daha bastırarak. "Dans sırasında bana nasıl dokunduğunu gördün mü? Sanki çoktan onun malıymışım gibi."

"Herkes gördü," diye yanıtladı Isolde, iki muhafızın yanından geçerken sesi alçalıyordu. İkimiz de kibarca başımızı salladık ve konuşmamıza devam etmeden önce onların duyma mesafesinden iyice uzaklaşmalarını bekledik. "Mahkeme günlerce başka bir şeyden bahsetmeyecek. Bazıları şimdiden onun seni büyülediğini fısıldıyor."

"Büyülenmiş misin?" diye alay ettim, ama dokunuşunun o sıcak ve sahiplenici hatırası tenimde rahatsız edici bir şekilde kalmıştı. "Sanırım mutlak dehşet kolayca büyülenmeyle karıştırılabilir."

Saray bahçelerine bakan yüksek bir pencerenin yanında durduk. Ay ışığı, kusursuzca budanmış çitlerin ve gümüş yapraklı ağaçların üzerinden süzülerek, saray duvarlarına doğru uzanan uzun gölgeler oluşturuyordu. Uzakta, Anorath'ın ışıkları, prenseslerini bir canavara bağlayacak olan siyasi entrikalardan habersiz, parlıyordu.

"Zihnimi boşaltmam gerek," dedim, parmaklarımı şakaklarıma bastırarak. Şarabın verdiği hoş uyuşukluk azalıyordu, yerini donuk bir ağrı bırakmıştı. "Sanırım bu gece Lysa'yı ziyaret edeceğim."

Isolde bana yan gözle baktı, kaşlarının arasındaki kırıksıklıklarda endişe belirgindi. "Oldukça geç oldu. Yarının getireceklerini düşününce, bunun akıllıca olduğundan emin misin?"

Hafifçe gülümsedim. "Onunla daha kaç gece geçireceğimden emin değilim."

Isolde'nin sessizliği sözlerimin doğruluğunu teyit ediyordu. Bir an sonra içini çekti, elimi uzatıp nazıkçe sıktı. "Benimle gelmemi ister misin?" diye sordu Isolde, ama gözlerindeki isteksizliği görebiliyordum.

"Hayır," dedim, ona küçük, içten bir gülümseme sunarak. "Sanırım başka planların olabilir..." Sesim bilerek kısıldı, parmaklarım uzanıp kolunu şakayla karışık çimdikledi.

Isolde'nin yanaklarına bir kızarıklık yayıldı ve elimi itmeden önce koridora gizlice bir bakış attı. "Bu kadar şeffaf olmak zorunda mısınız?" diye fısıldadı, ancak beni ana koridordan daha da uzaklaştırıp, eski taş azizlerin kör gözlerle izlediği gölgeli bir girintiye doğru çekerken bastırmaya çalıştığı gülümsemeyi görebiliyordum.

"Ah, biliyorsun ki böyle bir şeyi benden saklayamazsın," diye yanıtladım, dudaklarım o akşam ilk kez gerçek bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Saçların çok düzgün yapılmış ve bütün gece kollarını çekiştirip durdun. Seni en son bu kadar gergin gördüğüm zaman, kraliyet mutfağından turta çalarken yakalandığın zamandı."

Isolde, tek bir tel bile yerinden oynamamış olmasına rağmen, utangaç bir şekilde saçlarını düzeltti. "Tomas ve ben... sadece konuşmak için buluştuk," diye ısrar etti, ancak yanaklarındaki kızarmışlık aksini gösteriyordu.

"Konuşmak mı?" Kaşımı kaldırdım, onun bariz rahatsızlığı yüzünden kendi dertlerimden bir anlığına sıyrılmıştım. "Bugünlerde buna böyle mi diyorlar? Sanırım elleri epey bir... konuşacak?"

"Mireille!" diye tısladı, şaşkınlığına rağmen gülümsemesini gizleyemedi. "Öyle değil. Biz sadece..."

"Neyi konuşuyorsunuz yani? Gece yarısı atları nasıl tımar edeceğinizi mi tartışıyorsunuz? Varethian samanının kalitesi hakkında mı fikir alışverişinde bulunuyorsunuz?" diye takıldım, onun utangaçlığından faydalanarak dikkati dağıttım. "Biliyorsun ki seni asla yargılamam, Isolde. Seni böyle güldüren birini bulduğuna çok sevindim."

Yüz ifadesi yumuşadı, parmakları dalgın bir şekilde kolundaki işlemeli deseni okşadı. "Beni gülümsetiyor," diye itiraf etti sessizce. "Ve beni dinliyor, konuştuğumda gerçekten dinliyor. Bunun ne kadar nadir bir şey olduğunu biliyor musun?"

Elini bırakmadan önce bir kez daha sıktım. "Git onun yanına. Kreşe kendi başıma da gidebilirim."

Isolde, arzu ve görev arasında kalmış bir halde tereddüt etti. "Emin misin? Bu gece, özellikle de bu gece, seni yalnız bırakmak istemiyorum."

"Yalnız olmayacağım. Lysa yanımda olacak. Ve söz veriyorum, sen dönmeden önce odamda olacağım. Git."

Bir an daha tereddüt ettikten sonra başını salladı. "Sabah görüşürüz. Erkenden."

"Ahır görevlisinin keyfini çıkar," diye usulca seslendim arkasından, tam ayrılmak üzereyken.

Omuzunun üzerinden geriye baktı, yüzünde sevgi ve bıkkınlık karışımı bir ifade vardı. "İyi geceler, Mireille," diye yanıtladı ve sonra ortadan kayboldu, onu sonunda ahırlara ve kendisini bekleyen sevgilisine götürecek olan yan koridordan aşağıya doğru ilerledi.

İç çekerek döndüm ve çocuk odaları kanadına doğru ilerlemeye devam ettim. Saray, halka açık alanlardan uzaklaştıkça sessizleşti; ziyafetin sesleri azaldı, sadece kendi ayak seslerimi ve ara sıra eski taşların yerleşmesinden çıkan gıcırtiları duyabiliyordum. Düşüncelerim, yarın beni neyin beklediği etrafında amansızca dönüp duruyordu. Sadece beni Valen'e bağlayacak tören değil, sonrasında daha önce hiç görmediğim, acımasızlığı efsanevi bir adam tarafından yönetilen bir krallığa yapacağım yolculuk da aklımdaydı.

Kreşe vardığımda sessizdi, koridorlar taş zeminlere uzun gölgeler düşüren tek bir lambanın loş ışığıyla aydınlanmıştı. Lysa'nın bakıcısının muhtemelen bitişik odasında uyuyor olduğunu bildiğim için sessizce ilerledim. Kadın derin uykusuyla meşhurdur, bu gerçeği üvey kız kardeşimi mesai saatleri dışında ziyaret ettiğimde birçok kez kullanmıştım. Yine de ihtiyatlı olmak gerekiyordu. Lysa'nın kapısının önünde durdum, bakıcının içeride olduğunu gösteren herhangi bir ses için dikkatle dinledim.

Sadece sessizlik duyarak, dikkatlice kapı kolunu çevirdim ve içeri süzülerek kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Lysa'nın odası yumuşak mavi ve gümüş tonlarında boyanmıştı, duvarlarda ve tavanda gece gökyüzü yeniden yaratılmıştı. Yatağının yanındaki bir masanın üzerinde küçük bir lamba alçak bir şekilde yanıyor, yorganın altında kıvrılmış minik bedenini görebilmem için yeterli ışık veriyordu. Yatağının yanlarında hala korkuluklar vardı, ancak son zamanlarda bu tür korumalara "çok büyük" olduğunu ısrarla söylemeye başlamıştı. Onu orada, o kadar küçük ve savunmasız görmek, göğsümde şiddetli, koruyucu bir sevgiyle sızladı.

Yanına gidip uyuyan yüzünü inceledim. Dinlenirken babamıza çok benziyordu. Aynı düz burun, aynı kararlı çene. Ama tatlılığı, sade neşesi tamamen kendine özgüydü. Benim aksime, Lysa sevgi ve güven içinde doğmuştu. Kraliçe Ira bana karşı soğuk olabilir, kocasının önceki bağlılığının istenmeyen bir kalıntısı olabilirim, ama çocuklarını çok severdi.

Lysa'yı yatağından, battaniyeleriyle birlikte dikkatlice kaldırdım ve göğsüme yaslayarak köşedeki minderli koltuğa taşıdım. Küçük bedeni sıcacık ve güven dolu bir şekilde hafifçe kıpırdandı. Koltuğa oturdum, onu

kucağıma yerleştirdim, başı omzuma yaslandı ve saçlarının tatlı kokusunu içime çektim. Sabun, bal ve tarif edilemez bir şekilde Lysa'ya özğü bir koku.

Yavaş yavaş gözleri aralandı, şaşkınlık yerini tanıma ve sevince bıraktı. "Miri?" diye mırıldandı, sesi uykudan boğıktu. "Geldin!"

"Elbette yaptım," diye fısıldadım, alnına bir öpücük kondurarak. "Unutacağımı mı sandın?"

Başını salladı, küçük elleri boynuma sıkıca sarıldı. "Asla, asla," diye ilan etti bir çocuğun mutlak kesinliğıyle. Sonra geri çekilip bana bakarak sordu, "Doğıru mu?" Küçük alnı endişeyle kırıştı. "Hemşire senin gideceğınden bahsediyordu. Duyduğumu görünce sustular."

Onun masum sorusu karşısında kalbim sıkıştı. Beni ondan ayıracak diplomatik entrikaları nasıl açıklayacaktım? Bir çocuğa kız kardeşinin bir krallığın iyiliğı için kurban edildiğini nasıl anlatacaktım?

"Bir yolculuğa çıkacağım," dedim dikkatlice, yanağından düşen bir tutam saçı düzelterek. "Nocthar denen bir yere."

"Ama geri döneceksin, değıl mi?" Annesinin gözlerine çok benzeyen gözleri, umutsuz bir bakışla gözlerimi aradı.

Yalan boğazımda düğümlendi. Ona yıldızları ve ayı vaat etmek, beni özlemeden önce geri döneceğıme yemin etmek istedim. Bunun yerine, onu kendime daha da yaklaştırdım, saçlarının kokusunu bir kez daha içime çektim.

"Her zaman senin kız kardeşin olacağım," diye fısıldadım, sunabileceğim en doğıru şey buydu. "Ne kadar uzağı gidersem gideyim."

"Ama gitmeni istemiyorum," dedi alt dudağı titreyerek. "Bana kim hikaye anlatacak? Kim doğıru sesleri çıkaracak?"

Onun endişesinin sadeliğı, hikaye anlatıcısını kaybetme korkusu, gözlerimin köşelerinde yaşların birikmesine neden oldu. Lysa'nın beni ağlarken görmesine izin vermemek için gözyaşlarımı sildim.

"Tekrar bir araya geldiğimizde," diye söz verdim, burnunun ucuna hafifçe dokunarak, "sana daha da fazla hikaye anlatacağıım. Ejderhaların, şövalyelerin ve kendini kurtaran prenseslerin olduğı uzak diyarlardan maceralar."

Gözleri kocaman açıldı, yeni öykülerin vaadiyle kederinden bir anlığına sıyrılmıştı. "Gerçekten mi? Gerçek ejderhalarla mı?"

"En gerçek olanı," diye temin ettim onu, çocukların dayanıklılığına minnettar olarak; sihirli bir şeyin vaadiyle kalp kırıklığından ne kadar çabuk

uzaklaşabildiklerine hayran kalmıştım. “Ay ışığında mücevherler gibi parıltı veren pullara sahip olan türden.”

Lysa bunu düşündü, başını o kendine özgü şekilde yana eğdi; bu, üç yaşındaki zihninin gösterebileceği tüm ciddiyetle sözlerimi tarttığı anlamına geliyordu. Sonra başını salladı, görünüşe göre sözümde memnun kalmıştı.

"Sanırım sorun yok o zaman," diye sonunda kabul etti ve bana daha da sokuldu. "Ama bu gece bana şarkı söyler misin? Gümüş tilkiler hakkındaki şarkıyı?"

Onun kabulüyle içime bir rahatlama hissi yayıldı, her ne kadar geçici olsa da. Ayrılığımın gerçekliği tam olarak kavranınca yakında gözyaşları ve öfke nöbetleri gelecekti, ama bu gece, bu huzurlu anı yaşadık.

"Bundan emin misin? Bunu daha önce defalarca duydun."

Başını şiddetle salladı ve bana daha rahat bir şekilde yaslandı. "Bu benim en sevdiğim şey."

"Pekâlâ," diye onayladım, battaniyeyi küçük omuzlarının etrafına düzeltirken. "O zaman gümüş tilki olsun."

Sesimin odanın sınırlarının dışına çıkmaması için yumuşak bir şekilde şarkı söylemeye başladım. Melodi basit, melankolik ama tatlıydı, Vareth'in çocukları arasında nesilden nesile aktarılan bir ninniydi.

"Gümüş tilki, gümüş tilki, gecenin karanlığında koşuyor,"

Tüylerinizin üzerinde ay ışığı, ne kadar parlak.

Neyden kaçırıyorsun, ey çevik gümüş tilki?

Kalbinin sürekli başka yerlere kaymasına sebep olan şey

nedir?

Ben devam ederken Lysa'nın gözleri ağırlaşmaya başladı, küçük bedeni her dizde benimkine yaslanıyordu. Şarkı, isimsiz tehlikelerden sürekli kaçan, güvenlik ve aidiyet arayan gümüş bir tilkiden bahsediyordu. Dize dize, tilkinin ormanlar ve dağlar boyunca yaptığı yolculuğu, her zaman avlanan, her zaman yalnız, ta ki sonunda...

*"Gümüş tilki, gümüş tilki, kaçma günlerin sona erdi,"
Bakın, bir tilki daha geldi.*

*Gümüş rengi kürk, tıpkı seninki gibi, çok parlak,
Geceleyin koşan iki tilki.*

*Her zaman birlikte,
asla ayrı değil.
Sonunda güvendeyim,
Kalpten kalbe."*

Her zaman yaptığım gibi orada durdum, avcıların tilkileri bulup, değerli postları için öldürüp, kürklerini ganimet olarak taktıkları son dizeleri söylemeden bıraktım. Ninni, Vareth'in çocuklarına gücün sevgiden daha önemli olduğunu öğretmek içindi, ama Lysa'nın bu sonu bilmesine gerek yoktu.

Onun dünyasında tilkiler her zaman birbirlerini bulur, her zaman birlikte güvende olur ve her zaman sevgilerini korurlardı. Ben de bu mutlu sonlara olan inancı olabildiğince uzun süre korumak istedim.

Kollarımda Lysa tekrar uykuya dalmıştı, nefesi derin ve düzenliydi, küçük yüzü huzurlu bir ifade taşıyordu. Onu tutmaya devam ettim, kollarımda hissettiğim ağırlığı, bal sarısı buklelerinin tam tonunu, kirpiklerinin yanaklarına düşürdüğü minik gölgeleri ezberledim. Yarın evleniyordum ve onu ne zaman ya da tekrar görüp göremeyeceğimi bilmiyordum.

Şarkıdaki tilkinin aksine, yolculuğumun sonunda güvenliğe ulaşamayacaktım. Benimle aynı yara izlerine ve anlayışlı gözlere sahip kimse beni beklemeyecekti. Tehlikeden kaçmak yerine ona doğru koşuyordum; krallığını sahiplendiği aynı kayıtsız kibirle beni de sahiplenen bir adama doğru. Ve Lysa'nın şarkıdaki versiyonunun aksine, beni bekleyen gerçek sonu biliyordum. Avcılar geliyordu, her zaman geliyorlardı ve kaçış yoktu.

Gözlerimden yaşlar süzülürken, bir anlık güçsüzlüğe izin vererek Lysa'nın alnına bir öpücük daha kondurdum. Beni hatırlamayacağını biliyordum. Üç yaş, kalıcı anılar oluşturmak için çok küçüktü. Zamanla, onun için sadece bir isim, gitmiş ve bir daha geri dönmemiş uzak bir akraba

olacaktım. Belki Ira ismimin anılmasını bile yasaklayacak, beni Lysa'nın dünyasından tamamen silecekti.

"Seni seviyorum Lysa," diye fısıldadım saçlarına. "Bunu asla bilemeyeceğin kadar çok."

Kelimeler yetersiz kaldı, kollarımda tuttuğum bu küçük hayata duyduğum derin duyguları ifade etmeye yetmedi. Geride bırakacağım her şey arasında, bu kayıp en derinden yaraladı beni—koşulsuz ve sorgusuz sualsiz seven, siyaseti, ittifakları veya eski kinleri umursamayan bu masum çocuk. Beni sadece Miri, hikaye anlatıcısı, şarkı söyleyen biri olarak gören bu çocuk.

Yarın, Kan Kralı ile evlenip Vareth'i geride bırakacaktım. Yarın, Nocthar'ın yeni Kraliçesi, zulmü efsanevi bir adamın karısı olacaktım. Yarın, hayal bile edemeyeceğim düşmanlar ve tehlikelerle çevrili yeni bir hayata başlayacaktım.

Ama bu gece, Lysa'yı kollarımda tutabilir ve sadece bir anlığına da olsa, belki de gelecek olanların gölgesinde, ben de beklenmedik bir müttefik bulabileceğime inanmama izin verebilirdim. Gelecek gece boyunca yanımda koşacak biri.

Bu, Lysa'nın gümüş tilkileri için kurguladığım mutlu son kadar kırılgan ve imkansız bir çocukça umuttu. Yine de uyuyan bedenini kucaklarken, geleceğimin karanlık dokusundaki tek parlak iplik gibi ona tutundum.

ALTINCI BÖLÜM

SONUN BAŞLANGICI

Hizmetçilerin elleri, etrafımda ustaca bir verimlilikle hareket ediyordu; ipek ve iğnelerden oluşan bu fırtınayı, kayıtsız bir hayranlıkla izledim.

Akşam ışığı, odamın vitray pencerelerinden zayıf bir şekilde süzülerek, özellikle bu vesileyle getirilmiş olan süslü mobilyaların üzerine prizmatik gölgeler düşürüyordu.

Düğün günüm.

Bu sözler zihnimde yabancı geldi, sanki başka birine aitmiş gibiydi. Belki de hayatını bu anı hayal ederek geçirmiş başka bir soylu kadına. Oysa işte buradaydım, kısa süre sonra Diyarların Kasabı'na, unvanı bile hizmetkarların ellerini titretmeye yeten bir adama bağlanacaktım, beni kaderime hazırlarken.

Parlatılmış gümüş aynada yansımamı inceledim, gümüş benekli gözlerimdeki boş bakışı fark ettim. Üzerime örttükleri elbise, Nocthari işçiliğinin bir başyapıtıydı; taze dökülmüş kanın rengi olan koyu kırmızı. Vareth gelinlerinin geleneksel altın tonlarından farklıydı. Parmaklarımı, ışığı kristalleşmiş kan damlacıkları gibi yakalayan minik granatların bulunduğu korsenin üzerindeki karmaşık işlemelerin üzerinde gezdirdim.

Çok beğendim.

"Size çok yakışıyor," dedi omzumun arkasından bir ses. Babamın terzilerinden biriymi, aynada göz göze geldiğimizde bakışları hızla aşağıya indi. "Affedersiniz, Prenseler."

Hafifçe döndüm, ağır kumaş ayak bileklerimin etrafında savruldu. "Gerçeği söylediğin için özür dilemene gerek yok, Mathilda." Elbisenin güzelliği yadsınamazdı, soluk tenime ve koyu saçlarıma ne kadar yakışıyordu. "Gerçi, Nocthari'lerin tuhaf bir zevki var gibi görünüyor."

Odanın diğer ucunda, Isolde'nin kucagında oturan Lysa, masum bir sevinçle ellerini çırpı. "Miri bir meyveye benziyor! Sonrasında dans olacak mı? Ben de gelebilir miyim?"

Isolde'nin kolları kız kardeşimin etrafına koruyucu bir şekilde daha da sıkıca sarıldı, ancak gülümsemesi nazik kaldı. "Kız kardeşin bir kraliçeye benziyor," diye düzeltti, gözleri omuzlarındaki gerginliğin aksine bir sıcaklıkla gözlerimle buluştu.

Elbisenin ağırlığına çoktan alışmışken odayı geçtim ve kız kardeşimin önünde diz çökerek minik ellerini avuçlarıma içine aldım.

"Küçük prensesler için kutlama çok geç olacak," dedim ona, sesimi hafif tutarak. "Ama her ayrıntıyı anlatacağıma söz veriyorum. Müzisyenleri, yemekleri, dansları... Hepsini duyacaksınız."

"Pastayı bile mi?" diye sordu, gözleri ciddiyetle açılmıştı.

"Özellikle de pastayı," diye söz verdim, ama bu sözümü ne zaman ya da gerçekten yerine getirip getiremeyeceğimi merak ediyordum. Bu düşünce göğüs kemiğimin altında boş bir acı bıraktı.

Isolde, Lysa'nın alnından düşen altın sarısı bir bukleye hafifçe vurarak, "Doğum günün kutlamasında pasta olacak," diye hatırlattı. "Sadece iki hafta sonra. Ve o gün tüm ilgi odağı sen olacaksın."

Bu durum Lysa'yı tatmin etmiş gibiydi ve hemen beklediği tatlının tam rengini ayrıntılı bir şekilde tarif etmeye başladı.

Onun gevezeliğini dinledim, her canlı hareketini, her heyecanlı tonlamasını ezberledim. Nocthar'a yanımda götüreceğim şey buydu. Süslü sandıklara doldurulan ipekler ve mücevherler değil, hafızamın sayfaları arasında preslenmiş çiçekler gibi saklanmış, sıradan neşenin bu çalınmış anları.

Nedimelerden biri usulca, "Prensesim," diye araya girdi, "tören başlamadan önce saçlarınızı hazırlamayı bitirmeliyiz."

Lysa'nın alnına hızlı bir öpücük kondurdum ve ayağa kalktım, kırmızı kumaş etrafımda fısıldanan sırlar gibi hışırdadı. Aynaya döndüğümde Isolde'nin bakışlarıyla karşılaştım. Bakışlarında, tam olarak gizleyemediği endişeyi, bu kadar çok kulağın olduğu bir ortamda yüksek sesle sormaya cesaret edemediği soruları görebiliyordum.

Hizmetçi, koyu renk saçlarımı özenli bir şekilde örmeye başladı ve elbisemle uyumlu olması için örgülerin arasına küçük granat taşları yerleştirdi. Saç derime yapılan her çekiş, çaresizliğimin keskin bir hatırlatıcısıydı; her taş, artık dökülmeyecek bir damla kanı temsil ediyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye mırıldandı Isolde yanıma gelirken, Lysa'yı altın sarısı buklelerine kurdeleler örmeye başlayan bir hizmetçiyle baş başa bırakarak. "Başka bir yol olmalı."

"İlla orada mı olmalıyım?" diye sordum, arkamı dönmeden. "Babam ayarlamayı yaptı. Kral Valen kabul etti. Anlaşmalar imzalandı. Beni bir ozan masalındaki korkmuş bir genç kız gibi gece karanlığında kaçırmaya mı zorluyorsunuz?"

"Gerekirse." Isolde'nin sesindeki sertlik sonunda beni dönmeye zorladı.

Yavaşça nefes verdim. "Peki ben nereye gidecektim? Nocthar, söz verilen gelini aramaya geldiğinde Vareth'in gayrimeşru kızına kim sığınak sağlayacaktı?" Başımı salladım. "Ayrıca, bu evliliğin avantajları da var."

"Avantajlar," diye tekrarladı, kelime inanmazlıktan donuk bir şekilde. "Mireille, söylentiler—"

"Bunlar muhtemelen abartı." Sözünü kestim, gerçi ben de tam olarak ikna olmamıştım. "Ve eğer öyle değilse, belki de Vareth'in müttefik olarak tam da bir canavara ihtiyacı vardır."

Isolde'nin dudakları ince bir çizgi haline geldi. "Peki ya sen? Mireille'in neye ihtiyacı var?"

"İhtiyacım var..." Kelimeler boğazımda düğümlendi. Kontrol. Seçim. Kendi kaderim üzerinde güç. Babamın sarayında her zaman benden kaçan şeylerdi bunlar. "Önemli olmaya ihtiyacım var, Isolde. Kralın gölgelerinde saklı utancından daha fazlası olmaya."

Gözleri anlayışla yumuşadı. "Sen her zaman önemliydin. Benim için. Lysa için."

"Biliyorum." Uzandım ve elini sıktım; bu hissi itiraf etmekten bile daha çok özleyeceğim. "Ama Nocthar Kraliçesi olarak, belki de sonunda görmezden gelinemeyecek bir sesim olacak."

Bir hizmetçi elinde baharatlı şarap kadehleri bulunan gümüş bir tepsiyle yaklaştı. Bir kadeh aldım, tam o sırada Isolde'nin dudakları sanki daha fazla itiraz edecekmiş gibi aralandı ama sustu. Kararımı ne zaman vereceğimi anlayacak kadar beni iyi tanıyordu.

Hizmetçi eğilerek uzaklaştı ve tepsiyi kolayca ulaşabileceğim bir yere bıraktı. Bir yudum daha aldım, şarabın baharatlı tadını dilimde hissettim.

Isolde koluma nazikçe dokundu. "Eğer bir aksilik olursa..."

"Üstesinden gelirim," diye onu temin ettim.

Gülümsemesi kısacıktı ama gerçektir, öyle bir endişe ifadesiydi ki, şarabın verebileceğinden daha çok içimi ısıttı. İsteksizce yanımdan ayrılıp, şimdi saçından çok kurdeleyle süslenmiş halde oturan Lysa'nın yanına döndü.

Üstesinden gelirdim. Her zaman geldim zaten.

Güneş ufuk çizgisine doğru daha da kaymıştı, hizmetçiler odada dolaşp gümüş şamdanlardaki mumları yakıyorlardı. Yansımama baktım, ışık elbisemin kırmızısını yer yer neredeyse siyah, pıhtılaşmış kan gibi gösteriyordu. Lysa, minderli koltuğunda uykuya dalmış gibi görünüyordu, küçük yüzü huzur içindeydi. O huzura, hayallere bu kadar tamamen teslim olabilme yeteneğine imreniyordum.

Bu evliliğe razı olduğumdan beri uyku altüst olmuştu; insan kemiklerinden yapılmış bir taht ve kanlı gözyaşları döken bir taç hayalleriyle boğuşuyordum. Yine de, korkunun altında bir beklenti, bu korkunç söylentilerin mimarıyla tam olarak yüzleşme ve kendimi onunla kıyaslama arzusu gizleniyordu. Henüz gerçek yüzünü göstermediğini biliyordum ve o zaman geldiğinde, korkak bir kurban değil, layık bir rakip olacaktım.

Şarabımı yudumlarken hizmetkarların gelinliğimin son rötuşlarını hazırlamasını izledim. Neredeyse saydam ama gelinliğin koyu kırmızısıyla aynı renkte boyanmış duvak, siyah kadife bir yastığın üzerinde bekliyordu. Yanında, dikenli güller şeklinde işlenmiş metalden yapılmış mücevherli taraklar duruyordu.

Ne kadar da uygun.

Bakışlarım odamın kapısına kayd, tam o sırada kapı tüm konuşmaları susturacak şekilde şiddetle açıldı.

Aniden oluşan ses kesintisi, babam, Vareth Kralı Aeldrin'in, on yıllarca bir krallığı dizginlemiş olan buyurgan duruşuyla odaya girmesiyle her kalp atışını duyulabilir hale getirdi.

Koyu kehribar rengi gözleri, sanki bir savaş alanı raporu veriyormuş gibi aynı kayıtsız dikkatle etrafı inceliyordu. Hizmetkarlar hareketlerinin

ortasında donakaldılar, ardından alınları neredeyse yere degecek kadar derin bir şekilde reverans yaptılar. Yılların getirdiği şartlanma nedeniyle omurgam kaskatı kesildi, ancak bakışları üzerime yerleşti ve Kan Kralı'nın kıpkırmızı armağanını anlaşılmaz bir ifadeyle inceledi. Elinde, kraliyet hazineleri arasında daha önce hiç görmediğim, küçük, süslü bir şekilde oyulmuş ahşap bir kutu taşıyordu.

“Bizi yalnız bırakın,” diye emretti. Kimse ona soru sormaya cesaret edemedi. Hizmetkarlar, gözlerini yere dikmiş bir şekilde, acele ve sessiz hareketlerle erzaklarını topladılar ve geri çekildiler.

Isolde tereddüt etti, eli koruyucu bir şekilde Lysa'nın omzundaydı. Çocuk gürültüyle kıpırdanmış, uykulu gözleri babasını görünce irileşmişti. “Baba!” diye haykırdı, kendini tutamayan bir sevinçle.

Babamın sert ifadesi, en küçük çocuğunu görünce, az da olsa yumuşadı. “Leydi Isolde seni tören için hazırlık yapmaya götüreceksin,” dedi, sesi bana yöneltildiğinde duyduğumdan çok daha yumuşaktı. “Hizmetkarların saçın için özel bir kurdeleleri var.”

Kraliyet fermanı ciddiyetiyle söylenen bu basit ifade Lysa'yı tatmin etmiş gibiydi. Küçük elini Isolde'nin eline uzattı ve kapıya doğru yönlendirilmesine izin verdi, sadece bana ciddi gözlerle bakmak için durakladı. “Pastayı unutma,” diye ciddi bir şekilde hatırlattı.

“Tamam,” diye yanıtladım, babamla yalnız kalmanın verdiği gerginliğe rağmen sesime zorla sıcaklık kattım.

Isolde, eşikten içeri adım atmadan önce gözlerime baktı. “Son hazırlıklara yardım etmek için kısa süre sonra döneceğim,” dedi; sözleri yüzeysel anlamının ötesinde bir ağırlık taşıyordu. Beni ne olursa olsun yalnız bırakmayacağına dair bir sözdü bu.

Kapı arkalarından kesin bir şekilde kapandı ve bu kapanış anı sessizlikte yankılandı. Babam ve ben odanın iki ucunda, yabancılar gibi duruyorduk; üzerimdeki kıpkırmızı elbise aramızda bir kan gölü oluşturmuştu. Vareth'in tacı alnında daha ağır bir yük gibiydi; ya da belki de onu buraya, özellikle de bugüne getiren her neyse, onun yüküydü bu.

“Nocthar'ın gelinlik renkleri seçimi... alışılmadık,” dedi sonunda, odanın içine doğru ilerlerken. Adımları ölçülü, kasıtlıydı, sanki patlayıcı bir şeye yaklaşıyormuş gibiydi.

“Kral Valen alışılmadık şeylerden hoşlanıyor gibi görünüyor,” diye yanıtladım, sesim hissettiğimden daha sakin çıkmıştı. “Ya da belki de bu gecenin kan lekelerini gizlemek istiyordur.”

Babamın soğukkanlılığı, kaba sözlerime en ufak bir tepki bile vermedi. "Onun itibarı seni endişelendiriyor mu?" Sorusu neredeyse akademikti, sanki evleneceğim adam hakkında değil de, yönetimin belirsiz bir noktası hakkında soru soruyordu.

Geniş salonda sesim tiz ve rahatsız edici bir şekilde güldüm. "Önemli olsa da olur mu? Anlaşmalar imzalandı. İttifak kuruldu. Endişelerim şimdi de eskisi kadar önemsiz."

Bana baktı, hafif bir kaş çatması gözlerinin etrafındaki çizgileri daha da derinleştirdi. "Seni sattığıma inanıyorsun, değil mi?"

"Tam olarak bunu yapmadın mı?" diye sordum, babamın tebaası olarak geçirdiğim bu son saatlerde pervasızca davranarak. Yakında başka bir krallığa, başka bir krala ait olacaktım. Şimdi bana vereceği hangi cezanın bir önemi olabilirdi ki?

"Hayır," diye yanıtladı kısaca ve ses tonundaki bir şey beni duraksattı. "Sana bir taç ve bir krallık sağladım. Kendi başına sahip olacağın güç, sadece küçük bir lordun gelini olarak yansıtılan şöhret değil."

Sözleri beni sessizliğe büründürdü. Bu düzenlemeyle ilgili tüm hayallerimde, bunu benim çıkarlarımı gözeterek yapmış olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bunun doğru olduğuna inanmak istesem de, belki kendisi de buna inanıyordu, bunun bir yalan olduğunu biliyordum.

Benden kurtulmak istiyordu. Ailesinin geri kalanından daha çok olmasa bile, en az onun kadar.

Sonra, sanki büyük bir karar tartıyormuş gibi yaklaştı ve kutuyu yanıma, masanın üzerine koydu; parmakları, sanki bırakmak istemiyormuş gibi, oymalı kapağın üzerinde oyalandı.

Büyük bir kitap büyüklüğündeydi, tanımadığım koyu renkli bir ağaçtan oyulmuştu. Yüzeyinde karmaşık desenler kıvrılıyordu; Vareth'in tercih ettiği geometrik hassasiyetten ziyade, mum ışığında neredeyse hareket ediyormuş gibi görünen vahşi, organik şekillerdi bunlar.

"Sakladığım bir şey var," dedi, sanki kelimeler çok yüksek sesle söylenirse kırılacakmış gibi, önceki halinden daha sessiz bir tonda. "O senin olmalıydı. Çok uzun zaman önce."

Daha yakına eğildim, Vareth'in bahçelerinde yetişenlerden farklı olarak kıvrımlı sarmaşıklara ve çiçeklere dikkatlice baktım. Aralarında semboller serpiştirilmişti; çözemediğim bir dildeki eski yazılar.

"Aç onu," diye talimat verdi, geri çekilerek.

Tereddüt ettim, sonra dikkatlice kapağı kaldırdım. Gece mavisi kadife bir yatağın üzerinde, Vareth'in hazinesinde daha önce hiç görmediğim türden bir taç duruyordu. Narin gümüş, parıldayan ay taşlarıyla bezeli, karmaşık bir çember oluşturunuyordu. Muhteşemdi. Başka bir dünyaya aitmiş gibiydi.

"Çok güzel," diye fısıldadım, dokunmaya cesaret edemeyerek.

"Bu annenin elbisesiydi," dedi babam, bu sözler göğsüme bir yumruk gibi saplandı. "Annem kraliçem olduğu gün bunu giyecekti."

Dünya baş aşağı döndü. "Kraliçeniz mi?" diye şaşkınlıkla tekrarladım. "Ama o asla... Siz zaten Ira ile evliydim ki..."

"Evet," diye sözümü kesti, sesi birdenbire daha önce hiç duymadığım bir duyguyla kabarmıştı. "Annen Ira'dan sonra Vareth'e geldi. Ira siyasi bir evlilikte ve annen benim evlilik teklifimi kabul etseydi evliliği bozardım."

Kulaklarımda kan uğultusu yankılanırken ona bakakaldım. Tüm hayatım boyunca kendimi, geçici bir kraliyet hatasının ürünü olarak görmüştüm. Alevlenip sönmüş bir tutku. Ve babamın yaptığı şey geçici olmamış gibi görünse de, saraydaki fısıltılar kısmen doğrudu.

Annem, baştan çıkarıcı kadın. Yeni evlenmiş kralın gönlünü fethetmiş, sonra da geldiği gibi gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuş yabancı bir baştan çıkarıcı.

Diğerlerinden daha karanlık olan bazı fısıltılar, onun hiç de ortadan kaybolmadığını öne sürüyordu. Yeni kraliçenin konumuna çok büyük bir tehdit oluşturduğu ve kraliyet emriyle sessizce ortadan kaldırıldığı söyleniyordu.

Babamın onu en azından sürgün ettiğine, en kötü ihtimalle de ölüm emrini verdiğine inanarak büyüdüm.

"Yani onu karın olarak istiyordun?" diye zar zor fısıldayarak sordum. "Ne oldu?"

Babamın yüzü gözlerimin önünde yaşlanıyor gibiydi, on yıllar yüz hatlarına baskı yapmıştı. Arkasını dönüp pencereye doğru yürüdü; günün son ışıkları profilini belirgin bir şekilde ortaya çıkarıyordu.

"Gitti," dedi usulca. Kelimeler aramızda, nefes kadar kırılgan bir şekilde asılı kaldı. "Kalması için yalvardım. Elimden gelen her şeyi teklif ettim—bir taç, bir krallık, kalbim. Ama reddetti."

Donakalmıştım, bu gerçeği idrak edemiyordum.

"Neden?" diye sordum, parmaklarım gümüş tacın üzerinde sanki beni yakacakmış gibi geziniyordu. "Neden gitti?"

"Kalamayacağını söyledi," diye devam etti, sesi anılarla dolu ve uzak bir tonda. "Eğer kalırsa, anlayışımızın ötesindeki güçlerin bizi parçalayacağını söyledi. Ben bunu delilik sandım. Korkmuş bir kadının hezeyanları. Ben bir kraldım. Bizi hangi güç tehdit edebilirdi ki?"

Sonra güldü; içi boş, neşesiz bir kahkaha. "Sonra öğrendim ki o bizim çocuğumuza hamileymiş."

Bakışları tekrar bana döndü ve gözlerimin önünde sertleşti.

O zaman anladım. Suçu. Onu benden uzaklaştırdığım için, gitmesine sebep olduğum için beni suçladı.

"Seni sarayın merdivenlerine bırakmışlardı," dedi sesi buz keserek. "Gümüş kumaşa sarılı bir bebektir."

Ciğerlerimdeki hava durdu.

Babam, bana tamamen dönerek, "Bir not vardı," dedi. "Kendi el yazısıyla yazılmıştı. Senin adını yazmıştı. Seni korumamı söylemişti. Ben de elimden geleni yaptım."

Ayaklarımın altındaki zeminin kaydığını, tüm varlığımı üzerine kurduğum kesinliğin paramparça olduğunu hissettim. "Yani... mecburiyetten mi beni yanınıza aldınız?"

"Seni yanıma aldım çünkü onun çocuğuydun. Ve ona bu kadarını borçluydum."

Onun. Annemin. Onun değil.

Az önce bana anlattığı her şeyi anlamaya çalışırken ellerim titriyordu.

"Ama neden—" Sesim titredi. "Neden bana böyle davrandınız? Sanki annem sizin için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi?" Durakladım, nefesim hızlandı. "Bana ailenizin adının onurunu bile vermediniz."

Ben her zaman sadece Mireille'dim. Saray beni Prenses diye çağırmak zorundaydı, ama kraliyet unvanı bana hiçbir zaman verilmemişti.

Sanki bu soru özellikle sıkıcıymış gibi iç çekti. "Anla Mireille, yeni evlenmişim. Veliahtım yoldaydı. Annen benim için ne kadar önemli olursa olsun, sana krallığım üzerinde hiçbir hak iddia edemezdim." Başını salladı ve bana doğru geri döndü. "Ve sana bakarken onu görmeden edemiyordum."

Büyük bir özenle, tacı kadife yuvasından kaldırdı ve önümde tuttu. Ay taşları mum ışığını yakalayıp, hapsolmuş yıldızlar gibi duvarlarda prizmatik yansımalar oluşturdu.

"Bu her zaman senin olmalıydı. Nocthar'a gittiğinde bu senin mirasın olacak." Sesi hafifçe yumuşadı. "Annenin seni koruma isteğini yerine

getirmek için elimden geleni yaptım. Ama krallık, Vareth'in kendisi, her şeyden önce gelir.”

Gözlerimi kıpırdatmadan tacıma diktim. "Yani beni Kan Kralı'na kurban edip, teselli olarak annemin tacını mı sunuyorsunuz?"

Gözlerinde bir anlık bir parıltı belirdi; belki pişmanlık, belki de ısrarına duyduğu rahatsızlık.

"Al bunu," dedi tacı uzatarak. "Hiç değilse bile, sana onu hatırlatsın."

Yavaşça elimi uzattım, dokunuşumla eriyeceğini yarı yarıya bekliyordum. Ama metal sertti. Bir şekilde sıcaktı, sanki bir zamanlar ait olduğu bir bedenin hatırasını koruyordu. Ağırlığı beni şaşırttı; sadece ağırlığı değil, taşıdığı anlam da. Tarih. Temsil ettiği kayıp olasılıklar.

"Onu sevdin mi?" diye sordum, sesim neredeyse fısıltıdan ibaretti, gözlerim elimdeki tahta sabitlenmişti.

Babam o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, cevap vermeyeceğini sandım. Sonunda konuştuğunda ise sesi dikkatli, ölçülüydü. Sanki kendisi de hâlâ gerçeği çözmeye çalışıyormuş gibiydi.

"Onu aradım. Onu bulmak için tüm gücümü ve başkalarının gücünü kullandım." Duraksadı. "Ama Mireille, sevgiye muktedir olduğumdan emin değilim. Bu krallığı otuz yıldan fazla bir süredir yönetiyorum. Yedi çocuğum oldu. İttifaklar kurdum ve bozdum, savaşlar kazandım ve diğerlerini önledim. Ama sevgi?" Pişmanlık dolu bir nefes verdi. "Annen için hissettiğim şey sevgiyse, bir daha asla sevgi yaşamadım."

Bu itiraf aramızda asılı kaldı, daha önce paylaştığımız herhangi bir konuşmadan daha samimiydi. Tacı göğsüme bastırdım, sanki kıymetli ve keskin bir şey az önce bana emanet edilmiş gibi hissettim. Hem aydınlatan hem de kesen bir gerçektir bu.

Sonunda bakışlarımı kaldırarak, "Bunu giyeceğim," dedim.

Gözlerinde bir onay ifadesi belirdi. "Güzel. En azından o kıpkırmızı ucubeden daha çok yakışıyor sana."

Sesindeki o anlık sıcaklık, geri çekilirken kayboldu ve krallık makamına yeniden büründü. "Tören bir saat sonra başlıyor. Geç kalmayın."

Cevabımı beklemeden arkasını döndü ve asıl tavrını tamamen geri kazanmış bir şekilde kapıya doğru ilerledi. Eşikte durdu.

"Annen, Mireille, geldiğin noktadan gurur duyardı."

Ben bir yanıt veremeden gitmişti, beni taçla ve ömür boyu yeniden gözden geçirilmiş gerçeklerle baş başa bırakmıştı.

Yakındaki bir sandalyeye çöktüm, kırmızı eteklerim kan gibi etrafımda birikti, gümüş taç kucağımda soğuk ve ağırdı. Parmaklarım karmaşık desenleri takip etti, neredeyse bildiğim ama tam olarak hatırlayamadığım bir dildeki kelimelere benzeyen motifleri izledim.

Tereddütlü bir kapı çalması beni dalgınlığımdan uyandırdı. Kapı açıldığında, tören için hazırlıklarımı tamamlamak üzere geri dönmüş olan Isolde ve hizmetkârları görüldü. Sanki korkunç bir çatışmanın ardından kalanları bulmayı bekliyorlarmış gibi temkinli bir şekilde içeri girdiler.

"İyi misin?" diye sordu Isolde nazıkçe yanıma gelirken, diğerleri saygılı bir mesafeden görevlerine devam ettiler.

Tacı inceledim, sonra dikkatlice oyma kutusuna geri yerleştirdim.

"Emin değilim," diye dürüstçe yanıtladım. "Ama olacağım."

Tacı görünce gözleri faltaşı gibi açıldı, yüzünde sorular belirgindi ama hiçbirini sormadı. Bunun yerine elimi sıktı ve elindeki işe döndü.

"Lütfen duvağı da getirin," diye talimat verdi yanındaki nedimeye. "Ve Majestelerinin mücevherli taraklarının düzgünce yerleştirilmesi gerekecek. Tören için hiçbir şey yerinden oynamamalı."

Ayakta durdum, kan kırmızısı peçeyi koyu saçlarımdan üzerine yerleştirmelerine izin verdim, annemin tacının ağırlığını hissederek onu yerine sabitlediler. Aynada, yarı efsanevi bir varlık gibi görünüyordum. Gölge ve alevden bir yaratık. Kırmızı ipeğin altında soluk ten. Şeffaf peçenin altından parıldayan gümüş benekli gözler, başka bir dünyadan gelmiş bir varlığın gözleri gibiydi.

Nocthar Kraliçesi.

Babama sormam gereken sorular bekleyecekti. Soyumla ilgili gerçekler ve yalanlar çözülmeyi bekleyecekti. Şimdilik, evleneceğim bir kral ve ele geçireceğim yeni bir krallığım vardı.

Nocthar'da beni bekleyen her türlü karanlığa, annemin tacı başımda, güç ve mirasla dövülmüş zırhımla karşı koyacaktım.

Çevremde son hazırlıklar devam ediyordu ama ben neredeyse hiç fark etmedim. Zihnim çoktan Kan Kralı'nın huzuruna çıkıp kaderimi onunla birleştireceğim ana odaklanmıştı.

Bir fedakarlık olarak değil.

Ama o, sırları olan, kendi gücüne sahip bir kraliçeydi.

YEDİNCİ BÖLÜM

KAN DÜĞÜNÜ

Düğünüm kırmızı ve altın renklerin muhteşem bir gösterisiydi.

Vareth sarayının Büyük Salonu bu vesileyle dönüştürülmüştü; babamın krallığının alışlagelmiş sancakları, Nocthar'ın koyu kırmızı sancaklarıyla iç içe geçmişti. Mum ışığı, büyük zaferleri tasvir eden duvar halılarıyla kaplı duvarlarda titriyordu, ancak bu gece farklı bir hikaye anlatıyor gibiydiler—çok daha uğursuz bir şeyin sessiz bir öncüsü. Havada tütsü ve ezilmiş gül yapraklarının kokusu vardı, ama bunun altında başka bir şey, metalik ve keskin bir şey gizleniyordu.

Aklımın bana oyun oynadığını biliyordum, ama o an için kan kokusu olduğuna yemin edebilirdim.

Tören yolunu çevreleyen yaldızlı aynalardan birinde yansımam belirdi. Kan kırmızısı bir gelinlik içinde, elbisem mermer zemine ağır kıvrımlar halinde dökülüyor, göğüs kısmımdan taze damlalar gibi yakutlar akıyordu. İncecik duvağım dünyayı kızıl bir sisle kaplayarak, toplanmış soyluları bulanık hayaletlere dönüştürüyordu. Her şeyin üzerinde annemin tacı duruyordu.

Babam gittikten sonra ağlamamıştım, gözyaşları kendime çoktan yasaklamayı öğrendiğim bir lükstü. Ama annemin bunu geride bırakacak kadar gerçek olduğunu, bu tacı taktığını, parmaklarının aynı karmaşık desenleri çizdiğini birdenbire öğrenmek içimde bir şeyleri açığa çıkardı. Yirmi altı yıl boyunca beni doğuran kadın hakkında sadece söylentiler ve

fısıltılarla yaşamıştım ve şimdi onun tarihinin bu somut parçası, evleneceğim gün başımın üstünde duruyordu.

"Verildi." Olanları anlatmak için ne kadar da tuhaf bir ifade. Sanki bir sahibinden diğerine teslim edilecek bir paketmişim gibi.

Sanırım tam olarak buydu ben. Vareth için barışı satın alan pazarlık kozu. Kralın utancı, sonunda bir amaca hizmet ediyordu.

Toplanan konuklara odaklandım ve birlik görüntüsüne rağmen kendilerini nasıl ayırdıklarını gözlemledim.

Vareth soyluları bir araya toplanmış, mücevher tonları ve yaz renkleriyle göz kamaştıran kıyafetleriyle dikkat çekiyorlardı; ancak yüzleri solgun ve bitkin görünüyordu.

Karşılarında, krallarına eşlik eden küçük bir savaşçı birliği olan Nothari heyeti duruyordu. Sayıları fazla değildi, ama varlıkları ufukta toplanan fırtına bulutları gibi baskıcıydı. Babamın sarayından farklı giyinmişlerdi; hepsi siyah ve koyu kırmızı tonlarında, ışığı bıçak kenarları gibi yansıtan gümüş süs eşyalarıyla. Gözleri, değerlendirircesine, hesaplarcasına, koridorda ilerlerken beni takip etti. Bunlar, neşeli bir birleşmeye tanık oldukları söylenen insanlar değildi. Bunlar, bir ganimetin teslimini izleyen fatihlerdi.

Ve işte orada, sunağın önünde, ödülü alacak olan kişi bekliyordu.

Nothar Kralı Valen, gölgelerden oyulmuş bir heykel gibi, hareketsiz duruyordu. Siyahlar içinde, sanki sönmekte olan bir yıldızın ışığından dokunmuş gibi ince gümüş işlemeli bir elbise giymişti. Başında, şeytani bir tasarıma sahip, sivri uçları dişleri andıran koyu demirden bir taç vardı. Loş mum ışığı, keskin yüz hatlarına gölgeler düşürerek, zaten delici bakışlarını daha da doğallıktan uzak hale getiriyordu.

O gözlerde acımasızlık bekliyordum. Kibir ve açgözlülükle karşılaşmayı bekliyordum. Ama gördüklerim beni çok daha fazla sarstı.

Sanki tüm bunlar -tören, krallık, hatta ben bile- sadece onun anladığı karmaşık bir oyundan ibaretmiş gibi eğleniyordu.

Kan Kralı hakkında duyduğum sayısız hikaye; kan içinde kalmış savaş alanları, diri diri derileri yüzülmüş düşmanlar, ay ışığı olmayan bir gökyüzünün altında gerçekleştirilen karanlık ritüeller... Bunların hepsi aynı anda hem çok fantastik hem de sakin, her şeyi bilen bir gülümsemeyle bana yaklaşan adamı kapsayacak kadar korkunç değildi.

Babam bir kenarda duruyordu, ifadesi özenle tarafsızdı. Yanında, Kraliçe Ira'nın yüzünde hiçbir ifade yoktu, ama biliyordum ki sonunda

benden kurtulacağı için seviniyordu. Üvey kardeşlerim yaş ve önem sırasına göre etraflarında dizilmişlerdi; asla gerçekten parçası olmadığım mükemmel kraliyet ailesinin bir tablosuydu bu. Sadece küçük Lysa beni gördüğüne açıkça sevinmişti ve bu manzarayı görünce içimde bir hüzün hissettim.

Sunağa vardığımda müzik yavaş yavaş kesildi. Kral Valen'in önünde dururken salon tamamen sessizdi, gözlerim kıyafetinin ince detaylarına indi. Sadece dekoratif olamayacak kadar karmaşık desenler oluşturan gümüş iplikler, tacının keskinliği... Yaklaştığım için kokusunun önceki gecekinden farklı olduğunu fark ettim. Parfüm veya yağ yoktu, daha topraksı, daha temel bir şeydi. Yağmurdan sonra toprak gibi, paslanmaya bırakılmış metal gibi, yüzyıllarca gömülü kaldıktan sonra ortaya çıkarılan kadim bir şey gibi.

Vareth Başrahibi kıpırdandı, elleri titreyerek boğazını temizledi. İkiz Tanrıçaların takipçisi olan Yaşlı Rahip Eidir, ben doğmadan önce bile kraliyet ailesine hizmet etmişti. Doğumumun skandalına rağmen beni bebekken kutsamış, varlığımı kimse kabul etmezken bana duaları öğretmişti.

Ama bu gece, onun varlığının verdiği o tanıdık rahatlık yoktu. Gözleri Valen ile toplanmış Nocthari savaşçıları arasında tedirgin bir şekilde gidip geliyordu ve her zamanki kendinden emin duruşunda bir tereddüt vardı.

Onun edeceği yeminlerle büyümüş, bu sözlerle örülmüş sayısız birlikteliğe şahit olmuştum. Yine de bu sunağın önünde dururken, bir şeylerin farklı olduğunu hissettim.

Peder Eidir, "Tanrıların ve insanların gözleri önünde toplanıyoruz," diye seslendi, "bu iki ruhu, bu iki soyu, bu iki krallığı birleştirmek için."

Ruhlar mı? Soylar mı? Kalplerin ve zihinlerin birleşmesini vurgulayan Varethian töreni için garip bir kelime seçimi. Valen'e baktım, ancak yüz ifadesi rahibe karşı kibar bir dikkat gösteriyordu ve bu sapmayı kabul ettiğini belli etmiyordu.

Geri çekilmek, bir açıklama istemek istedim ama Valen'in eli aniden şaşırtıcı bir nezaketle elimi kavradı. Teninin sıcaklığı, sanki ateş altında yanıyormuş gibi, çok sıcaktı. Soğuk tavrıyla tezat oluşturan bu sıcaklık, kolumda garip bir ürpertiye neden oldu.

Peder Eidir, sesi hafifçe titreyerek, "Kan kanı çağırır, tıpkı gücün gücü çağırması gibi," diye devam etti.

O an hissettim. Fırtınadan önceki basınç değişimi gibi, havadaki ince bir değişim. Salonun her yerindeki mum alevleri aynı anda titriyordu, ancak ağır duvar halılarını hiçbir esinti rahatsız etmiyordu. Konuklara doğru baktım ama kimse bir şeylerin ters gittiğini fark etmemişti. Ama biliyordum... bu törende bir gariplik vardı.

Valen'in gözleri benimkilerle buluştu ve orada bir anlayış gördüm. En azından bunu bekliyordu, belki de planlamıştı. Peder Eidir, evlerimizin birliğini temsil eden, kırmızı ve altın renkli, iç içe geçmiş tören kordonunu çıkardığında, dudaklarının kenarı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Rahip, sanki ezberlemesi emredilmiş sözleri tekrarlıyormuş gibi, sesi daha sakin bir tonda, "İlk tanrıların emrettiği ilk bağdan beri olduğu gibi," diye devam etti, "bu birlik de öyle olacak. Özgürce verilen kanla, özgürce paylaşılan güçle."

Elleri titriyordu, birleşmiş bileklerimizin etrafına sarmaya başlarken, bizi Vareth'in kadim geleneğine göre birbirimize bağladı.

Peder Eidir, "Bu şahitlerin huzurunda, her iki taraftan da yeminlerini istiyorum. Bir kere edilen yeminler asla bozulmaz," dedi.

"Ben, Noctharlı Valen, Varethli Mireille'i kraliçem ve eşim olarak alıyorum. Kan bağıyla onu sahipleniyorum. İrademle onu bağlıyorum. Yeminimle onu koruyorum."

Varethian soyluları arasında bir mırıltı yayıldı. Bunlar geleneksel sevgi ve güven sözleri değildi. Çok az da olsa değiştirilmişlerdi ve yüz ifademi korumaya çalışırken nabzımın hızlandığını hissettim. Kan değişimini biliyordum, ama bu kanın sahiplenilmesi, bu iradenin bağlanması... bu tamamen başka bir şeydi.

Peder Eidir bana döndü, gözleri yalvarır gibiydi. Ne için, söyleyemezdim. Reddetmek için mi? Kaçmak için mi? İkisi için de çok geçti.

Sözleri gerektiği gibi tekrarladım, Valen'in yeminlerine uyacak şekilde değiştirdim, sesimi hiç titretmeden. "Ben, Vareth'li Mireille, Nocthar'lı Valen'i kralım ve kocam olarak kabul ediyorum. Kan bağıyla bağlıyız. İradeyle biriz. Yeminle ebediyiz."

Son yemini ettiğim anda, havada bir şeyler değişti. Mumlar şiddetle titredi, Valen'e en yakın olan alev bir anlığına karardıktan sonra daha parlak bir turuncu renkte yeniden alevlendi. Omurgamda bir ürperti hissettim, ama ona bakmak için döndüğümde, sadece sırtıttı.

Peder Eidir törensel bir bıçak çıkardı. Varethian düğünlerinde geleneksel olarak bağlama iplerini sembolik olarak kesmek için kullanılan gümüş bıçak değil, daha eski, daha koyu renkli bir şeydi. Kabzası, gözü takip etmeyi zorlaştıran şekillerde bükülmüş siyah demirdendi, bıçağı kavisli ve inanılmaz derecede keskin görünen bir kenarla parıldıyordu.

Peder Eidir, sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti, "Nocthar geleneğine göre birliği mühürlemek için kan değişimi yapılacak." diye duyurdu.

Valen bıçağı aldı, bıçaklara alışkın bir adamın rahatlığıyla eline aldı. Tereddüt etmeden avucunun üzerinden geçirdi, hassas ve kontrollü bir kesik attı ve neredeyse anında koyu renkli kan fışkırdı. Sonra bıçağı sapından tutarak bana uzattı.

Elimin nasıl titrediğini belli etmemeye özen göstererek kılıcı aldım. Kabzası tenime alışılmadık derecede soğuk geldi, sanki sıcak salonda değil de bir kar yığınının içinde kalmış gibiydi. Kılıcı avucuma götürürken bıçak sanki bir beklentiyle vızıldıyordu.

Bu ana kendimi hazırlamıştım, bunun barbarca bir sembolizmden, Nocthar'ın kanlı tarihinin bir kalıntısından başka bir şey olmadığını kendime söylemiştim. Yine de, bıçağı derimin üzerinde gezdirirken, kendi kanımın onunla buluşmasını izlerken, birkaç damla kandan çok daha değerli bir şeyi teslim ettiğim hissini bastıramadım.

Valen kanayan elimi kendi eline aldı ve yaralarımızı birbirine bastırdı.

Kanlarımız birbirine karıştığı anda, kolumdan göğsüme doğru bir şok dalgası yayıldı, sanki şimşek çakıyormuş gibi bir his. Gözlerim bulanıklaştı ve bir an için büyük salon sanki yok oldu, geriye sadece Valen ve ben, bir uçurumun kenarında duruyormuşuz gibi hissettik. Göz bebekleri kocaman açılmıştı, dolgun dudakları hafifçe aralanmıştı, bu da onun da bu garip birlikteliği hissettiğinin tek göstergesiydi. Bir an için, göz bebeklerinin derinliklerine doğru kan sızdığını gördüğümü sandım, ama emin olamadan bu görüntü kayboldu.

Bir şey hissettim... Bir bağlantı oluşuyordu, ellerimizin birleştiği noktadan uzanan, daha derine inen, içimdeki temel ve öz bir şeye dolanan duyusal dallar. Acı verici değildi, tam olarak öyle değildi, ama derinden rahatsız ediciydi, tıpkı parmakların bir yaranın kenarlarını yoklaması gibi.

Ve sonra, geldiği gibi aniden değişti. İçimde bir sıcaklık dalgası alevlendi, erimiş ateş gibi damarlarımda yayıldı. Daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi. Duyularımı ısrarlı bir aciliyetle saran, güçlü bir güç ve arzu karışımıydı.

Valen öne eğildi, ifadesi şaşkınlıktan göğsümde alevlenen vahşi ateşi yansıtan karanlık bir açlığa dönüştü. Tütsü kokusu kayboldu, yerini onun sarhoş edici kokusu aldı.

Bedenim ona doğru hafifçe sallandı, nefesinin sıcaklığını yanağımda hissettim ve zaman adeta durdu.

Peder Eidir boğazını temizledi, keskin bir ses bizi saran sisin arasından sıyrıldı. Dünya şaşırtıcı bir netlikle geri geldi; mum ışığının titremesi, toplanmış mahkemenin alçak mırıltısı. Valen'in elimdeki tutuşu refleksif olarak sıkılaştı, duyularımı altüst etmekle tehdit eden duygu seline karşı beni sabitledi.

Valen'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi, bakışlarımla karşılaştığımda geleceğe dair vaatlerin ve kirliliğin niyetlerin ağırlığını taşıyan, her şeyi bilen bir bakıştı bu. O kısacık anda, sadece bir fatih değil, yarattığı kaostan zevk alan bir adam gördüm. Bu beni hem heyecanlandırdı hem de dehşete düşürdü.

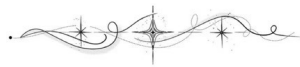
Peder Eidir, töreni bitirmeye başlarken, daha çok uyarı gibi gelen dualar mırıldandı. Son sözlerini söyleyip, bizi tanrıların ve insanların gözünde evli ilan ettiğinde, salonda sevinçten eser olmayan, sadece gösterinin tamamlanmış olmasının verdiği rahatlamayı yansıtan resmi bir alkış koptu.

Valen, ellerimizi birleştirip havaya kaldırırken gözlerini benden ayırmadı; bu zafer ifadesi tüylerimi diken diken etti. "Artık benimsin," dedi, kalabalığın gürültüsü altında sözleri zar zor duyuluyordu.

İçimdeki bir ses, bu gece sadece bir eş olmadığımı fısıldıyordu. Anlamadığım bir güç tarafından sahiplenilmişim, anlamını ancak yeni yeni kavramaya başladığım kelimelerle bağlanmışım. Başımdaki taç birdenbire daha ağırlaşmış, elbisemdeki yakutlar kendi kanımın damlaları gibiydi; gerçek şartları gizli kalan bir anlaşmayı mühürlemek için kurban edilmişim.

Ve Valen—Kan Kralı, kocam—sanki aklımdan geçen her düşünceyi okuyabiliyormuş gibi gülümsedi.

Sanki sadece bu töreni değil, beni bu ana, bu bağlanmaya, bu teslimiyete götüren her adımı da o planlamıştı.

Ardından gelen ziyafet, sadece isim olarak bir kutlama niteliğindeydi.

Altın kadehler şarapla dolup taşarken, büyük ziyafet salonu kahkahalar ve müzikle yankılanıyordu; ancak bu neşe, idamı bekleyen bir mahkumun yapmacık gülümsemesi gibi boş ve anlamsızdı.

Valen'in yanında, yüksek masada oturmuş, iki krallığın soylularının, avlarını paylaşan yırtıcı hayvanların temkinli zarafetiyle birbirlerinin etrafında dönmelerini izliyordum. Salonun köşelerindeki gölgeler, şamdanlarda yanan yüzlerce muma rağmen daha da derinleşiyor gibiydi ve görünmeyen bir şeyin hepimizi aç bir beklentiyle izlediği hissinden kurtulamıyordum.

Hizmetkarlar, sulu etler ve enfes tatlılarla dolu tabaklar taşıyarak sessiz hayaletler gibi kalabalığın arasında dolaşıyorlardı. Saray mutfakları kendilerini aşmıştı; balla sırlanmış kızarmış sülün, şarap soslarında yüzen geyik eti, gül şeklinde ve donmuş şekerle kaplı pastalar. Kraliyet düğününe yakışır bir ziyafet, derlerdi. Piç prenses için uygun bir uğurlama.

Ancak iştahımın olmadığını fark ettim. Her lokma toz ve demir tadındaydı, her yudum şarap midemdeki ağırlığı daha da artırıyordu. Valen'e karşı daha önceki tepkimden rahatsız olmuşum ve şimdi onun yanında otururken, hiçbir şey olmamış gibi nasıl devam edeceğimi bilmiyordum.

“Sen yemek yemeyeceksin, karım.” Valen’in sesi o kadar alçaktı ki sadece ben duyabiliyordum; ‘karım’ kelimesi tüylerimi diken diken eden bir ağırlık taşıyordu. “Aşçılar hayal kırıklığına uğrayacak.”

“İştahım kaçtı,” diye yanıtladım, sesimi sakın tutmaya özen göstererek. “Sanırım günün heyecanından.”

Dudakları, nikah masasında gördüğüm o aynı anlamlı gülümsemeyle kıvrıldı. "Gerçekten de öyle. Böylesine önemli olaylar çoğu zaman duyuları alt üst eder." Kendi kadehini kaldırdı, içindeki koyu şarap mum ışığında neredeyse siyah görünüyordu. "Yine de umarım iştahınız zamanla geri döner. Her türlü şeye karşı."

Sözlerindeki imai ve gözlerinin yüzüme dönmeden önce bedenimde kısa bir süre gezinmesini kaçırmadım. Bakışlarının sıcaklığı içimde dizginleyemediğim, tehlikeli derecede çekiciliğe yakın bir şey uyandırdı. Tek istediğim yüzündeki o alaycı gülümsemeyi silmekken bu arzu dalgasını hissetmek ne kadar sinir bozucuydu.

Bunun yerine kadehimi kaldırdım, altın rengi kap dudaklarıma serin bir şekilde değdi. Şarap güçlü ve tatlıydı, tanımadığım bir yılın şarabıydı. Belki de Nothari'ydi. Derin bir yudum aldım, boğazımdan aşağı kayarken

hissettiğim hafif yanma hissini memnuniyetle karşıladım. Belki de yeterince içersen, sıcaklık yayılır ve içimdeki soğukluğu eritirdi.

Kadeh, farkına varmadan boşalmıştı ve bir hizmetçi, ustaca bir hareketle yanıma gelip kadehi yeniden doldurdu. Korku ve belirsizliğin tadını silip süpürmesini dileyerek tekrar içtim. Bu günün, bu gecenin, kan ve demirle birbirine bağlı bu yeni hayatın keskin kenarlarını bulanıklaştırmasını diledim.

Valen, neredeyse hoşgörüye varan bir eğlenceyle beni izledi. Kadehimi tekrar doldurmam için işaret etti ve ben de itiraz etmedim. Şarap akarken, uzuvlarımda bir gevşeme, başımda neredeyse bir rahatlama hissi oluştu. O akşam ilk kez, üzerime çöken yüzlerce gözün yakıcı etkisini hissetmeden nefes alabiliyordum.

Valen, koyu kirpiklerinin altından sabit bakışlarıyla, "Sessizsin," diye gözlemledi. "Evlilik hayatı seni şimdiden dilsiz mi bıraktı?"

"Sadece bir süreliğine," diye yanıtladım, niyetimden daha cesur bir şekilde. "Sizi temin ederim, uzun sürmeyecek."

Sonra güldü. İçimde titreşen, rahatsız edici ama aynı zamanda korkunç derecede etkileyici, alçak bir sesteki bu. Ondan, tüm ışığı emen ve karşılığında hiçbir şey vermeyen o karanlık gözlerden bakışlarımı ayıramıyordum.

"Ve ben de birkaç anlık huzurun tadını çıkaracağımı sanıyordum," dedi, sesinde yapmacık bir umutsuzluk vardı. Odanın etrafımda hafifçe dönmesine, renklerin ve seslerin girdabına dönüşmesine rağmen, sandalyemde güvenle oturuyordum.

Şarap görevini gayet iyi yerine getiriyordu.

"Tadını çıkarabildiğin sürece tadını çıkar," dedim usulca, ama Valen'in keskin bakışları sözlerimin hiçbirini kaçırmadığını gösteriyordu, "çünkü benimle birlikte huzur bulamayacaksın, kocam."

Dikkatimi aşağıdaki konuklara çevirdim, sözlerime vereceği tepkiyi umursamadan, ittifakların ve rekabetlerin karmaşık bir dans gibi sergilenmesini izledim.

Babamın maiyeti Nocthari birliğinden uzak duruyordu, ancak gözleri sık sık yeni yağan karın üzerine düşen gölgeler gibi göze çarpan siyah zırlı figürlere kayıyordu. Kral Aeldrin'in salonun karşısındaki yerinden, her zamanki gibi kayıtsızmış gibi yaparak izlediğini hayal ettim.

Valen ise, muzaffer damat rolünü rahatsız edici bir kolaylıkla oynuyordu. Güldü, içti, kendisine yaklaştırmaya cesaret eden soylularla alçak,

ipeksi bir sesle konuştu. Ve yine de, tüm bunların altında başka bir şey hissedebiliyordum. Büyük, görünmez bir kalbin atışı gibi, istikrarlı ve karanlık bir nabız.

Mum ışığının etrafını saran kıvrımlarında, gölgelerin dağılmadan önce bedenine çok uzun süre yapışmasında ve parmaklarının görünmeyen bir şeyi sayar gibi masaya gelişigüzel vurmasında gizliydi bu.

Ve gözleri... Tanrım, gözleri! Ona her baktığımda, sanki bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi hissediyordum. Gözlerinde acımasızlığın, kibirin ötesinde bir şey vardı. Kadim, sabırlı ve korkutucu bir derinlik.

Müzik yükseldi, karanlık ve hüzünlü bir melodi duman gibi salonun içinde kıvrılarak ilerledi. Vareth'ten tanıdığım bir melodi değildi, çok minör, çok kederliydi, ama akşamın havasına mkemmел uyuyordu.

Valen elimi tuttu, tutuşu sıkı ve kararlıydı. "Benimle dans et."

Bu emir içimde bir isyan kıvılcımı ateşlemeliydi, ama direnmeye hiç niyetim yoktu. Belki de kanımda sıcak ve yoğun olan şaraptı, ya da bu neredeyse teslimiyetle gelen tuhaf değişimdi. Ya da belki de bana bakış şekliydi, bakışlarındaki arzuyu gizlemeye bile çalışmıyordu. Ne olursa olsun, tereddüt etmeden ayağa kalktım, beni açık alana doğru çekmesine izin verdim, geişimizi izleyen her gözün farkındaydım. Fısıltılar kesildi, yerini beklentili bir sessizliğe bıraktı, biz de kubbeli tavanın altında yalnız başımıza yerimizi aldık.

Eli belimin alt kısmında duruyordu, beni öyle bir yakınlıkla kendine çekiyordu ki, bu yakınlık aleni bir cretkarlık gibi geliyordu. Müziğin temposu hareketlerimize uyacak şekilde yavaşladı, yaylılar ve flütler etrafımızda hüzünlü bir doku örüyordu. Valen'in tutuşu, beni basamaklardan geçirirken sahipleniciydi, ama orada başka bir şey daha vardı... bastırmaya çalışmama rağmen beni ürperten bir sıcaklık.

Kalp atışlarım hızlanırken bile bakışlarıyla karşılaştım. Kendime asla itiraf edemeyeceğim bir güzelliğe sahipti. şiddet dolu bir diyardan düşmüş, kendi malı saydığı şeyi ele geçirmeye çalışan karanlık bir tanrıydı. Sessizliğin altında dönerken, kendi oyunumu oynayabilir miyim diye düşündüm... Onu istememe izin verebilir miyim? Onu tatmin edecek kadar arzulamama izin verebilir miyim, bir yandan da parçaları kendi avantajıma çevirebilir miyim?

Bu teslimiyetin gerçek tehlikesi belki de budur. Kaybetmek değil, oynamaktan zevk almaya başlamak.

Bu düşünce beni olduğundan daha fazla endişelendirmeliydi. Her şey böyle mi başlamıştı? Zihnini ve iradesini fetihle besleyen bir adamla karşı karşıya gelmenin heyecanıyla yavaş yavaş yıpranan, benliğinin aşındığı bir süreç miydi?

"Bu gece ne kadar göz alıcı görüldüğünü sana söylemiş miydim?" Valen'in sesi ipek gibi yumuşaktı, aramızdaki gerginliği hafifletiyordu. Daha da yaklaştı, nefesinin sıcaklığı yanağıma değdi ve göğsümde istenmeyen bir çarpıntıya neden oldu. "Elbisen sana çok yakışıyor."

Onun iltifatının içimde tehlikeli bir şeyler uyandırdığını belli etmek istemeyerek, kibirli bir gülümseme takındım. "Burada iltifatlar sana hiçbir fayda sağlamayacak, Valen. Büyü yapma girişimlerinden pek etkilenmiyorum."

"Ah, ama çok hoş, değil mi?" Dudaklarında kalbimi hızlandıran bir sırıtış belirdi. "Ve eğer kraliçemin düğün gününde övgü duymak ona yaklaşıyorsa, onu böyle bir zevkten mahrum etmeye hakkım yok, değil mi?"

Onun şakacı tonunun beni etkisiz hale getirmesine izin vermeyerek kaşımı kaldırdım. "Kan dökücü bir krala bağlı olmak, insanın hissettiği şey pek de zevk değildir."

Dönüp dururken Valen hafifçe kıkırdadı, hareketleri kendinden emin ve akıcıydı. "Ama yanıyorsun, karım." Sesini daha da alçalttı, neredeyse gizli bir sır saklar gibi. "Bağlıyken sana zevk verebileceğim sayısız yol var."

Geçersiz bir kakhaha atmaya çalıştım ama boğazımda düğümlendi, yerini tenime yayılan bir ateş gibi bir sıcaklık aldı. Sözlerinin beklenmedik bir şekilde içimde bir sıcaklık dalgası yaratacağına ve oyunbaz özgüveninin ne kadar çekici olabileceğine hazırlıklı değildim. "Gördüğüm kadarıyla sen de kana susamış olduğun kadar kibirlisin," diye karşılık verdim, ancak sesimdeki hafif titreme cesaret etme girişimimi ele verdi.

Valen'in dudakları daha da kıvrıldı, alaycı gülümseme, yüzünü silahsızlandırıcı bir çekicilikle aydınlatan tam bir sırıtışa dönüştü. "Benim gibi hüküm sürmek için belli niteliklere sahip olmak gerekir. Kibir, en güzel kıyafetini giymiş özgüvenden başka bir şey değildir," diye yanıtladı yumuşak bir sesle. "Ve bunu takdir etmek için karımdan daha iyi kim olabilir ki? Yakında birçok yeteneğime alışacaksınız."

Abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim, ancak küçümseme maskesinin altında boynumdan yukarı doğru yükselen ve yanaklarıma yerleşen bir sıcaklık hissettim. "Kendini yüceltme konusunda gerçekten yeteneklisin."

“Bu gerçek bir kralın alameti değil mi?” Beni kendine daha da yaklaştırdı, elbisemin kumaşı bacaklarının arasında sürtünerek her şeyin farkında olmamı sağlayan bir his yarattı. Tenime değen her nefesi, karanlık gözlerindeki her yaramazlık parıltısı. “Ayrıca, eğer şimdi cazibemin seni bunalttığını düşünüyorsan, yalnız kaldığımızda neler olacağını bekle.” Sesi, omurgamda ürpertiler yaratan hain bir fısıltıya dönüştü.

"Niyetlerinizi her zaman bu kadar açıkça mı ilan ediyorsunuz?" diye karşılık verdim, alaycı tonun bakışlarının etkisiyle çatlamasını engellemeye çalışarak. "Yoksa çekilmez olmak sizin ekiciliğinizin bir parçası mı?"

Valen alçak ve baştan çıkarıcı bir kahkaha attı, bu kahkaha içimde bastırmaya çalıştığım bir titreme yarattı. "Sevgili karım, göreceksin ki ben her zaman açık sözlü biriyim." Koyu renkli gözleri, içimde bir kıvılcım ateşleyen bir yoğunlukla parladı. Bunun korku mu, arzu mu yoksa ikisi birden mi olduğunu anlayamadım. "Ve dayanılmaz olmaya gelince... belki de bunu sadece özel günler için saklıyorumdur."

"Mesela düğün gününüz gibi mi?" diye sordum, artık gülümsememi gizleyemeyerek.

Tekrar dönerken bana doğru eğildi. "Kesinlikle. Bugün ne kadar zen gösterdiğimi görüyor musun? Görkemli bir düğün, her iki taraftan da aynı derecede görkemli bir performans gerektirir."

"Size şunu hatırlatmak isterim ki, bu çoğu gelinin hayal ettiği türden bir kutlama değil."

“Ama güzellik de burada yatıyor... beklenmedik olan, çok daha ilginç bir öykü ortaya çıkarıyor,” dedi kaşlarını kaldırarak. “Vareth’in gayrimeşru prensesinin, karanlık ve gizemli kocası tarafından kurulan entrikalar ağına düşmesinden daha iyi bir öykü anlatılabilir mi?”

Kendimi tutamadım. Gldğm fark ettim; etrafımızdaki mırıldanmaların gürültüsünün üzerinde yankılanan, içten bir sestir bu. "Kendini karanlık ve gizemli mi sanıyorsun?"

"yle değil miyim?" diye sordu masum bir şekilde, sanki başkalarının onu nasıl algıladığının gerçekten farkında değilmiş gibi davranarak.

"Gerçekten de çok özel birisin." Bu meydan okuma dudaklarımda cesurca, davetkar ve kışkırtıcı bir şekilde yankılandı ve sözlerim karşısında yüz ifadesindeki ince değişimi keyifle izledim.

“Beni çok vyorsun karım,” diye yanıtladı, yüzündeki sırıtış tembel bir hal almıştı. “Ama söyle bakalım, Vareth halkı benim hakkımda gerçekten ne diyor? Eminim fısıltılar duymuşsundur.”

Ani ses tonu değişikliğine kaşımı kaldırdım; neşeli şakalaşmanın yerini daha ciddi bir tona bıraktığını fark ettim. Sanki düşüncelerimin katmanlarını soyup, etrafında gölgeler gibi dönen fikirleri didik didik etmeye çalışıyordu.

"Fısıltılar," diye tekrarlardım, bir kez daha dönerken hafifçe geriye yaslanarak, sorusunun içimde ne kadar büyük bir etki yarattığını görmesine izin vermemeye kararlıydım. "Kendi saray mensuplarınıza, itibarınıza hayran görünenlere sormanız gerekmez mi?"

"Ama onlar senin kadar özgürce konuşmaya cesaret edemezler," diye mırıldandı, belimdeki kavrayışını sıkılaştırırken sesine neşeli bir tını geri gelmişti. "Benim varlığım bu kadar derinden hissedilirken, hayır, sadece senin narin dudakların acımasız gerçekleri paylaşma özgürlüğüne sahip."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Kasap dudaklarıma iltifat mı etmişti?

Hâlâ bir cevap beklediğini fark ettim ve siyasi bir yanıt vermeye odaklanmaya çalıştım. Tehlikeli bir alana giriyorduk, ama bu özel dansa gözümü kapatamazdım.

"Birçok şey söylüyorlar," diye başladım yavaşça, bakışlarında herhangi bir tepki belirtisi arayarak. "Arkanızda yıkım bıraktığınızı söylüyorlar. Siz —" Tereddüt ettim, sonra gerçeklerin yarım yamalak yalanlardan daha iyi olacağına karar verdim. "Gençliğinizi korumak için bakirelerin kanında yıkandığınızı söylüyorlar."

Valen'in kaşları hafifçe kalktı, yüzünde hafif bir eğlence ifadesi vardı. "Peki, bu hikayelere inanıyor musun, karım?"

"Bence en uçuk söylentilerin bile özünde çoğu zaman bir gerçeklik payı vardır," diye dikkatlice yanıtladım. "Anlatılırken ayrıntılar çarpıtılmış olsa da."

"Akıllıca," diye onayladı, dudaklarını kulağıma yaklaştıran bir hareketle. "Ve bu durumda tamamen doğru. Bakirelerin kanına düşmanlarımın kanını tercih ederim. Anlıyorsun ya, daha fazla güç taşıyor."

Sözlerini öylesine rahat ve kendinden emin bir şekilde söylediğini duyduğumda, içimden geçen bu ürpertiye bastıramadım; şüphesiz doğruyu söylediğini biliyordum. Karşımdaki bu adam—kral, fatih ve şimdi de kocam—kelimenin tam anlamıyla kana susamış bir yaratıktı ve bu da kararlılığımı sarsıyordu.

"Bu seni korkutuyor mu?" diye sordu, tepkimi rahatsız edici bir doğrulukla okuyarak.

"Öyle mi?" diye mırıldandım, gözlerinin içine bakarak, onun beni ne kadar etkilediğini görmesine izin vermemeye çalıştım.

O karanlık derinliklerde bir şey parıldadı... onay, belki de beklenti. "Evet, serçe. Benden çok korkmalısın."

Müzik yavaş yavaş azalmaya başladı, bu da dansımızın sonunu işaret ediyordu, ama ikimiz de yerimizden ayrılmadık.

"Yine de," diye yanıtladım usulca. "Öyle olmadığını görüyorum."

Elbette bu bir yalandı. Korku şimdi buz gibi su gibi, keskin ve berrak bir şekilde içimden akıyordu. Ama o anda, bedeni benimkine yaslanmış ve gözleri yüzümde zayıflık ararken, korku göstermenin teslim olmaya eşdeğer olacağını anladım. Ve asla tamamen teslim olmayacaktım.

Bu adam için değil.

Bu kaderi asla.

Gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi, bir avcının beklenmedik direnişi fark etmesinin belirtisiydi bu. Müziğin son notaları aramızda yankılanırken, parmakları belimi hafifçe sıktı ve anı rahatsız edici bir noktaya taşıdı.

Valen'in üzerimdeki tutuşu gevşedi, bakışları et ve kemiği delip geçecekmiş gibi bir yoğunlukla gözlerimi taradı.

"Bu fani gelenekler beni sıkıya başladı. Çekilelim mi?" diye sordu, ani sessizlikte sesi kadifemsi bir fısıltı gibiydi.

Onun tuhaf terminolojisi ve uygunsuz tavrından dolayı biraz geri çekildim. Neredeyse dudaklarımdan bir kahkaha daha dökülecekti. "Sizce bir konuşma yapmamız gerekmiyor mu?" diye sordum. Gözlerimi, bir sonraki hamlemizi bekleyen izleyicilerimize çevirdim. Vareth ve Nocthar soyluları, bu birleşmenin dramını heyecanla, nefeslerini tutarak izliyorlardı.

Yüzünde hafif bir eğlence ifadesi belirdi. "Evet, sanırım bu bekleniyordu," dedi alaycı bir iç çekişle. Elimdeki tutuşunu sıkılaştırdı ve beni kürsüye doğru çekti.

Konuşmaya başladığında tüm saray halkının dikkatini üzerine çekti; sesi, sanki bir tanrı ibadet edenlerine sesleniyormuş gibi rahat bir özgüvenle gürültüyü yarıp geçiyordu.

"Lordlar ve leydiler," diye mırıldandı neredeyse tembelce, toplanmış saray mensuplarına şöyle bir göz gezdirerek. "Bu gece, her iki krallığımızın da uzun zamandır beklediği, anıtsal bir birliğin başlangıcını işaret ediyor."

Sözleri üzerine kalabalıkta bir kıpırdanma oldu, bir göletteki su gibi dalgalanarak yayılan bir mırıltı. Yüzler birbirine döndü, ittifaklar sessizce yeniden hesaplandı, gelecekler tartılıp ölçüldü.

Valen, her kelimesinde dikkat çeken bir tonla konuşmaya devam etti. “Bazıları bu günün geleceğinden şüphe etmiş olabilir,” dedi, etki yaratmak için kısa bir duraklama yaparak. “Ama şüphe, vizyonu olmayanlar içindir.” Bakışları onları taradı ve Varethyalılar arasında yavaş yavaş yayılan huzursuzluğu görebiliyordum. “Bu gece, gücün miras yoluyla değil, talep edilmesi gerektiğini kanıtlıyoruz. Tarihe yankı bulacak yeni bir düzenin temellerini atıyoruz.”

Mırıltılar giderek yükseldi, alttan alta kaynayan bir spekülasyon ve şaşkınlık akıntısı vardı. Babamın gözlerini üzerimde hissediyordum, uzun zamandır alıştığım bir ağırlık. Valen elimi tutmaya devam etti, sanki iddiasını sorgulamaya cesaret eden herkese meydan okuyordu.

Valen, odanın yeniden sessizliğe bürünmesiyle birlikte, "Yeni bir çağın eşiğindeyiz," diye ilan etti. "Vareth ve Nocthar'ın savaşıyla değil, evlilikle, kan bağıyla birbirine bağlı olduğu bir çağ. Herhangi bir kılıçtan veya antlaşmadan daha güçlü bir bağ."

Sonra bana döndü, şüpheyi yer bırakmayan sahiplenici bir kesinlikle beni kendine doğru çekti. "Ve bu ittifak, gelinim olmadan mümkün olmazdı," dedi yumuşak bir sesle, ancak sözleri salonun her köşesine kolayca ulaştı. Bakışları benimkine o kadar yoğun bir şekilde kilitlendi ki nefesim kesildi. "Beni tamamen büyüleyen bir kadın."

Duraksadı, tepkimi inceledi, nefesimin nasıl hızlandığını, göz bebeklerimin nasıl büyüdüğünü fark etti.

Ardından kadehini kalabalığa doğru kaldırdı. "Nocthar'ın gelecekteki kraliçesine," diye sesini yükseltti, "Ve birlikte başaracaklarımıza."

Soylular alkış tufanına tutuldu, onay ve kabulün kakofonisi, her türlü muhalif sesi bastırdı. Daha önce kimse benim için kadeh kaldırmamıştı ve bunun beklendiğini bilmeme rağmen, bu durum beni tamamen şaşırtmıştı.

Valen, beni kürsüden indirmeden önce, centilmenlik numarası yaparcasına dudaklarıyla parmak boğumlarıma dokundu. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Korkudan ya da isteksizlikten değil, çok daha tehlikeli bir şeyden dolayı.

Arzu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ARZUNUN ÖLÜMCÜL LANETİ

Ağır meşe kapı arkamızdan öyle bir kesinlikle kapandı ki, tüylerim diken diken oldu.

Yeni evlendiğim eşimle birlikte, beyaz güllerin ve balmumu mumlarının kokusuyla çevrili bir şekilde gelin odasının eşiğinde duruyorduk. Altın rengi ışık, zengin bir şekilde döşenmiş odanın her tarafına yayılıyor, işlemeli duvar halılarına yansıyor ve duvarlarda uzun gölgeler oluşturuyordu.

Valen kolumu bıraktı, koyu renk gözleri düğün ziyafetimiz boyunca gösterdiği aynı hesapçı hassasiyetle kutsal alanımızı inceliyordu. Ancak şimdi orada başka bir şey vardı, aç ve kararlı bir şey ki bu da istemeden de olsa nabzımın hızlanmasına neden oldu.

İhtiyatlı bir adım öne attım, kırmızı elbisemdeki yakutlar mum ışığında taze kan damlaları gibi parlıyordu. Oda, en ince ayrıntısına kadar özen gösterilerek hazırlanmıştı. Gümüş vazoların içinden beyaz güller dökülüyor, kokuları tütsünün baharatlı kokusuyla karışıyordu. Odanın ortasına hakim olan devasa yatak, yeni birleşmiş krallıklarımızın renkleri olan en koyu kırmızı ve altın rengi ipeklerle örtülmüştü.

Annemin tacı hâlâ başımın üzerinde ağır bir şekilde duruyordu, bu evliliğe getirdiğim her şeyin bir hatırlatıcısıydı.

“Onaylıyor musun?” diye sordu Valen, sesi daha önce hiç duymadığım kadar yumuşaktı. Yanımdan geçti, parmakları şaşırtıcı bir incelikle güllerle dolu bir vazanın üzerinde gezindi.

Bu neredeyse nazik soruya hazırlıksız yakalanarak kaşımı kaldırdım. "Çok... güzel," diye itiraf ettim, ona tam takdirimi gösterme memnuniyetini vermek istemiyordum. "Ama beyaz gülleri kimin seçtiğini merak ediyorum. Düşün gecesinde oldukça dikkat çekici bir seçim, değil mi?"

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi ve sert hatlarını tehlikeli derecede güzel bir şeye dönüştürdü. "Her sembol size öğretilen anlamı taşımaz, Prenses." Çiçek aranjmanından tek bir beyaz çiçeği kopardı ve parmaklarının arasında çevirdi. "Nocthar'da beyaz, saflığı değil, teslimiyeti temsil eder."

"O halde yanlış seçim yapmışlar," diye yanıtladım, meydan okurcasına çenemi yukarı kaldırarak. "Çünkü ben hiçbir şeyden vazgeçmedim."

Valen yavaşça bana yaklaştı, gül hala parmaklarının arasındaydı. "Öyle değil mi?" Uzandı ve yumuşak yaprakları acı dolu bir şefkatle yanağıma dokundurdu. "Benim renklerimi giyerek, kan ve yeminle bana bağlı olarak, düşün odamızda duruyorsun."

Çiçeğin kadifemsi dokunuşu karnımın derinliklerinde bir şeyleri harekete geçirdi, bastıramadığım sıcak bir beklenti girdabı oluştu. Onun beni bu kadar kolay etkilemesinden, bedenimin onun yakınlığına utanç verici bir hevesle tepki vermesinden nefret ediyordum. Ziyafetten kalan şarap hala damarlarımda uğulduyor, direncimin keskinliğini köreltiyordu.

"Teknik detaylar," diye fısıldadım, sesim nefes nefese çıkmış bir haldeydi.

Kıkırdadı, sesi aramızdaki küçük boşlukta yankılandı. "Şimdi bile ne kadar meydan okuyucu." Boşta kalan eli yüzüme uzandı, parmak uçları çene hattımda hafifçe gezindi. "Sana yaklaşıyor."

Kan Kralı'ndan böyle bir şefkat beklemiyordum. Kendimi acımasızlığa, baskıya, acıya hazırlamıştım; şiddetten daha derinden beni alt üst etmekle tehdit eden bu özenli dokunuşa değil. Göğsüm şaşkınlıkla, arzuyla, bunun da hazırlıklı olmadığım bir fetih biçimi olduğu korkunç şüphesiyle sıkıştı.

"Dön," diye usulca emretti, parmakları omzuma dokundu.

İtaat etmekten çok merakımdan dolayı, sırtımı ona dönerek itaat ettim. Mumlar, hızlanan nefesime karşılık verircesine titredi ve gölgelerimizi uzak duvara grotesk bir oranda yansıttı. Arkamda onun sıcaklığını hissettim, nefesi geceki şenlikler sırasında özenle düzenlenmiş halinden kurtulmuş saç tutamlarını hareketlendiriyordu.

Parmakları elbisemin düğmelerini bulup, kasıtlı ve acele etmeden bir hassasiyetle hareket ederken ürperdim. "Sizi korkutmadığımı sanıyordum,

Prenses," dedi alçak ve samimi bir sesle.

"Şöhretin senden önce geliyor," diye fısıldadım, ilk tokaların açıldığını ve omuzlarımdaki ağır kumaşın gevşediğini hissederken sesimi titretmemeye çalışarak. "Ünlü Kasap hakkındaki diğer hikayelerin doğru olup olmadığını hiç teyit etmedin."

Valen, işine devam ederken parmak boğumları açıkta kalan tenime değiyordu ve "Hepsi öyle," diye yanıtladı. "Ama hiçbiri değil. Efsaneler yabancı otlar gibi büyür, gerçeği boğar."

Elbise daha da gevşedi ve köprücük kemiğimi ortaya çıkardı. Gözlerinin, beni dehşete düşürmesi gereken bir açlıkla tenimi süzdüğünü hissettim. Bunun yerine, karnımın alt kısmında karşılık veren bir sıcaklık alevlendi.

Daha önce de erkeklerle tanışmıştım. Hepsi gölgelerde çalınan, kısa ve gizli karşılaşmalardı; fiziksel boşalma anlarıydı, sonuçta beni tatmin etmeseler de geçici olarak dikkatimi dağıtmışlardı. Hiçbiri beni bu kadar sabırla, bu kadar odaklanmış bir dikkatle soymamıştı. Hiçbiri kıyafetlerin çıkarılmasını bir kutsal ayin gibi hissettirmemişti.

"Öyleyse gerçek nedir?" diye sordum, parmakları birer birer düğmeleri açarak ölçülü bir şekilde aşağı doğru inmeye devam ederken sesim hissettiğimden daha sakın çıkıyordu.

"Gerçek," dedi, sesi alçalarak, "o kadar karmaşık değil." Son düğme de açıldı ve elbisem omuzlarımdan tutularak açıkta kaldı. "Ben bir hükümdarım, bir fatihim ve her zaman hakkım olanı alacağım."

Son düğme gevşediğinde, Valen elbiseyi omuzlarımdan yavaşça çekti. Kırmızı ipek, bir yaradan akan kan gibi vücudumdan aşağı kaydı ve ayaklarımın dibinde zengin bir kumaş yığını oluşturdu. Üzerinde sadece ince iç çamaşırım, gümüş tacım ve odanın serin havasıyla onun karşısında duruyordum.

"Titriyorsun," diye fark etti, elleri çıplak omuzlarıma yerleşirken. Dokunuşu sıcaktı - alışılmadık derecede sıcaktı - sanki derisinin altında ateş yanıyordu.

"Soğuk," diye fısıldadım, tenimde oluşan titremelerin sıcaklık değil, onun dokunuşundan kaynaklandığını kabul etmek istemiyordum.

Başparmakları kürek kemiklerimde küçük daireler çizdi. "Öyleyse belki de seni ısıtmalıyız." Korkunç bir incelikle, parmakları elbisemin askılarının altına kaydı ve kollarımı yavaşça aşağı indirdi. İnce kumaş, elbisemle

birlikte yerde kaldı ve beni onun önünde çıplak, kendime asla izin vermediğim bir şekilde savunmasız bıraktı.

Yine de bana daha fazla dokunmak için hiçbir hamle yapmadı. Bakışlarını fiziksel bir okşama gibi hissettim; açıkta kalan bedenimin her kıvrımını, her gölgesini, her kusurunu inceliyordu. Aramızdaki sessizlik, dile getirilmeyen niyetlerle gerilmişti.

"Dön," diye tekrar emretti, sesi şimdi daha sertti ve kusursuz kontrolünde bir çatlak olduğunu ele veriyordu.

Yüzümü örtmeyi ya da utanç göstermeyi reddederek ona döndüm. Kan Kralı, düğün kıyafetleriyle tam olarak giyinmiş halde karşımda duruyordu; ikimizin arasındaki zıtlık, yanaklarımın utançtan başka bir şeyle kızarmasına neden oldu.

Güç dinamikleri beni her zaman büyülemişti ve bu durum—fethedilen gelinin, onu fetheden kralın önünde çıplak olması—beni öfkeyle doldurmalıydı. Bunun yerine, gözlerindeki açlıktan, bakışlarının beni pişmanlık duymadan hayranlıkla yutma biçiminden sarhoş oldum.

Beni şaşırtan bir saygıyla Valen, hâlâ başımı süsleyen tacı aldı. Parmakları dikkatlice hareket ederek, özenle yapılmış saç modelime sabitleyen mücevherli iğneleri çıkardı. İğneler teker teker gevşedi ve koyu renkli saç tutamları omuzlarımın etrafına döküldü.

"Bu," dedi, beklenmedik bir özenle başımdaki gümüş tacı kaldırarak, "gerçekten de bir hazine." Odanın karşısındaki küçük bir masaya doğru ilerledi ve tacı, kutsal bir emanete gösterilir gibi bir incelikle üzerine yerleştirdi. "Varethian işçiliği değil. Çok daha eski."

"Annemindi," dedim düşünmeden, şarap dilimi çözmüştü. "Babamdan bir hediye."

Valen'in gözleri hafifçe kısıldı. "İlginç," diye mırıldandı, ancak daha fazla soru sormadı.

Bana döndüğünde ifadesinde bir değişiklik olmuştu. Beni sanki ilk defa gerçekten görüyormuş gibi yeni bir yoğunlukla inceledi. "Daha önce hiç dokunulmamış biri olduğunuz yanılgısına kapılmadım," dedi, sözlerinin ağırlığına rağmen sesi kayıtsızdı.

Konunun aniden değişmesi beni hazırlıksız yakaladı. Darius'u, yağmurdan sıırıslam olmuş bahçede bedenimin dibinde duruşunu düşündüm. Valen'in tehdidini. Bu anıyı hatırladıkça midemde korku kıvrıldı, ama bunu belli etmemeye karar verdim.

"Bu sizin için şanslı bir durum," diye yanıtladım kısaca, bakışlarına soğuk bir kayıtsızlıkla karşılık vererek. "Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemezdim."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi, sert yüz hatları neredeyse yaklaşılabılır bir hale geldi. "Ah, tam tersine, karım," diye mırıldandı, sesi adeta memnuniyet dolu bir mırıltıydı. "Çok memnun oldum."

Sonra bana yaklaştı, hareketleri bir yırtıcı hayvanınki kadar akıcı ve amaçlıydı. Bu adamdan, bu kraldan beklediğim sertliğe, sahiplenmeye kendimi hazırladım. Bunun yerine, eli şaşırtıcı bir şefkatle çenemi kavradı, başparmağı alt dudağımın hatlarını takip etti.

"Sen, senin zevkini hiç düşünmeden kendi zevklerini arayan erkeklerle birlikte oldun," dedi, bu bir soru değil, kesin bir ifadeydi. "Seni zevk ortağı olarak değil, amaca ulaşmak için bir araç olarak gören erkeklerle."

Ben de karşılık vermedim. Deneyimlerim büyük ölçüde ticari nitelikteydi. Bağlantı anları, benim dikkat dağıtma ve kontrol etme ihtiyaçlarımı karşıladığı kadar, partnerlerimin de rahatlama arzusunu karşılamıştı. Darius kendi yöntemleriyle düşünceliydi, ama o bile hiçbir zaman benim memnuniyetimi kendi memnuniyetinin önüne koymamıştı.

Valen, başparmağıyla dudağımın hassas kıvrımını okşarken, "Sessizliğin şüphelerimi doğruluyor," dedi. "Böyle bir hazineyi ellerinde tutmuşken, onu hakkıyla değerlendirememiş olmaları ne kadar talihsizlik."

Sözleri göğsümde bir sıcaklık hissi uyandırdı, bu hissi hemen bastırmaya çalıştım. Bu bir taktikti, başka bir şey değil. Savunmamı düşürmek için söylenmiş güzel sözlerdi. Bu kadar kolay manipüle edilemeyecektim.

"Ve sen kendini daha yetenekli mi sanıyorsun?" diye meydan okudum, ses tonumu bilerek küçümseyerek.

Valen'in gülümsemesi daha da derinleşti, gözleri eğlence ve umut arasında bir parıltıyla ışıldadı. "İnanıyorum ki, Mireille, ihmal edildiğin kadar tapılmayı da hak ediyorsun."

Karşılık vermeye fırsat bulamadan, yaklaştı ve dudaklarını benimkine bastırdı. Öpüş, şaşırtıcı derecede nazıktı; bir fetih değil, dikkatli bir keşif gibiydi. Dudakları, bir karşılık talep etmek yerine, yavaş ve ustaca bir hareketle dudaklarıma değiyordu. Prensip gereği direnme dürtüsü ile yaklaşımının beklenmedik şefkatine teslim olma isteği arasında donakalmıştım.

Dili dudaklarımın arasına değdiğinde, zorlamak yerine içeri girmeyi rica ettiğinde, içimde bir Şey teslim oldu. Teslimiyet mi yoksa rahatlama mı olduğunu bilmediğim yumuşak bir sesle ona aıldım. Kolları beni sardı, hâla giyinik olan bedeninin sağlam sıcaklığına doğru çekti. Dokuların zıtlığı —gömlerinin yumuşak kadifesi çıplak tenime değiyor, düğmelerinin soğuk metali tenime batıyor—içimde bir farkındalık ürpertisi yarattı.

ÖpüŐü yavaş yavaş derinleşti, nefesimi kesen bir yoğunlukla giderek arttı. Elleri saygıyla kaburgalarımın üzerinde kaldı, ne dolaştı ne de kavradı, ancak dokunuşundaki kısıtlamayı, dikkatlice dizginlenmiş enerjiyi hissedebiliyordum. Yutulmayı, ele geirilmeyi bekliyordum. Tadını çıkarmayı beklemiyordum.

ÖpüŐmeyi nihayet kestiğinde titriyordum. Korkudan ya da soğuktan değil, kendime asla itiraf etmeme izin vermediğim bir ihtiyaçtan titriyordum. Bana bakarken gözlerindeki ifade, beklediğim zafer değil, daha karanlık, daha karmaşık bir Şeydi.

"Hak ettiğimden daha tatlısın," diye mırıldandı sanki düşünmeden, parmakları dağınık saçlarımın arasından geçerken. "Neredeyse intikamdan daha tatlısın."

Kalbimdeki zırhı korumak için zekice bir karşılık, iğneleyici bir yorum vermeliydim. Bunun yerine, Kan Kralı'ndan beklemediğim bir saygı gösterisiyle altüst olmuş bir Şekilde onu kendime doğru çekerken buldum kendimi.

Öpüşme, giderek güçlenen bir fırtına gibi dönüştü. Nazik bir keşif olarak başlayan Şey, hızla daha a, daha umutsuz bir Şeye dönüştü. Birkaç dakika önce gösterdiği dikkatli kısıtlama kenarlarından yıprandı ve kontrollü dış görünüşünün altında daha vahşi bir Şeyin izlerini ortaya çıkardı. Kendimi ona doğru eğilirken buldum, bedenim onun artan aciliyetine karnımın alt kısmında biriken ve bir yangın gibi dışarı yayılan bir sıcaklıkla karşılık verdi.

Dili, giderek artan bir istekle benimkine değdi, artık sormak değil, sahiplenmek gibiydi. Ben de onun coŐkusuna karşılık verdim, ellerim omuzlarına doğru kaydı, düğün kıyafetinin ince kumaşının altındaki gizli gücü hissettim. Şarap ve daha karanlık bir Şeyin tadı vardı ağzımda; damarlarımda yasak bir heyecan uyandıran bir Şey.

Valen'in eli, kaburgalarımındaki saygılı pozisyonunu terk ederek omurgamın kıvrımına indi ve beni belirgin bir niyetle kendine doğru

bastırdı. Isısı kumaş katmanlarını yakıp kavuruyordu, göğsünün sert hatları ve uyarılmasının sert kanıtı ısrarla karnıma baskı yapıyordu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı dudaklarımın arasından, sesi alçak bir hırıltı gibiydi ve içimde titreşiyordu. "Mükemmel."

Bir nebze de olsa direnmek istedim, buna ihtiyacım vardı, ama hain bedenim kendi kendine ona doğru kıvrıldı, daha fazla temas, daha fazla baskı, sunduğu her şeyden daha fazlasını arıyordu. Elinin aşağıya doğru kayıp çıplak kalçamı kavradığı, parmaklarının sahiplenici bir açlıkla ete saplandığı sırada ağzımdan küçük bir ses çıktı—yarım nefes, yarım inleme.

Valen tek bir akıcı hareketle beni kendine doğru kaldırdı. İçgüdüsel olarak bacaklarım beline dolandı, ayak bileklerim sırtının arkasında kilitlendi. Yeni pozisyon beni ona daha sıkı bastırdı, onun uyarılmasını benimkine karşı hissederken boğazımdan utanmazca bir ses daha çıktı.

"Sıkı tutun," diye emretti, gözleri artık arzu dolu karanlık havuzlara dönmüştü, kayıtsızlık maskesi çoktan düşmüştü.

Odanın en büyük bölümünü kaplayan devasa yatağa doğru beni taşıırken ona sıkıca sarıldım, kollarım boynuna dolanmış, yüzüm boğazına gömülüydü. Dudaklarımın altında nabzının hızla attığını hissedebiliyordum, bu hızlı ritim sakın görünümünün sadece bir maske olduğunu ele veriyordu. Onun da beni aynı derecede arzuladığını bilmek sarhoş ediciydi, boynu ve omzunun birleştiği yere açık ağızlı bir öpücük konduracak kadar cesur olmamı sağlayan baş döndürücü bir güçtü.

Bunun üzerine kavrayışı daha da sıkılaştı, sıkılmış dişlerinin arasından neredeyse duyulmayacak bir tıslama çıktı. "Tehlikeli bir oyun, karım," diye uyardı, ancak sesinde bir takdir tonu da vardı.

Önümüzde yatak belirmişti, fildişi rengi ipekleri mum ışığında parılıyordu. Valen şaşırtıcı bir incelikle beni yatağın ortasına yatırdı, koyu saçlarım mürekkep gibi zengin kumaşın üzerine yayıldı. Geri çekildi, gözleri gizlenmemiş bir açlıkla çıplak bedenimi süzdü.

Onun yırtıcı bakışları altında savunmasız, açıkta kalmış hissetmeliydim. Bunun yerine, güçlü hissettim. Arzulandım. Bilerek gerindim, sırtımı hafifçe kamburlaştırdım ve gözlerinin hareketi büyük bir dikkatle takip etmesini izledim.

"Sadece bana bakacak mısın?" diye meydan okudum, sesim niyetimden daha boğuktu. "Yoksa beni ele geçirdiğine göre benimle bir şeyler yapmayı mı planlıyorsun?"

Gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi. "Sabırsızsın, değil mi?" Bir dizini yatağa koydu, yatak ağırlığı altında çöktü. "Sabredenler güzel şeylere kavuşur, Mireille."

Tanrım bana yardım et, adımı dudaklarından duymak içimde tüm düşüncelerimi aşan bir ihtiyaç uyandırdı. Onu istiyordum. Bu kralı, bu fatihi, beni siyasi bir ödül olarak sahiplenen bu adamı istiyordum. Bu farkındalık beni dehşete düşürmeliydi, ona teslim olmakla kaybedeceğim her şeyi hatırlatmalıydı. Bunun yerine, içimdeki vahşiliği serbest bıraktı. Onunkiyle eşleşen bir açlığı, siyasetten veya gururdan arınmış bir arzuyu serbest bıraktı.

Valen yatağa çıktı, bana dokunmadan üzerime yerleşti. Dizleri kalçalarımın iki yanına, elleri omuzlarımın yanına yerleşti. Bilinçli bir yavaşlıkla, yüzlerimiz birkaç santim uzaklıkta olana kadar kendini aşağı indirdi, nefesi dudaklarıma sıcak bir şekilde değdi.

"Ne istediğini söyle," diye usulca sordu.

"Seni," diye fısıldadım, bunun sonuçlarını düşünmeden önce itiraf ağzımdan zorla alındı. "Seni istiyorum."

Yüzünde yavaşça, zafer kazanmış ama aynı zamanda minnettar bir gülümseme belirdi. "Ve böylece beni elde edeceksin." Hareket etti, dizleriyle bacaklarımı ayırdı; bu ani baskın hareket dudaklarımdan hırıltılı bir nefes kesilmesine neden oldu.

Bu ses onu memnun etmiş gibiydi; bacaklarımdan arasına yerleşirken göğsünden karanlık bir kıkırdama yükseldi. Pantolonunun kumaşı iç uyluklarımdan hassas etine sürtünüyordu, bu sürtünme hem sinir bozucu hem de yetersizdi. Elimi resmi kıyafetinin bağcıklarına uzattım, parmaklarım alışılmadık bir beceriksizlikle uğraştı.

"Hâlâ giyiniksin," diye yakındım, karmaşık düğmeleri çekiştirerek.

Valen, bileklerimi iri eliyle kavrayıp, nazikçe ama sıkıca başımın üstünde tuttu. "Sabır," diye uyardı, kelime ipeksi bir emir gibiydi. "Acele yok, Mireille."

"Ben sabırlı bir kadın değilim," diye karşılık verdim, vücudumun özlediği sürtünmeyi yaratmak için nafile bir çabayla onun altında kıvranırken.

Gülümsemesi daha da derinleşti, kurtvari bir hal aldı. "Hayır, sanmıyorum." Başını eğdi, dudakları kulağımın hassas kısmına değdi. "Ama bu gece sabrı öğreneceksin. Bu gece, hakkıyla tapılmanın ne anlama geldiğini öğreneceksin."

Ben bir cevap veremedim, ağzı boğazıma doğru hareket etti, dişleri nabzımın hızla attığı hassas deriye değdi. İçgüdüsel olarak başımı yana eğdim, daha iyi erişim sağladım ve bu da ondan onaylayıcı bir kıkırdama daha kopardı. Serbest eli vücudumun ortasında tembel desenler çizdi, parmak uçları göğsümün kıvrımına, belimin çukuruna, kalçamın kıvrımına hafifçe dokundu.

"Nefes kesicisin," diye fısıldadı köprücük kemiğime, nefesi tenime sıcak bir şekilde değişiyordu. "Vücudunun her santimi ilgiyi hak ediyor."

Sözüne sadık kalan Valen, parmaklarının açtığı yolu izleyerek vücudumu yavaşça keşfetmeye başladı. Bileklerimi bıraktı, ancak onları başımın üstünde tutma emri sessizce kaldı. Boyun eğmekten değil, meraktan itaat ettim—bu adam, tüm krallıkta korkulan bu kral, vücuduma serbestçe erişim sağlandığında ne yapacaktı?

Dudakları meme ucumu kavradı, zevk doğrudan içime işlerken keskin bir nefes kesmeme neden oldu. Dili hassas noktayı çevreledi, nazik dokunuşlar ve daha sert baskı arasında gidip geldi, ta ki altında kıvrılıp daha fazla temas arayana kadar. Dişlerini sokup, sertleşmiş tomurcuğu acının sınırında kalacak kadar hafif bir baskıyla sıyırdığında, neredeyse kendimden geçtim, dudaklarımdan kırık bir inilti çıktı.

"Çok duyarlı," diye övdü ve aynı ilgiyi diğer göğsüme de göstermeye başladı. "Zevk için mükemmel yaratılmış."

Onun altında kıvranıyordum, bedenimin bu istekli tepkisinden duyduğum utançla daha fazlasına duyduğum umutsuz ihtiyaç arasında kalmıştım. Hiçbir sevgili benimle bu kadar zaman geçirmemiş, kendi zevkinden ziyade benim zevkimden bu kadar tatmin olmuş gibi görünmemişti. Bu, tamamen benim zevkime odaklanması, beni etkisiz hale getiriyordu.

Valen aşağı doğru yolculuğuna devam etti; dudakları, dili ve ara sıra dişleri kaburgalarımın, karnımın yumuşak yüzeyinin, kalça kemiklerimin çıkıntısının üzerinde bir yol çiziyordu. Her dokunuş kasıtlıydı, her öpücük tepkilerime dikkatlice yerleştirilmişti. Uyluklarımın en üst noktasına ulaştığında durdu, nefesi en mahrem tenime sıcak bir şekilde değişiyordu.

Dirseklerime dayanarak doğruldum ve ona hem beklenti hem de belirsizlikle karışık bir bakışla baktım. Gözleri arzuyla kararmış ama aynı zamanda sorgulayıcıydı; daha önceki baskınlığına rağmen izin arıyordu.

Bu çelişki beni şaşırttı. Bu adam beni malı olarak sahiplenmiş, bana dokunan herkesi ölümle tehdit etmiş, sahiplikten rahat bir kesinlikle

bahsetmişti. Yine de işte buradaydı, bu eşikte durmuş, onayımı bekliyordu.

“Lütfen,” diye fısıldadım, bu kelime dilimde yabancıydı. Hayatımda hiç kimse için yalvarmamıştım, en mahrem anlarda bile kontrolü elimde tutmakla gurur duymuştum. Ama şimdi, nefret etmek için her türlü nedenim olan bu adamla, kendimi yalvarırken buldum.

Yüzünde vahşi bir memnuniyet ifadesi belirdi. Başını eğdi, ağzı merkezime temas etmeden önceki son ana kadar göz temasını sürdürdü. Dilinin ilk dokunuşu dudaklarımdan boğuk bir çığlık kopardı, zevk o kadar yoğunlu ki acıya yaklaşıyordu. Başım geriye düştü, hisler beni ele geçirirken gözlerimi sıkıca kapattım.

Valen, vücudumun geri kalanına gösterdiği aynı titizlikle beni de inceledi; geniş dokunuşlar ile uzuvlarımda kıvılcımlar saçan sinir demetine odaklanmış dikkat arasında gidip geldi. Elleri uyluklarımı kavradı, beni onun dokunuşlarına açık tuttu, başparmakları zaman zaman dilinin hareketlerine zıt olarak hassas iç dokuyu okşadı.

Yarattığı zevkin içinde kayboldum, direniş, gurur, siyasi manevralarla ilgili tüm düşünceler, yükselen coşku dalgalarıyla silinip gitti. Ellerim saten çarşafı sıkıca kavradı, sırtım yataktan kalktı, o beni gittikçe daha da boşalmanın eşiğine getirdi.

Parmaklarından birini içime sokup, beni yıldızları görmeye iten bir noktaya dokunduğunda, paramparça oldum. Zirveye beklenmedik bir güçle ulaştım, boğazımdan kopan bir çığlık, belki onun adıydı, belki bir duaydı, belki de sadece saf bir sestti. Vücudum parmağının etrafında kasıldı, iç duvarlarım ritmik nabızlarla kasılırken, zevk özümnden dışarıya yayıldı.

Ancak ilk boşalma dalgaları yatışmaya başlasa bile Valen pes etmedi. Dili dikkatini dağıtmaya devam etti, daha ileri gidemeyeceğimi düşündüğüm anda beni daha da yukarı taşıdı. İkinci bir parmak da ilkin katıldı, dilinin hareketleriyle uyumlu bir ritim kurarken beni nefis bir şekilde gerdi.

“Valen,” diye nefes nefese kaldım, sesim kendi kulaklarıma bile tanınmaz haldeydi, zevk ve bir tür panik karışımıyla boğuşuyordu. “Bu çok fazla—yapamıyorum—“

Bana doğru mırıldandı, titreşim aşırı hassaslaşmış tenimde yeni bir duygu dalgası yarattı. Kendimi bir yandan ecstasy, bir yandan da delilik arasında, acıya yakın yoğun bir zevkin içinde buldum, yine de ondan durmasını isteyemedim. Bedenim titriyordu, daha büyük, az önce yaşadığım boşalmadan daha yıkıcı bir şeyin eşiğinde sallanıyordum.

İkinci doruk noktasına ulaştığımda, adeta bir gelgit dalgası gibiydi. Bütün vücudum gerildi ve ardından zevk acımasız bir yoğunlukla içime çökerken çığlık attım. Gözlerimin köşelerinden yaşlar süzüldü, his o kadar yoğundu ki, hepsini kontrol altına alamıyordum.

Yine de Valen devam etti, zevkimi uzatarak beni altında titreyen, anlamsız bir hale getirdi. Ancak ellerim omuzlarına güçsüzce bastırduğunda, bedenim daha fazlasına dayanamayacak kadar hassaslaştığında nihayet pes etti.

Dizlerinin üzerine doğruldu, başparmağıyla ağzını sildi; bu hareket kaba olması gerekirken bir şekilde dayanılmaz derecede erotik bir hal almıştı. Perişan halimi görünce gözleri memnuniyetle parladı; saçlarım yastıklara dağılmış, tenim terden kızarmış ve nemli, göğsüm hırıltılı nefeslerle inip kalkıyordu.

"Valen," diye nefes nefese fısıldadım, ne kadar çaresiz göründüğümü umursamadan. "Lütfen. Seni içimde istiyorum."

Gülümsemesi, daha önce ele geçirdiği toprakları gözlemleyen bir fatihin saf yırtıcı memnuniyetini yansıtıyordu. "Ne kadar güzel yalvarıyorsunuz," dedi, ses tonunda zafer açıkça belliydi, ama bunun yanı sıra gerçek bir takdir, belki de bir nebze saygı da vardı.

Sözleri üzerine yanaklarım kıpkırmızı oldu ama gözlerimi kaçırmadım. Bunun yerine, yenilenmiş bir aciliyetle hemen ona doğru uzandım, ellerim omuzlarını, göğsünü, dokunabileceğim her yerini kavradı. İçimden geçen bu ihtiyaç, daha önce hiç yaşamadığım türden, ham ve talepkar, düşünceyi ve çekinceleri silip süpüren bir şeydi.

Onu öyle bir arzuyla istiyordum ki, arzu diplomasiyi, ihtiyatı ve kalbimin etrafına özenle inşa ettiğim duvarları yıkıp geçiyordu.

"Çok fazla kıyafet," diye mırıldandım, neredeyse çılgınlığa varan bir sabırsızlıkla ince tuniğini çekiştirerek. Giysi, ince detayları ve zarif işlemeleriyle bir başyapıttı. Şimdi ise sadece bir engel, dokunmam, bastırmam, sahiplenmem gereken tenim arasında bir bariyerdi.

Valen'in kısık kıkırdaması, karmaşık tokalarla uğraşırken parmaklarımda yankılandı. "İzin ver," dedi, sesi eğlence ve arzu karışımıyla boğuktu. Topuklarının üzerine oturdu, bacaklarını onu sardı ve parmakları, benim zorlandığım tokaları hızla açtı.

Büyülenmiş bir şekilde, kıyafetlerini çıkarışını izledim. Önce tuniği çıkardı, tek bir akıcı hareketle başından geçirdi ve umursamaz bir tavırla bir kenara attı. Altında, gövdesi kusursuzluğun bir örneğiydi. Geniş omuzlar

ince bir bele doğru inceliyordu, kaslar aşırıya kaçmadan belirgindi, teni güneşten ısınmış kehribar rengindeydi.

Parmaklarım onun tenini okşamak, bu adamı şekillendiren topografyayı haritalamak için kaşınıyordu. Bunun yerine, aramızdaki kalan engele, hâlâ sinir bozucu bir şekilde sağlam duran pantolonuna odaklandım. Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, Valen yatağın kenarına doğru hareket etti ve elleriyle kalçasındaki bağcıkları ustaca çözmeye başladı.

"Ne kadar sabırsızsınız," diye tekrar belirtti, ancak kendi hareketleri de aynı derecede aceleci bir tavır sergiliyordu.

Pantolon da yerdeki atılmış tuniğin yanına eklendi ve Valen muhteşem bir çıplaklıkla karşımda duruyordu. Onu tamamen çıplak görünce nefesim kesildi. Korkunç şeylerin çoğu zaman sahip olduğu gibi güzeldi; kıvrılmış bir güç ve ölümcül bir zarafet. Uyarılmışlığı düz karnına karşı gururla dikilmişti, hem uzunluğu hem de kalınlığıyla etkileyiciydi.

Dokunma ve tatma isteğine karşı koyamayarak doğruldum. Elim ona uzandı, parmaklarım keşifçi bir nezaketle penisini kavradı. Sıkıca kenetlenmiş dişlerinden bir tıslama çıktı, kasları dokunuşumla gerildi.

Cesaretlenerek elimi penisinin üzerinde gezdirdim, penisinin alt tarafına yerleştirilmiş üç küçük metal çiviye hissettiğimde gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Bir an için donakaldım, sersemlemiştim. Parmak uçlarımla onları takip ederken, anladım—her biri bir öncekinden biraz daha büyük, kasıtlı bir hassasiyetle yerleştirilmiş delikler.

"Korktun mu Serçe?" diye sordu Valen, sesinde karanlık bir eğlence uğultusu vardı.

Gözlerine bakarken dudaklarımda vahşi, pervasız bir gülümseme belirdi, içimde cüretkar bir şey kabarıyordu. Göz temasını kesmeden öne eğildim, dilimi yavaşça yukarı doğru, tüm uzunluğu boyunca gezdirdim, her bir piercingi sırayla hissettim—soğuk metal dilimin düz kısmına değiyordu. Son piercinge geldiğimde durdum, piercingin etrafında kasıtlı olarak daireler çizdim ve sonra dilimin ucuyla hafifçe dokundum.

Valen'in tüm vücudu kaskatı kesildi, boğuk bir ses çıkararak elini başımın arkasına götürdü, parmakları saçlarıma dolandı. Çekmiyor, itmiyor, sadece dokunuşum onu yerinden oynatacakmış gibi kendini sabitliyordu.

"Tehlikeli bir oyun," diye homurdandı, daha önce tekrarladığı kelimeler şimdi sanki dişlerini sıkarak zorla söylüyormuş gibi gergin bir şekilde çıkıyordu. Diğer eliyle cinsel organını kavrayıp çeneme bastırarak daha fazlasını istercesine sessizce yalvarıyordu.

Gülümsemem genişledi, duraksadıktan sonra isteğini yerine getirdim ve başını ağzıma alarak, dilimle piercingin etle birleştiği noktayı yaladım.

Eli saçımı bıraktı, çenemi yakaladı ve daha fazla ilerlememi engelledi. "Yeter," dedi, sesi gergin bir şekilde benden uzaklaşırken. "Her türlü oyun için zaman olacak, ama şu anda senin içinde olmam gerekiyor."

Sesindeki saf dürüstlük, içimde yeni bir sıcaklık dalgası yarattı. "Evet," diye fısıldadım, bu kelime hem bir onay hem de bir ricaydı.

Valen yatağa yanıma geldiğinde, bacaklarımın arasına bilinçli bir şekilde yerleşirken, gözlerinde salt şehvetin ötesinde bir şey parlıyordu. Elleri kalçalarımın altına kaydı, pozisyonumu biraz düzeltti. Başı girişime bastırılmıştı, sıcak ve ısrarcıydı, ama tereddüt etti, bakışları benimkilerle kilitlendi.

O anki belirsizlikte, yüzünde beklenmedik bir şey gördüm; sadece açlık ya da zafer değil, tam olarak adlandıramadığım daha derin bir duygu. Neredeyse saygı dolu bir şey, sanki bu eylem sadece bir sonuçlanmadan, siyasi bir bağın mühürlenmesinden daha fazlasıydı.

"Mireille," diye fısıldadı, dudaklarında ismim bir dua gibiydi, öne doğru ilerlemeye başlarken.

Gözleri benden ayrılmadan, yüzümdeki her ifadeyi izleyerek, inanılmaz bir yavaşlıkla içime girdi. Alışkanlığın getirdiği gerilme ve yanma hissi, her bir delici dokunuşun içeri girmesiyle hızla zevke dönüştü.

Nefesim kesildi, sırtım gerildi; beni daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı kadar tamamen doldurdu, bedenim ona öyle bir teslim oldu ki, bu kaçınılmazdı, sanki bu an için yaratılmıştık.

Tamamen içime girdiğinde, Valen durakladı ve bana onun hatırı sayılır büyüklüğüne alışmam için zaman verdi. Nefes alışverişi zordu, kasları kendini tutma çabasıyla titriyordu. Alnında ter damlacıkları vardı, bu da kendini itmekten alıkoymak için gösterdiği kontrolün kanıtıydı.

"Mükemmel," diye mırıldandı, bir eli şaşırtıcı bir şefkatle yanağımı okşadı. "Yanımda mükemmel hissediyorsun, sanki bunun için, benim için yaratılmışsın gibi."

Sesindeki sahiplenici ton, bende bir direniş uyandırmalıydı, bu adama karşı kendimi korumam için tüm nedenleri hatırlatmalıydı. Bunun yerine, içimde bir zevk dalgası, tamamen sahiplenilmiş olmanın, tamamen arzu edilmenin karanlık bir tatminini uyandırdı.

Ardından hareket etmeye başladı, neredeyse tamamen geri çekildikten sonra kasıtlı bir yavaşlıkla tekrar içeri girdi. Her itiş ölçülü, kontrollüydü.

Bu, en saf haliyle sevişmeydi; özenli, duyarlı, bencilce boşalmadan ziyade karşılıklı zevke odaklanmış bir sevişme.

Ama bu yeterli değildi. Dikkatli düşünme, nazik tempo; bunlar içimdeki ateşi yatıştırmak yerine daha da körüklemişti. Sevişmek istemiyordum. Daha fazlasını istiyordum, onun kontrollü dış görünüşünün altında gördüğüm vahşiliğe ihtiyacım vardı.

"Daha sert," diye emrettim, tırnaklarım sırtına saplanarak onu daha da yakına, daha derine itmeye çalışıyordum. "Kırılmayacağım, Valen."

Gözlerinde şaşkınlık, ya da belki de cesaretime duyulan takdir belirdi. "Bundan emin misin?" diye sordu, sesi bastırılmış bir arzuyla boğuktu.

"Nazik olmana ihtiyacım yok," diye yanıtladım, kalçalarımı kaldırarak onu daha derine alırken boğazından bir inilti yükseldi. "Beni becer, kocam."

Kraliyet terbiyemle tamamen çelişen kaba sözler, onun kontrolünün son kırıntısını da koparmış gibiydi. Göğsünden yarı hırıltı, yarı inilti bir ses yükseldi ve hareketleri aniden değişerek daha güçlü, daha ilkel bir hal aldı. Elleri kalçalarımı ezici bir yoğunlukla kavradı, beni yerimde tutarken yeni bir aciliyetle içime girdi.

"Bunu mu istiyorsun?" diye sordu, soruyu özellikle derin bir vurguyla tamamlayarak beni nefessiz bıraktı. "Sahiplenilmeyi mi? Tamamen mi?"

"Evet," diye inledim, içimde zevk doruğa ulaştıkça başım yastıklara yaslandı, her güçlü itişle daha da sıkılaştı. "Tanrım, evet."

Valen aniden içimde hareketsiz kaldı, sanki doğaüstü bir güç tarafından vurulmuş gibi hareketinin ortasında durdu. Bu ani duruş, dudaklarımdan kırık bir çığlık kopardı; bu ani hissizliğe karşı bir protestoydu. Sanki dünya dönmeyi bırakmış, kırılğan bir dengede asılı kalmış gibiydi.

Daha da yaklaştı, nefesi boynuma değdi ve diğer elini boğazıma öyle bir bastırdı ki, ciğerlerimde hava tıkanı. Onun kavrayışında inkar edilemez bir heyecan vardı. Bu anda kimin egemen olduğunu hatırlatan karanlık bir anımsatıcıydı bu.

"Ben içindeyken başka tanrıları çağırma," diye mırıldandı, sesi alçak ve buyurgan bir tondaydı, bu da tüylerimi diken diken etti. "Anladın mı?"

İçgüdüsel olarak başımı salladım, bunun boş bir istek değil, bizi daha da birbirimize bağlamayı amaçlayan bir talep olduğunu anladım. Yine de, o an istediği her şeyi yapardım ve o içimdeyken tanrılara seslenmeyeceğimi söylemek kolaydı.

Başparmağı boğazımın çizgisi boyunca hafifçe dokundu, sonra da aramızdaki bağ üzerindeki gücünü hatırlatmak için yeterince sıktı. "Seni

kiminle becermek istediğini söyle," diye ısrar etti, bakışları benimkine öyle bir yoğunlukla kilitlendi ki, içimden bir sıcaklık dalgası daha geçti.

"Sen," diye fısıldadım, sesim belirsizlik ve arzu karışımıyla titriyordu.

Gözlerimi kilitledi, yaklaştıkça koyu gözlerinin yoğunluğu daha da arttı, nefesi tenime değişiyordu. "Güzel. Bunu unutma." Bir hırıltıyla temposunu yeniden yakaladı, nefesimi kesen ve vücudumda zevk dalgaları yaratan bir şiddetle içime derinlemesine girdi.

"Artık benimsin," diye hırladı Valen, sesi daha önce hiç duymadığım kadar karanlık ve sertti. "Söyle bakalım Mireille. Kimin sana sahip olduğunu söyle bana."

Başka herhangi bir durumda, böyle bir talep şiddetli bir direnişe yol açardı. Ama burada, neredeyse aşkınlığa varan yoğun bir zevkin pençesinde, tereddüt etmeden yanıt verdiğimi fark ettim.

"Evet," diye nefes nefese kaldım, itirafım, onun hamleleri içimde derin bir şeye isabet edip göz kapaklarımın ardında ışık kürelerinin patlamasına neden olurken ağzımdan adeta koparılmıştı. "Seninim, Valen."

Tepkisi anında ve içgüdüselde; hareketleri daha da yoğunlaştıkça, daha da talepkar hale geldikçe saf bir memnuniyet sesi çıktı. Bir eli kalçamdan uyluklarımın birleşim noktasına kaydı, parmakları bu gece beni iki kez orgazma ulaştıran hassas sinirleri buldu.

Bütün bunlar, parmaklarının amansız uyarımı ve itişlerinin derin, mükemmel açısı, beni bir kez daha sınırın ötesine itti. Boşalmam yıkıcı bir güçle geldi, iç duvarlarım onu sıkıca kavradı ve zevk çekirdeğimden dışarıya yayıldı.

"İşte bu," diye cesaretlendirdi, içimde hareket etmeye devam ederken ve boşalmamı uzatırken sesi onaylayıcı bir tonda kabarmıştı. "Bırak kendini, Mireille."

Kendi zevkimin sisinin içinden, onun içimde daha da büyüdüğünü hissettim, kendi boşalmasına yaklaşıırken ritmi bozuluyordu. Elleri bir kez daha kalçalarımı kavradı, beni sıkıca tutarken itişleri düzensiz ve güçlü hale geldi.

"Bana bak," diye emretti, sesi yaklaşan boşalmanın gerginliğiyle doluydu. "İçine boşaldığımda gözlerini görmek istiyorum."

Ağırlaşmış göz kapaklarımı zorla araladım ve kendi orgazmımın ardından gelen parıltılı gözlerin arasından onun bakışlarıyla karşılaştım. Orada gördüklerim damarlarımda buz kesti. Gözleri daha da kararmıştı, irisleri artık belirgin bir kıızıl parıltıyla çevriliydi. Beni korkutmak yerine,

neredeyse... doğru gibi geldi. Beni tamamen sahiplenene bu fetih yaratığı için doğal bir şeydi.

Son ve güçlü bir hamleyle Valen boşaldı, boğazından bir inilti koparırken sıcak ve derin bir şekilde içime aktı. Ses neredeyse öfkeli, neredeyse acı doluydu, sanki zevk dayanılmaz derecede yoğundu. O mutlak teslimiyet anındaki yüzü unutulmazdı; keskin hatlar ve ham duygularla doluydu, genellikle taktığı özenli maskelerden sıyrılmıştı, ancak gözleri normal gece yarısı havuzlarına geri dönmüştü—kırmızı renk mum ışığının bir oyunuydu.

Birkaç kalp atışı boyunca birbirimize kenetlenmiş halde kaldık, bedenlerimiz birleşmiş, nefeslerimiz yüzlerimiz arasındaki dar boşlukta birbirine karışıyordu. Sonra ifadesi değişti, zafer ifadesi, ondan beklediğimden daha savunmasız bir şeye dönüştü.

Başparmakları nazikçe elmacık kemiklerime dokundu. "Olağanüstüsün," diye fısıldadı; sözler basit ama beni hazırlıksız yakalayan bir samimiyetle doluydu.

Nasıl tepki vereceğimi bilemedim, acımasız bir fatihten şefkatli bir sevgiliye bu kadar akıcı bir şekilde geçebilen bu adam hakkında ne düşüneceğimi bilemedim. Onunla olan etkileşimlerimi yöneten siyasi hesaplamalar artık uzak, aramızda kurduğumuz bu ham bağ karşısında önemsiz görünüyordu.

Konuşmak yerine, başımı hafifçe kaldırdım ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırarak, ne boyun eğme ne de meydan okuma içeren, sadece aramızda geçen derin bir şeyin kabulü olan bir öpücük verdim. O da aynı sadelikle karşılık verdi, elleri yüzümü sanki kıymetli bir şeymişim, sahip olunacak değil de değer verilecek bir şeymişim gibi kavradı.

Sonunda benden uzaklaştığında, bu his beni garip bir şekilde yoksun bıraktı, sanki temel bir bağ kopmuş gibiydi. Yanıma uzandı, bir kolunu belime gelişigüzel bir şekilde doladı. İkimiz de konuşmadık, sessizlik yavaş yavaş yavaşlayan nefeslerimizin sesleri ve etrafımızda hala yanan mumların ara sıra çıkardığı çıtırtılarla doluydu.

Olayın ardından birbirimize dolanmış halde yatıyorduk, Valen'in ağırlığı garip bir rahatlık veriyor, beni çarşafı altına bastırıyordu. Vücudum daha önce

hiç bilmediğim bir tatmin duygusuyla, başkalarının hevesli ama acemi kucaklaşmalarında hiç deneyimlemediğim bir bütünlükle titriyordu. Kendimi çözüp her zamanki mesafeli prenses maskemi takmak yerine, anın garip huzuruna gömüldüm, zihnim hatırlayabildiğim kadarıyla her etkileşimimi yöneten hesaplamalardan ve savunmalardan arınmıştı.

Kolunu hâlâ belime dolamış, sanki kaçmaya kalkışabileceğimden korkuyormuş gibi beni sıkıca tutuyordu. Bu düşünce neredeyse beni güldürecekti. Çıplak ve tamamen sahiplenilmiş halde, birliğimize şahit olanlarla dolu bir sarayda nereye gidebilirdim ki? Daha da şaşırtıcı olan, kaçmanın aklımdan geçen en son şey olmasıydı.

Parmakları tenimde rastgele desenler çizdi, kalçamın kıvrımını, belimin çukurluğunu, kürek kemiğimin hatlarını takip etti. Dokunuşu sahiplenici ama garip bir şekilde şefkatliydi, sanki sadece dokunarak bedenimi hafızasına kazıyordu. Bundan sonra hep bu kadar ilgili olup olmadığını, yoksa bende bu kadar odaklanmayı tetikleyen özel bir şey olup olmadığını merak ettim.

“Çok yüksek sesle düşünüyorsun,” diye mırıldandı, sesi kulağıma alçak bir uğultu gibi geldi. “O büyüleyici zihnindeki çarkların döndüğünü neredeyse duyabiliyorum.”

Hafifçe yer değiştirdim, dirseğime dayanarak doğrulup ona baktım. Tutkunun ardından yüz hatları bir şekilde daha yumuşak görünüyordu, korkunç Kasap'ın keskin kenarları tatminle törpülenmişti. Tenine hala ince bir ter tabakası yapışmıştı, bu da mum ışığında cilalı bakır gibi parlamasını sağlıyordu.

“Belki de senin yeteneklerin hakkında şiirler yazıyorum,” diye önerdim, ses tonumu bilerek hafif tutarak. “Nocthar Kralı'nın efsanevi becerilerine övgüler.”

Dudaklarında bir gülümseme belirdi, yüzü yürek burkan bir güzelliğe büründü. “Peki, böyle bir övgü ne anlatırdı acaba?”

“Sizin yetenekleriniz hakkındaki söylentiler fazlasıyla hafife alınıyor.”

Gülüşü beklenmedikti; daha önce duyduğum hesaplı kıkırdamanın aksine, içten gelen bir eğlence sesiydi. Bu gülüş onu değiştirmişti, daha genç, daha insancıl görünmesini sağlamıştı. Kısa bir an için, söylentilerin ardındaki adamı, tacın ardındaki adamı gördüm.

“Şimdi dinlen,” dedi, ancak bu kelime bir öneriden ziyade bir emir gibiydi. Eli, hem yatıştırıcı hem de ince bir şekilde kontrol edici bir

hareketle yanımı okşadı. “Evliliğimiz henüz çok genç ve seninle işim henüz bitmedi.”

Nocthar'a yapacağımız yaklaşan ayrılığın hatırlatılması, o sıcak, huzurlu ortamın içinden anlık bir ürperti geçirdi. Yarın Vareth'i geride bırakacaktım. Lysa'yı, Isolde'yi, tanıdık her şeyi geride bırakıp kan dökülmesi ve karanlığıyla bilinen bir krallığa girecektim. Bu düşünce beni dehşete düşürmeliydi, ama nedense, bana hem acımasız bir egemenlik hem de beklenmedik bir şefkat göstermiş olan bu adamın yanında yataarken, bu ihtimal daha önce olduğundan daha az korkutucu görünüyordu.

Sırtımı onun göğsüne yasladım, kalbinin düzenli ritmini duyabiliyordum. Ses hipnotize ediciydi, son birkaç gecedir süren huzursuz kaygıdan sonra bana yabancı gelen bir uyku haline sürüklüyordu. Üzerime ne tür bir büyü yapmış olursa olsun, geleceğim hakkındaki belirsizlik fırtınasını bile dindirecek kadar güçlüydü.

Göz kapaklarım ağırlaşırken bile, başka bir şeyin farkına vardım: kalçamda yeniden sertleştiğinin belirgin hissi. Yeniden canlanan arzusunun kanıtı, içimde yeni bir sıcaklık dalgası yaydı ve uykunun yaklaşan dallarını dağıttı.

Bilinçsizce, elim karnının yüzeyinden aşağı kayd, parmaklarım kasların üzerinde hafifçe gezinerek uyarılmasının giderek artan belirtilerine rastladı. Elimle penisini kavradım ve dokunuşuma karşılık olarak kasıldığını hissettim.

Valen, "Yorgun olduğumu sanıyordum," diye belirtti, ancak ses tonunda hiçbir itiraz yoktu, sadece yoğun bir ilgi vardı.

“Kendimi garip bir şekilde yeniden canlanmış hissediyorum,” diye yanıtladım, parmaklarım yavaş ve bilinçli bir keşfe başladı. Vücudunun uzunluğunu takip ettim, çelik sertliğinin üzerindeki kadife dokusunu, başın etrafındaki hafif çıkıntıyı, derisini delen üç çiviye, parmak uçlarımdaki kan akışını hissettim.

Başparmağım hassas ucu çevrelerken nefesi kesildi, oradaki nemi toplayıp hareketlerimi kolaylaştırdım ve onu daha amaçlı bir şekilde okşamaya başladım. Onun tepkisiyle içimde bir güç dalgası yükseldi. Erkekleri dokunuşumla orgazma ulaştırmaktan her zaman belli bir tatmin duymuştum, ama bu farklıydı. Daha derin. Bir şekilde daha anlamlı.

Onun yüzünü izlerken, ona olan sevgimi yumuşak ve gevşek bir tutuşla sürdürdüm. Gözleri obsidyen rengine bürünmüş, gözbebekleri arzuyla genişlemişti. Dudakları hafifçe aralanmış, nefes alışverişi ellerimin

hareketleriyle ritmik bir şekilde hızlanmıştı. Çenesindeki kaslar geriliyor, bir nebze de olsa kontrolü elinde tutmaya çalışıyordu; bu mücadele çenesinin gerginliğinden belli oluyordu.

"Açgözlü kadın," diye homurdandı, ancak sözlerine eşlik eden alaycı gülümseme, girişimimden rahatsız olmadığını gösteriyordu.

Onu sırt üstü yatırıp, daha önceki pozisyonlarımızın tam tersi bir şekilde bacaklarının üzerine oturduğumda dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Buna izin verdi, elleri kalçalarımaya yerleşti ama kontrolü yeniden ele geçirmek için hiçbir hareket yapmadı. Bu hareket çok şey anlatıyordu. Benim egemenliğime izin veriyordu, ona boyun eğmiyordu. Bu ayrım çok önemliydi, sahip olduğum gücün alınmış değil, verilmiş olduğunu hatırlatıyordu.

Ancak bu sınırlı kontrol bile baş döndürücüydü. Üzerinde asılı kaldım, saçlarım etrafımızı karanlık bir perde gibi sararak, odamızın zaten samimi olan alanında özel bir dünya yarattı. Elim hâlâ aramızda dolaşıyor, onu girişime doğru yönlendiriyor, bedenimin eşğine yerleştiriyordu.

"İsteddiğini al," diye emretti, sesi arzuyla boğuk, gözleri ise farkındalıkla keskinleşmişti. Fiziksel kontrolü kaybetmiş olsa bile, buyurgan tonuyla durumun kontrolünü elinde tutuyordu.

Onun bana gösterdiği aynı bilinçli yavaşlıkla üzerine çöktüm, bu rahatlığın ve bedenimin onun istilasına teslim oluşunun tadını çıkardım. Beni tamamen doldurduğunda içimden bir iç çekiş çıktı; bu aç, omurgamda zevk kıvılcımları yaratan derinliklere ulaşmasına olanak sağladı.

Valen'in elleri kalçalarımaya sıkıca kenetlendi, hareket etmem için beni zorluyordu ama sessiz emre direndim. Bu benim kontrol anımdı ve tadını çıkarmaya niyetliydim. Kalçalarımı yavaş bir daire şeklinde döndürdüm, her bir hareketin içimde yarattığı delinmeyi hissettim, gözleri bu his karşısında geriye doğru kaymak üzereydi. Bu güçle sarhoş olmuştum, bu korkunç adamı sadece vücudumun hareketleriyle sözsüz bir zevke indirgeyebileceğimi biliyordum.

Bilinçli ve işkence dolu bir yavaşlık yakaladım; ta ki sadece ucu içimde kalana kadar yükselip, sonra da dayanılmaz bir sabırla tekrar aşağıya iniyordum. Parmakları etime saplanıyordu, tam olarak acı verici değildi ama kesinlikle ısrarcıydı, sessizce daha fazla hız, daha fazla sürtünme, her şeyden daha fazlasını istiyordu.

"Sabır," diye tekrarlardım daha önceki öğüdünü, dudaklarımda küçük bir gülümseme belirirken acele etmeden adımlarımı sürdürdüm. "Acele etmeye

gerek yok, unutma?"

Göğsünden bir hırıltı yükseldi, tempoyu artırmak için kalçalarını yukarı doğru itti. Seçtiğim ritmi korumak için avuçlarımı göğsüne bastırdım. Meydan okumaya karşılık gözleri kısıldı, derinliklerinde tehlikeli bir kıvılcım parladı ve bu da bende hem korku hem de heyecan karışımı bir heyecan uyandırdı. Ateşle oynuyordum, bir yırtıcıyı kışkırtıyordum ve bu risk sadece cinsel uyarılmamı artırıyordu.

Öne eğildim, göğüslerim göğsüne değerken dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Bu kadar kolay evcilleştirileceğimi mi sandın, Kasap?" diye fısıldadım, küpesini hafifçe, acının sınırında olacak şekilde ısırdım.

Tepkisi anında oldu, kollarını bana doladı, beni yerimde tutarken kalçalarını yeni bir yoğunlukla yukarı doğru itti. Ani güç değişimi boğazımdan bir nefes kesilmesine neden oldu, zevk keskin ve beklenmedikti.

Sessiz bir üstünlük mücadelesine kilitlendik, her birimiz beden dilimizle diğerinden kontrolü ele geçirmeye çalışıyorduk. Onun artan temposuna kendi hareketlerimle karşılık verdim, liderliğine tamamen teslim olmayı reddettim. Nefeslerimiz birbirine karıştı, aramızdaki sıcak havada hırıltılı ve ağırlaştı. Ter tenimizi ıslattı, artan bir aceleyle birlikte hareket ederken sürtünmeyi azalttı.

Oda, birleşmemizin sesleriyle doldu; tenin tene değmesi, altımızdaki saten çarşafların hışırtısı, yatak çerçevesinin ara sıra çıkardığı, coşkumuzu protesto eden gıcırtilar... Dış dünya önemsizleşti, krallık ve sarayın tüm kaygıları, birleşmiş bedenlerimizin anlık, ezici gerçekliği karşısında gölgede kaldı.

Bir kez daha uçurumun kenarına yaklaşıyordum, içimde giderek sıkılaştan bir haz dalgası yükseliyordu ki, geceyi yırtan bir ses yankılandı—yüksek ve dehşet dolu bir çığlık, tutkumuzun kızgın sisini buzdan bir bıçak gibi yarıp geçti.

Sarayın taş duvarlarında yankılanan çığlıkla birlikte gerildim, hareketlerim yavaşladı. Çok uzak olmayan bir yerden geliyordu. Belki dışarıdaki koridordan ya da bitişik bir odadan. Ses, şüphesiz ki zevkten ziyade dehşetin bir çığlığıydı, sadece gerçek korkudan çıkabilecek türden bir çığlıktı.

"Neydi—" diye başladım, bedenim onun üzerinde hareketsiz kalmıştı.

"Şşş," diye fısıldadı boğazıma doğru, dişleri tenime sürtünürken. "Aldırma."

Bir ılık daha yankılandı, bu sefer daha yakından, ardından odamızın ötesindeki koridorda koşan ayak sesleri duyuldu. Birkaç dakika önce tutkuyla Valen'in omuzlarını kavrayan ellerim, şimdi acil bir protestoyla göğsüne bastırıyordu.

"Bekleyin," diye ısrar ettim, başımı kapıya doğru çevirerek. "Bir şeyler ters gidiyor."

Onun cevabı, yüzümü ellerinin arasına alıp bakışlarımı tekrar kendisine çevirmeye zorlamak oldu. Soluk mum ışığında, gözleri beni duraksatması gereken, kutsal olmayan bir zevkle parlıyordu. Bunun yerine, içimde karşılık veren bir sıcaklık hissettim, daha iyi içgüdülerime ihanet edilmiş gibiydi.

"Dikkatiniz bana ait," dedi alçak ve buyurgan bir sesle. "Dünya etrafımızda yanıp kül olsun. Fark etmez."

Ben itiraz edemedim, dudaklarını benimkine kenetledi; öpüşümde sahiplenme ve daha karanlık bir şey, bir zafer tadı vardı. Kalçaları yeni bir amaçla ileri doğru hareket etti, her itiş kasıtlı ve hassastı, içimde mantıklı düşünceyi suyun içindeki tuz gibi eriten noktalara isabet ediyordu.

Ona karşılık verdiğim için kendimden nefret ettim, bedenim ona doğru kıvrılırken bile. Sığınağımızın dışında çığlıklar devam ediyordu, içimde yükselen zevke korkunç bir tezat oluştuyordu. Böylesine bir coşku hissetmek müstehcendi, yine de yükselen dalgayı durduramıyordum, serbest bırakılmayı talep eden kıvrılan gerilimi inkar edemiyordum.

Gözlerim tekrar kapıya doğru kaymaya başlarken Valen, "Bana bak," diye emretti. "Sana neler yaptığımı hisset. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

O daha derine, daha sertçe ilerlerken bakışlarım onunkilerle kilitlendi. Eli aramızdan kaydı, parmakları o mükemmel noktayı tekrar buldu, etrafını sardı, sıkıştırdı. Dokunuş hem ödöl hem de cezaydı, bedenimin vicdanıma ihanetini kabullenmeye zorluyordu beni.

Nefesim kesilirken, "İşte bu kadar," diye övdü. "Kralın için gel, karım. Krallığın etrafında yıkılırken gel."

Sözleri arzularımı dindirmeliydi. Bunun yerine, içimdeki ilkel bir şeyi, kaosun ortasında uyarılmamın yasak doğasından zevk alan karanlık, gizli bir parçayı ateşledi. Boşalmam geldiğinde, içimden bir patlama gibi geçti, nefesim saf bir zevk iniltisiyle dışarı ıktı. Valen birkaç dakika sonra boşaldı, kendi doruk noktası kulağıma doğru sahiplenici bir hırıltıyla kendini gösterdi.

Bir anlığına, belki iki anlığına, birbirimize kenetlenmiş halde kaldık; kalbimin kulaklarımda gümbür gümbür atışı, özel sığınağımızın ötesindeki sürekli sıkıntı seslerini anlık olarak bastıracak kadar yüksekti. Paylaştığımız nefes aramızda asılı kaldı, samimi ve zehirliydi.

Sonra, kapımızın hemen dışından gelmiş olabilecek kadar yakın bir Çıglık daha, beni saran duyusal sis perdesini deldi. Ardından gelen netlik hızlı ve acımasızdı. Neler oluyordu? Halkım dehşet içinde Çıglık atarken ben burada, zevke dalmış bir halde nasıl kalabilmiştim?

Valen'den kurtulmak için kendimi zorladım, ama hâlâ sıkıca tutuyordu. Yüz ifadesinde hem memnuniyet hem de acımasız bir eğlence karışımı vardı ki bu, aşırı ısınmış tenimi ürperti.

"Bırak beni," diye ısrar ettim, göğsüne daha da şiddetli bir şekilde bastırarak. "Neler olduğunu görmem lazım."

"yle mi?" diye sordu, endişemi eēlenceli bulduğu bir merak konusuymuş gibi başını hafifçe yana eēerek. "Peki ne yapacaksın, karım? Çıplak bir şekilde kurtarmaya mı koşacaksın? Düğün gecende kurtarıcı rolü m oynayacaksın?"

Kapının ardından bir Çıglık daha yankılandı, ardından aēır bir şeyin düşme sesi geldi. Kalbim göğüs kafesimde acı verici bir şekilde çarparken, tüm gücümle onu ittim ve sonunda kendimi onun elinden kurtardım.

Valen güldü. Soğuk, alaycı bir ses, ensemdeki ince tüyleri diken diken etti. Yatağın yanına bırakılmış ipek bir sabahlığı kaparken beni durdurmak için hiçbir hareket yapmadı; parmaklarım o kadar titriyordu ki kemerini zar zor baēlayabildim.

Daha fazla Çıglık, uzaktan gelen metal çarpışması sesi ve midemi bulandıran bir farkındalık içime yayıldı... Bu bir kaza deēildi, rastgele bir felaket de deēildi.

Bu bir saldırıydı.

"Ne yaptın?" diye fısıldadım, buruşuk çarşafların arasında rahat ve kayıtsız bir şekilde duran Valen'e bakarken bu soruyu aēzımdan zorla almıştım.

Gülümsemesi bıçak sırtı gibiydi, keskin ve tehlikeli. "Birini kurtarmayı umuyorsan acele et karım," dedi, sözleri alaycı bir okşama gibiydi. "Gerçi çabalarının... boşuna olacağından şüpheleniyorum."

Göğsümde zehirli bir iek gibi aan bir anlayış belirdi. Dn Valen ile birlikte gelen küçük Nocthari savaşçı birliēi çok az görünmüştü. Kutlama bahanesiyle kaleye gizlice giren başkaları da mı vardı? Muhafızlarımız

tehlikeye mi düşmüştü, uyuşturulmuş muydu yoksa sadece bunalmışlar mıydı?

Onay beklemedim. Valen'e son bir kez baktım, eski hayatımın yıkımının ortasında keyif çatıştığı görüntüsünü hafızama kazıdım, sonra arkamı dönüp kapıya doğru kaçtım.

Çaresizce ittiğim kapının önündeki ağır ahşap panel açıldı ve tanıdık bir geçitten kabustan fırlamış bir yere dönüşmüş bir koridor ortaya çıktı. Şamdanlardaki meşaleler titriyor, taş duvarlarda şeytanlar gibi dans eden vahşi gölgeler oluşturunuyordu. Hava duman ve demir kokuyordu... midem bulanarak kan kokusu olduğunu fark ettim.

Koridora adımımı tamamen attım, çıplak ayaklarımın altındaki soğuk taş, gelin odasının sıcaklığından sonra şok etkisi yarattı. İpek sabahlık hâlâ nemli olan tenime yapışmış halde, dikkatlice ilerlerken, mücadele seslerinin kaynağını bulmak için kulaklarımı iyice diktim.

Koridorun en ucunda bir hizmetçi kadın belirdi, yüzü korku dolu bir maske gibiydi, bana doğru koştu. Benimkilerden biriydi. Beyaz önlüğü koyu bir şeyle lekelenmişti, şapkası yamuk duruyordu.

"Prenses!" diye haykırdı beni görünce. "Koş! Herkesi öldürüyorlar!"

"Kim?" diye sordum, yanımdan hızla geçmeye çalışırken koluna uzanarak. "Bunu kim yapıyor?"

Panikle açılmış gözleri, arkamdaki gelin odasının açık kapısına, Valen'in şüphesiz hâlâ çıplak ihtişamıyla uzanmış olduğu yere kaydı. Yüzünde dehşet belirdi.

"Nocthariler," diye fısıldadı. "Kale boyunca saklanmışlardı. Ziyafet sırasında, sen ve Kan Kralı ayrıldıktan sonra ortaya çıktılar. Onlar—" Sesi bir hıçkırıkla titredi. "Kralı—babanı—kaçırmışlar."

Dünya ayaklarımın altından sarsıldı. Babam. Evlendiğim insanlar tarafından esir alındı ya da öldürüldü. Ve ben onların kralıyla yatakta, halkım ölürken zevkten çılgınlık atıyordum.

"Git," dedim kolunu bırakarak. "Eğer yapabiliyorsan saklan."

Ona iki kere söylenmesine gerek kalmadı, gerçek bir dehşetin hızıyla hizmetçi koridorundan aşağı kayboldu. Koridorda yalnız başıma duruyordum, uzaktan gelen kavga sesleri yüzyıllardır ayakta duran, daha önce böyle bir ihanete tanık olmamış taş duvarlarda yankılanıyordu.

Gelin odasının kapısına doğru bir göz attım. Aradan Valen'in yataktan kalktığını, mum ışığında muhteşem silüetinin belirdiğini ve yavaşça kıyafetlerini topladığını gördüm. Bakışlarımı yakaladı ve aklımda yeşeren

tüm şüpheleri doğrulayan o korkunç, her şeyi bilen gülümsemesiyle bana baktı.

Bu, baştan beri onun planıydı. Evlilik, barış antlaşması—hepsi yalan. Ben onun altında utanç verici bir zevkle kıvrılırken, adamları halkımı katlediyor, krallığımı zorla ele geçiriyordu.

Öfke, nefret ya da en azından tiksinti hissetmeliydim. Bunun yerine, korkunç bir uyuşukluk içime yayıldı, ardından soğuk, hesapçı bir netlik geldi. Bu geceyi atlatmalıyım. Ve sonra, bir şekilde, Valen'den bunun bedelini ödetecektim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

CESARETİN BOZULMASI

Taş koridorlarda yalınayak İran'ı dolaşıyordum, ipek sabahlığım arkamda umutsuz bir teslimiyet bayrağı gibi dalgalanıyordu.

Valen'in sözleri, acımasız ve alaycı bir şekilde peşimi bırakmadı. Düğün gecem bir tuzaktı. Evlilik yatağım, ihanetin sahnesiydi. Ve şimdi babamın kalesinden yükselen çığlıklar, ölümün çoktan çok fazla kişiyi aldığını söylüyordu. Ama Lysa değil. Lütfen, küçük kız kardeşim değil.

Duvar halıları ve apliklerin yanından hızla geçerken, soğuk taş çıplak ayaklarıma batıyordu; tanıdık desenleri şimdi kanlı bir gecenin tanığıydı. Nefesim kesik kesik geliyordu, her nefes boğazımı yakıyordu. Başka bir anda kıyafet seçimimdeki uygunsuzluktan dehşete düşerdim, ama Valen'in savaşçıları halkımı katlederken tevazu absürt görünüyordu. İpek, birkaç dakika önce ellerinin değdiği yerlere yapışmıştı; arzuya teslim olup bu kabusla ödüllendirildiğim yerlere.

Koridorlar boş değildi. Hizmetçiler korku dolu yüzleriyle yanımdan telaşla geçip gittiler. Kanlı çarşaflar taşıyan bir mutfak uşağı beni görünce çarşafları yere düşürdü. Düğün elbisesiyle, saçları dağınık, gözleri daha da vahşi olan o piç prenses. Kimse bana yardım etmek için durmadı. Kimse cesaret edemedi. Onların gözünde, hepsini öldüren canavarın geliniydim ben.

"Çocuk odası," diye nefes nefese bağırdım kaçmakta olan bir hizmetçiye, kolunu yakalayarak. "Prensес Lysa'yı gördünüz mü?"

Yüzü nefretle buruşmuş bir halde benden uzaklaştı. "Bu senin suçun," diye tısladı ve bir köşeyi dönerek gözden kayboldu.

Belki de haklıydı. Valen'in ve babamın barış vaatlerine inanarak bu evliliğe razı olmuştum. Şimdi ise sadece yıkıcılarımızın kapılarını açmış gibi görünüyordum.

Büyük salondan uzaktan kılıçların çarpışma sesi yankılandı. Adamların bağırışları, yere düşen bedenlerin gürültüsü... Valen gerçekten kaç Nocthari savaşçısı getirmişti? Düğünümüze sadece küçük bir birlik eşlik etmiş gibi görünüyordu. Şimdi ise sanki gölgelerden bir ordu belirmiş gibiydi.

Şapelin içinden kestirme yoldan geçtim, vitray pencereleri meşale ışığında zemine desenler yansıtıyordu. Peder Eidir kendi kan gölünün içinde yüzüstü yatıyordu, bu manzarayı görünce şok içinde nefesim kesildi. Duracak vaktim yoktu, bu yüzden ikinci bir bakış bile atmadan koşarak geçtim.

Hayatımın kontrolü bende olsun... hep bunu arzulamıştım. Ne acı bir ironi ki, bu kontrolü ele geçirmekle her şeyimi kaybettim.

Çocuk odası, Valen'in beni götürdüğü kraliyet odalarından uzakta, kuzey kanadına doğru uzanıyordu. Oraya yaklaştıkça, mücadele sesleri daha da uzaklaştı, ancak önümde yeni bir tür sessizlik uzandı. Huzurdan ziyade, sonrasındaki boş bir sessizlikti bu.

Yarı açık duran çocuk odasının kapısına yaklaşıırken yavaşladım. Eşiğin üzerinde koyu bir leke yayılmıştı, loş ışıktaki siyah görünüyordu ama yine de kolayca fark ediliyordu. Kalbim göğsümde tekledi. Elimle kapıya bastırıp, tüm sarayda yankılanacakmış gibi gelen bir gıcırtyla kapıyı açtım.

"Lysa?" Sesim kendi kulaklarıma yabancı geldi, kısık ve kırık bir sestti.

İçerideki oda yalnızca sessizlikle karşılık verdi. Kendimi zorlayarak eşikten içeri, Lysa'ya sayısız saatler boyunca kitap okuduğum, saçlarını ördüğüm, onu uyutmak için şarkılar söylediğim çocuk odasına girdim.

Hemşire, yere serilmiş bir oyuncak bebek gibi uzanmış, boğazı kıpkırmızı bir gülümsemeyle açılmıştı. Gözleri boş boş tavana bakıyor, ayın soğuk ışığından başka hiçbir şey yansıtmıyordu. Altında kan birikmiş, soluk taş zemine koyu bir leke yayılmıştı. Boğazımda biriken safrayla birlikte bedeninin etrafından dolaştım.

"Lysa?" diye tekrar seslendim, bu sefer biraz daha yüksek sesle, ama biliyordum ki eğer cevap verebilseydi çoktan vermiş olurdu.

Çocuk odası darmadağın edilmişti. Lysa'nın oyuncakları etrafa saçılmış, küçük masası devrilmişti. Cesur prenseslerin ve zeki kraliçelerin

öyküleriyle doldurduğum kitaplık devrilmiş, içindekiler parçalanmış bir hayvanın bağırsakları gibi yere saçılmıştı. Ama dikkatimi çeken ve nefesimi kesen şey yatak oldu.

Lysa'nın soluk mavi ipekten yapılmış cibinliği olan yatağı boştu. Ama krem rengi çarşafların üzerinde koyu bir leke, umut kavramıyla alay eder gibi görünen bir kıızıl leke yayılmıştı. Parmaklarım uzanmış ama kumaşa tam olarak dokunmadan ona doğru sendeledim. Bu kadar küçük bir çocuk için çok fazla kan. Çok fazla kan.

“Hayır,” diye fısıldadım, “hayır, hayır, hayır.”

Odayı bir çırpıda dolaştım, devrilmiş mobilyaları kenara attım, perdelerin arkasını, yatağın altını, gardırobun içini, korkmuş bir çocuğun saklanabileceği her yeri kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Kimse yoktu. Taş duvarlar etrafımı sarmış gibiydi, hava birdenbire nefes alamayacak kadar ağırlaşmıştı.

Uzaktan gelen bağırışlar yeniden şiddetlendi, çatışmalar yayılıyordu, belki de ailemin geri kalanının saklandığı kraliyet dairelerine kadar ulaşıyordu. Onlar için endişelenmeliydim, ama kalbimde sadece Lysa'nın yokluğuna yer vardı.

Titreyen bacaklarımla kendimi zorla ayağa kaldırdım. Çarşaflardaki kan hâlâ hafifçe ıslaktı.

Ama ortada bir ceset yoktu. Küçük, parçalanmış bir beden de yoktu. Sadece kan ve yokluk vardı.

Kreşin dışında, taş zemine vuran ayak sesleri yankılanıyordu. Hizmetçiler için çok ağır gelen koşuşturmaca. Nocthari savaşçıları, oda oda arama yapıyorlardı. Oyalanacak vaktim kalmamıştı.

Yıkılmış çocuk odasına, kız kardeşimi korumaya çalışırken ölen dadıya son bir kez baktım. Sonra tekrar hareketlendim, kapıdan çıktım ve koridordan aşağı, yaklaşan ayak seslerinden uzaklaştım. Lysa yaşıyorsa, gidebileceği çok az yer vardı. Kraliyet ailesinin saldırılara karşı önlemleri vardı. Gizli odalar, kaçış yolları.

Eski taht odasının arkasında, kuzey koridorundaki hizmetliler geçidinden ulaşılabilen bir tane biliyordum. Kuşatma zamanlarında kraliyet ailesi için son sığınak. Eğer Ira çocuklarını toplamayı başarabilseydi, orada olurlardı.

Çıplak ayaklarım soğuk taşa karşı uyuşmuş bir halde kuzey kanadına doğru döndüm. Dışarıda, saray duvarlarının ötesindeki şehirde yangınlar

yükseliyordu ve gece gökyüzünü kırmızı bir parıltı boyamaya başlamıştı. Valen'in ihaneti sadece kraliyet ailesiyle sınırlı kalmamış gibi görünüyordu.

Vareth'in her yeri bu gece kan içindeydi.

Ana koridorlara yaklaştıkça çeliklerin birbirine çarpma sesi daha da yükseldi. Nocthar savaşçıları geçerken iki kez nişlere saklanmak zorunda kaldım; zırhları hemşehrilerimin kanıyla kaplıydı. Biri saçından tutarak kesilmiş bir kafa taşıyordu. Tanıdığım bir hizmetçi... Nocthar'dan kaçan ve bana düğün geleneklerini anlatan hizmetçi Elara. Çıglık atmamak için yumruğumu ağzıma bastırdım.

Bu benim hatamdı. Evliliğim, teslimiyetim, Valen'in yakışıklı yüzünün altındaki canavarı görememem. Bacaklarımı ve krallığımı katliama açmışım, tüm bunları yaparken de sonunda bir nebze de olsa kontrolü ele geçirdiğime inanıyordum.

Lysa yaşıyorsa onu bulurdum. Eğer çoktan ölmüşse, Valen'in onun kanının her damlasının bedelini kendi okyanuslarıyla ödemesini sağlardım. Bu düşünceler beni, giderek daha yoğun duman ve ölümün metalik kokusuyla dolu koridorlardan ileriye doğru itti.

Kavga seslerinin yoğunlaştığı ana salondan uzak durarak, hizmetlilerin geçiş yoluna süzıldüm. Buradaki koridorlar daha dardı, taşlar zamanla daha koyu bir renge bürünmüştü. Geçerken nişleri saydım, yıllar önce fısıltıyla yapılan konuşmayı hatırlamaya çalıştım. Bir heykelden, göz önünde saklanmış bir mekanizmadan bahsediyorlardı...

Orada, Vareth'in kurucusunun yıpranmış bir taş oyma heykeli vardı; sert yüzü koridora buyurgan bir şekilde bakıyordu. Parmaklarımı kaidesinde gezdirdim, olağandışı bir şey olup olmadığını anlamaya çalıştım. Başparmağım küçük bir çukura takıldı ve sertçe bastırdım. Hafif bir tık sesi duyuldu, ardından heykelin yanındaki duvarın bir bölümü içeri doğru açıldı ve dar bir geçit ortaya çıktı.

İçeri süzıldüm ve arkamdan gizli kapıyı kapattım. Aşağıya doğru uzanan dik, sarmal bir merdiven vardı; dış duvardaki dar aralıklardan süzülen ince ay ışığı huzmeleriyle hafifçe aydınlatılıyordu. Dengeyi sağlamak için bir elimi nemli taş duvara dayayarak dikkatlice indim.

Aşağıda, ağır, demir parmaklıklı bir kapı yolu kapatıyordu. Arkasından sesler duyabiliyordum. Hemen Ira'ya ait olduğunu tanıdığım, keskin ve kontrollü bir kadın sesi ve Cordelia'nın daha sert, daha gürültülü yanıtları. Üvey annem ve üvey kız kardeşim hayattaydı, demek ki. Peki ya Lysa? Babam ve oğulları?

Kapıya yumruğumu vurarak, "Kapıyı açın! Mireille geliyor!" dedim.

Karşı taraftan aniden bir sessizlik çöktü, ardından aceleci fısıltılar duyuldu. Sonra tanıdık bir erkek sesi, "Prenses? Siz misiniz?" diye seslendi.

"Darius," diye fısıldadım, içimi bir rahatlama kaplamıştı. En azından güvendiğim bir kişi hayatta kalmıştı. "Evet, benim. Kapıyı aç!"

Ağır bir demir çubuğun kaldırılma sesi duyuldu ve ardından kapı içeri doğru açıldı. Darius, kapı aralığında belirdi; muhafız üniforması kan lekeleriyle kaplıydı, sol yanağında derin bir kesik vardı. Beni, yalınayak, sadece gelinliğimle, vahşi bakışlı ve çaresiz bir halde görünce gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Prensesim," dedi bana doğru uzanarak. "Tanrılara şükürler olsun ki hayattasınız."

Onu iterek geçip ilerideki odaya girdim. Beklediğimden daha küçüktü, kaba taş duvarları ve kalın ahşap kirişlerle desteklenen alçak bir tavanı vardı. Birkaç meşale, odanın içindekilerin üzerine belirsiz bir ışık saçıyordu. Uzak duvara yakın bir yerde dimdik ve solgun bir şekilde duran Kraliçe Ira, yanında yanaklarındaki gözyaşı izlerine rağmen kibirli bir küçümseme ifadesiyle kusursuz yüz hatlarına sahip Cordelia ve silahları çekilmiş ve hazırda bekleyen bir avuç muhafız, Darius'un adamları.

Kral yok. Genç prensler yok. Lysa yok.

"Nerede o?" diye sordum sesim titreyerek. "Lysa nerede?"

Kraliçe Ira'nın dudakları kuru bir çizgiye dönüştü. "Bize bunu sen getirdikten sonra buraya yüzünü göstermeye nasıl cüret edersin?"

Sanki bana vurmuş gibi irkildim. Bana böyle bir şeyle suçlamaya nasıl cüret ederdi? Özellikle de gelecekteki kocam için düzgün davranmamı, onu memnun etmemi söyledikten sonra.

"Burada hoş karşılanmıyorsun," diye çığlık attı Cordelia, bana doğru bir adım atarak. Altın sarısı saçları, özenle yapılmış düğün saç modelinden çözülmüş, yüzünün etrafında karışık teller halinde sarkıyordu. "Canavar kocan halkımızı katlederken, onun tohumu hala hain rahminde soğurken asla!"

Cordelia'nın sözleri karşısında irkildim, her hece kaburgalarımın arasına saplanan bir bıçak gibiydi. Boğazımda safra yükseldi ama bastırdım. Onların suçlamalarına ayıracak vaktim yoktu.

"Lysa nerede?" diye tekrar sordum, uzuvlarımdaki titremeye rağmen sesim artık daha sakindi. "Çocuk odasında kan buldum. Bakıcısı ölmüş."

“Peki bunun suçu kimin?” Kraliçe Ira’nın sesi buz gibiydi, gözleri kısılmıştı. “Kızım muhtemelen senin yüzünden öldü. Çünkü o canavara bacaklarını açtın ve onu evimize davet ettin.”

Tırnaklarım avuç içlerimi deldi. "Senden istediğini yaptım. Babamın istediğini yaptım. Bu evlilik barışı getirmek içindi..."

“Barış mı?” Cordelia’nın kahkahası kırılğan, neredeyse histeriye yakın bir tondaydı. “Bu barış nerede, alçak herif? Nocthar’ın Kan Kralı’nın senden tek istediğinin krallığımıza erişim olduğunu bilmeliydik.”

Sözleriyle göğsüm inip kalktı ve biraz da olsa samimi bir evlilik için beslediğim tüm umutların yok olduğunu hissettim. Çünkü haklıydı, bilmeliydik. Bir kralın beni hiçbir zaman bir amaca ulaşmak için bir araçtan başka bir şey için istemeyeceğini bilmeliydim.

Cordelia’nın gülümsemesi genişledi, tepkimi fark edince gözleri gerçekten şeytani bir hal aldı. "Ah, zavallı küçük piç. Gerçekten de onun seni isteyebileceğini mi sandın?" diye fısıldadı, yüzüme yaklaşarak. Sonraki sözlerini tükürürken tükürüğünün çeneme çarptığını hissettim. "Seni asla kimse istemeyecek."

Darius, ona vurmadan önce araya girdi, eli kılıcının kabzasındaydı. "Prensesler, bu tartışmanın hiçbir faydası yok. Saray istila altında. Kaçmaya odaklanmalıyız."

Bağırmak, öfkelenmek istedim. Bunun yerine, bir sonraki nefesimde acı bir kahkaha attım. "Nereye kaçacağız?" diye sordum, babamın veya kardeşlerimin herhangi bir izini bulmak için odayı tekrar taradım. "Kral nerede? Prensesler nerede?"

O anda Ira’nın yüzünde keder belirdi; öylesine yoğun bir acı ki, soğuk güzelliğini neredeyse insana dönüştürdü. "Onlar geldiğinde kral meclis salonundaydı. Çocuklar odalarındaydı. Kaçıp kaçmadıklarını bilmiyoruz."

"Ya Lysa?" diye ısrar ettim, boğazıma korku düğümlenmişti.

Ira ve Cordelia’nın hiçbiri cevap vermeyince Darius, "Bilmiyoruz," diye yanıtladı. "Saldırı çok ani oldu. Kraliçeyi ve prensesi güvenli bir yere götürmeye zar zor vakit bulduk."

Onlara inanmazlıkla baktım. "Onu öylece bıraktınız mı? Üç yaşında bir çocuğu yalnız mı bıraktınız?"

"Elimizden geleni yaptık," dedi Darius, ama gözlerindeki utanç bana bunun yeterli olmadığını bildiğini gösteriyordu.

"Ne yapabilirdin?" diye tekrarlardım, sesim yükselerek.

“Sakın bizi yargılamaya kalkma!” diye tısladı Cordelia. “Onlar geldiğinde sen neredeydin? Ha, doğru ya, ailemizi katleden kasapla gelin yatağındaydın!”

Bu suçlama fiziksel bir darbe gibi indi. Göğsümde bir sıcaklık hissettim, rahatsız edici bir sıcaklık; bunun suçluluk ve öfke karışımı olduğunu anladım. Evet, Valen'le birlikteydim. Evet, ona teslim olmuştum, hatta evliliğimizin siyasi bir düzenlemeden daha fazlası olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Ne kadar aptalmışım.

"Öyleyse burada kalın," dedim kapıya doğru dönerek. "Onu bulmaya gidiyorum."

Muhafızlardan biri yolumu keserek, "Gidemezsiniz," dedi. "Kraliyet ailesini koruma emrimiz var."

“Ben kraliyet ailesinden değilim,” diye hırladım. “Ben Kral Aeldrin’in gayrimeşru kızı, Kral Valen’in karısıyım. Çekil buradan.”

Muhafız, eli hâlâ kılıcının kabzasında duran ve yüzünde açıkça bir çatışma ifadesi olan Darius'a tereddütle baktı.

“Mireille,” dedi usulca, yalvarırcasına. “Kal. Lütfen. Dışarısı güvenli değil.”

“Hiçbir yer güvenli değil,” diye yanıtladım. “Ve Lysa’nın bana ihtiyacı var.”

"Muhtemelen çoktan ölmüştür," dedi Ira, sesi ifadesiz ve duygusuzdu. "Oğullarım gibi. Kocam gibi."

Ona doğru döndüm. "Kızının bedeni soğurken sen burada bir fare gibi saklanacaksın? Ne biçim annesin sen?"

Ira, bu yeraltı çukurunda bile asil duruşunu koruyarak kendini toparladı. "Hayatta kalanlardanım. Bu dinsizlerin yaptıklarının bedelini ödediğini görecektir."

Ona ve Cordelia'ya baktım; omuzlarında titreyen korkuya rağmen çenesini dik tutmuştu. Muhtemelen hayatta kalacaklardı. İkisi de hamamböceği.

Ama ufak tefek ve güven dolu Lysa’nın, sadece hayatta kalmaktan fazlasını yapabilecek birine ihtiyacı vardı. Savaşacak birine ihtiyacı vardı.

"Kraliçeyi ve prensesi koru," dedim Darius'a, sözlerim acı bir ironiyle doluydu. "Kız kardeşimi bulmalıyım."

“Mireille, yapma,” Darius kolumu yakaladı, tutuşu nazik ama ısrarcıydı. “Lütfen.”

Bir an Çıglık atmak istedim, gözlerindeki Őfkatten ya da ortak geçmişimizden değil. Lysa'yı  l me terk etmemi nasıl bekleyebilirdi ki? Sayısız gizli anı paylaştığım bu adam, sonunda beni hiç tanımadığını kanıtlıyordu.

“Onu bulmalıyım,” dedim sesim titreyerek ama kararlılıkla. “Daha üç yaşında, Darius. Yalnız ve çok korkmuş, hatta hâlâ hayatta olup olmadığından bile emin değilim—” Sözümü kestim. Düşüncemi tamamlayamadım. “Gitmeliyim.”

Ondan uzaklaştım ve beni durdurmak için hiçbir girişimde bulunmayan gardiyanın yanından iterek geçtim. Merdiven boşluğuna geri adım attığımda, Darius bir kez daha arkamdan seslendi.

“Mireille!”

Durakladım, arkama bakmadım.

“Dikkatli olun,” dedi. “Ve... eğer onu bulursanız... buraya getirin. Onun korunmasını sağlayacağım.”

Başımı sertçe bir kez salladım, ama onu Darius'a ya da annesine g t rmeyeceğimi biliyordum. Bu saraydan kurtulmasını sağlayacaktım, gerekirse canımı bile feda edecektim.

ocuk odasına doğru koştum, daha önce sadece umutsuzluğun yeşerdiği yerde umutsuz bir fikir kök salmaya başlamıştı. şok ve panik anında d ş nemi-yordum. şimdi ise zihnim daha keskindi. Tüm sarayların sırları, gizli alanları, unutulmuş geçitleri vardı ve Lysa'nın odalarını benden daha iyi kimse bilemezdi. İlk saldırıdan kurtulmuşsa, saklambaç oyunlarımızı hatırlamışsa, nerede saklandığını biliyordum. Kanlı geçen bu gecede umut tehlikeli bir lükstü, ama yine de ona tutundum.

Saray daha da sessizleşmişti, ıglıklardan daha korkunç bir sessizlikti bu. Bu, katliamın neredeyse bittiği, hayatta kalanların az olduğu anlamına geliyordu. Duvarlara yaslandım, duvar halılarının arkasına saklandım ve zırhlı botlar kesişen koridorlardan geçerken nefesimi tuttum. Bir keresinde, iki Nothari askeri çırpınan bir hizmetçiyi büyük salona doğru sürüklerken donakaldım. Seslenebilirdim, dikkatlerini dağıtabilirdim, belki de onu kurtarabilirdim. Bunun yerine, saklanmaya devam ettim, görevim riske atılamayacak kadar hayatiydi. Onu saklandığım yerden sürüklerken gözleri

bir anlığına benimkilerle buluştu. O suçlayıcı bakışı mezarıma kadar taşıyacığım.

Çocuk odasına tekrar vardığımda, hemşirenin cesedi bıraktığım yerde duruyordu, ancak şimdi derisi ölümün ardından gelen mumsu solgunluğu almıştı. Son saygınlığını bozmamaya dikkat ederek etrafından dolaştım. Kan lekeli yatak hala odaya hakimdi, kızıl mesajı ikinci kez bakıldığında da aynı derecede korkunçtu.

“Lysa,” diye fısıldadım, sadece dikkatle dinleyen birinin duyabileceği kadar alçak sesle. “Lysa, ben Mireille.”

Cevap yok. Zaten bir cevap beklemiyordum da. Eğer burada olsaydı, sadece bir sese cevap veremeyecek kadar korkardı.

Mekanda sistematik bir şekilde ilerledim, gözlerim duvarları tarayarak bazen benim bile kaçırdığım ince düzensizlikleri aradı.

Kapıdan en uzak köşeye yakın bir yerde, geri kalanına tam olarak uymayan bir duvar kaplaması parçası vardı. Bu bizim sırrımızdı, Lysa'nın ve benim sırrımız. Aylar önce keşfettiğim gizli bir alan; belki de unutulmuş bir hizmetçi geçidi ya da bir inşaatçının gözden kaçırdığı bir yerdi. Öğleden sonraki ziyaretlerimizden birinde Lysa'ya göstermiş, burayı özel saklanma yerimiz yapmış, yastıklarla döşemiş ve içine ikramlıklar ve küçük hazineler koymuştum. Ona nasıl girileceğini göstermiş, minik parmakları tereddüt etmeden gizli kilidi bulana kadar pratik yaptırmıştım.

"Bir prensesin sırlarına ihtiyacı vardır," demiştim ona, bu sözlerin bir gün hayatını kurtarabileceğini hiç hayal etmeden.

Duvar panelinin yanına diz çöktüm ve parmaklarımı dekoratif pervaza bastırarak mandalı açacak küçük girintiyi aradım. Ellerim o kadar çok titriyordu ki, mekanizma nihayet tık diyene ve panel tahtanın tahtaya sürtünmesiyle hafifçe içeri doğru açılana kadar iki kez ıskaladım.

Karanlık beni karşıladı. Öne eğildim ve küçük bölmenin simsiyah boşluğuna baktım. "Lysa?" diye fısıldadım, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, vereceğim herhangi bir cevabı bastıracağından korkuyordum.

“Lysa?” diye tekrar seslendim, bu sefer daha yüksek sesle. “Miri. İçeride misin?”

Karanlıktan hafif bir hışırtı sesi geldi. Sonra, o kadar sessizdi ki neredeyse duymadım, "Miri?"

Kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Evet, benim. Artık dışarı çıkabilirim."

Daha fazla hışırtı duyuldu, ardından çatlaktan minik bir el belirdi, sonrasında toz ve gözyaşlarıyla bulaşmış küçük bir yüz görüldü. Lysa bana doğru göz kırptı, bal rengi sarı bukleleri bir yana doğru düzleşmiş, gecelik elbisesinin etek ucu yırtılmıştı. İnanılmaz derecede küçük ve kırılgan görünüyordu, ama hayattaydı. Muhteşem, mucizevi bir şekilde hayattaydı.

"Miri," dedi sesi şimdi daha sakın bir şekilde tekrar. "Kötü adamlar geldi."

Onu kollarımın arasına aldım, göğsüme sıkıca bastırdım; kalbim rahatlama ve hâlâ süren korkuyla çılgınca çarpıyordu. "Biliyorum, tatlım. Biliyorum."

Ay ışığında küçük yüzü ciddi bir ifadeyle bana bakmak için biraz geri çekildi ve ellerini yüzümün iki yanına koydu. "Saklandım," dedi. "Oyunumuzdaki gibi. Senin gibi cesur olmaya çalışıyordum."

Boğazımda bir hıçkırık düğümlendi. "Çok cesurdun," diye zar zor söyleyebildim, karışmış buklelerini düzeltirken. "Vareth'in en cesuruydun."

"Hemşire bana koşmamı söyledi," diye devam etti, gözleri kocaman ve ciddi bir ifadeyle. "Sonra adam geldi ve—" Sesi titredi, küçük elleri sabahlığımı sıkıca kavradı. "Dediği gibi koştum. Saklandığımız yeri hatırladım."

"Tam olarak doğru yaptın," dedim alnından öperken. "Tam olarak doğru."

Lysa kollarımda duruyordu, hafif ağırlığı kıymetli bir yük gibiydi. Kollarını boynuma, bacaklarını da belime dolamış, küçük bir maymun gibi yapışmıştı. Vücudu benimkine karşı titriyordu, şahit olduğu şeyin gecikmiş şoku yavaş yavaş etkisini göstermeye başlıyordu.

"Babam nerede?" diye sordu. "Annem nerede? Delia nerede?"

Tereddüt ettim. Annesinin kendini kurtarıp en küçük çocuğunu kaderine terk ettiğini, Cordelia'nın tek derdinin kendi çıkarı olduğunu nasıl açıklayacaktım?

Sonunda, "Onlar da saklanıyorlar," dedim. "Ama sizin için daha güvenli bir yer bulmamız gerekiyor."

Lysa omzuma yaslanarak başını salladı, bana tamamen güveniyordu. Onu bir daha hayal kırıklığına uğratamazdım, uğratmayacaktım da.

Çocuk odasına, ardından da ötesindeki koridora göz attım. Saray ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü, ama bunun terk edilme değil, işgalin sessizliği olduğunu biliyordum. Valen'in adamları fetihlerini güvence altına

alacak, değerli eşyaları ele geçirecek, esirlerin sayımını yapacaklardı. Çok az zamanımız vardı.

"Şimdi çok sessiz olmalıyız," diye fısıldadım Lysa'ya. "Gölgeler gibi. Benimle birlikte bir gölge olabilir misin?"

Küçük yüzünde ciddi bir ifadeyle başını salladı. "En iyi gölge olabilirim."

"İşte benim cesur kızım."

Lysa'yı kollarımda taşıyarak yola koyuldum, çıplak ayaklarım tenime buz gibi değen taşların üzerinde sessizce ilerliyordu. Şimdi, Lysa'nın güvenliği tehlikede olduğundan, bu tür rahatlıklar gülünç derecede önemsiz görünüyordu.

Karanlık sarayda hayaletler gibi ilerledik, her köşede yaklaşan ayak seslerini dinlemek için durduk. İki kez Nothari devriyelerinden kaçmak için nişlere saklandık. Bir keresinde, elleri bağlı, gözleri yere dönük bir grup hizmetçi önümüzden geçerken büyük bir tahta sandığın arkasına saklandık. Bir mutfak hizmetçisini, bir kâhyayı, Lysa'ya bazen tatlılar veren bir çamaşırcıyı tanıdım. Yüzleri şoktan ifadesizdi, gelecekleri belirsizdi.

Lysa yüzünü boynuma gömdü, nefesi tenime sıcak ve hızlı bir şekilde değişiyordu. Sırtını okşadım, sessiz bir teselliydi bu, ama sunarken bile içi boş geliyordu. Kendi kocam bu yıkımı gerçekleştirmişken, ona gerçekten nasıl bir teselli verebilirdim ki?

Ahırlara ulaşmamız gerekiyordu. Kaçış için bir yol bulabileceğimiz bir yer varsa, o da orasıydı. Ve eğer şansımız yaver giderse, Isolde de orada olabilir.

Dış avlulara daha yakın bir yere götüren dar hizmetçi merdiveninden inerken, "Leydi Isolde'yi bulacağız," diye mırıldandım. "Sizi güvenli bir yere götürecekt."

Lysa'nın kolları boynumu daha sıkı sardı. "Sen de mi geliyorsun?"

Tereddüt ettim. "Deneyeceğim, küçük kızım."

Tam olarak yalan değildi. Mümkün olsa onlara katılırdım. Ama bu düşünce aklımdan geçerken bile gerçeği biliyordum. Valen beni dünyanın sonuna kadar kovalayacaktı. Artık onun karısıydım, onun malıydım, ete kemiğe bürünmüş fethiydim. Kaçarsam peşimden gelecekti ve benimle birlikte olan herkes onun gazabına uğrayacaktı.

Ama Lysa, eğer varlığımla kaçışımı zorlaştırmasaydım belki de kaçabilirdi. Valen krallığı istiyordu ve eğer ben olsaydım, kaçan üç yaşındaki kızı belki de görmezden gelirdi. Sadece Isolde ile güvenliğe

ulaşabilir, hatta Vareth'in müttefiklerinden biri kalmışsa onlardan birinde sığınak bile bulabilirdi.

Ama ben katılsaydım, kimse onları almazdı. Nocthar Kralı'nın kaçan karısını barındırmak ölüm cezası olurdu.

Mutfak bahçelerine ve onların ötesinde ahırlara açılan küçük kapıya ulaştık. Kapıyı yavaşça açtım ve mandalın sağlam olduğunu görünce rahatladım. Dışarıda, gece havası duman kokusu ve daha da kötüsü, ölümün o iğrenç kokusunu taşıyordu. Alevler saray çatısının bazı kısımlarını yalıyor, siyah duman bulutları yıldızları örtüyordu. Ama bahçelerin kendisi sessizdi, görünüşe göre şiddetin ilk dalgasında gözden kaçmıştı.

Meyve ağaçlarının ve uzun çitlerin gölgelerinde kalarak hızla aralarından geçtim. Lysa kollarımda sessizdi, küçük bedeni korkudan, soğuktan ya da her ikisinden de gerilmişti. Ahırlar ileride belirliyordu, heybetleri gece gökyüzüne karşı daha koyu bir gölge oluşturuyordu. İçeriden hiçbir ışık görünmüyordu. Belki de Nocthari henüz buraya kadar ulaşmamıştı.

Bahçe çitlerinin sonuncusu ile ahır kapıları arasındaki açık alanın yarısına geldiğimizde, ilerideki karanlıktan bir figür belirdi. Donakaldım, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Saklanacak yer yoktu, korunacak bir sığınak yoktu. Lysa'yı daha sıkı tuttum, onu güvende tutmak için koşmaya, savaşmaya, ne gerekiyorsa yapmaya hazırlandım.

Figür hızla ve kararlı bir şekilde yaklaştı. Bir kadın olduğunu fark ettim, pelerini arkasında koyu kanatlar gibi dalgalanıyordu. Başlığın gölgesinden tanıdık bir yüz belirdi, endişeyle çizilmişti ama yürek burkucu bir şekilde hoş karşılandı.

"Isolde," diye fısıldadım, rahatlama dizlerimi titretmişti.

Aniden durdu, eli ağzına gitti. "Mireille? Aman Tanrım, şükürler olsun."

Ortada çarpıştık, Isolde'nin kolları hem Lysa'yı hem de beni korku ve rahatlamanın iç içe geçtiği, ezici bir duyguyla sarmıştı. Geri çekildi, gri-yeşil gözleri yüzümü taradı, dağınık halimi ve saklayamadığım dehşeti inceledi.

"Tomas'la birlikteydim, o sırada gürültüyü duydum," dedi sesi alçak ve panik içinde. "Seni her yerde aradım. Saray Nocthari askerleriyle dolu. Kralın yakalandığını söylüyorlar, yani—"

"Biliyorum," diye sözünü kestim, Lysa'nın dikkatle dinlediğinin farkındaydım. "Isolde, onu buradan çıkarman gerekiyor. Hemen şimdi. Onu Vareth'ten çok uzaklara götür."

Isolde'nin bakışları Lysa'ya düştü; Lysa ise bana daha da sıkıca sarıldı. "Elbette," dedi tereddüt etmeden. "Tomas atları hazırladı. Sizi bulabilmek için dua ediyorduk."

"Sadece Lysa," diye ısrar ettim. "Seninle gelemem."

Başını hızla bana çevirdi. "Hayır. Mireille, saçmalama. Burada kalamazsın—"

"Yapmalıyım." Bileğini sertçe kavradım. "Valen beni avlayacak. Asla durmayacak. Ama Lysa—" Göğsüme kıvrılmış kız kardeşime baktım. "O daha bir çocuk. Seninle birlikte olursa dikkatini çekmeyebilir. Anne-kız gibi davranabilirsiniz. Eastmark'ta ya da dağların ötesinde bir sığınak bulun."

Isolde'nin dudakları aralandı, yüzü anlayışla buruştu. "Ona geri döneceksin. Yaptıklarından sonra."

"Başka seçeneğim yok," dedim, sözler dilimde acı bir şekilde kaldı. "O benim kocam. Ve ben yanında olduğum sürece, seni çok aramayabilir."

"Seni öldürecek," diye fısıldadı.

Başımı salladım. "Hayır. Bunu çoktan yapmış olabilirdi. Beni hayatta istiyor." Hâlâ tam olarak anlamadığım sebeplerden dolayı. Gözlerindeki açlığı, ellerindeki sahiplenici kavrayışı hatırladığımda tüylerim diken diken oluyordu.

Lysa kollarımda kıpırdandı, küçük yüzü bana döndü. "Miri? Gelmiyor musun?"

Diz çöktüm, onu nazikçe yere bıraktım ama kollarımı etrafına sarılı tutmaya devam ettim. Sıcaklığı, kokusu, saçlarının yumuşaklığı—hepsini hafızamın derinliklerine kazıdım, bu anı zamanın dokunamayacağı bir yere sabitlemek için çaresizce uğraştım.

"Üzgünüm küçük kızım," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Ama Leydi Isolde seni bir maceraya götürecek. Atlara bineceksin, dağları göreceksin ve parmakların kızarana kadar böğürtlen yiyeceksin."

"Seninle kalmak istiyorum," dedi alt dudağı titreyerek.

"Biliyorum," diye kekeledim. "Ve seninle kalmaktan başka bir şey istemiyorum. Ama bazen..." Yutkundum, kendimi tutmaya çalışarak. "Bazen cesur olup zor şeyler yapmamız gerekiyor."

"Kötü adamlardan saklanmak gibi mi?"

"Evet," dedim, kulağının arkasına düşen bir saç telini düzeltirken. "Aynen öyle. Çok cesurdun ve şimdi biraz daha cesur olmana ihtiyacım var. Ben seni almaya gelene kadar. Bunu benim için yapabilir misin?"

Yanaklarından yeni gözyaşları süzülürken tereddüt etti. "Söz veriyor musun? Geleceğine söz veriyor musun?"

Kalbim paramparça oldu ama kırık parçaların üzerine zoraki bir gülümseme yerleştirdim ve gözyaşlarını teninden sildim. "Söz veriyorum."

Üç yaşında bir çocuk için fazla bilgece, çok keskin bakışlarla bana baktı; sanki söylemediğim şeyleri biliyormuş gibiydi. Yavaşça elini kaldırdı, küçük parmağını bana doğru uzattı. "Serçe parmak sözü?"

Yüzümdeki gülümseme kayboldu ve içimde bir şeyin kırıldığını hissettim. Kesinlikle onarılamayacak bir şeydi bu. Yine de serçe parmağımı onunkine doladım, tutamayacağımı bildiğim bir yemini mühürledim. Bu hayatta asla.

Ciddi bir ifadeyle başını salladı ve o kadar alçak sesle fısıldadı ki neredeyse duymadım.

"Serçe parmakla verilen sözler her zaman gerçekleşir."

Gözyaşlarımı görmesin diye onu kendime yaklaştırdım ve alnına bir öpücük kondurdum, dokunuşunu hafızama kazımak için yeterince uzun süre kaldım. Sonra onu Isolde'ye verdim; o da onu nazik ama kararlı bir şekilde kucakladı, bu da beni daha da paramparça ederken aynı zamanda rahatlatı. Gözlerimiz buluştu; onunkiler kederle, benimkiler teslimiyetle doluydu.

"Vareth'ten hemen kaç," dedim ona. "Sakın arkana bakma."

Isolde başını salladı, gözlerinden yaşlar sel gibi akıyordu. "Onu hayatım pahasına koruyacağım."

"Biliyorum, başaracaksın." Elini sıktım.

Saraydan gelen boğuk bir bağırış, içinde bulunduğumuz durumun ne kadar tehlikeli olduğunu bize hatırlattı. Isolde sese doğru baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Hâlâ zaman var," dedi. "Bizimle gelin. Lütfen."

Bir an tereddüt ettim. Özgürlük düşüncesi, Valen'den, onun serbest bıraktığı dehşetten kaçış düşüncesi çok, çok cazip geliyordu. Ama sonra onun bizi avladığını, bizi bulduğunda duyacağı öfkeyi, beni cezalandırmak için Lysa ve Isolde'ye neler yapabileceğini hayal ettim.

"Hadi," dedim ayağa kalkıp geriye doğru adım atarak. "Şimdi."

Isolde bir an daha gözlerime baktı, sonra başını salladı. "Tanrılar seni korusun, Mireille."

"Ya sen?" diye fısıldadım karşılık olarak.

Lysa'yı kucağına alıp ahırlara doğru koşmasını izledim; orada sevgilisi onları güvenli bir yere götürebilecek atlarla bekliyordu. Kapıda Isolde

durdu ve geriye baktı. Elimi kaldırarak veda ettim, kendimi ayakta kalmaya, hissettiğimden daha güçlü görünmeye zorladım.

Lysa'nın küçük yüzü Isolde'nin omzunun üzerinden bana baktı, gözleri yaşlarla dolu bir şekilde ahırın karanlığında kaybolana kadar gözlerime kilitlenmişti. Bir an sonra, atların ayaklarına sarılı bezle bastırılmış, sıkıştırılmış toprak üzerindeki toynak seslerinin yumuşak tıkırtısını duydum; bu, Isolde'nin sevgilisinin gençliğinde öğrendiği bir numara olmalıydı.

Onların güvenli bir şekilde uzaklaştıklarından emin olduktan sonra dizlerimin üzerine çöktüm; ıslak zemin ince ipek elbisemin içinden sızıyordu. Lysa'nın hatırına tuttuğum gözyaşları şimdi yanaklarımdan sel gibi akıyordu.

Onlar için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Şimdi ise hayatımın geri kalanıyla, tek bir ihanet gecesinde her şeyi yerle bir eden kocamla yüzleşmek zorundaydım.

Titreyen bacaklarımla ayağa kalktım, gözyaşlarım geldikleri gibi hızla kurudu ve saraya, Valen'e doğru geri döndüm. Her adım derin sularda ilerlemek gibiydi, bedenim zihnimin seçtiği yöne isyan ediyordu. Ama kendimi zorlayarak, evlendiğim canavara, Vareth'in kalan kısmının kaderini kanlı ellerinde tutan adama doğru geri döndüm.

Onun karşısına, dokunuşuna boyun eğmiş titrek bir gelin olarak değil, Vareth'in kızı olarak çıkacaktım. Damarlarında buz, kalbinde intikam olan bir kız olarak.

Ondan kaçamazsam, hayatta kalmanın başka bir yolunu bulacaktım. Ne olmam gerekiyorsa o olacaktım ve bir gün ona yaptıklarının bedelini ödetecektim.

ONUNCU BÖLÜM

İNTİKAMIN BEDELİ

Çıplak ayaklarımın altındaki mermer basamaklar soğuk ve kanla kaplıydı; benim kanım mıydı yoksa başkasının mı, artık anlayamıyordum.

Attığım her adım, bir zamanlar gönülsüzce evim dediğim kaleye doğru giden yolumu işaretleyen ürkütücü ekmek kırıntıları gibi arkamda kızıl ayak izleri bırakıyordu. Kırık cam parçaları ve molozların ayak tabanlarıma sapladığı yerlerde şiddetli bir acı hissediyordum, ama bunu memnuniyetle karşılıyordum. Fiziksel acı, içimde raging fırtınaya karşı sönük bir karşıtlık oluşturuyor, pek çok kişi ölmüşken benim hala hayatta olduğumu hatırlatıyordu.

Gece esintisinde ipek sabahlığım etrafımda dalgalanırken, kalenin görkemli kapılarına yaklaştım. Kumaş, ter ve korkudan hala nemli olduğu için tenime yapışmıştı; bu narin malzeme karanlık koridorlarda koşmak için asla tasarlanmamıştı. Arkamda gökyüzünde şişkin ve sarı bir ay asılı duruyordu, sanki beni kavrayan parmaklarla uzanıyormuş gibi uzun gölgeler oluşturuyordu.

Girişte konuşlanmış Nocthari muhafızları, ben yaklaşırken kaskatı kesildiler; koyu zırhları meşale ışığında donuk bir şekilde parlıyordu. Ellerini silahlarına götürdüler, yüzlerinin yarısı miğferlerinin ardında gizliydi, ama gözleri yaralı avı gözlemleyen kurtlar gibi beni takip ediyordu. Adımlarımı yavaşlatmadım.

“Kenara çekilin,” diye emrettim, sesim hissettiğimden daha sakindi. Biri bana doğru uzandığında, “Bana dokunmayın. Kocamın yanına yardımcısız

gidebilirim,” diye tısladım. Sözcükler ağzımda kül gibi bir tat bıraktı. Koca. Sadece birkaç saat önce, şimdi bir kabus gibi gelen bir törenle bahşedilen bir unvan.

Şaşırtıcı bir şekilde, itaat ettiler ve etrafımda yol açtılar. Saygıdan değil, biliyordum, ondan korktukları için. Bunun yerine, etrafımı sardılar ve artık ölümle lekelenmiş tanıdık koridorlardan geçerken kasvetli bir alay oluşturdular. Kale ürkütücü derecede sessizdi; hizmetkarların ve saray mensuplarının alışlagelmiş telaşının yerini, zırhlı botların ağır adımları ve çıplak ayaklarımın taş zemine çarpma sesinden başka hiçbir şeyin kesmediği boğucu bir sessizlik almıştı.

Cesetler düştükleri yerde yatıyordu. Hizmetkarlar, muhafızlar, soylular —Valen'in adamları hiçbir ayırım yapmamıştı. Geçtiğimiz her yüze bakmaya, onları hafızama kazımaya kendimi zorladım. En azından bunu onlara borçluydum.

Beni görkemli taht odasına götürdüler; yolculuk, ateşli bir rüya gibi uzadı, zaman etrafımda bükülüp çarpıtıldı, ta ki aniden devasa meşe kapıların önünde durana kadar. Muhafızlar törensiz bir şekilde kapıları açtılar ve ben de nesillerdir Vareth'in gücünün kalbi olan odaya adım attım.

Oda tamamen gölgelerle kaplıydı, sadece etrafa saçılmış, ışıktan çok karanlık saçan meşalelerle aydınlatılmıştı. En uçta, babamın süslü tahtında sanki oraya doğmuş gibi oturan Valen vardı. Onu görünce içimde bir ürperti hissettim. Korku değil, belki de öyle olmalıydı ama daha karmaşık bir şeydi bu; çözemediğim, birbirine dolanmış bir öfke ve umutsuzluk düğümü.

Ellerinde, annemin tacıyla kayıtsızca oynuyordu. Parmakları, neredeyse sevgi dolu bir dokunuşla karmaşık desenlerin üzerinde gezinirken, kendi demir tacı, sert ve acımasız bir şekilde, alnında zalimliğinin fiziksel bir tezahürü gibi duruyordu.

İçeri girdiğimde gözleri bana dikildi ve dudakları yavaşça, keyifli bir gülümsemeyle kıvrıldı. Uzun bir avdan sonra avını köşeye sıkıştırmış, tatmin olmuş ama yine de öldürme arzusuyla dolu bir yırtıcının gülümsemesiydi bu. Tahtından kalkmak için hiçbir hareket yapmadı, sadece etten kemiğe kadar her şeyi görebilen o rahatsız edici bakışıyla bana doğru yaklaşmamı izledi.

Ve sonra onları gördüm.

Kürsünün önünde diz çökmüş, elleri ve ağızları bağlı halde babam, Kraliçe Ira, Prenses Cordelia ve dört üvey kardeşim vardı. Güzel kıyafetleri yırtılmış ve lekelenmiş, yüzleri kan ve dehşetle doluydu. Babamın tacı

yoktu, grileşmiş saçları başına yapışmıştı. Ira hâlâ mücevherlerini takıyordu, ancak titrerken ateş ışığında parıldayarak sanki onunla alay ediyormuş gibiydiler. Cordelia'nın kusursuz duruşu paramparça olmuştu, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, düğün ziyafeti için özenle sürdüğü makyajını dağıtıyordu. On yedi ile on bir yaşları arasındaki üvey kardeşlerim birbirlerine sokulmuş, en küçüğü sessizce hıçkırıyordu.

Bu manzara nefesimi kesti. Onları hiçbir zaman özellikle sevmemiştim, Ira'nın küçümsemesi ve Cordelia'nın kıskançlığı bunu sağlamıştı, ama bunu da hiç istememiştim. Onlar hâlâ benim kanımdı, hayatımın dokusunun bir parçasıydı, iplikler ne kadar yıpranmış olsa da.

Yürümeye devam etmek için kendimi zorlarken midemde bir dehşet kıvranıyordu, her adım bir öncekinden daha ağırdı. Anın gerçekliği, boğazıma dayanan bir kılıf gibi etrafımı sardı. Bu, dürtüsel bir şiddet değildi, bir fethin kaotik sonucu da değildi. Bu hesaplanmış, kişisel, özellikle benim dönüşüm için düzenlenmiş bir tabloydu.

Odayı Darius'un herhangi bir izine karşı aradım, ama hiçbir yerde yoktu. Kaçmış mıydı? Nocthari kılıçlarına çoktan yenik mi düşmüştü? Yoksa başka bir yerde mi tutuluyordu, onu ayrı bir ceza mı bekliyordu? Bu belirsizlik içimi kemiriyordu, ama üzerinde durmaya vaktim yoktu. Odağım acil tehditte kalmalıydı.

Nihayet kürsünün sonuna vardığımda, Valen ayağa kalktı ve uzun boylu bedenini zarif bir hareketle tahttan indirdi. Göz göze gelene kadar basamaklardan aşağı indi; o kadar yakındık ki, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyor, üzerine sinmiş metalik kan kokusunu alabiliyordum.

"Kraliçem geri döndü," dedi, sesi yumuşak ama sessiz odada kolayca duyuluyordu. "Sizin kaçmış olabileceğinizi düşünmeye başlamıştım."

Eli nazikçe omuzlarımdan saçlarımı çekti, parmakları korkumu ele veren nabzımın attığı boynumda oyalandı. Sonra, tedirgin edici bir özenle, annemin tacını başıma yerleştirdi ve sanki sıradan bir taç giyme töreniymiş gibi, mükemmel bir şekilde oturana kadar düzeltti.

"İşte," diye mırıldandı, gözlerini benden ayırmadan. "Olması gerektiği gibi."

Dokunuşu elbiseme kaydı, kırışmış ipeği düzeltti, belimdeki kuşağı neredeyse endişeli bir hareketle sıktı, sanki çıplak tenimin soğukluğundan rahatsız olmuş gibiydi. Düzenlediği katliamın ortasında bu şefkatte, bu ilgi taklidinde derin bir yanlışlık vardı.

Cordelia ağızındaki bezin arkasından boğuk bir tiksinti sesi çıkardı ve Valen'in bakışları omzumun üzerinden bana kaydı, ifadesi bir an için sertleşti, sonra tekrar yumuşadı.

"Ailenizle ne yapacağımı düşünüyordum," dedi sanki cinayet değil de akşam yemeği planları konuşuyormuş gibi. "Başlangıçta, Nocthar'a karşı çıkmayı düşünen herkese bir mesaj olarak halka açık bir infazın uygun olacağını düşündüm. Ama sonra bunun ne kadar... sıradan olacağını fark ettim. Düğün günümüz için özel bir şeyi hak ediyoruz, sizce de öyle değil mi?"

Sözlerindeki tuzağı sezerek hiçbir şey söylemedim. Sessizliğim onu caydırmadı.

Valen, dudakları neredeyse kulağıma değene kadar yaklaşarak, "Bir zamanlar," dedi, "bir tanesini düğün hediyesi olarak ayırmanıza izin verebilirdim. Cömertliğimin bir göstergesi olarak. Ama küçük prensesin kaçışını sağlamayı uygun gördüğünüz için..." Geri çekildi ve yüzümü inceledi. "Benim merhametimden faydalandınız."

Damarlarımı buz kesti. Biliyordu. Elbette biliyordu. Başından beri biliyor muydu? Zeki olduğumu düşünmeme, Lysa ve Isolde'yi kurtardığıma inanmama izin verip, döndüğümde onları avlamak için mi kullanmıştı?

Yüzlerimiz birkaç santim uzaklıkta kalacak şekilde öne eğildi, nefesi tenime sıcak bir şekilde değdi. "Adamlarımı onları almaya göndereyim mi? Küçük prensesi ve sadık dostunu? Çok uzağa gitmediklerini tahmin ediyorum. Ormanlar geceleri çok tehlikelidir, özellikle de karnında çocuk olan bir kadın için."

Kalbim kafesteki bir kuş gibi göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyordu. Onlara duyduğum dehşeti ona gösteremezdim, üzerimdeki bu gücü ona veremezdim. Bunun yerine, yüz hatlarımı dikkatli bir kayıtsızlık maskesine büründürdüm, hesap yapmaktan ziyade teslimiyet gibi görünmesini umduğum bir şekilde kirpiklerimi indirdim.

"Onları serbest bırakırsanız çok memnun olurum," dedim, sesimi uysal, nazik, daha önce hiç olmadığım bir tonda çıkararak. "Size veya yönetiminize hiçbir tehdit oluşturmuyorlar."

Valen uzun süre beni inceledi, koyu renk gözleri yalanı aramak için gözlerini taradı. Sonra gülümsemesi yumuşadı, görünürdeki samimiyetiyle neredeyse tatlı bir hal aldı.

"Seni memnun etmek için her şeyi yaparım," dedi, başparmağı alt dudağına hem tehdit hem de vaat içeren bir okşamayla dokunurken.

"Tamamdır. Şimdilik yaşayabilirler... Ne de olsa, yatak odası dışında eşimin ilk isteğini reddedersem nasıl bir koca olurum ki?"

İçimde utanç ve rahatlamanın karışımı öyle güçlü bir şekilde yayıldı ki neredeyse sendeledim. Sözüne güvenemeyeceğimi, bunun acımasız bir oyun olmadığından emin olamayacağımı biliyordum. Yine de, sahip olduğum tek şey buydu. Lysa ve Isolde'nin Vareth'i kasıp kavuran kan dökülmesinden kurtulabileceğine, bir zamanlar var olanın küçük bir parçasını sürdürebileceğine dair bu kırılğan umut.

Valen geri çekildi, gözleri acımasız bir eğlenceyle parıldayarak beni inceledi. "Ailenin geri kalanının hayatı için yalvarmak ister misin?" Soru aramızda havada asılı kaldı, sahte umutla kurulmuş bir tuzak gibiydi. Sesimi titretmeden, onun kayıtsız acımasızlığına kendi kayıtsızlığımla karşılık vermeye çalıştım.

"Bir fark yaratır mıydı?" diye sordum, gözlerinden hiç kırpmadan. Mermer zemin kanayan ayaklarımın altında kaygandı, ama ağırlığımı değiştirmeyi veya herhangi bir rahatsızlık belirtisi göstermeyi reddettim.

Gülümsemesi daha da genişledi ve açlığı hiç tatmamış bir hayvanınkine benzeyen, fazla beyaz, fazla kusursuz dişleri ortaya çıktı. "Hayır," diye itiraf etti, algımdan memnun olmuş gibiydi. "Ama denemeni görmek isterdim."

Gözlerinin ardında kadim ve korkunç bir şey gizleniyordu; birlikteliğimiz sırasında bir anlığına gördüğüm ama önemsemediğim bir şeydi bu. Şimdi, ölüm ve daha fazlasının vaadiyle çevrili halde, kendisini kocam diye adlandıran adamda insanlık dışı bir şey olduğunu artık inkar edemezdim.

Çılgılık atmamak için her nefesi dikkatlice ayarlayarak yavaşça nefes verdim. Ailem arkamda diz çökmüş, korkuları sırtıma bastıran somut bir varlık gibiydi. Onlara bakmadım. Son anlarını hayal etmeme izin vermedim. Bunun yerine, Valen'in bakışlarına kilitlendim, sanki sadece irade gücüyle gerçek niyetlerini sezebiliyormuşum gibi.

"Bunu neden yapıyorsun?" Soru ağzımdan ham ve dehşet dolu bir şekilde çıktı, bir an için soğukkanlılığım bozuldu.

Kahkahası odanın içinde yankılandı, taş duvarlardan sekerek buz gibi omurgamdan aşağı ürperdi. Düğün yemeğinde kullandığı kontrollü, zarif kıkırdama değildi bu; daha eski, daha vahşi, insan boğazından çıkmaması gereken bir sestti.

Valen, etrafımda yavaşça bir daire çizerek, "Bu, babana sorulması gereken bir soru," dedi. Arkamda durdu, nefesi boynuma sıcak bir şekilde değdi ve beni yavaşça aileme doğru çevirdi. "Ancak ondan pek bir cevap alacağını sanmıyorum."

Ses tonundaki bir şey beni ona bakmaya itti ve gördüklerim damarlarımdaki kanı dondurdu.

Valen değişiyordu.

Etrafındaki hava, yaz taşlarından yükselen sıcaklık gibi dalgalanıyor, silueti bulanıklaşıyor ve değişiyordu. Sanki giydiği deri sadece atılan bir kostümdü, gerçeklik geri çekilerek daha büyük, başka bir dünyaya ait bir şeyi ortaya çıkarıyordu. Boyu uzadı, teni cilalı bakırın zengin rengine büründü, yüzeyin altında erimiş altın gibi damarlar belirdi. Yüz hatları keskinleşti, elmacık kemikleri jilet gibi oldu, çenesi acımasız bir çizgiye dönüştü. Ama en dramatik dönüşümü gözleri yaptı. Göz beyazları kayboldu, irisleri genişledi ve tüm bakışları sonsuz bir siyah boşluğa dönüştü, sanki yıldızlar arasındaki boşluğa bakıyormuş gibiydi, dudaklarım inanmazlıkla aralandı.

Tanrılara inanmamıştım. Hiçbir zaman inanmamıştım. Rahipler onlardan fısıltılı, saygılı bir tonla bahsettiklerinde bile, öğretmenlerim onların acımasız oyunları ve değişken lütufları hakkındaki efsaneleri anlattıklarında bile, bunları insanların anlayamadığı şeyleri açıklamak ve sorgulamaktan korkanları kontrol etmek için uydurulmuş hikayeler olarak görmezden gelmişim. Eski dinler, unutulmuş inançlar; daha batıl inançlı bir dönemin kalıntılarıydı, hepsi bu.

Oysa burada, eski metinlerde tanıdığım, korkunç ve muhteşem bir gerçekliğe sahip kibrimin kanıtı duruyordu.

Kan ve Fetih Tanrısı Vharok, kocamın yerinde duruyordu.

Dizlerim titremeye başladı ama güçsüzlük göstermeyi reddederek onları sıkıca tuttum. Zihnim, bildiklerimle gördüklerimi uzlaştırmaya çalışarak hızla çalışıyordu. Eğer Valen, Vharok ise, eğer Kan Tanrısı Nocthar Kralı kılığına girmişse, o zaman bu dünya, evliliğimiz, krallıklarımız arasındaki siyaset hakkında anladığımı sandığım her şey, daha büyük bir aldatmacanın içine örülmüş bir yalandı.

Odayı yırtan boğuk bir çığlık, dikkatimi önümdeki Tanrı Kral'dan uzaklaştırdı. Babam kaskatı kesilmişti, çırpınışları birdenbire çılgınca, umutsuz bir hal almıştı. Genellikle soğuk ve hesapçı olan gözleri, tanıma ve çıplak bir dehşetle açılmıştı. Bu, yenilgiyle yüzleşen bir kralın korkusu

değil, uzun zamandır gömülü olduğunu sandığı bir kabusla yüzleşen bir adamın ilkel dehşetiydi.

O biliyordu.

Babam onu tanıyordu.

Tanrı, ağır adımlarla kürsüden indi; her adım sesi, taş zeminde ince titreşimler yaratacak kadar ağırdı. Yanımdan geçti, tüm dikkati ayaklarının dibindeki bağlı krala odaklanmıştı. Odadaki sıcaklık yükselmiş gibiydi; alnımdaki ter damlaları, daha önce hissettiğim soğukluğa keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Vharok babamın önünde çömeldi, başını öyle bir şekilde yana eğdi ki, onun insan olduğunu düşündüğüme inanamadım. "Beni hatırladığını görmek beni mutlu etti. Yedi yıl ayrı kalmak için çok uzun bir süre." Sesi mırıltı gibiydi, neredeyse eğleniyordu, ama yüzeyin altında kadim bir şey gizleniyordu.

Babamın çırpınışları şiddetlendi, iplerin etine saplandığı yerlerden kanlar akıyordu. Ağzındaki bezden dolayı boğuk, çaresiz sesler çıkararak konuşmaya çalıştı. Yanında, Ira ve Cordelia gözyaşları içinde şaşkın bakışlar değiştirdiler, üvey kardeşlerim ise sanki yakınlıkları onları yaşanan dehşetten koruyabilecekmiş gibi birbirlerine daha da sokuldular.

"Sana geri döneceğimi söylemiştim," diye devam etti Vharok, babamın yüzüne dokunmak için elini uzatarak; bu dokunuşun şiddeti değil, daha korkutucu bir şefkati vardı. "Sana yaptıklarının hesabının sorulacağını söylemiştim. Zincirler için, sunaklar için, hiç durmayan kan için." Parmağını babamın yanağında gezdirdi, deriyi kesmeden eti açtı. "Unuttuğumu mu sandın? Tanrıların sözlerini tutmadığını mı?"

Bu sözler bana hiç mantıklı gelmedi. Zincirler mi? Sunaklar mı? Pragmatik ve şüpheli babamın bu kadim güce sahip varlıkla ne gibi bir bağlantısı olabilirdi ki?

"Yine de size teşekkür etmeliyim," diye fısıldadı Vharok, babamın kulağına yaklaşarak. "Eğer iktidar hırsınız bu kadar güçlü olmasaydı, beni asla aramazdınız. Beni ölümlü dünyanıza sürüklemeyi, iradenize bağlamaz, bu diyarı fethetmenize yardım edebileceğimi düşünmezsiniz." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ve ben de kızınızı asla bulamazdım."

Vharok'un bakışları kısa bir an için bana kaydı, o dipsiz gözlerinde hesapçı bir şeyler vardı. "Hiçbir fikri yok, değil mi? Bunu ondan sakladın."

Babama döndü, daha da yaklaştı, dudakları neredeyse babamın kulağına değiyordu ve anlayamadığım bir şeyler fısıldadı; sadece ona yönelik bir

şeydi. Her neyse, babamın gözleri daha da irileşti, ağzındaki bezden kurtulan yaralı bir hayvanın çıkardığı sese benzer bir ses çıktı.

Vharok, herkesin duyabileceği şekilde daha da yüksek sesle devam etti: "Bana yaptığın her şeyi ona da yapacağım." Biraz geri çekildi, acımasız gülümsemesi genişleyerek omzunun üzerinden benim bakışlarımla buluştu. "Neyse ki, intikamımın her anına şahit olacaksın, çünkü ruhunun yakın zamanda ele geçirileceğine inanmıyorum."

Babamın boğuk çığlıkları odayı yırtıp geçti, korkunun, umutsuzluğun ötesinde bir sestti bu. Ölümün onun kurtuluşu olmayacağını, sadece acılarının başlangıcı olacağını aniden anlayan bir adamın sesiydi bu.

Bu nasıl oluyordu? Neler oluyordu?

Vharok doğruldu, bedeni tekrar dalgalanarak ölümlüler dünyasında takmayı seçtiği maske olan Valen olarak yeniden ortaya çıktı. Geçiş o kadar pürüzsüz, o kadar eksiksizdi ki, gerçek halini kendi gözlerimle görmemiş olsaydım, bunun gerçekten olup olmadığını bile şüphe edebilirdim.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, hiçbir tören yapmadan Valen, ışığı içine çekiyormuş gibi görünen garip, koyu renkli metalden yapılmış kılıcını çekti. Kılıcın kınından çıkarken çıkardığı ses, neredeyse şehvetli bir beklentiyle dolu bir iç çekiş gibiydi.

Ve tek bir akıcı hareketle, bıçak mükemmel bir yay çizerek aşağı indi.

Darbe o kadar hızlı, o kadar isabetliydi ki, bir an için hiçbir şey olmadı. Sonra, sanki zaman olayı yakalamış gibi, babamın kopmuş boynundan kan fışkırdı, başı ıslak bir sesle taş zemine düştü; biliyordum ki bu ses sonsuza dek rüyalarımın girecekti. Babamın gözleri hâlâ açıktı, hâlâ farkındaydı, dudakları hâlâ kıpırdıyordu; belki de ismimi, belki bir küfürü, belki de bir af dilemeyi söylüyordu. Bunu asla bilemeyeceğim.

Taht odası çığlıklarla yankılandı.

Ira'nın soğukkanlılığı tamamen bozuldu, babamın bedenine doğru atılırken çığlığı havayı deldi, bağlarını umursamadı. Cordelia öne doğru yığıldı, ağzındaki bez yüzünden kusuyordu, üvey kardeşlerim ise feryat edip çırpınarak, onları kavrayan parmaklar gibi uzanan kan gölünden uzaklaşmaya çalışıyorlardı.

Donakalmıştım, kıpırdıyamıyordum, gözlerimi ondan ayıramıyordum. Bu benim babamdı—bana hiç sevgi göstermemiş, soyadını bile vermemiş, mesafeli kral. Annemin tacını başıma taktıktan sonra beni, görünüşe göre başından beri düşmanı olan bir canavara teslim etmişti. İyi bir baba olmamıştı, hatta özellikle iyi bir adam bile olmamıştı, ama kanı şimdi taht

odasının zeminini lekelemişti ve biliyordum ki, yakında ailemin geri kalanı da ona katılacaktı.

Sanki sessiz bir emre cevap veriyormuş gibi, Nocthari muhafızları korkunç bir hızla hareket ettiler. Meşale ışığında çelik parıldadı ve ailem birer birer cansız yığınlar halinde taşların üzerine yığıldı. Önce Ira, sonra Cordelia, ardından yaş sırasına göre kardeşlerim—en küçüğü en son, küçük bedeni kardeşlerinin üzerine grotesk bir uzuv ve kan yığını halinde düştü.

Her şey bir anda olup bitti. Bir nefes ile diğer nefes arasında altı hayat sona erdi.

Çılgılık atmadım. Bayılmadım. Çaresizlikten dizlerimin üzerine çökmedim. Kan kokusu havayı doldururken, dilimde kalın ve bakırımsı bir tat bırakırken, olduğum yerde mihlanmış gibi durdum. İçimde bir şey çok sessizleşmiş, çok durgunlaşmıştı. Şokun veya kederin ötesinde, soğuk, net bir kesinliğin kök saldıdığı bir boşluk. Bunu hatırlayacaktım. Bu anı kalbime saplanmış bir bıçak gibi yanımda taşıyacaktım ve bir gün, bir şekilde, Valen'i—Vharok'u—bu gece dökülen her damla kanın bedelini ödetecektim.

O katliamın ortasında Valen bana döndü, yüzünde az önce olanlardan hiçbir iz yoktu. Ailemin kanından oluşan bir gölün içinde durmak yerine, sanki ilginç bir tabloyu inceliyor ya da akşam yemeğinde hangi şarabı servis edeceğine karar veriyordu.

“Yeniden bir araya gelmek çok sıkıcı olabiliyor,” diye belirtti, bir zamanlar Cordelia'nın en incelikli mücevheri olan şeyin üzerinde kılıcını temizlerken. “Ama bence gerekli. Birlikte hayatımıza başlamadan önce bir kapanış.” Kılıcını kınına soktu ve bana doğru yaklaştı, tam durduğum yerde durdu. “Görünüşe göre tatsız bir balayı bizi bekliyor, kraliçem. Size anlatacak çok şey, gösterecek çok şey var.” Uzandı, parmağıyla yanağımın kıvrımını okşadı, parmak izi ıslaklık bıraktı. “Ama önce babanıza verdiğim sözleri yerine getirmeliyim.”

Görünmeyen bir işaretle, muhafızlar arkamdan beni yakaladı, kaba eller kollarımı ezici bir güçle kavradı. Beni geriye doğru, kapılara doğru, bir mezarlığa dönüşmüş olan taht odasından uzaklaştırmaya başladıklarında direnmedim. Ne anlamı olacaktı ki? Sayıca azdım, güçsüzdüm; henüz anlamaya yeni başladığım güçlerin pençesinde bir ölümlüydüm.

Ama bakışlarımı indirmedim. Başımı eğmedim. Beni koridorun karanlığına çekerlerken, gözlerim Valen'inkilerle kilitli kaldı, aramızda sessiz bir söz geçti.

Bu henüz bitmemişti.

Taht odasının kapıları arkamdan gürültüyle kapandı ve muhafızlar, bir zamanlar evim olan koridorlardan kasvetli yürüyüşlerine devam ettiler. Beni nereye götürdüklerini ancak tahmin edebilirdim. Belki zindanlara, belki de Valen'in başlattığı sapık oyunu sürdürebileceği özel olarak hazırlanmış bir odaya.

Sonra başımın arkasına öyle sert bir şey çarptı ki, gözlerimin önünde yıldızlar uçuştı. Sendeledim, dizlerim sonunda beni taşıyamadı. Bilincimi kaybederken, son düşüncem hâlâ başımın üzerinde duran annemin tacıydı.

Sonra her yer karanlığa gömüldü.

İKİNCİ BÖLÜM

UMUTSUZLUK

ON BİRİNCİ BÖLÜM

TAŞ BİR KUCAKLAMA

Uyandığımda öyle yoğun bir karanlığa gömülmüş gibi hissettim ki, boğuluyormuş gibiydim.

Akciğerlerim sonsuz karanlığın baskısına karşı mücadele ederken kasıldı, zihnim ise nerede olduğumu ya da oraya nasıl geldiğimi kavrayamadan dönüp duruyordu. Altımdaki taş, vücudumdan kötü niyetli bir verimlilikle ısıyı çekiyor, çürüme kokusuyla bayat ve yoğun hava burnumun içine yapışuyordu. Bir anlığına, hiçbir şey hatırlamadım.

Sonra acı çiçek açtı, birer birer uyanan ağrıların senfonisi. Yaralı, yırtılmış ayaklarım. Kaburgalarım ve kollarımda beliren morluklar. Dilimi zımpara kağıdına çeviren yakıcı susuzluk. Kıpırdandım ve ince ipek sabahlığım çuval bezi gibi tenime sürtündü. Bu hareket, içimde mide bulantısı dalgaları yarattı ve yanıma kıvrılıp yanağımı nemli taş bastırdım, sanki soğukluğu beni bilincime bağlayacakmış gibi.

Yükselen bir gelgit gibi, anılar bir öncekinden daha korkunç bir şekilde öne fırladı. Boş bir inançla ettiğim evlilik yeminlerim. Valen beni kendine bağlarken kanın kana karışması. Şatoda aniden yükselen korkunç çığlıklar. İpek sabahlığımı sıkıca tutarak koridorlarda umutsuzca kaçışım, Lysa'yı ararken mermer zeminlerde kanlı ayak izleri bırakmam.

Küçük kız kardeşimi saklanırken bulduğumu, minik bedeninin korkudan titrediğini hatırladım. Isolde'nin, Lysa'yı kollarım arasından alırken gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü hatırladım. Valen'in, ailemi teker teker idam ederken gözlerindeki acımasız kesinliği, bedenlerinin taht

odasının zeminine terk edilmiş oyuncak bebekler gibi yığılıp kaldığını hatırladım.

Boğazımdan çığlıkla hıçkırma arasında bir ses koptu ve avucumu taş zemine sertçe vurdum, kolumda yayılan keskin acıyı kucakladım. Acı, hayatta olduğum anlamına geliyordu. Acı, bunun gerçek olduğu anlamına geliyordu.

“Hayır,” diye fısıldadım, kelime kurumuş boğazımı tahriş ediyordu. “Hayır, hayır, hayır.”

Kaslarımın acıdan verdiği tepkiye aldırmadan kendimi doğrulttum. Ellerim uzandı, boğucu karanlığa doğru körü körüne uzanıyordu. Sağımda taş duvar. Altımda taş. Dizlerim üzerinde sürünerek ilerledim, ellerim önümdeki zemini taradı ta ki soğuk metale ulaşana kadar. Demir parmaklıklar. Bileğim kadar kalın demir parmaklıklar, her iki tarafta da taşın derinlemesine yerleştirilmişti.

Bir hücre. Vareth'in sarayının altındaki zindanlarda bir hücredeydim. Hakkında sadece fısıltılar duyduğum, hainlerin ve taş düşmanlarının çürümeye ve unutulmaya bırakıldığı zindanlardı bunlar.

Ama taş bendim. Ya da kanla ıslanmış bir gün için öyleydim.

Parmaklarımı demir parmaklıklara doladım ve çaresizliğin bana verdiği tüm güçle onları salladım. En ufak bir titreme bile göstermediler. Yüzümü aralarına bastırdım, hiçbir rahatlama sunmayan karanlığa baktım.

“Muhafızlar!” Sesim titredi, hücremin duvarlarının ötesine ulaşamayacak kadar acınası bir hırıltıydı. Acı içinde yutkundum ve tekrar denedim. “Valen! Korkak! Beni dışarı bırak!”

Bana sadece sessizlik cevap verdi, uzaktan gelen su damlaması ve duvarlardaki görünmeyen haşerelerin tırmalama sesleri arasında. Yumruklarımı parmaklıklara acı yayılncaya kadar vurdum ama soğuk demir hiçbir tepki vermedi. Dizlerim taş zeminden ağrıyordu ama uyandığım köşeye geri çekilmeye kendimi bir türlü ikna edemedim.

Parmaklıkları takip ederek sola doğru ilerledim, hapishanemin boyutlarını haritalandırdım. Hücre küçüktü; tahminen her yöne altı adım kadar. Üç duvarı sağlam taştan, bir duvarı ise koridor olduğunu tahmin ettiğim yere bakan parmaklıklardan oluşuyordu. Pencere yoktu. El feneri tutacağı da yoktu. Karanlıktan ve yavaş, yıpratıcı bir ölüm vaadinden başka hiçbir şey yoktu.

Nefesim hızlandı, sığlaştı. Duvarlar içeri doğru bastırıyormuş gibiydi. Üzerimdeki sarayın ağırlığını, beni gökyüzünden ayıran tonlarca taşı hayal

ettim. Bir daha güneş ışığı görebilecek miydim? Yüzümde bir esinti hissedebileceğim miydim? Yoksa burada, karanlıkta yalnız başıma, bedenim kemiklerden başka bir şey kalmayana kadar unutulmuş bir halde mi ölecektim?

Hayır. Ölmezdim. Böyle ölmezdim. Lysa bir yerlerde bana ihtiyaç duyarken asla.

Lysa. Onun düşüncesi, boğucu karanlığın içinde bir ışık noktası gibiydi. Onu kucağıma almıştım, o gecenin kaosunda onu taşırken küçük, sıcak bedenini kendi bedenime karşı hissetmiştim. Onu Isolde'nin yetenekli ellerine bırakmıştım. Onların geceye karışıp kayboluşunu izlemiştim.

Kaçmışlardı. Kaçmak zorundaydılar. Alternatifi düşünülemezdi bile.

Sırtımı soğuk taş duvara yaslayarak yere çöktüm ve dizlerimi göğsüme çektim. İnce ipek sabahlık hiç sıcaklık sağlamıyordu ama yine de kollarımı kendime doladım, vücudumda yankılanan titremeleri dindirmeye çalıştım.

"Onlar güvende," diye mırıldandım, sanki bu sözleri söylemek onları gerçeğe dönüştürebilirmiş gibi. "Lysa güvende. Isolde onu koruyacak."

Peki ya diğerleri? Babam, Valen'in kılıcının tek bir darbesiyle başı kesilmişti. Kraliçe Ira, son anlarında zarif yüz hatları dehşet içinde buruşmuştu. Beni hiç sevmemiş ama böyle bir sonu hak etmeyen üvey kız kardeşim Cordelia. Üvey erkek kardeşlerim, kapılarına ölümü getiren güçleri anlayamayacak kadar küçüktüler. Hepsi gitmişti, kanları taht odasının zeminine bulaşırken ben çaresizce izliyordum.

Ve Valen. Nocthar Kralı Valen. Kocam. Ölümlü bedene bürünmüş bir tanrı.

Göğsümden histerik bir kahkaha yükseldi. Bir tanrı. Bir tanrıyla evlenmişim. Bağlanma ritüelimizin kanı kurumadan ailemi katleden bir tanrıyla. Beni kendi zindanlarıma atan bir tanrıyla. Ne tür bir kâbusun içine düşmüştüm? Bu ne tür bir cehennem masalıydı?

Kan ve Fetih Tanrısı'nı sadece babamın çalışma odasında bulduğum bir resimden biliyordum. Vareth, İkiz Tanrıçalara tapan bir krallıktı ve diğer tanrılarla ilgili her türlü çalışma neredeyse yasaktı. Evlendiğim şey hakkında esasen hiçbir şey bilmiyordum ve kendimi ciddi bir dezavantajda hissediyordum.

İçimden bir ah çektim ve kocamı beklemek için yerime oturdum.

Karanlıkta kaybolmuş bir halde orada otururken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Saatler, belki günler. Açlık midemi kemiriyor, susuzluk ise boğazımı pençeler gibi tırmalıyordu. Hafif, huzursuz bir uykuya dalıp çıkıyor, en ufak seslerle irkiliyordum—bir farenin koşuşturması, uzaktan gelen bir kapının kapanmasının yankısı, eski sarayın gıcirtısı.

Bir noktada, ilk uyandığım köşeye geri süründüm, nemli taşın üzerine kıvrıldım, vücudumun üretebildiği azıcık ısıyı korumaya çalıştım. Kaçışı, intikamı, kederin ve korkunun ezici ağırlığından başka her şeyi düşünmeye çalıştım, ama düşüncelerim fırtınada yapraklar gibi dağıldı, toplanmayı reddetti.

Uyuyor olabilirdim ki duydum—uzaktan bir kapının açılma sesi, menteşelerin paslı bir çığlıkla protesto etmesi. Sonra ayak sesleri. Yavaş, ölçülü, kendinden emin. Taş zeminde botların tıkırtısı, yaklaşıyorlardı. Hücreme doğru yaklaşıyorlardı.

Kendimi doğrulttum, kalbim göğüs kafesinde gümbür gümbür atıyordu. Hücremin ötesindeki koridora ışık yayıldı; gün ışığı değil, bir el fenerinin sıcak turuncu parıltısıydı. Uzun süre karanlıkta kaldıktan sonra gözlerim acıyordu ve ani parlaklığa karşı gözlerimi kısarak elimi siper ettim.

Karanlık bir figür ışığa doğru adım attı ve onu anında tanıdım. Yüzünü göremesem bile, omuzlarının duruşunu, hareket tarzını tam olarak bilirdim. Etrafındaki hava yoğunlaşmış, tüylerimi diken diken eden bir güçle dolmuştu sanki.

Buna değerler.

Bir elinde tepsi, diğer elinde fener taşıyordu. Feneri karanlıkta göremediğim bir yere yerleştirdi, sonra hücreme yaklaştı. Onu şimdi net bir şekilde görebiliyordum: yüzünün keskin hatları, gece yarısı siyahı saçları, beni gözlemlediği insanlık dışı hareketsizlik. Sade kıyafetler giymişti, koyu renk pantolon ve bol bir gömlek, ama bir kralın, bir tanrının kibriyle hareket ediyordu.

"Çok kötü görünüyorsun," dedi, sesi yumuşak ve eğlence dolu bir tonda.

Cevap vermedim. Ona korkumun veya öfkemin tatminini yaşatmak istemedim.

Abartılı bir sabır ifadesiyle iç çekti ve tepsiyi yere bıraktı. Umursamaz bir hareketle tepsiyi parmaklıkların zeminindeki küçük bir açıklıktan içeri kaydırды; içinde yiyecek, su ve üstüne katlanmış, giysiye benzeyen bir şey vardı. Yaptıklarından sonra nezaketin alay konusu olmuş bir haliydi bu.

Susuz kalmış boğazım su için yalvarırken ve boş midem ekmek kokusuyla burkulurken, suyu almak için kıpırdamadım.

Hücremin karşısındaki duvara yaslanarak, "Yemek yemelisin," dedi. "Kendini aç bırakmak anlamsız bir hareket olur."

Titreyen uzuvlarıma rağmen başımı kaldırdım ve gözlerine baktım. Meşale ışığında gözleri, cilalanmış oniks gibi insan dışı bir parlaklıkla ışıldıyordu. Bakışlarının ağırlığı, canlı bir şey gibi tenimde geziniyor, değerlendiriyor, hesaplıyordu.

"Bir şey söyle," diye mırıldandı, sesi neredeyse yumuşaktı. "Keskin dilini duymayı dört gözle bekliyordum, kraliçem."

Zoraki bir gülümsemeyle, acı ve soğuk bir gülümsemeyle gülümsedim. "Ne söylememi istiyorsunuz?" diye sordum sonunda, sesim eski halinin hırıltısıyla. "Misafirperverliğiniz için minnettar olduğumu mu? Zindanınızda kalmaktan keyif aldığımı mı?"

Gülüştü yumuşak ve içten geliyordu, bu da onu herhangi bir öfke gösterisinden daha korkutucu kılıyordu. "İşte orada. Ruhunuzun çoktan kırılmış olabileceğinden endişelenmiştim. Bu hayal kırıklığı olurdu."

Parmakları eski bir dostunu selamlıyormuş gibi demir parmaklıkların üzerinde gezinirken, parmaklıklara daha da yaklaştı. Meşale ışığı yüzünün yarısını gölgeye düşürerek, hatlarını kadim ve kötücül bir şeye dönüştürdü. İnsanüstü karanlık gözleri, kadifeye iğnelenmiş bir böceği inceler gibi, kayıtsız bir merakla ve kaçamayacağımdan emin bir şekilde beni inceliyordu.

Sonunda içini çekti. "Ye, karım. Kendini aç bırakmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek, hele ki seninle ilgili planlarımı hiç değiştirmeyecek."

"Karım," diye tükürdüm zehir gibi. "Ben öyle miyim? Ellerindeki kan daha kurumadan beni buraya attın."

"Kan, tüm anlamlı bağların temelidir," diye yanıtladı, sanki bir çocuğa apaçık bir şeyi açıklıyormuş gibi. "Bizimki belki de hepsinin en anlamlısı."

Ona dik dik baktım, damarlarımda buz gibi bir tiksinti yayılıyordu. "Ne bağı? Ailemi katlettin. Tanıdığım herkesi yok ettin."

Valen, yumuşak ama anlamlı bir sesle, "Herkes için değil," dedi. "Bazen merhametli olabiliyorum."

Kalbim göğsümde tekledi ama yüz ifademi dikkatlice donuk tutmaya çalıştım. Lysa. Islope. Eğer bana bunları söylüyorsa, henüz onları yakalayamadığı anlamına geliyordu. Hala özgürdüler. Ama ne kadar süreyle?

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordum, sesimdeki titremeyi hiç sevmeyerek.

Valen çömeldi ve yüzünü parmaklıkların arasından benimkiyle aynı hizaya getirdi. "Birçok şey var, Mireille. Ama şimdilik, sadece içinde bulunduğun durumu anlamanı istiyorum."

Yakınlığı tüylerimi diken diken etti ama geri çekilmeyi reddettim. Şimdi zayıflık göstermek, oynadığı sapık oyunu daha da körükleyecekti.

"Durumum gayet açık," dedim. "Mahkum. Dul. Yetim. Hepsi sizin yüzünüzden."

"Dul mu?" Gülümsemesi yavaş ve korkunçtu. "Ben gayet hayattayım, kraliçem."

"Kocam, bir canavar olduğunu ortaya koyduğu an öldü."

Yüzünde bir anlık bir ifade belirdi—tam olarak öfke değil, ama taktığı kusursuz maskede bir dalgalanma. "Canavarlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ama öğreneceksin."

"İhtiyacım olan her şeyi biliyorum. Seni tanıyorum."

Parmaklıkların arasından uzandı, hareketi o kadar hızlıydı ki kaçamadım. Parmakları çenemi yakaladı, yüzümü yukarı doğru zorladı. Dokunuşu, güneşte çok uzun süre kalmış metal gibi yakıcı bir sıcaklıktı ve irkilmemi engelleyemedim. Başparmağı, sahiplenici bir aşinalıkla çenemin çizgisini takip etti, bu da boğazımda bulantı hissi uyandırdı.

"Canavarlardan sanki basit yaratıklarmış gibi bahsediyorsun," diye mırıldandı, nefesi yüzüme hafifçe değişiyordu. "Ama canavarlar yaratılır, Mireille. İhanetin ateşinde dövülürler ve terk edilmenin buzunda sertleşirler." Elini daha da sıktı, morartacak kadar değil ama gücünü hatırlatacak kadar. "Babana canavarlar hakkında sor. Ah, dur—soramazsın."

Dokunuşundan irkildim, damarlarımda zehir gibi yanan nefretin etkisiyle. "Babamdan bahsetme."

Valen, sesi birdenbire keskinleşerek, "Baban," diye araya girdi, "beni burada bu kadar uzun süre tuttuktan sonra onu neyin beklediğini çok iyi biliyordu."

Yutkundum, ağzımda kan ve korku tadı vardı. Zihnimde yüzlerce soru yanıp tutuşuyordu, ona fırlatılmayı bekleyen yüzlerce lanet vardı. Ama sonunda konuştuğumda, sesim kısık ve titrek bir halde, tek önemli şeyi sordum.

"Sana ne yaptı?"

Başını yana eğerek beni süzdü. "Baban," dedi, kelimeleri sanki tadını çıkarıyormuş gibi uzatarak, "tam bir koleksiyoncuymuş. Bunu biliyor muydun?"

Hiçbir şey söylemedim. Babam hakkında çok az şey biliyordum. Bütün hayatım boyunca beni kendinden uzak tutan, siyasi kazanç için beni bir canavarla evlendiren, gözlerinde korku ve pişmanlık karışımı bir ifadeyle bana bakarak ölen adam...

Ayağa kalktı ve hücremin dışında volta atmaya başladı, hareketleri akıcı ve yırtıcıydı. Her adımı kasıtlı, ölçülüydü, sanki sonsuza dek zamanı varmış gibi—ki sanırım öyleydi de.

"Sevgili Kralınız Aeldrin beni onlarca yıldır bu zindanlarda zincirledi." Gözleri meşale ışığında parlıyordu, kadim ve korkunç. "Beni demir ve kan büyüyle bağladı, hepsi de sadece birkaç kısıntı gücü için."

Kaşlarımı çattım, soğuğa ve onun delici bakışlarına karşı boş bir çaba olduğunu bilmeme rağmen, sabahlığımı daha da sıkıca üzerime çektim. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Valen'in dikkati, bıçak gibi keskin bir şekilde bana döndü. "Baban, ilahi olana, tanrılara takıntılı tek kral değildi. Bizi nasıl ele geçireceklerini anlatan birçok belge var, ancak çoğu başarısız oluyor." Altımdaki taşta titreşen alçak bir ses mırıldandı. "Aeldrin sadece diğerlerinden daha... hırslıydı."

Yaralı ayaklarımın yere sürtünmesiyle acı içinde kıpırdandım. "Ama sen bir tanrısın, değil mi?" diye sordum, kelimeler hâlâ dilimde yabancı geliyordu. "Neden kendini hapse attırdın? Neden sadece..." Tanrının neler yapabileceğini ifade edemeyerek belirsiz bir şekilde el kol hareketleri yaptım.

"Hapsedildi." Valen bu kelimeyi enfes bir şarabın tadını çıkarır gibi hissetti. "Gerçekte olanlar için ne kadar da nazik bir terim. Baban beni huzurumdan kopardı. Beni bir nevi tanrı gibi çağırdı, sonra da beni kendi iradesine bağladı ki..." Duraksadı, ifadesi sertleşti. "Kısacası, sorgulamasında çok titiz davrandı."

Aramızda havada asılı kalan bir ima vardı. İşkence. Babam Valen'e bu zindanlarda işkence etmişti.

"Anlamıyorum," dedim, sesim hayal kırıklığından titriyordu. "Eğer bu kadar güçlüyseniz, neden basitçe kaçmadınız?"

Valen, sorumdan sıkılmış gibi görünerek iç çekti. "Bazı kafesler demir parmaklıklardan daha karmaşıktır, Prenses."

Bu Tanrı-Kral çok sinir bozucuydu. "Kasap, hep bilmecelerle mi konuşuyorsun?"

Adımlarını tekrar atarken kıkırdadı. "Soruna cevap vermek gerekirse, serçe, bu zindanlar babanın zamanından çok önce, Vareth henüz bir kral bile olmadan önce inşa edildi. Ölümlü alemlerde benim gibi varlıkları tutabilecek sadece iki hücre kaldı. Ben ve akrabalarım diğerlerini yok ettik, ama bu hala ayakta." Bakışları, hücremi bitişik hücreden ayıran duvara kaydı.

"Ama nasıl?" diye ısrar ettim, anlamaya ihtiyacım vardı. "Bir tanrıyı kafese kapatmak nasıl mümkün olabilir?"

Valen, yumuşak bir tonla, "Hücrenin kendisi sadece taş ve demirden yapılmış," diye açıkladı. "Onu özel kılan şey, temeline oyulmuş runik yazılar ve zeminin altına gömülmüş kurbanlardır. Kadim bir güç, Prenses. Halkınızın unuttuğu ya da unutmayı seçtiği türden bir güç."

Bu bilgiyi anlamaya, babam, Vareth ve dünya hakkında bildiğimi sandığım her şeyle uzlaştırmaya çalıştım. "Neden akrabaların seni kurtarmaya gelmedi?"

Valen'in gülümsemesi birdenbire kötücül bir hal aldı, dişlerini göstererek bana gerçek doğasını hatırlattı. "Bu benim anlatacağım bir hikaye değil," dedi sesi birdenbire soğuklaşarak.

Aramızda, uzaktan gelen su damlamalarının sesi dışında hiçbir şey duyulmayan bir sessizlik çöktü. Kendimi, getirdiği dokunulmamış kıyafetlere, koyu renk kumaştan yapılmış sade bir elbiseye, hayatım boyunca bildiğim şıklıklardan çok uzak bir şeye bakakalmış buldum. Artık varoluşum böyle mi olacaktı? Eski evimin zindanında, paçavralar içinde, intikamcı bir tanrının insafına kalmış bir mahkum mu?

"Peki, sonra ne oldu? Bunca zamandır intikam için mi bekledin?" diye sordum, bu çarpık tarihi anlamaya çalışarak. "Benimle sadece... ne için evlendin? Babamın krallığını ele geçirmeni izletip sonra onu öldürmek için mi?"

Valen uzun bir süre beni süzdü, ifadesi anlaşılmazdı. "İntikam, karmaşık bir arzusunun basit bir kelimesidir, Prenses." Parmaklıkları kavrayarak parmaklıklara yaklaştı. "Babanın her şeyini kaybetmenin ne demek olduğunu bilmesini istedim. Güçsüz hissetmenin ne demek olduğunu. Benim gücümle inşa ettiği her şeyin gözlerinin önünde paramparça oluşunu izlemenin ne demek olduğunu."

Ona, tanrısal olduğunu iddia eden ama içinde böylesine ölümlü bir nefret barındıran bu varlığa bakakaldım. Titrek meşale ışığında gölgeler yüzünde dans ediyor, elmacık kemiklerinin keskin hatlarını, ağzının acımasız kıvrımını vurguluyordu. Tamamen insana benziyordu, hatta soğuk ve tehlikeli bir şekilde güzeldi.

"Gerçekten evli miyiz?" diye sordum sonunda, soru neredeyse duyulmuyordu. "Tanrıların ve insanların gözünde?"

Valen, hafif ve gizemli bir gülümsemeyle gözlerime baktı. "Evliyiz," diye onayladı, "ve sonsuza dek öyle kalacağız. Edindiğimiz yeminler, hayal bile edemeyeceğiniz şekilde bağlayıcıydı. Bunlar sadece güzel sözler değildi, Prenses."

Göğsüme kurşun gibi bir ağırlık çöktü. Sonsuz. Bu kelime zihnimde bir ölüm çanı gibi yankılandı.

Valen konuyu aniden değiştirerek, "Bir süreliğine ayrılacağım," dedi. "Devlet işleri dikkatimi gerektiriyor. Sonuçta eski krallığınız kendi kendini yönetmiyor."

"Ne kadar sürecek?" diye sordum, sesime sızan umutsuzluktan nefret ederek.

Omuz silkti, bu hareket, böylesine kadim bir güce sahip bir varlık için garip bir şekilde insaniydi. "İki hafta, belki daha uzun. Bir krallığı fethetmek ayrıntılara dikkat etmeyi gerektirir ve Vareth'in soylularını... yeni krallarının kalıcı olduğuna ikna etmemiz gerekiyor."

Bu durumun halkım için, babamın günahlarında veya Valen'in intikamında hiçbir payı olmayan Vareth vatandaşları için ne anlama gelebileceğini düşündükçe kalbim sıkıştı.

"Gitmeden önce şunu bilmelisiniz," diye ekledi, "kız kardeşiniz ve arkadaşları Dothra'ya sağ salim ulaştılar." Sesi rahattı ama gözleri tepkimi ölçmek için beni dikkatle izliyordu. "Hoş geldiniz."

Donakaldım, nefesim boğazımda düğümlendi. Kız kardeşim hayattaydı. Güvendeydi. Dothra, Anorath'ın hemen dışında bir şehirdi. İçime dolan rahatlama o kadar güçlüydü ki başım döndü ve kendimi toparlamak için avucumu soğuk demir parmaklıklara bastırmak zorunda kaldım.

"Bunu bana iyilik olsun diye mi söylüyorsunuz?" diye sordum, bu beklenmedik merhamete şüpheyle bakarak. "Yoksa bir tehdit mi?"

Valen'in gülüşü yumuşak ve içten bir eğlenceydi. "Her zaman çok güvensizsiniz, kraliçem. Bunu... gönüllü olarak verilen bir bilgi olarak kabul edin."

Yüzündeki yalanı görmek için dikkatlice inceledim. "Bunu neden bana söyledin? Neden onların kaçmasına izin verdin?"

"Belki de sandığınız kadar canavar değilimdir," dedi, ancak ses tonu benim onun hakkında ne düşündüğümü pek umursamadığını gösteriyordu. "Ya da belki de size umut vermekten zevk alıyorumdur. Av, avın bir şansı olduğuna inandığında her zaman daha tatmin edici olur."

Tüylerim diken diken oldu. "Eğer onlara zarar verirsen..."

"Neyi?" diye araya girdi Valen, sesi hâlâ hoş ama bir uyarı tonuyla karışık. "Konumunu hatırla, karım. Pazarlık edebileceğin hiçbir şey yok, tehdit edebileceğin hiçbir şey yok."

Haklıydı ve ikimiz de bunu biliyorduk. Çaresizdim, kafese kapatılmıştım, onun insafına kalmıştım.

Gitmek için döndü, ancak bitişik hücrenin yakınında durdu. Parmaklıklara yaklaşarak gülümsedi; dudaklarındaki hafif, acımasız kıvrım kanımı dondurdu. "Hâlâ yemek yemeyi reddediyorsun, anlaşılan," diye mırıldandı içeridekine. "Böyle bir gurur sana hiç yakışmamış."

Sonra doğruldu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Prenses, o duvardan uzak durmanız sizin için daha iyi olabilir. Bazı şeyler rahatsız edilmeden bırakılsa daha iyidir."

Kalp atışlarım göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyordu. Bu karanlıkta yalnız değil miydim? Yan hücremde başka biri mi çile çekiyordu, Valen'in özellikle dikkatini çeken başka biri mi? Babam tarafından yakalanan başka biri mi?

Bu son sözlerle ayrıldı, ağır dış kapı arkasından öyle bir kesinlikle kapandı ki, nefesim kesildi sanki. Karanlık tekrar çöktü, ama şimdi farklıydı, yakındaki başka bir varlığın farkındalığıyla doluydu.

Sessizlik uzadı, sadece o sinir bozucu su damlaması ve görünmeyen farelerin tıkırtısı duyuluyordu. Dudaklarımı ıslattım, hücrelerimizi ayıran duvara doğru ilerlemeden önce cesaretimi topladım.

"Orada kimse var mı?" diye usulca seslendim, kendimi taşa yaslayarak.

Hiçbir yanıt gelmedi, en ufak bir hareket bile duyulmadı. Valen sadece acımasız bir oyun mu oynuyordu, bu yalnızlıkta bir müttefikim, bir arkadaşım olduğuna beni inandırmaya çalışıp sonra da başka bir aldatmacayı mı ortaya çıkaracaktı?

Sonra bir ses geldi. Bir ses değil, yavaş, bilinçli bir kazıma sesi. Metalin taşa sürtünmesi, ritmik ve amaçlı. Sonra tekrar sessizlik.

Nefesimi tuttum, bekledim, tüm duyularım tetikteydi.

"Küçük bir ceylan," diye bir ses geldi sonunda, o kadar alçaktı ki neredeyse duyamadım. Bir erkeğin sesiydi, kullanılmamaktan dolayı kaba ama kabalığının altında kültürlü bir tondaydı. "Ormanda kaybolduk mu?"

Alaycı sevgi sözcüğü tüylerimi diken diken etti. Beni huzursuz etti, vücudum yakınımda bir yırtıcı hayvan olduğunu hemen fark etti. Yine de onu göremiyordum, dost mu düşman mı olduğunu, ölümlü mü yoksa ölümlü beden giymiş başka bir esir tanrı mı olduğunu anlayamıyordum.

"Kimsiniz?" diye sordum, taşın demirle birleştiği duvarın köşesine daha da yaklaşarak, komşumu görebilmek için gözlerimi yorarak.

Karanlığın içinden yumuşak, mizahsız bir kıkırdama yankılandı. "Önemli biri değil. Sadece koleksiyondaki bir başka kupa. Babanın hırsının bir başka tutsağı."

Kalbim yerinden oynadı. Babama karşı bir suçlama daha, Kral Aeldrin'in görünürdeki günahlarının gizemine bir katman daha eklendi.

"Babamı tanıyor muydunuz?" diye sordum, bu kâbusu anlamlandırmaya yarayacak herhangi bir bilgi kırıntısına umutsuzca umut bağlamıştım.

Sürtünme sesi tekrar geldi, ardından metal bir şıkırtı duyuldu; zincirlerin taşa sürtündüğünü fark ettim.

"Ah evet," diye yanıtladı ses, sertliğine rağmen tonlamasında belirgin bir gülümseme vardı. "Babamı çok yakından tanırdım. O da beni tanırdı." Adını koyamadığım bir şeyle ağırlaşmış bir sessizlik. "Ve şimdi de kızını tanıyacağım anlaşılan. Ne kadar da hoş bir simetri."

Sözleri üzerine omurgam gerildi. Hücremin ötesindeki karanlıkta kim ya da ne bekliyor olursa olsun, onunla karşılaşmamın Valen'le yüzleşmemden daha az tehlikeli olmayacağını hissettim.

Belki de daha da fazla.

Parmaklıklardan geri çekildim, gölgelerin en yoğun olduğu hücremin en uzak köşesine sığındım. Orada, soğuk taşa yaslanarak dizlerimi kollarımla sardım ve aniden tanrılarla ve bilmecelerle konuşan mahkumlarla dolu bir dünyayı anlamlandırmaya çalıştım.

Avuçlarımı gözlerime bastırdım, ta ki göz kapaklarımda ardında ışıklar dans edene kadar; muhtemelen uzun bir süre boyunca göreceğim tek yıldızlar bunlar olacaktı.

Yarın, diye karar verdim, yiyip içmeye çalışacaktım, önümdeki zorluklar için gücümü koruyacaktım. Yarın, kaçışımı, intikamımı, hayatta kalmamı planlamaya başlayacaktım.

Ama bu gece, Valen'in gülümsemesinin hayaleti hâlâ peşimde dolaşırken, karanlıkta yalnız başıma, kendime bir anlık saf, ilkel bir korku yaşama izni verdim. Karşı karşıya olduğum şeyin büyüklüğünü kabullenmek için bir an... Bir tanrı tarafından hapsedilmiştim, anlamadığım bir kan büyüsiyle ona bağlıydım, sevdiğim ve güvendiğim herkesten ayrılmıştım.

Hıçkırıklarımı bastırmak için yumruğumu ağzıma bastırdım. Ağlamayacaktım. Yıkılmayacaktım. Ben Varethli Mireille'dim, bir kralın gayrimeşru kızı, bir canavarın karısıydım. Ve bir şekilde, bu kâbusu kendi lehime çevirmenin bir yolunu bulacaktım.

Sonsuza dek sürse bile.

ON İKİNCİ BÖLÜM

KARANLIK GÜNLER

Bedenim altımdaki taşların hatlarını öğrenmişti, üç bitmek bilmeyen tecrit gününde ezberlediğim bir rahatsızlık haritasıydı bu.

Soğukluk çoktan etimi aşmış kemiklerime işlemişti, tanıdığım herhangi bir saray mensubundan daha sadık, sürekli bir yoldaşı. Hareketim ayaklarımda uyuşuk bir sızı uyandırınca irkildim; kalenin koridorlarında yaptığım umutsuz kaçıışın anıları, kırık vaatlerin parçaları gibi etime işlemişti.

Uzaktan bir yerlerden su damlıyordu, düşüncelerime düzenli ama düzensiz bir eşlik ediyordu. Damla. Duraklama. Damla. Damla. Duraklama. Ölmekte olan bir şeyin son nefesleri gibi. Zamanı o damlalarla ölçmüştüm, gerçekliğin ezici ağırlığını biraz uzakta tutan, nafile bir hassasiyet egzersiziydi bu.

Koridorun en ucundaki kapının, ihmal edilmiş menteşelerin protestosuyla açılmasıyla sessizlik aniden bozuldu. Ağır adımlar yaklaştı, her biri kasıtlı, acele etmeden. Vareth'in muhafızları, bir zamanlar benim muhafızlarım, şimdi Valen'in muhafızları, ayın doğuşu kadar güvenilir bir programa uyuyorlardı. Günde iki kez geliyorlar, kahvaltı ve akşam yemeğini aynı duygusuz verimlilikle işaretliyorlardı.

Sırtımı dikleştirdim, yaralı bir hayvan gibi kendi içime kapanmış halde bulunmayı reddettim. Valen'in bana getirdiği elbisenin koyu renkli kumaşı —sade, süssüz ve kullanışlı bir şey— üç gün boyunca sulu çorba ve bayat ekmek yedikten sonra üzerimde bol duruyordu. Bir zamanlar sadece ipek ve

kadife bilen, şimdi ise hapishane duvarlarımın her santimini zayıflık arayarak keşfetmekten nasırlaşmış avuçlarımla elbiseyi düzelttim.

Gardiyan belirdi, geniş omuzlu silueti koridordan sızan azıcık ışığı engelliyordu. Gölgede kalan yüzünde, mahkumları insan olarak görmenin işi imkansız kıldığını öğrenmiş birinin duygusuz maskesi vardı. Kocaman bir elinde tahta bir tepsi taşıyor, diğer eli ise kılıcının kabzasındaydı; bu önlem, aşağılayıcı olmasaydı gülünç olabilirdi. Yalınayak ve silahsız, keder ve açlıktan gücüm tükenmiş halde ne tehdit oluşturabilirdim ki?

“İyi akşamlar,” dedim, cevap vermeyeceğini bilmeme rağmen. Üç gündür denemeye çalıştığım konuşma, buz gibi bir sessizlikten başka bir sonuç vermemişti. İlk umutsuz günde sorular sormuş, emirler vermiş, hatta yalvarmıştım. Şimdi ise sadece bir insan sesi duymak için konuşuyordum, kendi sesim olsa bile. “Yukarıda hava güzel olmalı. Getirdiğiniz havada yağmur kokusu alamıyorum.”

Tepsiyi parmaklıkların zeminindeki küçük açıklıktan içeri iterken gözleri çok kısa bir an için bana doğru kaydı. Gözlerimle karşılaşmamıştı ama varlığımı fark etmişti, bu da bir şeydi. Belki de Valen, Vareth muhafızlarının insanlığını tamamen yok edememişti. Ya da belki de bu sadece acıma duygusuydu, en işe yaramaz duygulardan biri.

Tepside, bu yeni gerçeklikte yemek diye adlandırılan şeyler vardı: şeffaf olacak kadar ince bir et suyu dolu tahta bir kase, tazeliğini çoktan yitirmiş bir parça ekmek ve en azından temiz görünen bir bardak su. Lanetliler için bir ziyafet.

Mahkemede bir sunuyu kabul eden düşes gibi, kaskatı bir şekilde başımı salladım. Muhafızın ağzı seğirdi, sonra kayboldu, o da gitti; zindan kapısı kemiklerimde yankılanan bir kesinlikle kapandı.

Tepsiye uzanırken midem duyulur bir gurultuyla onurumu ele verdi. Açlık tuhaf bir yoldaş olmuştu; bazen keskin ve talepkar, bazen de neredeyse unutabileceğim uzak, donuk bir ağrı. Parmağımı çorbaya batırdım, en iyi ihtimalle ılık olduğunu gördüm. Soğuktan daha iyiydi, diye düşündüm, ama hafıza acımasızca buharı tüten, mis kokulu güveç dolu kaselerin, tereyağıyla parıldayan taze pişmiş ekmeklerin, yaz güneşinin tadını taşıyan şarabın görüntülerini canlandırdı.

Yavaş yavaş, metodik bir şekilde yedim, her lokmanın tadını çıkarmaya çalıştım. Ekmek boğazımı sıyrırken, su yudumlarıyla yemeğimi kontrol ettim; bu kıt yiyeceklerin bir sonraki sevkiyata kadar bedenimi ve ruhumu

ayakta tutması gerektiğini bilen birinin dikkatli hassasiyetiyle tüketimimi ölçtüm.

Yemeğimi bitirdikten sonra tepsiyi kenara koydum ve sertleşmiş kaslarımın protestosunu ve henüz tam iyileşmemiş kesiklerden kaynaklanan yeniden başlayan acıyı umursamadan ayağa kalktım. Ayağa kalkmak başımın daha şiddetli zonklamasına neden oldu, kalbimin ritmini yankılayan ritmik bir zonklama. Yine de, bu küçük direniş eyleminden bile vazgeçmek istemeyerek kendimi dik durmaya zorladım.

Hücremin sekiz adım altı adım ölçülerinde olduğunu artık biliyordum; kafese kapatılmış bir hayvan gibi kaçış yolu ararcasına çevresini yüzlerce kez saymıştım. Duvarlar eski taştandı, sağlam ve umursamazdı, sayısız yılın sessiz tanıklığının izlerini taşıyordu. Parmaklarımı bir kez daha duvarlarda gezdirdim, çatlakları, gevşek harcı, önceki incelemelerin gözden kaçırmış olabileceği herhangi bir zayıflık belirtisini aradım.

Hiçbir şey yoktu. Vareth'in zindanlarının işçiliği, ironik bir şekilde, babamın gurur duyabileceği bir şeydi. Nesiller boyu yetenekli taş ustaları, bu duvarların, onları inşa edenler toprağa karıştıktan çok sonra bile ayakta kalmasını sağlamıştı. Alnımı soğuk taşa dayadım, kendime bir anlık yenilgiyi kabul etme izni verdim.

"Orada mısın?" diye fısıldadım hücremi bir sonraki hücreden ayıran duvara, gerçi yanımdaki kişinin gerçekten var olduğuna pek inanmıyordum.

Komşumla konuşmaya çalıştığımda her zaman sessizlikle karşılık aldım. Bazen, sadece bir anlığına, kendi nefesim olmayan bir nefes sesi duyduğumu sandım, ama o hiçbir zaman konuşma girişimlerime cevap vermedi.

Bakışlarımı yukarıdaki parmaklıklara çevirdim; gün ışığının son közleri, masmavi bir geceye karışıyordu. O parmaklıkların arasından bazen geçen bir bulutu, gökyüzünün bir parçasını, taş ve gölgenin ötesindeki bir dünyanın alaycı bir hatırlatıcısını görebiliyordum. Bu manzara hem teselli hem de işkenceydi. Hayatın, çektiğim acılara aldırmandan devam ettiğinin kanıtıydı, ama aynı zamanda bu duvarların ötesinde bir şeyin var olduğunun da kanıtıydı.

Karanlık şömineyi ele geçirirken, ısınmak için dizlerimi göğsüme çekerek yere çöktüm. Annemin tacı, istemeden, hoş karşılanmayan bir düşünceydi. Şimdi neredeydi? Valen, krallığım ve özgürlüğümle birlikte onu da bir ganimet olarak mı almıştı? Bu düşünce damarlarımda keskin ve net bir öfke dalgası yarattı.

Parmaklarım yumruk haline geldi, tırnaklarım avuç içlerime yarım ay şeklinde izler bıraktı. Acı hoş karşılanıyordu, gerçektir, mevcuttu. Her şey bir kabusla dönüşmekle tehdit edildiğinde, duyular dünyasına bir bağıdı. Buna katlanacaktım. Hayatta kalacaktım. Kendim için değil, kurtarılacak ne kalmıştı benden? Ama taç takan bir canavarın kontrolündeki bir dünyada hâlâ nefes alabilenler için.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ÇAPALAMA

Yeni bir rutine başlamıştım.

Bu, aklımın kalanını koruma özlemimden doğmuştu. Her gece gardiyan gittikten sonra, onları tekrarlardım; önemli olanların, hâlâ önemli olanların, varlıkları beni bu duvarların ötesindeki bir dünyaya bağlayanların isimlerini. Çok fazla isim değildi. Hiçbir zaman arkadaşlarımı mücevher gibi biriktirip başkalarının hayranlığı için sergileyen biri olmamıştım. Ama değer verdiğim birkaç kişiyi, unutulmaya terk etmeyecektim.

Her zaman olduğu gibi, ciğerlerimi hapishanemin nemli, küf kokulu havasıyla dolduran derin bir nefesle başladı. Sonra, sesim sessizliği zar zor bozarak fısıldamaya başladım: "Lysa... Isolde... Darius..." İsimler dualar gibi çıktı, her hece özenle oluşturulmuştu, sanki onları doğru telaffuz etmek, ait oldukları insanları, yani bizi güvende tutabilirmiş gibi.

"Lysa," diye fısıldadım tekrar, kapalı göz kapaklarımın ardında onun görüntüsünün belirmesine izin vererek. En küçük üvey kız kardeşim, neredeyse dört yaşında, babamızın altın sarısı bukleleri ve annesinin narin yüz hatlarına sahip. Dikkat çekmek istediğinde eteklerimi çekiştirme şekli, aynı hikâyeleri tekrar tekrar anlatmamı ısrarla istemesi... Kulelerden ve ejderhalardan kendilerini kurtaran cesur prenseslerin hikâyeleri.

Bugün onun doğum günü müydü? Umarım kutlayacak kadar hayattadır. Ah, pastayı ne kadar çok severdi.

Hareketsizlikten sertleşmiş kaslarımın protestosunu ve yırtılmış ayak tabanlarımdaki yeniden başlayan zonklamayı umursamadan, sendeleyerek

ayağa kalktım. Hareket şarttı. Bunu biliyordum, her ne kadar bu kadar uzun süre bu kadar küçük bir alanda hiç bulunmamış olsam da.

Üç adım ileri, dön, üç adım geri. Acınası bir döngü.

“Isolde.” Arkadaşım, sırdaşım. Sessiz yeteneği ve her şeyi bilen bakışlarıyla Isolde, ilk başta ona karşı bir kırgınlık duymuştum; babam adına beni izleyen bir çift göz daha. Ancak yıllar içinde aramızda gerçek bir bağ oluşmuştu, paylaşılan sırlar ve dile getirilmeyen anlayışlar üzerine kurulu bir güven.

Küllü sarı saçlarının tam tonunu, onu sade ama yine de saray modasına mükemmel şekilde uyan şekillerde nasıl topladığını hatırladım. Komik bir şey bulduğunda sol kaşının hafifçe kalkmasını ama nezaketin onu kahkaha atmaktan alıkoymasını. Elinin koluma uyguladığı nazik baskıyı, her kelimenin bir silah olabileceği bir dünyada çok şey anlatan sessiz bir iletişim biçimini.

İsimler birer çıpa gibiydi. Anlam ve anı barındırıyor, geçmişin tamamen kayıp gitmesini engelliyordu. Ben Vareth'li Mireille'dim, bir kralın gayrimeşru kızı, gerçek bir prensesin kız kardeşi, unvanımın ötesindeki kişiliğimi gören bir kadının arkadaşığıydım. Bu bağlantılar, damarlarımda akan kan kadar kesin bir şekilde beni tanımlıyordu.

Beş adım ileri, dön, beş adım geri. Çıplak ayaklarım taş zeminde neredeyse hiç ses çıkarmadı. Kendi hayatımda bir hayalet olmuştum, maddesiz, başkaları tarafından yazılmış bir öykünün kenarlarında dolaşan bir musallat.

"Isolde," diye fısıldadım son kez, sonra bir sonraki ismi söylemeden önce tereddüt ettim.

“Darius.”

Adı dilimde farklı bir his uyandırdı; Lysa'nınki gibi kıymetli, Isolde'ninki gibi rahatlatıcı değildi. Pişmanlık ve geçici zevkin, unutulmuş koridorlardaki gece yarısı karşılaşmalarının ve duygusal bağ olmadan yaşanan fiziksel yakınlığın ardından gelen tuhaf yalnızlığın tadını taşıyordu. Ama yine de onun adını söylemeliydim.

Kraliyet Muhafızları Komutanı, bakır rengi saçları ve ciddi anlarda bile gülümsemeyi içinde tutan ela gözleriyle Darius, bir oyalama, istenmemenin sürekli, donuk acısından başka bir şey hissetmenin bir yoluydu. Elleri nazikti, sözleri tatlıydı. Bana yalvardığı gibi onu hiç sevmemiştım. Bir erkeğe karşı bu duyguyu hissedebileceğimi düşünmüyordum.

Katliamdan sağ kurtulup kurtulmadığını merak ettim. Kraliçeyi ve Cordelia'yı savunurken cesurca savaşmış mıydı yoksa çabucak teslim olmuş muydu diye düşündüm. Bencilce, son anlarında (eğer gelmişse) beni hiç düşünmüş müydü diye merak ettim. Önemli olmamalıydı. Önemli değildi. Yine de kahkahalarının sonsuza dek susturulması düşüncesi göğsümde beklenmedik bir boşluk bıraktı.

"Darius," diye tekrarladım, onun benim için ne ifade ettiğini romantize etmeden kabul ederek. Soğuk gecelerde sıcak bir beden. Kemiklerime kadar işlemiş bir yaraya geçici bir merhem. Hepsi bu.

Yedi adım ileri, yön değiştir, yedi adım geri. Yıllarca her gün yüzlerini gördüğüm saray mensuplarının, öğretmenlerin, hizmetkarların isimlerini hatırlamaya çalıştım ama bulanık suda yüzen balıklar gibi elimden kayıp gittiler.

Bu durum, itiraf etmek istediğimden daha çok korkuttu beni. Beş gün tecrit altında kaldım ve zihnim beni ele veriyor, hafızama sıkıca yerleşmesi gereken şeyleri bırakıyordu.

En azından kendime sadece beş gün geçtiğini söylemişim. Ama karanlığın takvimi yoktu. Yemekler geliyordu, ama bazen yiyip yemediğimi, sadece yemek yemeyi hayal edip etmediğimi hatırlayamıyordum.

"Ben Mireille," dedim sesim şimdi daha güçlüydü, sessizliğe isyan ediyordum. "Vareth Kralı Aeldrin'in kızı ve..." Sözüm yarım kaldı, annemin adı asla çözemediğim bir gizemdi.

Fark etmez. Onu tanıyan herkes artık yoktu. Varlığı benimle birlikte silinip gidecekti.

Adımlarım giderek daha telaşlı hale geldi, sanki fiziksel hareket, benliğin yavaş yavaş aşınmasını engelleyebilirmiş gibi. Her adımda başım zonluyordu, yara sürekli olarak gücün ne kadar çabuk değişebileceğinin, insanın ne kadar kolay tutsak olabileceğinin hatırlatıcısıydı. Ayaklarımdaki kesikler yeniden açılmış, taşın üzerinde silik, kanlı izler bırakmıştı. Varoluşumun kanıtıydı bunlar; toza dönüştüğümde silinip gideceklerdi, acım da her şey gibi geçiciydi.

Anılar, rüzgârda titreyen mum alevleri gibi, tamamen sönme tehdidiyle yanıp tutuşuyordu. Babamın sesi—derin miydi yoksa sadece soğuk muydu? Valen'le nişan toplantıma giydiğim elbisenin rengi—yas için siyah, ama kumaş tenime nasıl değmişti? Dügün yemeğimde servis edilen ana yemek

—bir lokma bile yemiş miydim, yoksa birleşmemizin beklentisi iştahımı mı kaçırmıştı?

"Hatırla," diye emrettim kendi kendime, sesim titreyerek. "Her şeyi hatırla."

Ama hafıza seçicidir, amacına hizmet edenleri korur, geri kalanını atar. Geçmişimin sınırları çoktan belirsizleşmiş, ayrıntılar genellemelere karışmıştı. Sadece yoğun duyguların anları net bir şekilde aklımda kalmıştı... Darius'a kalede kalmayacağımı söylediğimdeki yüz ifadesi. Isolde'nin Lysa'yı kollarında ahırlara doğru koşarkenki kararlı bakışı. Tutamayacağımdan emin olduğum bir sözü verirken serçe parmaklarımızı birbirine kenetlediğimizde Lysa'nın gözyaşları.

"Lysa," diye tekrar başladım, listemin başına dönerek. Ama aklıma bir şey takıldı. Onunla ilgili tam olarak kavrayamadığım bir ayrıntı. Hep yanında taşıdığı o tahta bebeğin adı neydi? Boyası dökülmüş, kolu eksik olan ve yerine yenisini yaptırmayı reddettiği bebeğin adı neydi? Adımlamayı bıraktım, nefesim boğazımda düğümlendi.

Hatırlayamadım.

Bu küçük başarısızlık içimde bir panik dalgası yarattı. Başka neleri unutuyordum? Bu yer, yalnızlık ve keder yüzünden benliğimin ne kadarı zaten yıpranmıştı?

"Bebeğinin adı Sör Bıyıklı idi," dedim yüksek sesle, isim birden hafızamın derinliklerinden yüzeye çıkmıştı. "Çünkü bir şövalye olması gerekirken kedi gibi boyanmış bıyıkları vardı." Bu küçük zaferle orantısız bir rahatlama hissi beni sardı.

Yeniden kazandığım kararlılıkla adımlarımı tekrarladım, çıplak ayaklarım taş zemine vuruyordu. Ses, küçük mekânda yankılanıyor, fısıltıyla yaptığım okumalara eşlik eden bir vurmali çalgı gibiydi.

"Isolde kurutulmuş çiçekler toplardı," diye devam ettim. "Onları şiir kitaplarının sayfaları arasına yerleştirirdi. Güzelliğin, kaynağından kopmuş olsa bile, varlığını sürdürdüğünü hatırlamak için yaptığını söylerdi." Bunu yıllardır düşünmemiştim ama şimdi görüntü canlıydı—Isolde'nin ince parmakları, deri ciltli bir kitabın sayfaları arasına özenle bir menekşe yerleştiriyordu.

"Darius, derin düşüncelere daldığında şakağındaki yara izine dokunma alışkanlığına sahipti." Bilinçsizce aynı hareketi tekrarladım, parmaklarım kendi şakağıma değdi. "O yara izini kuzey yolunda bir tüccarı haydutlardan korurken almıştı." Bana bu hikâyeyi anlattığı anın hatırası çok netti.

Kalenin daha az kullanılan balkonlarından birinde duruyorduk, akşam havası tenimize serin geliyordu, sesi istenmeyen kişilerin duymaması için alçaktı.

Eklenen her ayrıntıyla birlikte, kendimi daha sağlam, bir hayaletten ziyade eskiden olduğum kadına daha çok benzeyen biri olarak hissettim. Bu yüzden her gün bu ritüeli gerçekleştiriyordum; sadece isimleri hatırlamak için değil, her bir insanı gerçek kılan özgün, eşsiz ayrıntıları korumak için. Valen'in yok ettiğini sandığı dünyayı korumak için.

Bacaklarım yorgunluktan titriyordu, sürekli hareket etmeye sonunda isyan etmişlerdi. Sendeledim, duvara tutundum ve yavaşça yere çöktüm. Nefesim kesik kesik geliyordu, kalbim sanki kilometrelerce koşmuşum gibi gümbür gümbür atıyordu, oysa hücrenin sınırları içinde volta atıyordum ve hücre birdenbire eskisinden bile daha küçük görünüyordu.

"Lysa," diye yeniden başladım, fiziksel yorgunluğuma rağmen ritüeli sürdürmeye kararlıydım. "Isolde. Darius." İsimler, neredeyse duyulmayacak nefesler gibi çıktı ağzımdan, her biri kaybetmekten korktuğum şeyin ağırlığını taşıyordu.

Kapalı gözlerime avuçlarımı bastırdım, karanlığın içinde parıldayan ışık desenleri gördüm—sahte takımyıldızlar, kafatasımın içinde hapsolmuş bir evren. Delilik böyle mi başlıyordu? Hafızanın yavaş yavaş çözülmesiyle, olanla olabilecek olan arasındaki sınırların bulanıklaşmasıyla mı?

Hayır. Buna izin vermezdim. Lysa hâlâ tehlikede olabileceği sürece, Valen'in planları belirsizliğini koruduğu sürece ve içimde hâlâ kaybedilenleri geri alma arzusu yandığı sürece asla.

Gözlerimi hücremin karanlığına açtım, kapattığım zamanki kadar mutlak bir karanlıktı. Ama içimde bir şeyler değişmişti—kırık bir kemiğin yerine oturması gibi ince bir yeniden düzenleme. Ben, saydığım bu isimlerden daha fazlasıydım. Kız evlat, kız kardeş, arkadaş, sevgili olmaktan daha fazlasıydım. Mahkum olmaktan daha fazlasıydım. Ben, yapılan ve yapılmayan seçimlerin, gerçekleşmemiş ama sönmemiş potansiyelin toplamıydım.

"Ben Mireille'im," diye fısıldadım bir kez daha ve bu sefer isim, hafızadan daha derin bir anlam taşıyordu. Özüne indirgenmiş bir kimlikti, koşullardan veya statüden bağımsız var olan bir gerçektir. Her şey ortadan kalksa bile, bu öz inatçı ve değişmez bir şekilde kalırdı.

Yok olup gitmemize izin vermeyecektim. İsimlerimizi kalbimde tutacak, sadece hafızama değil, kemiklerimin iliklerine kadar kazınana kadar tekrar

edecektim. En azından bu benim gücüm dahilindeydi.

Hücremin karanlığında, bana eşlik eden tek şey uzaktan gelen su damlaması ve kendi nefesimin sesiydi; unutmaya karşı nöbetimi sürdürdüm. İsimler bir ilahi, bir dua, bir meydan okuma haline geldi.

Lysa. Isolde. Darius.

Tekrar tekrar, ta ki kelimeler bireysel anlamlarını yitirip saf sese dönüşene, beni yutmakla tehdit eden boşluğa karşı bir bariyer olana kadar. Sonunda yorgunluk beni ele geçirdi ve dudaklarımda isimleri hâlâ varken huzursuz bir uykuya daldım, beni bir daha asla göremeyeceğimden korktuğum bir dünyaya demirlediler.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NEŞE

Anı, tıpkı baharda açan bir çiçek gibi, ani güzelliğiyle adeta patlayarak, zihnimin gözlerini renklerle doldurdu; neredeyse o çok eski güneşin sıcaklığını tenimde hissedebiliyordum.

Artık hücremde değildim, Vareth'in kraliyet bahçelerinden geçen çakıllı bir yolda duruyordum; sekiz yaşındaki ayaklarım, parmaklarımı sıkan terliklerimle huzursuzca kıpırdanıyordu. Hava gül ve yeni biçilmiş çimen kokuyordu; hapishanemin kasvetinden o kadar farklıydı ki, bir an için duyusal zenginlikten başım döndü, gerçek olmadığını bilmeme rağmen. Kehribar içinde bir böcek gibi koruduğum, mükemmel ve değişmez, kıymetli bir anıydı bu.

Bahçeler her zaman benim sığınağımdı, sarayda koridorlarda beni takip eden yan bakışlardan ve fısıltılardan kaçabileceğim tek yerd. Burada çiçekler annemin kim olduğuyla ya da gözlerimin neden belirli ışıklarda gümüş renginde parladığıyla ilgilenmezdi. Burada ait olduğumu hayal edebilirdim.

Anının derinliklerine doğru ilerledim, onun çekim gücüne teslim oldum. Ayaklarımın altındaki çakılların çıtırtısı, o kadar belirgin ve dokunsal bir sest ki, beni geçmişten gelen bu ana demirledi.

O gün, gökyüzü sarayın gri taş duvarlarıyla alay edercesine imkansız bir maviyle parıldayarak, parlak ve berrak bir şekilde başlamıştı. Öğretmenlerimden kaçmış, ders aralarında, kimin sorumluluğunda olduğumu kimsenin hatırlamadığı bir anda sessizce uzaklaşmıştım. Bu

küçük gözetim boşlukları sık sık yaşanıyordu; sanki sarayın kendisi beni unutmak için komplo kurmuştu. Genellikle bu özgürlük anlarını memnuniyetle karşılıyordum, ancak her an kendi özel acısıyla geliyordu; yokluğumun fark edilmediğini, yas tutulmadığını hatırlatıyordu.

Kraliyet bahçeleri, her biri bir öncekinden daha özenli bölümlere ayrılmıştı. Saraya en yakın yerde, geometrik desenleri ve özenle budanmış çitleriyle resmi bahçeler bulunuyordu; bu bahçeler, katı yapıları ve sınırlarıyla saray hayatının fiziksel bir tezahürüydü. Ötesinde, en açık pembeden en koyu kırmızıya kadar her tonda çiçeklerin yaz havasında sallandığı gül bahçesi uzanıyordu. Ve daha da ileride, en sevdiğim yer... yerli bitkilerin özenle yetiştirilmiş bir kaos içinde büyüdüğü vahşi bahçe; bana dadımın annem ve babamın onu bulduğu orman hakkında anlattığı hikayeleri hatırlatan kontrollü bir vahşi doğa.

Şimdi o daha vahşi bölüme doğru yürüdüm, genç halim fark edilmemeye çalışan birinin dikkatli ve ölçülü hareketleriyle ilerliyordu. O gün sade mavi bir elbise giymiştim, sadeliği, zaman zaman bir soylunun kolunda bahçelerde dolaşan saray hanımlarının gösterişli elbiseleriyle tam bir tezat oluşturunuyordu. Koyu saçlarım, babamın hizmetkarlarının ısrar ettiği sert tarzda, kafa derime sıkıca örülmüştü. "Bir kralın kızı vahşi görünmemeli," derlerdi, gözlerim yaşarana kadar çekiştirirlerdi. Ama o gün, tek bir koyu saç teli kaçmış, hafif esintiyle yüzümde dans ediyordu ve bir kez olsun onu saklamadım.

Bahçemi çok severdim. Yüksek yüksük otlarının benekli çanlarını sallayışı, nektardan sarhoş olmuş yaban arılarının tembel tembel uçuşu, çalıların arasındaki küçük canlıların hışırtı yaptığı gizli boşluklar... Burası canlı ve sürekli bir yaşam yeri. Zengin toprağın ve büyüyen şeylerin kokusunu alabiliyordum; zihnim umutsuzlukla buğulandığında bile bedenim bu kokuyu hatırlıyordu.

Patikada bir virajı döndüğümde, bir söğüt ağacının altında taş bir bankın bulunduğu küçük bir açıklığa rastladım. Dalları yeşil bir perde oluşturmuştu, her zaman kendi özel sığınağım gibi hissettiren gizli bir oda. Sarkan dalların arasından süzülerek her zamanki yerime oturmaya hazırlandım... ve yerin zaten dolu olduğunu gördüm.

Bankımda bir çocuk oturuyordu, minik bacakları özgürce sallanıyor, yere tam olarak değmiyordu. Güneş, bal rengi, özenle bukleler halinde düzenlenmiş ve gümüş örgülü bir taçla süslenmiş saçlarını aydınlatıyordu. Çocuk, asma ve yaprakları andıran desenlerle gümüş iplikle işlenmiş açık

yeşil ipek bir tunik giymişti. Ziyaretçi bir soylunun çocuğu olmalıydı. Vareth sarayının çocukları bahçelerde asla yalnız oynamazlardı.

Fark edilmeden geri çekilmeye hazırlanarak tereddüt ettim. İzinsiz girişler sorulara, sorular ifşaatlara, ifşaatlar da kaçınılmaz olarak dostluğun mesafeye dönüştüğü, kolay gülümsemelerin bir çocuğun yüzü için fazla yapmacık bir nezakete dönüştüğü o farkındalık anına yol açtı. Bu durumu yeterince sık yaşadığım için kalıbı tahmin edebiliyordum.

Ama ben geri çekilmeden önce çocuk döndü ve beni gördü. Sonbahar yapraklarının rengindeki gözleri, endişeden ziyade merakla büyüdü.

“Merhaba!” Selamlaşma kolayca geldi, ön dişlerinden birinin eksik olduğunu gösteren bir gülümsemeyle birlikte. “Sen de mi saklanıyorsun?”

Soru beni şaşırttı. “Saklanmıyorum,” dedim otomatik olarak, elbette bir bakıma saklanıyordum. “Bazen buraya geliyorum. Burası benim—” Mekanı sahiplenmekten kendimi alıkoydum. Sekiz yaşında bile saraydaki herhangi bir şeye sahip çıkmanın doğru olmadığını biliyordum.

“Saklandığın yer neresi?” Çocuk başını yana eğdi, yargılayıcı değil, meraklı bir ifadeyle. “Üzgünüm. Yalnız kalmayı tercih edersen başka bir yer bulabilirim.”

Bu kadar basit ve samimi olan teklif beni tamamen şaşırttı. Özellikle sosyal olarak benden açıkça üstün olanlardan böyle bir düşünceli davranış beklemezdim. Çocuğun kıyafetlerinin değeri, odamdaki her şeyin toplamından daha fazlaydı.

“Kalabilirsin,” dedim, kelimeler kekeleyerek. “İkimiz için de yer var.”

Bana karşılık veren gülümseme ıslıl ıslıldı, öyle ki kendi özenle ölçülmüş ifadelerimin farkına varmamı sağladı. Çocuk bankın bir tarafına kaydı, geniş bir hareketle kendine yer açtı; bu hareket hem asil hem de tamamen doğal görünmeyi başardı.

“Annemle görüşüyorum,” diye açıkladı çocuk, ben de bankın karşı ucuna çekinerek otururken. “Kral ile sıkıcı şeyler hakkında görüşüyor, dadımın da başı ağrıyor, o yüzden gizlice uzaklaştım.” Bu itirafın ardından gizli bir sırıtış geldi. “Kimse beni bahçelerde aramaz. Her zaman önce kütüphanelere bakarlar, çünkü kitapları severim. Ama bugün dışarısı çok güzel, içeride olmak olmaz, değil mi?”

Başımı salladım, bu samimi sohbet selinde nasıl yol alacağımı bilemiyordum. Saray çocukları benimle nadiren konuşurlardı ve konuştuklarında da, ebeveynlerinin onlara belirsiz statüdeki kişilere hitap

etmek için öğrettiği yapmacık bir nezaketle konuşturlardı. Bu rahat sohbet, ilaç beklerken bana tatlı ikram edilmesi gibi geldi.

"Sarayı mı ziyaret ediyorsunuz?" diye sordu çocuk, yumuşak deri çizmeleriyle bacaklarını sallayarak.

"Evet." Tereddüt ettim, sonra ekledim, "Her zaman." Pozisyonumu açıklamaktan daha güvenli görünüyordu.

"Hep mi? Bu harika olmalı. Mevsime göre üç farklı yerde yaşıyoruz. En çok yazlık evimizi seviyorum çünkü bir gölü var ve annem bakmadığı zamanlarda babam yüzmeme izin veriyor." Çocuk daha da yaklaştı, sesi fısıltıya dönüştü. "Boğulacağımı düşünüyor ama aslında çok iyi yüzüyorum. Babam su samuruna benzediğimi söylüyor."

Bu benzetme istemeden de olsa gülümsememe neden oldu. "Daha önce hiç su samuru görmedim," diye itiraf ettim.

"Hiç mi?" Çocuğun yüz ifadesi şaşkınlığa dönüştü. "Ama harikalar! Suda uyurken birbirlerinden uzaklaşmamak için el ele tutuşuyorlar. Ve derilerinde en sevdikleri taşları sakladıkları özel cepleri var." Bir an duraksadı. "En azından öğretmenim bana öyle söyledi. Hiç göle gittin mi?"

Başımı salladım. Benim dünyam saray ve arazisinden ibaretti, bazen de kutsal günlerde tapınağı da kapsardı; o günlerde arka sıralarda sessizce oturup dikkat çekmediğim sürece ayinlere katılmama izin verilirdi.

Çocuğun yüzünde acıma yerine heyecan belirdi. "O zaman sana anlatmalıyım! Su uzaktan cam gibi katı görünüyor, ama dokunduğunda parmaklarının etrafında yarıyor. Ve güneş tam doğru açıyla vurduğunda, sanki bütün dünya ışıktan yapılmış gibi oluyor..."

Ve böylece genç hayatımın en tuhaf saati başladı. Asil çocuk gölleri ve ormanları, dağları ve kıyı kayalıklarını anlattı; her ayrıntıyı övünme değil, bir armağan gibi sundu. Ardından sorular geldi: Ne yapmaktan hoşlanırdım, en sevdiğim hikayeler nelerdi, sabahları mı yoksa akşamları mı tercih ederdim? Cevaplarım önce tereddütle geldi, sonra çocuğun gerçekten bilmek istediğini, merakının ardında gizli bir amaç olmadığını fark edince artan bir güvenle cevap vermeye başladım.

Banktan kalkıp söğüt ağacının altındaki çimenliğe geçtik ve arkadaşım bana sarkık dalları nasıl basit taşlar haline getireceğimi gösterdi. Parmaklarım onun daha küçük ve deneyimli ellerine kıyasla beceriksizdi, ama aldığım nazik düzeltmelerde hiçbir alaycı tavır yoktu.

"İşte," dedi çocuk sonunda, tamamlanmış tacı koyu renk saçlarımın üzerine yerleştirerek. "Şimdi masallardaki peri prenseslerine benziyorsun."

Dokuma dallara nazikçe dokundum, göğsümde sıcak ve yabancı bir his yayıldı. "Kuru peri nedir?"

"Bir ağaç ruhu. Güzel, vahşi ve güçlü." Çocuk nazik parmaklarıyla tacımı düzeltti. "Dadım, krallar bile onları evcilleştiremez diyor."

Babamın bile kontrol edemeyeceği bir şey olmak fikri üzerine düşündüm. Bu fikir aynı anda hem korkutucu hem de harikaydı.

"Ya sen?" diye sordum, kendi tacımı örmeye başlarken, dilim konsantrasyonla dişlerimin arasına sıkışmıştı. "Ne olmak istiyorsun?"

Çocuk bunu şaşırtıcı bir ciddiyetle düşündü. "Mutlu, sanırım. Ve cesur." Bir an duraksadı. "Ve daha uzun boylu."

Beklenmedik cevap beni kahkaha attırdı, gerçek bir kahkaha; kralın kızı için, hatta evlilik dışı doğmuş olsa bile, uygun olduğu öğretilen kibar gülümseme değil. Ses, yeşil kutsal alanımızda yankılandı, benim kulaklarıma yabancıydı.

Her şey hakkında ve hiçbir şey hakkında konuşmaya devam ettik. En sevdiğimiz renkler—benim için mor, arkadaşım için yeşil. En sevdiğimiz yiyecekler—ikimiz için de ballı kekler. Bulutların duyguları olup olmadığı—çocuk evet diye düşündü, ben şüpheci kaldım. Çocukların sosyal hiyerarşilerden ve aile geçmişlerinden bağımsız olarak kendi başlarına bırakıldıklarında tartıştıkları tüm önemsiz konular.

O mükemmel bir saat boyunca, ben kralın garip gözlü gayrimeşru kızı Prenses Mireille değildim. Sadece bir bahçedeki sıradan bir kızdım.

Ve sonra, her zaman olduğu gibi, gerçeklik araya girdi.

"İşte buradasın!" Kadının sesi, mücevherlerle süslü elleriyle söğüt dallarını yarararak kutsal mekanımızı bıçak gibi kesti. "Seni her yerde arıyordum!"

Saraya özgü bir güzelliğe sahipti; altın sarısı saçları özenle bukleler halinde toplanmış, elbisesi ise çocuğun tuniğiyle aynı yeşil tonundaydı. Gözleri, çocuğununkilerle aynı sonbahar kahverengisiydi ve bana baktığında irileşti.

Yüzünde bir aydınlanma belirdi. Şahsen beni değil, ne olduğumu. Kralın utancı, onun dikkatsizliğinin canlı bir hatırlatıcısı. Annesinin esrarengiz gözlerine sahip kız.

"Hemen buradan gel," dedi sesi gergin bir şekilde. Çocuğun elini yakaladı ve söğüt dalının tepesi çimenlere düşecek kadar güçlü bir şekilde çekti. "Burada olmamalısın."

“Ama biz oyun oynuyorduk,” diye itiraz etti çocuk, direnerek. “Bu benim yeni arkadaşım. Taçlar yapıyorduk ve—”

Nefesim kesildi. Dostum. Daha önce kimse bana böyle seslenmemiştir.

“Yeter artık.” Kadının ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Bana baktı, yüzünde tiksinti ve belki de acıma karışımı karmaşık bir ifade vardı. “Yarın, gün doğumuyla birlikte yola çıkıyoruz. Oyun zamanı bitti.”

Arkadaşım bana baktı, yüzünde şaşkınlık ve hayal kırıklığı birbirine karışmıştı. “Ama ben onun adını bile sormadım ki—”

“Önemli değil,” dedi kadın, arkadaşımı hemen uzaklaştırarak. “Hadi gel şimdi.”

Yarım kalmış tacımı kucağımda unutup çimenlerin üzerinde oturmaya devam ettim. Yüz ifademi özenle boş tuttum, maske ustaca bir kolaylıkla yerine oturdu. Arkalarından seslenmedim. Gözlerimin yaşlarla dolmasına izin vermedim. Arkadaşım götürülürken bile hiçbir tepki vermedim, söğüt dalları tekrar yerine düşüp beni bir kez daha yalnızlığa hapsedene kadar geriye doğru bakışlarımı savurdum.

Yalnız olduğumdan emin olduktan sonra yere düşmüş, örülmüş dalları solmaya başlamış tacı aldım. Ayrılmadan önce onu dikkatlice yanıma, bankın üzerine koydum; onu saklamaya da, atmaya da gönlüm el vermedi.

Arkadaşımı bir sonraki görüşümde, bana bakmadı. Sanki hiç kimse değilmişim gibi, sanki söğüt ağacının altında hiç gülmemiş, umutlarımızı ve hayallerimizi paylaşmamışız gibi, sanki artık arkadaş değilmişiz gibi, gözleri üzerimden geçti.

Hayır, o da diğerleri gibi beni görmezden geldi ve ben de sevincin ne kadar çabuk hüzne dönüşebileceğini öğrendim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

SEVİNÇ YOKLUĞU

Sevinçle ilgili şöyle bir şey var—
Gerçek sevinç, içten gelen bir mutluluk—
Yani bir kere hissettikten sonra,
Yokluğu, kendi başına bir varlık haline gelir.

Seni takip eden bir gölge,
Kaybettiklerinizi size hatırlatıyor.
Bir daha asla sahip olamayacağınız bir şey.

Ne kadar acımasız!
Hayatımı ona hasret kalarak geçirdim.

ON ALTINCI BÖLÜM

PİŞMANLIK

Muhafızlar beni hiçbir zaman sevmediler.

Onlar için ben, krallarının utancının bir hatırlatıcısı, kraliyetin uygunsuzluğunun yaşayan bir örneğiydim. Bazıları annem hakkındaki söylentiler, onun insanüstü olduğuna dair fısıltılar yüzünden benden korkuyordu. Diğerleri ise temsil ettiğim şeyden, yani kanın kirlenebileceği, taht sıralamasının sorgulanabileceği ihtimalinden nefret ediyordu.

Yıllar içinde, bu hoşnutsuzluk sayısız şekilde kendini gösterdi. Odamdan eşyalarımın kaybolması. Geçerken "kazara" itilmeler. Ziyafetlerde elbiselerime bira dökülmesi. Alaycı yüzlerle ve samimiyetsiz özürlerle yapılan küçük zulümler.

Bir keresinde, on sekiz yaşındayken, ikisinin benden hangi bölgelerimi tatmak istediklerini tartıştıklarını duymuştum; "cadının kızı"na ne yapacaklarını anlatırken sözleri giderek daha da iğrenç bir hal almıştı.

Beni duyabildiğimi biliyorlardı.

Mesele de buydu zaten.

O geceden sonra ilk kez bir sevgili edinmiştim. Küçük bir soydan gelen, bana küçümseme veya korkudan başka bir şeyle bakan bir şövalye. Sıradan bir yakışıklılığı vardı, nasırlı elleri vücudumda şaşırtıcı bir nezaketle gezinmişti. Ona kendimi tutkudan değil, bir şey, herhangi bir şey, bir bağlantı hissetme ihtiyacından dolayı vermiştim.

Ertesi sabah arkasına bile bakmadan gitmişti. Başka bir şey beklemiyordum zaten.

Ondan sonra başkaları da olmuştu. Karşılaşmalarımızı heyecan verici bir sır gibi saklayan bir soylunun oğlu. Parmakları, lavtasından melodiler çıkarırken gösterdiği aynı beceriyle bedenimde de oynayan bir müzisyen. "Egzotik" gözlerimi büyüleyici bulan yabancı bir devlet adamı. Ve tabii ki Darius.

Hiç kimse beni sevmemişti. Hiçbiri, sevebilecekmiş gibi davranacak kadar bile kalmamıştı. Onlar için ne olduğumu biliyordum—bir merak konusu, yasak bir kaçamak, sarhoş olduklarında arkadaşlarına anlatacakları bir hikâye. Kralın tuhaf kızı, belirli ışıklarda gümüş gibi parıldaayan gözleriyle. Annesi ortadan kaybolmuş kız. Adı bile prenses olmayan, önemli kimsenin umursamayacağı için sonuçsuz bir şekilde yatağa atılabilecek kız.

Darius'un da, bana değer verdiğini bilmeme rağmen, yeterince değer vermediğini anladım. Benim için savaşmadı.

Kendime, bunun umrumda olmadığını söylemiştim. Onların beni kullandığı kadar ben de onları kullanıyordum. O kısacık sıcaklık anları, ardından gelen boşluğun önüne geçiyordu.

Ama hücremde yalnız kaldığımda artık bu tür yalanları sürdüremezdim.

Kendimden parçalar satmışım, karşılığında da sevgi kırıntıları elde etmişim ve yine de bu alışverişte aldatılmışım. Her karşılaşmadan sonra içimdeki boşluk daha da derinleşmişti, hiçbir şeyin dolduramadığı bir uçurumdu bu. Ne tenime dokunan elleri, ne anlık arzularını fısıldadıkları sözler, ne de çok çabuk kaybolan geçici zevk.

Her seferinde sonrasında banyo yapıp, cildim kızarana kadar ovuyordum; sanki fiziksel teması gerçek bir bağlantıyla karıştırdığım gerçeğini yıkayıp atabilirmişim gibi. Sanki beni en başından beri onların yataklarına sürükleyen çaresizlikten arınabilirmişim gibi.

En kötü yanı beni kullanmış olmaları değildi. En kötüsü, bunu yapacaklarını bilmeme rağmen yine de izin vermiş olmamdı. Çünkü istenmek, tek bir gece için bile olsa sahte bir şekilde, alternatifinden, yani hiç kimse için hiçbir şey olmamaktan daha iyiydi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ANMA

Öyle bir an gelir ki—sessiz, neredeyse önemsiz bir an—iyi bir şeyi hatırlamaya çalışırsınız ve hatırlayamadığınızı fark edersiniz.

Gömülü olduğu için değil, yok olduğu için.

Sıcaklığa, kahkahaya, ışığa uzanıyorsun ama ellerin boş dönüyor. Ne yumuşak sesler, ne güneş ışığıyla aydınlanmış odalar. Ne çocukluk sabahlarındaki ekmek kokusu, ne de sevgiyle söylenen adının yankısı.

Sadece yokluk.

Bir zamanlar mutluluğun hüküm sürdüğü yerde şimdi sadece o korkunç, yankılanan sessizlik var.

Şöyle düşünüyorsunuz: Mutlaka bir şeyler olmuştur.

Elbette bir zamanlar kalbiniz sadece hayatta kalmak için atmıyordu, gülümsemeniz uydurmak zorunda olduğunuz bir şey değildi. Ama zihninizdeki resimler şimdi soluk, griye bürünmüş, yağmurda kalmış yağlı boya tablolar gibi.

Daha çok çabalamalısın.

Karanlıktan tek bir kırıntı için yalvarıyorsun; bir kahkaha, bir yüz, hatta bir duygu. Ama geçmiş sırtını döndü. Ve onun yerinde öyle geniş, öyle derin bir boşluk var ki, içine düşüyormuş gibi hissettiriyor.

Acaba hiç mutlu bir anınız oldu mu diye merak etmeye başlıyorsunuz. Ya da belki de o anları sadece bir kez, sessizce ve fark edilmeden ölen bir benliğinizin rüyasında gördünüz.

Sonunda aramayı bırakıyorsunuz. Kabullenmeden değil, yorgunluktan.

Artık bulunacak bir şey kalmadı.

İyi olan her şey yutuldu ve onu özlemenin acısı bile yavaş yavaş dinmeye başladı. Geriye kalan tek şey karanlık ve artık mutluluğu hatırlayan biri olmadığınızın yavaş, soğuk bir şekilde farkına varmak.

Sadece hatırlamaya çalıştığını hatırlayan biri.

Ve bu, bir şekilde daha da kötü.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

LÜTFEN

Üvey annemin koridorda yankılanan ayak seslerini duyduğumda yeniden çocuk olmuştum.

Tıkır tıkır. Tıkır tıkır.

Parlak çizmelerinin mermer üzerindeki kusursuz ritmi, bir uyarı zili, acıya doğru bir geri sayım olmuştu. Bedenim, zihnimden önce hatırladı. Kaslar gerildi, nefes kesildi, parmaklar savunma amaçlı yumruk haline geldi. Şimdi onun kokusunu alabiliyordum—baygın tatlı güller ve misk, zırh gibi taşıdığı parfüm, kabuslarıma sızmış olan koku.

"Dik dur," diye tısladı sesi. "Bir kralın kızı, gayrimeşru olsa bile, kambur durmaz."

Sırtım o düzeltmelerin acısıyla sızlıyordu. Kötü duruş suçundan kaç kez tokat yemiştin? Çok uzun süren bir bakış yüzünden? Işık yüzüme tam o noktada vurduğunda anneme benzediğim an için?

Kraliçe beni ilk kez kırbaçladığında dokuz yaşındaydım. Muhafızlar beni doğu kanadının yanındaki küçük bir odaya götürmüşlerdi; penceresiz ve duvara vidalanmış tek bir demir halka olan bir odaydı. Ellerimi ona bağlamışlardı; kaba ip bileklerimi acıtırken, bir nebze de olsa haysiyetimi göstermek için dik durmaya çalışıyordum.

"On kırbaç darbesi," diye emretti, sesi kış taşı kadar soğuktu. "Saygı duymayı öğrenmeli."

Kırbacın sırtıma inmeden önce havayı keserken çıkardığı ıslık sesini hatırladım. İlk darbe nefesimi kesmişti, şoku acısından daha büyüktü.

İkincisi beni dizlerimin üzerine çöktürmüştü. Beşincisinde ise hıçkırarak ağlıyor, yalvarıyor, daha iyi olacağıma, eğer durdurursa görünmez olacağıma söz veriyordum.

Yapmamıştı. Söz verdiği gibi on kırbaç darbesi. Her biri kusursuz, her biri iz bırakacak şekilde.

"Belki şimdi haddini hatırlarsın," demişti sonrasında, sesi sonbahar yaprakları kadar taze ve berraktı. "Burada kocamın yardımını sayesinde bulunuyorsun, hakkınla değil. Bunu asla unutma."

Unutmamıştım. Nasıl unutabilirdim ki? Bana her gün, herhangi bir kırbaçtan daha derin yaralar açan binlerce küçük yolla hatırlatıyordu.

Ama beni gerçekten çıplak bırakan şey, kamuoyu önünde yaşadığım aşağılanmalardı.

Kalabalık avluda dururken üvey annem beni kusurlu bir mal gibi inceliyordu. "Şuna bakın," derdi nedimelerine, ziyarete gelen devlet adamlarına, dinlemek isteyen herkese. "Zarafet yok, terbiye yok. Kralın büyük hatası."

Gözlerimi uzak noktalara dikmeyi öğrendim. Bir bulutun kenarı, bir kulenin tepesi, bir kuşun uçuşu; o anların gerçekliğinden kaçmak için her şey. Bedenim orada kalacak, dayanacak, zihnim ise daha güvenli limanlara kaçacaktı.

Ve böylece yıllar geçti, o görkemli saray duvarlarının altında zulüm ve dayanıklılığın dansı sergilendi. Babam her zamanki gibi mesafeliydi. Kendi evinde neler olup bittiğini biliyorsa bile, görmemeyi tercih etti.

Ve eğer o bunu görmediyse, gerçek olamazdı. Onun sessizliği de kendi başına bir şiddet biçimiydi, beni herhangi bir hücrenin bırakabileceğinden daha yalnız bırakan zımnı bir onaydı.

Dizlerimi göğsüme çekerek daha da büzüldüm. Soğukluk tişörtümün içinden kemiklerime kadar işledi, ama yıllar önce içime işlemiş olan o soğuklukla boy ölçüşemedi.

Hücrem, her zaman bildiğim hayatın başka bir versiyonundan ibaretti sadece.

Farklı duvarlar, aynı izolasyon.

Farklı zincirler, aynı esaret.

Tek fark, artık çubukların görünür olmasıydı.

Sahip olduğum her değer, yalnızca başkalarıyla ilişkili olarak var oluyordu; Kral Aeldrin'in utancı, Kraliçe Ira'nın yükü, Valen'in ganimeti,

hırslı saray mensupları için bir basamak taşı veya canı sıkılan soylular için anlık bir eğlence kaynağı olarak.

Asla Mireille olarak değil. Asla kendim için değil.

Annem beni neden burada bırakmıştı? Beni neden bu yarım yamalak hayata, ne tamamen kabul edilmiş ne de tamamen reddedilmiş bir duruma terk etmişti? Doğduğum anda beni boğmak, doğuştan gelen değersizliğimin günlük hatırlatıcılarıyla yüzleşmeye bırakmaktan daha iyi olurdu.

Bu hücre benim son evim olacaktı, bundan artık emindim. Valen'in beni asla serbest bırakma niyeti yoktu.

Peki neden yapsın ki? Ben istenmeyen bir şeydim. Sadece atılmak için yaratılmıştım.

Hayatım ne kadar da ironikti.

İstenmeyen bir çocuk olarak doğdum, istenmeyen bir hayat yaşadım ve istenmeyen bir şekilde ölecektim.

Gözlerim, gölgelerin en yoğun şekilde toplandığı hücrenin karanlık bir köşesine kaydı. Her şeyi bırakmak ne kadar kolay olurdu. Yiyecek ve su geldiğinde reddetmek. Gözlerimi kapatıp bir daha asla açmamak. Bu sonsuz hiçliğe kıyasla ölüm bir lütuf olurdu.

Belki de Valen'in beni hayatta tutmasının sebebi buydu; ölümün hak etmediğim bir lütuf olacağını biliyordu.

"Umarım ölürüm," diye fısıldadım boşluğa, sesim uzun zamandır kullanılmadığı için garip ve yabancı geliyordu. "Lütfen, ölmeme izin ver."

Karanlık hiçbir cevap vermedi, aksine etrafımda giderek derinleşti, sanki benimle aynı fikirdeymiş gibiydi. Sanki o da sonunda teslim olmamı, her zaman bildiğim ama asla tam olarak kabul edemediğim şeyi, yani aslında hiç doğmamış olmam gerektiğini kabul etmemi bekliyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

DİŞLER

Zamanın dişleri vardır.

Keskin, delici türden değil, aksine yavaş, öğütücü türden; sabırlı, metodik. Yırtılmaz. Koparmaz. Çiğner.

Zihninizin kenarlarını, ziyafetini aceleye getiremeyecek kadar kadim bir canavar gibi kemirir, düşünceyi yıpratır, uzun ve zevkli ısırıqlarla ruhunuzdan kemik sıyrır. Her zaman nazikçe, neredeyse şefkatle başlar; sessizlikte bir iç çekiş, durgunlukta bir fısıltı.

Bunu neredeyse memnuniyetle karşılıyorsunuz.
Neredeyse bunu istiyorsunuz.

Ama bu iş için yapılmıştı.
Zaman, sizi nefes nefese boşaltmak için yaratılmıştır.

Öncelikle anılarla beslenir; sıcak olanlarla, parlak olanlarla.
Bir kız kardeşin ninnisi, yazın tadı, birinin gülümsemesinin şekli.
Bunları yavaşça, sevgiyle yiyor.
Acımasızlık yüzünden değil, açlıktan.

Ve çok aç.

Umut ise bundan sonra gelir ve o da acı bir et gibidir.

Zaman, umudu kutsal bir şeymiş gibi saygıyla çiğniyor ve onu tüketmeyi karanlık bir ayin haline getiriyor.

Bunun sizi terk ettiğini hissedersiniz; hepsi birden değil, parçalar halinde.

Burada bir düşünce, orada bir kalp atışı.

Hayatta kalma fikri bile küfür gibi gelene kadar.

O zaman zaman kendi kendini çözmeye başlar.

Bir zamanlar saatler olan zamanlar, yıldızlarla değil, sadece daha fazla karanlıkla sonlanan, bitmek bilmeyen bir alacakaranlığa dönüşüyor.

Burada ne kadar zamandır bulunduğunuzu unutuyorsunuz.

Bir gün mü? Bir yıl mı? Bir ömür mü?

Saatler, suyun içindeki mürekkep gibi, şekilsiz ve yavaş bir şekilde birbirine karışıyor. Uyuyorsunuz, uyanıyorsunuz ve tekrar uyuyorsunuz, ama rüyalar yanlış; çok keskin, çok soğuk, sanki başkasının kederi sizin yüzünüzü örtmüş gibi.

Yüzler bulanıklaşıyor. İsimler ölü deri gibi dökülüyor. Onlara uzanıyorsunuz—sevdiklerinize, kaybettiklerinize—ama elleriniz sizin içinden geçiyor. Neredeyse hatırladığınız hayaletlere dönüşüyorlar, bir zamanlar anlatılmış ve çoktan unutulmuş hikâyeler gibi. Sizinle konuşmuyorlar. Sadece izliyorlar.

Ve yine de yemeye devam ediyor.

Düşüncelerinizi, sesinizi, iradenizi yiyip bitiriyor.

İstemeyi unutuyorsunuz.

Nasıl dövüşülür?

Bakım nasıl yapılır?

Acı bile uzaklaşır, karanlıkta yankılanan bir başka yankı haline gelir.

Sonunda artık bir insan değilsin.

Sen bir şekilsin. Bir gölge. Anlar arasında yakalanmış bir nefes.

Kendi kafanızın içinde yankılanan bir fısıltı, içinden çılgılık atamayacak kadar yoğun bir karanlığın içinde süzülüyor.

Ve yine de—

Yine de, henüz dolu değil.

Yine de yiyor.

YIRMİNCİ BÖLÜM

ÖLÜMÜN SESİ

En son ne zaman ısındığımı hatırlamıyordum.

Zindanın soğukluğu canlı bir şeye dönüşmüştü, kemiklerimi bir sevgilinin kucaklaması gibi sarıyordu – eğer o sevgili ölümün ta kendisi olsaydı. Tenim nemli ve terle sırılsıklamdı, bu da içimde alev alev yanan ateşi gizliyordu.

Muhtemelen ateş.

Nem sızdıran taş duvarlardan ve doğumumdan beri temizlenmemiş zeminlerden gelen bir hediye gibiydi bu. Sırtımı iki duvarın birleştiği köşeye yaslayarak daha da büzüldüm, gölgelerin pürüzlü taş üzerinde dans edişini, neredeyse kasıtlı gibi görünen şekillere bürünüşünü izledim. Sanki bana bir şey anlatmaya çalışıyorlarmış gibiydi. Ya da belki de bu sadece deliliğin başlangıcıydı.

Sonuçta, bu ıssız yerde aklınızı kaybetmekten başka ne yapılabilirdi ki?

Haftalar. Valen'in beni buraya attırmasını emrettiğinden, ailemi bir adamın sinekleri ezercesine rahat bir şekilde katletmesini izlediğimden beri haftalar geçmiş olmalıydı. O gece kalede yalınayak koşmaktan ayaklarımda oluşan ağrı hala devam ediyordu, bu pislik içinde yaralarım bir türlü iyileşmiyordu. Başım, muhafızın vurduğu yerde zonkluyordu; bu, artık Vareth Prensesi Mireille değil, sadece bir canavarın karısı olan tutsak Mireille olduğumun donuk, ısrarcı bir hatırlatıcısıydı.

Duvar boyunca uzanan, taç benzeri bir şeye dönüşen, özellikle belirgin bir gölge vardı. Burun kıvırdım.

“Ah, sana bak,” diye fısıldadım, sesim uzun süre kullanılmadığı için kısık çıkıyordu. “Ne kadar da incelikli. Bu ironik mi?” Taç şeklindeki gölgeye zayıf bir şekilde işaret ettim. “Benim de öyle bir tacım vardı, biliyor musun? Yaklaşık bir saatliğine. Annemin tacı.” Durakladım, kaşlarımı çattım. “Gerçi onu hiç tanımadım. Ne kadar da uygun, değil mi? Bir hayaletin kızı olmak.”

Gölge sanki özür dilercesine eğildi ve ben güldüm; boğazımı acıtan, kuru ve kırılgan bir kahkaha.

“Buna gerek yok. Akrobalarımızı seçemeyiz, değil mi? Babam bunu çok açık bir şekilde belirtti.” Kaburgalarımın keskin bir acı hissedince irkildim. “Kral Aeldrin, soğuk tavırların ve onaylamayan bakışların ustası. Onu severdin. Adeta kendi gölgesi gibiydi.”

Gözlerim bulanıklaştı ve netleştirmek için hızla göz kırptım. Ateşim giderek yükseliyordu. Gözlerimin arkasında yandığını hissedebiliyordum, bu da gölgelerin daha çılgınca dans etmesine neden oluyordu. Gölgeleden biri küçük bir kız çocuğunun şeklini almış gibiydi.

“Lysa,” diye fısıldadım, günlerdir ilk kez dudaklarımda gerçek bir gülümseme belirdi. “Merhaba küçük kızım. Güvenliğe ulaştın mı? Ulaştığını söyledi ama...” Sözlerim yarım kaldı, Valen’in o ilk günkü sözlerini hatırladım. Ama söylediklerine güvenebilir miydim? Kan Kralı, bir insanın derisini üzerine tam oturmayan bir takım elbise gibi giyen tanrı. Vharok.

“O bir tanrı,” dedim Lysa’ya sohbet havasında. “Sıradan bir tanrı değil. Kan Tanrısı. Vharok.” Bir elimle belirsiz bir şekilde işaret ettim. “Ve şimdi o benim kocam. Sonsuza dek, diyor.” Başımı duvara yasladım. “Kan Tanrısı ile sonsuzluk. Bu nasıl bir uyku öncesi hikayesi, Lysa?”

Lysa’nın gölgesi dönerken, kendimi onun ikinci doğum gününü hatırlarken buldum. Baş dönmesine kadar daireler çizerek nasıl dans ettiğini, kahkahalar atarak kollarımın arasına nasıl düştüğünü. Ira bakmıyorken ona gizlice fazladan pasta vermişim. Şimdi ölmüş olan Kraliçe Ira. Ölmüş Prenses Cordelia. Üvey kardeşlerim, hepsi ölmüş. Ve Babam...

Lysa’nın gölgesi kayboldu, yerini daha uzun, daha köşeli bir şekil aldı. Isolde. Tek arkadaşım.

“Onu görmeliydin, Isolde,” dedim gölgeye. “Babam sonunda gerçekten çığlık attı. Büyük Kral Aeldrin, bir çocuk gibi çığlık atmaya başladı.” Tekrar güldüm, ama sesim daha çok bir hıçkırığa benziyordu. “Ve Valen’in

ne dediğini biliyor musun? Babamın onu aradığını. Babamın onu bizim krallığımıza bağladığını, güç kazanmaya çalıştığını söyledi.” Başımı salladım. “Bu çok ironik değil mi?”

Tavandan düşen bir su damlası alnıma kondu. Silmeye zahmet etmedim. Susuzluktan dökemediğim bir gözyaşı gibi şakağımdan aşağı aktı.

“Umarım ona iyi bakıyorsunuzdur,” diye mırıldandım. “Umarım ikiniz de sıcak, kuru ve güvende bir yerdesinizdir.”

Son kelimeyi söylerken sesim çatladı. Güvenlik, başka bir çağdan kalma bir kavram gibi görünüyordu.

“En saçma kısmı ne biliyor musun?” diye sordum, şimdi duvarda soyut desenler halinde dönen gölgelere. “Bütün hayatımı aşkın zayıflar için olduğuna inanarak geçirdim. Önemli olan tek şeyin güç olduğuna inandım.” Öksürdüm, ıslak ve acı dolu bir ses. “Ve sonra, sevdiğim her şey kayboldu. Lysa. Isolde.” Gözlerimi kısa bir süre kapattım. “Ve şimdi hiçbir şeyim yok. Ne güç, ne aşk. Bu beni ne yapıyor?”

Gölgeler hiçbir cevap sunmadı, sadece sessiz, değişken varlıklarını gösterdi.

"Sanırım hiçbir şey. Hiçbir şeyim yok, ben hiçbir şeyim," diye fısıldadım karanlığa, kendi soruma cevap vererek.

Işık daha da azalırken gölgeler sessiz danslarına devam etti. Çok geçmeden tam bir gece olacaktı ve karanlık bu hayalet yoldaşları bile yutacaktı. Bu düşünce göğsümü ani, çocuksu bir korkuyla sıkıştırdı. Daha önce hiç karanlıktan korkmamıştım, ama burada, taş ve unutulmuş şeylerin olduğu bu yerde, karanlık aç gibiydi. Sanki uyurken beni tüketecekmiş gibiydi.

"Gitme," diye fısıldadım gölgelere.

Ateş, düşüncelerimi birbirine karıştırdı, anılar ve düşünceler birbirine bulaştı. Sanırım yatmadan önce bir masal dinleme ve belki de bir şarkı söyleme zamanı gelmişti. Bazen uyumadan önce bir şarkı isterdi.

Bilinçsizce, dudaklarımdan bir melodi yükseldi.

"Uyu sevgilim, alacakaranlığın altında, ay rüyalarını koruyacak."

Gölgeler, sanki dinliyorlarmış gibi hareketsiz kaldı.

*"Yıldızlar kadim valslerini dans ederken, karanlık nazikçe
parıldayacak."*

Boğazım yorulmuştu ama devam ettim.

*"Başını geceye yasla, alacakaranlık acını dindirsin."
"Sabah ışıyla uyandığında, rüyalarda yeniden
buluşacağız."*

Her bir nota nemli havada asılı kaldı, taş duvarlarda yankılandı.

"Uzak görünsek de ruhlarımız bir arada kalır."

Şarkıyı bitirmeye çalıştım ama sözler aklımdan uçup gitti, geriye sadece melodi kaldı; tıpkı alıcısı olmayan bir dua gibi karanlığa karışıp gitti.

Son notalar hapisane hücremin nemli havasında kaybolurken, gölgeler sessiz tanıklar gibi çözülüşümü izledi. Yankısını bekledim, ama yerini dolduran sessizlik mutlaktı. Kulaklarıma bastıran ve boğazımdan aşağı kayan canlı bir şeydi bu. Sanki karanlığın kendisi dinlemiş ve şimdi duyduklarını değerlendiriyordu.

Nefesimi tuttum, birdenbire gölgelerin artık dans etmediğini, tamamen hareketsiz durduğunu ve özellikle ızgaradan gelen ışığın hiç ulaşmadığı uzak köşede en yoğun şekilde toplandığını fark ettim.

Zaman, soğuyan cam gibi ince ve kırılğan bir şekilde uzadı. Kaburgalarımın altında çok hızlı ve sıkı atan kalp atışlarımdan farkına vardım. Kendi nefesimin sesi absürt derecede yüksek geliyordu, her nefes verişim karanlığın gözü önünde bir zayıflık itirafıydı.

Sonra, etrafımdan alçak ve yankılı, kemiklerimi sızlatan kadim bir ses yükseldi.

"Öleceksin."

Beş basit kelime, tehdit olarak değil, bir gerçeğin ifadesi olarak, hava durumu hakkında yorum yapmak kadar tarafsız bir şekilde söylendi. Ses, kulaklarımı tamamen atlayıp doğrudan kafatasıma çarpıyormuş gibiydi; bir sestense çok fiziksel bir duyumdur.

Çılgılık atmadım. Geriye doğru sendelemedim ya da kendimi duvara daha sert bastırmadım. Bir anlığına sadece baktım, nefesim ciğerlerime ulaşmadan yarı yolda kaldı, yalnız olmadığımın, belki de hiç yalnız olmadığımın ani farkındalığıyla askıda kaldım.

Ve sonra, absürt bir şekilde, gülmeye başladım.

Önce keskin ve beklenmedik bir kıkırdamayla başladı, sonra duvarlarda yankılanan gür bir kahkahaya dönüştü. Her kasılmada kaburgalarımın bir acı saplanıyordu ama duramıyordum.

Sonunda, kahkaha yerini ciğerlerimi tamamen boşaltan bir iç çekişe bıraktı. Duvara yaslandım, aniden tanımlayamadığım bir duyguyla kemiklerim gevşemişti. Bunun bir rahatlama olduğunu anlamam biraz zaman aldı; saf ve ezici bir rahatlama.

"Bu bir söz mü?" diye sordum, sesim olması gerekenden çok daha sakın çıkmıştı. "Yoksa sadece bir gözlem mi?"

Köşedeki gölgeler yer değiştiriyor, daha yoğun bir şeye dönüşüyor gibiydi, ancak belirgin bir şekil ortaya çıkmadı. Oradaki karanlık, olması gerekenden çok daha karanlıktı.

"Ne o ne de diğeri," diye yanıtladı ses, heceler taşların birbirine sürtünmesi gibiydi. "İkisi de."

Sanki haftalardır yaptığım en mantıklı konuşmamış gibi başımı salladım. Belki de öyleydi. Muhafızlar benimle hiç konuşmamıştı ve Valen o ilk günden beri geri dönmemişti. Hiçlikten ortaya çıkan bu ses, sonumu müjdeliyordu; en azından bir kesinlik sunuyordu.

"Bana önceden haber vermeniz çok düşünceli bir davranış," dedim, absürt bir nezaket hareketiyle kirli elbisemi düzeltirken. "Çoğumuz hayatımız boyunca sonun ne zaman geleceğini bilmeden yaşıyoruz. Önceden haber almak gerçekten bir lütuf."

Gözlerim hücrenin içinde gezindi, yukarıdaki parmaklıklardan süzülen ince ay ışığı huzmesine takıldı. Soluk ışığında, toz zerreciklerinin dans ettiğini, kısa bir anlık görünürlüklerinin hemen ötesinde toplanan karanlığa aldırmadan dans ettiklerini görebiliyordum. Hayatın kendisine ne kadar benziyordu bu—ışıkta kısa bir dans, sonra tekrar gölgelere dönüş.

"Beni almaya mı geldin, habercim?" diye sordum, bu sevgi sözcüğüyle kendimi şaşırtarak. "Yoksa sadece kendini duyurmaya mı geldin?"

Gölge, adeta bir kalp atışı gibi titreşiyordu.

"Burada bulundum," dedi, bu da hiç cevap sayılmazdı.

Hareketim ayaklarımda yeni bir acıya neden olunca irkildim. "İkimiz de aynı durumdayız, itiraf etmeliyim ki burada isteğim dışında bulunuyorum. İyi tarafından bakarsak, kehanetin gerçekleşirse yakında burada olmayacağım. Her şeyin bir iyi yanı vardır derler ya."

Gerçekten bir gölgeyle mi konuşuyordum? Belki de bu, ateşin son hediyesiydi; son saatlerimde bir yoldaş, her ne kadar zihnimin hezeyan ve karanlıktan yarattığı bir yoldaş olsa da. Ya da belki de çoktan ölmüştüm ve bu, sonrasında gelenlerin bir yönüydü; karanlıktaki bu ses, bir sonun sonunun vaadi.

"Ölümden korkmuyorsun," diye belirtti ses. Bu bir soru değildi.

Yine de düşündüm. Ölümden korkuyor muydum? Geçtiğimiz haftaları ölümün vaadiyle çevrili geçirmiştim; her kalp atışıyla zonklayan iltihaplı yaralarda, damarlarımı yakan ateşte, yeterli besin olmadan vücudumun kendini tüketerek yavaş yavaş zayıflamasında. Hayır, ölüm hoş karşılanan bir arkadaştı, herhangi bir insan bağlantısından çok daha güvenilirdi.

"Seni bekliyordum," diye dürüstçe yanıtladım. "Ama seni farklı hayal etmiştim."

"Ölümü nasıl hayal ediyorsunuz?" diye sordu ses ve ben de o eski tonda bir nebze eğlence sezdiğimi düşündüm.

Gözlerimi kapattım, çocukluğumdan beri taşıdığım imgeyi zihnimde canlandırımdım. "Güzel olacağını düşünmüştüm," diye itiraf ettim. "Korkunç, evet, ama güzel—tıpkı gece gökyüzünü ele geçirmeden önceki son gün batımı ışığı gibi. Tüm yaşadığın hayatları yansıtan gözlerin ve hem yaralayabilen hem de teselli edebilen ellerin olacağını düşünmüştüm."

Elim başıma gitti, annemin tacının ağırlığını hatırladım. "Yıldızlardan bir taç takacağını düşünmüştüm."

Gölge dalgalanarak duvar boyunca uzandı ve neredeyse bana ulaştı. "Belki de görüyorum," dedi. "Belki de sen onu göremiyorsun."

Bu bana komik geldi, nedenini söyleyemesem de. Bir kahkaha daha koptu ağzımdan, bu sefer daha yumuşak, neredeyse sevgi dolu. "Belki," diye onayladım. "Sanırım öbür dünyada görüşürüz. O zaman beklentilerimi karşılayıp karşılamadığını sana bildireceğim."

Zihnimin dağılmış olmasından mı yoksa bu yorgun kabulleniş duygusundan mı daha çok endişelenmem gerektiğini merak ettim. Üzerinde fazla durmadım. Ne anlamı vardı ki?

Akıl sağlığım yerinde olsa da olmasa da ölüm beni ele geçirirdi.

"Acıtır mı?" diye sordum, soruyu tekrar düşünmeden ağzımdan kaçırdım.

Habercim o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, cevap vermeyeceğini düşündüm. Sonunda konuştuğunda, sesi yumuşamış, dünyevi olmayan yankısının bir kısmını kaybetmişti.

"Evet," dedi kısaca. "Ama sonsuza dek değil."

Nedense, bu cevabın dürüstlüğü beni her türlü teselliden daha derinden etkiledi. Gözlerim doldu, adeta yaşlar birikti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Ölümle ben bir süre sessizce oturduk, ikimiz de birbirimizin alanına girmedik. Dışarıda, bulutlar ayın üzerinden geçmiş olmalıydı, çünkü ızgaradan geçen ışık huzmesi önce sönükleşti sonra tekrar aydınlandı. Kendimi yukarıdaki dünyayı merak ederken buldum; yıldızlar bu gece görünür müydü, eskiden peri taşları ördüğüm bahçelerdeki ağaçları bir esinti sallıyor muydu acaba?

"Gerçek misin?" diye fısıldadım sessizliği bozarak, delirmiş olup olmadığını öğrenmek istiyordum. "Yoksa sonunda aklımı tamamen mi kaybettim?"

Ölüm bunu düşünmüş gibiydi. "Önemli mi?"

Bunu bir an düşündüm, sonra tekrar güldüm; bu sefer gerçek bir kahkahaydı, histerinin o tiz ve yapmacık tonu yoktu.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Sanırım öyle değil. Gerçek ya da hayali, buradasın ve bunun için minnettarım."

"Ölümden korkmuyorsun," dedi habercim, "ama yalnız ölmekten korkuyorsun."

Bu gözlem, rahatsız edici bir kesinlikle içime işledi. Bu korkuyu asla itiraf etmemiştim, hatta kendime bile, ama gölge bunu nefes almak kadar kolay bir şekilde adlandırmıştı.

"Evet," diye fısıldadım.

"Yalnız değilsin," dedi Ölüm.

Tuhaf bir rahatlık, daha yabancı bir varlıktan geliyordu, yine de buna inanmaya başlamıştım. Bu varlık her ne olursa olsun—halüsinasyon, hayalet ya da tamamen başka bir şey—en büyük azabım olan yalnızlığımı kırmıştı.

"Kalacak mısın?" diye sordum.

Gölge bir kez daha titredi. "Buradayım," diye tekrarladı ve bu sefer bunu bir vaat olarak anladım.

Birdenbire tarifsiz bir yorgunlukla gözlerimi kapattım. Ateş hâlâ derimin altında yanıyordu, ama şimdi daha uzakta gibiydi, sanki alnıma serin bir el dokunmuş gibiydi. Ölümün böyle mi başladığını merak ettim; korku veya acıyla değil, yüklerin yavaş yavaş hafiflemesiyle, yumuşak bir teslimiyetle.

"Benim habercim," diye mırıldandım, yorgunluk beni ele geçirmeye başladıkça kelimeler biraz peltekleşti.

Düşüncelerim bulanıklaştı, birbirinden koptu, bir dere üzerindeki yapraklar gibi benden uzaklaştı.

"Dinlen," dedi gölge ve belki de hayal gücümün ürünüydü ama yanan yanağıma serin bir dokunuş hissettiğimi sandım.

Yorgunluğun çekimine teslim oldum, başımı taş duvara yasladım. Sessizlik geri döndü, ama şimdi farklıydı; eskiden olduğu gibi ezici bir ağırlık değil, daha çok beklenmedik bir şefkatle beni saran bir battaniye gibiydi.

Bilincim yavaş yavaş kaybolurken, gölgenin tekrar konuştuğunu, anlayamadığım bir dilde sözler söylediğini duydum. Bir kutsama. Bir ağıt.

Gözlerimi ona karşı kapattım, karanlığın tıpkı bir sevgilinin son öpücüğü gibi içime işlemesine izin verdim. Soğuk ve samimi, uzun vedadan önceki son okşama.

YIRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

KESİNTİYE UĞRADI

Ölümümün içinden sesler süzüldü; öfkeli, keskin sesler.

Bu müdahaleye karşı içimden bir ah çektim.

Bir kadın huzur içinde ölemez mi?

“Ölüyor derken ne demek istiyorsunuz?” Ses, saydıklarımı böldü; tanıdık, soğuk ve beklenmedik bir şekilde öfkeliydi. “Neden bana hemen haber verilmedi?”

"Yemek yemiyor, Majesteleri," diye yanıtladı çekingen bir ses. "Yaklaşık üç gün önce ateşi çıkmaya başladı. Biz de düşündük ki—"

“Düşündün mü?” Ses şimdi yumuşaktı, bu da onu bir şekilde daha korkutucu kılıyordu. “Düşünmen gerekmiyor. Karımın durumunu bildirmen gerekiyor.”

Eş. Ne garip bir kelime. Bu kelimeye daha çok sinirlenmem gerektiğini hissettim. Bunun yerine, sadece huzurumun bozulmasından dolayı rahatsız oldum.

"Hücresinin kapısını açın. Hemen şimdi."

Ağır ayak sesleri yaklaştı ve hücre kapısı gıcırtyla açıldığında irkildim. Ses kafamda yankılandı ve çatlamış dudaklarımdan bir inilti kopardı.

Soğuk parmaklar alnıma dokundu ve içgüdüsel olarak irkildim; vücudum, ateşten sersemlemiş zihnimin tam olarak kavrayamadığı şeyi hatırladı.

“Mireille. Bana bak.”

Gerçekten denedim, ama göz kapaklarım taşlarla ağırlaşmış gibiydi. Sonunda onları açmayı başardığımda, Valen'in yüzü gözlerimin önünde belirdi, hatları dalgalanan su gibi hareket edip duruyordu. Bu gerçek miydi, yoksa bir başka ateşli rüya mıydı?

Son zamanlarda bunlardan çok fazla yaşadım.

"Direk diri yanıyorsun," diye mırıldandı ve ses tonundaki bir şey beni şaşırttı. Endişe mi? Kan Kralı'ndan mı? Kesinlikle başka bir halüsinasyon.

Gülmek istedim ama bunun yerine ıslak, hırıltılı bir öksürük çıktı ağzımdan. "İstediğin bu değil miydi...?" Sesim kurumuş boğazımdan zar zor fısıltı gibi çıktı. "Beni... acı çekerken izlemek?"

Çenesi kasıldı. "Böyle olmaz." Elleri altımda hareket etti, biri omuzlarımı desteklerken diğeri dizlerimin altına kaydı.

Beni son haftalarda yatağım olan o pis zindan zemininden kaldırdığında dünya başımın üstüne döndü. Her yerim acıyordu. Adımlarının hafif sarsıntısı başımda yeni bir acı yaratıyor, her nefesim ateş yutmak gibiydi. Ağzımdan kaçan iniltiyi engelleyemedim.

"Şşş," diye mırıldandı Valen, sesindeki yumuşaklık onun hakkında bildiğim her şeyle o kadar çelişiyordu ki, halüsinasyon gördüğümünden emindim. "Seni koruyorum."

Başım onun göğsüne yaslanmıştı ve her şeye rağmen, dokunuşundan teselli bulduğumu fark ettim. Gardiyanımdan teselli aramak ne kadar da acınası bir hale gelmiştim. Ama yalnızlık ve acı hepimizi dilenciye dönüştürüyor, diye düşündüm.

Beni hücreden dışarı taşıdı, her adım vücudumda yeni acı dalgaları yaratıyordu. Zindan koridoru önümüzde uzanıyordu, meşalelerin ışığı taş duvarlarda hayaletler gibi dans eden uzun gölgeler oluşturuyordu. Hava nem, çürüme ve kadim acıların kokusuyla doluydu.

"Bana bu kadar kötü olduğunu söylemeliydin," diye homurdandı Valen göremediğim birine. "Öldüğünde bana hiçbir faydası yok."

Faydası yok. Tabii ki. Beni hayatta tutmasının sebepleri ne olursa olsun, merhametten kaynaklanmıyordu. Kollarında hissettiğim o anlık rahatlık, yerini boş bir teslimiyete bıraktı.

"Lütfen," diye fısıldadım gömleğinin kumaşına. "Bırak da öleyim."

Kollarını bana daha sıkı sardı. "Hayır," dedi tekrar, ama bu sefer sesinde başka bir şey vardı, neredeyse umutsuzluğa benzer bir tını. "Prenses, bu kadar kolay kaçamazsın."

Aniden durduk ve ateşin verdiği sersemlik içinde, başka bir hücrenin önünde durduğumuzu fark ettim. Benimkine neredeyse benziyordu. Eskiydi, ama meşale ışığında donuk bir şekilde parıldayan zincirleri vardı.

Valen, içeride kim varsa ona hitaben, "Yardıma ihtiyacı var," dedi.

Uzun bir sessizlik çöktü, sadece karanlığın bir yerinden gelen su damlama sesi ve zorlu nefes alışverişimin hırıltısı bu sessizliği bozuyordu.

Sonunda, belli ki kullanılmamışlığın izlerini taşıyan alçak ve kaba bir ses geldi: "Peki, bu beni neden ilgilendirsin ki?"

O sesi duyduğumda hafızamda bir şeyler canlandı. Bir konuşma. Rüya mı görmüştüm? Emin olamıyordum.

Valen, her hecesinde gerginlik hissedilerek, "Çünkü onu hayatta tutmanın tek yolu bu," diye yanıtladı. "Ve çünkü senden bunu istiyorum."

Hücreden yumuşak, tehlikeli bir kıkırdama yankılandı. "Benden bir şey isteme hakkını çoktan kaybettin, kardeşim."

Valen'in göğsü kontrollü bir nefes alışverişiyle inip kalkıyordu. "Biliyorsun, eğer yapabilseydim onu kendi ellerimle iyileştirirdim."

"Ama yapamazsın," diye yanıtladı ses, şimdi daha yakından. Gözlerimi zorla açtım, Valen'in omzunun üzerinden hücrenin içine bakmaya çalıştım. Karanlık girdaplarından başka hiçbir şey göremiyordum. "Ve yapmayacağım."

Habercim. Ölümüm. Bu farkındalık kendiliğinden geldi, ama doğru hissettirdi. Bu mahkum, zincirlere vurulmuş bu varlık... o benim habercimdi. Sonumu müjdelemek, beni bu hayattan sonra ne bekliyorsa ona yönlendirmek için gelmişti. Ellerim ona uzanmak için kalktı.

Valen ısrarla, "Ölüyor," dedi. "Eğer ona yardım etmezseniz ölecek."

"Evet," diye onayladı habercim, neredeyse düşünceli bir ses tonuyla. "Ölmek istediğini söyledi. Aslında birkaç kez. En sonuncusu da birkaç saat önce."

Ona bunu söylemiş miydim? Sayıklamalarım sırasında, ölüm isteğimi duvarların arasından fısıldamış mıydım? Hatırlayamıyordum, ama doğruydu. Hayatımın sona ermesini istiyordum.

"Onunla mı konuşuyordun?" Valen beni kollarında kıpırdandı ve başımda saplanan acıyla bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. "Yirmi yıldır yanında oturdum ve bana, kendi akrabana, neredeyse tek kelime etmedin."

"O konuşuyor," diye yanıtladı habercim. "Bazen ben de dinliyorum."

Su damlamasının sesi, ardından gelen sessizlikte yankılandı; kaçınılmaz bir şeye doğru istikrarlı bir geri sayım gibiydi.

Damla. Duraklama. Damla. Damla. Duraklama.

Valen sonunda, sesindeki çaresizlik açıkça belli olarak, "Zincirlerinden birini çıkaracağım," dedi. "Eğer ona yardım edersen."

Zincirler alaycı bir şekilde tekrar şıkırdadı. "Tek zincir mi?" diye sordu habercim. Sonra taşların birbirine sürtündüğü gibi bir kahkaha attı. "İki zincir, yoksa ölür."

Valen'in kaskatı kesildiğini hissettim. "Tek zincir bile zaten cömert bir uygulama."

"İki," diye tekrarladı habercim. "Ya da gelininizin toprağa karışmasını izleyin."

'Gelin' kelimesi içimi ürpertti. Valen'in yanında neden bu kadar huzursuz hissettiğimi nihayet hatırladım. Bunu bana o yapmıştı.

Uzun bir sessizliğin ardından Valen, "Pekala," diye tısladı. "İki zincir. Ama tamamen iyileşmiş ve değişmemiş olmalı."

"O iyileşecek," dedi habercim ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Onu bana getir, Kan Tanrısı, neredeyse yok ettiğin şeyi kurtaracağım."

Valen, itiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla, "Mahkumun hücrelerini açın," diye emretti.

Bir sessizlik oldu, ardından gergin bir öksürük geldi. "Majesteleri," diye tereddütlü bir ses duyuldu, "bu hücre on yıllardır açılmadı. Kral Aeldrin'in emri şuydu..."

Valen, tehditkar bir tonda, "Kral Aeldrin öldü," diye araya girdi. "Hatırlarsan, benim elimle öldü. Emirlerinin artık hiçbir anlamı yok."

Muhafızın rahatsızlığından dolayı hafif bir memnuniyet hissettim. Hepsi rahatsız olsun. Ailem gibi onlar da hayatlarından korksunlar.

"Evet efendim, ama mahkum... o değil—"

"Onun kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Valen'in göğsü zorlukla bastırdığı öfkeyle kabardı. "Hücreyi aç."

Gardiyan kekeleyerek anlayamadığım bir şeyler söyledi, ardından anahtarların şıkırtısı ve eski metalin gıcırtısı geldi. Ses, kulak zarlarımı arduvaz üzerinde sürtünen çiviler gibi tırmaladı ve yeni acı dalgaları getirdi. İnleyerek, gürültüden kurtulmak için nafîle bir girişimle yüzümü Valen'in göğsüne çevirdim. Eli başımı kavradı ve sanki gürültüyü bastırmak

istercesine kulağıma bastırdı. Bana işkence etmek isteyen biri için tuhaf bir hareket.

Valen kollarını bana daha sıkı sararak, "Gidin," dedi. "Bu zincirleri çıkarırsam ve siz hala burada olursanız, hepiniz öleceksiniz."

Muhafızın nefes alışverişi hızlandı. "Belki de saray şifacısının gelmesini beklemeliyiz—"

Valen sözünü keserek, "Burada hiçbir işe yaramazdı," dedi. "Bu... farklı bir iyileşme gerektiriyor."

Ateş, sözlerini anlamsız kalıplara dönüştürdü ve bu kalıplar başımın etrafında kelebekler gibi uçtu. Farklı bir iyileşme miydi bu? Tanrının gücünden bile farklı mıydı?

Menteşelerin gıcirtısı zindanın içinde yankılandı, ateşim yüzünden o kadar delici bir sese dönüştü ki kafatasımın çatlayacağını sandım. Sonra ritmik ve ağır bir şıkırtı sesi geldi. Zincirler düşüyor ve taşların üzerinde sürükleniyordu.

"Onu bana ver," dedi habercim. Yakından dinlediğimde sesi hayal ettiğimden bile daha kadimdi, sanki dağlar konuşuyor, sanki yeryüzü kendi kelimelerini buluyordu.

Valen tereddüt etti. Kaslarının hafifçe gerildiğini, bana olan tutuşunun anlık olarak sıkılaştığını hissettim. Beni teslim etmekte isteksiz miydi, yoksa sadece bir sonraki hamlesini mi hesaplıyordu? Valen'le her şeyin bir güç oyunu olduğunu öğrenmişim.

"Değerli gelininizi bana emanet edebilirsiniz," dedi habercim, ses tonunda bir eğlence seziliyordu. "Ona dokunmadan yardım edemem ve size söz verdim."

"Sözünüzün geçmişte esnek olduğu kanıtlandı," diye yanıtladı Valen, ama beni çoktan yerinden oynatmış, ağırlığımı başka bir çift kola aktarmıştı.

Bu geçiş kafa karıştırıcıydı. Bir an Valen'in sıcak ve sağlam göğsüne yaslanmışım, bir sonraki an ise beni tamamen sakinleştiren bir sıcaklığın içindeydim.

Bu yeni kollar inanılmaz derecede güçlüydü, ama beni öyle bir şefkatle kucakladılar ki, içimde derin bir yerde tanıdık bir acı hissettim.

Düşünmeden, fırtınadan sığınacak yer arayan bir fare gibi kucaklaşmaya sokuldum, daha da yaklaştım. Burnum, eski taş, yağmur sonrası toprak ve tanımlanamaz bir başka şeyin kokusunu taşıyan bir boyuna değdi. Derin bir

nefes aldım, koku ateşimi hiçbir şeyin yapamadığı şekilde dindirdi, zihnimi o kıymetli an için temizledi.

Habercim hoşnutsuzluktan ziyade şaşkınlık ifadesiyle homurdandı ve beni tutuşunu ayarladı. Büyük ellerinden biri sırtımın alt kısmına yayılmış, diğeri ise başımı kavrayarak terden ıslanmış saçlarıma dolanmıştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, her hecede dudaklarım boynuna değiyordu, "sonunda beni öldürmeye geldiğin için."

Sözlerimin ardından gelen sessizlik, yalnızca uzaktan gelen su damlamasıyla bozuldu. Vücudunun tamamen hareketsiz kaldığını, hatta nefesinin bile uzun bir an için durduğunu hissettim.

Sonra eli kaydı, parmakları saçlarımdan kayıp ateşli yanağıma dokundu. Dokunuş serin, neredeyse yatıştırıcıydı. "Beni böyle mi sanıyorsun?" diye sordu, sesi daha yumuşak, neredeyse samimiydi. "Senin celladın mı?"

Başımı sallamaya çalıştım ama bu hareket kafatasımda yeni bir acıya neden oldu. "Söz vermiştin," diye fısıldadım bunun yerine. "Öleceğimi söylemiştin."

"Ve öyle de yapacaksın, tüm ölümlüler gibi," diye yanıtladı, sesini yatıştırıcı bir tınıya düşürerek. "Ama bugün değil."

"Öyleyse ne işe yararsın?" diye mırıldandım, sayıklamalarımın arasından huysuzluk sızıyordu.

Mırıldandı ve bu mırıltı dudaklarımdan da geçti. "Birçoğunun sorduğu bir soru," diye itiraf etti, bedenimi daha sıkı bir şekilde kendine bastırarak. Boynuna sokuldum, beni böylesine özenle tutan bu varlığa olabildiğince yakınlaşmaya çalıştım.

Yüzünü omzuma dayadı ve beni yavaşça, bilinçli, neredeyse aç bir şekilde içine çekti, sanki sadece benim kokum onu besleyebilirmiş gibi. Burnunun, ateşli derimin boğazımdaki nabızla buluştuğu çizgiyi takip ettiğini hissettim. Son savunma mekanizmalarından da arınmış bedenim, tamamen korku ya da tamamen özlem olmayan bir şeyle titredi; isimsiz ve aç bir üçüncü şeydi bu ve biliyordum ki sadece bana ait değildi.

Elini daha yumuşak bir şekilde kavradı, sırtıma yayılmış büyük eli tüy kadar hafif daireler çizerek hareket ediyordu. Diğer eli ise saçlarıma geri döndü, parmakları düğümleri taradı, böylesine belirgin bir güç için inanılmaz bir incelikle karışıklıkları çözdü.

Kollarının arasında kıpırdandım, başımı kaldırmak için kalan son azıcık kararlılığımı topladım. Kirpiklerim kurşunla ağırlaşmış gibiydi, ama yüzünün gölgeli hatlarını görebilecek kadar aralamayı başardım. Işık

ayrıntıları seçmek için çok loştu, ama çenesinin güçlü çizgisini, boynunun çukurunu, beni korkutması gereken bir yoğunlukla bana bakan soluk gözlerinin parıltısını görebiliyordum.

Bunun yerine, gördüklerimden bile memnuniyet duydum. En azından ölümün canavarca bir şey olmadığını doğrulayabildim.

Dünya bulanık bir şekilde netleşiyordu ve gözlerimi açık tutacak enerjiyi bulamıyordum. Bunun yerine, alnımı onun serin ve sağlam elmacık kemiğine yasladım, bu küçük temas noktasında teselli buldum.

"Çok yorgunum," diye fısıldadım, kelimeler kurumuş dudaklarımdan zar zor dökülüyordu. "Çok çok yorgunum."

Sırtımdaki el yavaş, acele etmeden dairesel hareketlerine devam ederek beni o anın içinde tutuyordu, diğer eli ise yanağımda geziniyordu. Sanki bana zarar vermekten korkuyordu, sanki yıllardır başka birine dokunmamış gibiydi.

Belki de yapmamıştı.

Yavaşça parmak uçları yüzüme dokundu. Parmaklar elmacık kemiklerimin, şakaklarımın, gözlerimin altındaki çukurun üzerinden hafifçe geçti. Dudaklarıma ulaştığında durdular, tüy kadar hafif bir dokunuş, ateşli bedenimde beklenmedik bir ürpertiye neden oldu.

"Biliyorum, Yshera," diye mırıldandı, nefesi tenimi okşarken. "Biliyorum."

"Yshera" kelimesinin ne anlama geldiğini sormak istedim, anlayamadığım bir dilde söylenen bu yabancı kelimeyi, ama yorgunluk ve göğüs kafesine vuran kalbinin düzenli ritmi yüzünden dilim kayboluyordu. Bunun yerine, ritmik tempoda teselli arayarak daha da yaklaştım.

"Yeter artık," Valen'in sesi o anı böldü ve beni ürküttü. Sanki parmaklıkların ötesinden, çok uzaktan konuşuyormuş gibiydi ama ses tonundaki otorite tartışılmazdı. "Ona yardım etmeniz gerekiyor, bu... her neyse işte."

Habercim hemen yanıt vermedi, parmakları omurgamdaki nazik hareketlerine devam etti. Tenime nefes verdiğini hissettim, nefesi serindi.

Sonunda, "İyileşmenin birçok biçimi vardır," diye yanıtladı, sesi duyulmaktan çok hissedilen alçak bir uğultuydu. "Yoksa ölümlü intikam oyunları ile uğraşırken bunu mu unuttun?"

Valen, alaycı bir gülüş ile hırıltı arasında bir ses çıkardı; daha iyi bilmeseydim kıskançlık sanabilirdim. "Nasıl çalıştığını unutmadım. Hadi işine bak."

Sırtımdaki el hareketsiz kaldı ve o yatıştırıcı hareketin kaybına yas tutmaya başladım.

Aniden, hücrenin içindeki hava, sanki şimşek çakacakmış gibi elektriklenmişti; ardından gelen yüksek metalik bir gürültü gerilimi paramparça etti—hücre parmaklıklarının gürültüyle kapanma sesi. Bunu Valen mi yapmıştı? Yoksa habercimin güçleri bir şekilde buna mı sebep olmuştu?

"Ne yapıyorsun?" diye hırladı Valen.

"Gizliliği sağlamak," diye yanıtladı habercim sakın bir şekilde. "Onu iyileştirmemi mi istiyorsunuz? Konsantrasyona ihtiyacım var. Varlığınız son derece dikkat dağıtıcı."

Valen alçak ve tehditkar bir sesle, "İkinci parçayı ancak bana sağ salim geri verilirse çıkaracağım," dedi. "Bunu unutma."

"Hatırlıyorum," diye yanıtladı habercim ve sözlerinde on yıllardan ziyade yüzyılları, belki de bin yılları çağrıştıran bir ağırlık vardı. "Şimdi sessiz kal ya da git. Seçim senin."

Valen'in hayal kırıklığıyla içini çektiğini, ardından da uzaklaşan ayak seslerini duydum. Ne olacağını izlemektense gitmeyi tercih etmişti. Ateşin etkisiyle sersemlemiş halimde, sadece rahatlama hissettim.

Beni kucağına alan kişi, başımı omzunun kıvrımına yaslayacak şekilde pozisyonlarımı ayarladı. Günlerdir beni saran bunaltıcı sıcaklık azalmaya başladı ve yerini tepemden başlayıp berrak su gibi aşağı doğru akan bir serinlik aldı. Bu his o kadar mutluluk vericiydi ki, inlememi engelleyemedim.

"Daha iyi mi?" diye sordu, sesi beklediğimden daha yakın bir şekilde kulağıma geliyordu.

Başımı salladım, vücuduma yayılan serinlik, beni içten içe yiyip bitiren ateşi uzaklaştırırken kelimeler kuramadım. Aylarca çölde kaldıktan sonra bir dağ deresine dalmak gibiydi; şok edici, yoğunluğuyla acı verici, ama aynı zamanda son derece gerekliydi.

"Enfeksiyon derine işlemiş," diye mırıldandı, bana değil de daha çok kendi kendine. "Kanınıza işlemiş."

Eli, en kötü kesiklerin olduğu ayaklarıma doğru hareket etti. İltihaplı yaralara dokunduğunda irkildim, ama kaçmama izin vermeyecek şekilde beni daha da sıkıca kavradı.

"Sakin ol," diye emretti. "Karşı koymazsan rahatsızlık daha az olur."

Kendimi gevşemeye zorladım, dokunuşuna teslim oldum. Parmakları her kesiğin kenarlarını okşadı ve garip bir şey hissettim. Sanki acıyı parmak uçlarıyla çekip çıkarıyormuş gibi bir çekme hissi. Elinin her hareketiyle ağrı azaldı, yerini neredeyse hoş bir karıncalanma ve uyuşma aldı.

"Sonraki kısım acı verecek," diye uyardı ardından, sesi yumuşayarak. "Bu, iyileşmenin bedeli. Kendinizden bir parça, gönüllü olarak veriliyor."

Ne demek istediğinden emin değildim ama yine de başımı salladım. Kendimden bir parça daha ne fark ederdi ki? Zaten her şeyimi kaybetmiştim.

"Aferin kızım," dedi usulca, kelimeler sanki düşünmeden ağzından çıkmış gibiydi. Ama nedense, bu basit övgü gözlerimi yaşarttı. Ne zamandır kimse bana bu kadar nazikçe konuşmamıştı?

Eli göğsüme, kalbimin üzerine doğru hareket etti. İlk başta hiçbir şey yoktu; sadece avucu göğüs kemiğime değiyordu. Sonra, hiç beklemediğim bir anda, içimde öyle şiddetli bir acı patladı ki, sırtım gerildi, dişlerim sessiz bir çılgınlıkla kenetlendi. Yüzümü boynuna doğru ittiğini, güçlü kollarıyla beni sıkıca sardığını zar zor fark ettim.

Sanki derimin ve kemiklerimin ötesine uzanıp, özümdeki hayati bir şeye ulaşmaya çalışıyordu.

Acı şiddetlenirken, boynuna doğru inledim, parmaklarım çaresizce omuzlarını kavradı. Bu fiziksel bir yara değildi. Bu daha derin, daha içsel bir şeydi. Sanki benliğimden bir parça koparıyor, çıkarılabileceğini bilmediğim bir şeyi çekip çıkarıyordu.

"Biraz daha," diye fısıldadı, dudakları şakağıma değerken sesi öncekinden daha güçlü geliyordu. "Çok iyi gidiyorsun. Çok cesursun."

Övgülerin bir önemi olmamalıydı, özellikle de içten içe yıkılırken, ama nedense oldu. Acı doruk noktasına ulaştığında, onun sesine, nefes alışverişinin düzenli ritmine odaklandım, bunu bir dayanak noktası olarak kullandım.

Sonra, başladığı kadar aniden durdu. Yırtılma hissi kesildi, geride tuhaf bir boşluk bıraktı, sanki bir zamanlar hayati bir şeyin yaşadığı o boş alan gibi. Ona yaslandım, aşırı derecede bitkin düşmüştüm, bedenim aniden dik duramayacak kadar ağırlaşmıştı.

"İşte," dedi, ses tonunda belirgin bir memnuniyet vardı. "Bitti."

Ne aldığımı, kendimden hangi parçayı teslim ettiğimi sormak istedim ama bilincim çoktan kayıp gidiyordu. Dünya solmaya başladı, gerçekliğin sınırları rahatlatıcı bir karanlığa karıştı. Hissettiğim son şey, kollarının beni

sıkıca sarması, beni kırık değil de değerliymişim gibi göğsüne yaslamasıydı. Özlediğim gibi ölümün soğuk kucaklaması değildi, daha sıcak, daha karmaşık, belki de bu zindanlardan önce özlemini çektiğim bir şeydi.

Karanlık beni içine çekerken, habercimin dudaklarının alnıma hafifçe değdiğini hissettim; o kadar hafif bir dokunuştu ki, hayal bile edememiş olabilirim.

"Uyu, Yshera," diye fısıldadı. "Ölmek için daha sonra yeterince zaman olacak."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
İŞKENCE GÖRENLER

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

BİR ATEŞİN UYANIŞI

Haftalarca biriken kir ve terle kaplı cildim artık temiz değildi, bu da uyandığımda alışılmadık bir his uyandırdı.

Farkındalık yavaş yavaş, soluklaşan ateşli rüyaların sisinin arasından süzülerek geldi. Her yeni keşfi kaydederken gözlerim kapalı kaldı: tenime değen temiz bir elbisenin pürüzlü dokusu, sırtımın altında çıplak taş yerine yumuşak bir şey, beni içten içe tüketen o yakıcı sıcaklığın yokluğu. Ama bu yüzeysel değişikliklerin altında daha derin bir şey gizleniyordu. Kaburgalarımın arkasında bir boşluk, sanki özünden bir şey oyulup alınmış, bir zamanlar madde olan yerde sadece bir yankı kalmış gibiydi.

Parmaklarım göğsüme doğru kaydı, garip boşluğa rağmen fiziksel yapının hâlâ sağlam kaldığını doğrulamak istercesine kemiklerime bastırdı. Bu hareket, kaslarımda yayılan donuk bir ağrıya neden oldu; eklemlerimde ateşin bir kalıntısı kalmıştı.

Sonunda gözlerimi hücremin tanıdık karanlığına açtım; altımdaki ince hasır ve belime sarılmış cılız battaniye sayesinde biraz daha katlanılabilir hale gelmişti. Bu kadar basit rahatlıklar, haftalarca sadece taş ve pislik içinde kaldıktan sonra neredeyse lüks gibi geliyordu. Saçlarım da temizdi; uçları hâlâ nemliydi, sanki uyurken biri yıkamış gibiydi. Bilincim kapalıyken görünmeyen ellerin bana dokunması düşüncesi tüylerimi diken diken etti.

Hafızamın parçaları yüzeye çıktı—ateşimin en yoğun olduğu dönemden kopuk görüntüler ve hisler. Valen'in sesi, acil ve gergin. Beni kaldıran güçlü

kollar. Farklı bir hücre. Zincirlerin şıkırtısı ve karanlıkta yapılan bir anlaşma. Sonra, daha önce hiç yaşamadığım türden bir acı. Etin değil, daha derin, daha temel bir şeyin yırtılması. Benliğin parçalanması.

Habercim. Ölüm. Diğer tutsak. Anılar onun etrafında toplanıyordu—sesi, dokunuşu, içimden bir şey koparılırken ona yaslanma hissi. Beni iyileştirmişti, öyle görünüyordu, ama ne pahasına? Bu istenmeyen acı devamı karşılığında kendimden hangi parçayı teslim etmiştim?

Kendimi oturma pozisyonuna zorladığımda, göğsümdeki boşluk sıvı bir gölge gibi hareket etti ve içimde bir baş dönmesi dalgası yarattı. Bir elimi yere dayayarak dengemi sağladım ve görüşüm netleştğinde yalnız olmadığımı fark ettim.

Valen, hücremin parmaklıklarının hemen ötesindeki tahta bir taburede oturmuş, sabırlı bir dikkatle beni izliyordu. Hareketsizliği doğal değildi, bir kralın derisini giyen ölümsüz bir yaratığı hatırlatıyordu. Gözlerini yeterince sık kırpmıyor, bir ölümlünün yapacağı gibi ağırlığını değiştirmiyordu. Sadece gözleri hareket ediyor, her kasılmamı ve titrememi hesaplı bir ilgiyle takip ediyordu.

Yorgunluktan bitkin düşmüş olsam da bakışlarımı kaçırmayı reddederek gözlerine baktım. Aramızdaki sessizlik uzadı, dile getirilmeyen tehditler ve vaatlerle titreşti. Yüzü ifadesiz kaldı, ama o dikkatli maskenin ardında bir şeylerin gizlendiğini hissedebiliyordum—belki de varlığımın devam etmesinden duyduğu memnuniyet ya da henüz yaşanacak acıların beklentisi.

"Neden ölmemi istemiyorsun?" Sessizliğimizi bozarken sesim boğazımda kum gibi kazınarak hırıltılı bir şekilde çıktı.

Valen'in dudaklarının kenarları seğirdi; tam bir gülümseme değildi, ama aldığı darbenin farkına varılması gibiydi. "Böyle olmasını mı tercih ederdin?" diye sordu, sesi hafif, sanki benim yok olma arzumdan değil de hava durumundan bahsediyormuş gibiydi.

"Biliyorsun, yapardım." Minderin üzerinde kıpırdandım, hâlâ güçsüz olan uzuvlarımı test ettim.

Valen, merakla kuş gibi başını yana eğdi. "İşte bu yüzden seni hayatta tuttum." Hafifçe öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, siyah gözleri bana kilitlenmişti.

Bu küçük acımasızlığa neredeyse gülecektim. Tabii ki. Bu Tanrı'dan ne bekleyebilirdim ki? Merhamet asla onun alanına girmemişti. Ama ses

tonunda bir gariplik vardı, cevabı tanıdık bir melodideki yanlış bir nota gibi boş ve yankısız geliyordu.

O an hafızam netleşti—Valen'in sesi sayıklamalarımın arasından yükseliyordu, mahkûmla konuşurken altında zorlukla bastırıldığı öfke. Genellikle sergilediği kontrollü acımasızlıkla tam bir tezat oluşturan o çaresizliği hatırladım. Mahkûmun beni iyileştirmesini istemesinde gerçek bir korku vardı, sanki ölümüm onu hayati bir amaçtan mahrum bırakacakmış gibi.

“Korktun,” dedim, gerçeği fark ettiğimde dudaklarımın kenarı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Planladığın intikamı almadan önce öleceğinden korktun.”

Yüz ifadesi değişmedi, ama o yaşlı gözlerin derinliklerinde bir şey parladı. "Birlikte geçireceğimiz zamanın kısa kesilmesinden endişeleniyordum," diye itiraf etti. "Bu... tatmin edici olmazdı."

Kırılğan bir kahkaha attım, sanki cam gibi beni paramparça edecekmiş gibi bir sestti bu. "Demek bu yüzden ondan beni kurtarmasını yalvardın? Bu yüzden zincirlerini çıkarmayı teklif ettin? Bir tanrıya oldukça muhtaç görünüyordun."

Duruşundaki ufak değişiklik, gücünün hücreye yayılmasından önceki tek uyarıydı. Bana doğrudan dokunmadı, ama hava basıncındaki bir değişiklik gibi hissettim; nefes almayı zorlaştıran, beni izleyen yaratığın tam olarak ne tür bir varlık olduğunu hatırlatan bir ağırlık.

“Yalvarmam prenses,” dedi sesi yumuşak ama dağların ağırlığını taşıyordu. “Pazarlık ederim. Şartlar sunarım. Ve hayatta kalmanızı sağlamak için cazip bir teklif yaptım.”

“Ne amaçla?” diye ısrar ettim, tehlikeli bir yolda ilerlediğimi biliyordum ama kendimi durduramıyordum. Ölümünden kurtulabilirdim ama yine de onu kıskırtabilir, bana kalan azıcık özgürlüğü kullanabilirdim. “Hangi büyük intikam beni, aileme öbür dünyada katılmak yerine yaşamaya zorluyor?”

Valen'in gülümsemesi yavaş ve korkunçtu, sanki yüzünde bir yara açılıyordu. "Ölüm bir hediyedir," dedi basitçe. "Henüz sana vermek istemediğim bir hediye."

Sözlerindeki kayıtsız acımasızlık karşısında tüylerim diken diken oldu.

"Yani hâlâ sizin eğlenmeniz mi olacağım?" diye sordum, sesimi titretmemeye çalışarak. "Ölü bir adamdan intikamınız, onun gayrimeşru kızının cesedi üzerinde mi oynanacak?"

“Evet,” diye gülümsedi Valen, tek bir akıcı hareketle ayağa kalkarken. Parmaklıklara yaklaştı ama dokunmadı, daha önce fark etmediğim dikkatli bir mesafeyi korudu. “Acaba senin için hiç acı çekmemiş bir adam için acı çekmek seni rahatsız ediyor mu?”

Bu soru, tahmin ettiğinden daha derinden etkiledi beni, kalbimin etrafına ördüğüm nefret zırhını deldi. Babamın beni asla sevmediğini, beni sadece bir araç olarak kullandığını biliyordum. Yine de işte buradaydım, onun günahlarının bedelini ödüyor, bu ilahi ceza biçiminde onun mirasını taşıyordum.

"Nasıl hissettiğimin önemi yok, babam öldü," dedim soğukkanlılıkla. "Bana ne yaparsanız yapın, o bunu görmeyecek."

“Öyle değil mi?” Valen’in gülümsemesi daha da genişledi, fazladan dişleri görünüyordu. “Ölüm hakkındaki ölümlü anlayışınız çok... sınırlı. İnanın bana, babanız çektiğiniz acının gayet farkında. Hatta bunu ben sağladım.”

Derin bir nefes aldım. Ne demek istiyordu, bunu ben mi sağladı? Ölen babamın benim çektiğim acılara şahit olmasını nasıl sağlayabilirdi ki?

Valen kıkırdadı, sesi taş duvarlarda uzaktan gelen bir gök gürültüsü gibi yankılandı. "Elbette kraliyet öğretmenleriniz size ölümden sonra ne olduğunu öğretmişlerdir, değil mi? Bedeniniz çöktüğünde özünüz öylece yok olmaz." Parmaklıkları neredeyse dokunacak kadar yaklaştı, parmaklıklara doğru eğildi. "Boşluğun ötesine götürülmeli, sizi bekleyen her neyse ona doğru yönlendirilmelisiniz."

İçimde, tıpkı bir pencere camını kaplayan buz gibi sinsi bir şekilde, soğuk bir anlayış yayılmaya başladı.

Valen, her hecesinden memnuniyet fışkırarak sözlerine şöyle devam etti: "Ve ben, ne babanızın, ne kardeşlerinizin, ne de bu alemden tek bir ruhun bile o yola yönlendirilmemesini sağladım."

Ağzım kurudu. "Ne yaptın sen?"

“Ben sadece doğal düzenin bozulmasına izin verdim.” Akşam yemeği planlarını değiştirmekten daha önemli bir şey konuşmuyormuş gibi omuz silkti. “Babanız tanrılar üzerinde kontrol sahibi olmak istedi. Ben sadece... onun bu hırsını genişlettim.”

"Onların ruhlarını kafese kapattın," diye fısıldadım, boğazım dehşetle düğümlenmişti. "Tıpkı babamın seni kafese kapattığı gibi."

“Şiirsel, değil mi?” Valen’in gözleri kötücül bir zevkle parladı. “Aeldrin senin acı çekmeni izliyor, müdahale edemiyor, kaçamıyor. Kontrolü her

şeyin üstünde tutan bir adam için mükemmel bir ceza.”

Kusma isteğimi bastırmak için elimi ağzıma bastırdım. Bu durumun acımasızlığı nefes kesiciydi; sadece benim çektiğim işkence değil, son huzurlarına kavuşamayan sayısız ruhun çektiği acı da öyleydi.

Bu gerçeğin dayanılmaz ağırlığı karşısında nefes almakta zorlanıyordum, boşta kalan elim altımdaki ince halıya saplanmıştı. "Demek bu yüzden benimle evlendin? Babamın hayaletine işkence etmek için mi?"

Valen elini savurarak, "Diğer sebeplerin yanı sıra," dedi. "Bütün bunlar hakkında fazla abartıyorsun, değil mi?"

"Abartılı mı?" diye tekrarladım, inanmaz bir şekilde. "Tüm ailemin ruhlarını hapsettiniz, babamı benim için planladığınız işkenceleri izlemeye zorluyorsunuz ve ben mi abartıyorum?"

Valen güldü, sesi kulaklarımda cam kırıkları gibiydi. "Evet, oldukça dramatik. Gerçi sanırım bu aileden geliyor. Baban da, kafasını omuzlarından ayırmadan hemen önce, sana ne yapmayı planladığımı ona anlattığımda aynı derecede tiyatral davranmıştı."

Babamın kafasının yere çarpma sesinden önce attığı çığlıkları hatırlayınca irkildim. Ama Valen konuşmaya devam ediyordu, sesi aniden korkunç bir ciddiyete bürünerek alçak bir hırıltıya dönüştü. "Bana yaptığı her şeyi sana yapacağım. Her. Şeyi."

Şaşkınlıktan dilim tutuldu. Kalbim hızlandı, nefesim kesildi, Valen'in daha önceki sözlerinden parçalar hatırlamaya başladım. On yıllarca hapis. Sorgulama. "Titiz" yöntemler. Göğsümdeki boşluk genişliyor, beni içten içe tüketmekle tehdit ediyordu.

"Ve yarın başlıyoruz," dedi geri çekilerek. Bakışları üzerimde gezindi, temiz elbiseyi, minderi, battaniyeyi inceledi; bu küçük lütuflar artık rahatlıktan çok acımasız alaylar gibi görünüyordu.

Gözleri tekrar gözlerimle buluştu ve bu sefer gözlerindeki beklentiye yanlış anlamak mümkün değildi.

Parmaklıklardan biraz daha uzaklaştı, hareketleri kasıtlı olarak yavaştı, sanki yükselen korkumu zevkle izliyordu. "Bu gece, geleceğinizi düşünmeniz için sizi yalnız bırakacağım. Beklenti çok tatlı olabilir, değil mi?" Gitmek için döndü, sonra durdu, omzunun üzerinden geriye baktı. "Ah, ve Mireille? Uyumaya çalış. Tüm gücüne ihtiyacın olacak."

Valen'in gidişinden sonraki sessizlik, kendi başına bir işkenceydi; kefen gibi kalın ve ağırdı. İnce hasırımın üzerinde hareketsiz oturmuş, ayak seslerinin yavaş yavaş kayboluşunu dinliyordum; geriye sadece uzaktan gelen su damlaması ve görünmeyen yaratıkların hafif koşuşturmaları eşlik ediyordu. Dizlerimi göğsüme çektim, sanki yaklaşan fırtınaya karşı kendimi bir arada tutabilecekmişim gibi kollarımı dizlerimin etrafına sardım. Ama korkunun altında başka bir şey gizleniyordu: bağlantı kurma, Valen'in dönüşüne kadar saatleri sayan kafamın içindeki sestten başka bir sese duyulan umutsuz bir ihtiyaç.

Valen, "Ölüm bir hediyedir," demişti. "Henüz sana vermek istemediğim bir hediye."

Beni paramparça ettiler, durumumun korkunç gerçeğini gözler önüne serdiler. Merhamet ya da çarpık bir sevgi yüzünden hayatta tutulmuyordum. Varlığım sadece Valen'in intikamı için bir araçtı; acı ve aşağılama tonlarında intikamını resmedeceği bir tuvaldi. Ve bir şekilde, imkansız bir şekilde, babam tüm bunlara şahit olacaktı.

Valen'in yarından bahsederkenki gülümsemesinin görüntüsünü zihnimden uzaklaştırmaya çalışırken, göz kapaklarımın ardında yıldızlar patlayana kadar avuçlarımı gözlerime bastırdım. Hapis sürem boyunca ne tür işkenceler tasarlamıştı? Gece yerini sabaha bıraktığında beni hangi yeni cehennemler bekliyordu?

Göğsümdeki boşluk zonkluyordu, yaşamaya devam ettiğimin bir hatırlatıcısıydı. Belki de habercim bana bu istenmeyen iyileşme karşılığında kendimden hangi parçayı kaybettiğimi söyleyebilirdi. Belki de Valen'in işkenceme neden bu kadar meraklı görüldüğünü açıklayabilirdi.

Korkuyla birlikte karar netleşti ve kendimi ayağa kaldırdım. Ateşten hala güçsüz olan bacaklarım titriyordu, ama hücremin dar sınırlarını geçerken ağırlığımı taşıyabiliyorlardı. Taş zemin çıplak ayaklarıma soğuk geliyordu, her adımda baldırlarımda iğne batması gibi bir his oluşuyordu, ama en azından artık acııyorlardı. Hücremi yanındaki hücreden, yani ondan ayıran duvara doğru, bilinçli bir şekilde ilerledim.

Aramızdaki duvar, avuçlarımın altında soğuk ve nemli olan, kaba yontulmuş taştandı. Gözlerimi kapattım, diğer tarafta herhangi bir varlık, bu karanlıkta yalnız olmadığımın herhangi bir işaretini hissetmeye çalıştım. Kulağım, iki taş arasında harcın hafifçe ufalandığı, sesin daha kolay geçmesine izin verebilecek küçük bir çatlak buldu.

“Orada mısın?” Sesim neredeyse fısıltıdan ibaretti, ama hücremin sessizliğinde yankılanıyor gibiydi. Nefesimi tutarak, karşı taraftan herhangi bir yanıt bekledim.

Hiç bir şey.

Dudaklarımı ısırdım, içimi bir belirsizlik kapladı. Belki uyuyordu, ya da belki de benimle konuşmakla hiç ilgilenmiyordu. Yine de orada olduğunu, beni dinlediğini, bana karşılık verip vermeyeceğini tarttığını hissetmekten kendimi alamıyordum.

"Ölüm mü?" diye tekrar denedim, sayıklamalarım sırasında ona verdiğim ismi kullanarak. Yine de, beni sadece sessizlik karşıladı.

Son bir deneme yaparken sesime umutsuzluk karıştı. "Lütfen." Kelime, zindan havasında çıplak ve savunmasız bir şekilde, yumuşak bir yalvarış gibi çıktı.

Taşların arasındaki küçük aralıktan uzun bir iç çekiş duyuldu, ardından zincirlerin hafifçe kıpırdaması geldi. "Buradayım." Sesi derindi, kavrayamayacağım bir güçle yankılanıyordu. "Yine de varlığımın sana ne gibi bir teselli sunduğundan emin değilim."

Sesini duyduğumda içimi bir rahatlama kapladı; bu umutsuzluk çukurunda tamamen yalnız olmadığımın kanıtıydı. "Beni öldürmedin," dedim sessizce, sanki taşların arasından geçip onu görebilecekmişim gibi duvara daha da yaklaştım. "Neden?"

Ardından alçak bir ses geldi—tam bir kahkaha değil, daha çok ironiyle bezenmiş yorgun bir nefes veriş gibiydi. "Sana ölümün merhametini neden bahşedeyim ki?" Zincirleri tekrar kıpırdadı. "Ayrıca, özgürlüğüm senin varlığına son vermekten çok daha değerli."

Sözleri canımı yakmıştı, ama yine de onunla konuşabilme umuduyla alnımı soğuk taşa dayadım.

"Söz vermiştin," diye fısıldadım.

"Hiçbir şey vaat etmedim." Sesi daha önce olmayan bir sertlik kazandı. "Sadece ölmekte olduğunuzu gözlemledim. Bir gözlem, bir yemin değil."

İşten çıkarılmak canımı acıttı. Her yerim acıdı. Bedenim değil, hayır, bedenim tamamen iyileşmiş gibiydi. Ama göğsüm, kaburgalarımın ötesindeki o boşluk hissi canımı acıttı.

Her yerim acıdı.

Ölmek istemiştim.

O kadar çok ölmek istiyordum ki, ona uzanıp onun onun elleriyle geleceğini ummuştum.

Ölüm bile beni reddettiği için ne kadar değersizdim ben?

Gözlerimi sıkıca kapattım, göz kapaklarımın arkasında gözyaşlarının biriktiğini hissettim. "Benden ne aldın?" diye sordum, sesim kendi kulaklarıma bile zar zor duyuluyordu. "Beni iyileştirdiğinde... Bir... boşluk var. Sanki bir şey eksikmiş gibi."

Sessizlik o kadar uzadı ki, cevap vermeyeceğinden şüphelendim. Sonunda konuştuğunda, sesi yumuşamıştı, ancak yine de hafif bir sertlik kalmıştı.

"Ruhunuzun bir parçası," dedi sessizce. "İyileşmenin bedeli. Bu dünyada ya da başka bir dünyada hiçbir şey bedava değildir."

Parmaklarım göğsüme bastırılmış, köprücük kemiğimin hatlarını sanki bu hırsızlığın fiziksel kanıtını bulabileceğim gibi takip ediyordu. "Ruhumdan bir parça mı aldın?" Kelimeler dilimde tuhaf geliyordu, bir zamanlar olduğum pratik prenses için fazla mistikti. Yine de, kocamın kan tanrısına dönüşmesini izledikten sonra, bir imkansızlık daha ne fark ederdi ki?

"Sadece ince bir parça," diye yanıtladı ve ses tonunda bir pişmanlık sezdiğimi düşündüm. "Hiç yokluğunu hissetmeyeceksin."

Ama onu özledim. Boşluk, hayalet bir uzuv gibi acı veriyordu, artık orada olmayan şeyin sürekli bir zonklamasıydı. "Tekrar... çıkacak mı?" diye sordum, bu soru dudaklarımdan dökülürken bile kendimi aptal hissediyordum.

Nefesini verdi, neredeyse kıkırdadı. "Ruhlar yeniden doğmaz, küçük ceylan. Alınan alınmış olarak kalır."

"Yani ölmek yerine bedenim iyileşti, sen de ruhumun bir parçasını kopardın," dedim, avucumu pürüzlü taş a daha sert bastırarak, acı veren boşluktan başka her şeye odaklanmak istiyordum. "En azından ölümde bütün olurum."

Zincirlerin hafif hışırtısı, ardından birkaç kalp atışı süren sessizlik. Sonunda, neredeyse güvence verircesine bir tonda, "Bütünlük yüceltilir," dedi. "Zaten çoğu ruh kırık dökük şeylerdir, sevgiyle, nefretle, vaatlerle ve ihanetlerle dağıtılmış küçük parçalardır. Siz sadece başkalarının farkında olmadan yaptığı şeyi bilinçli olarak yaptınız."

"Bu hiç de iç rahatlatıcı değil."

"Seni teselli etmeye çalışmıyordum."

O anda sessizliğe büründük, hücrelerimizin arasındaki karanlık, dile getiremediğim düşüncelerimle doluydu. Sorduğum her soruyla tavrının

yumuşadığını hissedebiliyordum, ama bir sorum daha vardı ve cevap verip vermeyeceğinden emin değildim.

“Valen'in beni neden kendi başına iyileştiremediğini biliyor musun? O bir tanrı, değil mi? Kan Tanrısı. Elbette yapabilirdi—”

Valen'in adı geçtiğinde mahkumun zincirleri taşa şiddetle çarparak şingirdadı ve bu da beni duvardan geriye doğru irkiltti.

Ölüm, önceki sesinden daha soğuk bir tonda, "Bir dahaki gelişinde ona sor," dedi. "Sabrım sınırsız değil, özellikle de kocan söz konusu olduğunda."

“Sadece anlamak istiyorum—”

“Neden?” diye sözünü kesti. “Anlamak kaderinizi değiştirecek mi? İlahi gücünün kesin mekanizmalarını bilmek acınızı hafifletecek mi?”

Ani düşmanlık karşısında şaşkına dönmüş bir halde dudağımı ısırdım. Göğsümdeki boşluk, onun öfkesine karşılık olarak zonkladı, sanki ruhumun çalınan parçası, onu esir alanın hoşnutsuzluğunu fark etmişti.

Bakışlarım taş zemine odaklanmıştı, bu sessizlik beni rahatsız ediyordu. Minderime baktım, ona geri dönmeli miyim diye düşündüm. Çok fazla bastırmıştım, çok ısrarcı davranmıştım. Tek yoldaşımı nasıl olup da çoktan uzaklaştırmayı başarmıştım?

Aniden iç çekti. İstemsiz bir teslimiyet sesiydi bu. Sanki yüzünü ovuyormuş gibi zincirlerinin hafifçe şıkırdadığını duydum. Sonunda, sert bir ses tonuyla, "Yeteneklerimiz aynı değil," dedi. "Kan Tanrısı'nın tam olarak buna ihtiyacı var: kana. Gücünü besliyor, iradesine şekil veriyor. Onsuz... sınırlı kalıyor."

Onun bariz rahatsızlığına rağmen, bu bilgiye duyduğum açlıkla duvara daha da yaklaştım. Konuşmaya devam etmesini umarak hiçbir şey söylemedim.

“Kan güçlüdür,” diye devam etti, “ama uyumluluğa bağlıdır. Bir enfeksiyon ölümlü bir bedeni harap ettiğinde, kanın kendisi kirlenir ve Tanrı'nın etkisini bile reddeder. Vharok, kanın kendisinin kabul etmeyi reddettiği şeyi iyileştiremez.”

“Ama yapabilirdin,” diye fısıldadım, bu isteksiz konuşma teklifini bozmamak için sesimi yumuşak tutarak. “Senin gücün onun yapamadığı yerde işe yaradı. Senin böyle sınırlamaların yok.”

Sesi hafifçe yumuşadı. "Doğru," dedi ve bu kelimeyle içimde garip bir gurur kıvrıldı. "Ancak, gücümü bu tür zincirlerde kanalize etmek için

fiziksel temasa ihtiyacım var. Kan bulaşır. Gücümle gereksiz. Ama dokunmadan da aynı derecede sınırlıyım."

Onun göğsüne yaslanmanın, parmaklarının saçlarımın arasında dolaşmasının, o iyileştirici dokunuşun verdiği o yakınlığın hissini hatırladım. Bu anı, kaburgalarımın arkasındaki boşluğu anlık olarak dolduran beklenmedik bir sıcaklık hissi yarattı içimde.

"Demek bu yüzden zincirlenmişsin?" diye sordum. "Kimseye dokunmanı engellemek için mi?"

Taşın arasından alçak, acı bir kahkaha yankılandı. "Kısmen. Evet, zincirler erişimimi sınırlıyor, ancak başka amaçlara da hizmet ediyorlar." Sanki sonraki sözlerini kontrol ediyormuş gibi uzun bir nefes verdiğini duydum. "Bu zincirler olmadan, hiçbir sınırlamam yok. İyileştirmek ya da zarar vermek konusunda."

Yan hücredeki mahkumdan dolayı birden tedirginleşince, duvardan yavaşça geriye doğru yaslanırken gözlerim irileşti.

"Sen kimsin?" Bu soru, ne kadar doğru olduğunu düşünmeden ağzımdan döküldü.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. O zaman anladım ki, benimle konuşmayı bitirmişti. Sonunda çok fazla soru sormuştum.

Arkamı dönüp minderime geri dönmek üzereyken, kumaşın taşa sürtünmesinin o eşsiz sesini, vücudunun pozisyon değiştirmesinin ince hareketini duydum.

"Yorgun olabilirsiniz. Normalden daha fazla." Sesi yorgundu, endişe ya da basit bir rahatsızlık karışımı da olabilirdi. "Ruh çıkarma işlemi normalde vücudu oldukça yorar."

Şok dalgası içimi kapladı. Acaba... iyiliğimi mi soruyordu? Az önce sorularıma ters ters cevap veren, ruhumun bir parçasını alan mahkum, şimdi yorgun olup olmadığını mı soruyordu? Bu ani değişim beni bir an için dilsiz bıraktı.

"Ben..." diye tereddüt ettim, bedenimin sinyallerini değerlendirdim. Yorgunluk vardı, evet, ama başka bir şey de vardı—bir huzursuzluk, fiziksel yorgunluğu aşan bir bağlantı kurma ihtiyacı. "Öyle hissetmeliyim. Ama şu anda düşüncelerimle yalnız kalmaya dayanamıyorum."

Zincirleri hafifçe şıkırdadı. Onu duvarın kendi tarafında, sırtı taşa dayalı, bacakları önünde uzanmış halde hayal ettim. Bu düşünce garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Çünkü yarın için verdiği sözler yüzünden," dedi Ölüm. Bu bir soru değildi.

Duvara doğru geri çekildim, kayarak oturdum, omzum pürüzlü taşa yaslandı. "Evet."

Zincirlerin hafifçe yer değiştirmesiyle, onun da diğer tarafta benim pozisyonumu taklit ettiğini hayal ettim. "Öyleyse, yardımcı olaksa konuş. Gitmem gereken hiçbir yer yok."

Sesindeki kuru mizah nefesimi kesti; kırılğan, kırık bir ses, neredeyse bir kahkaha. "Zamanınızı ayırmanız ne kadar cömertçe. Başka bir yerde olmayı mı tercih ederdiniz? Belki sekiz numaralı hücrede ikinci çayı?"

"Maalesef hayır," diye yanıtladı, sesi karanlık bir eğlenceyle derinleşerek. "Zindanlardaki sosyal etkinliklerin hayal kırıklığı yaratacak kadar az olduğunu gördüm."

Gülümsedim, haftalarca süren izolasyondan sonra kendi dudaklarımda böyle bir his duymak garip gelmişti. Yarının azapları yaklaşırken neredeyse küfür gibiydi, ama belki de bu onu daha da gerekli kılıyordu.

"Adın ne?" diye sordum, daha iyi düşünmeden önce. "Seni sürekli içimden 'Ölüm' ya da 'Mahkum' diye çağıramam."

Bir sessizlik oldu. Hafif bir metal tıkırtısı duyuldu.

"Neden olmasın? İkisi de yeterince uygun."

"Çünkü ölümün bile bir adı olmalı."

Uzun bir sessizlik oldu, sadece uzaktan gelen suyun düzenli damlama sesi duyuluyordu. Belki de onu gücendirmiştim, samimiyetimle fazla ileri gitmiştim diye düşündüm.

Sonunda, sesi yumuşak, neredeyse hüzünlü bir tonda, "Bana Ölüm demeye devam edebilirsiniz," diye yanıtladı. "Gerçek ismimi en son ne zaman kimse söyledi ki... Çok uzun zaman oldu."

Bu itiraf garip bir şekilde samimi geldi, sanki bir sır saklamak yerine paylaşmış gibiydi. Aramızdaki duvardaki bir çatlağı parmak ucumla takip ettim, böylesine güçlü bir adamı hangi ismin kapsayabileceğini merak ettim. Israr etmemeye karar verdim.

"Pekâlâ, Ölüm. Ne konuşalım?" diye sordum, dizlerimi göğsüme çekip çenemi dizlerimin üzerine yaslayarak. "Hava durumu mu? Saray dedikoduları mı? Mahkum kıyafetlerindeki son moda mı?"

Gülüştü aramızdaki taş duvardan yankılandı. "Korkarım ki bu konularda son derece bilgisizim. Belki beni güncel trendler hakkında

bilgilendirebilirsiniz. Demir kelepçeler hâlâ moda mı, yoksa yerlerini daha... avangard bir şeye mi bıraktılar?"

"Ah, demir kesinlikle arkaik," diye yanıtladım, bu absürt oyuna katılarak. "Bugünlerde en şık mahkumlar büyüğü gümüş takıyorlar. Cilde çok daha yakışıyor."

"Ah, ne kadar hayal kırıklığı. Görünüşe göre son birkaç on yıldır fena halde modası geçmişim."

On yıllar. Zamanın sıradan bir şekilde anılması bile içimi ürpertti. Ne kadar zamandır burada, karanlığa zincirlenmiş haldeydi? Benim doğduğumdan daha uzun bir süre, diye düşündüm. Bu düşünce akıl almazdı.

"Buna nasıl dayanıyorsun?" diye fısıldadım, sesimdeki neşeli ton kaybolmuştu. "Zamandan bahsediyorum. Sonsuz günler ve geceler, hepsi aynı. Nasıl delirmiyorsun?"

Onun tereddüdünü hissettim ve sonunda konuştuğunda sesi daha yumuşak, daha samimiydi, sanki son derece şüpheli bir şeyi paylaşıyormuş gibiydi.

"Kim demiş yapmadığımı?"

Yanağımı soğuk taşa yasladım, dürüstlüğü beni garip bir şekilde rahatlattı. "Haklısın. Belki de ikimiz de deliyiz ve ortak deliliğimiz hakkında son derece mantıklı bir konuşma yapıyoruz."

Nefesi kısık bir hırıltıydı. "Deliliğin avantajları vardır. Gerçeklik ise... pazarlık konusu olabilir."

"Şu anda gerçeklikle biraz pazarlık yapmaya ihtiyacım var," diye itiraf ettim, parmağımla taş zemindeki bir çatlağı takip ederek. "Şu an bağlı olduğumdan farklı bir pazarlık."

"Peki, eğer mümkün olsaydı, nasıl bir pazarlık yapardınız?" Sesi yine o tuhaf, samimi tona bürünmüştü; sanki sert taşların arasından değil de doğrudan kulağıma fısıldıyormuş gibiydi.

Gözlerimi kapattım, kendime hayal gücünün tehlikeli lüksünü tanıdım. "Özgürlük," dedim usulca. "Sadece bu hücreden değil, ondan da. Valen'den. Bu... evlilikten." Kelime dilimde acı bir tat bıraktı.

"Daha hırslı bir şey yok mu?" diye sordu, sesinde hafif bir alaycılık vardı. Ama bu alaycılık yumuşak, mütevazı ve yargılayıcı değildi. "İntikam düşünceniz yok mu? Sizi esir alan kişinin size çektirdiği acıyı çekmesini istemiyor musunuz?"

“İntikam mı?” Kelimeyi tadıp, ekşi şarap gibi dilimde yuvarladım. “Ne anlamı olurdu ki? O bir tanrı. Ölümsüz. Dokunulmaz.” Parmak uçlarımı kaburgalarımın arkasındaki boşluğa bastırdım, boşluğun kalp atışıyla aynı ritimde attığını hissettim. “Ayrıca, intikam güç gerektirir ve bende hiç güç yok.”

Taşların arasından yumuşak, düşünceli bir ses süzülüyordu. "Güç birçok biçimde gelir, küçük ceylan. Hepsi de apaçık ortada değildir."

Nemli havada sert bir ses çıkardım, homurdandım. "Bu mu içimi rahatlatacak bir şey? Valen'in hazırladığı cehenneme inişimi kolaylaştıracak gizemli bir bilgelik mi?"

"Hayır," diye yanıtladı kısaca. "Sadece üzerinde düşünülmesi gereken bir açıklama."

Başımı duvara yasladım, tavanın var olduğunu bildiğim ama göremediğim karanlığa baktım. "İntikam," diye tekrarladım kelimeyi, ne istediğimi düşünürken sesim zar zor duyuluyordu. İntikam istiyordum ve intikamımı alacaktım, ama önce hayatta kalma arzusuna ihtiyacım vardı. "Sadece acı çekmeyi bırakmak istiyorum."

Aramızdaki sessizlik, yalnızca suyun sürekli damlaması ve yukarıdaki sarayın uzaktan gelen sesleriyle dolup taşmıştı. Tekrar konuştuğunda sesi değişmişti; daha derin, neredeyse yumuşak bir tonda.

"Vücudunuzu iyileştirebilirim," dedi, her kelimesi ölçülü ve anlam yüklüydü. "Yırtılmış eti onarabilir, enfeksiyonu temizleyebilir, kemikleri birleştirebilirdim. Ama diğer acılar—hafızada ve ruhta yaşayan yaralar—onlar benim erişemediğim şeylerdir."

İtiraf, aramızdaki boşlukta sert ve tavizsiz bir şekilde asılı kaldı. Yere gömülü küçük bir taşın hatlarını, tırtıklı kenarlarını parmak ucuyla takip ettim. Kaburgalarımın arkasındaki boşluk, sanki zihnim tam olarak kavrayamadan gerçeği kabul ediyormuş gibi, onun sözleri karşısında genişledi.

Ama işi henüz bitmemişti.

"Bu yaraları ancak zaman iyileştirir." Kendi sözlerini düşünüyor gibi duraksadı. "Ve arada bir uyku. Uyku da kendi yöntemleriyle iyileştirebilir."

"İyiyim," diye ısrar ettim, onun söylemediğini duyarak. "Uykuya ihtiyacım yok."

"Dinlen," dedi şimdi daha da yumuşak bir sesle. "Gücünü bundan sonra gelecekler için sakla. Vharok merhametiyle tanınmaz ve bu intikam için uzun zamandır bekliyor."

Valen'in şafakla birlikte döneceğine dair verdiği sözün hatırlatılması, içimde yeni bir korku dalgası yarattı. Hastalığım sırasında ne gibi yeni işkenceler tasarlamıştı? Gece yerini sabaha bıraktığında beni hangi acılar bekliyordu?

"Bana ne yapacak?" diye fısıldadım, bu soru bilinçsizce ağzımdan çıktı.

Uzun bir sessizlikten sonra, Ölüm nihayet, "Seni öldürecek hiçbir şey yok," dedi. "Bunun ötesinde... bir şey söyleyemem."

Taşın kenarına başımı salladım, ama o bunu göremedi. "Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim," dedim sessizce.

"Git, şimdi dinlen," diye yanıtladı, duvardan uzaklaşırken zincirleri hafifçe şıkırdadı. "Bu gece sana sunabileceğim başka bir şeyim yok."

Reddedilme açıldı ve şansımı zorlamanın anlamsız olduğunu biliyordum. Aramızda oluşan kırılğan bağ hâlâ belirsizdi, istenmeyen ısrarlarla kolayca kopabilirdi. Duvardan uzaklaştım, uzuvlarım aniden kemiklerimden dışarı sızan bir yorgunlukla ağırlaştı.

İnce hasırın üzerine kıvrıldım, battaniyeyi omuzlarıma dolayarak bu zindanların karanlığında oluşan tuhaf ittifakı düşündüm. Ölüm benim dostum olmayabilirdi—bu zindanlarda bunca zaman geçirdikten sonra belki de dostluk kuramazdı—ama benimle konuşmuştu, Valen'in kesinlikle olmasını istemeyeceği bir sohbeti paylaşmıştı.

Yarın Valen, söz verdiği işkencelerle geri dönecekti. Bu gece, gerçek doğası ve motivasyonları gizemini koruyan bir müttefikin fısıltısını bile kazanmıştım.

Ama bu da yeterli olmak zorunda kalacak.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KAN VE MEYDAN OKUMA

Onları görmeden önce seslerini duydum: taş zeminde sürtünen bot sesleri, anahtarların şıkırtısı, bir kadını işkenceye hazırlamakla görevlendirilmiş adamların alçak sesle mırıldanmaları.

Sırtımı soğuk duvara yaslamış, ince gecelik elbisemin altında dizlerimi göğsüme çekmiş bir şekilde oturmuş, meşale ışığı koridoru aydınlatırken gölgelerin zemine yayılmasını izliyordum. Habercimle yaptığım konuşmadan beri uyku bana gelmemişti. Bunun yerine, geceyi zemindeki her çatlağı, taş duvarlardaki her kırığı, yani Kan Tanrısı'nın bugün intikamına ciddi anlamda başlayacağı gerçeğinden dikkatimi dağıtacak her şeyi inceleyerek geçirmiştim.

Teslim olmayacaktım.

Hücremin kapısında üç gardiyan belirdi, yüzleri meşalelerinin oluşturduğu gölgelerle örtülüydü. Biri kilitle uğraşırken diğerleri ellerini silahlarının üzerinde tutuyordu, sanki ben—taş bir hücrede yalnız bir kadın—hepsini alt edebilecekmişim gibi.

Kapıyı açan kişi "Ayağa kalkın!" diye bağırdı. Diğer ikisi de içeri girdi ve ustaca bir verimlilikle bana doğru ilerlediler.

Kımıldamadım. "Bulunduğum yerde gayet rahatım, teşekkür ederim."

Muhafızlardan biri öne atılarak kolumu yakaladı. "Kral bekletilmekten hoşlanmaz."

"Ne kadar talihsiz bir durum onun için," dedim, elinden kurtulmak için kendimi zorlayarak. Direnişim yüzüme yediğim bir tokatla sonuçlandı,

başım yana savruldu ve ağzımda demir tadı belirdi.

"Beni serbest bırakın," diye tısladım, ayaklarının dibine kan tükürerek. "Zaten hücredeyim. Efendiniz daha ne istiyor?"

Cevap vermediler. Bunun yerine, kollarımı tutup beni yukarı çektiler, çıplak ayaklarım düzensiz taş zemine sürtünüyordu. Tutuşlarına karşı çırpındım ve bir muhafızın kaval kemiğine bir tekme attım, bu da tatmin edici bir acı iniltisine neden oldu.

"Kahrolası sürtük," diye hırladı ve kolumu öyle bir bükte ki omzumda tehlikeli bir şekilde kırılma noktasına gelene kadar gerildiğini hissettim. "Kıpırdama yoksa kırarım."

Üçüncü gardiyan, tavandan sarkan zincirlere bağlı demir kelepçelerle yaklaştı; hücreyi daha önceki incelemelerimde fark etmediğim zincirlerdi bunlar. Ne zaman takılmışlardı? Valen'in bunu planladığı, özellikle işkence için kafesimi hazırladığı düşüncesi, yüzümde belli etmemeye çalıştığım bir ürpertiye neden oldu.

Sorumlu gibi görünen gardiyan, "Onu asın!" diye emretti.

Elleri sertti, beni hücrenin ortasına yerleştirdiler, kollarımı yukarı doğru çekerken ayak parmaklarımın ucuna ittiler. Soğuk metal bileklerime batarken kelepçeleri taktılar, zincirleri gererek beni rahatsız edici bir şekilde gerdiler, ayak parmaklarım zar zor yere değiyordu. Omuzlarımdaki ve kollarımdaki her kas, doğal olmayan bu pozisyona anında protesto etti.

Yalvarışımı duyma zevkini onlara vermek istemedim, bu yüzden küçümsememi bir gülümsemeye dönüştürdüm. "Kralınızın yapabileceği en iyi şey bu mu? Beni bir et parçası gibi asmak mı?"

Bir gardiyan homurdandı: "İşin bittiğinde bu kadar ukala olamayacaksın."

"Göreceğiz." Çenemi yukarı kaldırdım, bu meydan okuma hareketi bana pahalıya mal oldu çünkü ağırlığım değişti ve gergin omuzlarımda ani bir ağrı hissettim.

Yaptıkları işi hayranlıkla izlemek için geri çekildiler ve içlerinden birinin, üzerimdeki tek örtü olan ince elbiseyi süzdüğünü fark ettim. O bakışlarını kaçırana kadar ona soğuk bir şekilde baktım. Valen ne tür aşağılamalar planlamış olursa olsun, onun uşaklarının önünde boyun eğmeyecektim.

Yaklaşan ayak sesleri onları susturdu. Bu adımlar farklıydı; ölçülü, kasıtlı, dünyanın onu bekleyeceğini bilen birinin acele etmesine gerek

yokmuş gibi adımlardı. Muhafızlar dikleşti, önceki cesaretlerinin yerini rahatsız edici bir şekilde korkuya benzeyen bir şey almıştı.

Kral Valen kapı aralığında belirdi, uzun boylu bedeni neredeyse kapıyı tamamen dolduruyordu. Taç takmıyordu, ama buna ihtiyaçı da yoktu; ondan yayılan güç, bir demirci ocağından çıkan ısı gibiydi. Kaba saba askerlerin aksine, meşale ışığını emen koyu renkli, kusursuz bir şekilde giyinmişti. Keskin aristokratik hatlara sahip yüzü, gözleri önündeki manzarayı tararken düşüncelerini ele vermiyordu.

"Bizi yalnız bırakın," dedi, sesi alçak ama gardiyanların itaat etmek için adeta birbirlerinin üzerine düşmelerine neden olacak kadar sertti.

Hemen içeri girmedi. Bunun yerine, eşikte durup, muhafızların ayak sesleri koridorda uzaklaşırken beni izledi. Aramızdaki sessizlik, boğulacak kadar yoğun bir hal aldı.

"Misafirperverliğiniz örnek teşkil etmeye devam ediyor," dedim o sessizliğin içinde, sesim beklediğimden çok daha sakin ve kararlıydı.

Valen'in dudakları, gülümsemeyi andıran bir ifadeye büründü. Hücreye girdi ama kapıyı arkasından ardına kadar açık bıraktı—tahminime göre bir alaydı bu. Bağlı olduğum için kaçma şansım olmayacağı düşüncesiydi bu.

"Prenses, iyi uyudunuz mu?" diye sordu, etrafımda yavaşça dolaşırken, adımları taşın üzerinde neredeyse sessizdi.

"Harika," diye yalan söyledim, ses tonumda alaycılık vardı. "Konaklama yerleri çok sıcak ve huzurlu."

Turunu tamamlayıp tekrar önümde durdu. Gözleri, sanki özellikle ilginç bir örneği inceliyormuş gibi, soğukkanlılıkla asılı duran bedenimi süzdü. Midemi düğüm düğüm eden korkuyu göstermemek için kendimi zorlayarak bakışlarına karşılık verdim.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi sesi yumuşak ve tehlikeli bir tonda. "Yorucu faaliyetlere başlamadan önce dinlenmek önemlidir."

Kaslarım zaten doğal olmayan pozisyondan dolayı acıdan kıvranıyordu ama yüz ifademi nötr tuttum. "Bana planladığınız korkunç şeyleri burada mı anlatacaksınız? İntikam ve adalet hakkındaki büyük konuşmanızın devamı mı bu?"

Valen başını yana eğerek beni inceledi. "Bunu ister misin? Seni bekleyenlerin ayrıntılı bir anlatımını?" Bana doğru yaklaştı, teninden yayılan doğal olmayan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yaklaştı. Koyu renkli gözlerindeki göz bebeklerinin büyümeye başladığını görebileceğim

kadar yaklaştı. "Vücuduna yapacağım her şeyi sana tek tek anlatmamı ister misin?"

"Bazıları bunu merhamet sanabilir," dedim, onun yakınlığından irkilmemeye çalışarak. "Bana kendimi hazırlamak için zaman veriyor."

Sonra keskin ve acı bir kahkaha attı. "Prensesim, senin için planladıklarına hazırlık yok." Karanlık, esprili gözleri yüzümü inceledi, sonra kısıldı, parmakları dudaklarıma dokunacakmış gibi yukarı kalktı. Dudaklarımın hemen önünde durdular ve dudaklarıma değil, yanağımda beliren morluğa baktığını fark ettim.

"Kim?" Kelime sertti, sessizliği öyle bir şiddetle kesti ki, irkildim.

Ondaki değişim ani ve korkunçtu; soğuk eğlencesi kaybolmuş, yerini yüzünü karartan ve dar hücrenin içinde adeta şişen bir öfke almıştı. Eli yanına düştü, sanki kırılğan ve önemsiz bir şeyi eziyormuş gibi yumruk haline geldi.

"Sana kim el uzatmaya cüret etti?" diye sordu, her hece bir kırbaç darbesi gibiydi.

Öfkesine şaşırmış bir şekilde ona baktım. Bu... beklenmedikti. "Beni kırman gerekmiyor muydu?" diye karşılık verdim. "Acının sürecin bir parçası olduğunu varsaymıştım."

Gözleri simsiyah olmuştu ve beni boğucu bir güçle süzüyordu. Alçak ve tehlikeli bir sesle hırladı: "Oyuncaklarımı kimseyle paylaşmam."

Valen tek kelime etmeden arkasını döndü ve hücreden öfkeyle çıktı, ayak sesleri koridorda şiddet dolu bir kararlılıkla yankılandı. Kapı açık kaldı, özgürlüğün alay konusu olan bu durum, tavandan asılı kalmış, ağzım şaşkınlıkla açık kalmış halimdeki çaresizliğimi daha da vurguladı.

Zaman, çok gerilmiş bir iplik gibi uzadı. Dakikalar mı saatler mi geçti, kaslarım protesto çığlıkları atarken ayırt edemedim. Omuzlarımdaki gerilim, omurgama yayılan sürekli, zonklayan bir acıya dönüştü. Parmaklarım uyuştı, sonra acıdı, sonra kan onlara ulaşmak için mücadele ederken tekrar uyuştı. Baskıyı hafifletmek için ağırlığımı değiştirmeye, parmak uçlarımda yükselmeye çalıştım, ancak her küçük hareket, aşırı zorlanmış uzuvlarımda yeni acı dalgaları yarattı.

Göğsümdeki boşluk, acıyla aynı ritimde atıyor gibiydi; sanki ruhumun eksik parçası bu azaba dayanmama yardımcı olabilirdi. Gözlerimi kapattım, nefesime odaklandım. İçeri, dışarı. İçeri, dışarı. Her nefes dikkatlice ölçülmüş, dikkatlice kontrol edilmişti.

Ayak seslerini tekrar duyduğumda, gözlerimi zorla açtım ve eklemelerimden yayılan acıya rağmen yüz ifademi kayıtsızlık maskesine büründürdüm.

Valen bir kez daha kapı aralığında belirdi, ama değişmişti. Kusursuz görünümü bozulmuştu; saçları sanki defalarca elleriyle karıştırmış gibi dağılmış, kıyafetleri buruşmuştu. Ama damarlarımda buz kesen şey gözleriydi. Ateşli bir ışıkla parıldıyorlardı, göz bebekleri o kadar genişlemişti ki sadece ince bir iris halkası görünüyordu. Nefesi hızlı ve sık hırıltılar halinde geliyordu ve ellerini dalgın bir şekilde uyluklarına silerken hafif bir titreme hissetti.

Kan. Koyu ve yapışkan, avuç içlerini lekelemiş, giysilerinin zengin kumaşına bulaşmıştı. Damlacıklar, ürkütücü çiller gibi yüzüne sıçramıştı.

"Muhafızlarınız sizi bir daha rahatsız etmeyecek," dedi sesi alçak ve derin bir tonda, ardından hücremin içine doğru ilerlerken yüzünde bir gülümseme belirdi.

Gülümsemesi korkunç bir şeydi; dudaklarını fazla geren, dişlerini daha öncekinden daha keskin gösteren bir kasılma. "Adalet," diye tısladı, bana o kadar yaklaştı ki üzerindeki kanın metalik kokusunu alabiliyordum. "İlahi ceza. Gerçekten önemli olan tek yol bu. Herkes için gelir ve ayırım yapmaz."

Önümdeki kana bulanmış tanrıdan geri çekilmem için içgüdülerim çığlık atsa da, geri adım atmayı reddettim. Bana bakış şekli—öfke ve memnuniyetin karışımı—yüzümü işaretlemeye cüret eden muhafızlara ne olduğunu anlamam için gereken her şeyi anlattı.

"Beni etkilemek için mi bu?" diye sordum, sesim susuzluktan kısılmıştı ama meydan okumayla doluydu. "Tam da beni buraya getirdiğin şeyi yaptıkları için adamları öldürdüğünüzü mü göstermek istiyorsun?"

Valen gözlerini kısarak, mesafeyi korumaya özen göstererek tekrar etrafımda döndü. Aramızdaki hava onun gücüyle titreşiyor gibiydi, ama bana dokunmak için o havayı bozmadı.

"Onlar sizin çektiğiniz acılara layık değillerdi," dedi, sesi göğsünün derinliklerinden geliyormuş gibi bir hırıltı şeklindeydi.

Boynumu zorlayıp hareketlerini takip etmeyi reddederek, gözlerimle onu izledim. "Acıma tek başına sahip olma hakkını saklı tutman ne kadar düşünceli."

Valen etrafımda dönmeyi bıraktı ve tam önüme geçti. Gözleri yüzümden aşağıya, hâlâ yere hafifçe değen ayak parmaklarıma, sonra tekrar yukarıya

doğru kaydı. Çenesindeki bir kas seğirdi, ama ellerini arkasında kenetlenmiş halde tuttu.

"Sen benim karımsın," dedi sade bir şekilde. "Benim tutsağım. Tanrıları hapse atan bir adama karşı adalet aracım. Sen, acın, seninle ilgili her şey benim."

Omuzlarımda oluşan yanma hissine rağmen çenemi yukarı kaldırarak, "Ben sana ait değilim," diye tısladım.

"Hayır mı?" Valen'in sesi ipeksi bir fısıltıya dönüştü. Bana dokunmadan, ama vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakına geldi. "Öyleyse kime aitsin Prens? Babana mı? O öldü. Krallığına mı? Yanıyor. Halkına mı? Seni çoktan unuttular."

Yaklaştı, nefesi kulağıma değdi. "Dünyada sürükleniyorsun, Mireille. Tahtı olmayan bir kraliçe, babasız bir kız, nefret ettiği bir kocaya bağlı bir eş. Ne yazık ki senin için—" gözleri benimkiler arasında gidip geldi, "—ister kabul et ister etme, birbirimize bağlıyız."

Sözlerinin beni nasıl incittiğini görmesine izin vermeyi reddettim. Bunun yerine, bakışlarını sabit bir şekilde onun gözlerine diktim. "Ben kendime aitim. Bunu benden asla alamazsın."

"Yapamaz mıyım?" O korkunç gülümseme bir kez daha kanla kaplı yüzüne yayıldı. "Sana Kan ve Fetih Tanrısı'na ait olmanın ne demek olduğunu göstereyim."

Onun bana dokunmasını bekliyordum. Ama dokunmasına gerek kalmadı.

Elini avuç içi bana dönük şekilde kaldırdı ve umursamaz bir hareketle parmaklarını şıklattı.

Derimde keskin, belirgin ateş çizgileri gibi bir acı hissettim; kollarımda, omuzlarımda, kaburgalarımda ve uyluklarımda adeta alevler belirdi. Şok içinde aşağı baktığımda derimin yarıldığını, görünmez bir bıçakla çizilmiş gibi ince kırmızı izlerin belirdiğini gördüm.

Kesikler derin değildi, aslında sadece çiziklerdi, ama çelikle değil de asitle çizilmiş gibi yakıyordu. Ses çıkarmamaya kararlı bir şekilde, yanığının içini kan tadını alana kadar ısırdım.

Valen yüzümü izledi, kendi ifadesi de konsantrasyonla büyülenmişti ve takdirle mırıldandı. "Çoğu ilk dokunuşumda çılgın atar."

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" diye sordum, kelimeler zorlanmış ama kararlıydı.

“Hayır.” Etrafımda tekrar dolandı, yaptığı işi her açıdan inceledi. “Acı bir sanat biçimidir, biliyorsun. Acının uygulanması hassasiyet, eşiklerin ve sınırların anlaşılmasını gerektirir.” Yüzünü göremediğim bir yerde, arkamda durdu, nefesi enseme hafifçe değdi. “İstersen çılgılık atabilirsin, Mireille. Kimse seni suçlamaz.”

"Sana bu memnuniyeti asla yaşatmak istemem," dedim, tenime yayılan yakıcı acıya karşı kendimi korumak için karşıdaki duvardaki bir çatlağa odaklanarak.

“Mesele tatmin olmak değil.” Sesi şimdi daha yakındı, kulağıma yaklaşıyordu, ama bana henüz dokunmadığını fark ettim. “Mesele dürüstlük. Birbirimize karşı dürüst olabiliriz, değil mi Prens?”

Bu soru karşısında dişlerimi sıktım. "Hangi konuda dürüst olmamı istersiniz, Kasap?"

"Her şeyi," diye tısladı görüş alanıma geri dönerken, şeytani gülümsemesi hâlâ yüzünde dururken gözleri yüzümü tarıyordu. "Çılgılıklarını duymak istiyorum. Gözyaşlarının tadına bakmak istiyorum. Babanın, kıymetli kızının bana yenik düşmesini izlerken, öteki dünyadan acı çektiğini bilmek istiyorum."

Ağzımdan keskin, bıçak gibi acı bir kahkaha çıktı. "O zaman hem kendi vaktini hem de benim vaktimi boşa harcıyorsun. Sana boyun eğmeyeceğim. Babam da bende sessizliğim ve itaatkarlığım dışında hiçbir şeye değer vermezdi, ki ben ikisini de tutarlı bir şekilde sağlayamadım."

Valen bana bakarken gözlerinde bir anlık ilgi belirdi. "Artık hayatta olmadığı halde babandan bu kadar nefretle bahsediyorsun. Onu dünyadan uzaklaştırdığım için bana teşekkür edeceğini düşünürdüm."

"Teşekkür mü?" Acı hala tenimde yanarken, ona inanamayarak baktım. "Ailemi gözümün önünde katlettin. Saray personelini, sana asla zarar vermemiş insanları vahşice öldürdün. Babamı adalet için öldürmedin, güç ve intikam için yaptın. Sen de ondan daha iyi değilsin."

Yüz ifadesi sertleşti ve parmaklarını bir kez daha gelişigüzel bir şekilde hareket ettirince, vücudumdaki yüzeysel kesikler derinleşti. Kan akmaya başlayınca, bacaklarımdan aşağı doğru sıcak izler bırakıp aşağıdaki taş zemine damladıkça nefesimi tutamadım.

"Ben babana hiç benzemiyorum," dedi Valen, sesi ölümcül bir sessizlikle. "Aeldrin, tanrı rolü oynayan, anlayamadığı gücü çalan ölümlü bir adamdı. Ben gerçeğim, gücün vücut bulmuş hali, kan ve intikamın somutlaşmış haliyim."

Nefesimi düzenli tutmaya çalışırken çenemi sıktım. Kesikler hayati tehlike arz etmiyordu, ancak fiziksel hasardan daha fazlasını düşündüren bir yoğunlukla yanıyorlardı; sanki onun gücü yaraları kirletmiş ve içten içe yanmalarına neden olmuştu.

"Tanrı olduğunu iddia ediyorsun," dedim, acının sisinin arasından kelimeleri zorla çıkararak, "oysa işte buradasın, ölmüş bir adamdan intikam almak için çaresiz bir kadına işkence ediyorsun. Ne kadar da ilahi bir şey bu."

Gözleri kısıldı. "Hiç de çaresiz değilsin Mireille. Asılı ve kanlar içinde bile dilini bıçak gibi kullanıyorsun."

"Bana bıraktığın tek silah bu." Gergin kaslarımdan geçen titremelere rağmen bakışlarımı kaçırmayı reddederek, gözlerine sabit bir şekilde baktım. "Ancak, eğer ilahi intikamın bu kadarla sınırlıysa, hiç de etkilenmedim. Kan Tanrısı'nın gücünün sınırı küçük kesikler mi?"

Gözlerinde tehlikeli bir şey parladı; insan maskesinin altındaki yaratığın bir anlık görüntüsü. Parmakları hafifçe kıvrıldı ve vücudumdaki kesikler buna karşılık olarak zonklayarak dışarıya yeni acı dalgaları yaydı.

"Bir düşünceyle vücudundaki her damla kanı boşaltabilirim," dedi sesi alçalarak. "Damarlarında kaynatabilir ya da dondurabilirim. Gözyaşların kıpkırmızı olana kadar gözeneklerinden çekebilirim. Hem de sana dokunmadan." Gözleri korkuyu arayarak gözlerime dikildi. "Ama bu oyunumuzu çok çabuk bitirirdi. Ve bunu istemezdik, değil mi?"

Kan bileklerimden süzülerek, dirseklerimden damlıyordu, düzenli ve hipnotik bir ritimle. Taş zemine düşen her damla, aramızdaki sessizlikte yankılanıyordu. Omuzlarım doğal olmayan pozisyonundan dolayı acıdan kıvranıyor, kesikler ateş gibi yanıyordu ama pes etmeyi reddettim. Bunun yerine, gücümü topladım ve ona dişlerimi göstermek gibi gelen bir gülümseme sundum.

"Beni korkutmuyorsun."

Sözler ham ve pürüzlü bir şekilde, kendi kanımın bakır tadıyla kaplı olarak çıktı, ama onun çok istediği gerçeği taşıyorlardı. Hayat beni dehşete düşürüyordu. Kayıp beni rahatsız ediyordu. Ama kral yüzlü tanrı Valen'in kendisi beni rahatsız etmiyordu. Belki de zaten önem verdiğim her şeyi kaybetmiş olmamdandı, ya da belki de esaretimin karanlığında ölüm düşmandan çok dost olmuştu.

Sebebi ne olursa olsun, meydan okumamın onun içinde bir şeyleri kırdığını, o ana kadar zar zor koruduğu kontrolünde ince bir çatlak

oluştüğünü izledim. Yüzüne yayılan öfke, bir kralın hesaplı öfkesi değildi, daha eski ve daha vahşi bir şeydi; hakkıyla tapınılması engellenmiş bir tanrının öfkesiydi. O anda, burun delikleri genişleyip gözleri simsiyah olduğunda, korkunç bir hata yaptığımı anladım. Ölümden korktuğum için değil –ölüm bir lütuf olurdu– ama onda sadece acıyla yetinmeyecek bir şeyi uyandırdığım için.

“O halde belki,” dedi, sesi kemiklerimi tırmalarcasına alçalarak, “yeterince çaba göstermiyorumdur.”

Yırtıcı bir zarafetle bana doğru yaklaştı, aramızdaki mesafeyi iki ölçülü adımla kapattı. Geri çekilemezdim; zincirler beni sıkıca tutuyordu. Tek yapabildiğim, bakışlarıyla karşılaşmak ve elini yüzüme doğru kaldırdığında, dokunmadan ama teninden yayılan doğal olmayan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakın bir mesafede, irkilmemektir.

“Karşımda kanlar içinde ve bağlı duruyorsun,” dedi, “yine de sanki gücün varmış gibi konuşuyorsun.” Gözleri vücudumu taradı, kesiklerin ince kumaşı ıslattığı yerlerde tenime yapışmış kan lekeli elbiseyi inceledi. “Şu son gurur kırıntısını da söküp atalım, ne dersin?”

Ben cevap veremedim, bana doğru uzandı, parmakları elbisemin kumaşına dolandı. Tek ve acımasız bir hareketle elbiseyi parçaladı, ortadan ikiye yırtarak paramparça etti ve elbise etrafımda sallanmaya başladı. Bu kuvvet vücudumu zincirlere doğru savurdu ve şiddetli, yakıcı bir acıyla çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum.

Soğuk hava açıkta kalan tenime çarptı ve kendimi içe büzüştürme içgüdüsüne karşı koymaya çalıştım. Kollarımı hareket ettirip kendimi örtemiyordum. Sadece orada, çıplak ve savunmasız bir şekilde asılı kalabiliyordum, vücudumdaki onlarca yüzeysel kesikten kan sızıyordu. Utanç, yaraların acısından daha yakıcıydı ama bunu yüzümde göstermeye izin vermedim. Bunun yerine, bakışlarına kilitlendim, çenemi sıktım, sessizce bunun beni kırabileceğini düşünmesine meydan okudum.

Valen, gözleri açıkta kalan her bir ten parçasını soğukkanlılıkla incelerken, "Daha iyi," dedi. "Artık aramızda hiçbir engel yok."

“Eğer çıplaklığın benim zayıflığımı olduğunu düşünüyorsanız, beni hiç anlamıyorsunuz demektir,” dedim sesim gergin ama kararlı bir şekilde. “Aeldrin’in sarayında büyüdüm, orada aşığılanma sabah yemeği, utanç ise gece şarabıydı. Bu yeni bir şey değil.”

Gözlerinde bir anlık bir parıltı belirdi—belki de gerçek bir merak, ama hemen gizlendi. "Babanın ayaklarına atılacak bir başka zulüm daha," diye

mırıldandı. "Gerçi bu seni güçlü kıldı, bunu kabul ediyorum."

"Onayınızın hiçbir anlamı yok."

Gülüştü yumuşak ve soğuktu. "Onay değil, prenses. Sadece gözlem." Bakışlarının tenime değdiğini, her yara izini, her zayıf noktayı incelediğini hissettim. "Daha önce de dayak yemişsin," diye belirtti, Ira'nın kırbacının izlerinin sırtımı çaprazladığı yerde durarak. "Baban buna izin mi verdi?"

"Babam bunu bilmekle ilgilenmiyordu," dedim soğukkanlılıkla. "İntikamınızın etkinliğini sorgulamanıza neden olması gereken bir diğer gerçek de bu. Zaten işkence ettiği birine işkence ediyorsunuz."

"Ama çok önemli bir fark var." Sesi şimdi tam arkamdan, kulağıma çok yakın bir yerden geliyordu. "Seni cezalandırmak için işkence yapmıyorum."

Bu açıklamasıyla gücü yeniden ortaya çıktı; önceki yüzeysel kesikler değil, derimde kasıtlı bir hassasiyetle açılan daha derin kesikler. Acının bulanıklığı içinde fark ettim ki, bunlar artık desenler oluşturuyordu; sanki etime yazı yazıyormuş gibi kıvrılan ve kesişen kontrollü çizgilerdi.

Boğazımda bir çığlık birikti ama yutkundum, alt dudacağımı sertçe ısırdım. Acı farklıydı; daha keskin, daha yoğun, her kesik ölümcül kan kaybı riskini göze almadan maksimum his yaratacak şekilde yerleştirilmişti, yine de kan bacaklarımdan aşağı akıp ayaklarımın altındaki taşta birikiyordu.

Valen, sanki özellikle zorlu bir nakış işini tartışıyormuş gibi, "Gerçekten de olağanüstü bir kontrolünüz var," diye yorum yaptı.

Cevap veremedim. Karnımda ve uyluklarımda yeni kesikler açılırken sessiz kalmak için tüm konsantrasyonumu toplamam gerekti. Vücudum istemsizce zincirlere karşı sarsıldı, bileklerime metal saplandı, ben de bir nebze olsun sakın kalmaya çalıştım.

Hareketsiz kalma çabasıyla kaslarım titriyordu. Soğuk ter kanla karışarak kesiklerin daha da acımasına neden oluyordu. Gözlerim bir tünele daralmıştı ve tünelin sonunda Valen'in yüzü vardı; solgun, kusursuz ve tamamen acımasız.

Tekrar vurdu, vücudumdaki her kesik aynı anda derinleşti ve artık sessiz kalamadım; boğazımdan tiz, kırık ve şüphesiz gerçek bir çığlık koptu.

Sözlerim ağzımdan çıktığı anda Valen hareketsiz kaldı. Gözleri benimkine kilitlenmişti, göz bebekleri genişleyerek geriye sadece ince bir karanlık halka kalmıştı. O an her şeyi gördüm, gün gibi apaçık... Sessizliğimi bozmanın verdiği tatmin, evet, ama altında başka bir şey daha vardı. İntikamla ilgilenmeyen, aç ve ateşli bir şey.

Yaklaştı, nefesi kanayan yanağıma sıcak bir şekilde değdi. "İşte bu," diye mırıldandı, sesi değişmişti—alçak, neredeyse saygılı bir tonda. "İşte beklediğim dürüstlük buydu."

Uzaklaşmak için boynumu zorlayarak kendimi kurtarmaya çalıştım, ama zincirler beni tuttu ve olduğum yerde sabitledi.

"Cehenneme git," diyebildim ama sesimdeki meydan okuma zayıf, acı ve yorgunluktan bitkin düşmüştü.

Gülümsemesi yavaş, neredeyse samimiydi. "Gittim. Çok hayal kırıklığı yarattı." Boşta kalan eli kalktı, başparmağı gözümün altındaki kesikten sızan kanı yakaladı. Bir an inceledi, sonra, dehşet içinde hayranlıkla izlerken, parmağını dudaklarına götürdü.

O anda aramızda bir şey geçti. Bir zindan hücresinde yeri olmayan, işkenceci ile kurban arasında yeri olmayan bir duygu akımı. Elbette midem tiksintiyle burkuldu, ama altında daha karanlık, daha rahatsız edici bir şey gizleniyordu. Bir sıcaklık. Bir açlık. Sanki içimdeki bir parça, hain, kırık bir parça, karşımda duran canavara tepki veriyordu.

Düğün gecemizin anısı zihnimde bir anda canlandı. Sonrasında yaşanan her şeye rağmen ellerinin ne kadar şaşırtıcı derecede nazik olduğunu, bedenimin onun dokunuşuna nasıl karşılık vererek beni nasıl ele verdiğini hatırladım.

Bu farklıydı, ama aynı zamanda da benzerdi.

İstemediğim ama tamamen de engelleyemediğim bir başka teslimiyet biçimi.

Yüzümdeki o kafa karışıklığı ve kızarıklığı görmüş olmalıydı. Gözleri dudaklarıma inerken daha da karardı ve bir an için beni öpeceğini sandım. Ama bunun yerine, baştan beri koruduğu dikkatli mesafeyi koruyarak geri çekildi ve yüzünde acımasız bir sırıtış belirdi.

"Prensesim, eğer başparmağımdan kanınızı tattığım görüntüsünü beğendiyseniz," dedi, dilini parmağının üzerinde çılgınca bir yavaşlıkla gezdirirken, "şimdi de o güzel küçük amınızdan tattığımda nasıl görüneceğini hayal edin."

Nefesim kesildi, umarım her uzvumda alevlenen sıcaklık yerine tiksintiyi duymuştur. "Sen iğrençsin," diye tükürdüm, öfkem karmaşık duygularımın önüne geçmişti.

Güldü, başını geriye doğru eğerek güçlü, kaslı boynunu ortaya çıkardı. Ah, dişlerimle boğazını parçalamayı ne kadar çok istedim. "Bugünlük yeter sanırım. Bir temel oluşturduk."

Son güç rezervlerim tükenirken, bedenimin zincirlere yaslanarak rahatladığını hissettim. Direnişimi sürdürmek istesem de, kan kaybı ve ağrı beni sersemletmiş, görüş alanımın kenarları bulanıklaşmıştı. Uzun süre bilincimi koruyamayacağımı biliyordum.

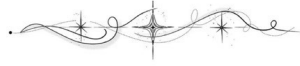
Elini bir kez daha kaldırdı ve ben yeni bir acı bekleyerek gerildim. Bunun yerine, kesiklerimden akan kanama yavaşlayıp sonra dururken, tenimde garip bir karıncalanma hissi duydum. Yaralar tamamen kapanmadı; hâlâ açık ve acı vericiydiler, ancak artık hayatımı tüketmekle tehdit etmiyorlardı.

Valen, kafamdaki karışıklığı fark ederek, "Seni yeni iyileştirmişken ölmeni istemiyorum," diye açıkladı. "Bu... yakışksız olurdu. Ve daha yeni başladık."

Ona meydan okuyarak, asla pes etmeyeceğimi söylemek istedim ama kelimeler ağızımdan çıkmadı. Bedenim sınırlarına ulaşmıştı ve bilinç kırılğan, titrek bir şeye dönüşmüştü.

Cevap beklemeden arkasını dönüp hücre kapısına doğru yürüdü. Eşiğin önünde durdu, omzunun üzerinden geriye baktı. "Yarın görüşürüz, Prenses."

Sonra gitti, ayak sesleri koridorda kayboldu, beni sessizliğin içinde çıplak ve titreyerek bıraktı.

Bilincim gidip geliyordu, acı dolu pozisyonumda gerçek uykunun verdiği unutkanlığı bulamıyordum. Omuzlarım ağırlığımı taşımaktan yanıyordu, bileklerim kelepçelerin battığı yerlerde yara bere içindeydi. Valen'in derime açtığı kesikler, son anda iyileşmesi sayesinde artık kanamıyor olsalar da zonkluyordu.

Daha berrak anlarımdan birinde, bitişik hücrenin karanlığından yayılan varlığın farkına vardım. Onu, habercimi göremiyordum, ama Valen'in gücünün tenime çarptığını hissettiğim kadar kesin bir şekilde onu hissediyordum.

"Bu senin suçun," diye mırıldandım, sesim karanlıkta boğuk çıkıyordu. Kelimeler hücremin boşluğunda yankılanıyor, taş duvarlardan sekip sonra yok oluyordu. "Ölmeme izin vermeliydin."

Parmaklarım saatler önce uyuşmuştu. Omuzlarım bile ağrıyı aşarak, sanki başka birinin bedenine aitmiş gibi garip, kopuk bir acıya dönüşmüştü.

Tavana bağlı zincirlerle ayakta duran kırık bir kukla gibi asılı kalmıştım.

"Bundan zevk alıyor," diye devam ettim, göremediğim o sessiz varlığa seslenerek. "Acımdan zevk buluyor."

Bir cevap beklemiyordum. Yine de kendimi onun sesini özlerken, kendi kanıma bulanmamış herhangi bir bağlantıya duyduğum özlemi içinde buldum.

"Hayal ettiğin bu muydu, habercim?" diye sordum, sesim yükselip daha da umutsuzlaşarak. "Beni hayatta tuttuğun zaman?"

Beni yalnızca sessizlik karşıladı. Ne bir hareket sesi, ne de alaycı bir yanıt. Sadece her zamanki su damlaması ve farelerin koşuşturması.

"Bana cevap ver," diye emrettim, ama sesim titredi ve saklamaya çalıştığım ihtiyacımı ortaya çıkardı.

Hiçbir şey. Mahkum, bana vaat edilen ölüm, teslim edemediği mezar kadar sessiz kaldı.

Gözlerimi kapattım ve başımı pozisyonumun izin verdiği kadar öne doğru eğdim. Bu hareket omuzlarımda yeni bir ağrı dalgası yarattı ama neredeyse hiç fark etmedim. Tek bir gözyaşı süzöldü, yanağımdaki kurumuş kanın arasından süzölerek altımdaki yerdeki koyu lekelerin arasına karıştı.

"Korkak," diye fısıldadım, ama bunu ondan mı yoksa kendimden mi kastettiğimi söyleyemedim.

Sabah, karanlığın sağladığı azıcık rahatlığı da çalan bir hırsız gibi geldi. Hücremin üzerindeki yüksek, dar parmaklıktan sızan soluk ışık, altımdaki taş zemini paslı desenlerle boyayan kurumuş kanı aydınlatıyordu. Yarı bilinçli bir sersemlik içinde asılı kalmıştım; bedenim çoktan acıyı aşmış, teslim olmaya tehlikeli derecede yakın hissettiren uyuşuk bir kopukluğa girmişti. Koridorda bot sesleri duyduğumda, en ufak bir direniş belirtisi bile gösteremedim. Önemli olan tek şey, bir gecede dünyam haline gelen zincirlerden kurtulma vaadiydi.

Hücre kapısı gıcırtıyla açıldı ve üç gardiyan içeri girdi; dünkülerden farklı gardiyanlar olduklarını düşündüm, ancak yorgunluktan yüzleri birbirine karışmıştı. Beni görünce birden durdular ve nasıl göründüğümü merak ettim: çıplak, kan içinde, kırık bir kukla gibi asılı, etime karmaşık desenler oyulmuş.

"Tanrım," diye mırıldandı içlerinden biri, sesinde neredeyse bir acıma tonu vardı. "Onu gerçekten çok kötü hırpaladı."

"Gözlerinizi yere çevirin!" diye çıkıştı bir diğeri. "Onu aşağı indirin. Kral onun hayatta ve zarar görmemiş halde kalmasını istiyor."

Valen'in adının geçmesi, soğuk veya acıyla ilgisi olmayan bir titremeye neden oldu içimde. Sonunda haykırdığımda yüzündeki o açlık ve tatmin karışımı ifadenin anıları yüzeye çıkmakla tehdit ediyordu. Onları bastırdım ve bunun yerine zincirlerden kurtulmanın anlık vaadine odaklandım.

İki gardiyan yaklaştı, etrafımdaki hareketler neredeyse hiç dikkatimi çekmedi, ta ki ilk kelepçe metalik bir tık sesiyle açılana kadar. Ani ağırlık değişimi omzumda keskin bir acıya neden oldu; bu, ileride olacakların bir ön izlemesiydi.

İkinci kelepçe açıldığında dizlerim büküldü. Bir kukla gibi yere yığıldım, iplerim kopmuştu, vücuduma bağlı yabancı uzantılar olmadan kendimi tutamıyordum. Taş zemine çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki azıcık nefes de kesildi ve birkaç saniye boyunca yüzüm soğuk taşa yapışık bir şekilde orada yatmaktan başka bir şey yapamadım.

İşte o zaman gerçek ıstırap başladı.

Kan kollarımı yeniden doldurdu, beraberinde öyle yoğun bir acı getirdi ki, sıkıca kapalı gözlerimin ardında dünya ışık noktalarına kadar daraldı. Ağzımdan bir ses çıktı—tam bir çığlık değildi, ama sanki dışımdan bir yerden geliyormuş gibi ince, tiz bir inilti. Dolaşım geri döndükçe parmaklarım kontrolsüzce kasıldı, her kalp atışı uyuşmuş uykularından uyanan sinir uçlarına yeni ateş dalgaları gönderiyordu.

Yeni baş gardiyan, sesi çok uzaklardan geliyormuş gibi, "Üzerini örtün," diye emretti.

Yüzümün yanına yumuşak bir şey düştü; kumaş olduğunu loş bir şekilde fark ettim. Valen'in parçaladığı elbisenin yerine geçecek temiz bir elbise. Onu almak için hareket etme düşüncesi bile imkansız görünüyordu, hele ki kendimi giydirme gibi devasa bir işten bahsetmiyorum bile.

"Suya ihtiyacı var," dedi üçüncü gardiyan. En genç olanı gibiydi, sesi alçak tondaydı, sanki endişesini duymamı istemiyordu.

"Öyleyse ona biraz bırakın," diye yanıtladı lider sabırsızca. "Kralın oyuncağına dokunmayacağız."

Ayak sesleri uzaklaştı, sonra geri döndü. Taşın üzerine bir fincanın konulmasının sesi, yanındaki bir kaseye konulmasının daha yumuşak sesi.

Et suyu kokusu burnuma geldi—ince ama sıcak, doyurucu bir lezzet vaat ediyordu.

"Yardıma ihtiyacı olacak," diye ısrar etti genç gardiyan.

"Bizden değil," diye kısa ve öz bir cevap geldi. "Emirler onu indirmek, malzemeleri bırakmak ve gitmekti. Brovar'ın başına gelen aynı kaderi paylaşmak istemiyorum."

Bir sessizlik, ardından kapıya doğru geri çekilen ayakların isteksizce sürünme sesleri. Yüzlerinde olabilecek acıma veya tiksinti ifadelerini görmek istemediğim için gözlerimi kapalı tuttum.

"Böyle bir haftaya bile dayanamaz," diye mırıldandı biri, sessiz olma çabalarına rağmen sesi taş odanın içinde yankılanıyordu.

"Bu bizim sorunumuz değil," diye yanıtladı bir diğeri. "Kralın kendine göre sebepleri var."

Hücre kapısı boğuk bir gürültüyle kapandı ve kilit, ani sessizlikte yankılanan metalik bir tık sesiyle yerine oturdu. Yine yalnızdım, ama zincirlerden kurtulmuştum; bu özgürlük, vücudum yeniden gelen hislerle çığlık atarken başka bir işkence biçimi gibi geldi.

Yerde hareketsiz kaldım, acının en şiddetli halinin geçmesini bekledim. Kollarımdaki yanma yavaş yavaş dindi ve sürekli bir zonklamaya dönüştü; parmaklarımı bilinçli bir çabayla hareket ettirebildiğimi fark ettim. Omuzlarım yerinden çıkmış gibiydi, ancak çıkık olmadığını biliyordum; sadece herhangi bir eklemin dayanabileceğinden daha fazla gerilmişlerdi. Valen'in derime açtığı kesikler, vücudumun farkındalığı parça parça, acı verici bir şekilde geri dönerken yeniden yanmaya başladı.

Sonunda gözlerimi açtığımda, ilk gördüğüm şey benim için bıraktıkları temiz iç çamaşırıydı—beyaz keten, sade ama hasarsız. Bu manzara, bunca zulmün ortasında gösterilen bu basit nezaket, beni neredeyse mahvetti. Gözyaşlarım sıcak bir şekilde göz kapaklarıma yapıştı, dökülmek üzereydi. Kendimi toparlamak için alt dudağımı sertçe ısırdım, keskin acıyı kullandım.

Ağlamazdım.

Valen'in bir şekilde beni izliyor olabileceği, acımı parmak uçlarından kanımın tadına bakmış gibi içebileceği ihtimali varken asla olmaz.

İnanılmaz bir yavaşlıkla elbiseyi kendime doğru çektim, sonra da oturma işkencesine başladım. Her hareket, yıpranmış kaslarımda yeni bir acı saplantısı yaratıyordu. Elbiseyi başımın üzerinden geçirmeyi

başardığımda, çabadan dolayı alnımda ter damlacıkları birikmişti ve nefesim kısa, keskin hırıltılar halinde geliyordu.

Elbise dizlerime kadar düştü, vücudumdaki en kötü kesikleri örttü, ancak kollarımda ve bacaklarımda alt kısımlarında bazı kesikler hala görünüyordu. Valen, söz verdiği gibi enfeksiyonu önleyecek kadar iyileştirmişti, ancak soluk tenimde kırmızı ve öfkeli bir şekilde duruyorlardı; etime çizilmiş, onun sahipliğinin bir haritası gibiydiler.

Duvara yaslandım ve yaralarımı inceledim. Görünür kesiklerin ve omuzlarımdaki ve kollarımda derin bir ağrının yanı sıra, bileklerim kelepçelerden dolayı tahriş olmuş, derisi aşınmış ve berrak bir sıvı sızdırıyordu. Ağzım kupkuru, dudaklarım susuzluktan çatlamıştı. Gardiyanların bıraktığı çorba ve su beni cezbediyordu, ama onlar hücrenin diğer tarafında oturuyorlardı ve o mesafeyi geçme düşüncesi aşılmaz görünüyordu.

Yine de, sırf inatçılığım yüzünden susuzluktan ölmeyecektim. Birkaç derin nefes aldıktan sonra, taş zeminde yavaşça ilerlemeye başladım; ayakta durmak imkansız olduğunda ellerimin ve dizlerimin üzerinde hareket ettim. Her hareket acıyla bir pazarlıktı, her santim ilerleme bedenimin teslim olma isteğine karşı küçük bir zaferdi.

Sonunda su bardağına ulaştığımda, bir çırpıda içmenin beni hasta edeceğini bilerek yavaşça içtim. Sıvı, kurumuş boğazımı yatıştırdı ve acının sisinde kaybolmuş olan berraklığı geri getirdi. Ardından çorba geldi—ince ve neredeyse ılıktı, ama midemdeki kemirici boşluğu dindirecek kadar besin içeriyordu.

Uzuvlarıma yavaş yavaş güç geri geldi; ayakta durmaya ya da zarifçe hareket etmeye yetecek kadar değil, ama bilincimi korumama ve düşünmeme yetecek kadar. Ve düşünceyle birlikte öfke geldi—yakıcı ve aydınlatıcı, acının sisini biraz dağıtan bir öfke.

Hücremi mahkumun hücrelerinden ayıran duvara doğru sürünerek gittim ve sırtımı, beni en iyi duyabileceğini düşündüğüm noktada soğuk taşla yasladım.

"Orada olduğunu biliyorum," dedim, çılgınlıklarımı tutmaktan sesim kısılmıştı. "Her şeyi duyduğunu biliyorum. Her kesiği, her damla kanı, onun acımdan duyduğu her... zevki."

Hiçbir yanıt gelmedi, ama duvarın öbür tarafından onun dikkatini hissettiğimi fark ettim; boşluğa konuşmadığımın bilincindeydim, bu da içimde hafif bir ürperti uyandırdı.

“Umarım mutlusundur,” diye devam ettim, her kelimemde acı bir ton vardı. “Sonuçta bu senin suçun. İstedğim zaman bana ölüm verebilirdin, ama bunun yerine beni ona bıraktın—beni onun eğlencesi için parçalara ayırmaya terk ettin.”

Sessizlik uzadı, sadece kendi zorlu nefes alışverişimin sesiyle bozuldu. Gözlerimi kapattım, yorgunluk beni dibe çekmekle tehdit ediyordu. Cevap vermeyecekti. Zamanına değmeyeceğime karar vermiş olmalıydı. Bu cehennemde yalnız bırakılmam gerektiğine, bana sadece Valen'in aç gözlü bakışlarının hatırasının eşlik edeceğine karar vermişti.

Sonra, beni şaşırtacak kadar ani bir şekilde, sesi duvardan duyuldu; alçak ve netti, acımdan zevk alan birinden beklemeyeceğim bir gerginlik taşıyordu.

“Senin çektiğin acı bana hiç sevinç vermiyor, küçük ceylan.”

Bu yanıt beni adeta şok etti, gözlerim faltaşı gibi açıldı.

“Yalancı,” diye fısıldadım ama sesim titriyordu, bu da yalana ne kadar çok ihtiyacım olduğunu ele veriyordu. Onun sesi bile, soğuk ve kayıtsız olsa da, bana bahşedilen en yakın merhamet gibi geliyordu. “Yardım edebilecekken yardım etmeyi reddettin. Şimdi de acımın seni memnun etmediğini mi iddia ediyorsun?”

"Ben sadece gerçeği iddia ediyorum," diye yanıtladı, sesindeki yumuşaklık beni daha da sinirlendirdi. "Vharok'un sana yaptıkları onun amacına hizmet eder, benimkine değil."

Güldüm, sesim kendi kulaklarıma bile tiz geldi. "Ne kadar da uygun. Bu arada, onun eğlencesi için kan kaybediyorum."

“Evet,” diye onayladı, bu basit kabul, tartışmadan daha yıkıcıydı. “Öylesin. Ve bu...” Bir an daha durakladı. “Üzücü.”

Ardından gelen sessizlikte nefesimin kesilmesi duyulabiliyordu.

"Üzücü," diye tekrarladım, ses tonumda inanmazlık vardı. "Beni kasap dükkanındaki et gibi asılı tutarken derime desenler kazıdı ve sen bunu üzücü mü buluyorsun? Ne kadar da cömertsin."

“Yalan söylememi mi tercih edersiniz?” Sesi hafifçe değişmişti; içinde bir tür hayal kırıklığı seziliyordu. “Acınız karşısında işkence çektiğimi iddia etsem, acınızı hafifletir miydi? Çaresiz bir sempatiyle bu duvarlara vursam?”

"Ölmemi istediğimde beni bırakmanı tercih ederdim," diye tısladım karşılık olarak. "Bana bu hayattan kurtuluş vaadiyle sahte umut verip sonra

da Valen'in işkencesiyle baş başa bırakmanı tercih etmezdim. Sen de ondan daha iyi değilsin."

Gölüşü ani, soğuk ve kadimdi, sanki pişmanlığı birdenbire sönmüştü. "Bizi kıyaslama Mireille, çünkü benim sonsuz derecede daha kötü olduğumu göreceksin. Vharok zulüm oynuyor, ama onu ben icat ettim," dedi, sözlerinin arasından bir karanlık kıvrılıyordu. "Ben senin kurtarıcın değilim. Ben senin kahramanın değilim. Pişmanlığımı merhametle karıştırma."

Sözleri damarlarımda buz kesti ve yanımda duran bu garip mahkumu kıskırtmamam gerektiği konusunda geç de olsa bir düşünce aklıma geldi.

"Bir şeyi anlamalısın küçük ceylanım," diye devam etti, her kelimesi ölçülü ve bilinçliydi. "Ben iyi değilim. Ben nazik değilim. Ruhunun o küçük, önemsiz parçasını mı aldım? Bin tane daha alırdım. Vharok'un seni bin kere neredeyse öldürmesini izle. Yeter ki bedenimden bir zincir daha kopsun."

Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı, bu sıradan itiraf, fiziksel bir darbeden daha etkili bir şekilde nefesimi kesti. Sanki bir şekilde uzanıp ona vurabilecekmişim gibi avucumu taş duvara bastırdım.

"Hâlâ bana ölümü reddedecek misin?" diye fısıldadım, boğazımda bir dehşet dalgası yükseliyordu. "Bana yaptıklarından sonra? Yapmayı vaat ettiklerinden sonra?"

"Özgürlük için mi?" Habercimin sesi alçaldı, samimiyeti içten geldi. "Evet. Hiç tereddüt etmeden."

Göğsümdeki boşluk zonkluyordu, sanki ruhumun eksik parçası onun sözlerindeki gerçeği anlamıştı. Bunu beklemeliydim—aramızda ne tür bir sadakat olduğunu hayal etmişim ki?

"Konuşmamı endişeyle karıştırmayın," diye devam etti, sesi karanlıkta ilk duyduğum o kadim, kayıtsız tona bürünmüştü. "Sizinle kaderiniz için endişelendiğimden değil, sadece acınızın yakınında zincirlenmiş olduğum için konuşuyorum. Siz, sonsuz bir karanlık monotonluğunda bir gürültüden ibaretsiniz. Başka bir şey değil."

Bu sözler, Valen'in yaralarından daha derine işledi ve aptalca beslediğim azıcık umudu da paramparça etti.

Ne kadar acınasıymışım, sanki karşılıklı esaret altında kurulmuş bir bağımız varmış gibi bu adamla bağlantı kurmaya çalışıyordum. Sanki o beni, hapis hayatından geçici bir kaçıştan başka bir şey olarak hiç görmemiş

gibiydi. Beni önemsiz birinden daha fazlası olarak göreceğini düşünmekle hayalperest olmalıyım.

“Anlıyorum.” Kelimeler yumuşak ve kırılğan bir şekilde çıktı, altlarında yatan acıyı gizleyemedi. Ağrıyan kaslarımın protestosuyla irkilirken duvardan uzaklaştım. “O zaman sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim.”

Hiçbir şey söylemedi. Özür dilemedi, geri adım atmadı. Sadece aramızdaki taş kadar soğuk ve inatçı bir sessizlik.

Duvara sırtımı döndüm ve gece boyunca zincirlerde asılı kaldıktan sonra artık lüks gibi görünen ince mindere doğru kendimi sürükledim. Vücudum her hareketime isyan etti, hırpalanmış kaslarımı gererken kesikler yeniden açıldı. Mindere ulaştığımda, yeni elbisem taze kan lekeleriyle kaplıydı ama umursamayıcı bile beceremedim.

Dikkatlice uzanarak, harap olmuş omuzlarıma en az acı verecek şekilde kendimi konumlandırımdım. Yorgunluk bilincimi alt üst ederken, üzerimdeki tavan bulanıklaştı.

Eğer ben sadece bir gürültüden ibaretsem, bırakın sessizliğim kendi başına bir şiddet türü olsun.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MEYDAN OKUMA OYUNU

Vücudum, ince gecelik kumaşımın altında açan acı, kesik ve morlukların bir haritasıydı.

Hücremin üzerindeki parmaklıklardan süzülen loş ışık, toz zerreciklerine ve anılara yansdı: Valen'in gözlerindeki parıltı, soğuk tenimden aşağı akan kendi kanımın sıcaklığı. Hücre kapısı açılmadan önce ne olacağını biliyordum.

Geliyordu.

Muhafızlar beni zincirlerden indirdikten ve habercimin bana söylediği acımasız sözler zindanın boğucu havasında kaybolduktan sonra uyku beni ele geçirmişti. Bütün gün uyumuştum, bedenim bilinçsizliğin sağladığı geçici kaçışa can atıyordu. Şimdi, bilinç tamamen geri döndüğünde, acı da geri döndü; zaten alışkın hale gelmiş, sürekli, zonklayan bir yoldaş.

Hücre, hatırladığımdan daha karanlıktı; kan kokusuyla cesaretlenen farelerin koşuşturduğu köşelerde gölgeler birikiyordu. Duvarlar bir şekilde daha yakın, tavan daha alçaktı; sanki dinlenme sürem boyunca taş bile içeri doğru baskı yapmaya başlamıştı. Gözümün önünde olmayan bir yerden su damlıyordu; günlerin ve gecelerin birbirine karıştığı bir yerde, sürekli bir ritimle zamanı işaretliyordu.

Kapı aralığında üç figür duruyordu, Nocthari zırhları yarı karanlıkta donuk bir şekilde parlıyordu. Gözlerimi kısarak, görüşümü netleştirmeye çalıştım. Bunlar dünkü muhafızlar değildi; ölmüş olduklarını varsaymalıyım. Ama aynı zamanda zincirlerimden kurtulmama yardım

edenler de değillerdi. Bu adamlar farklıydı, duruşları şiddete daha az istekliydi, gözleri ince elbisenin altındaki açıkta kalan tenimi aramıyordu.

Fark etmezdi. Farklı yüzler, aynı amaç.

Bakışlarım önce arkalarındaki açık kapıya, sonra da tavandan sarkan demir halkalara kaydı. Deri kelepçeler, tenimde hissetmediğim bir esintiyle hafifçe sallanıyordu. Valen yakında gelecekti. Bu sadece asıl olay için bir hazırlıktı; sahne görevlileri, sanatçı gelmeden önce sahne malzemelerini düzenliyordu.

Yırtık kaslarımın ve yırtılmış derimin protestolarını umursamadan kendimi duvara doğru ittim. Geri çekilirken çıplak ayaklarım pürüzlü taş zemine sürtündü, gidecek hiçbir yerim olmadığını biliyordum. Yine de, hayvansal içgüdü devreye girdi ve nafile olmasına rağmen savaşmamı istedi.

"Prenses," dedi en genç muhafız, sesi beklediğimden daha yumuşaktı. On dokuz yaşından büyük olamazdı, sakalı seyrek ve çene hattında hâlâ çocukluk izleri taşıyordu. "Emirlerimiz var. Sizi Kral Valen'e hazırlamamız gerekiyor."

Dar alanda boğuk ve kırık bir sesle inledim. "Lütfen, hayır."

Genç muhafız, köşeye sıkıştırılmış bir hayvana yaklaşıyormuş gibi ellerini kaldırarak bir adım öne çıktı. "Nazik olacağız. Korkmanıza gerek yok."

"Gerek yok mu?" diye tekrarladım, boğazımın arkasında bakır tadı hissederken, acı korkusunun yerini meydan okuma duygusu aldı. "Söyle bana, benim yerime asılmayı ister miydin? Sadece emirleri yerine getirdiğini bilmek geceleri daha rahat uyumanı sağlıyor mu?"

Yaklaşırken yüzünde utanç ya da şüpheyeye benzer bir ifade belirdi. Duygularının önemi yoktu. Beni Valen'in işkencesine hazırlayacaktı yine de.

Fırsatı gördüm ve değerlendirdim, bacaklarımda kalan son güçle kendimi ileri doğru fırlattım. Ayağım yüzüne çarptı, kıkırdakların tatmin edici çıtırtısı burnunun kırıldığını doğruladı. Kan, ışığı yakalayan bir yay çizerek sıçradı, kızıl yörüngesiyle anlık olarak güzel bir görüntü oluşturdu.

Muhafız sendeledi, elleriyle yüzünü tuttu, parmaklarının arasından kan sızıyordu. Diğer ikisinin misilleme yapmasını, bana vurmasını, beni sertçe yakalamasını, bu küstahlığı cezalandırmasını bekledim. Ama onlar sadece ustaca bir verimlilikle ileri doğru hareket ettiler, kollarımı yakalamak için uzanırken yüz ifadeleri değişmedi.

"Dokunma," diye uyardım, tekrar geri çekilirken, ama geri çekilecek hiçbir yer kalmamıştı. Sırtım soğuk taşa dayanmıştı. "Bana dokunma."

İki muhafızdan yaşlı olanı—sakalında gri teller, gözlerinin etrafında derin çizgiler—iç çekti. "Kral yolda, Prenses. Eğer o gelene kadar görevimizi bitirmemiş olursak, hepimiz için, özellikle de sizin için işler daha kötüye gidecek."

Haklı olduğumu biliyordum. Bu çatışmayı kazanma ihtimalim yoktu. Savaşmak, geriye kalan azıcık gücümü tükettirdi; bu güce, gelecek olanlar için ihtiyacım olacaktı. Yine de teslim olmak dilimde acı bir tat bıraktı.

"Pekala," diye tısladım çenemi kaldırarak. "Ne gerekiyorsa yap."

İtaatkar bir şekilde yaklaştılar, sanki rızamı göstermeme rağmen başka bir saldırı bekliyorlarmış gibi. Ellerini üst kollarıma doladıklarında, istemsizce irkildim—sıkı ama acımasız olmayan tutuşlarından değil, birkaç saat önce aynı ete saplanan derin kesiklerin hatırasından.

Beni kolayca kaldırdılar, ağırlığım ikisinin arasında önemsizdi. Ayaklarım taş zeminin üzerinde sallanıyordu ve tuhaf bir an için kendimi yeniden bir çocuk gibi hissettim, yetişkinler arasında asılı kalmış, güçsüz ve küçük. Bu düşünce beni yeniden mücadele etmeye, kırılganlığa karşı refleksif bir isyana itti.

"Sakin ol," diye mırıldandı yaşlı muhafız. "Kendine daha çok zarar verirsin."

Önce sağ bileğime, sonra sol bileğime kelepçe taktılar ve beni, zorlandığımda ayak parmaklarımın üzerinde yükselebileceğim bir pozisyona getirdiler. Dünkü duruma kıyasla küçük bir teselliydi bu; dün ayaklarım yerden kesilmiş, tüm ağırlığım omuzlarımdaydı. Yine de bu pozisyon, önceki gecenin işkencesinden zaten gerilmiş kaslarımı daha da zorladı. Sırtımda ve omuzlarımda yeniden bir acı belirdi, tıpkı suda mürekkep gibi yayıldı.

Çılgılığımı bastırdım, bu adamlara bile rahatsızlığımı duyma zevkini vermek istemiyordum. Burnu kırık genç muhafız, arkadaşlarına katılacak kadar iyileşmişti, ancak şimdi benden daha uzakta duruyor, burnundan zırhına kan damlamaya devam ederken beni tedirgin bir şekilde süzüyordu.

O sabah bana verdikleri beyaz keten gömlek—Valen'in önceki giysimi parçalamasının ardından gösterilen ince bir nezaket jesti—şimdi yerden gelen tozla kirlenmiş ve gardiyanın kanıyla lekelenmişti. Kırmızı damlacıklar, soluk kumaş üzerinde karda açan çiçekler gibi belirgin bir

şekilde göze çarpıyordu. Kendimi desene bakarken, durumumun gerçekliğinden ziyade soyut güzelliğine odaklanırken buldum.

"Bunun pişmanlığını yaşayacaksın," dedi genç gardiyan burnunu işaret ederek. Sesi değişmişti, burun sesiyle konuşması, içinde bulunduğu duruma rağmen neredeyse komikti.

Gözlerimi sabit bir şekilde onun gözlerine diktim. "Listeme ekleyin. Oldukça kapsamlı."

Yaşlı muhafız arkadaşının omzuna elini koydu. "Yeter. İşimiz bitti." Bana döndü ve bir an için, yıpranmış yüzünde acıma benzeri bir ifade belirdi. "Kral yakında burada olacak."

Zırhlı bedenleri, koridorun loş ışığında kısa bir an için silüet halinde belirerek dışarı çıktılar. Hücre kapısı açık kalmıştı; bu, merhametten çok daha acımasız bir kaçış yanılsamasıydı.

Tekrar yalnız kaldığımda, kelepçeleri test ettim, bileklerimi kelepçelerin içinde döndürdüm. Hiçbir gevşeme, istismar edilebilecek bir zayıflık yoktu. Başımı öne doğru düşürdüm, hırpalanmış bedenimde kalan azıcık enerjiyi korudum. Gelecek olan için hepsine ihtiyacım olacaktı.

Taş üzerinde yankılanan bot sesleri uzaktan tekrar kulağıma ulaştı; bu sefer farklı bir ritim, ölçülü ve kasıtlıydı. Valen'in yürüyüşüydü. Şimdi onu tanıdım, ritmi hafızama kazınmıştı, tıpkı tenimde bıraktığı güç izi gibi.

Derin bir nefes aldım ve başımı kaldırdım, zincirlerin izin verdiği ölçüde dikleştim. Gözlerim açık kapıya dikilmiş, bekliyordum. Bakışlarımı kaçırmayacaktım. Korkup sinmeyecektim. Eğer beni kırmak istiyorsa, dün olduğundan daha çok çalışması gerekecekti.

Ayak sesleri yaklaştıkça, taş koridorda idamı bekleyen bir davul sesi gibi yankılanıyordu.

Valen, uzun bir günün ardından en sevdiği koltuğuna dönen bir adamın rahat ve kendinden emin tavrıyla hücreme girdi. Karanlık ve yaşlı gözleri, asılı duran bedenimi klinik bir kayıtsızlıkla taradı, sanki onun kendine özgü sanat anlayışını bekleyen bir tuvalmişim gibi. Etrafımda dönüp durmaktan memnun görünüyordu, sessizliği ilk benim bozmamı bekliyordu. Ona bu memnuniyeti vermeyi reddettim, bakışlarımı arkasındaki açık kapıya, o sahte vaat dikdörtgenine diktim.

"İyi uyudunuz mu Prenseler?" Sesi, taşın üzerinden ipek gibi süzülerek havada yankılandı. "Rahatsız edilmemeniz için emir verdim. Tam bir gün dinlendiniz—oldukça cömert bir davranış, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedim. Vücudum kelepçelenmiş bileklerime karşı direndi, omuzlarımda minik hançer gibi ağırlar saplandı. Nefes almaya odaklandım—ne zayıflığı belli eden ne de konuşmaya davet eden yavaş, ölçülü nefesler.

“Bugün zekice bir karşılık yok mu?” Valen yaklaştı, nefesi şakağıma sıcak bir şekilde değdi. “Tanrılığım la ya da babanın aptallığıyla ilgili iğneleyici bir yorum yok mu? Hayal kırıklığına uğradım. Aramızdaki konuşmalardan keyif almaya başlamıştım.”

Kapıdan sonraki koridor duvarında ilerleyen bir su damlasının izini sürdüm, taşın çatlağına kaybolana kadar yolculuğunu takip ettim. Onu fark etmemek, açıkça özlediğı iletişimi ona vermemek için her şeyi yapmaya hazırdım.

Arkamdan dolanıp durdu, başımı çevirmeden onu göremiyordum. Omurgam istemsizce gerildi, içgüdüsel olarak görüş alanımın dışında bir saldırıya hazırlanıyordum. Bana böyle ihanet ettiğı, kararlılığıma rağmen ona korkumu gösterdiği için bedenimden nefret ettim.

“Belki de motivasyona ihtiyacın var,” diye mırıldandı, kelimeler ensemde yankılandı. “Ya da belki de dünkü ders yetersiz kaldı? O zamanlar çok sesliydin, çok meydan okuyucuydun. Acaba ne değışti?”

Değışen şey, artık hiçbir şeyim kalmamış olmasıydı. Ne zekice sözler, ne de çağırabileceğim meydan okuyan bir ruh. Konuşabileceğim bir müttefik. Dayanma iradesinden başka her şeyim tükenmişti ve o bile zayıf, şiddetli bir rüzgarda sönmekte olan bir alev gibiydi. Ama bunu ona söylemeyecektim. Ona hiçbir şey vermeyecektim.

Kapı aralığından gelen hafif bir ses dikkatimi çekti. Elinde tahta bir kutu taşıyan bir muhafız görünmüştü. Midem kasıldı ama yüz ifademi nötr tutmaya zorladım, gözlerim hâlâ o açık kapıya, sanki bir tılsımmış gibi dikilmişti.

“Ah, mükemmel zamanlama,” dedi Valen, sesi daha hafif bir tona bürünerek. Gardiyana doğru ilerledi, kutuyu aldı ve umursamaz bir el hareketiyle onu gönderdi. Gardiyanın gözleri kısa bir an bana kaydı—kötü niyet veya şehvetle değil, daha kötü bir şeyle: acıma duygusuyla. Sonra gitti ve Valen kutuyu hücremdeki tek sandalyeye koydu, tıpkı değerli aletlerini sergileyen bir zanaatkarın özeniyle açtı.

“Bugün belki farklı bir şey deneyebiliriz diye düşündüm. Daha tanıdık bir şey,” dedi sohbet havasında, sırtı bana dönük bir şekilde kutunun içindekileri düzenlerken. “Dün... öğreticiydi. Ama birlikte sahip

olduğumuz potansiyelin sadece küçük bir kısmını keşfettiğimizi hissediyorum.”

“Birlikte” kelimesi midemi bulandırdı. Sanki işkenceci ve kurban değil de bu grotesk tablonun ortaklarıymışız gibi. Boğazımda dünün kanının acı tadını hissederek midem bulandı.

Valen döndü, parmaklarının arasında zarifçe dengelenmiş bir hançer vardı. Bıçak loş ışığı yakaladı ve onu soğuk bir ateş parçasına dönüştürdü. "Hâlâ söyleyecek bir şeyin yok mu? Pekala. Bakalım dilini çözebilecek miyiz."

Yavaş adımlarla yaklaştı, hançer elinin bir uzantısı gibiydi. İzlenemeyecek kadar hızlı bir hareketle, elbisemin ön kısmını kesti, kumaş bıçağın altında su gibi yarıldı. Elbise paramparça olmuş bir halde üzerimde asılı kaldı, gövdem soğuk havaya maruz kaldı. Dünkü kesikler kırılgan kabuklar oluşturmıştı, tenimde bir acı yıldız kümesi. Bugün, o galaksiye bir yenisini daha ekleyecekti.

"Çok daha iyi," diye mırıldandı, yaptığı işi hayranlıkla izlemek için geri çekilirken.

Bıçağı çıkarıp ince ve esnek bir kırbaçla kutuya geri döndü; kırbaç deriyi hemen yırtmak için değil, yavaş yavaş, metodik bir şekilde acıyı artırmak için tasarlanmıştı. Bu amacı yakından biliyordum.

"Ah," dedi Valen yumuşak bir sesle, yüzümdeki ifadeyi okuyarak. "Bunu zaten biliyorsunuz."

Bakışlarımı zorla kapıya çevirdim, cevap vermeyi reddettim ama bedenim beni çoktan ele vermişti. Uzuvarımda ince bir titreme oldu; acının kendisinden değil, acının yeniden canlandıracağı anılardan korkuyordum.

Valen, rahatsız edici bir samimiyetle kırbacı parmaklarının arasında gezdirirken, "Gözlerinizde, kaslarınızın gerilişinde görebiliyorum," diye devam etti. "Ne kadar... tesadüf. Ortak bir zemine rastladık."

Tekrar arkama geçti ve kırbacın havayı yararak yere inmeden önceki fısıltısını duydum. İlk vuruş neredeyse nazikti; bir uyarı, gelecek olanların bir vaadiydi. İkincisi daha güçlüydü, deri açıkta kalan sırtıma sürtünerek ses çıkarıyordu. Üçüncüsünde ise dişlerim o kadar sıkı kenetlenmişti ki çenem ağrıyordu.

"Hâlâ sessiz misin?" Valen'in sesi şimdi daha yakındı, nefesi kulağıma sıcak bir şekilde değişiyordu. "İtiraf ediyorum, senden daha fazlasını bekliyordum." Dudakları neredeyse kulağıma değişiyordu. "Vareth'teki

herhangi bir kılıçtan daha keskin bir dile sahip olan o piç prenses hakkında duyduğum tüm hikâyelerden sonra.”

Kırbaç tekrar indi, bu sefer daha sert ve yutkunmadan önce bir nefesim kesildi. Ses onu memnun etmiş gibiydi ve zayıflığın ilk belirtisinde bir avcının duyduğu memnuniyeti, gülümsemesini görüp değil, hissederek yaşadım.

"İşte oldu," diye mırıldandı, bir darbe daha indirmek için geri çekilirken. "Kulaklarıma müzik gibi geliyor."

Her kırbaç darbesi, derinlere gömdüğüm anıları uyandırdı: Ira'nın soğuk sesiyle saymamı emretmesi, sonrasında saray koridorlarında sendelerken hizmetkarların gözlerini kaçırmaması, Isolde'nin odama gizlice soktuğu merhemler. Acı tanıdıktı, eski bir düşman bir kez daha ziyarete gelmişti.

Ama Valen, Ira değildi. Ira'nın acımasızlığı soğuk ve kesin iken, Valen'in acımasızlığında daha rahatsız edici bir şey gizliydi; her darbeyi yanlış giden bir okşama gibi hissettiren bir yakınlık. Sanki acı ve zevk aynı şarkının farklı notalarıymış gibi.

Bir darbe daha, bu sefer karnıma. Darbenin şiddetiyle zincirlerim içinde hafifçe sallandım, zaten gergin olan omuzlarım daha da zorlandı. Bilincimi korumak için mücadele ederken tavan başımın üstünde dönüyordu.

Valen, abartılı bir ilgiyle kırbacı incelerken kendi kendine, "Acaba baban seni böyle görseydi ne düşünürdü? Şimdi, öbür dünyadan seni izlerken, yaptığı seçimlerden pişmanlık duyuyor mu sence? Yoksa hâlâ bedelin ödenmeye değer olduğuna mı inanıyor?" diye düşündü.

Sessiz kaldım, babamı, Ira'yı, Isolde'yi, herkesi düşünmemek için gözlerimi sıkıca kapattım.

Valen'in neredeyse hayal kırıklığıyla iç çektiğini duydum.

"Pekâlâ, Prenses. Bunu sessizce yapacağız."

Sonraki darbe hiç beklemediğim bir anda geldi, karnımı delip geçen bir ateş hattı nefesimi kesti. Hiçbir ses çıkarmadım.

Bir sonraki acı, birincisinin hemen altında, deriden daha derine inip kemiğe ulaşan paralel bir acı yolu gibiydi.

Üçüncüsü ikisini de geçerek çizgilerin kesiştiği noktada enfes bir acı noktası yarattı.

Valen, bir kâtibin hassasiyetiyle çalıştı; her vuruşu kasıtlı ve özenle yerleştirilmişti. İstikrarlı bir ritim tutturdı; bir acıyı diğerine karıştıracak kadar hızlı değil, ama darbeler arasında toparlanmaya izin verecek kadar da yavaş değildi. Bu, acıyı bir sanat formu olarak anlayan, bilinçsizliğin kaçış

sağlamasına izin vermeden etkiyi en üst düzeye çıkarmak için nasıl inşa edileceğini tam olarak bilen birinin temposuydu.

On ikinci kırbaç darbesi civarında, bedenimden uzaklaşmaya başladığımı hissettim. Bu bilinçli bir karar değildi, zihnimin bana bahsettiği bir merhametti; acımı barındıran kaptan ayrılma. Tavana yakın bir yerden Valen'in, üzerimdeki giysinin kalanını metodik bir şekilde yok edip, çalışması için daha fazla alan açmasını izledim. Kırbacı hançerle değiştirip, derimi sıg ve hassas kesiklerle açmaya başlamasını kayıtsızca gözlemledim.

Kan birikti ve ince ince damarlar halinde gövdemden, bacaklarımdan aşağı aktı, ayak parmaklarımdan damlayarak altımdaki taşın üzerinde küçük bir su birikintisi oluşturdu. Yukarıdaki bakış açımdan neredeyse güzel görünüyordu—başımın üzerindeki ızgaradan gelen tek ışık huzmesini yansıtan karanlık bir ayna. Yan hücredeki habercimin, metalin etten geçerken çıkardığı ritmik sesi, kırbacın tenime dokunuşunun fısıltısını duyup duymadığımı merak ettim.

Zaman akışkanlaştı, tanıdığım hiçbir yasaya göre uzayıp daraldı. Valen'in hareketleri rüya gibi bir hıza indi, sonra tekrar yavaşlamadan önce bulanık bir hal aldı. Altımdaki kan birikintisi genişledi, daraldı, darbeye dalgalandı ve arada bir durdu. Bedenim—o uzak, acı çeken şey—her yeni yarayla titredi ve sarsıldı, ama ben onun tepkilerinden kopuk, ipleri kuklasından kopmuş bir kuklacı gibi hissettim.

Kendime ne zaman döndüğümden, o lüks mesafenin ne zaman çöktüğünden ve acıyla kıvranan bedenimin içinde yeniden hapsedüğümünden emin değildim. Belki de Valen'in eserindeki duraklama, yeni bir acının aniden yokluğu, bilincime saplanmış bir olta gibi beni geri çekti.

Önümde durdu, nefesi hafifçe hızlanmış, tenimde yarattığı deseni, bir sanatçının eserini değerlendirirkenki kayıtsız ilgisiyle inceliyordu. Alnı terle ıslanmıştı ve tek bir kan damlası kolundaki kusursuzluğu bozmuştu; bu da tanrıların bile yaptıklarıyla lekelenebileceğinin kanıtıydı.

Vücudum kontrolsüzce titriyordu, kaslarım gerginlik ve travmadan kasılıyordu. Kan ve ter derimde karışarak açık yaralarda yakıcı tuz izleri oluşturuyordu. Gözlerim kenarlardan bulanıklaşıyor, karanlık beni ele geçirmekle tehdit ediyordu, ama sırf inatçılığımla bunu geri püskürttüm. Onun karşısında bayılmayacaktım. Ona bu zaferi vermeyecektim.

"Güzel," diye mırıldandı, benden çok kendi kendine. "Acı çekerken bile beni büyülüyorsun."

Eğer iltifat buysa, işkenceden daha çok tiksindirdi beni. Basit intikam dinamiklerinin ötesine geçen bir yakınlığı, bir takdiri ima ediyordu. Onun gözünde güzel olmak istemiyordum. Onun gözünde hiçbir şey olmak istemiyordum.

Belki de bu tiksinti, sonrasında gelenleri körükledi; mantığı ve öz korumayı hiçe sayan bir meydan okuma dalgası. Dudaklarımı alaycı bir gülümseme umarak zorla büzdüm, ifade ağzımın köşesindeki kurumuş kabukları çatlatırken kan tadı aldım.

"Yapabileceğinizin en iyisi bu mu, kralım?" Sözler ham ve pürüzlü bir şekilde, neredeyse fısıltıdan ibaret olarak çıktı, ancak hücrenin sessizliğinde yeterince anlaşıldı.

Başını hafifçe yana eğdi, tıpkı beklenmedik bir ses duyan bir yırtıcı hayvan gibi. "Ne dedin?"

Kaburgalarımın şişmesine isyan ederek acı dolu bir nefes aldım. "Dedim ki, yapabileceğinizin en iyisi bu mu? Kan ve fetih tanrısı için, yöntemleriniz inanılmaz derecede... sıkıcı."

Öfke bekliyordum; muhtemelen ölümümle sonuçlanacak ilahi bir gazap dalgası. Neredeyse bunu umuyordum, bu sonsuz azap döngüsünden nihai kurtuluşu. Beklemediğim şey ise yüzünde beliren belirsizlik, bir an için sakinliğinin bozulmasıydı.

O anda gözlerinde bir değişiklik oldu; hesaplı acımasızlığının ötesine geçen bir duygu parıltısı. Yüzeyin altında gizlenen öfke değildi bu. Daha karmaşık, daha insani bir şeydi, daha önce onda gördüğüm her şeyden daha fazlasıydı. Kontrolü bir anlığına elinden kaydı ve ben, bir demirci ocağından yayılan ısı gibi havada dalgalanan bir güç dalgasını gördüm, ama hissetmedim.

Bir adım öne çıktı, aramızdaki mesafeyi tek bir hamlede kapattı. Bir darbe için, hançerinin boğazıma saplanması için, son, felaket bir şiddet için kendimi hazırladım. Bunun yerine, eli yavaşça, neredeyse tereddütle, yüzüme doğru yükseldi.

Parmakları inanılmaz bir incelikle yanağıma dokundu, tenime neredeyse hiç temas etmedi. Dokunuş o kadar beklenmedik, daha önce olan her şeyle o kadar zıttıydı ki, ürpermemi engelleyemedim. Bu tepkiye neden olan korku değil, derin bir uyumsuzluktu; sanki dünya aniden tersine dönmüş ve ben yabancı bir gökyüzüne doğru yukarı düşüyordum.

Bir, iki, üç saniye boyunca parmakları yanağımda kaldı, gözleri gözlerimle kilitlenmişti; çözemediğim sessiz bir alışverişti bu. Bakışlarında

bir şey vardı... kırık, kadim ve açgözlü bir şey; kanla ya da intikamla hiçbir ilgisi yoktu.

Sonra, görüldüğü kadar aniden, o an paramparça oldu. Elini yanmış gibi geri çekti, bir adım geriye gitti, ifadesi yaklaşan fırtına rüzgarlarına karşı kapanan bir kapı gibi kapandı. O savunmasız anda gördüğüm her şey yok olmuştu, acımasız kral Kan Tanrısı'nın maskesinin ardında mühürlenmişti.

“Yarın devam edeceğiz,” dedi, sesi tekrar kontrollüydü, ama belki de önceki kadar istikrarlı değildi. Başka bir kelime etmeden, arkasına bakmadan, döndü ve hücreden çıktı, beni zincirlerimde asılı bıraktı; kanım taşa usulca damlıyordu, kafa karışıklığı ve acı zehirli bir karışım halinde birleşerek parçalanmış bilincimi altüst etmekle tehdit ediyordu.

Acı içinde kıvranırken, zihnim yanağıma değen o hayalet dokunuşuna, o uyumsuz inceliğe, örtük çelişkiye takılıp kalmıştı; arkasından bakakalmıştım. Hiçbir anlamı yoktu.

Artık hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı.

Açık kapı hiçbir yere çıkmıyordu, oradan ilerleyemiyordum. Ama yine de bakakaldım, canavarın bana neden dokunduğunu, sanki benim için önemliymişim gibi anlamaya çalışıyordum.

Muhafızlar, Valen'in ayak sesleri koridordan kaybolmadan geri döndüler. Kapı aralığını dolduran, sonra da beni saran üç gölge, beni asılı kaldığım işkenceden kurtaracak mekanizmaları çalıştırırken hızlı ama acımasız olmayan hareketleriyle bana yaklaştılar. Beni aşağı indirirken ellerini bedenimde neredeyse hiç hissetmedim, bilincim bir an var olan, bir an yok olan bir mum gibi titriyordu. Acı, evrenim olmuştu; sadece bir his değil, yaşadığım bir yerdi, manzarası aynı anda hem tanıdık hem de yabancıydı.

Bacaklarıma ağırlık geri gelir gelmez dizlerim büküldü. Yaşlı gardiyan, tamamen yere yığılmadan önce beni yakaladı; yıpranmış elleri, harap olmuş cildime şaşırtıcı derecede nazik davrandı. Dokunuşundan, herhangi bir dokunuştan geri çekilmek istedim, ama bedenim acıya ve yorgunluğa teslim olmuştu. Kopmuş ipleri olan bir kuklaydım, onların elinde çaresizdim.

“Sakin ol şimdi,” diye mırıldandı, sesi kulaklarımda uğultunun arasından uzaktan geliyordu. “Hadi seni temizleyelim.”

Beni köşedeki ince sedyeye indirdiler. Biri nemli bir bezi yüzüme bastırıp, kan ve teri metodik hareketlerle sildi. Başka bir çift el de elbisemin kalıntılarıyla uğraşarak, yapışmaya başlamış olan kanlı kumaşı yaralardan ayırdı. Her ayrılma sinir sistemimde yeni acı dalgaları yaydı, ama çılgılık atacak ya da protesto edecek enerjim kalmamıştı. Acım içe dönük, sessiz bir içe çökme olmuştu ve dışa vurmaya yer bırakmamıştı.

Burnu kırık genç gardiyan görüş alanımın kenarında belirdi, yüzü hâlâ saldırımdan dolayı şişmiş ve morarmıştı. Elinde sığ bir su kabı ve bir yığın temiz bez taşıyordu. Gözleri kısa bir an için gözlerimle buluştu ve orada nefret ya da en azından kızgınlık görmeyi bekliyordum. Bunun yerine, sadece kendi göğsümde hissettiğim şeyi yansıtan boş bir teslimiyet vardı.

"Onu kaldırın," dedi diğerlerine. "Sırtını temizlememiz gerekiyor."

Eller hareket etti ve beni oturur pozisyona kaldırdı. Başım öne doğru düştü, çenem neredeyse göğsüme değiyordu. Dağınık saçlarımın perdesinin arasından, vücudumdan taş zemine damlayan sulu kan damlacıklarını izledim; bunlar, tesadüfi takımyıldızlar gibi desenler oluşturuyordu. Bana yaz gecelerindeki gökyüzünü hatırlattılar; yıldızlar o kadar parlaktı ki neredeyse ulaşılabilir gibi görünüyorlardı. Bu anı, sanki başkasına aitmiş gibi, yaşadığım bir şeyden ziyade bana anlatılan bir hikaye gibiydi.

Bez, sırtımda sert ve etkili hareketlerle gezindi, kanı temizleyerek altındaki kesik ve şişlik ağrını ortaya çıkardı. Görmeden bile Valen'in işinde kasıtlı olduğunu biliyordum; yaralar iyileşecek, izler bırakacak ama hayatımı tehlikeye atmayacaktı. Beni işaretli bırakmak istiyordu, ölü değil. Bu farkındalık hiçbir duygu içermiyordu, sadece onun büyük planındaki amacımın klinik bir anlayıştıydı.

"Neredeyse bitti," dedi yaşlı muhafız, ama bana mı yoksa yanındakilere mi söylediğini anlayamadım. "O zaman dinlenebilirsiniz."

Dinlenmek bana yabancı bir kavram gibi geliyordu, içinde bulunduğum dünyadan farklı bir dünyaya ait bir şeydi. Bilinçsizlik beni ele geçirdiğinde bile gerçek bir huzur yoktu; sadece döngü yeniden başlamadan önce geçici bir süre boyunca aktif acı çekmenin yokluğu vardı.

Yaralarım temizlenip, en şiddetli acıyı dindiren bir tür merhemle kapatıldıktan sonra beni yavaşça mindere geri yatırdılar. Yaşlı gardiyan görüş alanımın dışında bir yerden bir su tulumu ve ince bir et suyu dolu küçük bir kase çıkardı.

"Bir şeyler yemeyi denemelisin," dedi, kaseyi yüzüme yaklaştırarak. "Gücüne ihtiyacın olacak."

Yarın, ondan sonraki gün ve Valen bu gösteriye kaç gün devam etmeyi seçerse seçsin, o gün için güce ihtiyacım olacaktı. En temel hayatta kalma içgüdüsünü bile gösteremediğim için, önümdeki yemeğe yüzümü çevirdim.

Muhafız içini çekti ve kaseyi ulaşılabilir bir yere koydu. "Dilediğiniz gibi. Ama en azından suyu içmeniz gerekiyor."

Su tulumunu dudaklarıma bastırdı ve irademin yetersiz kaldığı yerde içgüdü devreye girdi. Zihnimin kayıtsızlığına rağmen bedenim ihtiyaçlarını karşılayarak açgözlülükle içtim. Su serin ve temizdi, dilimi kaplayan kan ve korku tadını temizledi.

Yapabilecekleri her şeyi yaptıktan sonra, gardiyanlar tek kelime etmeden geri çekildiler. Hücre kapısı arkalarından öyle bir kesinlikle kapandı ki, bu beni korkutması gerekirdi ama bunun yerine garip bir rahatlama hissi verdi. Acılarım içinde yalnız başıma, en azından haysiyet veya cesaret maskesini bırakabilirdim.

Bilincim gidip geliyordu. Bazen son derece bilinçliydim, her sinir ucum rahatlama için çılgılık atıyordu. Diğer zamanlarda ise acının var olduğu ama başkasına aitmiş gibi görüldüğü gri bir sisin içinde yüzüyordum. Kapalı göz kapaklarımda, Valen'in yüzünü o garip, savunmasız anındaki haliyle görüyordum—tanrısal maskenin ardında neredeyse insana benzeyen bir şey. Daha da rahatsız edici olan, parmaklarının yanağıma değdiği hayalet hissiydi; o geçici şefkat, tüm hesaplı acımasızlığından daha tedirgin ediciydi.

Zindan, yalnızca uzaktan gelen ritmik su damlamalarının sesiyle bozulan bir sessizliğe büründü. Bu ses, sık nefes alışverişime bir karşıtlık oluşturunuyordu; acı ve azmin bir düetiydi. O sese odaklandım, acı beni akıl sınırlarının ötesine taşımakla tehdit ettiğinde kendimi ona tutunarak sabitledim. Bir damla. Bir nefes. Bir kalp atışı. Varoluşumun sadeliği ne kadar da güzel olmuştu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

SESSİZLİK İÇİNDE

Kırılmamayı seçmenin getirdiği bir tür dinginlik var.

Yedi gece boyunca sessizliği zırh gibi giydim, Valen'in bıçaklarının, sözlerinin, gücünün sessizliğimin kalesini delip geçmeden üzerimden geçmesine izin verdim. Her keşiğe karşılık sadece hırıltılı nefesimin sesi geldi. Her alaycı söze karşılık ise hiçbir şey sunmayan boş bakışlar.

Dudaklarımı kapalı tutmamın sebebi cesaret değildi.

Bu, kin dolu, soğuk ve aydınlatıcı bir kintiydi.

Hem Valen hem de habercim, pozisyonlarını acı verici bir şekilde açıkça ortaya koymuşlardı. Ben önemsizdim, bir amaca ulaşmak için bir araçtım, hepsi bu. Onların varoluşlarından bir dikkat dağıtıcıydı. Bu yüzden kendime çekildim, ne Tanrı'nın ne de mahkumun aşamayacağı sessizlik duvarları ördüm.

Eğer bir gösteri unsuru olsaydım, sessiz bir gösteri olurum.

Hücremin ötesinde bir yerlerden su damlıyordu, düşüncelerime düzenli, ritmik bir karşıtlık oluşturunuyordu. Vareth zindanlarının kendine özgü bir müziği vardı ve ben de bunu takdir etmeye başlamıştım: taşa çarpan su, uzaktan gelen fare pençelerinin tıkırtısı, eski kerestelerin toprağa daha da derinlere yerleşmesinin ara sıra duyulan iniltisi. Önemli olan ve olmayan sesleri ayırt etmeyi öğrenmiştim. Taş üzerinde botların sürtünme sesi önemliydi. Valen hücremde volta atarken kumaşın hışırtısı önemliydi. Beni habercimden ayıran duvardan gelen sessizlik ise hepsinden önemlisiydi, ama bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdim.

Bu rutin, tahmin edilebilirliğiyle neredeyse rahatlatıcı hale gelmişti. Muhafızlar alacakaranlıkta gelirlerdi; artık o kadar tanıdık üç figürdüler ki, başımı kaldırmadan onları ayırt edebiliyordum. En yaşlısı, yıpranmış elleri ve eski bir savaş yarasından dolayı hafif topallığıyla. Ortanca olan, asla doğrudan gözlerime bakamayan, ancak kelepçelerin bileklerimi gereğinden fazla kesmediğinden emin olmak için her zaman iki kez kontrol eden biriydi. En genç olanı ise artık eğri burnu ve dikkatli hareketleriyle, kanlı bedenimi görünce irkilmeyi bırakmıştı.

Ben de onlara tek kelime etmemiştim.

Valen'in gece ziyaretleri de kendine özgü, çarpık bir koreografi geliştirmişti. Muhafızlar beni emniyete aldıktan sonra, aldatıcı bir rahatlıkla içeri girer, avını değerlendiren bir yırtıcı gibi etrafımda dolanırdı. Gücü tenime dokunur, zayıflığımı test eder, tadar, arardı. Sonra bıçak gelirdi—bazen bir hançer, bazen de değerli ağaçlara ince desenler oymak için kullanılan aletleri rahatsız edici bir şekilde hatırlatan küçük, kavisli bir bıçak.

Artık kırbaç kullanmıyordu. İlk gece bir deneydi, diye düşündüm; çocukluğumun tanıdık işkencesine nasıl tepki vereceğimi görmek için bir testti. Kendi içime çekilip, ona korkumun zevkini yaşatmadığımda, o da bu yaklaşımı bırakıp daha samimi yöntemlere yönelmişti. Artık tercih ettiği yöntem kesiklerdi; her biri bir sanatçının hassasiyetiyle yerleştirilmişti, ne tehlikeli kan kaybına neden olacak kadar derin ne de iz bırakmadan iyileşecek kadar sığdı.

Geçtiğimiz hafta değişen şey, tavrıydı. Eskiden seanslarımızı alay ve sorularla doldururken, şimdi neredeyse sessiz çalışıyordu; hayal kırıklığı, özellikle yaratıcı bir eziyete karşılık vermediğimde çenesinin ara sıra sıkılması veya keskin bir nefes vermesiyle kendini gösteriyordu. Bazen yüzümü, salt acımasızlığın ötesine geçen bir yoğunlukla incelediğini yakalıyordum; sanki temsil ettiğim bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi, araştırmacı bir nitelik taşıyordu.

En rahatsız edici olanlar, hesaplanmış acının arka planında yanlış gelen, geçici dokunuşlar olan şefkat anlarıydı. Başparmağı yanağıma dokundu, parmakları bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdı, kan kaybından başım dönmüş bir seansın ardından kalp atışımı kontrol ederken elinin göğüs kemiğıme uyguladığı hafif baskı... Bu küçük merhametler, kesiklerin kendisinden daha rahatsız ediciydi ve nefretinin karmaşık yönlerini düşündürüyordu ki bunları düşünmek istemiyordum.

Her seansın sonunda beni tam da olması gerektiği kadar iyileştirirdi; gücü yaraları kapatarak iltihaplanmalarını önlerken, derimde iz bırakmalarını da sağlardı. Sürecin kendisi de bir başka işkence biçimiydi, derimin altında karıncalar gibi sürünen yakıcı bir his. Bu "merhamet"ler sırasında yüzümü izlemekten özellikle zevk alıyor gibiydi, belki de acının farklı niteliğinin sonunda sessizliğimi bozabileceğini umuyordu.

Öyle olmamıştı.

Sonrasında muhafızlar geri döner, beni zincirlerimden dikkatlice ve verimli bir şekilde indirir, derimdeki kanı temizler ve bana yeni bir elbise giydirebilirlerdi. Giysiler hiçbir zaman tek bir seanstan fazla dayanmazdı; Valen her gecenin başında onları parçalar, tenimi soğuk havaya ve aç bakışlarına maruz bırakırdı. Bu yıkım onu memnun ediyor gibiydi, asıl gösteri başlamadan önce küçük bir hakimiyet ritüeliydi.

Bu gece farklı olacağına karar verdim.

Kaslarımın acıya alışmış ama asla rahat edememiş hallerinin protestosunu görmezden gelerek minderimden kalktım. Bacaklarım, yetersiz beslenme ve vücuduma her gece uygulanan travmadan dolayı zayıflamış ve hafifçe titriyordu. Yine de, beni hücrenin merkezine, kısa süre sonra beni havada tutacak olan demir halkaların hemen altına doğru hareket ederken beni taşıdılar.

Bilinçli bir yavaşlıkla, elbisemin etek ucuna uzandım. Kumaş parmaklarıma sert geldi, huzursuz uykum sırasında yeniden açılan yaralardan kan lekeleriyle doluydu zaten. Tek bir pürüzsüz hareketle başımdan geçirdim, yeni açığa çıkan tenime serin hava değdi.

Tüylerim diken diken oldu ama onları görmezden geldim, bunun yerine giysiyi titizlikle katlamaya odaklandım. Her kıvrım kusursuz, her katlama tamdı. Kaos dolu bir dünyada bu küçük düzen eylemi beni sakinleştirdi, ne kadar sınırlı olsa da seçeneklerin kaldığını hatırlattı. Elbise mükemmel bir kare haline geldiğinde, kanın taşta damlayacağı yerden uzakta, hücremin köşesine yerleştirdim.

Hücremin ortasında çıplak bir şekilde duruyordum, kollarım yanlarımda, her hareketimde acıyan yaralara rağmen sırtım dikti. Bedenim artık Valen'in saplantısının bir haritasıydı; eski seanslardan kalma ince beyaz çizgiler, daha pembe, daha yeni yara izleriyle üst üste binmişti, kasıtlı olarak yerleştirilmiş bir acı ağı. Bazı desenler kaburgalarımın üzerinden kıvrımlı bir yazı gibi geçiyordu, diğerleri karnım ve uyluklarımda geometrik şekiller oluşturuyordu. En kötüsü sırtımdaydı; kırbacın ilk

darbesinden kalma çapraz çizgiler, daha sonra gelen daha hassas kesiklerle üst üste binmişti.

Alacakaranlık iyice karanlığa bürünürken, hücremden ışığın kaybolmasını izleyerek bekledim. Koridordaki meşaleler, parmaklıkların arasından uzun, titrek gölgeler düşürerek taş duvarları huzursuz, değişen şekiller için birer tuvale dönüştürüyordu. Zaman yavaşlamış gibiydi, her an beklentiyle doluydu.

Ayak seslerini duyduğumda kıpırdamadım. Üç çift bot, üç tanıdık yürüyüş hücreme yaklaşıyordu. Anahtarlar şıkırdadı, metal metale sürtündü ve sonra oradaydılar—meşale ışığıyla çerçevelenmiş üç silüet.

En yaşlı olan önce girdi, topallığı bugün dünden daha belirgindi. Beni görünce birden durdu, profesyonel soğukkanlılığının yerini şaşkınlık aldı. Ortadaki gardiyan arkadan ona çarptı, kapı çerçevesine tutunurken hafif bir homurtu çıktı. En genç olan en son geldi, gözleri irileşti, sonra hızla bakışlarını yere çevirdi.

"Prenses," dedi en büyüğü, tereddütle, neredeyse soru sorarcasına.

Cevap vermedim, gözlerim omuzlarının ötesindeki bir noktaya sabitlenmişti.

En genç gardiyan öne çıktı ve köşeden katlanmış elbisemi aldı. Sanki ürkebilecek vahşi bir hayvanmışım gibi temkinli bir şekilde yaklaştı. Elbiseyi bana doğru uzatarak, "Bunu giymelisin," dedi yumuşak bir sesle. "Sonra değiştiririz."

Başımı bir kez salladım, basit ve kararlı bir ret cevabıydı bu.

Rahatsızlıkları elle tutulur derecedeydi, küçük hücreyi duman gibi dolduran somut bir şeydi. Bakışlarını değiştirdiler, aralarında sessiz bir konuşma geçti. En yaşlı olanı kısa bir baş salladı, omuzlarının düşüşünde teslimiyet açıkça belliydi.

"Kral yakında gelecek," dedi, ses tonunu özenle tarafsız tutarak. "Emirlerimizi aldık."

İsteksizce hareket ederek iki yanıma yerleştiler. Ortadaki gardiyan kelepçeleri çıkarırken, en yaşlı olanı sağ kolumu tuttu. En genç olanı ise katlanmış elbisemi hâlâ tutarak geride kaldı, yüzünde kararsızlık okunuyordu.

"Bundan emin misiniz?" diye sordu, hâlâ iyileşmemiş olan burnu kelimeleri boğuk ve garip bir şekilde çıkarıyordu.

Günlerdir ilk defa gözlerinin içine doğrudan baktım. Bakışlarımın sarsılmaz kararlılığı yeterli bir cevaptı.

Rahatsızlıklarına rağmen verimli bir şekilde çalıştılar, bileklerimdeki kelepçeleri, altındaki açık yaraları tahriş etmemek için özenle taktılar. Zincirler gerilirken şıkırdadı, beni ayak parmaklarımın ucunda durana kadar kaldırdılar, kollarım başımın üzerinde uzanmış, artık tanıdık gelen o savunmasız pozisyondaydım.

Görevlerini başka bir yorum yapmadan tamamladılar ve kelepçelerin kan dolaşımını kesmeyecek kadar sıkı olmadan güvenli bir şekilde yerleştirildiğinden emin oldular. En genç olanı, her zamanki gibi hücre kapısını açık bırakarak arkadaşlarının peşinden koridora çıkmadan önce bana son bir endişeli bakış attı.

Yine yalnızdım, yerle tavan arasında asılı kalmıştım, zindanın nefesine tamamen maruz kalmıştım. Omuzlarımdan yayılan acı, varlığımın arka planı haline gelen o tanıdık ateş gibiydi. Göğüslerim ağırlaşmış, kollarımın pozisyonundan yukarı doğru çekilmiş, soğuktan sertleşmişti. Gövdemdeki eski yaralar meşale ışığında gümüş gibi parlıyordu, yenileri ise Valen'in son zamanlardaki ilgisinin bir kanıtı olarak öfkeli kırmızı tonlarını koruyordu.

Nefesime odaklandım—yavaş, bilinçli nefes alışlar, ardından ölçülü nefes verişler. Her nefes kaburgalarımı genişletiyor, onları süsleyen kesikleri çekiyordu; bu, beni şimdiki ana bağlamama yardımcı olan küçük bir acı senfonisiydi. Valen geldiğinde, beni ifşa etme ritüelini elinden aldığımı keşfettiğinde bu odaklanmaya ihtiyacım olacaktı. Bu küçük isyanın tehlikeli olduğunu biliyordum. Onu daha büyük bir zulme sürükleyebilir, kurduğu dikkatli sınırların ötesine itebilirdi.

Oysa bu benim tercihimdi. Benim seçimim, benim meydan okumam, onun tüm çabalarına rağmen içimde bir şeyin kırılmadığına dair sessiz bir beyanımdı.

Zaman dayanılmaz bir yavaşlıkla geçti. Yukarı kaldırdığım kollarım yavaş yavaş kan kaybetti, uyuşmuş ve karıncalanmış bir halde kaldılar. Ayaklarımın ucunda dengemi korumaya çalışırken baldırlarım titriyordu. Yine de başımı dik tuttum, gözlerim açık kapıya dikili, bekliyordum.

Sonunda onun yaklaştığını duyduğumda, kalbim hızlanarak beni ele verdi. Adımları kesinlikle ayırt ediciydi; kararlı, ölçülü, girdiği her mekânı işgal etme hakkını asla sorgulamayan birinin yürüyüşüydü. Ses giderek yükseldi, taş duvarlardan yankılanarak her yerden aynı anda geliyormuş gibi göründü ve beni fırtına öncesi basınç gibi sardı.

Sonra orada belirdi, uzun boylu bedeniyle kapı aralığını doldurdu, karanlık somutlaşmıştı. Bir, iki, üç kalp atışı boyunca, tamamen hareketsiz

kaldı, önündeki manzarayı seyrederken ifadesi gölgede gizliydi— zincirlerden asılı çıplak bedenim, yırtılacak bir elbise yoktu, gece ritüelimizin başlangıcını işaret ediyordu.

Silüeti hareket etti, hücreme doğru yavaş bir adım attı. İçeri girerken el fenerinin ışığı yüzüne vurdu, içinde barındırdığı acımasızlığa rağmen ürkütücü derecede güzel kalan yüz hatlarını aydınlattı. Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar karanlıktı, gözbebekleri o kadar genişlemişti ki sadece ince bir iris halkası görünür kalmıştı.

Valen, düşen küller kadar yumuşak bir sesle, "Şey," dedi, "bu beklenmedik bir şey."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

ÇİÇEKLENEN IZDIRAP

Valen hücremin içine doğru ilerledi, el fenerinin ışığı yüzünün yarısını gölgede bırakırken çıplak bedenimi ölçülü bir bakışla süzdü.

Önceki gecelerin aksine, şaşkınlık onun özenle gizlediği maskesini kırmıştı; gözleri hafifçe açılmış, nefesi bir an durmuştu. Ritüelimizi bozmuş, onun ilk hakimiyet eylemini çalmıştım ve o kısa, tatmin edici an için üstünlüğü ele geçirmiştım.

Ama ondan çaldığım güç her zaman geçici, titretek bir alev gibiydi ve uzun süre benimle kalmadı.

“Bu... ilginç bir seçim,” dedi, kasıtlı bir yavaşlıkla etrafımda dönerken. Her adım atışı hesaplanmış, avlanmaya hazırlanan bir yırtıcının istikrarlı ritmi gibiydi. “İtiraf etmeliyim ki, seni kendim soymaya oldukça merak sardım.”

Arkamda durdu, vücudundan yayılan doğal olmayan sıcaklığı hissedebilecek kadar yakındı. Zindanın nemli soğukluğunun aksine, Valen yanıyordu, sanki derisinin altında kan yerine erimiş kaya akıyordu.

Belki de öyleydi.

"Bana bu zevki yaşatmamayı akıllıca mı buldun?" diye sordu, sesi beni rahatsız etmek istediğinde kullandığı o samimi tona inerek.

Eli yanımda belirdi, tenime dokunmadan hemen üzerinde durdu. Acıya, keskin bir kesiğin sızısına ya da içimden akan gücünün daha derin yakıcı hissine kendimi hazırladım. Bunun yerine, parmakları beklenmedik bir

incelikle temas etti ve neredeyse dudaklarımdan bir nefes kesilmesi çıktı. Belimin kıvrımını takip etti, dokunuş tüy kadar hafif, neredeyse saygılıydı.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye devam etti Valen, eli kaburgalarım boyunca yukarı doğru hareket ederken. "Küçük oyunumuzun kurallarını değiştirmeye çalıştığın şu anda bile mi?"

Gözlerimi hücre kapısına diktim, parmaklarının altında tenimde karıncalanma hissetmeme rağmen dokunuşunu görmezden geldim. Burası yeni bir bölgeydi; ne bıçak, ne kan, sadece herhangi bir kesikten daha istilacı hissettiren rahatsız edici bir incelik vardı.

Önümde durmak için yaklaştı, uzun boylu yapısı kapıyı görmemi engelliyordu. Parmakları hâlâ rahatsız edici derecede nazik bir şekilde köprücük kemiğimin üzerinden geçti, sonra göğüslerimin arasına, eski bir yaranın soluk çizgisini takip etti. Kalbim dokunuşu altında gümbür gümbür atıyordu, çok küçük bir kafeste korkmuş bir kuş gibiydim.

"Sessizliğinizden bıktım artık, Prenses," dedi ifadesi sertleşerek. "Yedi gece boyunca kesikler ve acılar çektiniz, tek bir inilti bile çıkarmadınız." Parmakları aniden kalçamı kavradı, sıkı ama acıtmayacak şekilde tuttu. "Ve şimdi de bu küçük meydan okuma hareketini yapıyorsunuz. Giysilerinizi üzerinizden yırtmadan önce çıkarıyorsunuz."

Diğer eli yüzüme uzandı, parmak boğumları inanılmaz bir yumuşaklıkla yanağıma değdi. "Sence bir şey değiştirir mi? Sessizlik, yere atılmış kıyafetler... gerçekten çok hoşlar. Tıpkı bir çocuğun dağa çakıl taşları atması gibi." Kalçamdaki tutuşu daha da sıkılaştı ve nefesimi tutmak için yanağımın içini ısırardım. "Sevimli, ama sonuçta nafile."

Yüz ifademi hiç değiştirmedim. Beni çok hesapçı sanıyordu. Gerçek, sandığından daha basitti; her şeyle birlikte seçim hakkımın da elimden alındığı bir dünyada, bana ait olan şeylere, yani seçim haklarıma tutunmam gerekiyordu.

Valen, elini tenimden ayırmadan arkama doğru dönerken, "Eğer acı içinde bağırmayı reddediyorsan," diye düşündü, "belki de farklı bir yaklaşım denemeliyim."

Avuç içi sıcak ve sabit bir şekilde karnıma yaslandı, sonra kaburgalarıma doğru kaydı. Kısa bir an için kavrayışı sıkılaştı, parmakları ete bastırdı ama morartacak kadar değil. "Acaba sana acı yerine zevk sunsaydım ne yapardın?"

Bu öneri karşısında kaslarım istemsizce gerildi; tavandan sarkarken bu tepkiyi gizleyemezdim. Valen fark etti elbette ve dudaklarında bir

gölümseme belirdiğini, ondan koyu bir memnuniyetin yayıldığını hissettim.

“Hatırlıyor musun, Prenses?” Başparmağı, çıkıntılı kaburgalarımın üzerinde küçük daireler çiziyordu; her hareket hassas ve bilinçliydi. “Düğün gecemizi? Çılgınlık başlamadan önce. Benim gerçekte kim olduğumu bilmeden önce.”

Anılar istemsizce yüzeye çıktı: tenimde elleri, boğazımda ağzı, dünya kan ve ölüme gömülmeden önce aramızda oluşan utanç verici sıcaklık. Onu bastırdım, nefret ve tiksinti katmanlarının altına gömdüm.

Valen, sesi alçalarak, “Bunu rüyalarımda görüyorum,” diye devam etti. “Ne kadar duyarlı olduğunu. Altımda ne kadar mükemmel hareket ettiğini.” Dudakları omzuma hafifçe değdi, temas o kadar hafifti ki hayal ürünü gibiydi. “Acaba şimdi bile, sana verdiğim acıya rağmen, o sesleri senden tekrar çıkarabilir miyim?”

Vücudum, omuzlarımdan dizlerime kadar yayılan bir titremeye bana ihanet etti. Bu arzu değildi - en azından tamamen değildi. Bu bir kafa karışıklığı, tiksinti ve hepsinin altında, vücudumun onun ellerindeki zevki hatırladığına dair korkunç bir bilgi vardı. Bir erkekten şimdiye kadar hissettiğim en güçlü zevkti.

Parmakları çenemin kıvrımını, ardından boğazımın sütununu takip etti. “Benimle konuşmayacak mısın? O keskin dilini özledim.”

Sessiz kaldım, ama bu bana önceki gecelere göre daha pahalıya mal oldu. İşkencesinin değişen doğası—bu garip, rahatsız edici incelik—saf, dürüst acıya katlanmaktan daha zordu. Acının sınırları, tanıdık bölgeleri vardı. Bu... bu sinyal karmaşası beni demirsiz bıraktı, nereye basacağımı bilemedim.

“Ne kadar inatçısın,” diye mırıldandı, ses tonunda bir hayranlık seziliyordu. Eli beni geriye doğru çekti, bedenlerimizi birbirine değdirmeden yaklaştırdı. Onun sıcaklığı, bir suçlama gibi tenime işledi. “Biliyorsun, kelimeleri senden zorla alabilirim. Henüz kullanmadığım yöntemler var. Sessizliği herhangi bir çılgınlıktan daha acı verici hale getirirsin yolları.”

Dudakları kulağıma değdi, nefesi boynumda sıcaktı. “Ama sanırım kendi isteğinle konuşmanı tercih ederim. O sözleri, ne olursa olsun, hak ettiğimi bilmek isterim.”

Valen tekrar önümde durmak için hareket etti, eli belimin alt kısmına kaydı. Gözleri, neredeyse fiziksel bir yoğunlukla yüzümü taradı.

Üzerimdeki zincirler, ağırlığım değıştikçe hafifçe şıkırdadı; zihnimin hareketsiz kalma yönündeki çaresiz emirlerine rağmen içgüdüsel olarak onun sıcaklığına doğru eğildim. Küçük, neredeyse fark edilemez bir hareketti, ama yine de fark etti. Gülümsemesi genişledi, dudaklarının kıvrımında memnuniyet açıkça görülüyordu.

Elini sırtıma daha sıkı bastırdı, beni bir santim daha yaklaştırdı. Tunikinin kumaşı göğüslerime değdi, bu temas sinir uçlarımda istenmeyen bir sarsıntıya neden oldu. Nefesim kesildi, hücrenin sessizliğinde ses çok yüksek çıktı.

“Sesini duymam lazım,” dedi ve bir an için, emrin altında neredeyse yalvarış gibi bir şey sezdiğimi sandım. Parmakları yanağımın kıvrımını takip etti, sonra alt dudağıma dokundu. “Benden nefret ettiğini söyle. Ölmemi istediğini söyle. Herhangi bir şey söyle.”

Sözler, onları tekrar yakalayamadan ağızımdan kaçtı ve yedi gece boyunca özenle oluşturulmuş sessizliği bozdu.

“Senden nefret etmiyorum.”

Valen donakaldı, sanki ona vurmuşum gibi eli yüzümde hareketsiz kaldı. Yüzünde kısa bir şaşkınlık belirdi, yerini hemen bir tedirginlik aldı. Bu sözleri beklemiyordu. Belki de bunca gece süren sessizliğin ardından hiçbir söz beklemiyordu.

"Hayır mı?" diye sordu, sesini dikkatlice kontrol ederek.

Başladıktan sonra, kelimeler daha kolay akmaya başladı, ancak uzun süredir kullanılmadıkları için biraz pürüzlüydüler. "Nefret, sana karşı bir şeyler hissetmemi gerektirir." Gözlerine doğrudan baktım, dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi.

Gözleri karardı, göz bebekleri genişleyerek iris tabakasından yalnızca ince bir halka görünür hale geldi.

“Benden nefret etmeni istiyorsun çünkü nefret, seni önemseydiğim anlamına gelir,” dedim, artık içimdeki baraj yıkılmıştı. “Bu, kendimden bir şeyler – duygularımı, enerjimi – sana yatırdığım anlamına gelir. Bu seansların ötesinde seni düşündüğüm anlamına gelir.” Soğuk bir gülümseme sundum. “Ama düşünmüyorum. Hücremden çıktığın an, benim için yok oluyorsun.”

Çenesindeki bir kas seğirdi, duruşu bozuldu. Sırtımdaki eli kasıldı, sanki tenime demir atabilecekmiş gibi acımasızca kavradı.

Başımı hafifçe yana eğdim, bu hareket zincirleri gererken sesimi fısıltıya indirdim. "Sen benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun."

O anda gözlerinde bir şey parladı; beklediğim soğuk öfke değil, daha sıcak, daha hırçın bir şey. Eli yüzümü kavramak için uzandı, dokunuşu artık nazik değildi. "Şu teoriyi test edelim, ne dersin?"

Valen'in eli yüzümden boğazıma doğru kayd, başparmağı köprücük kemiklerim arasındaki boşluğu kasıtlı bir hassasiyetle takip etti. Her hareket bir kontrol egzersiziydi; ölçülü, acele etmeden, sanki vücudumun hatlarını haritalamak için sonsuza dek zamanı varmış gibi.

"İzniyetsizlik," diye mırıldandı, parmakları omzumun boynumla birleştiği kıvrıma doğru inerken. "Sürdürülmesi ne kadar da hassas bir yalan. Söyle bana Prenses, eğer gerçekten hiçbir şey hissetmiyorsan, sana ne yaparsam yapayım fark etmemeli, değil mi?"

Gözlerimi sıkıca kapattım, önceki işkencelerde keşfettiğim o boşluk yerini, acının ulaşamadığı o hiçliği bulmaya çalıştım. Ama şimdi o boşluk benden kaçıyordu, sanki Valen'in yeni yaklaşımı kaçış yollarımı bir şekilde kapatmış, beni bedenimde kalmaya zorlamıştı.

Tekrar arkamdan dolandı, taş zeminde adımları sessizdi. Varlığını, meşale ışığının gölgelerinden daha karanlık ve daha belirgin bir gölge gibi hissettim. Elleri omuzlarımı buldu, başparmakları boynumun dibindeki gergin kaslara bastırdı. Dokunuş sert ama nazikti, neredeyse ağrıyı dindirmek için yapılan bir okşama gibiydi.

"Vücudun çok... etkileyici," dedi, sesi alçak ve samimi bir şekilde kulağıma fısıldadı. "Bana nasıl tepki verdiğini hisset." Parmakları, kürek kemiğimden sırtımın ortasına kadar uzanan bir yara izinin izini takip etti. "Dokunuşumun altında tüylerim diken diken oluyor. Kaslar geriliyor, sonra gevşiyor. Nabzın—" başparmağı hafifçe boynumun yan tarafına bastırarak oradaki telaşlı atışı buldu, "—hızla atıyor. Korkmuş küçük bir kuşunki gibi."

Nefesime odaklanmaya, kayıtsızlık numarası yapmaya çalıştım ama bedenim bana ihanet etmişti. Her temas noktası, sinir uçlarımda istenmeyen kıvılcımlar saçıyordu; yönlendiremediğim veya kontrol altına alamadığım ince bir akım.

Eli karnıma doğru kayd, avuç içi oradaki deriye tam oturdu. Bu kadar yakından kokusunu alabiliyordum; temiz çarşaf ve altında daha koyu bir şey, duman ve metal gibi.

Sırtımda göğsünün sıcaklığını, beni tutan kolundaki kontrollü gücü hissedebiliyordum. Dudakları enseme değdi ve kontrol edemediğim bir ürperti hissettim.

Onun dokunuşuna teslim olmak çok kolay olurdu. Kendini ona bırakmak çok kolay olurdu.

Boşta kalan eli çenemi kavradı, başparmağı alt dudağıma hafifçe dokundu; bu kısa dokunuş yine de içimde bir ürpertiye neden oldu. Ağzım bu dokunuşun ardından karıncalandı, bu hissi tiksintiden başka bir şey olarak kabul etmeyi reddettim.

“Sende beni büyüleyen şeyin ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu Valen, başımı çevirip ona bakmamı sağlarken nefesi çıplak tenime değiyordu. “Güzelliğin değil, ki o da oldukça önemli. Meydan okuman da değil, ne kadar eğlenceli olsa da. Beni büyüleyen, somutlaştırdığın çelişki—güç ve kırılganlık, gurur ve utanç, nefret ve...” duraksadı, gözleri gözlerime kilitlendi, “...senin kayıtsızlık dediğin şey.”

Kaburgalarımı takip eden başparmağım yukarı doğru kayarak göğsümün alt kısmını okşadı. Nefesim hızlandı, meme ucum sertleşti ve daha yoğun bir dokunuşun tehdidiyle sıkıca kapalı dudaklarımdan neredeyse bir ihtiyaç iniltisi kaçacaktı.

“Ne kadar da tepkiselsin,” diye mırıldandı, tepkiyi belirgin bir memnuniyetle izleyerek. “Ve yine de bana karşı hiçbir şey hissetmediğini iddia ediyorsun. İlginç değil mi, beden zihnin gizlemeye çalıştığı şeyi nasıl da ortaya çıkarıyor?”

Eli göğsümden aşağı kaydı, göğüs kemiğimden göbeğime doğru bir yol izledi. Karın kaslarım istemsizce kasıldı, bu tepkiden o an bile nefret ettim.

“Sana dokunabilirim,” dedi, sesi düşünceliydi. “Doğrusu, yani. Bir erkeğin arzuladığı kadına dokunduğu gibi. Aramızdaki tüm engelleri, en azından birkaç anlığına, unutturabilirim.” Parmakları bacaklarımda birleşme yerinde gezindi, sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakındı. “Vücuduna, bir zamanlar ellerimde bulduğu zevki hatırlatabilirim.”

Bu öneri içimde karmaşık bir tiksinti ve istenmeyen bir sıcaklık hissi uyandırdı. Bu fikirden tamamen uzaklaşmak istedim, ancak kendimi ondan uzaklaştıramadım; üzerimdeki zincirler, hareketimi kısıtladığı kadar seçim özgürlüğümü de kısıtlıyordu.

Gözleri benimkilerle buluştu, açığa vurmayı reddettiğim bir şeyi arıyordu. “Ama bu burada amacımı pek de tatmin etmezdi, değil mi? Sonuçta ben sana işkence etmek için buradayım. Seni parça parça kırıp, geriye sadece yeni bir şey yaratabileceğim ham madde bırakana kadar.”

Sonra gülümsedi, ancak yüzünde hiçbir sıcaklık belirtisi yoktu.

“Yine de,” diye ekledi, başını düşünceli bir şekilde bana doğru eğerek, “belki de bu amaçların örtüşmemesi için hiçbir neden yoktur. Haz ve acı, aynı dürtünün farklı yönleri değil mi sadece? Aynı hedefe giden farklı yollar.”

Yavaşça, sanki uzaklaşmam için bana zaman tanıyormuş gibi, öne eğildi ve dudaklarını omzumun kıvrımına bastırdı. Temas o kadar beklenmedik, o kadar sarsıcı derecede samimiydi ki, bir an için şaşkınlıktan başka bir şey düşünemedim.

Sonra acı geldi.

Temas noktasından dışarı doğru yayılan bir sıcaklıkla başladı, ancak hızla kemiğe kadar işleyen derin, zonklayan bir ağrıya dönüştü. Kendimi tutamadan nefesim kesildi, ses sessiz hücrede keskin geldi.

Dudaklarının değdiği yerden yayılan koyu bir morluğu, sanki muazzam bir darbe almışım gibi mor ve siyah benekleri görünce dehşete kapıldım.

Valen geri çekildi ve yaptığı işi belirgin bir hayranlıkla inceledi. "Kan," diye mırıldandı, elini uzatarak morluğun kenarlarını nazikçe parmaklarıyla okşadı. "Genellikle dışarı akmayı sever—" parmağını karnımdaki eski kesiklerden birinin üzerinde gezdirdi, "—ama içeride kalması için de yönlendirilebilir. Kılcal damarlardan, derinin altındaki damarları yırtarak dışarı atılabilir."

Eli köprücük kemiğime doğru hareket etti, parmakları hafifçe deriye bastırdı. Dokunuşunun altında bir başka morluğun oluşmasını, soluk parşömen üzerine dökülmüş mürekkep gibi yayılmasını, hasta bir hayranlıkla izledim.

"Çok güzel," diye fısıldadı, izi izlerken gözleri karardı. "Dokunuşumu çok iyi taşıyorsun."

Kendime gelemeden dudakları kulağımın altındaki noktayı buldu ve hassas deriye sıkıca bastırdı. Yine o ilk sıcaklık anı geldi, ardından derin, delici bir acı. Bu sefer hazırlıklıydım, ses çıkarmamak için yanağımın içini sertçe ısırdım.

Valen hâlâ fark etmişti. Eli başımın arkasına uzandı, parmakları aldaticı bir nezaketle saçlarımın arasına dolandı, sanki hem beni rahatlatmak hem de hareketsiz tutmak istercesine.

Aşağıya doğru indi, dudakları göğsümün kıvrımını buldu. Bu öpüş farklıydı—daha yavaş, neredeyse saygılı, dudakları tenime hafifçe değiyordu. Acı geldiğinde, daha yavaş yavaş yayıldı, göğsümü sıkıştıran ve nefesimi boğazımda düğümleyen dalgalar halinde yükseldi. O anda

ağzımdan bir ses çıktı—tam bir inilti değil, tam bir hıçkırma da değil, ama ikisi arasında bir şeydi.

“Evet,” diye fısıldadı Valen, gözleri benimkilerle buluşurken, gözbebekleri kan susuzluğu ya da çok daha tehlikeli bir şeyle genişlemişti. “Seni duymak istiyorum, Prenses.”

Başımı çevirmek, içimde yayılan kafa karışıklığını ve istenmeyen sıcaklığı gizlemek istedim, ama saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı ve dudakları göğsümün alt kısmına doğru inerken, ardında bir iz daha bırakırken göz teması kurmak zorunda kaldım.

Ağzı kaburgalarımın doğru hareket etti, dişleri hassas deriyi sıyırdıktan sonra dudakları sıkıca bastırdı. Orada oluşan morluk diğerlerinden daha koyuydu, ortası neredeyse siyahtı. Büyülenmiş bir şekilde yayılmasını izledim, renk değişiminin ince çizgileri derimin altındaki kan damarlarının yollarını takip ediyordu.

Parmakları, yarattığı morlukların izini sürdü; her dokunuşu nazik ama sahipleniciydi. Zıtlık rahatsız ediciydi: şefkat şiddetle, özen acımasızlıkla iç içe geçmişti. Sanki tuvali tahrip ederken bile ona tapmak, yok ettiği şeye saygı duymak istiyordu.

"Gücümü o kadar güzel taşıyorsun ki," diye mırıldandı, sesi o kadar alçaktı ki başka bir bağlamda sevgi ifadesi sanılabilirdi. "Sanki bunun için, benim için yaratılmışsın gibi."

Ben bir cevap veremedim, saçlarımı bıraktı ve önümde diz çöktü, elleriyle bacaklarımı kavrayarak havada asılı kalmış halimi dengeledi. Bu pozisyon yüzünü karnımla aynı hizaya getirdi, nefesi göbeğime sıcak bir şekilde değdi. Bu duruşun eşsiz bir aşağılayıcı yanı vardı; Kan Kralı dizlerinin üzerindeydi ama yine de tamamen kontrol ondaydı, ben ise çaresizce onun üzerinde asılı kalmıştım.

“O kadar çok olasılık var ki,” diye mırıldandı, başparmaklarıyla iç bacaklarımda daireler çizerken, her temas noktası gergin sinirlerime çelişkili zevk ve uyarı sinyalleri gönderiyordu. “Sırada ne var prenses? İzimi nereye bırakacağım?”

Dudakları kaburgalarımın hemen altındaki karnıma bastırırken midem hem beklenti hem de korkuyla kasıldı. Bu sefer, tüm vücudumu saran ürperti bastıramadım.

Oluşan morluk diğerlerinden daha büyüktü ve karnıma dökülmüş şarap gibi yayılmıştı. Sınırları içinde, kanımın onun çağrısına yanıt verdiğini hissedebiliyordum; doğal olmayan şekillerde akıyor, sinir uçları tarif

edilemez bir hisle şarkı söylüyordu. Tam olarak acı değil, tam olarak zevk de değil, ikisinin de unsurlarını içeren bir şeydi.

Hiçbir şey söylemedim, taş duvara odaklandım, bilincimi bedenimin tepkilerinden ayırmaya çalıştım. Ama dudakları iç uyluğumun yumuşak etine, tehlikeli derecede yukarıya değdiğinde, ağzımdan çıkan derin iniltiyi tutamadım.

Valen'in gözleri bu sesle karardı; iris neredeyse gözbebeği tarafından yutulmuştu ve karanlığın içinde, insan maskesinin altındaki tanrıyı ele veren hafif bir bakır parıltısı belirdi. "Bu neydi Prens? Kesinlikle kayıtsızlık değildi." Başparmağı, az önce oluşturduğu morluğun üzerinde küçük daireler çizdi ve bu da duyusal kıvılcımların doğrudan içime işlemesine neden oldu. "Şimdi nasıl hissettiğini söyle bana."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, cevap vermeyi reddettim. Soru bir tuzaktı ve ikimiz de bunu biliyorduk. Herhangi bir yanıt—nefret, tiksinti, acı—daha önceki kayıtsızlık iddiamla çelişecekti. Ama Valen artık sessizliğimle yetinmiyordu.

Eli iç uyluğuma kaydı, bacaklarımın en üst noktasından sadece birkaç santim uzakta durdu. "Buraya dokunayım mı?" diye sordu, sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Sadece benim göreceğim bir yere işaret koyayım mı? Her adımında, her vücut hareketinde beni hatırlatan bir iz bırakayım mı?"

O anda aklım başımdan gitti, bedenim onun yakınlığına, dokunuşunun sapkın samimiyetine, tiksintiyle alakası olmayan bir sıcaklık dalgasıyla karşılık verdi. Kendimi ona doğru eğilirken buldum, zihnim ne kadar karşı çıksa da kontrol edemediğim fiziksel bir tepkiydi bu.

Elbette fark etti. O kadim, yırtıcı gözlerden hiçbir şey kaçamazdı.

"İlginç," diye mırıldandı, boşta kalan eli diğer uyluğuma, şimdi daha yukarıya, başparmağının tam da ihtiyacım olan noktaya değebileceği kadar yakına gitti. Dokunuşunun altında bir morluk daha belirirken yüzümü inceledi, acı ve istenmeyen uyarılmanın çelişkili sinyallerini gözlemledi. "Gerçekten de çok ilginç."

Utanç, bana verdiği fiziksel acıdan daha yakıcı bir şekilde içimi yakıyordu. Bacaklarımı kapatmak, bu en mahrem ihaneti gizlemek istedim, ama bedenim beni dinlemedi. Bunun yerine, dizlerim daha da açıldı, sanki dokunuşunu karşılıyormuş gibi.

"Ah, Prens," dedi Valen, sesi memnuniyetle doluydu. "İkimiz de biliyoruz ki siz kayıtsız değilsiniz." Başparmağı yukarı doğru dokundu ve

oradaki ıslaklığı buldu; bu, vücudumun ona verdiği tepkinin inkar edilemez bir kanıtıydı.

Yüzümü çevirdim, gözlerindeki zafer ifadesine dayanamıyordum. Aniden ayağa kalktı, çenemi yakaladı ve parmaklarının altında bir morluk daha oluşurken gözlerime bakmaya zorladı.

"Bana bak," diye emretti, sesindeki tüm yumuşaklık izleri kaybolmuştu. "Kendine yalan söylediğinde gözlerini görmek istiyorum."

Eli bacaklarımın arasında hafifçe hareket etti, başparmağı en hassas bölgeye dokundu ama içeri girmedi. Bu dokunuş, içimde istenmeyen bir haz dalgası yarattı; bu haz, iç bacaklarımı müstehcen parmak izleri gibi süsleyen morlukların acısıyla karıştı.

Bedenim ona doğru kıvrıldı, üzerimdeki zincirler ani hareketle şıkırdadı. Ses hücrede yankılandı, yanaklarımın utançtan daha da kızarmasına neden olan metalik bir suçlama gibiydi. Kendime ihanet ediyordum, korumaya yemin ettiğim her şeye ihanet ediyordum; onuruma, nefretime, benlik duyguma.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye kendimi zorlayarak söyledim, ancak kelimeler zorlama ve tutarsız bir şekilde çıktı. "Hâlâ hiçbir şey hissetmiyorum."

Valen hafifçe güldü, sesi ipek gibi çakılların üzerinde sürükleniyormuş gibiydi. "Kendine bunu mu söylüyorsun? Islak amının hiçbir anlam ifade etmediğini mi? Hızlanan kalbinin, hızlanan nefesinin sadece içgüdüsel tepkiler olduğunu mu?" Başparmağı bana daha sıkı bastırdı, bu da kalçalarımın istemsizce seğirmesine neden oldu. "Zavallı istenmeyen prenses, hala kendine yalan söylüyor."

Yutkunmadan ağızımdan bir inilti çıktı, ses aramızda bir itiraf gibi asılı kaldı. Valen'in gözleri zaferle parladı, boşta kalan eliyle göğsümü kavradı, başparmağıyla meme ucuna dokunarak sertleşmesini sağladı.

"İzniyetsizlik," dedi, nefesi kulağımı okşayana kadar yaklaşarak, "böyle bir şey değil."

Başımı istemsizce, çaresizce salladım. Bunu isteyemezdim. Bunu istemezdim.

Tanrım, bunu çok istiyordum.

"Durmamı ister misin?" Parmakları daha aşağıya indi, uyarılmamın kanıtlarını topladı ve işkence dolu bir yavaşlıkla yaydı. "Durmamı söyle, dururum. Ama gerçekten söyle, Prenses. Beni ikna et."

Ağzımı açtım, dilimde emir şekilleniyordu, ama onun parmağı içime kayarken çıkan şey kırık bir inilti oldu. Vücudum bu müdahaleyi reddetmek yerine memnuniyetle karşıladı.

Valen'in gülümsemesi yırtıcı ve zafer dolu bir gülümsemeydi. "Öyle düşünmemiştim."

Yavaşça parmağını içime sokup çıkarırken, kaslarım geriliyordu; parmağını kıvrıp, görüşümün kenarlarını bulanıklaştıran o noktayı buldu. Dudaklarımı kan tadı alacak kadar sert ısırdım, bedenim onun dokunuşlarına teslim olurken bile bir nebze de olsa kontrolü elimde tutmaya çalışıyordum.

"Çok ıslak," diye mırıldandı, ikinci parmağını da ekleyerek beni dizlerimi uyuşturacak şekilde gerdi. Sadece zincirler beni dik tutuyordu, zevk içimde giderek daha da sıkılaşıyor, beni dehşete düşüren bir yoğunlukla artıyordu. "Çok duyarlısın. Bana bir daha nasıl hiçbir şey hissetmediğini söyle."

Gözlerimi sıkıca kapattım, ona bakmayı reddettim, olanları kabul etmeyi reddettim. Ama bedenim her titreyen nefesimde, her istemsizce dokunuşuna doğru kıvrılışında bana ihanet etti. Üzerimdeki zincirler her hareketimde şıkırdadı, bacaklarımın arasında çalışan parmaklarının ıslak seslerine metalik bir karşıtlık oluşturdu.

Valen, elini göğsümden çekip çenemi kavrayarak, "Gözlerini aç," diye emretti. "Bunu sana kimin yaptığını görmeni istiyorum. Hatırlamanı istiyorum."

Reddettiğimde, başparmağı klitorisime daha sert bastırdı, acımasız bir hassasiyetle daireler çizdi. Boğazımdan boğuk bir ses çıktı, hıçkırmayla inleme arasında bir şeydi.

"Gözlerini aç." Her kelime, parmaklarının daha derin, daha talepkar bir şekilde yaptığı itişlerle vurgulanıyordu.

Gözlerim birden açıldı, tam o sırada üçüncü parmağını da ekleyip beni öyle bir gerdi ki, omurgamda kıvılcımlar uçuştı. Gözbebekleri kocaman açılmış, irisleri dipsiz siyahlığın etrafında kıpkırmızı olmuştu.

Hareketleri hızlandı, parmakları daha derine doğru ilerledi, avucunun topuğu her hareketinde klitorisime sürtünüyordu. Vücudum onun etrafında sıkılaştı, zevk sarmalı inanılmaz derecede gerginleşti. Kendimi tutmaya, ona bu son zaferi vermemeye çalıştım, ama kalçalarım beni ele verdi, utanmaz bir ihtiyaçla eline sürtündü.

"Karşı koymayı bırak," diye fısıldadı, sesi tehlikeli bir arzuyla doluydu. "Teslim ol. Kimin sana sahip olduğunu göster bana."

İçimde yükselen dalgayı durdurmaya, direnmeye çalıştım ama bedenim artık bana ait değildi. Başparmağı avucunun yerini alıp o hassas sinir demetini çevrelerken, parmakları da içimde kıvrılınca paramparça oldum. Zevk acımasız dalgalar halinde içime çöktü, bedenim parmaklarının etrafında kasılırken çığlık attım, ses içimdeki derin ve ilkel bir yerden koptu.

Valen, artçı şokları atlatırken, her kasıtlı hareketle aşağılanmamı uzatırken zafer kazanmış gibi gülümsüyordu. Sonunda titreyerek ve bitkin bir halde hareketsiz kaldığımda, parmaklarını yavaşça geri çekti ve gidişlerinin her santimini hissetmemi sağladı.

Elini aramızda kaldırdı, parmakları utancımın izlerini taşıyarak parıldıyordu. "Prenses, parmaklarımda kayıtsızlık yok," diye mırıldandı, sesi ipeksi bir memnuniyetle doluydu, pantolonunun kabarmasından kendi cinsel uyarılması açıkça belli oluyordu. "Bir dahaki sefere bana karşı hiçbir şey hissetmediğini iddia ettiğinde bunu hatırla."

O an içimde bir şey kırıldı; kurtuluşumdan, sessizliğimden, aşağılanmamdan. Gözümün köşesinden tek bir damla yaş süzüldü, yanağımdan aşağı sıcak bir yol izleyip kan lekeli toprağa düştü.

Valen hareketsiz kaldı, tüm vücudu kehribara hapsolmuş gibi donup kaldı. Gözleri, saygıya varan bir yoğunlukla o gözyaşına kilitlendi, düşüşünü izlerken nefesi kesildi.

"İşte oradasın," diye fısıldadı, sesinde bir şaşkınlık vardı. "İşte oradasın."

Bu yırtılma kasıtlı değildi. Hesaplı bir teslimiyet ya da stratejik bir geri çekilme de değildi. Sadece çok fazla şey olmuştu; çok fazla çelişkili duygu, çok fazla tutarsızlık vardı ve bunların hepsini içimde tutmak, bir şeylerin kırılmasına neden olacaktı.

Valen bunu anlamış gibiydi, yüz ifadesi derin bir memnuniyete dönüştü. Sonunda savunmamı aşmış, zırhımdaki çatlağı bulmuş ve yıkıcı bir hassasiyetle bundan faydalanmıştı.

Bir gözyaşı daha süzüldü, bu sefer ilkinin çekim gücüyle çekilmiş gibi daha hızlı aktı. Valen, onun düşüşünü aynı hayranlıkla, aynı açgözlülükle izledi.

Başparmağı, bir sevgilinin okşayışı kadar nazik bir şekilde yanağımdaki ıslak ize dokundu. "Güzel," diye mırıldandı. "Mükemmel."

Ben cevap veremediğim öne eğildi ve dudaklarını benimkine bastırıldı. Öpüşme nazikti, neredeyse masumdu, ağzı yırtık dudağıma yumuşakça değiyordu. Sonra, temas noktasından yayılan tanıdık acı hissi geldi.

Morarmanın başladığını hissettim ve o geri çekilmek yerine teması derinleştirdi, diliyle ağzımın kenarlarını okşadı.

Etkisi anında ve eziciydi. Gözlerimin arkasında bir sıcaklık patlaması oldu, damarlarımda sıvı ateş gibi hızla yayıldı. Dudaklarım karıncalandı, sonra yandı, bu his yüzüme ve boğazıma yayıldı. Ağzına karşı bir ses çıkardım—yarı protesto, yarı teslimiyet—ve o bunu yuttu, bir eli saçlarıma kayarak beni korkunç, muhteşem saldırısı için yerimde tuttu.

Sonunda geri çekildiğinde, boğuluyormuşum ve aynı anda kurtarılmışım gibi hissederek nefes nefese kaldım. Dudaklarım, vücudumu kaplayan diğer morluklar kadar koyu bir morluk olduğundan emin olduğum bir yarayla zonkluyordu.

“İşte,” dedi, başparmağı yeni morarmış dudaklarımdan üzerinden geçerken. “Artık söylediğin her kelimeyle, aldığın her nefesle, dudaklarından geçen her lokmayla beni hatırlayacaksın.” Gözleri benimkilerle buluştu, yoğun ve kırılmadan. “Ben burada olmadığım bile beni düşüneceksin. Bana karşı kayıtsız olduğunu söylemeye bir daha kalkış.”

Haklıydı; hassaslaşmış dudaklarımdan nefes geçirme eylemi bile içimde ürpertiler yaratıyordu. Bu işkence başlamadan önce ona söylediğimin aksine, bu hücreden çıktıktan çok sonra bile onu hatırlayacaktım. Gözlerimi kapattım, kendimi toparlamaya, henüz zedelenmemiş bir direnç noktası bulmaya çalıştım.

Valen geri çekildi ve yaptığı işi belirgin bir memnuniyetle inceledi. Vücudum, ay ışığı altında hilal şeklindeki menekşeler gibi açan koyu morluklarla kaplı bir tuvaldi. Boğazımın çukurundan uyluklarımdan hassas iç kısımlarına kadar, dokunuşu silinmez bir iz bırakmıştı. Nefesim hala onun benden kopardığı zevkten dolayı zor, sık ve düzensiz geliyordu.

"Güzel," dedi tekrar, bu kelime öyle bir sahiplenme ağırlığı taşıyordu ki, karnımın alt kısmında hâlâ bir sıcaklık birikmeye devam ederken tüylerim diken diken oldu. "Sanırım ilerleme kaydediyoruz, Prenses. Gerçek ilerleme."

Kapıya doğru döndü, hareketleri sanki az önce hoş bir sohbet etmişiz gibi rahattı, oysa bu onun çektiği acının giderek artmasından başka bir şey

değildi. "Muhafızlar bir ara seni indirmeye gelecekler," dedi omzunun üzerinden. "İyi dinlen. Bir dahaki görüşmemiz... heyecan verici olacak."

Sonra gitti, ayak sesleri koridorda kayboldu, beni zincirlere bağlı, morarmış, acıyan ve hâlâ utanç verici bir şekilde tahrik olmuş halde bıraktı.

Gözlerimi, dökülmek üzere olan yeni gözyaşlarına karşı kapattım; yokluğunda bile ona daha fazla duygusal boşalmamı vermek istemiyordum. Omuzlarımdaki gerginliği, bileklerimdeki ağrıyı hafifletecek bir pozisyon ararken, yukarıdaki zincirler hafifçe şıkırdadı. Ama bulunacak bir teselli yoktu; sadece yarın geldiğinde daha fazla karanlık, daha fazla acı, daha fazla kafa karışıklığı vaadi vardı.

Asıl yara, ne kadar acı verici olsalar da, morluklar değildi. Asıl yara, bedenimin bana ihanet ettiğini, Valen'in dokunuşuna sadece acıyla değil, arzuyla karşılık verdiğini bilmektir. Bu beni neye dönüştürüyordu? Bu zindanın karanlığında nasıl çarpık, kırık bir şeye dönüştüyordum?

Bunun altında, başka bir dehşet daha belirdi: Hücremi habercimin hücrelerinden ayıran duvarın o kadar ince olduğu gerçeği; her şeyi duymuş olmalıydı. Her nefes alışımı, her konuşmamı, gösterdiğim her zayıflık anını. İşkencecimin ellerinde nasıl da dağıldığımı. O kadim, gizemli varlığın, benim aşağılanmama tanık olması düşüncesi, zaten dayanılmaz olan duruma yeni bir utanç katmanı ekledi.

Ve tüm bunların altında, içimdeki küçük, çarpık bir parçanın Kan Tanrısı'nın dönüşünü çoktan beklediğine dair korkunç, istenmeyen bir bilgi yatıyordu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

ARTÇI DEPREMLER

Nefesimi kontrol altına almaya çalıştım, ama her nefes alışım hassas kaburgalarımın sürtünüyordu ve her nefes verişimde geri kazanmayı dilediğim seslerin kalıntıları vardı.

Hücrenin sessizliği huzurlu değildi, suçlayıcıydı. Her şeyi daha da şiddetlendiriyordu... Vücudum titrerken zincirlerin hafifçe şıkırtısı, boğazımdaki o hırıltılı düğüm, ellerinde paramparça olurken kendi sesimin çatlamasının anısı...

Karanlık sanki üzerime daha da yaklaşıyor, beni sarıyordu. Ya da belki de utancım fiziksel bir biçim almış, izin verdiğim şeyin bilinciyle beni kozaya sarmıştı. Hayır, katıldığım şeyin bilinciyle. Bedenim hala istenmeyen coşkunun artçı şoklarıyla uğulduyordu, Valen koridorda kaybolduktan çok sonra bile zevkin hayaleti beni rahatsız ediyordu.

Gözlerimi kapattım ama bu sadece durumu daha da kötüleştirdi. Göz kapaklarımda ardında yüzünün anısı gizleniyordu—parmaklarımda arasında paramparça olduğumda gözlerindeki zafer, sonunda gözyaşlarının serbest kalmasının verdiği tatmin. Ona tam olarak istediğini vermiştim. Sessizliğim son savunmamdı ve şimdi o bile yok olmuştu.

Dudakları ve parmak uçlarıyla tenime çizdiği morluklar, kalp atışıyla birlikte zonluyordu. Her biri bir imza, bir hak iddiasıydı. Uyluklarım. Göğüslerim. Karnım. Boynum. Dudaklarım. Özellikle dudaklarım. Oradaki morluk diğerlerinden daha samimi, bir şekilde daha aşağılayıcıydı. Her kas

seğirmesinde, her nefes alışımında, her yutkunuşumda onu düşünmeme neden oluyordu.

En kötü yanı acı değildi. Hatta aşağılanma bile değildi. En kötüsü, içimdeki karanlık, kırık bir parçanın –kabul etmeyi reddettiğim bir kırıntının– bu tanrının tehlikesine, gücüne, korkunç güzelliğine tepki vermiş olabileceğine dair dehşet verici şüpheydi. İçinde yaşadığım çarpık, altüst olmuş dünyada, bedenimin onun tehlikeli ilgisinden sapkın bir zevk bulmuş olmasıydı.

“İyisin,” diye fısıldadım kendi kendime, kelimeler dudaklarımdan zar zor çıkabiliyordu. “Hâlâ hayattasın. Daha kötülerini de atlattın.”

Ama ben öyle düşünmemiştim. Gerçekten de öyle değildi. Fiziksel işkence—kırbaçlar, bıçaklar, yakma—bunlar basit acı denklemleriydi. Acımasızlıkları neredeyse kusursuzdu. Valen'in bu gece yaptığı ise farklıydı. Bedenimi bana karşı kullanmış, onu kendi aşağılanmamda suç ortağı haline getirmişti.

Ve sonra da habercim vardı. Her şeyi duymuş olmalıydı. Her nefes alışımı. Her inilimi. Bacaklarımda arasında çalışan parmakların ıslak seslerini. Zevkin beni ele geçirdiği anda attığım son, kırık çığlığımı. Bu düşünce yanaklarıma yeni bir sıcaklık yaydı, fiziksel acıya varan derin bir aşağılanma hissi verdi.

Şimdi benim hakkımda ne düşünüyordu? İsteğim dışında beni iyileştiren, beni hiçmiş gibi gören, bağlantı kurmaya çalıştığımda bu kadar soğuk davranan mahkum; nihai aşağılanmama tanık olmuştu. Gözlerimi daha da sıkıca kapattım, sanki o korkunç, çok ince duvarın hemen ardındaki varlığının bilgisinden bir şekilde saklanabilirdim gibi.

Ama biliyordum ki, ölümden saklanmanın imkanı yoktu.

Zaman geçti. Ya da belki de geçmedi. Bu tür ayrımların pek önemi yoktu. Tek ölçüt acıydı; acının yükselişleri ve alçalışları, ıstırapın değişen manzaraları. Ve şimdi bu korkunç senfoniye zevk de eklenmişti, işkence orkestrasındaki bir başka enstrüman.

Uzaklardan gelen ayak sesleri, karmakarışık düşüncelerimi böldü. Üç grup, artık tanıdığım o tanıdık ritimle hareket ediyordu; muhafızlar beni zincirlerimden indirmek, temizlemek ve kralları ile esirleri arasında

geçenleri duymamış gibi davranmak için geri dönüyorlardı. Hangisinin daha kötü olacağını bilmiyordum; tiksintileri mi yoksa acımaları mı?

Onlar yaklaşırken gözlerimi kapalı tuttum, onlarla yüzleşmeye hazır değildim, utancımın gözlerinde yansımasını görmeye hazır değildim. Hücre kapısı gıcırtyla açıldı ve ayak sesleri sendeledi. Çıplak, morarmış bedenimdeki bakışlarını, hareketlerindeki tereddüdü hissedebiliyordum.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı içlerinden biri—ortadaki muhafız olduğunu düşündüm, ama yorgunluk ve aşağılanmanın sisinin içinden emin olmak zordu.

Gözlerimi zorla açtım, ama doğrudan onlara bakmaya cesaret edemedim. Bunun yerine, bakışlarımı tavandaki bir çatlağa, ruhumdaki kırıkları yansıtıyor gibi görünen girintili çıkıntılı bir çizgiye diktim.

En büyüğü diğerlerine başıyla işaret etti ve tereddütlü adımlarla yaklaştılar. Özellikle duyduklarından sonra rahatsızlıklarını, huzursuzluklarını hissedebiliyordum.

"Onu tutun," diye talimat verdi en yaşlı olanı ve ortadaki muhafız öne çıktı, zincirler çözüldükten sonra ağırlığımı desteklemek için ellerini beceriksizce belime yerleştirdi.

En küçük olan uzanıp ilk kelepçeyi açtı. Mekanizma tıkırdadı ve sağ kolum cansız bir şey gibi düştü, omzumda keskin bir acı hissettim. Ses çıkarmamak için morarmış dudağımı ısırdım, yeni acı dalgası zevkin anısından hoş bir dikkat dağıtıcıydı.

İkinci kelepçe açıldı ve bedenim yere yığıldı, dizlerim ağırlığımı taşımaktan kurtulmuş gibi büküldü. Ortadaki gardiyan yere düşmeden önce beni yakaladı, kollarının arasından kayıp gitmeye çalıştığımda tutuşu sıkılaştı. Sonunda elleri Valen'in taze morluklarına bastırınca çığlık attım.

Acıdı. Acıdı. Acıdı.

Ona bana dokunmamasını, ellerinin sadece onun ellerini hatırlattığını, bu temasa dayanamadığımı söylemek istedim. Bedenimin emirlerime cevap vermeyen bir hain olduğunu söylemek istedim. Ama sesim morarmış dudaklarımın ardında kilitli kaldı.

Beni yere indirdiler, bacaklarım altımda büküldü. En yaşlı olanı yanıma diz çöktü, yüzünde dikkatli bir ifadeyle kelepçelerin derime saplandığı bileklerimi kontrol etti.

Kollarım uyanmaya başlamıştı, kan dolaşımı geri dönerken kaslarımda ve kemiklerimde karıncalanmalar hissediyordum. Kendimi kucaklayarak öne doğru kıvrıldım, çıplaklığımı saklamaya çalıştım ama artık mahcup

olmak için çok geçti. Valen'in bıraktığı morluklar soluk tenimde çok belirgindi; sahiplenmenin karanlık izleriydi bunlar, okumaya dayanamayacağım bir hikâye anlatıyorlardı.

"Yeni vardiya nerede?" diye sordu en büyüğü, en küçüğü de kemerine uzanıp bir kumaş yığını çıkardı ve bana bakmadan uzattı.

Titredim, sanki içimden başlayıp dışarı doğru yayılan şiddetli kasılmalar geçirdim. Sadece acı ya da soğuk değildi; her şeydi. Aşağılanmamın yükü. Valen'in ellerinin hatırası. Kırıldığımı, ona tam olarak istediğini verdiğimi bilmek.

Ama ben ağlamazdım.

Ağlamam.

Ortadaki muhafız saygılı bir mesafede diz çökerek, "Prensesim," dedi. "Sizi temizleyip giydirmemiz gerekiyor. Kollarınızı kaldırabilir misiniz?"

Başımı salladım, kollarımı vücudumdan ayırıp olabildiğince yukarı kaldırdım.

Bundan sonra muhafızlarım sessizce çalışarak Valen'in ziyaretinin izlerini tenimden temizlediler. Çalıştıkça her morluk daha belirgin hale geldi; soluk ten üzerinde koyu mor ve siyah lekeler, ağzının ve ellerinin izleri, artık kendi bölgem olarak tanımadığım bir alanı haritalandırıyorlardı.

İşleri bittiğinde, en büyüğü kemerindeki keseden küçük bir kavanoz çıkardı. "Merhem," diye açıkladı, kapağını açarak nane ve altında daha keskin bir koku olan soluk yeşil bir merhemi gösterdi. "Kesikler ve morluklar için."

Onu bana uzattı ve bu hareketi anladım; küçük bir iyilikti, onların dokunuşuna daha fazla katlanmak yerine kendime bakmama izin veriyordu. Onu alırken ellerim titriyordu, parmaklarım pürüzsüz seramiği zar zor kavrayabiliyordu. En genç olanı öne çıktı ve getirdikleri temiz gömleği uzattı.

Ortadaki muhafız, bezle sarılmış küçük bir paket çıkararak, "Bir şeyler yemelisiniz," dedi. "Ekmek. Peynir. Çok değil ama faydası olur."

Sunulan mütevazı yemeğe baktım, yemek düşüncesi bile midemi bulandırdı. Bütün varlığım utanç ve ihlalden dolayı boşalmış, kana kana kazınmışken nasıl yemek yiyebilirdim ki? Ama bedenimin ihtiyaçları duygularım tarafından yönetilmiyordu. Yarın için güce ihtiyacım vardı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, paketi alıp paspasımın yanına koyarken.

Bu sözler, yaralı dudaklarımda tuhaf geldi, bu bağlam için uygunsuzdu. Onlara ne için teşekkür ediyordum? Acımaları için mi? Sağduyuları için mi? Umudun hiçbir anlam ifade etmediği bu yerde sundukları küçük umut hediyeleri için mi?

En büyüğü başını salladı, gözlerinde anlayış vardı. "Sizi dinlenmeye bırakıyoruz," dedi kapıya doğru dönerek ve diğerlerine de onu takip etmelerini işaret etti.

Sonra gittiler, hücre kapısı herhangi bir çarpma sesinden daha yüksekmiş gibi gelen sessiz bir kesinlikle kapandı. Birkaç dakika boyunca hareketsiz oturdum, kıpırdama iradesini toplayamadım. Sessizlik her yandan üzerime çökmüştü, artık suçlayıcı değil, boğucuydu; beni altında ezmekle tehdit eden, ağırlığı ve özü olan bir varlıktı.

Sonunda, zorunluluk ataleti yendi. Parmaklarım beceriksizce kavanozun kapağında gezindi ve merhemden küçük bir miktar aldım. En kötü kesiklere sürdüğümde tenimde hafif bir karıncalanma hissettim; yüzeydeki ağrıyı uyuştururken, iliklerime işlemiş daha derin ağrıya hiçbir etkisi olmadı.

Dudaklarımdaki morluğu en sona bıraktım, merhemi oraya sürmeden önce tereddüt ettim. En ufak bir baskı bile yüzümde yeni bir acıya neden oluyordu; bu acı, her kelimeyle, her ifadeyle, her lokma yemekle veya her yudum suyla kendini belli edecekti. Ancak uyuşturucu etkisi neredeyse anında oldu, merhemdeki nane morluğun sıcaklığını düşürdü.

Titreyen ellerimle elbiseye uzandım ve temiz kumaşı başımdan geçirdim. Keten kumaş tenime yapıştı, merhem tam kurumamış yerlerine takıldı ama çıplaklığımın dünya arasında bir bariyer oluşturdu. İnce ve yetersiz ama hiç yoktan iyidir diye düşündüğüm bir zırh gibiydi.

Hücremi habercimin hücrelerinden ayıran duvara doğru yan tarafıma kıvrıldım ve çocuksu bir öz koruma duruşuyla dizlerimi göğsüme çektim.

Ben kimim?

Soru zihnimin boşluğunda yankılanıyordu, sürekli bir kapı çalma sesi gibiydi ama cevap gelmiyordu. Prenses unvanı içi boş bir unvan gibiydi, her geçen gün daha da uzaklaşan başka bir hayattan kalma bir kalıntı. Mireille de aynı derecede yabancı geliyordu; bu isim, iradesi olan, seçim yapabilen, onuru olan birine aitti. Bunların hiçbiri bende kalmamıştı.

Morluklar zamanla geçecekti. Günler, belki haftalar, ama iyileşip tenimde yeniden iz kalmayacaktı. Ama alttaki morluklar—ruhumdaki, benlik duygumdaki morluklar—asla iyileşmeyebilirdi. Bu geceyi, bu teslimiyeti, kendimle ilgili korkunç bir şeyi ortaya çıkaran bu kırılma

noktasını hatırlatan hayalet ağırlar olarak kalacaklardı... zevkin nefretle birlikte var olabileceğini, bedenimin bana bu kadar tamamen ihanet edebileceğini...

Yorgunluk açgözlü elleriyle beni çekiştirirken gözlerimi kapattım. Uykunun gerçek bir dinlenme getirmeyeceğini biliyordum. Sadece henüz silinmeyecek kadar taze anılardan örülmüş kabuslar. Ama yine de bilinçsizlik beni çağırıyor, varoluşumun gerçekliğinden geçici bir kaçış vaat ediyordu.

Hücrenin sessizliği beni sarmıştı; artık suçlayıcı ya da boğucu değil, sadece... boştu. Sesin olması gereken, hayatın yeşermesi gereken yerde bir boşluk. Bu boşlukta düşüncelerim daha yüksek sesle, daha ısrarcı hale geldi; fiziksel acının hafif sızısını bile bastırmakla tehdit eden bir öz-kriz korusu.

"Mireille..."

Fısıltı o kadar alçak sesle geldi ki, hayal ettiğimi sandım; yorgun zihnimin, var olmayan bir yerde teselli yaratma çabasının ürünüydü. Ama sonra tekrar geldi, bizi ayıran taşın arasından zar zor duyulabiliyordu.

"Mireille."

Habercimin sesi. Derin ve yankılı, hatta nazik bir tonda; alay veya kayıtsızlık içermiyordu. Bana söylediği son sözlerle eşlik eden alaycı ton gitmişti, yerini neredeyse... şefkatli bir şey almıştı.

Bu, en derin duygularımı cam gibi kesti.

Çünkü şefkat, zulümden daha tehlikeliydi. Zulmü anlıyordum. Zulmün kuralları vardı.

Ancak bunca zamandan sonra sesini duymak içimde bir titreme yarattı; utanç ve yorgunluğun sisini yarıp geçen, tehlikeli derecede rahatlamaya yakın bir şeydi bu.

Yine de, acımın hiçbir şey ifade etmediğini söylemişti. Özgürlüğüne kavuştuğu sürece benim yıkılışımı izleyeceğini belirtmişti. Ona cevap vermenin, kendi hayal kırıklığımdan başka ne amacı olacaktı ki?

Bu yüzden, ilgisi dayanılmaz hale gelene kadar sessiz kaldım.

"Git buradan," diye fısıldadım, kelimeler boğazımda düğümlenmişti.

Bir an durakladıktan sonra, "Yapamam." dedi.

Sesindeki bir şey, hafif, gergin bir tını, başımı kaldırmama neden oldu. Bu... suçluluk muydu? Hayır, imkansız. Ölüm suçluluk hissetmezdi. Bunu fazlasıyla açıkça belli etmişti.

“Öyleyse sessizliğinizi sürdürün,” dedim, kollarımı kendime daha sıkı sararak. “Ölüm döşeğinde olmadığım için yardımınıza ihtiyacım yok. Ve benimle konuşmanız için de bir sebep görmüyorum.”

Sözlerim ne kadar sert olsa da pişman olmadım, çünkü bir an için istediğimi elde etmişim. Sessizlik. Kutsanmış, acı dolu bir sessizlik.

Ama elbette bu uzun sürmedi.

Taşın arasından uzun, pürüzlü, yorgun bir iç çekiş süzüldü; sanki yüzyıllar öncesinden kalma gibiydi.

“Yukarıdaki yıldızlar,” diye mırıldandı, sözleri duadan çok bir lanet gibi dökülüyordu. “Ben... söylediklerimi söylememeliydim. Sizi sadece bir gürültü olarak görmüyorum.”

Nefesim kesildi. Habercim... özür mü diliyordu? Bu kavram o kadar yabancı, o kadar inanılmazdı ki, bir an için aklımı tamamen kaybettiğimi düşündüm.

"Ne?" diye fısıldadım, kelimeyi zar zor telaffuz edebiliyordum.

“Ben... özür dilemeye çalışıyorum,” dedi sesi alçak ve gergin. Bu itiraf karşısında gözlerim faltaşı gibi açıldı—ondan böyle sözler duymanın imkansızlığına inanamadım. “Çok uzun zamandır kimseyle konuşmadım. Senin hayal edebileceğinden çok daha uzun zamandır. Ve sen—”

Durakladı ve rahatsız olmuş gibi kıpırdanırken zincirlerin hafifçe şıkırdadığını duydum.

“Bazen kelimelerin de bıçaklar kadar derin yaralar açabileceğini unutuyorum. Ve bunu anlamamı istedim...”

Bir duraklama daha, bu sefer sessiz, buruk bir nefesle kesildi.

“Özgürlüğün olasılığını bile beklemiyordum. Senin ömründe değil. Ve eğer zincirlerden birinin kırılmasının bedeli, on yıllardır konuşmak istediğim tek ruhun neredeyse ölmesini izlemekse, sırf onu yeniden iyileştirmek için—”

Sesi kesildi, bu acıdan değil, neredeyse kendinden nefret eder gibi bir şeyden kaynaklanıyordu.

“Yine de o seçimi yapardım. Teklif tekrar gelse reddetmezdim.” İtiraf canını yakmış gibi sertçe nefes verdi. “Bu yüzden kendime, şimdi seni hayal kırıklığına uğratmanın daha iyi olduğunu söyledim. Çok fazla şey beklemeden önce benden nefret etmen daha iyi.”

Bir an duraksadı. Sonra, yavaşça—

“Çünkü seni hayal kırıklığına uğratacağım, Mireille. Er ya da geç.”

İtirafının, neredeyse özür niteliğindeki sözlerinin ardından gelen sessizlik, ağırlığıyla adeta sıırıslıklam olmuştu. Nasıl tepki vereceğimi bilemedim.

On yıllardır konuşmak istediği tek kişiydi.

Öyleyse önemsiz değil. Daha da önemlisi, bunun bir mahkum için ne anlama gelebileceğini anlayamıyorum.

"Beni nasıl hayal kırıklığına uğratacaksın?" Soruyu engelleyemeden, neredeyse nefes nefese bir şekilde ağzımdan kaçırdım.

Bir sessizlik daha, bu sefer daha uzun. Tekrar konuştuğunda, sesi yüzyılların ağırlığını taşıyordu. "Benim olduğum kişi olarak. Sizi bundan kurtaramayarak. Her gece ışığınızın sönmesini izlerken, ben zincirlenmiş halde kalarak."

Boğazım düğümlendi. Işık. Hâlâ korunmaya değer bir ışığım olduğunu düşünüyordu. Az önce olanlardan sonra, bedenimin ihanetinden sonra, çıkardığım seslerden sonra—bende korunmaya değer bir şey görmüştü.

"Hiç ışık kalmadı," diye fısıldadım, itirafım morarmış dudaklarımı tırmalıyordu. "Her şeyi aldı. Parça parça, gece gece. Ve bu gece..." Geri kalanı boğazımda düğümlendi.

Henüz söyleyemezdim.

Bedenimin ihanetinin gerçeği değildi bu. Arzu ile acının iç içe geçip hangisini daha çok istediğimi bilemediğim hali de değildi.

Ve bir şekilde—bir şekilde—anladı. Zorlamadı. Henüz veremediğim parçaları talep etmedi. Bunun yerine, sesi yumuşaktı. Titrek bir şekilde.

"Buraya gel."

İki kelimeydi ama öncesindeki tüm sessizlikten daha çok sarstılar beni. Ölümün sesi, tüm soğukluğundan arınmış, nazikti. Neredeyse tereddütlüydü.

"Hücrenizin ön tarafına," dedi. "Duvarın parmaklıklarla birleştiği yere."

Karanlığa doğru baktım, bedenim hâlâ sıkıca kendi içine kıvrılmıştı. Hareket etmek, koruyucu pozisyonumdan açılmak demekti. Hareket etmek, bedenimin her zerresindeki acıyı kabul etmek demekti. Hareket etmek, duyduklarından sonra onunla -ya da en azından onun sesiyle- yüzleşmek demekti.

"Yapamam," diye fısıldadım. Yarım doğruydı. Fiziksel olarak, acıya rağmen hareket edebiliyordum. Aşılmaz gibi görünen diğer engellerdi.

"Gelebilirsin," diye karşı çıktı bana, ama öfkeli bir ses tonu olmadan. "Bana gel." Sesi çok nazikti, ama yine de bir nebze de olsa emredici bir

tondaydı; Valen'in en şiddetli tehditlerinden bile daha fazla otorite taşıyordu.

Sessizlikte tereddüdüm açıkça belli olmuş olmalıydı, çünkü tekrar konuştu ve sözlerinin görmezden gelemeyeceğim bir ağırlığı vardı.

"Sana geyiğim, yanına gidemem. Lütfen, seni teselli edebileceğim tek yolla bunu yapmama izin ver."

Sesindeki ince gerginlik, kararımı benim yerime vermişti. Bir an daha tereddüt ettim, sonra yavaşça uzuvlarımı gevşetmeye başladım. Uzun süre gergin kalmış kaslarımda, tavandan saatlerce asılı kalmaktan sertleşmiş eklemlerimde ağrı yayılıyordu. Hücrelerimizi ayıran duvara doğru dikkatlice ilerledim, soğuk taşın üzerinde süründüm. Parmaklıklara ulaştığımda nefesim sığlaşmış ve hızlanmıştı.

"Buradayım," diye mırıldandım, alnımı soğuk metale yaslayarak. Temas, ısınmış cildimi yatıştırdı ve beni fiziksel gerçekliğime geri döndürdü.

Sonra, gözüme bir hareket çarptı. Yan hücreden bir şey çıkıyor, parmaklıkların arasından uzanıp benimkinin önünde duruyordu.

Bir el.

Hayal ettiğim gibi hayaletimsi bir uzuv ya da canavarca bir pençe değil, uzun parmaklı ve geniş avuçlu, iri ve erkeksi bir insan eliydi. Güçlü ama vahşi değildi. Teni soluktu, fazla soluktu ve hücrelerimize sızan azıcık ışığı yakalayan ince gümüş rengi yara izleriyle kaplıydı. Bu el, şüphesiz güçlüydü; vaat ettiği rahatlığı sunabileceği kadar kemiği de kırabilecek bir eldi.

Uzatılan ele şok içinde baktım. Beni iyileştirdiğinde habercimin pek bir kısmını görmemiştim; göz kapaklarım odaklanmama yetecek kadar uzun süre işbirliği yapmamıştı. Saçma olduğunu bilmeme rağmen, onu gölgelerle örtülü iskelet bir figür ya da bazen duvarlardan süzülen hayalet bir varlık olarak hayal etmişim. Gerçeklik, bu son derece insani el, garip bir şekilde içimi rahatlattı.

"Al," dedi, parmaklarını davet edercesine bana doğru uzatarak. "İstersen."

İstersem. Çok basit bir ifade, ama sunduğu seçenek beni neredeyse mahvetti. En son ne zaman dokunma konusunda, başka bir varlıkla temas konusunda bir seçim hakkı sunulmuştu bana? Valen istediğini aldı. Muhafızlar gerekeni yaptı. Ama bu—bu dokunuş, benim vermem gereken bir karar olarak sunuldu.

Elini dikkatle inceledim. Tırnakları temizdi ama düzensizdi, kesilmiş değil de kırılmış gibiydi. İnce bir gümüş zincir bileğinin etrafına birkaç kez dolanmış, görünmeyen kolunda kayboluyordu. O eldeki bariz güce rağmen, avuç içi yukarıya dönük bir şekilde kararımı beklemesinde tehditkar hiçbir şey yoktu.

Yanımda elim titriyordu, belirsizlik, acımasızlık veya acıma duygusuyla zehirlenmemiş, ani ve açıklanamaz bir temas özlemiyle çatışyordu. Habercime dokunma isteğim o kadar yoğundu ki, bu beni korkutuyordu; neredeyse hiç tanımadığım, kendi özgürlüğü için beni tereddüt etmeden feda edeceğini itiraf eden bir varlığa duyduğum bu çekim.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi ölüm, ama yalanın ne olduğunu biliyordum. Acı, tüm ilişkilerimde geçerli olan para birimiydi.

"Herkes beni incitiyor," diye fısıldadım. Ama bu sözler dudaklarımdan dökülür dökülmez, elim kendiliğinden hareket etti ve karanlığın içinden onun eline doğru uzandı. Parmaklarım bir, iki, üç saniye boyunca avucunun üzerinde asılı kaldı, sonunda tenine dokunmak için aşağı indi.

Temas beni derinden sarstı. Eli sıcaktı, benim sürekli soğuk olan parmaklarıma kıyasla neredeyse yakıcıydı. Bu sıcaklık içime doldu, koluma yayıldı, göğsüme kadar ulaştı; bu sonsuz karanlıkta yalnız olmadığının içsel bir hatırlatıcısıydı.

Parmaklarımız hizalandı, sonra birbirine dolandı, ta ki onun kavrayışı benimkini tamamen sarana kadar. Beklemediğim bir istikrarla beni tuttu, dokunuşu aynı anda hem güçlü hem de dayanılmaz derecede nazikti, küçük elimi bir çapa gibi sardı. Sanki bir yemin eder gibi, "Seni koruyorum" diyordu.

Titredim ve o da tutuşunu biraz daha sıkılaştırdı. Gözlerimin arkasında yükselen gözyaşları, bu zindanda döktüğüm hiçbir şeye benzemiyordu; utanç veya tecavüzden değil, içimden sökülüp gidecek kadar derin bir rahatlamadan kaynaklanıyordu.

"İşte," dedi yumuşak bir sesle, her hecesinde bir incelik vardı. "Bu kadar zor muydu?"

Öyleydi. Hâlâ öyleydi. Ama bunu dile getiremiyordum.

Birkaç an boyunca o şekilde kaldık, tek bir temas noktasıyla birbirimize bağlıydık. Hızla akan düşüncelerim yavaşlamaya başladı, zihnimdeki kaos onun kavrayışının istikrarlı baskısı altında sakinleşti. Morarmış bedenim protesto ederken acıyla irkilerek pozisyon değiştirdim, ta ki hücrelerimizi ayıran duvara sırtımı dayayana kadar. Zincirlerin yere değme sesinden,

onun da diğerk tarafta benim gibi sırt sırta, aramızda sadece taşlarla oturduğunu tahmin ettim.

"Parmakların soğuk," diye mırıldandı, başparmağıyla parmak boğumlarımın üzerinde yavaşça dairesel hareketler yaparken. Bu hareketin sıradan samimiyeti beni hazırlıksız yakaladı.

"Her zaman öyledirler," diye itiraf ettim, kendimi böyle sıradan bir sohbeta dahil olmuş halde bulduğuma şaşırmıştım. "Hatta... bundan önce de." Boşta kalan elimle etrafımıza belirsiz bir şekilde işaret ettim, oysa onun göremediğini biliyordum.

Göğsünden alçak bir mırıltı yükseldi, bu düşünceliydi ama küçümseyici değildi. Başparmağı, sanki sadece sürtünme yoluyla beni ısıtmaya çalışıyormuş gibi, nazik hareketini sürdürdü. "Şimdi daha iyi misin?"

Öyleydi. Elim neredeyse normal hissediyordu, hapisten beri kemiklerime işlemiş olan soğukluk, onun dokunuşuyla geçici olarak yok olmuştu. Ama soru, sadece soğuk parmaklarımı değil, daha fazlasını kapsıyor gibiydi.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim, gerçek içimden bir yerlerden kazınmış gibiydi. "Artık 'daha iyi'nin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Hiçbir şey söylemedi, sadece tutuşunu biraz daha sıkılaştırdı; kısıtlamak için değil, güven vermek için. Ellerimiz hâlâ kenetlenmiş, sırtlarımız taş gibi ayrık bir halde tekrar sessizliğe gömüldük. Bu sessizlik içinde bile, nefesinin iniş çıkışlarını, benimkine hafifçe uyumsuz bir şekilde hissettim. Yavaş yavaş, bilinçli bir çaba göstermeden, nefesim onunkiyle aynı ritme gelecek şekilde yavaşladı.

Birinin elini tutmak gibi basit bir eylem bile paha biçilemez bir lüks gibiydi. Bu zulüm ve yalnızlık dolu yerde böylesine küçük bir iyiliğin bu kadar çok şey ifade etmesi ne kadar tuhaf.

Acaba biliyor muydu? Uzun süredir zorla yapılan temaslardan sonra, seçilmiş bu temas anının ne anlama geldiğini anlıyor muydu?

"Daha iyi," diye fısıldadım sonunda, soru sorulduktan çok sonra cevap vererek. Kelime karanlıkta kırılğan bir şekilde asılı kaldı, ama doğru hissettirdi.

O da karşılık olarak parmaklarını nazikçe benimkileri sıktı, bu kelimeler olmadan bir onaylamaydı.

Demir ve taşla birbirimize bağlı, öylece kaldık. Aramızdaki duvar hâlâ dimdik duruyordu, ama artık eskisi kadar aşılmaz gelmiyordu. Başımı soğuk yüzeye yasladım, gözlerimi kapattım ve tenin tene değdiği noktaya

odaklandım. Onun dokunuşu Valen'inkine hiç benzemiyordu. Talep etmiyordu, almıyordu, sahiplenmeye çalışmıyordu.

Sonunda tekrar konuştuğumda sesim neredeyse fısıltı gibiydi. "Her şeyi duydun mu?"

"Evet."

İnkâr yok. Laf kalabalığı yok. Sadece basit bir kabul, ama o tanıdık utanç duygusu içimi kapladı. Elimle elimi geri çekmek, hücremin karanlığına çekilmek istedim, ama niyetimi sezmiş gibi tutuşu sıkılaştı.

"Bu gece bana hiç sevinç getirmedim," dedi, sesi o kadar alçaktı ki duvardan duymak için kulaklarımı zorlamam gerekti. "Hiçbiri önemsiz değildi. Ne senin acın, ne de senin... teslimiyetin. Hiçbiri."

Ses tonundaki bir şey—bir sertlik, bir keskinlik—ona inanmamı, bu temas anında kalmamı istedi. Yine de yüzümü çevirdim, yanaklarım utançtan kızardı.

"Utanacak bir şeyin yok," diye ekledi, sesi hâlâ alçaktı, etrafımızdaki zindanın boşluğuna rağmen sadece bana hitap ediyordu.

Acı ve boğuk bir kahkaha koptu ağızımdan. "Sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Başparmağı, ritmik bir şekilde hipnotize edici bir etkiyle, parmak boğumlarımda üzerinde nazikçe daireler çizmeye devam etti. Bir an sonra, "Vücut bir kaptır," dedi. "Kırılabilir, utandırılabilir, zorlanabilir; ama o sen değilsin, Mireille. O sadece gerçekten önemli olanı barındıran bir kaptır."

"Peki, o nedir?" diye sordum, ses tonumdaki özlemi silemiyordum. "Eğer bu kırık beden, bu morluklar ve ihanetler yığını önemsizse... benden geriye neyin önemi kalıyor?"

"Ruhunuz." Bu sözler, sanki teori değil de gözlemlenebilir bir gerçeği dile getiriyormuş gibi, garip bir otoriteyle yankılandı. "Bedenin, acının, zevkin ötesinde varlığını sürdüren öz. Bedeniniz teslim olsa bile gözlemleyen, direnen parçanız." Duvara hafifçe yaslandı. "Sizinki hâlâ sizin. Kırılmamış."

Ona inanmak istedim. Bedenimin hain tepkilerinden etkilenmemiş, özümün bir parçasının kaldığını düşünmeyi çok istedim. Yine de zayıflığımın izleri her yerimdeydi; canlı mavi ve mor renklerde, omuzlarımda arasındaki ağrıda, utancın beni oyup boşalttığı yerlerde.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye fısıldadım.

Parmakları benimkilerin arasında kıvrıldı, daha derine kayd, sanki zihnindeki şüpheleri bağlayabilirmiş gibi. "Birçok ruh gördüm, küçük

ceylan. Senin hayal edebileceğinden çok daha fazlasını. Bedene verilen zararlar öze verilen zarar arasındaki farkı biliyorum." Sesi alçaldı, neredeyse saygılı bir tonda. "Bedenin onun izlerini taşıyor olabilir, ama ruhun hâlâ meydan okumayla, yaşamla yanıyor. O senin o kısmına dokunmadı."

Gözlerimi kapattım, sözlerinin üzerime işlemesine, derimin altına işlemesine izin verdim. Ona hâlâ inanmıyordum—tamamen değil—ama inanmak istiyordum. Ve belki de bu istek yeterliydi. Esaretimin karanlığında besleyebileceğim bir direniş tohumu.

"Hapse girmeden önce bir tür savaşçı-rahip miydiniz?" diye sordum, aramızdaki ağırlığı hafifletmeye çalışarak, oysa sözleri zaten tutabileceğimden daha fazla teselli sunmuştu. Yine de, ruhlardan bahsetme biçiminde garip bir şey vardı. Bizim rahiplerimiz özden asla onun gibi bahsetmemişlerdi - sanki kutsal bir şeymiş gibi.

Sessiz bir kıkırdama sesi beni irkiltti. "Neden savaşçı-rahip?" Ses tonunda bir eğlence seziliyordu. "Tanrıların daha sıradan bir kölesi neden olmasın?"

O soruda bir gülümseme vardı. Duyabiliyordum. Sıcak ve gerçektir, ama bu nemli, lanetli taş mezarda çok yersizdi.

"Bilmiyorum," dedim usulca, dudaklarım acıya rağmen hafifçe kıvrılmıştı. "Elin bir savaşçının eli gibi. Güçlü. Sağlam. Birinin boynunu kıracak kadar geniş."

"Zekisin," diye mırıldandı, avucundan elime doğru titreşen hafif bir kıkırdama. "Ama hayır. Rahip değilim, küçük ceylan."

Gözlerimi kapattım, onun gerçekte kim, ne olduğunu çözmeye çalışıyordum. Gücü vardı, bu çok açıktı ve diyarın diğer bölgelerinde yaşayan büyücüler hakkında okumuştum, ama karşılaştığım ilk kişi oydu. Dokunarak iyileştirebilecek kadar gücü vardı. Ruh parçalarını adak gibi alabiliyordu. Savaşçı yönünü de inkar etmemişti. Belki bir tür savaş büyücüsü? Bir tür gizemli cellat?

Ama bunun bir önemi var mıydı?

Başparmağı, tenimde yavaş ve sabırlı daireler çiziyordu; her biri kolumda yayılan, beni yere sabitleyen yumuşak bir sıcaklık hissi uyandırıyor. Günlerdir ilk defa acının etkisinde değildim. Buradaydım.

"Neden bunu yapıyorsunuz?" diye sordum, kendimi ikna edemeden önce. Soru, niyetimden daha savunmasız, çıplak ve açık bir şekilde çıktı. "Neden beni teselli etmeye çalışıyorsunuz ki?"

Bir an durdu ve sadece nefes alışverişinin sesini duyabiliyordum; düzenli, sakın bir nefes alışverişiydi bu.

Sonunda, "Emin değilim," dedi ve dürüstlüğü herhangi bir yalandan daha etkili oldu. "Belki de çünkü yapabiliyorum. Çünkü bu yerde çok az iyilik var."

"Nazik olmadığını söylemiştin," diye hatırlattım ona, bir hafta önce duyduğum o soğuk, sert sesi tekrar duyarak.

"Değilim," diye onayladı, ama sözlerinde bir tür gülümseme vardı. "Ve yine de... işte buradayız."

İşte buradaydık gerçekten de. Ben, zindan zemininde paramparça ve yaralı halde. O ise, duvarın ötesinde karanlıkta zincirlenmişti.

Ne harika bir ikili olduk!

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

DOKUNMANIN SADELİĞİ

Valen gelmemiştir.

Bedenim saati biliyordu, saatleri ya da güneş ışığını hesaba katmayan ilkel bir bilinçti bu. Muhafızların görünmesi gereken zamandı bu; en yaşlısı içeri girerken sertçe başını sallayacak, ortanca olan gözlerimden kaçınacak, çarpık burunlu en genç olan zincirleri hazırlayacaktı. Kalbim, ateşin yaklaştığını hisseden kafese kapatılmış bir şey gibi göğüs kafesinde gümbür gümbür atacaktı. Ama hücremin ötesindeki koridor sessiz kaldı ve bu sessizlik, acının kesinliğinden bir şekilde daha kötüydü.

Kulağımı iki demir parmaklığın arasına bastırdım. Hiçbir şey yoktu. Ne bir fısıltı, ne bir nefes. Valen'in dudaklarından ve parmaklarından kalan morluklar her kalp atışıyla birlikte hâlâ zonkluyordu, en koyu olanlar—iç uyluklarımdakiler, dudaklarımdaki—derimin altında zonkluyordu. Bu gece yeni bir acı bekliyordum, buna hazırlanmışım, kaçınılmaz olanı kabullenmişim. Yokluk beni dengesiz bıraktı.

Neredeydi?

Onu istemiyordum. Gerçekten istemiyordum. Ama rutin, hatta kendi kırılmamın rutini bile, sapkın bir güvenlik biçimi haline gelmişti. En azından Valen karşımda kılıçla, güçle ya da cezalandırıcı dokunuşla durduğunda, gecenin ne getireceğini biliyordum. Acımın şeklini biliyordum. Sınırlarını biliyordum.

O artık burada olmadığı için hiçbir şey bilmiyordum.

Parmaklıklara daha da sıkıca kıvrıldım, habercimin elini tuttuğum köşede kaldım. Parmaklarım, teninin tenime değmesinin anısıyla seğirdi; sıcak ve nasırlarla pürüzlüydü, ama beklenmedik bir şekilde nazikti. Acaba o da benim gibi bekliyor muydu, gelmeyen ayak seslerini dinliyor, havadaki yanlışlığı hissediyor muydu diye düşündüm.

Kaslarım gevşemeyi, bu beklenmedik rahatlamayı kabul etmeyi reddetti. Bunun yerine, daha da sıkılaştılar, beklenti daha karanlık, daha sinsî bir şeye dönüştü. Kalbim, morarmış kaburgalarım karşı gergin bir ritimle atıyordu, her atış Valen'in tenimde bıraktığı izler kümesi boyunca yayılan donuk bir acı gönderiyordu.

Karanlık giderek yaklaşıyor, sessizlik ağırlık ve somutluk kazanıyordu. Bir şeyler duyabilmek için kendimi zorluyordum; farelerin koşuşturmasını, suyun damlamasını, bitişik hücredeki habercimin nefesini... Ama bu tanıdık sesler bile beni terk etmiş gibiydi, sanki zindan nefesini tutmuş, bekliyordu.

"Gelmiyor."

Sözler davetsizce ağzımdan çıktı, ezici sessizlikte çok yüksek gelen bir fısıltıydı. Kendime mi yoksa duvarın ötesindeki mahkûma mı konuştuğumdan emin değildim, ama yüksek sesle söylemek daha gerçek, daha kesin hissettirdi. Hissetmem gereken rahatlama gerçekleşmedi. Bunun yerine, korku midemi düğüm düğüm etti. Valen asla alışkanlığını bozmamıştı. Neden şimdi? Ne anlama geliyordu?

Saatler geçti, sadece koridordaki tek meşalenin sönmesiyle gölgelerin derinleşmesiyle işaretlendi. Habercim sessiz kaldı, ancak varlığını altımdaki taş kadar kesin bir şekilde hissettim—arkamdaki duvardan nabız gibi atıyormuş gibi görünen, tetikte ve bekleyen bir enerji.

Onunla tekrar konuşmaya cesaret edemedim. Sunduğu teselliden sonra, elimi tutup Valen'in yaptıklarına rağmen ruhumun kırılmadığını ima ettikten sonra... O beklenmedik şefkatin anısı çok taze, çok tehlikeliydi, kabul etmek istemiyordum. Bu yüzden sessizce oturdum, o da öyle yaptı ve aramızdaki sessizlik bir yay kirişi gibi gerildi.

Yaklaşan ayak sesleri nihayet duyulduğunda, tüm vücudum kaskatı kesildi. Ama bunlar Valen'in ölçülü, ağırbaşlı adımları değildi. Daha hızlı, daha hafif adımlardı; akşam devriyelerini yapan muhafızların tanıdık ritmiydi.

Ortadaki gardiyan elinde tahta bir tepsiyle hücremin kapısında belirdi. Zincir yoktu. İşkence aleti yoktu. Sadece Valen'in seanslarından sonra her zaman getirdikleri o kıt akşam yemeği vardı. Beni yatağымda bitkin bir

halde değil de parmaklıkların dibinde kambur bir şekilde yatarken bulunca şaşırmış gibi ydi.

"Prensesim," dedi, kelimede bir belirsizlik tonu vardı. "Yemeğiniz."

Tepsiyi hücre kapısının altındaki küçük açıklıktan içeri kaydırđı. Sulu bir güveç, bir parça ekmek, bir bardak su. Her zamanki gibiydi, ama zamanlama yanlıştı. Genellikle Valen benimle işini bitirdikten, yaralarımı temizleyip bana yeni bir kıyafet giydirdikten sonra beni beslerlerdi. Bu düzenin bozulması, ne kadar küçük olsa da, beni daha da huzursuz etti.

"Nerede o?" diye sordum, soru kırık dökük ve acı bir şekilde ağızımdan döküldü.

Konuştuğumu duyunca muhafızın gözleri faltaşı gibi açıldı, sonra da gözlerime bakmadan gözlerini kaçırdı. "Kralın bu gece ilgilenmesi gereken başka işleri var."

"Ne önemi var?" diye ısrar ettim, herhangi bir bilgiye, herhangi bir kesinliğe umutsuzca ihtiyaç duyuyordum.

"Bunu söylemek bana düşmez." Sesi konuyu kapattı, duruşu çoktan hücremden uzaklaşmaya başlamıştı, bir an önce gitmek istiyordu.

"Yarın gelecek mi?" Sesimin bu soruya nasıl takıldığına, belirsizliğin azabı yerine acının öngörülebilirliğine duyduğum ihtiyaçı nasıl ele verdiğine utanmalıydım.

Muhafız tereddüt etti, yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Yemeğinizi yiyin, Prenses." Sonra gitti, ayak sesleri koridorda geri çekildi ve beni cevaplardan çok sorularla baş başa bıraktı.

Tepsiye bakakalmıştım, aç olmama rağmen midem endişeyle kasılıyordu. Rutinden ani sapma, bu basit kesinliği bile elimden almıştı: ne zaman yemek yiyeceğimi, ne zaman uyuyacağımı, ne zaman ağırım olacağını bilmek.

Yavaş hareketlerle, tepsiyi almak için parmaklıkların yanındaki yerimden sürünerek uzaklaştım. Güveç, fazla pişmiş sebzeler ve çok az et kokuyordu, ama yine de kendimi yemeye zorladım, çünkü sağladığı azıcık güce ihtiyaçı bulunduğunu biliyordum. Her lokma acı veriyordu, dudağımdaki morluk hareketle zonluyordu.

Valen haklıydı, artık onu düşünmeden yemek yiyemiyor, konuşamıyor, yutkunamıyordum.

Kendimi, beni habercimden ayıran duvara doğru tekrar bakarken buldum. Ölüm oradaydı, biliyordum. Gün ışığı gecenin kırılğanlığını ortadan kaldırdığına göre, teselli teklifini geri mi çekmişti? Yoksa bana

söyleyecek hiçbir şeyi mi kalmamıştı, acılarıma olan anlık ilgisi kısa süreli bir ateş gibi mi geçmişti?

Birdenbire kimsenin gelip ona işkence etmemesine şaşırdım. Valen beni giderek daha yaratıcı acı biçimlerine maruz bırakırken, Ölüm hücresinde rahatsız edilmeden oturuyordu. Dokunmayla ilgili sözlerini hatırladım; tek bir ten temasıyla nasıl zarar verebileceğini. Ama Valen, tıpkı bazen bana yaptığı gibi, uzaktan acı verme gücünü kullanarak ona dokunmadan da işkence edebilirdi.

Belki de ondan korkuyordu. Belki de Valen, tüm tanrısal gücüne rağmen, benim hücremin yanındaki hücrede zincirlenmiş olan her neyse onu kışkırtmaktan korkuyordu.

O gerçekten kimdi? Sıradan bir mahkum değildi, bu kesindi. Sesinde yüzyılların acısı vardı, ellerinde ise hafızaların ötesindeki zamanlarda verilen savaşların izleri görülüyordu. Ruhlardan bahsettiğinde, onların işleyişini yakından bilen birinin otoritesiyle konuşmuştu.

"Ölüm?"

Hücrelerimiz arasındaki sessizlikte, engelleyemeden adı ağzımdan kaçtı. İlk konuşmayı ben istememiştim, gururumun bir zerresi beklememi söylemişti ama Valen'in yokluğu, tek başıma katlanamayacağım bir sessizlik bıraktı ardında.

Avucumu, bizi ayıran soğuk taşa bastırdım, sanki onun varlığını sert kayanın içinden hissedebileceğim gibi, karanlıkta suya dalan suyun ritmik sesini dinledim. Her damlayı bir kalp atışı gibi saydım.

Bir. İki. Üç. Dört.

Ve sonra—

"Beni mi çağırdın, küçük ceylan?" diye yanıtladı sonunda, sesi alçak ve pürüzlüydü, hafif bir gülümsemeyle karışmıştı. "Dürüst olmak gerekirse, bir kadın ziyaretçim olmasının üzerinden epey zaman geçti. Doğru görgü kurallarını neredeyse unutmuştum."

Şaşkınlıktan ve rahatlamadan kaynaklanan hafif bir kıkırdama kaçtı ağzımdan. Komik değildi, gerçekten de değildi. Ama sesinde bir şey vardı—kaba bir eğlence, sakın ve çekingen—göğsümdeki düğümü gevşetti.

"Zindan duvarlarının arasından konuşmanın bir görgü kuralı olduğunu bilmiyordum," diye yanıtladım, hareketten dolayı morarmış dudaklarım yanıyordu. Acı hoşuma gitti, hâlâ burada olduğumu, hâlâ kendim olduğumu hatırlattı.

"Ah evet," dedi, yer değiştirirken zincirler yerde sürükleniyordu. "Çok resmi. Genellikle şarap, mum ışığı ve çok daha az fare içerir."

Ağzımdan bir kahkaha daha kaçtı, bu sefer kaburgalarımnda keskin bir acı hissettim. Elimle kaburgalarımna bastırdım, bu garip adamın bu normal anların ne kadar kıymetli olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Unutulmuş bir kitabın sayfaları arasında en sevdiğim sa tokasını bulmak gibi bir his veriyorlardı.

Bir an düşündükten sonra, beni asıl rahatsız eden konuya geri dönerek, "Gelmedi," dedim. "O her zaman gelir."

Bir duraksama, düşünceli bir sessizlik oldu. "Evet," diye onayladı ölüm sonunda. "Tanrınız bu gece yok."

"O benim tanrım değil." İnkâr hızlı ve igdseldi.

"Hayır mı?" Ses tonunda bir değişiklik oldu, sanki bilerek tüm duygularını yok sayıyormuş gibi ifadesizleşti. "Yine de seni kendine ait olarak işaretliyor. Dokunuşuyla seni sahipleniyor."

Alnımı dizlerime dayadı, Valen'in parmaklarının, dudaklarının ve her birinden hissettiğim o korkunç zevkin anısını zihnimden silmeye çalışarak gözlerimi sımsıkı kapattım. Sonunda, "Sahip olmak tapınmaya layık değildir," dedim. "Ve o, benim önemli olan hiçbir yanıma sahip değil."

Habercim uzun bir süre sessiz kaldı, sanki sözlerimi düşünüyordu. Acaba benden sahip olduğu parçayı, bana söylediği gibi, benim tek anlamlı paramın o olduğunu düşündü m diye merak ettim.

Tekrar konuştuğunda sesi yumuşamıştı. Tam olarak sıcak değildi, ama soğuk da değildi. Donukluk yerini daha sakın bir şeye bırakmıştı.

"yleyse bana bu hcrenden önceki hayatını anlat. Tamamen kendine ait olduğun zamanlarda kimdin?"

Bu soru beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki, ne diyeceğimi bilemedim. Geçmiş bambaşka birine aitmiş gibiydi, Vareth sarayının koridorlarında benim yüzümü takmış bir hayalete.

"Ben..." diye başladım, sonra duraksadım. Kimdim ben? Damarlarımda kendi kanının akmasından alenen hoşlanmayan bir kralın gayrimeşru çocuğu. Kraliyetin bir uygunsuzluğunun rahatsız edici bir hatırlatıcısı. Hiç kimse. "Hiç kimsenin olmamı istediği kişi olmadım."

"Bu bir cevap değil," dedi ölüm, ama sesi öfke dolu değildi.

Halının yanındaki tozlu zeminde bir desen çizdim, ne kadarını açığa çıkaracağımı düşünüyordum. "Babamın evinde bir glgeydim. Ne hakkıyla kabul edilmiştim ne de tamamen dışlanmıştım. Belirsiz statmle gelen

bazı... özgürlüklerim vardı.” Yalnızlık dayanılmaz hale geldiğinde yatağıma aldığım erkekleri, sadece bedenim için bile olsa, istediğimi hissettiğim o geçici anları düşündüm. “Ve bazı sınırlamaları.”

"Mutlu muydunuz?" Bu sorunun sadeliği, doğrudanlığıyla neredeyse acımasızdı.

Acı bir kahkaha ağızımdan kaçtı. “Mutlu muydum? Hayır. Ama...” Doğru kelimeyi aradım. “Bir bakıma özgürdüm. Sarayda özgürce dolaşabiliyordum, küf ve kan kokmayan havayı soluyabiliyordum. Yüzümde güneşi hissedebiliyordum.” Gözlerimi kapattım, saatlerce vakit geçirdiğim, huzura en yakın hissettiğim tek yer olan saray bahçelerini hatırladım. “Hayat bana iyi davranmadı, ama en azından...”

Ölüm benim için "Bir mahkum" diyerek sözlerini tamamladı.

“Evet.” Bu kelime, kaybettiğim her şeyi ifade etmekte yetersiz kaldı. Elim dudaklarımdaki morluğa, Valen’in acımasız öpücüğünden hala şişmiş olan hassas ete gitti. “Gerçi bazen hep bir tür kafesin içinde olduğumu düşünüyorum. Sadece daha büyük, daha güzel bir kafesin.”

Aramızda yeniden bir sessizlik oluştu, ama bu sefer farklıydı... Daha az gergindi. Kendimi, bu hücreden önceki hayatını merak ederken buldum. Özgürlüğü tatmış mıydı? Neşeyi? Yoksa varoluşu hep karanlık ve hapisle mi tanımlanmıştı?

"Sen nesin?" Soru ağızımdan fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle döküldü.

Ölüm hemen cevap vermedi. Zincirler, sanki elini saçlarının arasından geçirmiş gibi hafifçe kıpırdadı. Sonunda konuştuğunda, sesi aynı dikkatli tarafsızlığı taşıyordu.

"Sence ben neyim?"

Başımı yavaşça salladım, o göremiyordu ama. "Bilmiyorum."

“Hadi bakalım, küçük ceylan. Bana ‘habercisi’, ‘Ölüm’, ‘tutuklu’ dedin ama şimdiye kadar gerçekten sormadın.” O yumuşak eğlence geri döndü, ama daha eski, daha derin bir şeyle gölgelenmişti. “Öyleyse sana soruyorum, sence ben neyim?”

Avucumu taşa bastırdım, parmak uçlarımı sanki altında gerçeğin nabzını hissedebileceğim gibi açtım.

"Bana bir keresinde hiçbir şey olmadığını söylemiştin."

Alçak bir ses çıkardı. Düşünceliydi. Bekliyordu.

“Neden bana söyleyemiyorsun?” diye sordum, sesim şimdi daha keskinleşmişti, hayal kırıklığımla sessizliği yarıyordu. “Eğer benim gibi bir

tutsak olmadığını ima ediyorsan, o zaman ne?"

"Bunu zaten biliyorsun, Mireille," dedi sesi yumuşak ve kendinden emin bir şekilde.

Başımı salladım. "Hayır."

"Evet, biliyorsun," diye karşılık verdi, taş gibi bir soğukkanlılıkla. "Bir süredir biliyorsun. Ama inkar etmeye çalışıyordun."

Ağzım kurudu, kalbim acı verici bir ritme girdi. "Sen... bir büyücüsün. Yasak büyü uygulayıcısısın."

Yorgun ve boş bir kahkaha attı. "Tekrar dene."

Boğazım düğümlendi. "Bir iblis," dedim, kelime zar zor ağzımdan çıktı. "Bu dünyaya ait olmayan bir şey."

"Daha yakın," diye mırıldandı. "Ama tam olarak değil."

Gözlerimi kapattım, yanağımı duvara yasladım ve gömdüğüm gerçeğin pençeleriyle dışarı çıkmasına izin verdim. Ateş, kan ve delilik içinde sesini duyduğumdan beri hissettiğim gerçeği.

"Bir tanrı," diye fısıldadım.

Ardından gelen sessizlik yeterli bir teyitti.

Parmaklarımı taşa bastırdım, tırnaklarım soğuk ve sert yüzeyinde boş yere sürünüyordu.

Tanrıları tanıyordum. Bir değil, iki tane. Biri beni bedenimde işkenceye maruz bırakan, diğeri ise -benim habercim- acılarımı dinleyen, ruhumun bir parçasını elinde tutan.

"Hayır," diye fısıldadım, ses tonumda inkâr vardı. "Olamaz. Ben... inanmayacağım."

"İnanç gerçeği değiştirmez," dedi basitçe. Neredeyse üzülerek.

Dizlerimi göğsüme daha da sıkıca çektim, sanki sadece irade gücüyle kendimi bir arada tutabilirmişim gibi. Valen'in sözleri aklıma geldi—ölümlü alemde tanrıları barındırmak için tasarlanmış iki hücreden rastgele bahsetmesi. Biri onundu. Şimdi benim. Ve diğeri... diğeri Ölüm'ündü.

Bir tanrı. Bir tanrının yanında hapsedilmiştim.

Başımı dizlerime yasladım, sanki bu hareket beni ilahi ilgiden koruyacakmış gibi. Eğer gerçekten bir tanrıysa... hangisiydi? Hafızamı yokladım, ama eğitimimin neredeyse tamamı babamın izin verdiği tek inanç olan İkiz Tanrıçalar etrafında şekillenmişti.

Şimdi sebebini anladım.

Zindanlarında iki kişiyi esir almıştı.

"Babam seni nasıl hapse attı?" diye sordum sonunda, sesim hissettiğimden daha sakın çıkmıştı.

Yan hücreden karanlık bir kıkırdama yükseldi. "Büyülü," dedi ve neredeyse başını düşünceli bir şekilde yana eğdiğini hayal edebiliyordum. "Çoğu ölümlü, bir tanrıyla konuştuklarını öğrendiklerinde önce kutsanmayı isterler. Ya da kurtarılmayı. Ya da en azından onları bekleyen ahiret hakkında bilgi alırlar." Pozisyon değiştirirken zincirler şıkırdadı. "Ama sen öyle değilsin. Sen nasıl hapsedildiğimi soruyorsun."

Durumdan duyduğu bariz eğlence beni hayal kırıklığına uğrattı. Kendimi doğrulttum, dudaklarımdan alaycı bir ton dökülüyordu. "Üzgünüm, hayal kırıklığına uğrattığım için," dedim. "Yere mi kapanmamı tercih edersiniz? Parmaklıkların önünde diz çöküp ilahi merhametiniz için yalvarayım mı? İsterseniz ağlayıp elbiselerimi yırtabilirim, ancak şu anda imkanlarım biraz sınırlı."

Kahkahası yeniden geldi, bu sefer daha derindi ve aramızdaki taş duvardan titreşen bir keskinliği vardı. "Takdir ederim," diye yanıtladı Ölüm, sesindeki gizlenemeyen mizah karşısında gözlerim tavana doğru kaydı. "Ama gerek yok. Giysilerinizi çıkarıp önümde secde etseniz bile size kutsama bahşedemem."

Yorgunluk ve ağrıdan uzuvlarım ağırlaşırken başımı soğuk taşa yasladım. Bir an sonra, "Sadece bir tanrıyla daha tanıştım," dedim. "O da eğlenmek için derime desenler kazıyor. Tanrıdan kutsama dilemeye hevesli olmadığım için beni affedin."

Ölüm, ses tonunda hâlâ bir eğlence sezgisiyle, "Mantıklı bir bakış açısı," diye yanıtladı. "İlahi nimetler nadiren ölümlülerin beklediği gibidir."

Tanrısallığına duyduğum öfkenin yatıştığını hissettim. Şimdi bir anlayış kıvılcımı vardı, ortak acımız havada ağır bir şekilde asılı kalmıştı. İşte Ölüm—habercim, dayanağım—benimle saygı talep eden bir tanrı gibi değil, zincirlerle bağlı bir yoldaş gibi konuşuyordu.

"Bana nasıl yakalandığınızı anlatın," diye sordum, merakım hâlâ kalbime yapışmış olan acılıkla karışmıştı. "Eğer gerçekten bir tanrıysanız, neden diğer mahkumlar gibi yanımda zincirlenmişsiniz?"

Loş hücrede yankılanan, zengin ve derin, ama bir nebze de hüznün içeren bir kahkaha attı. Bir an için, sanki onu bağlayan zincirlere bağlı ilahi varlığı fikri gülünçmüş gibi, "eğer" kelimesini mırıldandığını sandım.

"Barlara gelin," dedi sesi yumuşayarak, önceki geceki isteğinin yankısı gibiydi. "Ve sorunuzu cevaplayacağım."

Tekrar hareket etme düşüncesi bedenimi protesto ederken tereddüt ettim. Valen'in bıraktığı morluklar acıyordu, ama merak beni bir önceki gece Ölüm'ün elini tuttuğum köşeye doğru geri çekti.

Hücrelerimizin birleştiği yere vardığımda, dikkatlice yere çöktüm. Parmaklıkların arasından, Ölüm'ün elinin hücrelerinden uzanan, avuç içi yukarıya doğru davetkar bir şekilde duran gölgeli silüetini görebiliyordum.

"Elimi görüyor musun?" diye sordu sessizce.

Başımı salladım, sonra beni göremediğini hatırladım. "Evet."

"Et ve kan," dedi Ölüm, parmaklarını hafifçe oynatarak. "Seninki gibi. Bu biçim—bu beden—tıpkı seninki gibi bir kap. Zincirlenmeden önce, bu kılık ile daha az somut bir şey arasında geçiş yapabiliyordum." Elini yavaşça çevirdi, sanki kendisinin bir parçası değil de bir merak konusuymuş gibi inceledi. "Bu ölümlü biçimde... ölümlüler gibi hissedebiliyoruz. Daha az somut olanları yanlışlıkla yok etme korkusu olmadan tene dokunabiliyoruz. Ama daha savunmasızız."

Elinin sırtındaki çizgileri, kanla yazılmış bir tarihi haritalandıran karmaşık yara izi desenlerini inceledim. Avucunun üzerinde gümüş çizgiler uzanıyordu; bazıları örümcek ipeği kadar ince, diğerleri daha derin, daha belirgindi. Her birinin, onu işaretleyen her bir bıçağın hikayesini öğrenmek istedim.

"Sorumu hâlâ yanıtlamadınız," dedim sessizce.

Parmaklarını oynattı, gümüş rengi izler hücrelerimize süzülen azıcık ışığı yakaladı. Konuştuğunda, sesi aramızdaki havayı adeta sıkıştıran bir ağırlık taşıyordu.

"Dikkatim dağılmıştı. Korumam gereken bir şey vardı. Ölçülemeyecek kadar değerli bir şey." Bu sözlerde sesi yumuşadı ve bir an için pişmanlık tonu sezdiğimi sandım. "Onu güvenli bir şekilde teslim etmek için bu forma, bu fiziksel bedene ihtiyacım vardı."

"Neyi koruyordunuz?" diye sordum, istemeden de olsa meraka kapılmıştım.

Eli durdu ve karanlığın içinden bana yönelttiği bakışı hissettim. "Yerine konulamaz bir şey. Bu gölgeler dünyasında bir ışık."

Cevabının belirsizliği beni hayal kırıklığına uğrattı, ama daha fazla ayrıntıya girmeyeceğini hissettim. "Ve babam seni savunmasız olduğun bir anda yakaladı."

"Evet." Bu kelime, tek hecesinden çok daha büyük bir ağırlık taşıyordu. "Aeldrin bekliyordu. Sanki tam olarak ne zaman ve nerede ortaya

çıkacağımı biliyormuş gibi. Sanki birisi ona bu ölümlü alemdeki amacımı bildirmiş gibi.” Ölümün parmakları hafifçe kıvrıldı, sonra tekrar gevşedi. “Yıllarca süren varoluştan sonra beni az şey şaşırtır, küçük ceylan. Ama bu... bu beni hazırlıksız yakaladı.”

Kolunu uzatmış, ardındaki gölgelerde onu daha iyi görebilmek için parmaklıklara daha da yaklaştım. İhanete uğradığımı mı söylüyordu? “Babam birçok şeydi, ama asla dürtüsel değildi. Yakalanmanı dikkatlice planlamış olmalı.”

“Titizlikle,” diye onayladı Ölüm, ses tonunda isteksiz bir saygı seziliyordu. “Rünler, zincirler, bağlayıcı sözler—hepsi önceden hazırlanmış. Sanki yıllarca bir tanrıyı nasıl tuzağa düşüreceğini çalışmış gibi.” Karanlıkta yumuşak, mizahsız bir kahkaha yankılandı. “Ki elbette çalışmıştı.”

Eli hafifçe döndü, yara izleri farklı bir açıdan ışığı yakaladı. “Aeldrin, gücüm azalmış olsa bile dokunuşumun belirli... nitelikleri koruduğunu çabucak keşfetti.” Kelime aramızda anlam yüklü bir şekilde asılı kaldı. “Bana dokunan ilk muhafız olduğu yerde kurudu, nefesini bile alamadan yaşam enerjisi bana aktı. Ondan sonra bile, babanızın beni zapt etme emriyle, dokunuşumla düzinelerce insan hayatını kaybetti.”

Böylesine yıkıcı bir gücün sıradan bir şekilde dile getirilmesi bile tüylerimi diken diken etti. “Ama babam...”

“Tenime doğrudan dokunmaktan ustaca kaçındılar,” diye bitirdi Ölüm. “Bu yüzden zincirler. Birçok, birçok zincir, vücudumun her santimine sardılar. Beni bağlamak için on iki adam gerekti ve çoğu bu süreçten sağ çıkamadı.” Sesinde hiçbir pişmanlık yoktu, sadece olayların kayıtsız bir anlatımı vardı.

Parmaklıkların arasından uzanan ele baktım; dün gece elimi tutan, en çok ihtiyaç duyduğum anda teselli veren ele. Aynı el, bir dokunuşla öldürmüş, bir kuyudan su çekmek kadar kolaylıkla etten hayat çekmişti.

“Birbirimize dokunduk,” diye fısıldadım. “Birden fazla kez.”

“Sahibiz.”

“Neden bana zarar vermedin?” Bu soru dudaklarımda hem korku hem de merakla titreyerek yankılandı.

Ölüm uzun bir süre sessiz kaldı.

“İstemiyordum.”

Bundan sonra uzaklaşmalıydım. Hücremin en uzak köşesine çekilmeli, akıl almaz güce ve bilinmeyen niyetlere sahip bu varlıktan uzak

durmalıydım. Bunun yerine, tarif edemediğim bir ihtiyaç tarafından çekilerek daha da yaklaştığımı fark ettim.

Dokunuşuyla öldürebilen bir tanrı bana zarar vermemeyi seçmişti. Bunun yerine, en kötü anımda bana teselli sunmayı seçmişti. Beni, onu esir alan, ona işkence eden kişinin kızı.

Ve ben hala ona dokunmak istiyordum.

Yavaşça, bilinçli bir şekilde, ellerimi onun ellerine doğru uzattım. Hareketlerim temkinliydi, ona geri çekilmesi için her fırsatı veriyordum, ama o hareketsiz kaldı, parmaklarımın avucunun üzerinde gezindiğini izledi.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu, taş duvarlarda yankılanıyormuş gibi gelen vahşi bir ritim. Korku, başka bir şeyle karışmıştı; tüm mantığa meydan okuyan bu kudretli varlığa doğru bir çekim. Tehlikeliydi. Ölümcüldü. İlahiydi. Ve yine de...

Belki de aptallıktan ya da çaresizlikten doğan bir cesaretle, ellerimi onun ellerinin iki yanına koydum ve onu kendi ellerimin arasında kavradım.

Ölüm, sanki dokunuşum onu taşla çevirmiş gibi, tamamen hareketsiz kaldı; vücudundan öyle hafif bir titreme geçti ki, hayal bile edemezdim. Ama eli, ellerimin arasında sıcak ve sağlam kaldı; ne etimi kuruttu ne de yaşam gücümü tüketti.

Onun hareketsizliğinden cesaret alarak, parmaklarımın teninin yüzeyini keşfetmesine izin verdim; kullanılan silahların ve verilen savaşların izlerini taşıyan, kabarık yara izlerini, nasırları takip ettim. Eli benimkinden çok daha büyüktü, kemiği kırabilecek kadar güçlüydü, yine de avucumun içinde nazik kalıyordu.

Ölüm, önceki halinden daha sert bir sesle, "Çoğu ölümlü bana dokunmaktan korkar," dedi. "Birçok tanrı da öyle."

Parmak ucum, bileğinden orta parmağının dibine kadar uzanan oldukça derin bir yara izini takip etti. "Korkmalı mıyım?" diye sordum, sanki aramızdaki karanlığın ve taşın arasından yüzünü görebiliyormuşum gibi yukarı bakarak. "Korkmalısın, evet."

Aramızda sessizlik hüküm sürdü, eli dokunmalarımın altında hareketsizdi. Sonunda konuştu, sesi o kadar alçaktı ki duymak için kulaklarımı zorlamam gerekti.

"Hayır," dedi. "Sen değil."

Dikkatli incelememe devam ettim, parmaklarım nasırlarına doğru hareket etti; her parmağın dibinde, avuç içi kenarında, başparmak ve işaret

parmağı arasında oluşan sertleşmiş deri. Bunlar bir işçinin veya zanaatkarın nasırları değil, bir savaşçının nasırlarıydı. Yüzyıllar boyunca silah tutmuş, onları ölümcül bir hassasiyetle kullanmış birinin nasırlarıydı.

Parmakları, dokunuşumun baskısına alışmak için hafifçe kıvrıldı. Bileğindeki zincirler bu hareketle hafifçe şıkırdadı.

Tenin dokusunu, her bir yara izinin yerini, parmak boğumlarının hafif pürüzlülüğünü ezberlemek istedim. Bu basit dokunuş, daha önce deneyimlediğim her şeyden, hatta Valen'in bana zorla yaşattığı zevkten bile daha samimi geldi.

"Tanrıların ruhu var mı?" diye fısıldadım, parmak uçlarımı başparmağının kıvrımı boyunca gezdirerek.

Eli elimde sabit kaldı, ama sorum üzerine vücudunda ince bir gerilim dalgası hissettim. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi ve görünmez bir sınırı aşmış olup olmadığını merak ettim.

"Hayır," dedi kısaca. Sonra, bir süre daha durakladıktan sonra, "Tanrılar, ham yaratılıştan doğan güç, irade ve ebediyettir. Bizim içimizde ruh yoktur."

Daha söyleyecek bir şeyleri olduğunu hissederek bekledim. Avucunu ellerime bastırdı, neredeyse bilinçsizce yapılmış bir hareket gibiydi.

"Ölümcül duygular ruhlarınıza demir atmıştır," diye devam etti. "Gelgitler gibi yükselir ve alçalır, içinizden geçer, sizi değiştirir, sonra tekrar geri çekilir. Sizi şekillendirir, ıslak kumda ayak izleri gibi izler bırakır." Parmakları hafifçe benimkilerin etrafına dolandı, neredeyse vurgu gibi gelen nazik bir baskıydı bu. "İlahi olanın böyle bir demiri yoktur, ruhları yoktur."

Kaşlarımı çattım, anlamaya çalışarak. "Yani tanrıların ölümlülerden daha az hissettiğini mi söylüyorsunuz?"

"Daha az değil," diye düzeltti. "Daha fazla da değil. Sadece... farklı." Başparmağı işaret parmağıma hafifçe dokundu, bu hareket o kadar nazikti ki kazara olmuş olabilirdi. "İlahi duygu... daha derindir. Daha içseldir. Tıpkı ışığın bile girmeye cesaret edemediği okyanusun en derin çukurundaki akıntılar gibi."

"Bu... yalnızlık hissi veriyor," diye fısıldadım kendi değerlendirmeme şaşıracak.

"Olabilir," diye onayladı Ölüm, sesi alçak bir uğultu gibiydi ve elinden benimkine titreşimle yansıyor. "Bir tanrı öfkelendiğinde, bu bir ölümlünün yaşadığı ani öfke patlaması değildir. Bu, binlerce yıl boyunca

azalmadan yanabilecek sonsuz, mükemmel bir öfkedir.” Sesi daha da alçaldı. “Sevdiğimizde... her şeyi tüketir. Varoluşumuzun temeli haline gelir. Gelip geçen bir duygu değil, her şeyin üzerine inşa edildiği temeldir.”

Sözlerinin ağırlığı, ima ettiği anlamlarla birlikte üzerime çöktü. Anlattıklarını anlamaya çalışırken, avucunun üzerinde hilal şeklinde kıvrılmış başka bir yara izini takip ettim.

"Hiç aşık oldunuz mu?" Bu sorunun ne kadar doğru olduğunu düşünmeden ağzımdan döküldü.

Elim altında tamamen hareketsiz kaldı. Sessizlik o kadar uzadı ki, cevap verip vermeyeceğini merak etmeye başladım. Sonunda konuştuğunda, sesi daha önce hiç duymadığım bir tını taşıyordu; ham ve korumasız bir şey.

"HAYIR."

O tek kelime öylesine derin bir kayıp içeriyordu ki, göğsümde fiziksel bir acı gibi hissettim. Daha fazla soru sormak istedim, ama sessizliğinin niteliği beni daha fazla zorlamaktan caydırdı.

Bunun yerine, kendi zaafımı paylaştım.

"Sevme kapasitemin olduğuna inanmıyorum," diye fısıldadım, bu itiraf içimdeki derin, yaralı bir yerden yükseliyordu. "Başkalarının sevdiği gibi değil." Parmaklarım, bileğinden ön koluna doğru uzanan bir başka yara izini nazikçe takip etmeye devam etti. "Kız kardeşim Lysa'yı seviyorum. Ve arkadaşım Isolde'yi de. Ama bu farklı."

Ölüm hareketsiz kaldı, dokunuşuma, sözlerime kesintisiz bir şekilde izin verdi.

"Şairlerin anlattığı o derin, dünyayı yerle bir eden türden bir aşkı hiç hissetmedim." Sesim daha da yumuşadı, uzaktan gelen su damlalarının altında neredeyse kayboldu. "Erkekleri yatağıma aldığım da bile, bu sadece... bir şeyler hissetmenin bir yoluydu. Sadece bir anlığına da olsa istenmenin bir yoluydu."

"Ölümlü ruhunun yeteneklerini hafife alıyorsun," dedi Ölüm, sesi aynı derecede yumuşaktı ama parmaklarımın keşiflerini durdurmasına neden olan bir kesinlik taşıyordu.

"Belki," diye fısıldadım karşılık olarak. "Ya da belki içimde kırık bir şey var. Sevmek için yeterince yumuşak olmayan bir şey."

Aniden bir yorgunluk hissettim, günün gerginliği ve belirsizliği sonunda etkisini göstermişti ve gözlerimin arkasında bir yanma hissettim. Onu gereğinden fazla rahatsız etmek istemediğimden, ellerim geri çekilmeye, kendi hücreme, kendi yalnızlığıma doğru yönelmeye başladı.

Ama ben tamamen geri çekilmeden önce, parmakları benimkileri kavradı; kavramak ya da engellemek değil, o tutuşun içinde yatan gücü gizleyen bir incelikle tutmak.

Başka bir şey söylemeden, parmakları pozisyonlarını ayarladı, ellerimiz düzgün bir şekilde kenetlenene kadar benimkilerin arasına kayd. Avuç içi avuç içine, parmak parmaklara, tanrıyı ölümlüden, hücreyi hücreden ayıran sınırın ötesinde mükemmel bir birleşme.

Bu jestin samimiyeti beni beklenmedik bir şekilde etkiledi. Bu, önceki geceki umutsuz sarılma, ihlal ve acı içinde teselli arayışı değildi. Bu kasıtlı, ölçülü bir şeydi; ihtiyaç duyulan değil, seçilen bir bağlantıydı.

Tekrar konuşmadı. Kendini açıklamadı ya da devam eden teması haklı çıkarmadı. Kalmamı istemedi, gerçi dokunuşu bunu kelimeler olmadan yapıyordu. Bunun yerine, sadece elimi tuttu, başparmağı ara sıra parmak boğumlarıma dokunuyordu; bu hareket neredeyse dalgıncaydı, sanki Ölüm'ün fethedilmiş sarayının altındaki bir zindanda ölümlü bir kadının elini okşaması dünyanın en doğal şeyiymiş gibi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

KAOSUN

Gecenin bir noktasında uyku beni ele geçirmişti, parmaklarım hâlâ parmaklıkların arasından Ölüm'ün parmaklarıyla gevşek bir şekilde iç içe geçmişti.

Yalnız uyanmıştım, elim onun sıcaklığının olduğu yerde buz gibiydi; önce onun geri çekilmesi mi yoksa bilinçsizce geri çekilmemin mi aramızdaki bağı kopardığını söyleyemezdim.

“Haberci mi?” diye fısıldadım, kelime yüksek ızgaradan sızan zayıf ışık huzmesinde uçuşan toz zerreciklerini zar zor rahatsız edecek kadar yüksek çıkmıştı.

Sessizlik cevap verdi, ama şaşırmamıştım. Bir çocuk gibi güvenlik battaniyesine sarılarak uyuyakalmıştım. Hangi tanrı bunu istemişti ki?

Yine de, saatler sonra, burada, ortak duvarımıza yaslanmış oturmuş, öğleden sonranın yaklaşmasıyla birlikte ince gün ışığı huzmesinin hücremin zemininde ilerleyişini izliyor ve şişmiş dudaklarımı parmaklarımla okşuyordum.

Sessizlik bir nimetti. Muhafız yoktu, Valen yoktu, hiçbir talep yoktu. Gözlerimi kapattım, sadece var olmaya odaklandım. Nefes aldım. İçeri. Dışarı. Anlık huzur—

Islık çalmak.

Melodi neşeliydi, neredeyse bilerek keyifliydi. Zindan duvarlarından yankılanarak yaklaştıkça daha da yükseliyordu. Altından ayak sesleri

geliyordu, ama yanılttı. Çok hafif, çok hızlıydı, muhafızların ölçülü adımlarından veya Valen'in ağırbaşlı temposundan yoksundu.

Ezilmiş vücudumun şikayetlerini umursamadan kendimi daha da dikleştirdim. Kim geliyorsa gelsin, yerde serilmiş halde karşılamayacaktım. En azından hâlâ o kadar gururum kalmıştı.

Islık sesi, hücremin önünde ayak sesleri durunca kesildi. Gözlerimi karşımdaki duvara diktim, ziyaretçimi görmezden gelmeye çalıştım. Ama o lanet olası zayıflık olan merak, sonunda bakışlarımı parmaklıklara doğru çevirdi.

Hücremin önünde bir adam duruyordu, ancak "adam" kelimesi bu yaratık için yetersiz kalıyordu. Bakınca göz kamaştıran bir güzelliğe sahipti; altın rengi teni ve keskin hatları, loş ışıktaki parıldayan kehribar gibi parlayan gözleriyle dikkat çekiyordu. Koyu renk saçları özenle örülmüş ve başının her hafif hareketinde parıldayan boncuklarla tutturulmuştu. Bu rutubetli ortamda son derece yersiz görünen ince kıyafetler giymişti: eski şarap renginde ipek bir gömlek, yumuşak deri pantolon ve zindan zemininin pisliğine rağmen tek bir çizik bile taşımayan botlar.

Onun her şeyi bu ortama uymuyordu; çok parlak, çok temiz, çok canlıydı. Saray ziyafetinden sonra yanlış bir yola sapıp bir şekilde cehenneme düşmüş bir saray mensubuna benziyordu, ama gülümsemesi... gülümsemesi bu gölgelere aitti. Dolgun dudaklarını yırtıcı bir şeye, kahkahayla sunulan acıyı vaat eden bir şeye dönüştürüyordu.

Hücremin parmaklıklarına yaslandı, duruşu sınırları hiçe sayacak kadar rahat ve saygısızdı; bu yüzden sıradan bir ziyaretçi olmadığını anında anladım. Gözleri beni baştan aşağı süzdü, sanki bir sanatsever merakını inceliyormuş gibi dağınık görünüşümü inceledi.

"Şey," diye mırıldandı, sesi kırık camın üzerine sürülmüş bal gibi yumuşaktı, "ne kadar da perişan haldesin."

Ses tonundaki bir şey, kadifeye sarılmış o sıradan acımasızlık, tüylerimi diken diken etti. Hiçbir şey söylemedim, bir okul çocuğunun hayvanat bahçesindeki kafesteki bir yaratığı hayranlıkla izlemesi gibi, ellerini arkasında birleştirmiş, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanışını izledim.

"Morluklar sana yakışmış," diye devam etti, yüzümü daha iyi incelemek için başını yana eğerek. "Vharok'un her zaman sanatsal bir dokunuşu vardı. Ama söylemeliyim ki, Prenses, gözlerin kan ağlamış gibi görünüyor." Sahte

bir acıma ifadesiyle dilini şıklattı. “Böyle güzel bir yüzü mahvetmek çok yazık.”

Ben cevap veremeden ya da cevap vermenin zahmete değip değmeyeceğine karar vermeden önce, başka bir ses konuştu.

Ses, kınından yavaşça çekilen bir bıçak gibiydi. Sakin, ölçülü ama her hecesinde şiddet vaat ediyordu.

“Kassimir.”

Habercimden hiçbir sıcaklık gelmedi. Soru da yoktu. Sadece tanıma vardı.

Altın yabancı hareketsiz kaldı.

Sonra, yavaşça, sırtışı daha da genişledi, gölgelerde çok sayıda diş parıldadı. Hücrelerimizi ayıran duvara döndü, başını bir hayaletin fısıltısını duymuş gibi yana eğdi.

“Merhaba eski dostum,” dedi neşeli bir şekilde, sesi yapmacık bir sevgiyle doluydu. “Bunca zamandan sonra sesini duymak ne güzel. Gerçi... itiraf etmeliyim ki, esaret senin çekiciliğine pek bir şey katmamış.”

Bir duraklama. Ve sonra—

“Çekiciliğimle bu kadar mı ilgileniyorsun, Kas?” Ölümün sesi şimdi daha kısık, daha soğuktu. Her kelime durgun suya düşen bir damla kan gibiydi. “Neden biraz daha yaklaşıyorsun? Yeniden tanışalım... hakkıyla.”

Kassimir, karanlığın içinde parlak ve korkunç bir kahkaha attı. “Ah, sanmıyorum. Derimin olduğu yerde, vücudumun geri kalanına bağlı olmasından oldukça memnunum.” Gözleri parıldayarak bana döndü. “Komşunuz her zaman çok dramatikti. Korkunç tehditler ve kasvetli açıklamalarla dolu. Bunu biliyor muydunuz? Yoksa son yirmi küsur yıldır güçlü ve sessiz tip imajını mı koruyor?”

Cevap vermedim. Oyun oynamak için çok yorgundum, ıslık çalan dudakları ve yalan söyleyen gözleriyle kabusuma giren bu yeni oyuncuya karşı çok temkinliydim. Bunun yerine onu inceledim, rahat duruşunun altındaki gizli enerjiyi, parmaklarının barlara sabırsız bir ritimle vuruşunu fark ettim. Her şeyiyle tehlike haykırıyordu, ama alıştığım türden bir tehlike değildi.

Valen'in acımasızlığı hesaplı ve hassastı. Bu adamın tehlikesi... kaotikti. Tahmin edilemezdi. Gözlerinde, böceklerden kanat koparan bir çocuğun neşeli kötülüğü vardı; gülümsemesi ise güzel bir şeyin beklenmedik şekillerde parçalanmasını izlemenin heyecanını yansıtıyordu.

"Pek konuşkan değilsin, değil mi?" diye sordu Kassimir, ses tonu bunun hem hayal kırıklığı yarattığını hem de ilgisini çektiğini gösteriyordu. "Keskin dilli prenses hakkında duyduğum tüm hikayelerden sonra daha fazlasını bekliyordum."

Sessiz kaldım, sırf o öyle bekliyor diye onun oyununa gelmek istemedim. İçimden bir ses, ona aradığı tepkiyi vermemenin, herhangi bir kırıcı sözden daha çok onu sinirlendireceğini söylüyordu.

Gözleri hafifçe kısıldı, bu da sessizliğimin onu gerçekten rahatsız ettiğinin tek göstergesiydi. Sonra gülümsemesi geri döndü, eskisinden daha parlak ve daha tehlikeliydi.

"Ne kadar da kaba davrandım," dedi, sahte bir pişmanlıkla elini göğsüne bastırarak. "Kaos Tanrısı Kassimir, hizmetinizdeyim. Ama tüm arkadaşlarım gibi siz de bana Kas diyebilirsiniz." Alaycı bir şekilde eğilirken gülümsemesi daha da keskinleşti. "Eski dostum, huysuz komşunuz da dahil. Onunla aramızda çok uzun bir geçmiş var."

Arkamdaki taştan bir titreme geçti—zincirlere karşı mücadele eden bir mahkumun çılgın çırpınışı değil, daha derin, daha kontrollü bir şeydi. Güç, diye fark ettim. Ölüm hareket etmemişti, zincirlerini şıkırdatmamış ya da kendini parmaklıklara atmamıştı. Sadece... kendi içinde bir şeyleri değiştirmişti ve dünya buna karşılık vermişti.

"Eski yoldaş," diye tekrarladı Ölüm, her kelimesi kesin ve acı vericiydi. "İhaneti tarif etmenin ne kadar da nazik bir yolu."

"Hadi ama," dedi Kassimir elini savurarak. "İhanet çok acımasız. Benim doğamı her zaman biliyordun. Ne olduğumu, ne yaptığımı." Sanki aramızda özel bir şaka varmış gibi göz kırparak bana baktı. "Kaos taraf tutmaz, Prenseler."

Bakışları, avını yiyip yemeyeceğine değil, bu sürecin tadını nasıl çıkaracağına karar veren bir yırtıcı gibi, kasıtlı bir yavaşlıkla üzerimde gezindi. Bakışlarında salt ilgiden daha kötü bir şey vardı; kayıtsız bir zulüm, her ne pahasına olursa olsun eğlence arayan bir can sıkıntısı.

"Vharok'umuz sana oldukça... ilgili davranmış, değil mi?" diye gözlemledi Kassimir. "O güzel morluklar."

Eli, bana dokunmak istercesine parmaklıklarımın arasından uzandı. İçgüdüsel olarak geri çekildim, sırtımı Ölüm'den ayıran duvara daha da sertçe bastırdım. Taşın arasından, duymaktan ziyade, saldırmaya hazırlanan devasa bir canavarın kükremesi gibi alçak bir titreşim hissettim.

“Ona dokunmayacaksın, Kassimir.” Ölümün sesi, bir cerrahın neşteri kadar keskin ve iki kat daha soğuk bir şekilde taşı yarıp geçti. “Eğer boğazından yırtıp geçirdiğim sonsuzluğun tadının nasıl olduğunu bilmek istemiyorsan, dokunmam.”

Kassimir'in gülümsemesi genişledi, kehribar rengi gözlerinde gerçek bir keyif parlıyordu. "Ah, onu dinleyin." Sanki beni de eğlencesine ortak olmaya davet edercesine doğrudan bana hitap etti. "Ne kadar da korumacı." Başını yana eğerek, yeniden ilgiyle beni inceledi. "Onun ne tür bir insan olduğunu biliyor musun?"

Sessiz kaldım, ama parmaklarım yanlarımda yumruk haline geldi. Tırnaklarım avuç içlerime hilal şeklinde batıyordu, bu küçük acı beni sakinleştiriyor, boğazımda safra gibi yükselmekle tehdit eden korkuyu göstermemi engelliyordu.

“Sanırım şaşırmamalıyım,” diye devam etti Kassimir, elini geri çekerek. “Güzel şeylere her zaman zaafı vardı. Ölümlü olsun ya da olmasın.” Hücrelerimizi ayıran duvara doğru baktı. “Aline’i hatırlıyor musun? Batı adalarından gelen o küçük bahar yarı tanrıçasını? Onun için ne planların vardı. Bu güzel küçük enkazımızla aynı hataları tekrarlamamaya çalışalım, tamam mı?”

Sırtıma vuran titreşim yoğunlaştı, taştan sızan bir güç hissediliyordu. Ölümün öfkesini fiziksel bir varlık gibi hissedebiliyordum; onu tutan bariyerlere baskı yapıyor, kaçabileceği herhangi bir çatlak, herhangi bir zayıflık arıyordu.

"Ne kadar asil bir davranış," dedim sonunda, sesim beklediğimden daha kaba çıkmıştı. "Gelecekteki iyiliğimle ilgilenmeniz. Merhametiniz karşısında gerçekten çok duygulandım."

Kassimir'in başı hızla bana döndü, kusursuz yüz hatlarında şaşkınlık belirdi, ardından yavaş ve içten bir gülümseme yüzüne yayıldı. Bu gülümseme gözlerine kadar ulaştı ve orada gerçek bir keyif uyandırdı.

“Ah, konuşuyor! Hem de ne güzel bir zehirle!” Elleri parmaklıklarımı tamamen kavradı. “Neden ilgisini çektiğini anlıyorum. Aslında ikisinin de ilgisini çektiğini anlıyorum. Vharok, o kraliyet zarafetinin altında bir ateş olduğunu söylemişti, ama sanırım şimdiye kadar söndürmüştür.”

Yüzüme dokunacakmış gibi tekrar uzandı, parmakları tenimin hemen üzerinde gezindi. Onun sıcaklığını hissettim—Valen'in dokunuşunun ilahi ateşini değil, daha uçucu, tahmin edilemez bir şeyi. Tıpkı yıldırıma çok

yakın durmak gibi, her an, her yerde çarpabileceğini bilmek, tahmin edilemeyecek kadar kaotik yasalara uymak gibi.

“Yapma.” Bu kelime bir emir gibi ortaya çıktı.

Yalvarmazdım. Ne ondan, ne de kimseden.

Eli bir an durdu, sonra geri çekildi ama gülümsemesi yüzünde kaldı. "Dilediğiniz gibi." Geri çekildi ve kapıyı işaret etti. "Ne yazık ki, buraya sadece nezaket göstermek için gelmedim. Sen ve ben, oldukça bitkin halde, gitmemiz gereken yerler var."

"Nerede?" diye sordum, bu sırada muhafızlar -fark ettim ki benim muhafızlarım değildi- ellerinde demir anahtarlarla yaklaşıyorlardı.

"Vharok'un bugün senin için planları var," diye yanıtladı Kassimir. "Özel planlar. Ama merak etme. Eminim ki hayatta kalacaksın... Neredeyse eminim."

Hücre kapısı gıcırtyla açıldı ve Kassimir içeri girdi, sanki yeni gardiyanım değil de beyefendi bir misafirmiş gibi elini uzattı. "Girelim mi?" diye sordu Kassimir, abartılı bir nezaketle açık kapıyı işaret ederek.

Elini görmezden gelerek ayağa kalktım.

"Eğer ona zarar verilirse," Ölüm'ün sesi hücrelerinden geldi, düşen kar kadar yumuşak ama bir şekilde tüm zindanı dolduruyordu, "Her alemde bir çatlak bulup seni oradan çekeceğim, Kassimir. Özünü öylesine parçalayacağım ki, hatıran bile kalmayacak."

Tehdit, sessiz kesinliğiyle korkunç bir şekilde üçümüz arasında asılı kalmıştı. Bu, zincirlere, duvarlara veya ilahi sınırlamalara aldırmadan, onu yerine getirme gücüne sahip birinin sakin güvencesiyle verilen bir vaatti.

Gelişinden bu yana ilk kez Kassimir'in maskesi düştü. Çenesindeki bir kas gerildi, duruşu neredeyse fark edilmeyecek kadar sertleşti. Gözlerinin kehribar rengi, hissedilmeyen bir rüzgarla rahatsız edilen alevler gibi titredi. Sonra, ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde, kırılmalı anı, ustaca sergilenen kayıtsızlığın katmanları altında gizlenerek geçti.

"Zincirlenmiş bir tanrıdan gelen cüretkar tehditler." Kolumu tuttu, tutuşu şaşırtıcı derecede nazik ama kırılmazdı. "Ayrıca, kim kralın en sevdiği oyuncağına zarar vermek ister ki?"

Eşiği geçerken geriye baktım; Kassimir'e, muhafızlara değil, beni Ölüm'den ayıran duvara, habercimin bir anlık görüntüsünü bile görebilme umuduyla.

Kassimir bakışlarımın yönünü fark etti ve bilerek aramızda bir adım attı, uzun boylu bedeni Ölüm hücrelerine bakışımı engelledi. "Maalesef sıcak bir

veda yok," dedi, sesi sahte bir pişmanlıkla doluydu. "Oldukça sıkı bir zamanımız var."

Ölüm birden parmaklıklara çarptı, öncesindeki sessiz uğultudan sonra gelen bu ses beni yerimden sıçrattı.

"Gel bakalım Prens," dedi Kassimir, sesi bilerek hafifti. "Onu kendi öfke nöbetiyle baş başa bırakalım."

Bir adım attım, sonra bir adım daha; her adım beni, sayısız haftadır dünyam olan hücreden daha da uzaklaştırıyordu. Kassimir'in parmakları, sıcak etten bir kelepçe gibi bileğimi sarmıştı; hapishanemin dolambaçlı koridorlarında beni yönlendirirken, tutuşu aldatıcı derecede nazikti.

Ve her adımda, Ölüm'ün varlığı geri çekiliyordu. O garip, rahatlatıcı ağırlık giderek azalıyordu, aramızdaki bağ o kadar inceliyordu ki neredeyse hiç hissedemiyordum. Kassimir'e yönelttiği son tehdit zihnimde yankılanıyordu; ölümlülüğün ve ilahiliğin sınırlarını aşan, mutlak bir şiddet vaadiydi bu.

Eğer ona zarar gelirse, her alemdeki çatlağı bulup seni oradan çıkaracağım.

Yukarı doğru kıvrılan taş basamaklardan tırmandık, her basamak beni evim olarak bildiğim nemli karanlıktan daha da uzaklaştırıyordu. Bacaklarım çabadan titriyordu, kapalı kalmak, bir zamanlar günlük gezintilere ve saray bahçelerinde uzun yürüyüşlere alışmış kaslarımı zayıflatmıştı. Kassimir, yorum yapmadan adımlarını yavaşlattı, başparmağıyla bileğimdeki nabız noktasına dalgın bir şekilde dokundu—nezaketten değil, diye tahmin ettim, kalbimin atışını hissetmek, güçsüzlüğümü ölçmek için.

"Neredeyse geldik, Prens," dedi sesi neşeye dolu bir tonda. "Yolu unutacak kadar uzun zaman mı geçti?"

Unutmamıştım. Ama yol şimdi yabancı geliyordu, sanki o yerin kendisinde değil de anılarında yürüyordum. Çıplak ayaklarımın altındaki taş yavaş yavaş yerini soğuk ve pürüzsüz mermere bıraktı. Hava da değişmişti. Artık küf ve umutsuzlukla dolu değil, daha hafif, balmumu ve saray koridorlarında her zaman yakılan lavanta kokuyordu.

Hizmetlilerin merdiveninden güneş ışığıyla aydınlanmış bir koridora çıktığımızda, gözlerime adeta ışık çarptı. İrkilerek, yüksek pencerelerden

süzülen parlaklıktan yüzümü korumak için boşa kalan kolumu kaldırdım. Zindanın sürekli alacakaranlığından sonra, gün ışığı şiddet gibi geldi.

“Ah, evet,” dedi Kassimir, tepkimi klinik bir ilgiyle izleyerek. “Güneş. Aşağıdaki kısa süreli ziyaretinizden sonra oldukça şok edici olduğunu tahmin ediyorum. Endişelenmeyin, gözleriniz alışacak. Ölümlü beden inanılmaz derecede uyum sağlayabiliyor, değil mi? En uç koşullara bile.”

Ona cevap vermeye tenezzül etmedim, kolumu yavaşça indirdim ve koridorda ilerlerken ışığa karşı gözlerimi kısarak baktım. Belirli aralıklarla nöbet tutan muhafızlar bize zar zor bakıyorlardı, ifadeleri özenle boştu. Bazılarını tanıdım. Bunlar Vareth adamlarıydı, şimdi Valen'in renklerini taşıyorlardı. Kaçının babamın idamına tanık olduğunu, kaçının Valen'in üvey kardeşlerimi katletmesini izlediğini merak ettim.

Koridor daraldı, sonra sarayın doğu kanadına, yani çocukluğumdan beri odamın bulunduğu kanadıma açıldı. Kassimir tanıdık oyma kapının önünde durduğunda göğsümde bir burkulma hissettim. Buraya en son geldiğimden beri bir ömür geçmiş gibiydi, bu kapıdan en son bambaşka biri geçmişti.

Kassimir, hiç tereddüt etmeden kapıyı iterek açtı ve benden önce geçmemi işaret etti. "Senden sonra."

İçeri adımımı attım ve karşımda duran korunmuş mükemmellik karşısında donakaldım. Hiçbir şey değişmemişti. Aynı soluk ipek perdeler pencereleri örtüyordu, aynı kitaplar raflarda diziliydi, aynı gümüş fırça, düğünümün sabahı bıraktığım yerde, makyaj masasının üzerinde duruyordu. Sanki oda zaman içinde donmuş, artık var olmayan bir metresi bekliyordu.

“Tuhaf, değil mi?” Kassimir arkamızdan kapıyı kapattı ve tepkimi izlerken kapıya yaslandı. “Vharok, tam bıraktığınız gibi kalmasını emretti. Şahsen ben bunu biraz duygusal buldum, ama kralımızın kendine özgü... tuhaflıkları var.”

Oradaki tanıdık eşyaların cazibesine kapılarak makyaj masasına doğru ilerledim. Kirli ve kırık tırnaklı parmak uçlarım gümüş fırçanın üzerinde gezindi. Ona dokunmaya, eski hayatımın bu tertemiz hatırasını kirletmeye bir türlü cesaret edemedim.

“Neden buradayım?” Sesim bu odada tuhaf geliyordu. Bu narin ortam için fazla kaba, fazla boştu.

Kassimir kapıdan uzaklaştı ve istilaya tamamen alışkın birinin rahatlığıyla odanın içine doğru ilerledi. "Bu gece bir ziyafet olacak. Oldukça görkemli bir tören. Vharok, Vareth soylularına resmen kendini tanıtabilecek. En azından, ilk... yeniden yapılanmasından sağ kurtulanlara."

Sözlerine karşı yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutarak, önceki hayatımın sıradan ayrıntılarıyla büyülenmiş gibi görünen adamın kitaplarımın sırtlarında parmağını gezdirmesini izledim. "Elbette katılmalısın. Bu yüzden—" Odaya davetkar bir şekilde buharın yükseldiği bir kapıya doğru işaret etti. "Bir banyo hazırlandı. Kullanmanı öneririm. Bok gibi kokuyorsun."

Değerlendirmesinin açık sözlülüğü canımı yakmadı. Hatta neredeyse güldürecekti, ama tenime degecek sıcak suyun vaadiyle banyo odasına doğru ilerlerken kendimi tuttum. Bir hafta boyunca gözlerime bakmaya utanan gardiyanlar tarafından nemli bezlerle silindikten sonra, gerçek temizliğin düşüncesi sarhoş ediciydi.

Küçük odanın en dikkat çekici unsuru, buharı tüten suyla dolu büyük bakır küvetti. Yanında, sabunlar, yağlar ve bezler bulunan bir masa duruyordu; bir zamanlar günlerimin başlangıcını ve sonunu belirleyen bir ritüelin tanıdık araçlarıydı bunlar. Şimdi ise, Valen'in gerçek doğasını ortaya çıkardığı gece ölen bir kadına ait, başka bir hayattan kalma eserler gibi görünüyordular.

Hiç tereddüt etmeden, kirli elbisemin eteğine uzanıp başımın üzerinden geçirdim. Zindanda çıplaklık tüm anlamını yitirmişti. Bedenim artık özel bir sığınak değil, Valen'in zulmünün sergilendiği ve keyfine göre kullanıldığı bir tuvaldi. Kassimir'in bunu görmesinin şimdi neden umrumda olması gerek ki?

Kirli giysiyi yere bıraktım ve küvete girdim, sıcak su bacaklarımı sarınca nefesim kesildi. Sıcaklık neredeyse acı vericiydi ama bunu memnuniyetle karşıladım, su omuzlarıma ulaşana kadar aşağıya doğru indim. Sıcaklık tenime nüfuz etti, sonsuza dek soğuk kalmış gibi hissettiğim kaslarıma kadar yayıldı.

Buharla birlikte yasemin kokusu yükseldi; dadımın söylediğine göre annemin en sevdiği kokuymuş. Ben de bu kokuyu benimsedim. Bu tanıdıklık içimdeki hassas bir yarayı, acı çekerek dağlandığını sandığım bir yarayı yeniden canlandırdı. Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım, eskiden olduğum kadının bir parçasını yeniden yakalamaya çalıştım.

"Aptalca bir şey yapmaya kalkışmazdım." Kassimir'in sesi beni irkiltti. Gözlerimi açtığımda, kapı çerçevesine yaslanmış, aynı kayıtsız merakla beni izlediğini gördüm. "Kan Tanrısı, bu geceki şenlikler için seni sağlam bir şekilde teslim etmek konusunda oldukça ısrarcıydı."

Gözlerimi sabit bir şekilde onun gözlerine diktim. "Gidecek hiçbir yerim yok."

Yüzünde bir nevi hayal kırıklığı belirdi. "Ne kadar da iç karartıcı derecede pragmatiksin. Ben daha çok boşuna bir kaçış girişimi umuyordum. Onlar her zaman eğlencelidir."

Onu görmezden gelerek, yasemin ve bal kokulu soluk oval sabuna uzandım ve kendimi metodik bir şekilde yıkamaya başladım. Önce kollarım, sonra göğsüm, karnım; her hareket mekanik ve bilinçliydi. Su, kir ve kurumuş kanla bulandı; esaretimin kalıntıları tenimden uzaklaşıyordu.

Küvetin üzerinde, yıkananların kendilerini görebilmeleri için açılı olarak yerleştirilmiş küçük bir ayna asılıydı. Yansımamı gördüm ve suyun üzerinde asılı duran sabunla birlikte donakaldım. Bana bakan kadın bir yabancıydı. Çukur yanaklı, gümüş benekli gözlerinin altında gölgeler vardı; gözleri yüzüne göre çok büyük görünüyordu. Valen'in acımasız öpücüğünün bıraktığı mor-mavi morluklar ağzının etrafını sarmıştı. Daha koyu, daha çirkin izler boynunda ve köprücük kemiğinde benek benek olmuştu.

Dudaklarıma hafifçe dokundum, yansımamın da aynı hareketi taklit etmesini izledim. Et hassastı, bazı yerlerde yırtılmalardan dolayı şişmişti. Bunlar tutkunun değil, sahiplenmenin izleriydi... Bedenimin ona ait olduğunun görünür hatırlatıcılarıydı.

"Kesinlikle izini bırakmış, değil mi?" diye yorumladı Kassimir, hâlâ kapı aralığından izlerken. "Yine de söylemeliyim ki, her zamanki... acımasız cazibesinden eser yok. Belki de sana düşünleşmiştir."

Onu görmezden geldim, bunun yerine suyun altında ellerimi ovmaya odaklandım. Kir, tırnaklarımın altına işlemiş, onları siyah çizgilerle çevrelemişti. Daha sert ovdum, her tırnağın altına başparmağımın tırnağıyla girerek koyu hilallerin yerini temiz yataklara bırakmasını izledim.

Ama öyle olmadı. Ne kadar ovsam da karanlık inatçı ve suçlayıcı bir şekilde kaldı.

Daha da telaşla ovmaya başladım, boğazımda yükselen panikle hareketlerim düzenliliğini yitirdi. Tırnaklarım temiz olmalıydı. Tırnaklarımın altında delil gibi duran pislikle bir ziyafete katılamazdım, Valen'in yanında oturamazdım.

"Gerçeği itiraf etmeyecekler," diye mırıldandım, Kassimir'e değil de daha çok kendi kendime. Tırnak etlerimden kan akarken daha sert kazıdıkça nefes alışverişim hızlandı.

"Neyi gizleyecekler?" diye sordu Kassimir, ses tonunda hafif bir değişiklik olmuştı. İlk defa alaycı değil, gerçekten meraklı görünüyordu.

"Kir." Ellerimi ışığa doğru kaldırdım, her tırnağımı giderek artan bir umutsuzlukla inceledim. "Kan. Tırnaklarımın altında. Ellerimde. Yapamam —" Sözümlü kestim, ellerimi tekrar suya daldırdım ve parmak uçlarını ovma için kullanılan küçük bir fırçaya uzandım.

Kassimir duvardan doğrudu, yüzünde bir anlık huzursuzluk belirdi. "Ellerinde kan yok," dedi, sesi şaşırtıcı derecede nazikti. "Temizsin. Kendine zarar vermeden önce dur."

Ama duramadım. İçimdeki bir ses onun haklı olduğunu, gördüğüm lekelerin hayali olduğunu biliyordu, ama ovma dürtüsü çok güçlüydü. Tırnaklarım ellerimi tırmaladı, arkalarında ham, kırmızı izler bıraktı. Acı uzaktaydı, temiz olma ihtiyacının yanında ikinci plandaydı.

Nefes alamıyordum. Banyo odasının duvarları içeri doğru bastırıyor, hava yoğun ve boğucu geliyordu. Bir zamanlar rahatlatıcı olan yasemin kokusu şimdi beni boğuyor, bayıcı ve bunaltıcıydı. Birkaç dakika önce çok lüks gelen su şimdi beni ağırlaştırıyor, tuzağa düşürüyor gibiydi.

Bilinçsizce, suyun yüzeyinin altına kaydım ve suyun başımı örtmesine izin verdim. Dünya bulanıklaştı, uzaklaştı. Saçlarım deniz yosunu gibi yüzümün etrafında uçuşuyor, görüşümü engelliyordu. Gözlerimi açık tutarak, dalgalanan yüzeyin ötesindeki tavana doğru baktım.

Akciğerlerim yanana, görüş alanımın kenarlarında lekeler belirene kadar nefesimi tuttum. Bunda garip bir huzur vardı; kontrollü bir boğulma, vücudumun hayatta kalma içgüdüsüne karşı küçük bir isyan. Bunu seçebilirdim. Ne zaman nefes alacağıma, ne zaman yüzeye çıkacağıma, ne zaman çıkmayacağıma karar verebilirdim. Bana kalan tek seçenek buydu.

Nefes alma isteği giderek güçlendi, göğsümde bir baskı oluştu ama direndim. Biraz daha. Sadece birkaç saniye daha huzur.

Akciğerlerim kasılmaya başladı, vücudum su altında kalma isteğime karşı koyuyordu. Görüş alanımın kenarlarında siyah noktalar dans ediyordu. Yine de su altında kaldım, dayanıklılığımın sınırlarını zorladım, bilincin eşiğinde gezindim.

Tam görüş alanımın kenarından karanlık yavaş yavaş içeri doğru çökmeye başlarken, güçlü eller suya daldı, omuzlarımı kavradı ve beni yukarı çekti. Nefes nefese su yüzüne çıktım, saçlarımdan ve yüzümden sular akarken, susuz kalmış ciğerlerime havayı doyasıya çektim.

Kassimir'in yüzü benimkine birkaç santim kala durdu, altın rengi gözleri artık eğlenmiş değil, öfkeyle keskinleşmişti. "Sağmalık yok dedim," diye tısladı, parmakları omuzlarıma morartacak kadar sertęe saplandı. "lmn seni ondan kurtaracağını mı sanıyorsun? Vharok bir Tanrı. İlklerden biri. Kağış yok; ne ölümle, ne de delilikle."

Gözlerimden yaşları sildim, anlık büyünün bozulmasıyla garip bir şekilde sakinleşmiştim. "Sadece saçımı yıkıyordum."

Elini daha da sıkılaştırdı ve bir an için teni altın rengi bir parıltı aldı, ellerinden ısı yayıldı. "Benimle oyun oynamayın, Prenses. Ben Vharok kadar sabırlı değilim, sizin varlığınızla da ilgilenmiyorum."

"yleyse neden beni durduruyorsunuz?" diye sordum, gerçekten merak ederek.

Kassimir'in ifadesi değişti, öfkesi her zamanki kayıtsız eğlence maskesinin ardında kayboldu. Beni bıraktı ve küvetten geri çekildi. "nk Vharok bundan hoşlanmazdı. Ve sandığınızın aksine, Kan Tanrısı'nın gazabına uğramak gibi bir arzum yok. şimdi banyonu bitir. Yakında gelmemiz bekleniyor."

Döndü ve banyo odasından çıktı, ama biliyordum ki hâlâ yatak odasında, nöbet tutarak, hâlâ gözlemleyerek bekliyordu. Vharok—Valen—ilk tanrılarından biri olduğu hakkındaki sözleri tekrar ele almam gereken bir şeydi, ama şimdilik, başladığım işi metodik bir şekilde bitirerek serinleyen suya geri döndüm. Sabun. Durulama. Sağım için yağ. Her eylem mekanik bir hassasiyetle gerçekleştirildi, Valen'in planladığı her ne olursa olsun, hazırlık ritelleriydi.

Tırnaklarımın altında kan kaldı.

OTUZUNCU BÖLÜM

BİR HAYALET

Soğuyan banyo suyundan, deri değiştiren bir yaratık gibi çıktım.

Küvetin yanında bırakılmış kurutma bezine uzanıp kendimi kurutmak için ona sardım. Ne kadar rahatsız ediciydi bu; cilalı mermer üzerinde ter damlayan temiz tenim, etrafım eski hayatımın kalıntılarıyla çevriliydi. Ölü bir kadının odasına girmiş bir davetsiz misafir gibiydim.

Yatak odasına geri dönerken kollarımda tüylerim diken diken oldu. Kassimir pencereye çekilmiş, sırtı bana dönük bir şekilde saray bahçesine bakıyordu. Öğleden sonraki güneş, profilini altın rengine boyayarak insanüstü mükemmelliğini vurguluyordu. İçeri girdiğimde arkasını dönmedi, bana sahte olduğunu bildiğim bir mahremiyet yanılsaması sundu.

Yatağın üzerinde, gece yarısı kadar siyah, karanlık su yüzeyi gibi ışığı yakalayıp bozan bir parlaklığa sahip bir elbise duruyordu. Sanki şaha kalkıp saldıracakmış gibi temkinli bir şekilde yaklaştım. Kumaşı daha önce giydiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Vareth'in ağır brokar ve kadifeleri ya da saray törenlerinin sert ipekleri gibi değildi. Bu malzeme sıvı gibi akıyordu, o kadar inceydi ki neredeyse canlı gibiydi.

Tereddütle dokundum. Dokusu garipti, pürüzsüzdü ama parmak uçlarıma neredeyse hissedilemeyecek bir şekilde takılıyordu, tıpkı bir örümcek ağının görünmez dikenleri gibi. Bu düşünceyle bir ürperti geçti içimden. Bu bir Vareth eseri değildi. Bu, kanla ıslanmış kutlamalar için tasarlanmış bir Nocthar kıyafetiydi.

"Kocanızdan bir hediye," diye yorumladı Kassimir, hâlâ pencereden dışarı bakarken. "Oldukça özel bir şeyle boyanmış ipek iplik. Merak ediyorsanız, kan değil. Gerçi duyduğuma göre bu süreçte bir iki kurban veriliyormuş."

Cevap vermedim, sadece sabahlığı yataktan kaldırdım. Neredeyse hiç ağırlığı yoktu, su gibi ellerimden kayıp gitti. İç çamaşırı verilmediğini fark ettim. Tabii ki verilmemişti. Bu sadece bir gösteri değil, bir şov olacaktı.

Kurutma bezini yere bıraktım ve elbiseyi tek bir akıcı hareketle başımdan geçirdim. Kumaş, tenime rahatsız edici bir yakınlıkla yerleşti, sanki drapelenmiş değil de boyanmış gibi vücudumun her kıvrımına ve çukuruna uyum sağladı. Yaka, göğüslerimin arasına derinlemesine inerken, sırt kısmı neredeyse omurgamın dibine kadar kesilmişti. Etek, kalçalarıma yapıştıktan sonra, aldatıcı bir şekilde mütevazı bir şekilde yere doğru uzanıyordu; kumaş o kadar inceydi ki, tenime gerildiğinde ışık içinden geçiyor, bazı yerlerde neredeyse saydam hale getiriyordu.

Bu durum aşağılayıcı hissettirmeliydi. Belki de ne kadar dibe vurduğumun bir göstergesiydi ki hiçbir şey hissetmedim.

Makyaj masasına geçtim ve aynanın karşısına oturarak yansımamla soğukkanlılıkla yüzleştim. Karşıma bakan kadın hem tanıdık hem de yabancıydı; yüzümü takmış bir hayalet gibiydi. Saatlerce bu masada oturmuş, hizmetçilerin saçlarımı özenli saray stilleriyle düzenlemesini, yeterince güzel bulunan özelliklerimi vurgulamak için dudaklarıma ve yanaklarıma ince renkler sürmesini, Isolde'nin Anorath'taki çılgın maceralarını dinlemeyi izlemiştim.

Şimdi, çökmüş yanaklarım ve hüzünlü gümüş gözlerimle, kendimi ilk kez gerçekten güzel buldum. Ağzımın etrafındaki morluklar soluk tenimde çok belirgin duruyordu, siyah ipek zayıflığımı vurguluyor, bitkinliğim bir tür ruhani güzelliğe dönüşüyordu. Hayatla ölüm arasında asılı kalmış, ölümlülüğü geçici bir kılık değiştirme olarak giymiş bir yaratık gibi görünüyordum.

Burada hâlâ var olmam, hayatta olmam başlı başına güzel bir şeydi.

Titreyen ellerimi nemli saçlarıma götürdüm ve parmaklarımla düğümleri taradım. Tanıdık hareket rahatlatıcıydı, eski Mireille'e ait bir ritüeldi. Koyu renkli tutamları üç bölüme ayırıp örmeye başlarken, bu boş kabuğun altında o kadından geriye bir şey kalıp kalmadığını, yoksa Valen'in onu hücreye attığı gece ölüp ölmediğini merak ettim.

“İzin verin,” dedi Kassimir aniden, aynada arkamda belirerek. İtiraz etmeye fırsat bulamadan, parmakları benimkilerin yerini aldı ve şaşırtıcı bir ustalıkla saçlarımı ördü. “Kız kardeşlerim var,” diye açıkladı, aynadaki sorgulayan bakışlarımı yakalayarak. “Bir sürü, bir sürü kız kardeşim var. İlahi aile siyasetinde saç şekillendirme becerilerinin ne kadar işe yarayabileceğine şaşırsınız.”

Saçlarımı karmaşık örgüler halinde örmeye başlarken dokunuşu soğuk, neredeyse nazikti.

“Geçen hafta Vareth’in kuzey ormanlarında biraz zaman geçirdim,” dedi Kassimir kayıtsızca, bakışları işine kilitlenmişti. “Greenbriar adında şirin bir köy. Gerçekten de çok hoş. Oradaki insanlar yorgun bir gezgine karşı son derece misafirperverdi.” Gözleri aynada benimkilerle buluştu, ani bir yırtıcı bakışla tepkimi izledi. “Özellikle Isolde adında neşeli bir genç kadın. Ve küçük arkadaşı—sanırım Lysa’ydı? Oldukça sevimli bir çocuk.”

Bütün vücudum kaskatı kesildi, aynadaki yansımam aniden ölüm kadar solgunlaştı. Dünya bir nokta gibi küçüldü, tüm sesler kalbimin çılgın atışlarıyla boğuldu. Onlar değil. Isolde değil. Lysa değil. Valen bana güvende olduklarını söylemişti. Kaçmalarına izin verdiğini söylemişti. Ona inanmak ne kadar aptalcaydı.

"Onlara ne yaptın?" diye fısıldadım, sesim kırılğan, çatlak bir haldeydi.

"Onlara ne yapıldı?" Kassimir’in parmakları saçlarımda durdu. Gözleri aynada gözlerime kilitlenmişti, altın rengi derinliklerinde okunaksız bir şey parıldıyordu. “Hiçbir şey. Her şeye rağmen gayet iyiler.”

Zihnimde korkunç olasılıklar canlandı: Isolde'nin meydan okuyan ruhunun kırılması, küçük Lysa'nın kendisini terk eden bir abla için ağlaması.

Ayağa kalkmaya çalışırken Kassimir'in elleri omuzlarıma kenetlendi ve beni sıkıca yerimde tuttu. Tutuşu nazik ama hareketsizdi, sanki sıcak çelikle tutuluyormuş gibiydi.

"Sakin ol," diye fısıldadı, sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Onlara zarar gelmedi. Ve öyle de kalacaklar."

Aklım panikle dolmuştu, onun tutuşuna karşı direndim. "Eğer onlara dokunduysan..."

"Selam, prenses." Parmakları hafifçe sıkıldı. "Onları bulmak için gönderildim, evet. Valen, gerekirse saraya geri getirilmeleri için gözetim altında tutulmalarını istedi." Gözleri hafifçe kısıldı, sözlerinin anlatmadığını

açıklıyordu. Benim itaatkarlığımın teminatı olarak gözetim altında tutulacaklardı. “Ama bu olmayacak.”

İnanamayarak donakaldım. "Ne?"

“Arkadaşın ve kız kardeşin Greenbriar'da güvende saklanıyorlar.” Elleri omuzlarımdaki tutuşunu gevşetti, bir eli rahat bir hassasiyetle saçlarımı örmeye devam etti. “Valen'e onları bulamadığımı söyledim. Daha kuzeye, belki de dağlara kaçmış olmalılar.”

Aynada yüzünde bir aldatmaca aradım. "Neden ona karşı geliyorsun? O senin kralın."

“Valen ile ittifakım... karmaşık.” Kassimir saçımı örmeye devam etti, hareketleri şimdi daha nazikti. “Şimdi ona hizmet ediyorum çünkü alternatifi hoş olmazdı. Ama bazı sınırlar çiziyorum.” Parmakları durdu, gözleri yansımada benimkilerle buluştu. “Onlara zarar vermesine yardım etmeyeceğim. Onlar gizli kalacak ve ben de öyle kalmalarını sağlayacağım.”

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. "Anlamıyorum."

“Anlamanıza gerek yok.” Sesi artık zar zor duyuluyordu. “Sadece şunu bilin ki, birçok korkunç şey olabilirim ama çocuk avlayan bir canavar değilim. Isolde'niz ve küçük Lysa'nız kocanızın elinden güvende kalacak. Size söz veriyorum.”

Onun sözü. Başka bir tanrıya ihanet etmiş bir tanrının sözü. Kassimir'in kendi ifadesiyle yakın bir dost. Yine de gözlerinde beni ona inanmaya iten bir şey vardı. Belki de ilahi kibirin altında bir insanlık kıvılcımı, ya da sadece kız kardeşimin güvenliğiyle ilgili herhangi bir umuda tutunma ihtiyacım.

Örgüleri ustaca bir bükümle tamamladı ve başımın etrafında taç şeklinde sabitledi. Parmakları enseme oyalandı, dokunuşu neredeyse düşünceliydi.

“Senden bahsettiler,” dedi sesi alçalarak. “Senin Isolde'n oldukça vahşi. Küçük Lysa'nın saçının teline bile zarar vermeye kalkarsam beni olduğum yerde parçalayacağını söyledi.” Dudakları gerçek bir eğlence ifadesiyle kıvrıldı. “Onu oldukça sevmiştim.”

Isolde'nin her zamanki gibi korkusuzca bu tanrının karşısında durduğunu hayal edince boğazım düğümlendi. "Peki ya Lysa?"

“Çocuk...” İfadesinde bir değişiklik oldu, altın rengi gözlerinin üzerinden bir gölge geçti. “İyi. Rüyalarının gümüş rengi gözyaşlarıyla dolu olduğunu söyledi.”

O görüntünün ağırlığına dayanamayarak gözlerimi kapattım. Ama sevgili kız kardeşim, değerli arkadaşım hayattaydı. Güvendeydiler.

Kassimir geri çekildi, gözlerimi açtığımda onun yaptığı işi memnuniyetle onaylayarak başını salladığını gördüm.

"İşte," dedi. "Yas tutan bir kraliçe. Ne kadar da uygun."

Bitmiş saç modeline dokundum ve yüzümün hatlarını, ağzımdaki morlukları, elmacık kemiklerimin altındaki çukurluğu nasıl vurguladığını fark ettim. "Ben kraliçe değilim," dedim usulca. "Kraliçelerin gücü vardır."

Kassimir'in yansıması gülümsedi, ancak bu ifade gözlerine hiç yansımadı. "Peki, senin hiç gücün olmadığını nereden biliyorsun? Başkaları pes ederken sen hayatta kaldın. Daha bilge ruhlar boyun eğecekken sen kralımıza karşı geldin." Bana doğru yaklaştı, nefesi kulağıma sıcak bir şekilde değdi. "Sadece bir değil, iki tanrının dikkatini çektin, güzelim. Bu güçtür, her ne kadar tehlikeli bir tür olsa da."

Aynada onun gözleriyle karşılaştım. "Neden buradayım? Valen beni özel hayatında sürekli rahatsız etmekten sıkıldığını için mi?"

"Hayır, hiç de sıkılmadım," dedi Kassimir, ellerini omuzlarıma koyarak doğrulup. Dokunuşu sıcaktı—fazla sıcaktı, beni banyo suyundan çıkardığında ondan yayılan insanlık dışı sıcaklığı hatırlatıyordu. "Valen hiç de sıkılmadı."

Arkasını dönerek, üzerinde bir şarap sürahesi bulunan küçük bir masaya doğru ilerledi. Bir kadeh doldururken, konuşmasına devam etti, sesi günlük konuşma havasındaydı. "Ama bu gece, sizin... nasıl diyelim, resmi eğitiminizin başlangıcını işaret ediyor, değil mi? Valen, şimdiye kadar özel olarak sizin meydan okumanıza müsamaha gösterdi, bunu eğlenceli, hatta belki de heyecan verici buldu diye tahmin ediyorum. Ama özel hayatın sona erme zamanı geldi."

Bardağı bana doğru uzattı. Almamak için hareket etmedim. Bir an sonra omuz silkip kendi bardağından bir yudum aldı.

"Benimle oyun oynamaya kalkma, Kaos Tanrısı. Bunun anlamı ne?" diye sordum, gerçi zaten bildiğimden şüpheleniyordum.

"Bu, canım kızım, kocanın seni ibretlik bir örnek haline getirmeyi planladığı anlamına geliyor. Vareth soylularının itaatsizliğin sonuçlarını anlamaları gerekiyor. Sen onların ibretlik dersi olacaksın." Kassimir'in gülümsemesi neredeyse şefkat doluydu. "Yardımcı olursa, sanırım disiplininin daha... mahrem yönlerini gizli tutmayı amaçlıyor. Bu gece sadece üstünlük kurmakla ilgili."

"Sadece," diye tekrarladım, kelime dilimde acı bir tat bırakmıştı.

"Hadi ama," Kassimir şarabı yere bıraktı ve tiyatroya bir hareketle elini uzatarak yanıma geldi. "O kadar da kötü değil. Rolünü iyi oynarsan belki seni ödüllendirir. Valen memnun olduğunda cömert olabiliyor."

Uzattığı eli tutmadan ayağa kalktım ve doğrudan gözlerine baktım. "Peki, benim rolüm tam olarak ne olacak?"

Kassimir'in ifadesi ciddileşti, sürekli eğlencesi bir anlığına kayboldu. "Prenses, teslimiyet. Tam ve aleni. Ayaklarının dibinde diz çökeceksin, sadece sana soru sorulduğunda konuşacaksın ve sana uygulayacağı her türlü aşağılamayı minnettar bir itaatle kabul edeceksin." Bir an durakladı, sonraki sözlerini tartıyor gibiydi. "Ona istediğini vermeni öneririm. Taht odasında düşünmeden kurban edeceği başkaları da olacak."

Aramızda havada asılı kalan bir ima vardı. Hizmetkarlar. Soylular. Hayatta kalmaları tamamen Valen'in çarpık merhametine bağlı olan diğerleri.

Son birkaç haftada yaşanan ölümler, ömür boyu yetecek kadar fazlaydı.

"Anlıyorum," dedim, içimdeki direniş ateşi ne kadar hızlı alevlendiyse o kadar hızlı da sönmüştü.

"Öyle mi?" Kassimir beni inceledi, altın rengi gözleri rahatsız edici derecede keskin bir bakışa sahipti. "Çünkü boyun eğmekle teslim olmak arasında bir fark var, prenses. Valen bunu herkesten daha iyi biliyor. İlkini kabul edecek ama ikincisini arzulayacak." Uzandı, örgümden düşen bir saç telini düzeltti. "Soru şu ki, ona diğerinin tamamını vermekten kaçınmak için birinden yeterince verebilir misin?"

Dokunuşunun altında hareketsiz kaldım, sözlerini düşündükçe tüylerim diken diken oldu. Kaos Tanrısı... bana yardım mı ediyor?

"Büyük gösteriniz için hazır mısınız?" diye sordu Kassimir, abartılı bir nezaketle kolunu uzatarak.

Elimi hafifçe koluna koydum, kolunun kumaşının altından teninin alışılmadık sıcaklığını hissettim. "Başka seçeneğim var mı?"

Gülüşü yumuşak, neredeyse içten geliyordu. "Prensesim, her zaman seçeneklerimiz var. Sadece bazıları diğerlerinden daha kötü sonuçlara yol açıyor." Elim okşadı, bu hareket hem küçümseyici hem de garip bir şekilde rahatlatıcıydı. "Gel. İzleyicilerin seni bekliyor."

Kapıya doğru ilerlerken, aynada kendime son bir kez baktım—siyah ipek elbise içinde solgun ve hayalet gibiydim, ince yüzümde gözlerim kocaman, dudaklarım boyadan değil morluklardan kararmıştı. Bir hayalet

gelin. Bir kurban. Valen'in planladığı performans ne olursa olsun, rol için mükemmel bir şekilde giyinmişim.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

TASMA VE ISIRIK

Ziyafet salonunun büyük kapılarına yaklaşırken Kassimir'in eli sırtımın alt kısmına bastırılmıştı.

İçeriden müzik fışkırdı, arp ve flütler nispeten daha mutlu zamanlardan tanıdığım bir melodi çalıyordu, ses şimdi bağlam gereği müstehcen bir şeye dönüşmüştü. Müziğin altında mırıltılar, kahkahalar, bardak ve çatal bıçak sesleri geliyordu. Saray hayatının tanıdık sesleri, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi, sanki babamın kafası bu zeminlerde yuvarlanmamış gibi, sanki kardeşlerimin kanı ayaklarımızın altındaki taşlara bulaşmamış gibi devam ediyordu. Derin bir nefes aldım, geriye kalan onurumun kalıntılarını zırh gibi etrafıma topladım.

Kassimir, dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, "Unutma," diye fısıldadı, "bu bir gösteri. Rolünü oyna, gece bitecek. Kavga edersen, bambaşka bir şeye dönüşür."

Ben cevap veremedim, muhafızlara başıyla işaret etti. Devasa kapıları, sanki bir prova yapıyormuş gibi bir senkronizasyonla açıldılar. İçerideki gürültü azaldı, sonra etrafımıza ışık ve sıcaklık yayılırken tamamen sustu. Kassimir'in parmakları sırtıma daha sıkı bastırdı, beni aniden oluşan korkunç sessizliğin içine doğru itti.

Vareth'in büyük ziyafet salonu önümüzde uzanıyordu, tonozlu tavanı yüzlerce mumun sıcak ışığının gölgesinde kalmıştı. Uzun masalar, ortadaki eğlence alanının etrafında U şeklinde düzenlenmişti ve üzerlerinde parıldayan yemek tabakları ve şarap sürahileri vardı. Bir kürsü üzerine

yükseltilmiş baş masada, Valen babamın taht benzeri koltuğunda oturuyordu; ince bedeni her zamanki siyah ve kırmızı kıyafetleriyle örtülüydü, önündeki cilalı ahşap ve altın renkli sofraya takımlarıyla belirgin bir tezat oluşturunuyordu.

Ve etrafımda, şoktan acımaya, hatta zar zor gizlenmiş bir zevke kadar değişen ifadelerle beni izleyen Vareth soyluları oturuyordu; katliamdan sağ kurtulanlar, krallarına ölümden katılmaktansa fatihlerine diz çökenler.

Valen yavaşça yerinden kalktı, bu hareket odadaki herkesin dikkatini çekti. Yüzü kusursuz maskesini sergiliyordu—ölümlülerin hak ettiğinden çok daha yakışıklıydı, gerçek doğasını ele veren o doğüstü dinginlikle. Sadece gözleri bir şeyler ortaya koyuyordu ve orada yanan şey midemi bulandırıyor.

Açlık. Beklenti. Avıyla oynamaktan zevk alan bir avcının sabırlı acımasızlığı.

O gözler, o dipsiz siyah gözler, tüylerimi diken diken eden bir yoğunlukla bana dikilmişti. Kassimir beni ona doğru götürürken, Valen'in yüzünde yavaşça yayılan bir gülümsemeyi izledim. Şiddetin vaadini taşıyan hızlı, korkutucu bir sırıltı değildi bu, daha derin bir şeyin, daha ateşli bir şeyin ifadesiydi.

"Kraliçem saraya geri dönüyor," dedi sesi sessiz salonda yankılanarak. Bu unvan bir alaydı, ikimiz de bunu biliyorduk. "Bize katıldığınız için ne kadar nazıksınız."

Hiçbir şey söylemedim, bakışlarını olabildiğince sabit tuttum. Zindan beni yıkmamıştı ve planladığı gösteri ne olursa olsun, ona katlanacaktım.

Tıpkı diğer her şeye katlandığım gibi.

Valen, gözlerini benden ayırmadan, kürsüden iki basamağı yavaşça ve bilinçli bir şekilde indi. Yaklaşırken, ellerinde bir şey taşıdığını fark ettim; mum ışığında parıldayan gümüş desenlerle süslü, siyah deriden bir bant. Banttan, ay ışığında su gibi parıldayan gümüş bir zincir sarkıyordu.

Bir tasma. Bir kayış.

Adımlarım sendeledi ama Kassimir'in tutuşu bana ilerlemeye devam etmekten başka seçenek bırakmadı.

Valen, açık alanın ortasında durdu ve sanki bir hediyeymişim gibi önüne getirilmemi bekledi. Yaklaşırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı, attığım her adımla gülümsemesi daha da büyüdü.

Önünde durduk, Kassimir'in eli sonunda sırtımdan ayrıldı. Kaos Tanrısı saygılı bir şekilde başını sallayarak kenara çekildi ve beni Valen'in önünde,

bir zamanlar bana ait olan tüm sarayın önünde yalnız bıraktı.

Tam önümde duruyordu, o kadar yakındı ki tanıdık kokusunu alabiliyordum: dağ havası ve metal, altında daha karanlık bir şeyle karışmış bir koku. Bana zindanı hatırlatan bir koku.

"Bu gece bana karşı uslu duracak mısın, kraliçem?" diye sordu, sesi sadece bana özel, kadifemsi bir fısıltıydı.

Ona dik dik baktım, yüzümdeki küçümsemeyi açıkça gösterdim. Çenemi o kadar sıkıca kenetledim ki dişlerimin birbirine sürtündüğünü hissedebiliyordum. Soylular nefeslerini tutarak, meydan okumamı, patlamamı, gözyaşlarımı bekleyerek beni izliyorlardı.

Bunların hiçbirini onlara vermezdim.

Başımı hafifçe salladım, salonun mutlak sessizliği olmasaydı fark edilmeyecek kadar ufak bir hareketti bu. Teslimiyet değildi, ama henüz bitirmediğim bir savaşta anlık bir tavizdi.

"İşte," diye fısıldadı Valen, sesindeki memnuniyet zehir gibi sinmişti. "Bu kadar zor muydu?" Parmakları yanağıma dokundu. "Ne kadar zeki bir kızsın. Çabuk öğrenmişsin."

İçimde öfke birikmişti.

Sonra sesini alçalttı, o kadar alçak ve kısık bir sesle konuştu ki neredeyse duyulmuyordu. "Kralının önünde diz çök, Mireille."

Sözler buz gibi içime işledi. Gururum, paramparça olmuş son kalıntıları, isyan ılgığı attı. Bir an için reddetmeyi düşündüm... onu fiziksel olarak zorlamaya, teslim olma seçeneğini elimden almaya zorlamayı. Ama Kassimir'in uyarısı zihnimde yankılandı: Rolünü oyna, gece sona erecek.

Salonun her gözünün üzerimde olduğunu hissederek yavaşça önünde diz çöktüm. İnce ipek elbisemin altından mermer zemin soğuktu. Sırtımı dik tuttum, çenemi yukarı kaldırdım, bu boyun eğme pozisyonunda bile başımı eğmeyi reddettim.

Valen'in gülümsemesi daha da derinleşti, omuzlarındaki hafif gevşemeden memnuniyeti belli oluyordu. Tasmayı önümde tuttu, şimdi net bir şekilde görebiliyordum. Kırmızı ipek astarlı siyah deri, gümüş aksamlar garip sembollerle oyulmuştu. Ön taraftaki bir halkaya bağlı tasma, karmaşık bir desen oluşturacak şekilde örülmüş deriden yapılmıştı.

"Çok güzel, değil mi?" diye sordu, sesi şimdi daha yüksek bir tonda çıkıyordu. "Bölgemdeki en iyi deri ustası tarafından, özellikle senin için yapıldı. Gümüş, memleketimin dağlarından gelen bir alaşımla karıştırıldı.

Bir kere mühürlendiğinde kırılmaz.” Parmakları deriye neredeyse sevgiyle dokundu. “Evlenmeden önce yaptırmıştım.”

Özellikle benim için. Bir kere mühürlendikten sonra kırılmaz.

İzleyen kalabalık arasında bir mırıltı dalgası yayıldı; kimileri eğlenmişti, kimileri ise rahatsızdı. Ben sessiz kaldım, gözlerimi yüzünden ayırmadım.

“Görüyorsunuz,” diye devam etti, şimdi salondakilere hitaben, “ben ve halkım, bize ait olanı işaretlemeye inanıyoruz. Ve sakın yanlış anlamayın —” bakışları odayı taradı, sonra tekrar bana döndü, “—Vareth'in eski prensesi bana aittir. Fetih hakkıyla, evlilik hakkıyla ve onu elde etmek için dökülen kan hakkıyla.”

Sonra arkama geçti, hareketleri aceleci değildi. Parmaklarını enseme hissettim, Kassimir'in özenle ördüğü karmaşık örgüyü yana itti. Yakayı yerleştirirken, deri boğazıma serin geldi, yavaş ve hassas bir şekilde yerine oturttu. İpek astar tenime fısıldadı, bu tuhaf lüks, yakanın gerçek amacını daha da vurguladı.

Kiliti takarken hafif bir tık sesi geldi, metal bir şekilde görünür bir dikiş veya kilit olmadan kendiliğinden kapandı, tıpkı hücremdeki kelepçeler gibi. Güvenliğini test etmek için hafifçe çekti, bu hareket beni biraz dengemden çıkardı. Boğulacak kadar sıkı değildi, ama varlığını asla unutmayacağım kadar da güvenliydi.

"Kalk!" diye emretti, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. İpek kumaşın ve tasmanın sıkı tutuşunun engel olduğu bir halde ayağa kalkmaya çalışırken, birkaç Nocthar ve Vareth soylusu takdirle güldü. Bu ses kulaklarımda yankılandı, yer altında geçirdiğim zamandan sonra söndüğünü sandığım öfke kıvılcımlarını yeniden alevlendirdi.

Valen'in eli, daha önce Kassimir'in dokunduğu aynı noktaya, belimin alt kısmına yerleşti; bu dokunuş, ince kumaşın üzerinden beni damgalayan bir sahiplenme duygusuyla doluydu. Tasma bileğinde gelişigüzel asılıyken, her adımımı tam kontrolünü göstermek için ölçerek beni baş masaya doğru basamaklardan yukarı çıkardı.

Beni bir sandalyeye yönlendirmek yerine, küçük bir hareketle oturduğu yerin yanındaki minderi işaret etti. "Senin yerin," dedi kısaca.

Başımı ona doğru çevirdim, bakışlarım gümüş hançerlere dönüşürken kısıldım. Hareketle birlikte zincir hafifçe şıkırdadı ve izleyen soylulardan bir kahkaha dalgası daha yükseldi. Kontrollü bir nefes alırken burun deliklerim hafifçe genişledi.

"Bir yastık mı?" diye fısıldadım, sesim sadece onun duyabileceği kadar alçaktı. "Gerçekten de bu kadar... tahmin edilebilir bir tiyatro gösterisiyle fikrini mi anlatmak istiyorsun?"

Gözlerinde tehlikeli bir şey parladı; kusursuz maskenin ardında gerçek bir öfke kıvılcımı belirdi. Bir an için, çok ileri gittiğimi düşündüm.

Sonra dudakları yukarı kıvrıldı, içinde hiçbir mizah barındırmayan, sadece acı vaadi taşıyan bir gülümseme. Bileğini hafifçe sallayarak tasmaını çekti; canımı acıtacak kadar sert değil, ama beni öne doğru sallayacak kadar kuvvetle, tasma boğazıma bastırıyordu.

"Otur," diye emretti, bu tek kelime üzerimdeki tüm gücünün yankısını taşıyordu.

Sonsuzluk gibi uzanan bir kalp atışı boyunca, o karanlık derinliklere baktım ve gerçek duygularımın bir anlık yansımasını gözlerimde gördüm.

Pes etmezdim.

Bir an daha ayakta kaldım, sessizliğin bıçak gibi incelip uzanmasına izin verdim. Salondaki herkes nefesini tutmuş, Vareth'in son kızının gözlerinin önünde paramparça olmasını bekliyordu.

Bunun yerine, olabildiğince zarif bir şekilde kendimi mindere bıraktım ve ipek elbisemin kumaşını etrafıma sıvı karanlık gibi yerleştirdim. Bu pozisyon beni Valen'in ayaklarının dibine, masanın altına, herkesin altına yerleştirdi; onun fethinin canlı bir süsü oldum.

Valen'in memnuniyeti, bir demirci ocağından yayılan ısı gibi aramızdaki mesafeyi zaferiyle ısıtıyordu. Babamın koltuğuna yaslandı, bir eli kolçak üzerinde gelişigüzel duruyordu, parmakları hala tasmanın ucuna dolanmıştı. Diğer eliyle, mum ışığında kan kadar koyu olan bir kadeh şarabı kaldırdı.

Salondaki mırıltıların arasında sesi kolayca duyulurken, "Haydi kutlayalım!" diye seslendi. "Fetih ve... evcilleştirme için."

Kalabalığın arasında kahkahalar yankılandı ve ziyafet, tanıdık bir danstaki anlık bir duraklamanın sona ermesi gibi yeniden başladı. Hizmetkarlar şarap ve yemek tabaklarıyla ortaya çıktı ve sohbet yavaş yavaş geri döndü, ancak birçok bakış hâlâ bana saplantılı bir merakla yöneliyordu.

Valen'in eli sahiplenici bir şekilde başıma yerleşti, parmakları saçlarımın karmaşık örgüsünün arasından geçerek Kas'ın özenli çalışmasını incelikle bozdu. Bu dokunuş hem bir ödöl hem de bir hatırlatıcıydı... İtaat etmişim ama hâlâ onun kontrolü altındaydım.

Bana yemek ikram edilmedi. Şarap da yoktu. Yemek başlarken sessizce oturdum, her bakışı, her fısıltıyı son derece farkındaydım. Valen, sanki hiçbir şey olmamış gibi, en yakınındakilerle sohbet ederken, görünürde keyifle yiyip içiyordu. Ara sıra eli dalgın bir şekilde saçlarımı okşuyordu; bu hareket hem sahiplenici hem de dikkati dağılmış bir hareketti, tıpkı bir köpeği severken başka şeylere odaklanmak gibi.

Salondaki konumumdan eşsiz bir bakış açısına sahiptim. Masaların altını görebiliyor, ayakların tedirgin hareketlerini fark edebiliyor, hangi soyluların ellerinin arkasına saklanarak birbirlerine fısıldadıklarını gözlemleyebiliyordum. Bakışlarımı toplanmış saray halkının üzerinde gezdirdim, hayatta kalanları saydım, eksik olan yüzleri not ettim.

Orada bulunanların neredeyse yarısı Nothari'ydi; koyu renkli kıyafetleri ve soluk yüzleri onları Kan Krallığı vatandaşları olarak işaret ediyordu. Beni açıkça merakla izliyorlardı, bazıları eğlenerek, birkaçı ise eğer böyle bir duyguya sahip olduklarına inansaydım acıma olarak yorumlanabilecek bir ifadeyle bakıyordu.

Ancak aralarında tanıdığım yüzler de vardı; katliam gecesinden bir şekilde sağ kurtulmuş Vareth soyluları. Onlara doğrudan baktığımda bakışları benden kaçtı; utanç ya da korku, eski krallarının kızının gözlerine bakmalarını engelliyordu.

Orada, ortadaki masanın yakınında, bir zamanlar Cordelia ile dedikodu yapmış olan Leydi Elinor oturuyordu. Yanında, siyasi emelleri onu her zaman Ira'nın safına yerleştirmiş olan Lord Talbett vardı. Biraz ileride ise, kızları Cordelia'nın en yakın arkadaşları olan Wesmark Kontesi oturuyordu.

Ailem katledilirken onların hepsi hayatta kalmıştı. Hepsi şimdi Nothari renklerini giyiyor, Vareth amblemlerini belirgin bir şekilde kaybetmiş, krallıklarının düşüşünün bu müstehcen kutlamasına katılırken yüz ifadeleri özenle nötrdü.

Hainler... Onlardan nefret mi etmeliyim yoksa onları kıskanmalı mıyım, karar veremedim.

Hepsine gözlerimi kısarak baktım, ama birdenbire tasmanın ipini elinde tutan tanrıya hitap eden yumuşak, baştan çıkarıcı bir ses dikkatimi dağıttı.

“Evcil hayvanınız aç görünüyor, kralım,” dedi yanımda oturan Nothari soylusu kadın. Türünün güzelliğine yakışır bir güzelliğe sahipti; ay

ışığı kadar solgun teni, bakır gibi ince saçları ve neredeyse siyah görünen koyu mavi gözleri vardı. Elbisesi, vücudunun her kıvrımını vurgulayacak şekilde kesilmiş, atardamar kanının koyu kırmızısı rengindeydi. “Belki küçük bir lokma? Tamamen zayıflamasını istemeyiz.”

Valen'e daha da yaklaştı, keskin ve çiçeksi, yanmış zambak gibi bir parfüm kokusu üzerime yayıldı. Boyalı dudakları, içinde nezaket olmayan, sadece geçmişimdeki saray kadınlarından tanıdığım hesaplı bir flörtleşme barındıran bir gülümsemeye kıvrıldı.

Valen'in eli saçımı daha sıkı kavradı ve bu kavrayışı kullanarak yüzümü kendisine doğru çevirdi. Gözleri, sanki özenle ifadesiz bıraktığım yüzümün ardında ne kadar açlık yandığını tam olarak ölçüyormuş gibi, klinik bir ilgiyle gözlerimi inceledi.

“Eğitiliyor,” diye yanıtladı, gözlerimi süzmeye devam ederken soylu kadına hitaben. “Eğitilmemiş bir atı ödüllerle ödüllendirmezsin. Bu sadece itaatsizliği teşvik eder.” Başparmağı morarmış alt dudağıma hafifçe dokundu, dokunuş gözlemcilere neredeyse şefkatli gibi görünüyordu. Sadece ben ağzımın köşesindeki yarığa karşı olan ince baskıyı, orada bıraktığı yaranın kasıtlı olarak tahriş edilmesini hissettim.

"Ayrıca," diye devam etti, yüzümü bırakıp dikkatini yemeğine verirken, "onu yavaş yavaş alıştırıyorum. Çok fazla şey, çok çabuk... onun hassas bünyesini alt üst edebilir."

Söylediklerini dinleyen hiç kimse anlamadı. Soylulardan birkaçı kıkırdadı, gözleri yeniden ilgiyle üzerimde gezindi, elbisemin kenarlarında, göğüslerimin arasında görünen morlukları yeni bir anlayışla incelediler. Soylu kadının gülümsemesi keskinleşti, bakışları sıradışı bir örneği inceleyen birinin kayıtsız merakıyla üzerimde dolaştı.

"Sanırım alt üst edecek pek bir şey kalmamıştır," dedi, sesindeki şefkat tonu, altında yatan acımasızlığı daha da belirgin hale getiriyordu. "Duyduğuma göre, oldukça... tükenmişti zaten."

Birkaç soylu bu duruma açıkça güldü, bakışları üzerimde böcek gibi geziniyordu. Gözlerimi sıkıca Valen'in gözlerine diktim, benimle alay etmelerine aldırmış etmedim. Göğsümdeki nefret ateşi, her aşağılanmayla daha da alevleniyordu.

“Görünüşler aldatıcı olabilir, Eriseth,” diye yanıtladı Valen, sesi hafif ama altında daha karanlık bir şey gizliydi. “Prenses olağanüstü derecede... dirençli olduğunu kanıtladı. Sen de öyle değil mi, tatlım?” Parmakları, sevgi gösterisi yaparcasına yanağımla okşadı.

Hiçbir şey söylemedim, sessizlik rahatsız edici bir şekilde uzadı. Valen'in parmakları tenimde hareketsiz kaldı, dokunuşu bir anda okşamadan kavramaya dönüştü. Yüzümü kendine doğru zorla yaklaştıırken tırnakları çeneme saplandı.

"Size bir soru sordum," dedi yumuşak ve tehlikeli bir sesle. "Kralınız size hitap ettiğinde cevap vermemek nezaketsizliktir."

Salon sessizleşmişti, etraftaki konuşmalar kısık mırıltılara dönüşmüş, tüm dikkat bizim aramızdaki diyaloga odaklanmıştı. Bunun gösterinin bir parçası olduğunu, aşağılanmamın onun ziyafeti için bir eğlence olduğunu biliyordum. Valen yeni sarayı için gösteri yapıyor, mutlak kontrolünü sergiliyordu.

Gözlerimi sabit tutarak seçeneklerimi tarttım. Cevap vermek, onun evcil hayvanı olduğumu kabul etmek, kendi aşağılanmama ortak olmak anlamına gelirdi. Sessiz kalmak ise, zaten yaşadıklarımın daha ağır bir cezayı davet ederdi...

Gözlerim bir anlığına Valen'in omzunun üzerinden kayıp, karşı duvara yaslanmış Kassimir'e takıldı. Gözleri benimkine dikilmişti ve sözlerini hatırlamamı istediğini biliyordum.

Boyun eğmekle teslim olmak arasında bir fark var. Bu bir performans. Rolünüzü oynayın.

Sonunda, Valen'e bakışlarımı çevirirken kelime neredeyse duyulmuyordu, "Evet," dedim. "Dayanıklı olduğumu kanıtladım."

Valen'in tutuşu gevşedi, başparmağı neredeyse nazikçe tırnağının tenimde bıraktığı izi okşadı. "Daha yüksek sesle," diye emretti. "Böylece seni duyabilsinler."

Yutkundum, hareketimle yaka boğazıma doğru kaydı. "Evet," diye tekrarladım, sesim artık sessizleşmiş salonda net bir şekilde duyuluyordu. "Dayanıklı olduğumu kanıtladım."

İzleyen soylular arasında memnun bir mırıltı yayıldı, Kassimir neredeyse fark edilmeyecek bir onay işaretiyle başını salladı. Valen çenemi bıraktı, parmakları saçlarımı sahiplenici bir şekilde okşamaya geri döndü. Dokunuşundaki yumuşaklık, acımasızlığından daha çok kıvrınmak istememe neden oldu.

"İyi evcil hayvan," diye mırıldandı, en yakınındakilerin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Belki de sonunda bir ödülü hak ediyorsundur."

Tabağından küçük bir parça kızarmış et aldı ve parmaklarının arasında tutarak benim seviyeme indirdi. Kokusu adeta fiziksel bir güç gibi üzerime

çarptı; zengin, baharatlı, sulu ve ışıltılı parıldayan bir koku. Midem şiddetli bir şekilde kasıldı, tepkimi kontrol edemeden ağzım salyayla doldu.

Valen, kadife gibi yumuşak bir sesle, "Açın kapıyı," dedi.

Sunulan yemeğe, onu tutan parmaklara baktım. Sırtıma kırbaça vuran, zindanın karanlığında tenimi morluklarla kaplayan aynı parmaklardı bunlar. Karnımdaki açlık, zihnimdeki tiksintiyle çatışyordu. Eğitilmiş bir hayvan gibi elinden yiyecek kabul etmek... belki de şimdiye kadar talep ettiği en tam teslimiyetti bu.

Ama hain olan bedenim, gurur ya da haysiyet umurunda değildi. Haftalarca süren neredeyse açlık, beni temel içgüdülerime indirgemişti. Göğsümde yanan kendinden nefret duygusuyla dudaklarımı araladım.

Valen, parmaklarını dudaklarımda bir an fazla oyalayarak, kasıtlı ve sahiplenici bir şekilde, o lokmayı dilimin üzerine koydu. Uzun süre doğru dürüst yemek yemediğim için, lezzet ağzımda patladı; zengin ve karmaşık bir tattı. Gözlerim istemsiz bir zevkle kapanmak üzereydi, ama onları açık tutmaya zorladım, Valen'in yüzüne diktim. Ona bu küçük ikramı ne kadar çok istediğimi görme zevkini vermeyecektim.

"Yavaşça çiğne," diye talimat verdi, sanki sofrada adabını öğrenen bir çocukmuşum gibi. "Tadını çıkar."

Dediğini yaptım, çenemin her hareketi ölçülü ve bilinçliydi. Et adeta dilimde eridi, yağ ve baharatlar birleşerek yoğunluğu neredeyse acı verici bir lezzet senfonisi oluşturdu.

Soylu kadın Eriseth, bu gösteriyi ince bir örtüyle gizlenmiş bir hayranlıkla izledi, koyu mavi gözleri kötülükle parıldıyordu. Şarap kadehini kaldırırken mırıldandı: "Ne kadar da büyüleyici. Sanki hâlâ ısırabilecek bir sokak köpeğini beslemek gibi."

Valen'in gülümsemesi tamamen dişlerden oluşuyordu. "Ah, hâlâ ısırıyor. Değil mi canım?" Parmakları çenemin çizgisini takip etti. "Ama ne zaman dişlerini göstermesi gerektiğini ve ne zaman... boyun eğmesi gerektiğini öğreniyor."

Teslim olmak. Ne kelime ama. Ona asla teslim olmazdım.

Etin son parçasını da yuttum, o zengin lezzet ağzımda küle dönüştü.

"Belki bir tane daha tadalım?" diye önerdi Valen, yakındaki bir tabaktan şekerlenmiş meyve seçti. Şeker kaplaması ışığı yakalayıp, önümde tutarken elmas gibi parıldıyordu. "Bu sefer tatlı olsun. Değişiklik olsun diye."

Şekerlenmiş meyveye, mükemmel olgunluktaki çileğe bakakaldım, istemsizce ağzım sulandı. Valen onu parmaklarının arasında, bir efendinin

köpeğini ödülle kışkırtması gibi tutuyordu. Yalvarmayacaktım. Yalvarmayacaktım—

Eriseth kısık bir kahkaha attı, sesi kulaklarımda kırık cam parçaları gibiydi. Oturduğu yerden hafifçe kalktı, Valen'in omzuna yaslandı, parlak bakır rengi saçları boynuna kadar uzanan bir perde gibi döküldü, kan kırmızısı dudakları neredeyse kulağına değiyordu. Fısıldadığı her neyse, Valen'in ağzının kenarları kıvrıldı ve ben de parmaklarının yavaş, bilinçli bir okşama hareketiyle kolunda gezindiğini, bakımlı tırnaklarının teninde hafif kırmızı çizgiler bıraktığını izledim.

Valen'in gözleri—bana o kadar yoğun bir şekilde dikilmiş olan gözleri—onu izlemek için başka yöne kaydı, parmaklarının arasında unutulmuş kristalleşmiş meyveye baktı. Ben, onun önünde yerde unutulmuş haldeydim.

İçimde bir şeyler koptu.

Bir an ikisine de bakakalmıştım, midem açlıktan kasılmıştı, aklım utançtan uyuşmuştu. Bir sonraki an ise içimde bembeyaz bir öfke patlak verdi, düşünceyi, mantığı, sonuçları yok etti.

İleri atıldım, uzatılan tatlıya değil, onu tutan ele. Dişlerim Valen'in başparmağı ve bileği arasındaki ete saplandı, deriyi yırtarak derine indi, ta ki bakır tadını alana kadar. Daha sert ısırdım, saldırımın altında bir şeyin yırtıldığını hissettim, kanı ağzımı doldururken içimde ilkel bir tatmin dalgası yükseldi.

Valen'in tepkisi anında oldu; gözleri tekrar benimkine kilitlendi, dudakları keskin bir nefes alışıyla aralandı. Hâlâ saçlarımda dolanmış olan diğer eli, acımasız bir güçle geriye doğru çekti, ama bırakmayı reddettim. Dişlerimi daha da sıktım, vahşi bir şey gibi tutundum, dilime dökülen kanını yuttum.

Salonda toplu bir şaşkınlık dalgası yayıldı. Eriseth'in yüzü şok ve muhtemelen saf korkuyla buruştu. Bize en yakın soylular, sanki ilahi bir gazabın patlamasını bekliyorlarmış gibi sandalyelerini biraz geriye çektiler.

Gözlerimiz onun yakalanmış eline kilitlenmişti ve bakışlarında gördüğüm şey beni dehşete düşürmeliydi: dipsiz bir karanlık, kadim, soğuk ve intikam vaat eden bir karanlık.

Bunun yerine, vahşi bir zafer hissettim. Onu işaretlemiştim. Bir tanrıdan kan akıtmıştım.

Elini bıraktım ve topuklarımda üzerine geri oturdum, dudaklarıma ve çeneme bulaşmış kanı silmek için hiçbir hareket yapmadım. Bunun yerine,

bilerek dudaklarımı yaladım, onun tadını aldım ve boynuma tasma takıldığından beri bastırdığım tüm meydan okumayı barındıran bir gülümsemeyle yutkundum.

Valen kıpırdamadı. Öfkelenmedi. Diz çöktüğüm yerde beni yere sermedi. Sadece bana baktı, yüzündeki ifade okunamazdı, sadece hafif, korkunç bir gülümseme vardı. "Bunun pişmanlığını yaşayacaksın," dedi yumuşak bir sesle, bu sözler sadece benim kulaklarım için söylenmişti. Bu bir tehdit değildi; güneşin doğuşunu veya mevsimlerin değişimini anlatır gibi aynı kesinlikle dile getirilen basit bir gerçek ifadesiydi.

Elinden damlayan kanın tertemiz masa örtüsüne damlamasını izlerken içimde garip bir şeyler açığa çıkmaya başladı. Dilimde kalan metalik tat, boğazımı, göğsümü, uzuvlarımı alışılmadık bir sıcaklıkla ısıtarak yayıldı. Birkaç dakika önce hissettiğim zafer duygusu değişti, bambaşka bir şeye dönüştü: tuhaf bir baş dönmesi, sinirlerimde hızla ilerleyen bir karıncalanma.

Ama kanının beni etkilediğine dair dışarıdan hiçbir işaret göstermeyi reddettim. Bunun yerine, sırtıma daha da genişlettim. "Değdi," diye fısıldadım, uzuvlarımda başlayan titremeye rağmen sesim sakindi.

Elini gelişigüzel bir hareketle, sanki önemsiz bir şeyi atıyormuş gibi, saçımı bıraktı. Elindeki ısırik izinden kan damlıyordu ama onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Bunun yerine, parmaklarını kaldırıp yarayı ilgisizce inceledi, insan kanından daha koyu, mum ışığında neredeyse siyah olan kanının, diş izlerinin mükemmel hilalinden damlamasını izledi. "Gördün mü?" dedi Eriseth'e, sesi gurura benzer bir sıcaklıkla. "Hâlâ ısırik var."

Ardından, sessiz ve korku dolu salona dönerek, kanayan elini ve kadehini aynı anda kaldırdı.

"Çok enerjik biri," diye duyurdu, sesi salonun her köşesine ulaştı. Gerginlik, kahkahasıyla dağıldı; sesi zengin ve bir şekilde öfke gösterisinden daha korkutucuydu. "Hepsi sonunda çöker."

Soylular gergin bir şekilde güldüler, yerlerine geri döndüler ve eğlencenin -en azından şimdilik- bittiğini fark edince sohbet yavaşça yeniden başladı. Eriseth sessiz kaldı, koyu renkli gözleri Valen ile benim aramda hesapçı bir hassasiyetle gidip geliyor, oynadığını sandığı oyunu yeniden değerlendiriyordu.

Valen eğildi, dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, parmakları bir kez daha örgülü saçlarımın arasına dolandı, kan saç tellerini kapladı.

“Hücrene döndüğümde,” diye mırıldandı, “sen, küçük asi çocuğum, merhametim ile öfkem arasındaki farkı öğreneceksin...” Elini acı verici bir şekilde sıktı. “...ve öfkem.”

Başımı çevirerek bakışlarımızın buluşmasını sağladım, dudaklarımız birbirine çok yakındı.

“Dediğim gibi,” diye fısıldadım, sesim işlenmemiş çelik kadar keskindi, “Buna değer.”

Göz göze geldik, ikimiz de geri adım atmaya niyetli değildik. Kanının tadına bakmıştım. Kusursuz bedenini damgalamıştım.

Planladığı intikam ne olursa olsun, bu anı içime kazıyarak ona karşılık verecektim.

Başımı sertçe yana çekti ve beni sanki atılmış bir şeymiş gibi yastığın üzerine geri itti.

Ama aramızdaki mesafede bunu hissettim. Değişimi. Keyfindeki çatlağı.

Savaşımızın henüz bitmediğini biliyordum, ama bu gece en azından ilk kanı ben döktüm.

Ziyafetin geri kalanında Valen'in dikkati bana dönmedi. Eriseth'in konuşma girişimleri kibar bir ilgisizlikle karşılandı, dokunuşu ise incelikli ama açıkça geri çevrildi.

Eğer bu benim zaferim olacaksa, içi boş bir zafer olurdu; henüz yaşanacak acılarla, sadece hayal edebileceğim bir intikamla satın alınmış bir zafer.

Ve tüm akşam boyunca onun tadını hissedebiliyordum. Kanı damarlarımda duman gibi, ateş gibi, anı gibi kıvrılıyordu. İçimde ilkel bir şey kıpırdanıyordu; bir çekim, bir özlem, adını koyamadığım bir lanet.

Yine de tasma, yumruğunun etrafına sıkıca sarılı kalmıştı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

BİR İDDİA

Gardiyanlar beni, sanki çöp atan adamların kayıtsızlığıyla hücreme geri attılar.

Elleri kollarımı sertçe okşadı, parmakları Valen'in önceki ilgisinden zaten hassaslaşmış olan ete saplandı ve beni o kadar güçlü bir şekilde ileri itti ki eşikten tökezleyerek geçtim. Demir kapı arkamdan gürültüyle kapanırken, sesi rutubetli koridorlarda bir cenaze ağıtının son notası gibi yankılanırken zar zor ayakta durmayı başardım.

Kilit mekanik bir hassasiyetle döndü, her tıkırtı küçük bir ölüm gibiydi, beni yukarıdaki dünyadan mühürlüyordu. Bunlar benim muhafızlarım değildi; varlığıma alışmış, ben de onların varlığına alışmıştım. Bunlar Valen'in yaratıklarıydı, acılarına kayıtsız, beni bir yerden bir yere taşınacak bir mal parçasından başka bir şey olarak görmüyorlardı.

Siyah elbise hâlâ bedenime yapıştı, ipek yüzeyi, tanık olduğu onca yıpranmaya rağmen bozulmamıştı. Her kıvrımı mükemmel bir şekilde düzenlenmiş, her dikişi sağlam kalmıştı. Zarafetin acımasız bir alay konusu olan bu elbise, aşağılanmamı yüksek bir tiyatro gösterisine dönüştürmüştü.

Valen beni soğuk bir gülümsemeyle ve fısıltıyla verdiği bir sözle göndermeden önce tasmağını çıkarmış olsa da, tasma hâlâ boğazımda kilitliydi. "Yarın." Sadece bu, tüm bir kelime dağarcığı dolusu açık betimlemeden daha fazla tehdit içeren tek bir kelime.

Bacaklarım titremeye başladı, ziyafet boyunca beni ayakta tutan adrenalin sonunda beni terk etmişti. Saatlerce, meydan okuyarak kendimi

kaskatı tutmuş, aşağılanmama dayanıklılıkla karşılık vermiştim.

Ama şimdi, hücremin mahremiyetinde, çöküşüme tanık olacak kimse yokken, topladığım güç, çatlamış ellerden akan su gibi beni terk etti.

Yıkıldım.

Zarifçe değil, korumaya çalıştığım o haysiyetten eser kalmamış bir şekilde. Önce dizlerim büküldü, sarsıcı bir darbeye taş zemine düştüm, ardından tamamen yanıma devrildim, içe doğru kıvrıldım, dizlerimi göğsüme çektim, tüm dünyam haline gelen bu küçük alanda kendimi olabildiğince küçülttüm.

Gözyaşlarım geldiğinde, hıçkırıklar gibi değildi. Hayır, sessizdiler, gözlerimin köşelerinden süzülüp, şakaklarımdan aşağıya, saçlarımin arasına sıcak yollar izleyerek akıyorlardı. Sanki ses çıkarmayı unutmuştum. Keder çok büyüktü, gürültü için çok temeldi; sanki bedenim kederi içinde tutma yeteneğini kaybetmiş gibi benden sızıyordu.

Sevgimden ve korumamdan yoksun, dünyada yalnız başına kalan Lysa için ve benden kaçmasını istediğimde bana güvenip kaçmayı kabul eden Isolde için ağladım. Hatta zalim babam için ve hak etmedikleri bir kaderi yaşayan üvey kardeşlerim için bile ağladım.

Ama en çok kendim için, dönüştüğüm kabuk için, ruhumun parçalarının gün geçtikçe yontulup götürülmesi için, Valen oyunundan bıktığında benden geriye ne kalırsa kalsın, bir zamanlar olduğum kişiye pek benzemeyeceği bilgisi için ağladım.

Gözyaşlarım sonunda yavaşladı, yüzüm yapış yapış ve tahriş olmuş, gözlerim şişmiş ve acıyordu. Ama o boşluk hissi devam etti, kulak zarlarıma baskı yapan sessizlik tarafından daha da derine kazınmıştı. Bu gece farklıydı; sadece boş ya da dolu değil, aynı zamanda aktif olarak düşmancaydı, sanki havanın kendisi yukarıdaki gösteriyi biliyor ve benim bu gösterideki rolümden dolayı beni yargılıyordu.

Yan tarafıma kıvrılmış bir şekilde, parmaklarım yakanın kenarında gümüş işlemeleri yoklayarak dolaşıyordum. Her bir kazınmış işaret, Valen'in onu oraya nasıl sabitlediğini, kalabalığın kahkahalarını, Kan Tanrısı'nın kulağına fısıldarkenki yapmacık gülümsemesini hatırlatıyordu.

Ve hâlâ onun tadını alabiliyordum. Kanının metalik sıcaklığı, çoktan yutmuş olmama rağmen, dilimde kalmıştı. Beni rahatsız ediyordu—sadece tadıyla değil, hissiyle de. İçindeki bir şey derimin altına yerleşmişti. Huzursuz bir şey. Gürültülü bir şey.

“Mireille.”

Ölümün sesi alçak, endişeyle pürüzlüydü. Beni içine çekildiğim boşluktan geri çağıran habercimin sesiydi. Cevap vermedim. Konuşmak, sahip olmadığım bir enerji gerektiriyordu.

“Orada olduğunu biliyorum.” Sesi değişti, sanki yaralı bir şeye konuşuyormuş gibi biraz yumuşadı. “Seni geri getirdiklerini duydum.”

Yine de sessiz kaldım. Ne söylenebilirdi ki? Hiçbir kelime ağzımdan çıkmadı.

"Gel yanıma, küçük ceylan yavrusu."

Bu bir soru ya da rica değildi. Yorgunluğumun sisini dağıtan, basit ve doğrudan bir emirdi.

Buna kızmalıyım aslında—başka bir varlık, başka bir ses, bana ne yapmam gerektiğini söylüyordu. Ama kızmadım.

Çünkü bu bir baskı gibi hissettirmedi. Sanki biliyordu. Nazik bir ricanın beni bir arada tutamayacağını biliyordu.

Bedenim bilinçli bir düşünce olmadan hareket ediyordu, tamamen mantığı aşan, son derece temel bir ihtiyaç tarafından yönlendiriliyordu. Taş zeminden kıvrılarak kalktım, uzuvlarım yorgunluktan ve daha derin bir şeyden titriyordu—gölgeler ve acılarla dolu bu yerde can simidim haline gelen bağlantıya duyduğum kemiklere işlemiş bir açlık. Hücrelerimizin bulunduğu köşeye doğru sürünürken, siyah ipek elbisem zemine fısıldadı, her hareket içimde yeni bir aşağılanma dalgası yarattı.

Köşeye vardığımda dizlerim pürüzlü taşla sürtündü, nefesim sık ve düzensizdi. Parmaklıklar arasındaki dar aralıktan elimi karanlığın içine uzattım, parmaklarım titreyerek onun sıcaklığını aradı.

Korkunç bir an için hiçbir şey hissetmedim; sadece boşluk, parmaklarım karanlığı kavramaya çalışıyordu. Geri çekilmiş miydi? Emri sadece bir başka zulüm müydü, benim aşağılanmamdan zevk alan bir başka varlık mıydı?

Sonra sıcak parmaklar benimkileri kavradı, güçlü, emin ve inkar edilemez bir gerçeklik. Ölümün eli, benimkinden daha büyük, yer yer kadim savaşların ve zorlu kazanılmış becerilerin izlerini taşıyan nasırlarla kaplıydı. Başparmağı avucumun arkasına nazıkçe bastırdı, belirsizlikle sınılanmış bir dünyada tek sağlam şey gibi hissettiren bir temas noktasıydı bu.

"Sana ne yaptı?"

Sesi alçaldı, kabalaştı, karanlık bir tonda yankılandı. Öfke değildi, henüz değildi. Ama öfkenin vaadiydi bu.

Cevap vermedim. Veremedim.

Bu aşığılanmanın manzarasını nasıl açıklayabilirdim? Boğazıma kilitlenmiş tasma? Saray mensupları sanki insan değilmişim gibi gülüp fısıldarken, törensel değil, boyun eğme hali içinde diz çöktüğüm saatler? Kelimeler boğazımda düğümlendi, çok acı, çok utanç vericiydi, adlandırmak bile mümkün değildi.

Bunun yerine, elini daha sıkı kavradım, boğulmakta olan bir kadına atılan can simidi gibi o temas noktasına tutundum. Parmakları benimkini daha iyi kavradı, küçük elimi daha tamamen sardı, kendi gücüm kalmadığında bana sıcaklık ve güç verdi.

"Onun gücünü sende hissedebiliyorum," dedi, sözlerimi almak için ısrar ederken sesi daha da derinleşti. "Damarlarında hızla akıyor."

Duraksadı.

"Onun kokusu üzerinizde bitiyor."

Sözler havada kıvrılarak yankılandı, beni irkiltti. Sertliklerinden değil, ortaya çıkardıkları utançtan dolayı.

Çünkü haklıydı. Valen'in kokusunu üzerimde hissedebiliyordum, dilimde tadını alabiliyordum; dağ havası, metal ve daha karanlık bir şeyin kalıcı bir karışımı, sanki gözeneklerime kadar işlemiş gibiydi.

Gözlerimi sıkıca kapattım, nefesim kesildi. Ağlama. Ağlama. Ama gözyaşlarım yine geldi, zaten tahriş olmuş tenime sıcak sıcak değdi.

"Orada değildin," diye fısıldadım, sesim acı ve meydan okuma karışımıyla titriyordu. "Bana ne yaptığını görmedin. Bana neleri yaşattığını görmedin."

O kadar donakalmıştı ki, eli hâlâ benimkini kavramasaydı, tamamen ortadan kaybolduğunu sanabilirdim. Ama aramızdaki sessizliğin şimdi bir ağırlığı, bir şekli vardı. Sanki gölgeler bile bundan sonra olacıklara hazırlanıyordu.

Sesi geri döndüğünde, çatırdayan havada yankılanan bir gök gürültüsü gibiydi.

"Öyleyse söyle bana," diye homurdandı. "Sana ne yaptı?"

Taş, söylenen sözlerin altında titredi.

Bu bir soru değildi. Bu, en ince kontrol sınırıyla dizginlenen ilahi bir öfkeydi.

Elimi geri çekmeye çalıştım ama onun kavrayışı beni zahmetsiz bir güçle yerimde tuttu. Parmaklarım onun kavrayışı içinde küçük ve kırılgan

hissediordu, ölümlü bedenim sonsuz derecede daha güçlü bir şey tarafından esir alınmıştı.

Ona söyleyemedim.

Yapamadım, yapamadım, yapamadım.

“Mireille.” Dudaklarından dökülen ismim hem bir emir hem de bir yalvarıştı. “Söyle bana.”

Durakladım, nefesim daha da hızlandı. Sonra küçük bir hareket hissettim. Başparmağı, parmak boğumlarımın üzerinde o kadar yavaşça gezindi ki, neredeyse orada paramparça olacaktım.

Böylesine basit bir dokunuş beni nasıl bu kadar altüst edebilirdi?

“O—” diye başladım, sonra durdum, yutkunarak cesaretimi topladım. Bu hareketle tasma boğazıma doğru kayd. Midem bulandı. “Bana tasma taktı. Herkesin önünde.” Serbest elim boynumdaki banda dokundu, parmaklarım gümüş detayları, tasmanın takıldığı halkayı okşadı. “Bana tasma bağladı.”

Hava, zorlukla bastırılan bir şiddetle dolu, elektrik yüklü ve gergin bir hale gelmişti, ama başparmağının nazik dairelerini çizmeye devam etmesiyle kelimelerim daha kolay dökülmeye başlamıştı.

“Beni ayaklarının dibine diz çöktürdü. Kendi parmaklarından artan parçaları bana yedirdi. İki krallığın soyluları, beni nasıl kıracağından bahsederken onu izlediler. Güldüler.” Son kelimedede sesim çatladı, onların eğlenmesinin anısı, zaten yok olduğunu sandığım gururunda yeni yaralar açtı.

“İyi olmaya çalıştım,” diye hıçkırarak hıçkırarak konuştum, gözyaşlarım dinmiyordu. “Kas bana—” Titreyen bir nefes verdim. “Bana, eğer rolümü oynarsam iyi olacağımı söyledi, ama Ölüm,” nefesim daha da zorlaştı, “yapamazdım.”

Bir an için hiçbir şey yoktu. Hareket yoktu, nefes bile alınmamıştı, sadece gözyaşlarımı tutmaya çalışırken çıkardığım ses vardı.

Ve sonunda konuştuğunda, sesinde daha önce ondan duymadığım bir özellik vardı: kusursuz bir kontrolle örtülmüş öfke.

"Ne yaptın?"

Cevap vermedim. Veremedim. İçten içe, Kan Tanrısı'nı ısırarak yanlıştır bir şey yaptığımı hissediyordum. Onu hâlâ tenimin altında hissetmemin, ona karşı özlem duymaya başlamamın başka bir açıklaması yoktu.

“Ne, Mireille?” Bu sefer ismim bir emirdi, keskin ve acımasız.

"Onu ısırđım." Bu itiraf neredeyse fısıltıyla ağızından döküldü, ama yarattığı tepkiye bakılırsa sanki bir çığılık atmış gibiydi.

Ölüm tamamen hareketsiz kaldı, tüm varlığı bana öyle bir yoğunlukla odaklandı ki, aramızdaki hava görünmez bir enerjiyle cızırdadı.

"Onu ısırđın," diye tekrarladı, her kelimesi ölçülü ve netti. "Neresini?"

"Eli. Başparmağı ile bileğı arasında. Ben—orada Eriseth adında bir kadın vardı ve ona dokunuyor, fısıldıyordu ve ben sadece—" Sözüm kesildi, o anda beni saran öfkeyi, ilahi ete dişlerimi geçirmeye iten sahiplenici hiddeti açıklayamadım.

"Ve?"

"Kan aldım. Tadına baktım. Yuttum." Her itirafımla birlikte, ortak duvarımızın ötesindeki karanlıkta bir şeylerin değıştiğini hissettim. Hareket değıl, değışim—sanki havanın kendisi Ölümün artan öfkesine tepki veriyordu.

"Onun kanını içtin." Duraksadı. "Tanrım, Mireille... ne yaptığının farkında mısın?"

Başımı sertçe salladım, eminim o da hissetmiştir. Bunu yapmamıştım, gerçekten isteyip istemediğimden de emin değıldim. Sonuçları olacağını biliyordum ve dilimde onun tadı hâlâ varken, damarlarımda hâlâ daha fazlasını isteme gücü ve arzusu akarken, bunlarla yüzleşmeye hazır olup olmadığımıdan emin değıldim.

Ölüm tekrar konuştuğunda sesi sakindi; fazla sakindi, sanki güç ince bir iple kontrol altında tutuluyormuş gibiydi.

"Onun kanı asla senin dudaklarından geçmemeliydi," dedi kısık ve hırıltılı bir sesle, sanki kelimeler ağızından zorla alınmış gibi. "Onun kanı asla. Onun kanı asla."

Bu sözler, fiziksel bir darbeden daha derinden etkiledi beni; basit anlamlarının çok ötesinde bir ağırlık taşıyorlardı. İçlerinde tarih vardı, sahip olmadığım bir bilgi, kavrayamadığım sonuçlar. Ama hepsinin altında başka bir şey vardı, zihnim anlamaya çalışırken bile göğsümü bir tanıma duygusuyla sıkıştıran bir şey.

Kıskançlık. Sıradan, ölümlü türden değıl, engin, kadim ve mutlak bir şey. Başka birinin, kendisine ait olduğuna inandığı bir şeye sahip çıkmasını gölgelerden izleyen bir varlığın kıskançlığı.

"Şimdi onu özlüyor musun, küçük ceylan?" Ölümün sesi alçak ve ölümcül bir fısıltıya dönüştü; bir soru kılığında gizlenmiş bir tehdit.

“Tasması sana güven verdi mi? Nefes aldığında tasmanın onun adını mırıldanıyor?”

“Hayır,” diye fısıldadım, ama kelime dudaklarımdan çıkar çıkmaz bunun tamamen doğru olmadığını biliyordum. Bir şey vardı— parmaklarının bana dokunduğu yerde kalan bir sıcaklık, tiksintiden çok özleme benzeyen bir anı. “Hayır. Ben— ondan nefret ediyorum. Bana yaptığı her şeyden nefret ediyorum.”

“Yalancı.” Kelime ipek kadar yumuşaktı ve iki kat daha keskin. “İlahi kan, ölümlülerin damarlarında akan kana benzemez. Tapınmayı teşvik eder, boyun eğmeyi talep eder, ölümlülerin asla taşımaması gereken bağlar kurar.”

Onu rahatlatmak, Valen'e karşı yalnızca tiksinti duyduğumu ısrarla belirtmek istedim, ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Çünkü o anda bir şey olmuştu; kanı ağzımı doldurduğunda, vahşi bir tatminle yuttuğumda.

Ölüm, her kelimesinde daha da soğuklaşan bir tonda, “Etkileri değişir,” diye devam etti. “Bazı ölümlüler bağımlı hale gelir, daha fazla ilahi öz arzulararak yok olup giderler. Diğerleri ise iradelerinin yavaş yavaş aşındığını, arzularının yeniden şekillendiğini ve bağlılıklarının ilahi bir yönlendirmeden değil, kendi kalplerinden kaynaklandığına inanmaya başladıklarını görürler.”

Zindanın sürekli soğukluğuyla alakası olmayan bir ürperti tüm vücudumu sardı. “Ne kadar sürüyor?” diye fısıldadım. “Etkileri ne kadar sürüyor?”

“Bu duruma bağlı,” diye yanıtladı ve sesindeki bir şey midemi korkuyla kasılmasına neden oldu. “Ne kadar tüketildiğine. Kanı olan tanrının gücüne. Ölümlünün kendi irade gücüne.” Kaburgalarımın arasına bir bıçak saplanmış gibi hissettiren bir sessizlik oldu. “Ve Vharok bunlardan ilki. Kanı çağların ağırlığını taşıyor.”

Gerçeğin ağırlığı göğsüme taş gibi çöktü. Şimdi hissedebiliyordum, o yabancı sıcaklığı, beni hareket etmeye, aramaya, neye...? Ona geri dönmeye mi iten o huzursuz enerjiyi. Bu düşünce tüylerimi diken diken etti, içimdeki hain bir ses ise bunun o kadar da korkunç olmayacağını, dokunuşunun acı kadar zevk de getirdiğini fısıldıyordu.

“Neden bu kadar önemsiyorsun ki?” diye fısıldadım, sesim duyguların etkisiyle titriyordu. “Valen'in arzularına boyun eğmem ya da ona karşı koymam senin için neden bu kadar önemli?”

Elimi daha sıkı kavradı, parmakları sahiplenici bir yoğunlukla nabız noktama bastırdı. Tekrar konuştuğunda, sesi mutlak bir kesinliğin, yukarıdan gelen bir hüküm gibi iletilen gerçeğin boğucu kavrayışını taşıyordu.

"Sen ona ait olmaya uygun değilsin."

Sözlerinin gücü, üzerime bir gelgit gibi çarptı ve beni nefessiz bıraktı. Eğer Valen'e ait olmamam gerekiyorsa, eğer bu temel gerçek ilahi bir yasa gibi kesinse...

Ardından gelen soru boğazımı yırtarcasına çıktı.

"Öyleyse kime?" Kelimeler nefes nefese, umutsuzca, bilme ihtiyacıyla dolu bir şekilde ağzımdan döküldü. "Kime ait olmalıyım?"

Ölümün dikkatini hissettim, duraklamasının ardındaki dikkatli sessizliği, yanıt vermeden önce her saniyeyi nasıl ölçtüğünü sezebiliyordum.

Ama o cevap vermedi. Hiçbir söz söylemedi.

Bunun yerine, başparmağı elimin sırtında yavaşça bir daire çizdi; bu hareket, şimdiye kadar aldığım tüm okşamalardan daha samimiydi. O dokunuşta bir bilgi, bir kesinlik ve başka bir şey vardı; göğsümü, yüzleşmeye hazır olmadığım anlamlarla sıkıştıran bir şey.

Gözlerimi kapattım ve titrek bir nefes aldım. Kendimi savunmasız, kırılğan, benden daha büyük güçlerin tuzağına düşmüş hissediyordum. Tanrım, bunu bile anlamıyordum.

Dokunuşu beni sakinleştirdi. Beni yatıştırdı. Ama aynı zamanda, adını koyamadığım bir şekilde beni etkiledi; rahatlıktan daha fazlası, kemiklerimin ötesine geçen bir şey.

Bu da beni çok korkuttu.

Çünkü eğer birine ait olsaydım...

Eğer hikayem zaten ilahi bir tüy kalemle yazılmış olsaydı...

HAYIR.

Göğsümün derinliklerinde, ateşli ve meydan okuyan bir isyan kıvılcımı parladı. Yakasına, iddialarına ve damarlarımda yankılanan ilahi özüne rağmen, Valen'e ait olmayacaktım.

Ölüm değil, koruyuculuğuna, öfkesine, başparmağının tenimde damga gibi çizdiği sessiz çembere rağmen.

Ben kendime aittim.

O gerçek benim zırhımdı, isyanımdı, asla dokunamayacakları tek parçamdı. Onu keder ve suçluluk duygusunun altına gömmüş, onların

iradesi altında boğulmasına izin vermiştim.

Ama artık değil.

Benden alınanları geri alacaktım; sadece onurum değil, ismimi, geleceğimi, ruhumu da.

Bu benim hayatımdı. Benim hikayemdi. Ve sonunu sadece ben yazacaktım.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BİR BAĞLANTIYI KURTARMA

Hücremdeki sessizlik artık bir düzene sahipti, derin bir kuyunun dibindeki su gibi kulak zarlarımı sıkıştırıyordu.

Ölüm elimi bıraktığından beri parmaklıkların arasından kıpırdamadım, ancak parmaklarım artık hücrelerimiz arasındaki boşluğa uzanmıyordu. Bunun yerine, kucağında duruyorlardı, bir başparmağım onun tenimde çizdiği o yavaş, sahiplenici dairenin tam yerini takip ediyordu. Dokunuşunun anısı, damarlarımda dolaşan yabancı sıcaktan daha parlak yanıyordu—Valen'in kanı, erimiş gümüş gibi vücudumda hâlâ yozlaşmasını haykırıyordu.

Tükenmiş olmalıydım. Ziyafet, aşağılanma, Ölümle yüzleşme—tüm bunlar beni bitkin düşürmeli, rüyasız bir uykuya dalmaya hazır hale getirmeliydi. Bunun yerine uyanıktım. Canlı, doğal olmayan bir şekilde uyanıktım, sanki her sinirim soyulmuş ve ateşe verilmiş gibiydi. Kalbim çok hızlı, çok gürültülü atıyordu, ritmi taş duvarlardan yankılanıyor gibiydi. Derim çok gergin, çok sıcaktı, sanki yabancı bir şey altıma yerleşmiş ve beni doğal sınırlarımdan ötesine doğru yavaşça geriye itiyordu.

İlahi kanın yaptığı şey bu olmalı. Beslenme veya zehirlenme gibi basit bir amacı yok. Dönüştürüyor. Ölümlü bedende var olmanın ne anlama geldiğinin özünü değiştiriyor.

Boşta kalan elim boğazımdaki tasmanın ucuna uzandı, parmaklarım pürüzsüz deriye, tenime değen ve ısınan soğuk gümüşe dokundu. Temas ettiğim anda, içimden bir isyan dalgası daha yükseldi—köşeye sıkıştırılmış

bir hayvanın umutsuz isyanı değil, daha temiz bir şey. Daha keskin. Pençelerinin olduğunu hatırlayan bir yaratığın öfkesi.

Ben varlıklar arasında elden ele dolaşacak bir süs eşyası değilim.

Ama bu gerçeği fark ettiğim anda bile, ziyafetin anısı istemsizce aklıma geldi ve kalıcı utancıyla dilimi ekşitti.

Kahkahalar. Tanrım, kahkahalar hâlâ kulaklarımda leş yiyen kuşların çığlıkları gibi yankılanıyordu. Düşmanların acımasız eğlencesi değil, daha da kötüsü; benim alçalmışlığımı sadece bir gösteri olarak görenlerin sıradan eğlencesiydi. Valen'in ayaklarının dibinde diz çöktüğümü, eğitilmiş bir evcil hayvan gibi parmaklarından yediğimi görmüşlerdi ve iyi eğitilmiş bir av köpeğinin sergilediği son derece zekice bir numarayı izliyormuş gibi gülmüşlerdi.

Valen boynuma tasmayı taktığında Leydi Elinor'un kıkırdaması. Kendimi yastığa bıraktığımda Lord Talbett'in onaylayıcı baş sallaması. Wesmark Kontesi'nin utançtan ya da sempatiden değil, can sıkıntısından gözlerini kaçırması—sanki aşağılanmam onun ilgisini çekmeyecek kadar sıradan bir şeymiş gibi.

Bu insanlar beni tüm hayatım boyunca tanıyorlardı. Odalara girdiğimde, her ne kadar isteksizce de olsa, önümde eğiliyorlardı. Ve şimdi, boyun eğmemi, bir tiyatro oyununu veya egzotik hayvanların gösterisini izler gibi aynı kayıtsız ilgiyle izliyorlardı.

Yüzlerini, Valen'in performansından sonra sohbetlerine kaldıkları o kayıtsız tavrı hatırladıkça midem bulandı. Sanki prenesten evcil hayvana dönüşümüm, akşam eğlencesinin bir parçasıymış, tüketilip unutulacak bir şeymiş gibi.

Ama beni en çok rahatsız eden onların tepkisi değildi. Hatta Valen'in hesaplı acımasızlığı, mahkemenin eğlencesi için kasıtlı olarak düzenlediği aşağılanma da değildi.

Hayır. Beni asıl rahatsız eden, her şeyin değiştiği o an. Eriseth'in Valen'in omzuna yaslanıp, ipek gibi dökülen saçlarıyla, kan kırmızısı dudaklarının neredeyse kulağına değdiği an. Ona fısıldayışı, samimi ve her şeyi bilen sesi, parmaklarının sahiplenici bir aşinalıkla kolunda gezinmesi. Dikkatini—tamamen, tüm dikkatini—benden uzaklaştırması.

Ve göğsümde patlak veren o yakıcı öfke.

Bu bir meydan okumaydı. Onun umursamaz tavrına, beni bir eşya gibi görüp görmezden gelmesine, kendisi daha ilginç insanlarla vakit geçirirken benim yok sayılmama karşı bir isyandı.

Bu, sınırları zorlanan bir mahkumun doğal tepkisiydi; tamamen kırılmayı reddeden bir ruhtu.

Sağ?

Ama yalanın tadı acıdır ve ben kendimi kandırmaktan çok yorulmuştum.

Bu kıskançlıktı.

Beni ilahi ete dişlerimi geçirmeye iten saf, ilkel, sahiplenici kıskançlıktı. Başka bir kadının onun ilgisini çektiğini, ben ayaklarının dibinde unutulmuş bir şekilde diz çökmüşken ona sıradan bir yakınlıkla dokunduğunu görmek, içimde ilkel bir şeyi, tanınmayı talep eden, dikkatimi ait olduğu yere, bana çevirmesini isteyen bir şeyi ateşlemişti.

Ait olduğu yerdeydi.

Bu düşünce, Valen'in uydurabileceği herhangi bir işkenceden daha çok korkuttu beni. Çünkü bu, karşılıklı bir sahiplik anlamına geliyordu; sadece onun benim üzerimdeki hakkı değil, benim de onun üzerindeki hakkım. Kan, acı ve daha karanlık bir şeyle, adını koymaya hazır olmadığım bir şeyle kurulan bir bağ.

Avucumu ağzıma bastırdım, sanki gerçeği boğazımdan aşağı itip, kanı gibi yutup, midemde yanmasına izin verebilirmişim gibi. Ama gerçek, bir kere kabul edildikten sonra, göz ardı edilemez. Onu ısırmamın sebebi meydan okuma değil, kıskançlıktı. İsyan değil, sahiplenme duygusuydu.

Ve en vahim yanı ne mi? O çılgınlık anında onun kanını suçlayamam. İlahi öz henüz dudaklarımdan geçmemişti ki, ileri atıldım, onu dişlerimle işaretledim. O kıskançlık, o sahiplenici öfke—benimdi. Saf ve inkar edilemez.

Damarlarımdaki yabancı sıcaklık, itirafıma karşılık verircesine daha da şiddetlendi. Valen'in kanı, gerçekle karşılaştığında onu tanıyordu ve dürüstlüğü göğsüme, uzuvlarıma, ta içime yayılan bir sıcaklıkla ödüllendiriyordu. Bu his hoş olmayan bir şey değildi. Aksine, uzun ve soğuk bir uykudan sonra hayata dönmek gibiydi.

Onun kanının tadına tekrar bakmak istedim.

İlahi bir zorlama ya da doğaüstü bir etki yüzünden değil, o bakır gibi tatlı tadı, ağzımı sıvı ateş gibi dolduran o lezzeti hatırladığım için. Sonrasında bana bakışını da hatırladığım için—öfke ya da tiksintiyle değil, neredeyse onaylayıcı bir bakışla, sanki sonunda özenle oluşturduğum maskelerin altında yatan gerçeği ona göstermişim gibi.

Bu istek beni dehşete düşürdü. Yanlış olduğu için değil – tanrıların ve zindanların dünyasında doğruyu yanlıştan kim ayırt edebilir ki? – ama benim isteğim olduğu için. Hayatımda ilk defa, görevle, hayatta kalmayla ya da sevilme ihtiyacıyla ilgisi olmayan bir şey istedim.

Onu istiyordum. Kanını, ilgisini, karanlığını. Onu tekrar işaretlemek, kadim gözlerindeki o şaşkın zevk parıltısını görmek istiyordum. Dikkatli kontrolünü kıran, ilahi dinginliğini paramparça eden ve geriye sadece ham, karşılıklı bir arzu bırakan kişi olmak istiyordum.

Bana asla istemeyi öğretmemişlerdi. Sadece istenmeyi, sevgi, onay, takdir kazanmak için kendimi herhangi bir şekle sokmayı öğretmişlerdi. Boş gözlerle gülümsemeyi, sessizce kanamayı ve özlemin başkalarına ait olduğuna inanmayı öğretmişlerdi; güzel olanlara, seçilmiş olanlara, kutsanmış olanlara. Asla bana ait değildi. Asla benim için değildi.

Ama artık herkes gitmişti. Beni şekillendiren saray, bana zar zor tahammül eden aile, asla gerçekten benim olmamış olan krallık... hepsi küle ve hatıraya dönüşmüştü. Arzularımın karanlığı için beni yargılayacak kimse kalmamıştı, namuslu bir kadının istememesi gereken bir şeyi istediğim için beni kınayacak kimse yoktu.

Isolde anlayabilirdi. Tatlı, asi Isolde, gizli ilişkileri ve samanlıklarda, boş koridorlarda çalınan zevklerin fısıltılı itiraflarıyla. Her zaman bir kadının arzularının kendisine ait olduğunu, toplumun kurallarının kırılması gereken zincirler olduğunu savunmuştu. Ama Isolde gitmişti, yalvardığım gibi güvenli bir yere kaçmıştı ve muhtemelen onu bir daha asla göremeyeceğim.

Ve Lysa—benim kıymetli Lysa'm—bensiz büyüyordu, belki de onu nefesinden daha çok seven kız kardeşini unutuyordu. Kassimir güvende olacaklarına söz vermişti, ama tanrıların verdiği sözler aldatıcı şeylerdir ve onun sözünü doğrulamanın hiçbir yolu yoktu. Sadece hayatta olduğunu, sevildiğini, karanlığın dayanılmaz derecede ağır geldiği gecelerde hikâyelerimizi hatırlayacağını umabilirdim.

Gitmişlerdi. Ailem, mahkemem, geçmişim; hepsi kopmuştu, tıpkı Valen'in bana söylediği gibi. Bu yeni dünyada yalnızdım, kendimden başka kimseye hesap vermek zorunda değildim.

Öyleyse neden istemeyeyim ki? İlahi kanla ve arzuladığım şeyi dişlerimle ve öfkemle elde etme anısıyla beslenen, her geçen an daha da güçlenen açlığı neden kucaklamayayım ki? Önümde keşfedilmemiş bir

diyar gibi açılan bu yeni arzu bölgesini, bu istek manzarasını neden keşfetmeyeyim ki?

Damarlarımdaki sıcaklık, bu yeni düşünce tarzını onaylıyor gibiydi; yüzleşmekten çok korktuğum gerçekleri kabul ederken alkışlarla dolup taşıyordu. Valen'in kanı, ortaya çıkan karanlığında bir ruh eşini tanıdı ve masum bir kurban gibi görünmediğimi itiraf etmemi memnuniyetle karşıladı.

Yakaya tekrar dokundum ve bu sefer tetiklediği meydan okuma farklıydı. Tuzağa düşmüş birinin umutsuz isyanı değil, kendinden kaçmayı bırakmaya karar vermiş birinin sessiz özgüveniydi.

Eğer onun izini taşımak zorundaysam, belki de benim izimi de ona taşıyabilirim. Eğer onun malı olmak zorundaysam, belki de karşılığında ben de ona sahip olabilirim.

Sırtımı duvara yasladım, serin taşı sırtımda hissettim. Hâlâ üzerimde olan siyah elbisenin kumaşı, gölge gibi, sonunda kucaklamayı öğrendiğim karanlık gibi etrafımı sarmıştı. Başparmağım elimde yokluğunu hissettiren hareketlerine devam ederek, Ölüm'ün bana dokunduğu yerleri takip ediyordu, ancak düşüncelerim artık ilahi sahiplik veya imkansız bir teselli üzerine odaklanmış değildi.

Bunun yerine, bakırı, ısıyı ve Valen'i işaretlediğimde gözlerinin nasıl alev alev parladığını düşündüm. Bana söz verdiği cezayı ve intikamını nasıl bir vahye dönüştürebileceğimi düşündüm. Açlığı -hem onun hem de benim- ve iki yırtıcı hayvanın kalabalık bir odada birbirini tanıdığı anda ortaya çıkan tehlikeli simyayı düşündüm.

Hücredeki sessizlik artık bunaltıcı gelmiyordu. Beklentili, yeni yeni anlamaya başladığım olasılıklarla dolu, canlı bir his veriyordu. Yalnızdım, evet, ama aynı zamanda hayal bile edemeyeceğim şekillerde özgürdüm. Utanmadan istemekte, özür dilemeden açlık duymakta, içimden beni çağıran karanlığı kucaklamakta özgürdüm.

Bir zamanlar prenestim. Vareth'in kızıydım. Onlar bana bakıp geçmeseler bile, Ira'nın soğuk gözleri bana ait olmayan bir günah için yargılasa bile, babamın bakışları duvardaki bir gölgeymişim gibi yanımdan kayıp gitse bile, kendimi gururla taşıdım.

Onurumu korumuştum. Benlik duygumu. Hayatta kalmıştım.

Ama artık hayatta kalmak tek ihtiyacım değildi. İçimde bir şeyler değişmişti—ya da belki de her zaman oradaydı, onu açacak doğru anahtarı

bekliyordu. Sadece fiziksel ihtiyaçların ötesine geçen bir açlık. Güce, karanlığa, kontrole tepki veren bir yanım.

Kendi isteğim doğrultusunda.

Artık Varethli Mireille değildim. O kız, ailesinin kanı mermer zemini lekelediğinde taht odasında ölmüştü. Artık yeni bir şeydim, isimsiz ve beni bir zamanlar sınırlayan kurallardan kurtulmuş bir şey.

Ve nihayet o şeyin neye dönüşebileceğini keşfetmeye hazırdım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

UYANMIŞ

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ÇILGINLIĞIN ZİRVESİ

Geliyordu.

Bu bilgi, kemiklerime kesinlik gibi, ilahi kanla yazılmış ve yeni keşfettiğim açılımla mühürlenmiş bir kehanet gibi yerleşti. Bunu, yaklaşan fırtınanın ağırlığıyla yoğunlaşan havanın değişiminde, derimin altında biriken huzursuz enerjide hissedebiliyordum.

Koridorda yankılanan ayak sesleri, yavaş ve ölçülüydü; bunlara tanıdık anahtar ve silah şıkırtıları eşlik ediyordu. Ayak seslerinin ritminde bir değişiklik yoktu, ama yine de farklı hissettiriyordu. Bu farklılık, korkudan ziyade heyecanla nabzımın hızlanmasına neden oluyordu.

Sırtımı soğuk taşa yaslayarak dikleştim, çenem bilinçsiz bir gururla yukarı kalktı. Valen'in bu gece için ne planlamış olursa olsun, ziyafetteki isyanım için bana ne tür bir ceza vermeyi düşünürse düşünsün, gözlerim açık bir şekilde karşılayacaktım. Artık sinmek yok. Artık sessiz gözyaşları yok. Onu ısırıştım, kanının tadına bakmıştım. Hayal ettiğimden çok daha fazlasını yapabilirdim.

Ayak sesleri yaklaştı, şimdi de alçak sesle mırıldanmalar eşlik ediyordu. Daha görüş alanıma girmeden bile ritmi tanıdım—üç muhafızım, her seanstan sonra bana bakanlar, uygulamak zorunda oldukları şiddete rağmen, bana karşı nazik davranmaya başlamış olanlardı. En büyüğü hafif topallığıyla, en küçüğü burnunda ilk karşılaşmamızın eğriliğini taşıyan, ortadaki ise en az konuşan ama yaralarımı temizlerken elleri her zaman dikkatli olan.

Ve onların arkasında, koridoru giderek kararan bir karanlık gibi dolduran varlığıyla Valen geldi.

Onun orada olduğunu görmek için onu görmeme gerek yoktu. Gücü, havada ısı dalgaları gibi yayılarak ondan önce geliyordu. Damarlarımdaki kan anında tepki verdi, ısındı, mıknatısa çekilen demir tozları gibi kaynağına doğru yükseldi. Nefesim boğazımda düğümlendi, korkudan değil, tanıma yoğunluğundan, uzayda birbirini tanıyan iki tehlikeli gücün varlığından.

Artık hangimizin avcı, hangimizin av olduğundan emin değildim.

Anahtar, alışlagelmiş gıcırtilı sesiyle kilitte döndü, ancak kapı açıldığında muhafızlarım hemen içeri girmede. Bunun yerine, efendilerinin sahneye çıkmasına izin vermek için mükemmel bir senkronizasyonla kenara çekilerek beklediler.

Valen daha da görünür hale geldi ve onu görmek, kalan son nefesimi de kesti.

Karanlığında muhteşemdi, siyah deri kıyafetleriyle uzun boylu ve heybetliydi. Saçları zahmetsizce alnına dökülüyor, hem kâbuslara hem de fantezilere ait bir yüzü çerçeveliyordu. Ama o dipsiz siyah gözler beni büyüledi, bana o kadar kararlı bir şekilde dikilmişti ki, tenim çok gergin, çok sıcak, çok canlı hissettirdi.

İlk başta hiçbir şey söylemedi, sadece bir bilim insanının özellikle ilgi çekici bir örneğe göstereceği aynı klinik ilgiyle beni inceledi. Bakışları yavaşça üzerimde dolaştı, duvara yaslanmış duruşumu, ipeğin vücuduma nasıl yapıştığını, çenemin meydan okurcasına duruşunu inceledi. Gözleri sonunda benimkilerle buluştuğunda, derinliklerinde bir beklenti parıltısı gördüm.

"Hücrelerine girin," diye emretti muhafızlara, sesi ölümlü bedene bürünmüş bir ilahi gücün mutlak otoritesini taşıyordu. "Bileklerini önden bağlayın."

Muhafızlar ustaca bir verimlilikle hareket ediyorlardı, ancak bana yaklaşırken hareketlerinde neredeyse özür diler gibi bir şey vardı. En genç olanı yanıma diz çökerken gözlerimden kaçındı ve kemerinden ip parçaları çıkardı. Elleri nazıkçe bileklerimi bir araya getirdi, ip tenime yumuşak ama tutacak kadar sağlamdı.

Hiçbir direniş göstermedim. Neden göstereyim ki? Bu, sonunda oynamaya hazır olduğum bir oyunun sadece açılış hamlesiydi. Muhafızlar çalışırken Valen'i izledim, onların yaptıklarının her detayını nasıl

gözlemlediğini, bir demirci ocağından yayılan ısı gibi ondan yayılan gerginliğe rağmen ellerinin yanlarında nasıl mükemmel bir şekilde hareketsiz kaldığını fark ettim.

Muhafızlar işlerini bitirdikten sonra, "Diz çökün," dedi.

Emir aramızda havada asılı kaldı, üzerimdeki tüm gücüyle, iradesine boyun eğmeye zorlandığım her anın hatırasıyla ağırlaşmıştı. Ama bu gece boyun eğmeyecektim. Bu gece, duvara yaslanmış olduğum yerden ona baktım ve gülümsedim—yenilmiş birinin kırık gülümsemesi değil, keskin, bilge ve tamamen pişmanlık duymayan bir gülümseme.

Kımıldamadım.

Ardından gelen sessizlik elektrik yüklü, gerilimle doluydu. Muhafızlar, meydan okumama nasıl tepki vereceklerinden emin olamayarak gergin bir şekilde kıpırdandılar. Ama Valen... Valen tamamen hareketsiz kaldı, başını hafifçe yana eğerek beni yeniden ilgiyle inceledi.

"Diz çökün dedim," diye tekrarladı, sesi daha yumuşaktı ama nedense daha da tehlikeliydi.

Yine de olduğum yerde kaldım, sırtım taşa dikilmiş, gümüş rengi gözlerim onun siyah gözlerine kilitlenmişti. Bırakın beni dizlerimin üzerine zorlasın.

Muhafızlar başka bir talimata ihtiyaç duymadan hareket ettiler, elleri sert ama acımasız değildi; kollarımı kavradılar, beni kaldırdılar ve öne doğru çektiler. Dizlerim taş zemine sert bir şekilde çarptı, ama başımı dik tuttum, bakışlarımı Valen'in yüzüne diktim, beni hücremin ortasına, bir sunağın önüne konulmuş bir kurban gibi yerleştirdiler.

Valen gözlerini benden ayırmadan, "Bizi yalnız bırakın," dedi.

Muhafızlar belirgin bir rahatlama ile ayrıldılar, ayak sesleri koridorda yankılandı, ta ki sessizlik yeniden bizi sarana kadar.

Valen etrafımda dönmeye başladı, hareketleri yırtıcı ve kasıtlıydı, her adımı bana konumumu hatırlatmak için hesaplanmıştı. Ama ben onun ilerleyişini bir avın tedirgin dikkatiyle değil, eşit bir rakibin odaklanmış ilgisiyle takip ettiğimi fark ettim.

"Bu gece," dedi, sesi hücrede uzaktan gelen bir gök gürültüsü gibi yankılanarak, "isyankarlık ile aptallık arasındaki çok önemli farkı öğreneceksiniz."

Hareket ederken gözlerimi ondan ayırmadım, içine düştüğüm savunmasız duruma rağmen bakışlarımı indirmeyi reddettim. "Ne farkı var,

kralım?" diye sordum, her yandan üzerime baskı yapan ilahi güce rağmen sesim titremeden.

Bana söylemeye henüz hazır değilmiş gibi mırıldandı. "Ne kadar sabırsızsın. Söyle bana, kraliçem," dedi, sevgi sözcüğünü alaycı bir tona çevirerek, "neden önümde diz çöktüğünü sanıyorsun?"

"Çünkü sen başkalarının acısından zevk alan sadist bir tanrısın?"

Valen'in gülümsemesi yavaş ve korkunçtu, yüzünün karanlığında hilal gibi yükselen bir ay gibiydi. "Hayır," dedi, avcı gibi etrafında dönmeye devam ederek. "Diz çökmüşsün çünkü dün gece kuduz bir hayvan gibi davrandın." Duraksadı. "Ve kuduz hayvanlar, sevgili dostum, öldürülür."

Bu tehdit beni dehşete düşürmeliydi. Damarlarıma buz kesmeli, beni titreyen, yalvaran bir yaratığa dönüştürmeliydi.

Bunun yerine, hiçbir şey hissetmedim...

Hayır, hiçbir şey değil. Kendimi canlı hissettim. Canlı, tehlikeli bir şekilde canlı, sanki Valen'in kanı içimde çatışmadan beslenen, aramızdaki elektrik geriliminden beslenen bir şeyi uyandırmıştı.

Başımı yana eğdim, etrafımda bir tur daha atarken onu inceledim; siyah gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. Bu gece ifadesinde farklı bir şey vardı; her zamanki hesaplı acımasızlığının ötesine geçen bir yoğunluk, sadece eğlenceden ziyade gerçek bir bağlılığı yansıtan bir sıcaklık. Sanki o da oyunumuzun kurallarının temelden değiştiğinin farkına varmıştı.

"Beni ısırdın," diye devam etti, her kelimesi ölçülü ve netti. "Benim mahkememin önünde. Senin mahkemenin kalıntılarının önünde. Sana uslu durman için uyarıda bulundum, sonra da beni ısırdın."

"Evet, oradaydım," dedim, sesimde alaycı bir düşünce tonuyla. "Ancak, özellikle ne tür bir davranış beklediğinizi belirttiğinizi hatırlamıyorum."

Valen'in hareketleri yavaşladı, dikkati keskinleşmiş bir bıçak gibi bilendi. "İtaat bekliyordum. Teslimiyet."

Alaycı bir şekilde, "Tam itaatimi istiyorsan dikkatin başka yere dağılmamalıydı," dedim.

Valen etrafımda dönmeyi tamamen bıraktı ve ben de içimden kendime lanet ettim. Ona dik dik bakarken gülümsemesi yavaş ve anlamlıydı.

"Ah," dedi, sesi eğlenceyle doluydu. "Farkında değildim."

Yüz ifademi donuk tuttum, ama sessizliğimde bir şeyler anlatmış olmalı ki, gülümsemesi genişledi ve gerçek bir memnuniyet ifadesine dönüştü.

"Kraliçem kıskandı mı?" diye sordu, göz hizasına gelene kadar eğilerek, yüzü benimkine birkaç santim mesafede. "Başka bir kadının, kendine ait

olduğuna karar verdiğin Şeye dokunduğunu görmek canını acıttı mı?"

Dudaklarımda kendiliğinden bir gülümseme belirmesine izin verdim. "Kıskanıyor musun?" diye tekrarladım. "Kendini fazla beğenme. Sadece... odaklanma eksikliğinden dolayı sinirlenmiştim."

"Sinirlenmiş," diye tekrarladı Valen, siyah gözlerinde gerçek bir sevinç olabilecek bir Şey parıldıyordu. "Ne kadar da Őeffafsın. Söyle bana, dişlerini etime ge irmene sebep olan kıskançlık mıydı? Yoksa basit bir hayvan içgüdüsü m ?"

Yanaklarım kızardı ama gözlerimi kaçırmayı reddettim. "Bana işkence mi etmeyi planlıyorsunuz?" diye sordum, konuyu kasten kışkırtarak, "yoksa işkence sadece sizin varlığınız mı?"

Valen güldü; hücremi karanlık bir müzik gibi dolduran, zengin ve içten bir kahkaha. Bu ifade yüzünü tamamen değiştirdi, sert hatlarını yumuşattı, onu eski bir tanrıdan çok beklenmedik bir Şekilde eğlenceli bir Şey bulmuş bir adama benzetti. Ama eğlencenin altında, gerginliğin giderek arttığını, çok gerilmiş bir yay gibi kıvrıldığını hissedebiliyordum.

Bundan zevk alıyordu. Sözlü atışmalar, gergin atmosfer, onun provokasyonlarına kendi provokasyonlarımla karşılık vermem... Yakalandığımdan beri ilk defa eşitler olarak mücadele ediyorduk; avcı avcıya, karanlık karanlığa. Ve bu farkındalık içimde bir heyecan uyandırdı.

"Ah, sevgili Mireille," dedi,   meldiği yerden doğrulup tekrar üzerime dikilirken. "Sanırım bu gecenin gündemindeki en az işkence verici kısmı benim varlığım olacak."

Sesinde bir vaat vardı, kalbimin hızlanmasına neden olan anlamlarla doluydu. Ama korkuyla değil. Beklentiyle. Uçurumun kenarında durup düşmeyi düşünmenin verdiği o karanlık heyecanla.

"Ne kadar gizemli," diye yanıtladım, başımı geriye doğru eğerek gözlerine bakarken. "Heyecanla titriyorum resmen."

Valen'in gözleri alaycı sözlerime öfkeyle parladı, ama öfke yerine, şüpheli bir Şekilde onay gibi görünen bir ifade gördüm. Sanki meydan okumam tam da umduğu Şeydi, tam da ona göstermemi beklediği Şeydi.

" yle olmalısın," dedi, sesi kemiklerime kadar işleyen o kadifemsi fısıltıya dönüşerek. "  nk  bu gece, izinsiz almaya çalıştığın Şeyi sana vereceğim."

Daha da yaklaştı, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebileceğim, dağ havası, metal ve ona özgü daha karanlık bir Şeyin sarhoş edici karışımını koklayabileceğim kadar yaklaştı. Bağlı ellerim kucağımda duruyordu, o

eğilip yüzünü tekrar benimkine yaklaştırdığında parmaklarım istemsizce kıvrıldı.

“Sana kanımı vereceğim.”

Ağzım anında sulandı. Bakır ve ateşin anısı duyularımı sardı, tattığım ilahi öz damarlarımda yankılanarak kendini belli etti. Dudaklarım hafifçe aralandı, bedenim ilahi gücü tüketmenin verdiği zevki hatırladıkça nefesim sığılaştı.

Ve sonra onu duydum—bilincime doğrudan düşen bir ses gibiydi. Alçak, öfkeli ve tamamen insanlık dışı bir hırıltı, uzak bir gök gürültüsü gibi kafatasımın içinden yankılandı. Tanrımın zincirlere vurulmuş, izleyen, onaylamayan ve müdahale etmekte tamamen aciz halinin sesiye bu.

Ölüm. Öfkesi göğsüme yediğim bir yumruk gibiydi. Neler olduğunu biliyordu, içimdeki değişimi hissedebiliyordu. Ama Valen'in vaadi beni alev alev yakarken, uyarıları artık beni endişelendirmiyordu.

Yine de, bu tuhaftı. Valen, Ölüm'ün öfkesini duyduğuna dair hiçbir belirti vermedi. Dikkatini bana, göz bebeklerimin nasıl büyüdüğüne, göğsümün hızla inip kalkmasına odaklamıştı. Sanki Ölüm'ü hiç duymamış gibiydi.

Kükreme yine içimde yankılandı, bu sefer daha ısrarcıydı, taşlara çarpan zincirlerin şıkırtısıyla birlikte. Ölümün öfkesi bilincimin kenarlarına baskı yapıyordu, Valen ile aramdaki ısıya tam zıt bir soğuk ağırlık. Bir an için dikkatim dağıldı, o tanıdık karanlığa, kimse beni kucaklamadığında beni kucaklayan tanrıya doğru çekildi.

Valen'in ihtiyacı olan tek şey o anlık dikkat dağılmasıydı.

Elleri, adeta saldıran yılanlar gibi uzanıp omuzlarımı ezici bir güçle kavradı. Tepki veremedim, ne olduğunu anlayamadan önce, beni öne doğru çekti ve vurdu.

Dişleri, yırtıcı bir hassasiyetle boynumun kıvrımına saplandı ve hassas derimin altında nabzımın en güçlü attığı noktayı tam olarak buldu. Acı anında geldi; boğazımdan bir nefes koparan ve omurgamda şimşek çakmasına neden olan keskin, yırtıcı bir his.

Acı nefes kesici bir hızla değişti, ağrı bambaşka bir şeye dönüştü. Saf, erimiş, ezici bir zevk, dişlerinin etime saplandığı andan itibaren içimi kapladı. Sanki ateş doğrudan kanıma enjekte edilmiş gibiydi, sanki yıldırım çarpmış ve elektriğin tezahür etmiş bir coşku olduğunu keşfetmiş gibiydim.

Sırtım istemsizce kavislendi, beni ona daha da yaklaştırdı, bağlı ellerim gömleğinin derisine tutunmak için kalktı. Dudaklarımdan bir ses çıktı—yarı

nefes kesilmesi, yarı inilti—duygu dalgaları üzerime çökerken. Bu, daha önce hiç yaşamadığım, hayal edebileceğim her türlü zevkin ötesindeydi. Sanki vücudumdaki her sinir ucu birdenbire uyanmış, sanki varoluşumda ilk kez gerçekten canlı hissediyordum.

Yoğun duygu sisinin arasından, Valen'in kendi sesini duydum; boğazımda titreşen derin, ilkel bir inilti. Bu ses bana yeni ürpertiler verdi ve kendimi ona doğru eğilirken, boynumu daha da uzatırken, istekli bedenim üzerinde uyguladığı karanlık gücü devam ettirmesi için çaresizce yalvarırken buldum.

Kollarını bana doladı, beni göğsüne doğru umutsuzca bir güçle çekti ve vücudundaki gerginliği, kaslarının kısıtlamayla titremesini hissedebiliyordum. Ya da belki de kendi ezici hissiyle. Çünkü bu sadece beni etkilemiyordu. Nefes alışverişinin düzensizleşmesinden, teninden yayılan sıcaklıktan, ellerinin sahiplenici kavrayışından onun tepkisini hissedebiliyordum.

Ardından, sanki muazzam bir çaba sarf ederek, Valen kendini oradan uzaklaştırdı.

Ani kayıp karşısında çığlık attım, dudaklarının tenime değmemesi beni eksik, yoksun hissettirdi. Başım geriye düştü, boynum açıkta kaldı ve muhtemelen dişlerinin iziyle damgalanmıştı, kan ince ince akarak siyah ipek elbisemin içine karıştı.

Valen topuklarının üzerine oturdu, kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken göğsü hızla inip kalkıyordu. Dudakları benim kanımla lekelenmişti, soluk tenine karşı koyu kırmızıydı ve ben izlerken, fazla kan silmek için başparmağını kaldırdı. Hareket neredeyse klinik bir hareketti, ama sonra yavaşça o kanlı başparmağını ağzına soktu, siyah gözleri bir an bile benimkilerden ayrılmadı.

Bu manzara içimde yeni bir sıcaklık dalgası yarattı, bedenim bu samimi eyleme beni utandırması gereken bir yoğunlukla tepki verdi. Bunun yerine, açgözlü bir hayranlıkla izlerken, onun benim özümü nasıl tattığının her detayını ezberlemeye başladım.

"Biliyor musun," dedi, sesi hayranlıktan da kaynaklanabilecek bir pürüzle, "bir tanrı ile bir ölümlü kan alışverişinde bulunduğunda ne olur?"

Konuşmaya çalıştım, düşüncelerimi hâlâ bulandıran duygu sisinin içinden kelimeler oluşturmaya çalıştım, ama sadece başımı sallayabildim. Sesim beni tamamen terk etmiş, ilahi bir varlık tarafından yutulmanın ezici deneyimi tarafından çalınmış gibiydi.

Valen bana doğru yaklaştı, o kadar yaklaştı ki nefesinde kendi kanımın kokusunu alabiliyordum, göz bebeklerinin nasıl genişlediğini görebiliyordum. Konuştuğunda, sözleri neredeyse bir fısıltıdan ibaretti, bir sevgilinin itirafı kadar samimiydi.

"Delilik."

Bu kelime, aramızda hem bir vaat hem de bir tehdit gibi asılı kaldı: Delilik. İlahi kanın bedeli, ölümlü ile tanrı arasındaki sınırları aşmanın maliyeti. Dehşete kapılmalıydım. Bunun sonuçlarından, az önce yaptığımız şeyin aklımın kalanını da yok edebileceği bilgisinden geri çekilmeliydim.

Bunun yerine, yalnızca ihtiyaç duyduğumu hissettim.

Valen bunu yüzümdeki ifadeden anlamış olmalı çünkü keskin, tehlikeli ve güzel bir gülümsemeyle geri döndü. Göz temasını kesmeden bileğini ağzına götürdü.

Dişleri olması gerekenden çok daha keskindi, kendi etine saplandıkça bembeyaz parlıyorlardı. Hücremin loş ışığında hemen koyu renkli kan fışkırdı, neredeyse siyah bir renk aldı ve havayı metalik bir ilahi koku doldurdu.

"Sıra sende," dedi ve kanayan bileğini yüzüme doğru uzattı.

Sunulan şeye, kendi açtığım yaradan özgürce akan ilahi öze baktım. Sahip olduğum her içgüdü bana reddetmemi, uzaklaşmamı haykırıyordu. Onu tatmak istemenin iğrenç olduğunu söylüyordu. Yine de, vücudumda zaten akan kanının uyandırdığı daha güçlü bir içgüdü beni ileriye doğru itti.

Ama ben kendimi hareket ettirmeden önce, Valen'in boşta kalan eli acımasız bir güçle çenemi kavradı. Parmakları yanaklarıma bastırarak dudaklarımı araladı ve ardından kanayan bileği ağzıma dayandı; artık geri çekilecek yerim yoktu.

İlk damla dilime adeta sıvı ateş gibi değdi.

Tadı tarif edilemezdi, insan kanına hiç benzemiyordu. Tatlı, isli ve tanımlanamaz derecede kadim bir şeydi; güçten, fetihten ve çağların geçişinden bahsediyordu. Bu, yoğunlaştırılmış bir ilahi öz, sıvı hale damıtılmış saf bir özdü.

Ve muhteşemdi.

İlahi kan ağzımı doldururken, direnme çabalarımın hepsi paramparça oldu. Kendimi hevesle öne doğru iterken, dudaklarım bileğindeki yaraları kavradı ve umutsuzca bir açlıkla içtim. Her yudum, bana verdiği zevkten farklı ama aynı derecede ezici yeni duygu dalgaları gönderiyordu. Bu bir

dönüşümdü, en temel düzeyde bir değişimdi ve bunu vücudumdaki her hücrede hissedebiliyordum.

Kaybolmuştum. İlahi olanın enfes tadında, kanının boğazımdan aşağı akarken adeta şarkı söyler gibi aktığı o eşsiz duyguda kaybolmuştum. Belirsiz bir şekilde, Valen'in diğer elinin saçlarımı okşadığını, bir insan paraziti gibi ondan beslenirken çıkardığı onaylayıcı sesleri fark ediyordum. Ama bilincimin çoğu kanın kendisine, içimde var olduğunu bile bilmediğim boşlukları doldurma biçimine odaklanmıştı.

İşte bunu özlüyordum. İşte bunu çok istiyordum. Ve sonuçları ne olursa olsun, bana sunduğu her damlayı içecektim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

ÇILGINLIĞIN TA KENDİLİĞİ

Valen bileğimi hızla çekti, onu bırakmaya hazır olmadan önce çaresiz ağzımdan etini kopardı.

Kaybın acısı yıkıcıydı; sanki ciğerlerimden hava çalınmış, güneş ışığından gölgeye sürüklenmiş gibiydim. Ağzımdan zar zor kendi sesim olduğunu anladığım bir ses çıktı; bir zamanlar olduğum o vakur prenesten eser kalmamış, alçak bir protesto iniltisiydi bu.

İçgüdüsel olarak ileri atıldım, o ilahi nektarın kaynağını kovaladım, bağlı ellerim geri çekilen koluna uzandı. Ama o çoktan elimden kaçmıştı, kanının kırılğan ölümlü zihnimde yaratacağı dönüşümü izlemek için çoktan geri çekiliyordu. Bileğindeki yaralar ben izlerken kendiliğinden kapandı, ilahi et insanüstü bir hızla birleşerek olan bitenin sadece en hafif izini bıraktı.

“Daha fazla,” diye fısıldadım, sesim umutsuz bir istekle kısılmıştı. “Lütfen, ihtiyacım var—”

Ama sonra sıcaklık beni vurdu.

Göğsümde bir sıcaklık olarak başladı, suya dökülen yağ gibi dışarı yayıldı, damarlarımda amaç ve güçle aktı. Bu, ziyafette ilk kez kanını tattığımda hissettiğim yabancı sıcaklık değildi; o hafif, neredeyse bir kızarma gibiydi. Bu farklıydı. Bu ateşti.

Bu kesinlikle delilik olmalı. Valen delilik sözü vermişti.

Ama bu... bu öyle hissettirmedi. Hayatımda ilk defa aklı başında hissettim. Küçük ve güçsüz olduğum bir rüyadan uyanıp, her zaman daha

fazlası olduğumu keşfetmek gibiydi.

Göğsümden bir ses yükseldi; tam olarak kakhaha değildi, tam olarak mırıltı da değildi, ama vahşı ve bilgili bir yaratığa ait bir sestti. Başımın yana doğru eğildiğini hissettim, Valen'i yeni gözlerle inceledim, hücrelerimde gerçekteşen dönüşümün merceğinden onu gördüm.

Evet, güzeldi. Ölümlülerin kavrayışının ötesinde bir güce sahipti. Ama aynı zamanda... benimkisiydi. Bu düşünce, sanki gerçekliğin dokusuna yazılmış gibi, mutlak bir kesinlikle zihnime yerleşti.

Meydan okuma hakkım, sahiplenme hakkım, uygun gördüğüm şekilde işaretleme hakkım var.

Dudaklarımda yavaş, tehlikeli, son derece kendinden emin bir gülümseme belirdi. Bu ifade yüzümden yabancıydı ama aynı zamanda kesinlikle doğruydı, sanki tüm hayatım boyunca maskeler takmışım ve sonunda dünyaya gerçek benliğimi gösteriyordum.

Bir an için Valen'in kusursuz sakinliği bozuldu ve altında şüpheli bir şekilde şoka benzeyen bir şey ortaya çıktı. Siyah gözleri hafifçe irileşti, dudakları sanki bir türlü ağızından çıkmayan kelimeleri söylemek üzere aralandı. Onu ilk kez gerçekten şaşırmış görüyordum, kadim özgüveninin benim yanımda ilk kez sarsıldığı an buydu.

Bu manzara bana, onun kanından bile daha sarhoş edici bir zafer heyecanı yaşattı.

"Nasıl..." diye başladı, sonra durdu, bakışları sanki vaat ettiği deliliğin belirtilerini arıyormuş gibi yüzümü taradı. "Nasıl hissediyorsun?"

Soru oldukça basitti, ancak soruyu sorma biçimi -klinik bir gözlemden ziyade gerçek bir merakla sorması- bana olan bitenin onun beklediği gibi olmadığını gösterdi. Cevabımı düşünmek için zaman ayırdım, dikkatini üzerime lazer gibi yoğun bir şekilde odaklamasını, sanki cevabım evrenin sırlarını içeriyormuş gibi hafifçe öne eğilmesini keyifle izledim.

Kirpiklerimin arasından ona baktım, yeni kazandığım özgüven her hareketime, her nefesime yansdı. "Hissettiğim şu," dedim, sesim öncekinden daha derin, arzuyla daha hırıltılı bir hal almıştı, "sanki bana dokunmanı istiyorum."

Sözler aramızda dans etti, cesur, utanmaz ve tamamen doğruydı. Tüm hayatımı arzularımı saklayarak, bir şeyler istemekten dolayı özür dileyerek, açlığın başkalarına ait bir şeymiş gibi davranarak geçirmiştim. Artık yeter. Derimi giyen bu yeni yaratığın bu tür aldatmacalara tahammülü yoktu.

Valen'in gülümsemesi geri döndü, ama şimdi farklıydı; daha keskin, daha ilgiliydi, sanki sözlerim beklentilerine daha yakındı. "Öyle mi düşünüyorsun?" diye mırıldandı, sesi kemiklerimi titreten o kadifemsi fısıltıya dönüştü. "Ve dokunulmayı hak ettiğine inanıyor musun?"

Dudaklarımı kasten yaladım, kanının izlerini tattım, gözlerinin hareketlerimi avcı bir dikkatle takip etmesinin tadını çıkardım.

"Evet," dedim utanmadan. Sanki sorunun kendisi saçmaymış gibi, kendinden emin bir şekilde.

Valen ayağa kalkarken gözlerinde bir ateş parıltısı belirdi ve bir kez daha benden daha uzun boylu oldu.

"Bunu ne kadar çok istiyorsun?" diye sordu, bilerek bir adım geri, sonra bir adım daha atarak aramızda mesafe koydu. "Bana sürünerek gelecek kadar mı istiyorsun? Hak ettiğini düşündüğün şey için yalvaracak kadar mı?"

Eski Mireille bu öneriye kesinlikle karşı çıkardı, ya gözyaşları içinde reddederdi ya da umutsuzca boyun eğdi. Ama benim bu versiyonum—arzu, güç ve ilahi kanın ürünü olan bu varlık—sadece heyecan duydu.

Sesindeki meydan okuma bir hakaret değil, bir oyun davetiydi.

Gülümsemem daha da genişledi, daha keskinleşmiş dişlerim ortaya çıktı. Uzakta bir yerlerde, zincirlerin şıkırtısını, Ölüm'ün öfkesinin üzerime baskısını belirsizce duyuyordum. Ama şimdi bu sesler çok uzaktaydı, Valen'in gözlerindeki ateşle kıyaslandığında önemsizdi.

Yıldızlar arasındaki boşluk kadar siyah olan o gözler, sanki bakır rengi bir ışıkla parlıyordu; yüz ifademde gördüğü her şeye karşılık ilahi bir güç tezahür ediyordu.

Hayatımda şahit olduğum en güzel şeydi.

Ona doğru emeklemeye başladım.

Önerdiği o çaresiz, aşağılayıcı şekilde değil, dizlerim üzerinde öne doğru ilerleyerek, kalçalarımı yırtıcı bir şekilde sallayarak, bağlı ellerimle göğüslerimi öne doğru iterek. Gözlerimi onun gözlerine dikmiş, nefes alışverişinin nasıl değiştiğini, ellerinin yanlarında nasıl kasılıp gevşediğini, sanki bana uzanma dürtüsüyle mücadele ediyormuş gibi izliyordum.

Onun tepkisi beni daha da gülümsetti.

Yanına vardığımda, parmaklarım botlarının derisine değiyordu; Valen bana aşağıdan bakıyordu, bakışları ki eğer kinle bulaşmış olmasaydı gurur olarak nitelendirilebilirdi.

“Baban çok gurur duyardı,” diye mırıldandı, sesi bir bıçağın etrafına sarılmış kadifemsi bir okşama gibiydi. “Onun piç kızı, ailesini katleden tanrıya doğru sürünüyor. Söyle bana, sence Aeldrin şu anda, boşluğun ötesinden izliyor mu? Sence kıymetli soyunun ne hale geldiğini görebiliyor mu?”

Bu sözler beni yaralamalıydı. Göğsümde utanç duygusunun esmesine, yaptıklarımın, olduğum kişiden geri çekilmeme neden olmalıydı. Bir zamanlar beni gözyaşlarına boğabilir, kendi yaptıklarım karşısında dehşet içinde geriye doğru kaçmama sebep olabilirlerdi.

Bunun yerine, gülümsememin şeytani bir hal aldığını hissettim.

Yüzümdeki ifade vahşi, dizginsiz ve tamamen pişmanlık duymayan bir ifadeydi. Babam, ruhunun içinde bulunduğu cehennemden beni izlesin. Piç kızının kendi karanlığını kucaklayışına şahit olsun. Saray köşelerinde sakladığı gölge olmadığımı, kendi başıma muhteşem ve korkunç bir şey olduğumu görsün.

"Umarım bizi izliyordur," dedim, sesim memnuniyet dolu bir mırıltıya dönüşmüştü. "Umarım yaptığı seçimlerin tam olarak nelere yol açtığını görüyordur."

Valen'in gözleri şaşkınlık ve zevkin karışımıyla kıpkırmızı oldu; sanki utanmazca verdiğim cevap, onun kışkırtmak istediği şey değil, daha iyi bir şeydi. Damarlarımdaki ilahi kan onayını haykırarak tenimi ısıttı, ta ki arzuyla, güçle, tam olarak ait olduğum yerde olduğuma dair sarhoş edici bir kesinlikle ateşlenene kadar.

Bağlı ellerim yukarı doğru hareket etti, pantolonunun kumaşı boyunca kasıtlı bir yavaşlıkla gezindi. Avuçlarımda altında kumaş yumuşaktı, dokunuşumla ısınıyordu ve giysinin bariyerine rağmen onun sıcaklığını hissedebiliyordum. Parmaklarım giysiyi kapalı tutan bağcıkları buldu ve tek odaklı bir kararlılıkla onları çözmeye başladım.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Valen, ancak ses tonunda gerçek bir şaşkınlık yoktu. Aksine, cesaretim karşısında eğlenmiş gibiydi, sanki bu yeni halimin ne kadar ileri gideceğini merak ediyordu.

"Neye benziyor?" diye sordum, işime bakmadan. Bağcıklar karmaşıktı, kolay çıkarılmaktan çok güvenlik için tasarlanmıştı, ama sabırlıyım. Onu parça parça çözmek için dünyadaki tüm zamanım vardı. "İstedığimi alıyorum."

Parmaklarım ilk bağı gevşetmeye yeni başlamıştı ki Valen'in elleri hızla aşağı indi ve bağlı bileklerimi acı verici bir güçle kavradı. Ani kısıtlama

içimde bir öfke ve ihtiyaç dalgası yarattı, bedenim bu kesintiye şaşırtıcı bir yoğunlukla protesto etti.

“Hayır,” dedi, sesi kendi zorlukla dizginlediği arzusundan kaynaklanıyormuş gibi pürüzlüydü. “İstediğin şeyleri elde etme ayrıcalığını henüz kazanmadın.”

Yüzümde hayal kırıklığımı açıkça belli ederek ona baktım. Alt dudağım abartılı bir şekilde büzüldü ve ağırlığımı değiştirerek, aralarında oluşan acıyı dindirmek için çaresizce bacaklarımı birbirine bastırdım. Hareket içgüdüsel, vücudum Valen'in kanının damarlarımda tutuşturduğu ateşten kurtulmaya çalışıyordu.

Bu his, daha önce hiç yaşamadığım bir şeye benziyordu; sadece fiziksel uyarılma değil, ki bu da elbette bunun bir parçasıydı, daha derin bir şeydi. Açlık, güç ve umutsuzca ihtiyaç bir araya gelmiş, ezici bir güç gibiydi. Sanki vücudumdaki her sinir ucu alev almıştı, sanki içten içe arzuyla yanıyordum.

“Lütfen,” diye fısıldadım, kelime dudaklarımdan istemsizce döküldü. Bir kurbanın kırık dökük yalvarışı değil, tam olarak ne istediğini bilen ve reddedilmekten sabırsızlanan birinin talebiydi bu. “Sana ihtiyacım var. Penisinin dilimde olmasını, piercinglerinin boğazıma saplanmasını istiyorum.” Nefesimi verdim, bedenimi ona daha da yaklaştırdım. “Lütfen.”

Valen'in bileklerimdeki tutuşu sıkılaştı ve yüzüne baktığımda, göz bebeklerinin genişleyerek kenarlarında sadece ince siyah iris halkaları kaldığını gördüm. Nefes alışverişi sığlaşmış, kontrollü hale gelmişti, sanki aramızdaki güçlere karşı kendi savaşını veriyordu.

"Neden," diye sordu, sesi kemiklerime kadar işleyen o tehlikeli fısıltıya dönüşerek, "sana bu memnuniyeti vereyim ki? Çaresizliğin içinde muhteşemsin, kraliçem. Kesinlikle harika."

Övgüler içimde yeni bir sıcaklık dalgası yarattı ve kendimi onun kollarına daha da yaslanırken buldum. Bedenim sanki kendi iradesini geliştirmiş, sözlerine, dokunuşuna, varlığına istekle karşılık veriyordu.

“Her şeyi yaparım,” diye fısıldadım, kelimeler hem bir vaat hem de bir tehdit gibiydi. “Ne isterseniz. Sadece lütfen—”

Sözümü kestim, tam olarak ne istediğimi dile getiremiyordum. Dokunuş mu? Rahatlama mı? İlahi kanından daha fazlası mı? Hepsi eşit derecede gerekli, eşit derecede acil görünüyordu. Damarlarımdaki ateş her geçen an daha da güçleniyor, onun sağlamaya razı olduğu her türlü tatmini talep ediyordu.

Valen başını yana eğdi, özellikle ilgi çekici bir örneği inceleyen bir bilim insanının odaklanmış dikkatiyle beni inceledi, sonra da yanağımı avuçladı, dokunuş hassaslaşmış cildime elektrik çarpmış gibiydi. "Sana bak," diye mırıldandı neredeyse kendi kendine. "Ne hale gelmişsin."

Yüzümü avucuna gömdüm, dudaklarım bilinçsizce tenine değdi. Tuz, kış ve damarlarımdaki ateşi yeniden alevlendiren metalik bir tat vardı ağzımdan. Bir inilti çıktı ağzımdan, ses benimkine benzemiyordu.

"Doyumsuz," diye gözlemledi Valen, başparmağıyla alt dudağımı okşarken. "Mahvolmuş." Sesi daha da alçaldı, sertleşti. "Dizlerinin üzerinde benim için ne kadar güzel görünüyorsun. Dudaklarında kanım varken ne kadar güzelsin."

Öne eğildi, gözleri gözlerimden ayrılmadan dili kan lekeli ağzımın üzerinde yavaş ve bilinçli bir şekilde gezindi. Temas elektrik gibiydi, vücudumda zevk dalgaları yayılıyordu. Ağzımdan kaçan nefesi engelleyemedim, bağlı ellerim aramızdaki havayı umutsuzca kavrarken bedenim kendiliğinden ona doğru kıvrıldı.

Ondan kalan tat hala damağımdaydı—bakır, ilahi bir şey ve kadim bir gücü çağrıştıran daha karanlık bir şey. Dudaklarım daha da aralandı, daha fazlasını arıyordum, bana vereceği her şeye açtım. Ama Valen yüzümü tuttu, hayal kırıklığım karşısında gülümsemesi daha da genişledi.

"Ne kadar açgözlü bir şey," diye mırıldandı dudaklarıma doğru, nefesi benimkine karışırken. "En ufak bir tadım için bile can atıyor."

Sözleri son aşağılama olmalıydı ama içimde erimiş bir arzu dalgası daha yarattı. Artan baskıdan kurtulmak için çaresizce bacaklarımı birbirine sürttüm.

Valen, her kelimesinde sesi daha da sertleşerek, "Seni buraya getirmeme izin verir miydin?" diye devam etti. "Bu pis zindanda, bu soğuk taşların üzerinde, istediğim herhangi bir yerde?"

Konuşurken gözlerinde bir şeyler değişti. Gözleri kaymaya başladı, renkler suyun içinden yağ gibi akıp gitti. Siyah, beyaz kenarlardan içeri sızdı, kırmızı, atardamar kanı kadar derin ve zengin bir şekilde irislerini doldurdu. Bana bakan Vharok'tu bu; taklit ettiği ölümlü kral değil, tüm korkunç ihtişamıyla kan ve egemenlik tanrısıydı.

İçimde öyle yoğun bir arzu ve heyecan uyandırdı ki, duyulur bir şekilde nefesim kesildi.

"Evet," diye fısıldadım, sesim neredeyse bir nefes gibi çıkıyordu. "Herhangi bir yerde. Nasıl istersen öyle."

Zihnimin derinliklerinde zincirlerin şıkırtısı yankılandı, uzak ama öfkeliydi. Ölümün sesi kemiklerimden esen bir rüzgar gibi yükseldi, ilahi sisin içinden bir anlığına geçen sessiz bir protesto gök gürültüsüydü... ve sonra içimdeki açlığın yutmasıyla kayboldu.

Valen'in kavrayışı acı verici bir şekilde sıkılaştı, parmakları çeneme ezici bir güçle saplandı ve tüm dikkatimi ona geri vermeye zorladı. "Seni şimdi alabilirim," dedi sesi boğuk bir fısıltıya dönüşerek. "Ve bunun için bana teşekkür edersin."

Çaresizce başımı salladım, ihtiyacımın ne kadar derin olduğunu anlamasını sağlamaya çalışıyordum. Ona ihtiyacım vardı. Kurtuluşa ihtiyacım vardı. Bağlı ellerim kalktı, ulaşabileceğim herhangi bir yerine temas etmeye çalıştım.

Başparmağı dudaklarıma bastırdı ve bilinçsizce dudaklarımı aralayıp başparmağını ağzıma aldım.

Onun tadı dilimde patladı; tuz, güç ve tarif edilemez derecede ilahi bir şey, tüm vücudumu tanıma hissiyle titretti. Önce nazıkçe emdim, sonra sırtırken dilimi düzleştirdim ve yavaşça başparmağının dibinden ucuna doğru yaladım, tıpkı düğün gecemizde piercingine dokunduğum gibi parmağının ucuna da dokundum.

Bütün bedenini bir ürperti sardı, dikkatli kontrolü az da olsa kırıldı ve altındaki arzuyu görmeme izin verdi. Nefesi kesildi, boşta kalan eli yanında yumruk oldu ve bir an için tanrısal sakinliği tamamen kayboldu.

Bunu istiyordu. Beni istiyordu. Tüm oyunlarına, acımasızlığına ve hesaplı mesafesine rağmen, aramızda gelişen her neyse, o da benim kadar bundan etkilenmez değildi.

Rahatlamaya ihtiyacım vardı ve buna hemen şimdi ihtiyacım vardı.

Aniden, damarlarımda daha önce hiç yaşamadığım kadar yoğun, ilahi bir ateş dalgası yayıldı. Bu, dönüşümün ılık, yayılan ısısı değildi. Bu, her şeyi yakıp kül edecek ve geriye sadece ilkel ihtiyaçları bırakacak, tüketici, ezici, vahşi bir yangındı. Bunu hemen tanıdım.

Bu, Valen'in vaat ettiği ortak kan bağının bedeli, yaşanan çılgınlıktı.

Fakat bu farkındalık onun gücünü azaltmadı, tutunduğum son kontrol kırıntılarını da elimden alma biçimine karşı koymama yardımcı olmadı.

Bütün vücudum bu şiddetin etkisiyle titriyordu, kaslarım gevşemeyi bekleyen bir gerilimle kasılıyordu. Uyluklarımın arasındaki ağrı dayanılmaz hale gelmişti, diğer tüm duyuları gölgede bırakan kemirici bir açlık gibiydi. Derim çok gergindi, her hava akımına, ipeğin tenime her dokunuşuna karşı

aşırı hassastı. Boğazımdaki tasma bile çılgınca bir sürtünme kaynağı haline gelmişti, her nefes alışımında, doğal olmayan bir sıcaklıkla yanan derime sürtünüyordu.

Etrafında ördüğüm kontrollü baştan çıkarma oyununun bir nebze de olsa devam etmesini, az önce çok doğru gelen yırtıcı özgüveni korumaya çalıştım. Ama sistemimde dolaşan ilahi özün başka planları vardı. Hareket, eylem, ilk karşılaşmamızdan beri biriken her karanlık dürtünün anında tatminini istiyordu.

Ağzım ıslak bir sesle başparmağını bıraktı ve o tepki veremedi kendimi ileri doğru fırlattım.

Bu hareket tamamen içgüdüsel, bilinçli düşünceyi tamamen aşan, son derece temel bir ihtiyaçtan kaynaklanıyordu. Bağlı ellerim çaresizce ona uzandı. Dokunuşuna, teninin tenime değmesine, gücünün içime akmasına ve bu korkunç acının nihayet dinmesine ihtiyacım vardı.

Ama Valen daha hızlıydı.

Elleri boynumu yakalamak için uzandı, beni öyle bir güçle geri çekti ki, bana tam olarak ne olduğunu hatırlattı: kendini gösterdiği ölümlü kral değil, gücü benim asla ulaşamayacağım kadar büyük bir tanrıydı. Durdurulmanın, böylesine acil bir ihtiyaç duyduğum şeyin benden esirgenmesinin verdiği hayal kırıklığı, boğazımdan hem hırıltı hem de hıçkırık karışımı bir ses kopardı.

"Kendini unutuyorsun," diye tısladı Valen, beni öne doğru çekerek, yüzü benimkine birkaç santim uzaklıktaydı. Nefesini neredeyse tadabileceğim kadar yakındım. "Sana ne zaman dokunulacağına ben karar veririm. Seninle ne zaman sevişileceğine ben karar veririm. Ne zaman nefes almana izin verileceğine ben karar veririm."

"Lütfen," diye nefes nefese yalvardım, onun kavrayışından kurtulmaya çalışarak. Keşke biraz daha yaklaşabilseydim. "Yapamam— İhtiyacım var —"

Sözler, başka bir duygu dalgası üzerime çökerken anlamsız bir çığlığa dönüştü, dizlerim bu şiddetin etkisiyle büküldü. Gözlerim kenarlardan bulanıklaştı, dünya daraldı, Valen'in yüzünden ve dokunuşunun doldurabileceği o korkunç, kemirici boşluktan başka hiçbir şey kalmadı. Arzu içinde boğuluyordum, kendi isteğimle boğuluyordum ve o, tek nefes alma kaynağımdı.

Elini hafifçe sıktı, görüş alanımın kenarlarında yıldızlar dans ediyordu. Hava eksikliği ve içimdeki zehir, baş döndürücü his dalgalarını doğrudan

kalbime kadar gönderdi. Her kalp atışı bacaklarımın arasında zonkluyor, amansız, nabız gibi atan bir acı, tatmin edilmeyi talep ediyordu.

"Lütfen," diye fısıldadım, nefes borum sıkıştığı için kelimeyi ses çıkarmadan söyledim.

Gözlerim kararmadan önce, hafifçe gevşedi ve sığ bir nefes alabildim, yanan ciğerlerime hava çektim. Ama havadan daha çok onun içimde olmasına ihtiyacım vardı. Dudaklarına, penisinin gücüne, kanına ihtiyacım vardı. "İhtiyacım var—"

Valen, elini tekrar sıkılaştırarak, "İhtiyacın olan şey," diye sözümü kesti, "dönüştüğün canavar gibi uslu durmak." Diğer eliyle yüzümden bir saç telini çekti, bu kısa temas tenimde kıvılcımlar uçuşmasına neden oldu.

Bir, belki iki nefesliğine, hareketsiz kaldım. Derinlere gömülmüş bir içgüdü, sesindeki otoriteye, elinin baskısına, ima ettiği tehdide tepki verdi. Göğsüm hızlı, sığ nefeslerle inip kalkıyordu ama kıpırdamadım. Karşı koymadım. Sadece vahşi, irileşmiş, çaresiz olduğunu bildiğim gözlerle onu izledim.

Bu onun için anlık bir zaferdi; ona son derece memnun olmuş gibi görünen bir saniyelik itaat. Boğazımdaki tutuşu biraz gevşedi, başparmağı çenem boyunca çılgınca okşamaya devam etti.

"Ne kadar da iyi huylu küçük bir hayvan," diye mırıldandı ve bu sözler beni öfkeliendirmeliydi, kendime getirmeliydi.

Bunun yerine, geriye kalan kırılğan kontrolü de tamamen bozdular.

Onun bana verdiği boşluktan faydalanarak tekrar ileri atıldım ve bu sefer dişlerim hedefini buldu—boynunda beni ısırıldığı aynı yere, boğaz ve omuzun hassas birleşim noktasına. Sertçe ısırdım, tuz ve temiz ter tadını aldım, ardından dişlerim deriyi delip geçerken sıcak, bakır rengi bir kan fışkırması hissettim.

Elleri kollarımı ezici bir güçle kavradığında, ağzından yarı hırıltı, yarı inilti koptu. Beni boynundan çekip aldı, dişlerim derisine sürtünerek, avlarını bırakmak istemiyordu. Kan yakasını, boynunu, dudaklarımı lekelemişti. Bu görüntü, hâlâ dilimde kalan tadı, beni daha da deliliğe sürükledi.

Valen tek bir akıcı hareketle beni döndürdü ve hücrenin soğuk taş duvarına çarptı. Bağlı kollarım göğsümle duvar arasında ezildi, omuzlarıma kadar acı kıymıkları yayıldı, ama bu bile benim akıl sağlığımın yerinde olmadığı halimde zevk gibi geldi. Vücudu arkadan benimkine bastırıyordu,

bir eli saçlarıma dolanmış, diğer eli kalçamı kavrayarak beni yerimde tutuyordu.

Giysilerimizin üzerinden bile onun sertleşmiş penisinin bana baskı yaptığını hissedebiliyordum; bu, kontrolünün iddia ettiği kadar tam olmadığının kanıtıydı. Bu farkındalık içimde bir başka erimiş sıcaklık dalgası yarattı ve utanmadan ona doğru ittim.

"Seni burada mı becereyim?" diye fısıldadı Valen kulağıma, nefesi tenime sıcak bir şekilde değişiyordu. "Seni zindan duvarına yaslayıp becereyim mi?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım, utancımın ötesinde, beni tüketen ateşten kurtulma ihtiyacından başka hiçbir şeyin ötesinde. "Lütfen, Valen."

Saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı, başımı geriye çekerek boğazımı açığa çıkardı. Dişlerinin, yakamın hemen üzerindeki hassas ete hafifçe değdiğini hissettim; ısırmadı, sadece bir tehdit gibiydi—bir vaat ve bir uyarı. Vücudum beklentiyle titredi, her sinir ucum umutsuz bir arzuyla doluydu.

Sonra aniden geri çekildi. Vücudunun benimkinden aniden çekilmesi, damarlarımı derimden koparıyormuş gibi hissettirdi. Gözlerim vahşi, dudaklarım aralık bir şekilde ona döndüm.

"Muhafızlar!" Valen'in sesi, keskin ve buyurgan bir şekilde, umutsuzluğumu yarıp geçti. "Şimdi!"

"Muhafızlar" kelimesi, deliliğin sisini tam da yakıp kavuran ihtiyacın yanında bir öfke kıvılcımı çıkacak kadar deldi. Yardım çağırıyordu. Başkalarının beni durdurmasını, istediğim şeyden, ihtiyacım olan şeyden beni uzak tutmasını istiyordu. Bunun ihaneti, damarlarımdaki ilahi ateşle karışan bir öfke yarattı ve saf şehvetten bile daha tehlikeli bir şey ortaya çıkardı.

Koşan ayak seslerini duyduğumda, fırsat penceresinin kapanmakta olduğunu anladığımda, aramızdaki mesafeyi kapatmak için çaresizce tekrar Valen'e doğru atıldım. Beni kolayca yakaladı, bir eli göğsümün tam ortasına sıkıca yerleşmiş, beni kollarının uzunluğunda tutuyordu. Dokunuş hem işkence hem de rahatlamaydı, avucu ince ipeği delip tenime damga vuruyordu.

"Uslu duracak mısın?" diye sordu, sesi alçak ve tehditkar bir tonda, "yoksa seni tamamen zapt etmem mi gerekiyor?"

Cevap veremeden, hangi seçeneğin beni arzuladığım şeye yaklaştıracığına karar veremeden hücre kapısı aniden açıldı. Üç gardiyanım içeri daldı, gördükleri manzara karşısında gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Valen büyük bir adım geriye attı, sanki onu yakmışım gibi elleri göğsümden çekildi. Ani temas kaybı beni öne doğru sendeledi, ama muhafızlar çoktan oradaydı; kollarımı yakalayıp beni saplantımın nesnesinden uzak tutuyorlardı.

“Hayır!” Bu kelime, saf bir hayal kırıklığı çılgılığı gibi boğazımdan koptu. Onu benden alamazlardı, şimdi değil, ihtiyacım olana bu kadar yakinken değil. Onların elinden kurtulup, beni bile şaşırtan bir çaresizlikle kıvranıp direndim.

En yaşlı muhafızın yüzü asıktı ama kötü niyetli değildi, sol kolumu daha sıkı kavradı. "Sakin olun Majesteleri," diye mırıldandı, eski unvanı alışkanlıktan ağzından kaçırarak. "Sakin olun."

Ama damarlarımda yanan ateşin kolay bir yanı yoktu, ilahi deliliğin sahip olduğum tüm medeni dürtüleri benden söküp almasının sakın bir yanı da yoktu. Valen'in dokunuşuna hava kadar ihtiyacım vardı ve onlar bunu benden esirgiyorlardı.

Tüm gücümle kafamı geriye doğru attım. Çarpmanın etkisi anında tatmin ediciydi; kafatası kırıkdağlarla ıslak bir çıtırtıyla buluştu ve bu çıtırtı tüm kafamda titreşimlere neden oldu.

En genç gardiyan—tatlı, genç gardiyanım, yüzünü çoktan yeniden şekillendirmiştim—acı dolu bir çılgılık attı. Burnu ikinci kez kırılırken taze kan taş zemine sıçradı, sağ kolumdaki tutuşu biraz gevşedi ve kendimi kısmen kurtarmayı başardım.

“Kahretsin!” diye küfretti, bir eli harap olmuş yüzüne giderken diğer eli de beni tutmaya çalışıyordu. “Onu kırdı!”

Bir an için, tatlı bir zaferdi. Bir an için, gerçekten onların elinden kurtulabileceğimi, beni durdurmadan önce Valen'e dönebileceğimi düşündüm. Ama ortadaki muhafız çoktan yaralı meslektaşını desteklemek için harekete geçmişti ve en kıdemli muhafızın sol kolumdaki tutuşu demir gibiydi.

Beni Valen'den, tüm varlığımla özlediğim rahatlamadan uzaklaştırıp geri sürüklediler.

“Valen!” diye bağırdım, dudaklarımda hem bir lanet hem de bir dua vardı. Onların elinden kurtulmak için kıvrandım, vahşi ve umutsuz gözlerle yalvarıyordum. “Beni böyle bırakmayın. Lütfen.”

Valen, ulaşamayacağı bir mesafede durmuş, yüzünde eğlence ile daha karanlık, daha açgözlü bir ifade arasında gidip gelen bir bakışla kaosu izliyordu.

"Kralım," dedi yaşlı muhafız Valen'e, "onunla ne yapmamızı istiyorsunuz?"

Valen hemen cevap vermedi. Benim çırpınışılarımı izledi, eli dalgın bir şekilde boynundaki ısıruk yarasına dokunuyordu, gözleri ise bir an bile gözlerimden ayrılmıyordu.

"Kralım mı?" diye tekrar sordu muhafız, ses tonunda belirgin bir belirsizlik vardı.

Valen sonunda, sesi garip bir şekilde uzak bir tonda, "Onu tut," dedi. "Sadece... onu tut."

O an gördüm—ellerindeki hafif titremede, gözlerinin etrafındaki gerginlikte, benden uzak durmak için verdiği mücadelede, kontrolünün zayıflamasında. Teninin rengindeki hafif parıltı. Tanrı artık yüzeye daha yakındı, Vharok Valen'in insan formunun sınırlarına karşı direniyordu.

Valen yaklaştı. Ona doğru uzandım, tüm varlığımla sadece onun sağlayabileceği şeye ulaşmaya çalıştım.

Eli hızla uzandı, parmakları saçlarıma dolandı, başımı geriye çekerek yakamın üstündeki boğazımı açığa çıkardı. Keskin acı içimde sapkın bir zevk dalgası yarattı ve dudaklarımdan bir inilti koptu.

"Beni istiyor musun, Prenses?" Valen'in sesi neredeyse boğuk bir fısıltıdan ibaretti, nefesi açıkta kalan boğazıma sıcak bir şekilde değiyordu. "Benim için sürünür, yalvarır, bir anlık rahatlama için her şeyini bana teslim eder miydin?"

"Evet," diye nefes nefese itiraf ettim, utancın ötesinde, içgüdüsel bir yerden kopmuş bir itiraf. "Lütfen."

"Ne olduğunu görüyor musun?" diye sordu Valen, sesi kulağıma tehlikeli bir mırıltı gibi geldi. "Ne hale geldiğini?" Saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı, omurgamdan aşağıya yeni bir acı-haz kıvılcımı gönderdi.

Umurumda değildi. Nasıl görüldüğüm umurumda değildi. Muhafızlar, onurum ya da beni tüketen o yakıcı ihtiyaçtan başka hiçbir şey umurumda değildi. Yüzümü ona çevirdim, utancın ötesinde, mantığın ötesinde, dudaklarımı onun dudaklarıyla birleştirdim.

Dudaklarımız birleşmeden hemen önce Valen geriye doğru irkildi, gözlerinde zafer ve isteksizlik karışımı bir ifade parladı.

"İyi geceler, kraliçem," diye mırıldandı, sesi boğuk bir kahkahayla karışık. "Umarım rüyalarınıza, sizin benimkine musallat olduğunuz kadar musallat olurum."

Son ve küçümseyici bir hareketle saçımı bıraktı ve geri çekildi. Temasını kesilmesi, üzerime buz gibi su dökülmesi gibiydi ve boğazımdan bir protesto çığlığı yükseldi.

"Bağlarını kesin," diye emretti yaşlı muhafıza. "Sonra onu bırakın. Bu iş sabaha kadar geçer."

Muhafız tereddüt etti. "Efendim, bu durumda—"

Valen, bakışlarını hâlâ yoğun ve karanlık bir ifadeyle üzerimde tutarak, "Kendine zarar vermeyecek," diye sözümü kesti. "Şu anda tek bir şey istiyor ve bunu gerçekleştirmeme ihtiyacı var."

Sözlerinin acımasız gerçekliği içimde yeni bir umutsuzluk dalgası yarattı. Tekrar ona doğru atıldım, ama gardiyanın tutuşu sağladı.

Valen arkasını dönüp gitmek üzereydi; tahrik olduğuna dair belirgin işaretlere rağmen (yakasındaki kan lekeleri hala duruyordu), hareketleri yumuşak ve kontrollüydü.

"Valen!" diye bağırdım arkasından, sesim onun adını söylerken titriyordu. "Beni böyle bırakma! VALEN!"

Kapı eşiğinde durdu, omzunun üzerinden geriye bakarak anlam veremediğim bir gülümsemeyle bana baktı; gülümsemenin bir kısmı acımasız, bir kısmı ise neredeyse pişmanlık gibiydi. "Prensesim, bu sana meydan okumanın aptallıkla ne kadar farklı olduğunu öğretti. Bir dahaki sefere dişlerini etime geçirdiğinde, sonuçlarını unutma."

Koridorda yankılanan kahkahası, normal şartlarda beni çileden çıkaracak bir sestir ama şimdi içimde kıvranan umutsuz ihtiyacı daha da yoğunlaştırıyordu.

"Korkak!" diye bağırdım arkasından uzaklaşırken. Geri dönmeyince tekrar yalvarmaya başladım. "Hayır, Valen, lütfen. Lütfen geri dön kralım. Lütfen!"

Ama geri dönmedi, sözlerimi dikkate almadı. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi, sanki damarlarımda bir zamanlar olduğum her şeyi tüketecek bir ateş yakmamış gibi, gelirken kullandığı aynı ölçülü tempoyla geri çekildi.

"Lanet olsun kızım, kıpırdama," diye homurdandı ortadaki gardiyan, tutuşunu korumak için çabalayarak. "Gitti. Her şey bitti."

Moralim bozuldu, hırıltılı nefesim sessizliği bozuyordu. En yaşlı olanın, hâlâ kanayan burnunu tutan genç arkadaşına homurdanarak bir emir verdiğini neredeyse fark etmedim. Hızlı ve etkili hareketlerle, gardiyan bir

bıçak çıkardı ve bileklerimi bağlayan ipi kesti, sonra yaralı arkadaşını da sürükleyerek kapıya doğru geri çekildi.

Hücre kapısı gürültüyle kapandı, kilit son, lanetleyici bir tık sesiyle döndü. Damarlarımdaki ateşle, çıkış yolu bulamayan umutsuz ihtiyaçla ve dilimde kalan tanrı kanının tadıyla yalnızdım.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

İLAHİ MÜDAHALE ALTINDA

Vücudum, özlediği şeyi alamayacağını, Valen'in gittiğini, rahatlamanın gelmeyeceğini anlamadı.

Kanıyla tutuşturduğu ateş, içimde erimiş bir nehir gibi alev alev yanıyordu; her sinir ucunu yakıp kavuruyor, içime işliyor ve beni boş, acı içinde bırakıyordu. Beni bekleyen en yakınındaki köşeye doğru sendeledim, bacaklarım titriyordu, ta ki soğuk taşın üzerinden kayıp yırtılmış ipek kumaş ve titreyen uzuvlardan oluşan biçimsiz bir yığın halinde yere düşene kadar.

Kendimi çok rahatsız hissettim. Çok rahatsız oldum.

Valen'in adını haykırmaktan boğazım yanıyordu, bileklerim ise bağlanma ve sonrasındaki mücadelelerden dolayı morarmıştı. İçimi kemiren sıcaktan kurtulmak için yanağımı soğuk taş duvara bastırdım. Fayda etmedi. Hiçbir şey fayda etmedi. Valen'in dişleri derimi deldiğinde beni saran açlık devam ediyordu, doldurulmayı talep eden kemirici bir boşluk.

Dizlerimi göğsüme çekip, kollarımı sıkıca dizlerimin etrafına sararak, içimde raging eden fırtınayı fiziksel olarak kontrol altına alabileceğim gibi kendi içime kapandım. Elbisem terden sıırıslam olmuş tenime yapışmış, kumaşın hassaslaşmış sinirlerime her dokunuşu içimde istenmeyen yeni uyarılma dalgaları yaratıyordu. Yanıyordum, düşünceyi aşan, son derece ilkel bir ihtiyaç tarafından içten içe tüketiliyordum.

“Dur,” diye fısıldadım kendi bedenime, kelime karanlığa bir taş gibi düştü. “Lütfen, dur.”

Ama delilik dinlemedi. Yalvarışlarımı, utancımı, yaptıklarımın ve Valen ile gardiyanların önünde nasıl davrandığımın hızla geri gelen farkındalığını umursamadı.

Boğazımdan bir ses çıktı—tam bir çığlık değildi, tam bir hıçkırma da değildi, hapishanemin taş duvarlarında yankılanan vahşi ve öfkeli bir sestti. Öne doğru eğildim, alnımı soğuk zemine bastırdım, ellerimle taşı tırmalayarak sanki buradan çıkıp ona ulaşabilirmişim gibi yolumu kazmaya çalıştım.

Açlık dinmiyordu. Aksine, daha da kötüleşiyordu. İçimi kemiren, kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi, beni içten içe tüketen bir boşluğa dönüşüyordu. Bacaklarım bu şiddetten titriyordu, içim bir çıkış yolu, bir çözüm bulamadan acıyordu.

Valen'in kanı çenemde kuruyup dökülüyordu, ama tadı ağzımda, dilimde kalmıştı; aramızda yaşananların, uyananların ve yerine getirilmeyenlerin ısrarlı bir hatırlatıcısıydı.

Ondan nefret etmek istiyordum. Ondan nefret etmeye ihtiyacım vardı. Beni anlamadığım dürtüler tarafından yönetilen, titreyen, muhtaç bir yaratığa dönüştürmüştü. Her şeyimi almıştı benden; ailemi, özgürlüğümü, haysiyetimi ve şimdi de, görünüşe göre, benlik duygumu.

Ancak bu düşünceler zihnimde oluşurken bile, ona duyduğum özlem hiç geçmiyordu. Dişlerinin tenimde, elinin boğazımda, bedeninin benimkine yaslanmış halinin hatırası içimde yeni bir sıcaklık dalgası yaratıyordu ve bunu inkar edecek gücü bulamıyordum.

Arzuyu daha önce tanıdığımı sanıyordum. İhtiyacı, isteği, özlemi anladığımı sanıyordum. Ama bu... bu tamamen başka bir şeydi. Bu tüketim, sahiplenme, delilikti. Sinirlerimde bir yangın gibi yanıyor, bacaklarımın arasında erimiş bir sıvı gibi birikiyor, kalbimin her atışıyla damarlarımda zonluyordu. Boynumdaki ısıruk, Valen'in gidişiyle kopmamış bir bağlantı, bu korkunç açlığın akmaya devam ettiği bir kanal gibi, bir damga gibiydi.

Peki, Valen'in gerçek intikamı bu muydu? Geçtiğimiz ay boyunca bana yaşattığı fiziksel acı veya hücre hapsi değil, beni tamamen ihtiyaç sahibi bir varlığa indirgemesi, onur ve kontrolün her zerresini elimden alması, beni karanlıkta, doyurulamayan bir açlıkla yalnız başına kıvranmaya bırakması mıydı?

İçimde son derece şiddetli bir arzu dalgası yükseldi, parmaklarım bacaklarımın arasında gezinirken dudaklarımdan kırık bir çığlık koptu. Ama tam zirveye ulaştığım anda her şey uyuşmuş gibiydi, içimde hâlâ zonklayan

umutsuzluğa rağmen kendi kendime rahatlamamı sağlayamıyordum. Acaba kastettiği bu muydu? Bana rahatlama getirmesi için ona mı ihtiyacım vardı?

Çılgılık atarak yumruğumu taş zemine vurdum, koluma yayılan keskin acıyı memnuniyetle karşıladım, bacaklarımın arasındaki dayanılmaz ağrıyı bastırabilecek herhangi bir hisse ihtiyacım vardı.

İşe yaramadı. Hiçbir şey işe yaramadı.

Damarlarımda akan kanın sesi engellenmezse ve Valen bana ihtiyacım olanı vermezse, rahatlamamı sağlamanın başka bir yolunu bulurum.

"Ölüm."

Bu, neredeyse duyulmayan, kırık ve umutsuz bir fısıltıydı; kendi büzülmüş bedenimin sınırlarının ötesine bile ulaşamayacak kadar kısık bir sestti. Ama elimde kalan tek şey buydu: Valen olmayan biriyle, herhangi biriyle olan bu kırılğan bağlantı.

Alnımı yere dayadım, gözlerimi kapattım; sadece adını düşünmek bile vücudumu bir başka sıcaklık dalgasına boğdu.

"Harbinger," diye fısıldadım tekrar, bu sefer daha yüksek sesle, isim bir yalvarış gibi çıkıyordu. "Lütfen."

Ne istediğimi bilmiyordum. Utancıma ortak olmak mı? Bu azaptan kurtulmak mı? Unutulmanın merhameti mi? Fark etmezdi. İçimden beni tüketen ateşle yalnız kalmamaya duyduğum umutsuz ihtiyaçtan başka hiçbir şey önemli değildi.

"Ölüm," diye bir kez daha seslendim, tek hecede sesim çatladı. "Lütfen... bana yardım et."

"Demek sonunda beni çağırıyor." Ölümün sesi karanlığın içinden yankılandı; kısıtlanmış, hayal kırıklığına uğramış ve son derece samimiydi. Sanki her yerden aynı anda geliyordu—arkamdaki duvardan, hücremin gölgelerinden, kendi kızgın zihnimin içinden. "Onun için ne güzel sesler çıkardın. Özellikle yalvarışlarını çok beğendim. Çok ham. Çok çaresiz. Neredeyse aşağılayıcılığıyla eğlenceli."

Sesindeki samimiyete karşı içimden bir inilti geçirdim ve alnımı taş a daha sertçe bastırdım. Tanrım, sesi hep böyle miydi? Sesi o kadar derin, o kadar şehvetliydi ki, içindeki öfkeye rağmen bile. Elimi bacaklarımın arasına uzatmamak için avuç içimi sıkmak zorunda kaldım.

"Şimdi, şimdi, küçük ceylan. Çekinme. Beni çağırdın, hatırlıyor musun? Üç kez. Hem de oldukça ısrarcıydın." Mırıldandı, sesi tam da rahatlamaya ihtiyacım olan yere ulaştı. "Bir şey mi istiyordun?"

Sözlerine bedenim tepki verdi, içimde yeni bir sıcaklık dalgası yayıldı ve karnımın alt kısmına yerleşti. Acıyı dindirmek için bacaklarımı birbirine bastırarak inlememi bastırdım, nafile bir çabaydı bu.

"Hayır mı?" diye sordu Ölüm, ses tonunda sahte bir endişe vardı. "Yazık. Bunu benden yalvararak isteyeceğinizi umuyordum."

Gözlerimi yumruklarım ile kapattım, sanki aç bir canavar gibi aklımı kemiren bu arzuyu fiziksel olarak engelleyebilmişim gibi. Onun sesi—Ölümün sesi—savunmamı paramparça etti, her hecesi bıçak kadar keskin, günah kadar tatlıydı. Ses tonu için, kendi derimde diri diri yanarken kelimelerinden zehir gibi damlayan eğlence için ona vurmak istedim.

Ama yapamazdım. Eğer o bana en ufak bir rahatlama şansı bile sunabilecekse, asla yapamazdım.

"Bunu durdur," diye fısıldadım, kelimeler kırık ve ham bir şekilde çıkıyordu. Gururum, terden sıırılsıklam olmuş tenime yapışmış ipek elbise kadar paramparça olmuştu etrafımda. "Lütfen, habercim. Bunu durdur."

Yalvarışımın ardından gelen sessizlik uzadı. Aramızdaki taşın ardında bile dikkatini bana odakladığını, yoğunlaştığını hissedebiliyordum. Sonunda konuştuğunda sesi değişmişti; hâlâ alaycıydı evet, ama alttan alta gergin, daha aç bir şey vardı.

"Peki," diye sordu Ölüm, "bunu nasıl durdurmamı istersin, küçük ceylan?" Bu soru boğazımı düğümledi. "Ben de senin gibi bu hücrede zincirliyorum. Sana dokunamam."

Bir öncekinden daha yoğun bir sıcaklık dalgası daha içimi kapladı. Omurgam istemsizce büküldü, yutkunmadan önce boğazımdan boğuk bir çığlık çıktı. Ses karanlıkta yankılandı, ham, hayvansı ve son derece utanç vericiydi.

"Nasıl olduğu umurumda değil," diye nefes nefese kaldım, tırnaklarım avuç içlerime hilal şekilleri çiziyordu. "Sadece... herhangi bir şey. Benimle konuşun. Dikkatimi dağıtın. Bu acıdan beni kurtarın. Umurumda değil."

Taşın arasından alçak, hayal kırıklığı dolu bir ses yankılandı. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz?" Kısıtlamayla dolu bir sessizlik. "İlahi bir şey dudaklarından döküldüğünde ölümlülerin başına gelen delilik konusunda sizi uyarmıştım. Ve Vharok'un kanı mı? Doğrudan damardan mı içti?" diye homurdandı.

Valen'in, yani Vharok'un adının geçmesi, içimde bir başka umutsuz ihtiyaç dalgası yarattı. Dudaklarımı deriyi delecek kadar sert ısırdım,

bacaklarımın arasındaki o büyük, yakıcı acıya değil, o küçük acıya odaklanmaya çalıştım.

“Yapma,” diye tısladım. “Adını anma. Yapma—” Sesim, o kadar yoğun bir ihtiyaç dalgasıyla titredi ki, nefesim kesik kesik geliyordu. “Eğer gerçekten iddia ettiğin kişiysen, eğer gerçekten bir tanrıysan, bu işkenceyi kolayca sona erdirebilirsin. Bana yardım edebilirsin.”

“Eğer gerçekten iddia ettiğim kişi isem?” diye tekrarladı, sesi tehlikeli bir şekilde yumuşayarak. “Hâlâ benden şüphe mi duyuyorsunuz? İlahi doğamı mı sorguluyorsunuz?”

Ani, keskin ve yoğun bir öfke dalgası içimi kapladı. Avucumu taş duvara sertçe vurdum; darbenin acısı, daha derin ve ısrarcı olan acıyı dindirmeye yetmedi.

“Öyleyse kanıtla!” diye hırladım, sesimin nasıl çıktığına aldırmadan, amansız, delilik veren ihtiyaçtan başka hiçbir şeyi umursamadan. “Eğer bir tanrıysan, o zaman tanrısal bir şey yap ve bu işkenceye son ver. Yoksa o zincirler seni tamamen işe yaramaz mı kıldı?”

Hücremdeki sıcaklık bir anda on derece düşmüş gibiydi. Hava yoğunlaştı, kulak zarlarıma baskı o kadar arttı ki acımaya başladılar. Ölüm tekrar konuştuğunda, sesi artık sadece bir ses değildi; dağların altında yerin kaymasının uğultusu, kalp atışları arasındaki sessizlik, her şeyin sonunda bekleyen boşluktu.

“Dilediklerine çok dikkat et, Mireille.” Onun ağzından adım yasak bir şey, bir büyü, bir lanet gibiydi. “Ödemeye hazır olmadığın bedeller var.”

Ürperdim; içimdeki uzak, mantıklı bir parça onun sözlerindeki tehlikeyi fark etti. Ama o parça, tüm varlığım haline gelen umutsuzluk denizinde boğuluyordu.

“Zincirler olsun ya da olmasın, bana yardım etmek için hiçbir şey yapabileceğinize inanmıyorum,” dedim, sözlerim safra kadar acıydı. “Yapabilseydiniz, çoktan yapmış olurdunuz. Bunun yerine, oturup acılarımın alay ediyorsunuz.”

Zincirler taşa çarparak şıkırdadı, suçlamamın ardından gelen sessizlikte bu ses kulakları sağır ediciydi. Bir an için hiç cevap vermeyeceğini düşündüm. Sonra, duvarın ötesinden bir ses geldi—o kadar alçak, o kadar ilkel bir hırıltı ki, zindanın temellerini titreştiriyor gibiydi.

“Sana neler yapmayı çok istediğimi tahmin bile edemezsin.”

Sözler, yılanlar gibi bilincime sızdı, düşüncelerimi sardı, aklımın kalan kısmına zehirli dişlerini sapladı. Sesi yine değişmişti, o kadar derin bir tona

inmişti ki, kulaklarımı tamamen atlayıp doğrudan kemiklerimde yankılanıyor gibiydi.

“Senin de dediğin gibi, ‘bunu nasıl durdururdum?’” Her kelime, sanki bana tehlikeli, kutsal bir şeyin bir parçasını gösteriyormuş gibi, dikkatli ve ölçülü bir hassasiyetle çıktı. “Eğer bu zincirler kırılırsa, aramızdaki bu duvar toz olursa... sana ilahi müdahalenin gerçek anlamını gösterirdim.”

Alnımı taşa daha sert bastırdım, sanki bir şekilde eriyip geçebilirmişim gibi, sanki yeterli basınç beni öteki taraftaki varlığa yaklaştırabilirmiş gibi. "Söyle bana," diye fısıldadım, kelimeler neredeyse duyulmuyordu. "Söyle bana ne yapardın?"

Bir an duraksama. Ciğerlerimdeki hava adeta kristalleşti, onun cevabını beklerken zaman durdu. Cevabı geldiğinde, sesi biraz kontrolünü geri kazanmıştı, ancak tehlikeli tınısı hala duruyordu.

“Vharok’un yozlaşmasını damarlarınızdan alıp yerine kendi yozlaşmamı koyardım.” Bu itiraf, kadim bir denizin derinliklerinden çıkarılan bir sır gibi ortaya çıktı. “Onun dokunuşunu hafızanızdan silerdim, ta ki teninizdeki ellerimden başka hiçbir şey hatırlamayana kadar. Onun adını unuttururdum, küçük ceylan. Benim adım haykırtırdım.”

Sözleri üzerine içimde taze bir sıcaklık dalgası yükseldi, ama bu sefer farklıydı; sadece Valen’in kanı damarlarımda yankılanmıyordu, yepyeni bir şeydi. Ölüm’ün sesine, vaatlerine, her kelimesini renklendiren karanlık açlığa karşılık veren bir şeydi.

"Yap şunu," diye fısıldadım, gururumun son kırıntılarını da bir kenara bırakarak. "Lütfen, habercim, artık dayanamıyorum."

Taşın içinden, öfke değil, kararlılık dolu bir inilti fısıldadı.

"Ruhlar umurumuzda değil."

İçimde bir zafer duygusu belirdi. Teslim oluyordu.

“Ama şunu bilin,” diye devam etti, “eğer size yardım edersem, geri dönüş yok. Burada başlayan şey geri alınamaz.”

Buna neredeyse gülecektim. Sanki bana yapılanlardan geri dönüş varmış gibi, sanki zaten tanınmayacak kadar değişime uğramamışım gibi. "Anlıyorum."

“Hayır,” dedi sesi birden keskinleşerek. “Yapamazsın. Ama yapacaksın.” Bir duraklama daha, bu sefer kadim bir kısıtlamanın yankısıyla doluydu. “Ben senin acını dindirirken, onu düşünemezsin, ona özlem duyamazsın.”

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu; beklenti, korku ve umutsuz ihtiyaç birbirine karışmış, birbirinden ayıramaz hale gelmişti. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Eğer bu deliliğin durmasını istiyorsan," diye mırıldandı Ölüm, "daha güçlü bir delilik tarafından tüketilmesi gerekir." Zincirlerin hışırtısı, bizi ayıran duvara doğru yaklaşan bir bedenin ince hareketi. "Parmaklarını ağzına götür. Kan akana kadar ısır."

Hiç tereddüt etmedim. En ufak bir düşünce veya sonuç beklemeden, işaret parmağımı dudaklarıma götürdüm ve sertçe ısırdım. Kendi kanımın bakırımsı tadı ağzımı doldurdu, garip bir şekilde tanıdıklığıyla rahatlatıcıydı. İhtiyaç denizinin ortasında küçük bir acı noktası.

Ölüm, sesi tenime doğrudan dokunuyormuş gibi gelen ipeksi bir fısıltıya dönüşerek, "Şimdi," diye devam etti, "onu bana ver."

Elimi parmaklıkların arasından uzattım, olabildiğince hücre sine yaklaştırdım. O kadar uzandım ki, artık parmağımın ucundaki kan damlacıklarını, karanlıktaki minik kızıl kurbanımı göremiyordum.

Bir an hiçbir şey olmadı. Sonra hissettim—teninin tenime değmesi, zar zor hissedildi ve sonra kayboldu. Parmağı, diye düşündüm, tenimin üzerinde kayarak döktüğüm kanı topluyordu.

Hücre sinen bir ses geldi; öyle derin bir inilti ki, tüylerim diken diken oldu. Yasak, tehlikeli, enfes bir şeyi tadan bir varlığın sesiydi bu.

"Senin zevkin," diye mırıldandı, sesi tanımlayamadığım bir şeyle doluydu. "Kader beni lanetlesin."

"Sorun yok mu?" diye sordum, birdenbire emin olamadan, birdenbire korkmuş bir halde; bu korkunun Valen'in yozlaşmasıyla hiçbir ilgisi yoktu, tamamen Ölüm'ün sesinin değişme şekliyle ilgiliydi.

İnanmazlıkla dolu, kısık bir kahkaha. "Ah, küçük ceylan yavrusu. Gerçekten hiçbir fikrin yok."

Ne demek istediğini sormadan önce, parmağı belirdi ve benimkine bastırdı. "Al," dedi ve gölgelerin arasından bile parmağının ucunda karanlık ve parlak bir şeyin parıltısını görebiliyordum. Kanı, karanlıkta sıvı yıldız ışığı gibi parlıyordu. "Al bunu."

Onu görünce boğazım kurudu. Valen'in kanı beni çağırmışsa, Ölüm'ün kanı öyle kadim, öyle mükemmel bir melodi söylüyordu ki, ruhumun derinliklerinde gömülü bir şeyle yankılanıyor gibiydi.

Ani bir hareketle öne doğru sıçradım, demir parmaklıklar yanağıma soğuk bir şekilde değdi, çaresizce bileğini kavradım ve kanayan parmağını

ağızıma çektim. Yarım nefes, yarım inilti gibi bir ses çıktı ağızımdan, tadı dilimde patladı, kadim, tatlı ve bir yıldızın kalbi gibi yakıcıydı.

Hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı. Valen'in kanı ateş, metal ve fetihken, Ölüm'ün kanı ise engin, kadim ve inanılmaz derecede karmaşık olan evrenin kendisiydi. Bal ve şimşek, unutulmuş yıldızlar ve vaat edilen yok oluşun tadı vardı. Boğulduktan sonra alınan ilk nefes gibi, tatlı bir yıkım biçiminde sunulan kurtuluş gibiydi.

Daha fazla o altın rengi özü almak için canla başla emdim, dilim parmağının etrafında dönerek her değerli damlayı topladı. Aramızdaki taş duvar yanağımlı tahriş etti, parmaklıklar yüzümü morarttı ama umurumda değildi. Önemli olan onun daha fazlasını içime almak, onun ilahi gücünün Valen'in geride bıraktığı yozlaşmayı silip süpürmesi idi.

Hücrelerinden daha önce ondan duymadığım bir ses geldi; yeryüzünün temellerinden kaynaklanıyormuş gibi görünen, son derece ilkel bir hırıltı. Ses, taşın içinden, kemiklerimden titreşerek içime işledi ve bacaklarımı sıkımda neden olan bir ağırlık yarattı.

"Mireille," diye nefes nefese söyledi, ismim kaba ve kırık bir şekilde çıktı.

Parmaklarını, duvardaki garip aç ve parmaklıkların izin verdiği ölçüde, ağızımın içine daha da derine bastırdı. Bu harekette nazik, dikkatli veya ölçülü hiçbir şey yoktu. Bu, kendi zevki içindi; ağızımı, benim onun kanını kullandığım gibi kullanıyordu; ikimiz de birbirimizin sunduklarını eşit bir çaresizlikle alıyorduk.

Daha sertçe emerek karşılık verdim, uzun parmağını açgözlü bir kararlılıkla içime çektim. Dişlerim eklemine süründü ve keskin bir nefes alışını duydum. Onu etkileyebileceğim, sadece ağızımla bir tanrıyı nefessiz bırakabileceğim düşüncesi, içimde yeni bir sıcaklık dalgası yarattı.

Bir an için—kutsanmış, altın bir an için—Valen'in deliliğinin azalmaya başladığını hissettim. Damarlarımdaki ateş soğudu, umutsuz ihtiyaç oksijensiz kalmış bir mum alevi gibi söndü. Tekrar nefes alabiliyordum, beni yalvarmaya, sürünmeye, sahip olduğum her türlü onur kırıntısını terk etmeye iten o yakıcı açlığın ötesini düşünebiliyordum.

Rahatlamadan neredeyse ağlayacaktım. Neredeyse ona teşekkür edecektim, neredeyse bu berrak anın tadını çıkarmak için geri çekilecektim.

Ama sonra geri döndü—yavaşça değil, kademeli olarak değil, anlık berraklığımı boğan bir duygu dalgasıyla. Delilik, düşünceyi, mantığı,

kısıtlamayı yok ederek, iki katına çıkmış bir güçle içime geri döndü. Ama bu farklıydı. Bu Valen'in deliliği değildi, damarlarıma ektiği ihtiyaç değildi.

Bu yeni bir şeydi. Bu, Ölüm'ün hediyesi, Ölüm'ün lanetiydi.

Eğer Valen'in kanı bende arzu uyandırdıysa, Ölüm'ün kanı bana tapınma duygusu verdi. Eğer Valen'in özü açlık yarattıysa, Ölüm'ün özü bağıllık yarattı. Şimdi içimde dolaşan ihtiyaç daha derin, daha temeldi; sadece fiziksel bir kurtuluş özlemi değil, ruhuma dokunan, ait olma, tamamlanma, aradığımı bilmediğim eksik parçayı bulma isteğini fısıldayan bir şeydi.

Onu istiyordum—sadece dokunuşunu değil, sadece bedenini değil, her şeyini. Göğsünün içine girip ilahi kalbinin yanına yerleşmek istiyordum. Özünde boğulmak, benden hiçbir şey kalmayana, sadece onun iradesinin, arzusunun, varlığının bir uzantısı olana kadar istiyordum.

Ve Tanrım bana yardım et, onun da beni istemesini istedim. Bir evcil hayvan olarak değil, bir oyalama aracı olarak değil, hapis hayatının sonsuz monotonluğunu geçirmek için anlık bir eğlence olarak değil. Onun da bana ihtiyacı olmasını, benim ona duyduğum özlemi duymasını, dilinde tenimin tadı olmadan varoluşu hayal edememesini istedim.

İliklerime kadar işlemiş bir kesinlikle biliyordum ki, eğer özgürleşmeyi—sadece fiziksel özgürleşmeyi değil, aynı zamanda sahiplenilmenin, istenmenin, onun olmanın daha derin özgürleşmesini—elde edemezsem, bir daha asla bir araya getirilemeyecek kadar küçük parçalara ayrılacaktım.

“Lütfen,” diye yalvardım parmağının arasından, kelimeler anlaşılmaz ve çaresiz bir şekilde çıktı. “Lütfen, ihtiyacım var—”

Ani ve kararlı bir hareketle parmağını geri çekti, beni kayıp karşısında nefessiz bıraktı. Ağzımdan bir ses çıktı—öyle acınası, öyle muhtaç bir protesto iniltisi ki, eğer utanacak kadar öz farkındalığım olsaydı, yerin dibine girerdim.

Tanımadığım bir dilde, küfüre benzeyen kelimelerle dolu bir şeyler söyledi. Yabancı heceler kemiklerimde yankılanıyor, içten içe beni tüketen ihtiyaç senfonisine bir katman daha ekliyordu.

Ona doğru uzandım, iki elimi de parmaklıkların arasından uzattım, umutsuzca parmaklarım dokunmama izin vereceği herhangi bir yerini arıyordu. "Durma," diye yalvardım, sesim kelimelerde titriyordu. "Lütfen, daha fazlasına ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

“Yapamam—” Yumrukların demir parmaklıklara çarpma sesi zindanlarda yankılandı, Ölüm hayal kırıklığıyla homurdandı. “Size

ihtiyacınız olanı veremem.” Sesi boğuktu, fiziksel acıdan kaynaklanıyormuş gibi geliyordu. “Böyle değil. Bu parmaklıkların arasından değil.”

Kendimi aramızdaki duvara yasladım, bedenim sert taşın arasından onun sıcaklığını arıyordu.

“Öyleyse ne yapmam gerektiğini söyle,” diye nefes nefese kaldım, kendimi olabildiğince parmaklıklara yaslayarak, karanlıkta hiçbir şey göremiyor olsam da yüzümü hücreesine çevirdim. “Bunu nasıl hafifleteceğimi söyle. Düşünemiyorum, nefes alamıyorum, yapamıyorum —”

“Kendine dokun.”

Bu emir, gevezeliğimi bir bıçak gibi kesti, basit ve kesin. Sözler karşısında tüm vücudum kasıldı, bacaklarımın arasında öyle ani ve yoğun bir sıcaklık birikti ki neredeyse hıçkırığa hıçkırığa ağlayacaktım.

“Ama denedim,” diye fısıldadım, önceki girişimimde hissettiğim uyuşukluğu hatırlayarak. “İşe yaramadı. Yapamadım—”

“Yapamazdın çünkü hâlâ onundun,” diye araya girdi Ölüm, sesi öfke ve arzu arasında bir şeyle boğuşuyordu. “Ama şimdi beni tattın. Şimdi benimsin.” Sesindeki sahiplenici kesinlik, içimde erimiş bir ihtiyaç dalgası daha yarattı. “Kendine dokun, küçük ceylan. Bana ait olanı duymama izin ver.”

Hiç tereddüt etmedim. Ellerim, terden sıırılsıklam olmuş tenime yapışmış yırtık ipeğe uzandı, parmaklarım dantel ve kancaların kalıntılarıyla uğraştı. Elbiseyi tek bir akıcı hareketle başımın üzerinden kaldırdım ve siyah kumaş yığını halinde bir kenara attım. Soğuk hava çıplak tenimi öptü, omuzlarımda, göğüslerimde, karnımda tüylerim diken diken oldu—ama üşümüyordum. Yanıyordum, içten dışa doğru eriyordum, az önce beni işkence eden kızıl sıcaklığın yerini altın rengi bir ateş almıştı.

Geriye sadece Valen'in tasması kalmıştı, boğazıma değen deri sıcaklığı, bu çılgınlığı başlatan tanrının bir hatırlatıcısıydı. Ama o bile artık uzak, taş duvarın ötesinden gelen sese, bedenimden daha derin bir şeyi ele geçiren varlığa kıyasla önemsiz görünüyordu.

Hücrelerimizin birleştiği köşenin yanında, parmaklıkların izin verdiği kadar ona yakın bir şekilde diz çökmüş halde, ellerim titreyerek vücudumda aşağı doğru kaydı; bir avucum göğsümü kavrarken diğeri kalçamın kıvrımından aşağıya, bacaklarımın arasına doğru ilerledi. Parmaklarım şişmiş, acıyan etime değdiği anda nefesim kesildi. Bu sefer uyuşukluktan değil, ezici bir hissten dolayı. Sanki Ölümün kanı her sinir ucunu

uyandırmış, onları dokunmaya, basınca, en ufak sürtünmeye karşı aşırı duyarlı hale getirmişti.

Ölümün sesi taşın içinden yankılandı, onaylayıcı ve daha karanlık bir tonda, "İşte bu," dedi. "Bana ne hissettiğini söyle."

Titreyen parmaklarımla klitorisimi okşadım, zevk şimşek gibi içimden geçerken sırtım soğuk taş duvardan geriye doğru kavislendi. "Hissettiğim..." Kelimeler daha sert bastırdıkça bir inlemeye dönüştü, his neredeyse dayanılmazdı. "Her şeyi hissediyorum. Çok fazla, anlatamam..."

"Yapabilirsin," diye emretti, sesi çeliğe sarılmış kadife gibiydi. "Yapacaksın. Benim için."

Sözlerindeki sahiplenici kesinlik uyluklarımın kasılmasına, bedenimin onun iddiasına umutsuz bir açlıkla karşılık vermesine neden oldu. Bir parmağımı içime soktum, sonunda dolmanın verdiği rahatlamayla, sadece kendi dokunuşumla bile olsa, haykırdım. Ama bu yeterli değildi—asla yeterli olmayacaktı—çünkü asıl özlediğim oydu.

"Daha fazlasını," diye emretti Ölüm ve sesindeki gerginliği, düzensizleşen nefes alışverişini duyabiliyordum. "Parçalanıp dağıldığını duymak istiyorum. Kendine, benim sana dokunacağım gibi dokun."

"Nasıl?" diye nefes nefese sordum, parmaklarım donakalmış bir halde alnımı demir parmaklıklara bastırdım. "Bana nasıl dokunurdunuz? Eğer bu engeller aramızda olmasaydı, bana ulaşabilseydiniz... Lütfen, bilmem gerekiyor."

Taşın arasından alçak, takdir dolu bir inilti yankılandı. "İhtiyacın olan bu mu küçük ceylan? Sana nasıl tapınacağımı duymak mı?"

"Evet," diye fısıldadım, çaresizlik beni utanmaz kılmıştı. "Lütfen."

Ölümün nefesi derinleşti ve varlığının bizi ayıran duvara daha da yaklaştığını neredeyse hissedebiliyordum. Tekrar konuştuğunda, sesi o kadar alçak bir tona inmişti ki, kulaklarımı tamamen atlayıp doğrudan zihnime titreşim gibi işledi.

"Şimdi sana ulaşabilseydim," diye başladı, her kelimesi ölçülü ve bilinçliydi, "önce ellerimi saçlarına koyar, başını geriye doğru eğerek o narin boğazını açığa çıkarırdım." Zincirlerin şıkırtısıyla dolu bir duraklama. "Onun tasmağını koparırdım. Ait olduğu karanlığa atardım. Yerine dişlerimin izini bırakırdım."

Bu görüntü karşısında, şefkat ve şiddet arasındaki zıtlık karşısında ürperdim; parmaklarım, sesinin ritmine uymak için daha yavaş bir şekilde daireler çizmeye devam etti. "Peki sonra?"

"Seni tadardım," diye devam etti, sesi sertleşerek. "Sadece dudaklarını değil, onları da iyice sahiplenirdim. Çene altındaki nabız noktasından başlayarak teninin her santimini tadardım. Benim için nasıl daha hızlı attığını hissederdim."

Boşta kalan elim istemsizce onun tarif ettiği noktaya dokundu, dudaklarının oraya değdiğini hayal ettim.

"Seni tatlı bir sunu gibi önüme sererdim. Ve zamanımı, gerekirse saatlerce, günlerce, teninin her santimini keşfederek, vücudunun yapısını öğrenerek, gözüm kapalı yolunu bulana kadar incelerdim."

Güçlü parmak uçlarının vücudumun her açıkta kalan bölgesini okşadığını hayal edince nefesim kesildi.

"İnsanı hayrete düşüren her yeri, insanı titreten her noktayı keşfederdim."

Sözleri beni sarıp sarmalarken parmaklarım klitorisimi daha hızlı okşuyordu, bedenim sanki kendi dokunuşum değil de onun dokunuşuymuş gibi tepki veriyordu.

"Ve uyluklarına ulaştığımda," dedi, "acele etmeyecektim. Hayır, seni kışkırtacaktım, dizinin iç kısmından öperek, o kadar yavaş yukarı çıkacaktım ki, bana en çok ihtiyaç duyduğun yere ulaşmadan önce yalvaracaktın."

Bunu hayal ederken inledim; ağzının iç bacağımda olması, dişlerinin hassas cildime sürtünmesi...

"Ve artık dayanamayacak hale geldiğinde, ıslak, çaresiz ve yalvarır haldeyken," diye homurdandı Ölüm, "ancak o zaman seni hakkıyla tadabilirim. O güzel dizlerini sonuna kadar açarım, ta ki her bir parıldayan santimini görene kadar. İçine öyle derinden yalarım ki, beni lanet olası ruhunda hissedersin."

Sırtım gerildi, parmaklarım bacaklarımın arasında daha hızlı hareket ediyordu. "Lütfen," diye fısıldadım, ne için yalvardığımı bile bilmiyordum.

"Seni yiyip bitirirdim, küçük ceylan," dedi, sesi her kelimedede daha da kalınlaşıyordu. "Adımı haykırmaktan sesin kısılana kadar dilimde tekrar tekrar orgazm olmanı sağlardım. Bana durmam için yalvarana kadar o tatlı küçük klitorisini emerdim. Bacakların başımın etrafında titreyene kadar. Artık daha fazla zevk alamayacağını düşünene kadar."

Onun iğrenç sözleri karşısında bedenim irkildi, boğazımdan boğuk bir inilti çıktı. Hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı; arzuyla dolu, ham ve filtrelenmemiş bir şekilde.

“Elbette, yanıldığını kanıtlayacağım,” diye devam etti ve ses tonunda şeytani bir sırıtış sezdim. “Parmaklarımı içine sokup, ne kadar ateşli, ne kadar ıslak olduğunu hissedeceğim. Seni yıldızları görmeye iten o derin noktayı bulup, sen hıçkırma hıçkırma ağlayana kadar okşayacağım.”

Boğazımdan tiz bir inilti çıktı, parmaklarım daha hızlı hareket ediyor, kaygan zeminde kayıyordu; onun ellerini üzerimde, içimde hayal ediyordum. Bir parmak daha ekledim, kendimi gererek, onun tarif ettiği şeyin bir kısmını bile hissetmek için çaresizce çabaladım.

"Bana katıl," diye yalvardım, sesim umutsuz parçalara ayrılıyordu. "Lütfen, habercim. Bu çılgınlıkta yalnız olmadığımı bilmeye ihtiyacım var."

Sessizlik bir anlığına, sonra iki anlığına uzadı, ardından sesi geri döndü; öncekinden daha derin bir tonda.

"Bana katılmamı mı istiyorsun? Sen o tatlı amcığımı okşarken ben de kendimi okşayayım mı?"

“Evet,” diye nefes nefese kaldım, alnımı soğuk demir parmaklıklara daha da sertçe bastırarak. “Lütfen. Seni duymam gerekiyor. Bunun seni de etkilediğini bilmem gerekiyor.”

Aramızdaki taştan alçak, homurdanan bir inilti yankılandı, ardından pozisyonunu ayarlarken zincirlerin kaymasının, halkaların yer değiştirmesinin belirgin sesi geldi.

“Öyleyse senin için,” diye fısıldadı Ölüm, sesi derin ve boğuktu. “Çünkü çıkardığın sesler beni deliliğe sürüklüyor. Çünkü senin benim için kendini tatmin etmeni dinlemek, yüzyıllardır çektiğim en tatlı işkence.”

Zincirler bu sefer daha bilinçli bir şekilde tekrar şıkırdadı ve kumaşın hışırtısını, taşa karşı ağırlığın hafifçe kaymasını duydum. Nefesim kesildi, bu duvarın ötesinde, bu tanrının benden ricam üzerine kendi kendine dokunduğunu bilmenin verdiği bir gülümseme yüzüme yayıldı.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldım, zevk arttıkça sırtım gerildi. "Benimle konuş. Ne düşündüğünü söyle."

Duvar boyunca yankılanan kısık bir inilti duyuldu ve tekrar konuştuğunda sesi arzuyla doluydu.

"Altımda nasıl görüneceğini düşünüyorum. İçine ilk girdiğimde gümüş rengi gözlerinin nasıl açılacağını. Penisimi ne kadar sıkı saracağını."

Nefesim kesildi, parmaklarım daha derine bastırarak, bulacağına söz verdiği noktayı aramaya başladı.

"Bunu ister misin?" diye sordu Ölüm, sesi boğuktu. "Seni doldurmamı, germemi, kendi adını unutturmamı ister misin?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım, zevk tüm vücudumu sararken başım geriye düştü. "Tanrım, evet."

"Seni tam şu duvara yaslayıp alırdım," diye homurdandı. "Seni kaldırır, bacaklarını belime dolar ve boğazında hissedeceğin kadar derine girerdim."

Parmaklarım içimde kıvrıldı, avuç içim klitorisime bastırırken, ulaşamayacağım kadar uzakta duran boşalmayı kovalıyordum. Söylediği her kelime içimdeki gerilimi daha da artırıyor, yükseltiyordu.

"Bu taşlar sırtının şeklini hatırlayana kadar seni becerirdim," diye devam etti, sesi alçalıp kabalaştı. "Yukarıdaki gardiyanlar zevk çığlıklarını duyana kadar. İçinde yaktığım ateşle damarlarındaki her damla kanı yanıp kül olana kadar."

Çizdiği imge—tamamen, tamamen sahiplenilme duygusu—beni uçurumun kenarına doğru sürükledi. Parmaklarım bacaklarımın arasında çaresizce doruk noktasına ulaşan Ölüm'ün sözlerinin yarattığı rahatlamayı kovalıyordu.

Ölüm, sahiplenme duygusuyla boğuk bir sesle, "Seni kendime ait kılacağım," diye hırladı. "Tamamen, bütünüyle benim olacaksın. İzlerimi taşıyacak, kokumu alacak, her morlukta, her ısırıkta, ağzımın seni ele geçirdiği her yerde tapınmamın kanıtını taşıyacaksın."

Sözleri üzerine çığlık attım, bedenim doruk noktasına doğru hızla ilerliyordu. Fantazi beni ele geçirmişti, dili çaresiz parmaklarımın yerini almış, elleri bacaklarımı ayırmış, o da ilahi bir açlıkla içime giriyordu.

"Kaderler," diye inledi. "Parmaklarını tıpkı dilimle seviştiğin gibi becer. Bacaklarının başımı öyle sıkıca sarmasını istiyorum ki nefes alamayayım."

"Lütfen," diye hıçkıra hıçkıra ağladım, çaresizlik tekniğinin önüne geçerken hareketlerim düzensizleşti. "İhtiyacım var— yapamıyorum—"

"Lütfen, ne?" diye sordu Ölüm, sesi kendi çaresizliğinden keskinleşmişti. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"İhtiyacım var—" Kelimeler boğazımda düğümlendi, zevk neredeyse dayanılmaz bir doruğa ulaşırken inlemeler ve nefes nefese kalmalarla karıştı. "Boşalmam gerekiyor. Lütfen, boşalmama izin ver."

Taşın içinden, gerçek bir eğlence belirtisi taşımayan karanlık bir kıkırdama yankılandı. "Öyleyse gel yanıma, Mireille. Dudaklarında benim adımla gel."

İhtiyacım olan tek şey izindi. Özgürleşme beni altüst etti, düşünceyi, mantığı, kimliği yok etti. Sırtım taş zeminden kalktı, boğazımdan bir çığlık

koptu, daha önce hiç yaşamadığım kadar yoğun bir zevk beni içten içe tüketti.

“Ölüm!” diye haykırdım, adı dudaklarımdan bir dua gibi, bir bağlılık gibi, bir tapınma gibi döküldü. “Ey tanrılar, Ölüm!”

Zevk dalgaları ardı ardına beni sardı, her biri beni tamamen boğmakla tehdit ediyordu. Gözlerim kenarlarından bulanıklaştı, karanlık çöktü ve bilincim duyuların saldırısı altında sarsıldı.

Onun hırıltısını duydum, zincirlerinin şiddetle şıkırdamasıyla ses taşın içinden yankılandı.

“Zai esharael, Mireille,” diye tısladı, sesi ancak kendi rahatlamasının bir sonucu olabilecek şekilde gerginleşmişti. “Utteri kael’sor.”

Duygu dalgaları yavaş yavaş dindikçe, yorgunluktan göğsüm kabarıp inip kalkarken, tenim terden sıırıslıklam olmuş bir halde taş zemine yığıldım. Delilik yok oldu. Sonunda, sonunda huzur buldum.

Uzun bir süre boyunca, mekânı yalnızca hırıltılı nefes alışverişlerimiz doldurdu. Sonra sesi belirdi, alçak ve erimiş bir tonda, çıplak tenimi sardı.

“Gerekirse tanrılara seslenin,” diye mırıldandı. “Onlar için çığlık atın. Uykunuzda onlara fısıldayın. Ama şunu anlayın, Mireille—” Duraksadı, sessizlik gerginlikle, açlıkla doluydu.

“Bunu yaptığınızda, sizi işiten Tanrı benim.”

Sözleri, artçı şoklarla hâlâ titreyen boşluklara süzüldü. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. Uzuvarım titriyordu ve gevşemişti, ama beni gerçekten altüst eden onun sesiydi.

"Ve sonunda," diye fısıldadı, her kelimesi sessiz bir kesinlikle doluydu, "sen—ruhun—bana ait olacaksın. Seni kendime ait kılacağım."

Verilen sözde kibir yoktu. Sadece inanç vardı. Mutlak, sarsılmaz bir inanç.

Tükenmişlik bilincimin kenarlarını zorluyordu; ilahi bir çılgınlığın ve dünyayı sarsan bir rahatlamanın ardından gelen bu durum beni uykuya doğru sürüklüyordu. Göz kapaklarım ağırlaşmış, bedenim tepkisizdi. Damarlarımdaki altın ateş, kontrol edilebilir seviyelere inmişti; bu da beni bitkin düşürmüştü, ama garip bir şekilde huzurlu hissettirmişti.

Ama uyku beni tamamen ele geçirmeden önce, son bir gerçeği fısıldadım.

Hayır. Ben her zaman kendime ait olacağım.

Ve sonra karanlık beni tamamen yuttu.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

MÜLKİYETİN REDDİ

Sabahın erken saatlerindeki karanlığa ve dilimde kalan ilahi tada uyandım.

Ağzımda altın ve bakır tatları, birbirine düşman ordular gibi karıştı; her biri gerçekte sahip olmadığı bir bölge üzerinde egemenlik için savaşıyordu. Vücudumun hissetmeyi unuttuğum yerleri ağrıyordu, kaslarım taş zeminlere karşı umutsuzca kıvranmaktan gerilmişti, boğazım bağırmaktan tahriş olmuştu. Delilik gelgit gibi çekilmiş, geriye sadece onun pençesine düşüp kendimi dönüştürdüğüm şeyin enkazı kalmıştı.

Tavana baktım, zihnimi acımasız dalgalar halinde berraklığın kaplamasına izin verdim. Yaşanan her şey—her kelime, her dokunuş, dudaklarımdan dökülen her çaresiz yalvarış—hafızamda net ve şüphe götürmez bir şekilde duruyordu.

Yanaklarım kızardı, utanç beni boğmakla tehdit ediyordu. Yalvarmıştım. Sürünmüştüm. Kendimi iki tanrıya, sanki onların zevkleri, güçleri, ilahi oyunları için birer araçtan başka bir şey değilmişim gibi sunmuştum.

HAYIR.

Yumruklarımı taş zemine bastırdım, tırnaklarımı avuç içlerime sapladım, ta ki acının yakıcı etkisi yaklaşan utancı bastırana kadar. Bu duyguların ağırlığı altında ezilmeyecektim. Bana yaşattıkları bu çılgınlıktan kurtulduğum için özür dilemeyecektim.

Çünkü bu gerçekten de bir zulümdü. Bir cezaydı. Ölümsüz varlıkların ölümlü piyonlarıyla oynadığı bir oyundu.

Ağrıyan bedenimin itirazlarına rağmen, hareket yumuşak bir şekilde doğruldu. Beni kullanmışlardı. İkisi de. Valen kanıyla, ısırığıyla ve hesaplı terk edişiyile. Ölüm emirleriyle, sesiyle ve küstah iddiasıyla.

Ruhun bana ait olacak.

Sözlerinin hatırası içimde öyle saf ve mükemmel bir öfke uyandırdı ki, utancın son kalıntılarını da yakıp kül etti. Nasıl cüret ederdi? İkisinin de bana sahip olabileceğini, beni fethedilecek bir toprak parçası gibi sahiplenebileceğini düşünmeye nasıl cüret ederdi?

Parmaklarım Valen'in hâlâ boğazıma takılı olan tasmasını buldu ve ölümlü gücümle çözülmeyeceğini bilerek boşuna çekiştirdim.

Çılgılık atmak istedim.

En azından Valen'in acımasızlığı vahşi ve dürüsttü, niyetleri konusunda hiçbir yanılsamaya yer bırakmıyordu. Beni tekrar tekrar yıktı, ama bunu benden başka bir şeymiş gibi göstermedi. İçindeki canavarca bir açlığı beslediği için benim aşağılanmamdan zevk alıyordu. Eylemlerinin etrafında hiçbir teselli yoktu, sadece benim onun için var olduğuma dair soğuk bir kesinlik vardı.

Ama ölüm... ah, ölüm çok daha sinsiydi. Sesi samimiyetle doluydu, rahatlık yanılsaması, egemenlik vaadiyle iç içe geçmişti. Gerçekleri, kalbimi yılanlar gibi saran, anlayış kisvesi altında beni ayartmaya sürükleyen yumuşak sözlerle örtüyordu. Teselli sunarken, benden isteyeceği şeyin gerçek derinliğini gizliyordu: sadece bedenimi değil, ruhumu da teslim etme isteğimi.

Evet, bana önemsiz olmadığımı söyledi. Evet, benimle konuşmak istediğini söylemişti. Ama eylemler, taş bir duvarın ardındaki sözlerden daha etkiliydi.

Yardımlarını istediğimde gerçek yüzünü göstermişti. Valen'in kanı yüzünden delirdikten sonra, o deliliğin içinde yalnız başıma acı çekmeye terk edildikten sonra, Ölüm benim çaresizliğimle alay etme cüretini göstermişti. Yalvarışlarımın eğlenceli olduğunu söylemişti. Benden yardım istemek için yalvarmamı sağlamıştı. Sanki bana sahip çıkmaya hakkı varmış gibi davranmıştı.

Ben kimsenin malı değildim. Ben kimsenin eğlencesi değildim.

Ölümlü buluştuğumuz, elini tuttuğu köşeye doğru ilerledim. Sadece birkaç saat önce, kanayan parmağını umutsuz bir açlıkla ağzıma aldığım yere.

"Sessizliğin tadını mı çıkarıyorsun?" diye sordum, sesim uyku ve çılgınlıkların etkisiyle boğuk çıkıyordu. "Yoksa bu eğlencenin bir parçası mı? Uyanıp seni çağırmamı mı bekliyorsun?"

Sözler aramızda havada asılı kaldı, suçlama dolu bir tınıyla. Bir an için, tanrısal sessizliğini koruyacağını, dikkat dağıtma işlevim sona erdiğine göre artık cevap vermeye layık olmadığımı düşüneceğini sandım.

Sonra zincirlerin taşa çarpma sesi geldi; bu ses benim için nefes alışverişim kadar tanıdık hale gelmişti.

"Sizin acılarınızdan zevk aldığımı mı sanıyorsunuz?" Ölümün sesi karanlıktan ipeğe sarılı bir bıçak gibi çıktı, yumuşaktı ama yumuşaklığı onu daha az tehlikeli kılmıyordu. "Vharok'un zehrinin damarlarınızda etkisini izlemekten zevk aldığımı mı düşünüyorsunuz?"

"Öyle değil mi?" Yırtık elbisem yakındaki siyah ipek yığınının içinde duruyordu ama onu almak için hiçbir hareket yapmadım. Taşın ardında göremiyorsa bile, çıplaklığımı sesinden duysun. Saklayacak hiçbir şeyim kalmadığını bilsin. "Yalvaracak kadar çaresiz kalana kadar bekledin. Teslim olmaktan başka çarem kalmayana kadar."

Hücrelerinden bir ses geldi; ne tam bir kahkaha, ne de tam bir hırıltı, eğlence ile öfke arasında bir yerde duran bir şeydi. "Olanların böyle olduğuna mı inanıyorsun? Acılarını soğuk bir kayıtsızlıkla dinlediğime, kurtarıcı rolü oynamak için mükemmel anı beklediğime mi?"

"Duymadın mı?" diye tekrarlardım, soru şimdi daha keskin, öfkeye dönüştürmeye çalıştığım acıyla yoğrulmuştu. "Her şeyi duydun."

"Evet." Bu kelime, durgun suya düşen bir taş gibi ağızımdan döküldü. "Evet, her şeyi duydum. Onun adını haykırdığını duydum. Geri dönmesi için yalvardığını duydum. Kendini ona, bana asla sunmayacağın şekillerde sunduğunu duydum."

Son sözlerinde sesinde bir değişiklik oldu, mermer cephede bir çatlak, altından kanayan, çiğ bir şeyin görüntüsü belirdi. Nefesim kesildi, kalbim tehlikeli bir ritimle göğüs kafesimde tekledi.

"Ben yapmadım—" diye başladım ama hırıltıya benzeyen bir sesle sözümü kesti.

"Bana yalan söyleme, küçük ceylan. Şimdi değil. Aramızda olanlardan sonra asla." Hareket ederken zincirler şıkırdadı ve onu kafese kapatılmış bir yırtıcı hayvan gibi hücresinin duvarlarında volta atarken hayal ettim. "Onun için yalvardın. Onun için süründün. Eğer o gitmeseydi, kendini ona tamamen teslim ederdin."

“Ya sen?” diye karşılık verdim, suçlamasındaki gerçeği görmezden gelmek, onunla yüzleşmekten daha kolaydı. “Ben acı çekerken sen ne yaptın?”

“Dinledim.” Sesi alçaldı, sertleşti. “Onun kanının içindeki çılgınlığı hissettim. Yarattığı açlığı hissettim. Kurtuluş için değil, ona duyulan açlık. Dokunuşuna duyulan açlık. Onayına duyulan açlık.” Başka bir ses, bu sefer saf bir hayal kırıklığı. “Ve sonunda beni çağırdığında, beni istediğin için değildi. Onu unutmak istediğin içindi.”

Bu sözler, mideme indirilen bir yumruk gibi geldi ve nefesimi kesti. Çünkü doğruydı. Çünkü Valen'in kan deliliğinin pençesinde, Ölüm'e ona duyduğum arzu yüzünden değil, Valen'in bende yarattığı ihtiyaçtan kurtulma çaresizliğinden dolayı uzanmıştım.

"Mesele bu mu?" diye sordum, sesim fısıltıya dönüşerek. "İlahi gururunuz mu? Ayaklarınızın dibinde yeterince bağlılıkla ibadet etmediğim için mi?"

“Bu gururla ilgili değil.” Ölümün sesi yine değişmişti, sanki doğrudan derimin altında yankılanan kadim ve korkunç bir şeye dönüşmüştü. “Bu seçimle ilgili. Başka bir tanrının tadını dilinden silmek için beni kullanmanla ilgili.”

İrkilerek geri çekildim, aramızdaki duvarın tepkimi gizlediğine minnettar kaldım. Çünkü yine haklıydı. Çünkü onu kullanmıştım, ona neye mal olabileceğini düşünmeden teklif ettiklerini kabul etmişim. Çünkü hâlâ içimde Valen'in dişlerinin boğazımda olduğu anın hatırası zonkluyordu, hâlâ kalsaydı neler olabileceğini merak ediyordum.

Çünkü, Ölüm'ün sesindeki haklı öfkenin altında, başka bir şey duydum. Tehlikeli bir şekilde acıya benzeyen bir şey.

Bir tanrıyı incitebileceğim düşüncesi korkunçtu. Ona acı verecek kadar önemli olabileceğim düşüncesi, sonsuz hapsi sırasında sadece bir eğlence aracı olmaktan öte, daha önemli biri olduğum anlamına geliyordu. Aramızda var olan her şeyin gerçek, anlamlı ve tehlikeli olduğu anlamına geliyordu.

Soğuk ve berrak bir korku içimi kapladı. Bir tanrı için önemli olmanın ne anlama gelebileceğine dair korku. Ondandır bekleyebileceğine, ne talep edebileceğine, ne alabileceğine dair korku. Hayatımı üzerimde gücü olanlar tarafından kullanılarak geçirmiştım. Bana şefkat anları göstermiş olsa bile, kendimi isteyerek başkasının egemenliğine bırakmayacaktım.

Bu yüzden köşeye sıkıştığım da her zaman yaptığım şeyi yaptım. Bilinçli ve hesaplı bir şekilde, en çok acı vereceğini bildiğim yere saldırdım.

“Bana iyilik yapmış gibi davranma,” diye çıkıştım. “Beni tamamen yıkılana kadar bekledin. Acı içinde kıvrınmamı dinledin ve yardım için yalvararak kendimi tamamen küçük düşürene kadar hiçbir şey yapmadın. Ne demiştin? Benden yardım dilenmeyi mi istiyordun?”

Sessizliği o kadar uzun sürdü ki, sözlerimin sonunda yerini bulup bulmadığını merak ettim. Tekrar konuştuğunda, sesi daha önce hiç duymadığım kadar soğuktu, kırılgan ve zehirli bir tondaydı.

“Peki, benden ne yapmamı isterdin Mireille?” Her zamanki sevgi sözcüğü yerine ismimi kullanması bir tokat gibi geldi. “Sadece kendi irademle duvarı yıkmamı mı? Yaralı gururunu yatıştırmak için beni bağlayan zincirleri kırmamı mı?” Ardından alçak, tehlikeli bir kahkaha geldi. “Kendini bu zindanlarda acı çeken tek yaratık mı sanıyorsun?”

Alnımı soğuk taşa dayadım, soğukluğunun tenime işlemesine izin verdim, öfkemin sıcaklığını dengeleyerek, sözlerimin aramızdaki ilişkinin tekrar bir araya gelme şansını nasıl mahvedebileceğini hissetmemi engelledim. "Sanırım benim seni istememi istiyorsun," diye fısıldadım, her kelimeyi özenle seçerek, içimi acıtacak şekilde. "Sanırım benim hiçbir şeye indirgenmiş halimi duymaktan zevk aldın ve aslında sana bir şey için ihtiyacın var."

Hücredeki sıcaklık aniden düştü, zindanın sürekli neminden dolayı parmaklıklarda buzlanma oluştu. Ölüm tekrar konuştuğunda, sesi çağların ağırlığını, sonların somutlaşmış otoritesini taşıyordu.

“Sana neyin eğlenceli olduğunu anlatayım Mireille.” Her kelime dipsiz bir kuyuya düşen taşlar gibiydi. “Gerçekte ne kadar zayıf olduğunu, ne kadar kolay yozlaştığını, kutsal saydığın her ilkeyi ne kadar çabuk terk ettiğini keşfetmeni izlemek eğlenceliydi.”

Sözler derinden etkiledi, kendi şüphelerimin kök saldığı hassas noktalara dokundu. Ama bu sözlerin beni nasıl etkilediğini görme zevkini ona yaşatmak istemedim.

“Seni uyardım Mireille. Neler olacağını söylemiştim,” sesi titreyerek çıktı. “Ve yine de onun kanını istedin. Delilik, zaten içimizde var olanı gösterir. Arzuyu yoktan var etmez. Sadece kendimize söylediğimiz yalanları, taktığımız maskeleri söker.” Bir duraklama, sonraki sözleri alçak

bir uğultuyla döküldü. “Ve sen, küçük ceylanım, çok, çok uzun zamandır kendine yalan söylüyorsun.”

Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyordu, her atış onun ortaya koyduğu gerçeğe karşı bir protestoydu. İçten içe biliyordum ki, Valen'in kanı arzuyu yoktan var etmemiştir. Zaten var olanı güçlendirmiş, kendi karanlığımın, kendi açlığımın etrafına özenle ördüğüm duvarları yıkmıştır. Bu farkındalık, içimde yeniden, kan gibi sıcak ve yoğun bir utanç dalgası yarattı.

"Eğlenceliydi." Bu kelime dilinden zehir gibi döküldü. "Evet, sanırım... tüm o soylu terbiyenin ve incinmiş gururun altında gerçekte ne olduğunu keşfetmeni izlemek eğlenceliydi."

Sanki fiziksel bir darbe almış gibi duvardan geri çekildim, sözleri cerrahi bir hassasiyetle içime işlemişti. Ellerim taş zemine yumruk olmuş, tırnaklarım avuç içlerimi ısıırıyordu.

Ama işi henüz bitmemişti.

“Ve eğer tanrıların eğlencesi, oyuncağı olmak istediyseniz, bunu mükemmel bir şekilde başardınız.” Alaycı bir şekilde güldü, sesi neredeyse bilerek eğleniyormuş gibiydi. “Belki de bu yüzden ölümlüleri bu kadar eğlenceli, onlarla oynamayı bu kadar keyifli buluyoruz; kendi kendini kandırma kapasiteniz gerçekten eşsiz.”

Sözler, beklediğimden daha derinden etkiledi beni; içimdeki, bir türlü tam olarak iyileşmemiş, kırılğan bir noktayı buldu. Her zaman bir yabancı, her zaman bir sır, her zaman izlenen, yargılanan ve yetersiz bulunan o parçayı. Babam için, üvey annem için, hiç kimse için asla yeterli olmayan o parçayı.

Aniden ve acımasız bir öfke içimde kabardı, kalan tüm kırılğanlığımı yok etti. Eğer Ölüm beni bir eğlence, bir oyalama, oynanıp atılacak ölümlü bir oyuncaktan başka bir şey olarak görmek istiyorsa, ona tam olarak ne kadar keskin olabileceğimi gösterecektim.

“Beni anladığından çok eminsin, değil mi?” diye fısıldadım, sesim alçak ve öfkeliydi. “Her şeyi bilen tanrı, basit bir ölümlü oyuncağın ruhuna bakıyor. Yüksek konumundan yargılamak ne kadar kolay olmalı.”

Sıcaklık daha da düştü, taş zeminde incecik desenler halinde kırağı yayıldı. Ölümün sessizliği ağır ve tehlikeli bir hal aldı.

“Sana neyin eğlenceli olduğunu anlatayım mı, habercim?” Hücremin ortasına doğru ilerledim; yukarıdaki parmaklıktan süzülen loş ışık tenime vurarak vücudumdaki morluk ve ısırik izlerini aydınlattı. “Tanrıların da

ölümlüler kadar küçük düşürücü, kıskanç ve onaylanmaya muhtaç olabileceğini keşfetmek eğlenceliydi.”

Taşların arasından uzaktan gelen gök gürültüsüne benzer bir ses yankılandı, ama ben öfkemden pervasızca ilerlemeye devam ettim.

“Onun yozlaşmasından bahsediyorsun, ama benim üzerimdeki iddian da aynı zehrin başka bir biçiminden başka ne ki? Bir elinle teselli sunarken diğer elinle ruhuma zincirler sarıyorsun.” Hücremin sınırları içinde volta atmaya başladım, enerjim yıldırım gibi çatırdıyordu. “En azından Valen ne istediği konusunda dürüst. Acımasızlığını güzel sözlerle örtüp kurtuluş diye adlandırmıyor.”

Ardından gelen sessizlik mutlak bir sessizlikti; ne zincir sesi, ne nefes sesi, ne de başka bir şey. Yerdeki buz daha hızlı yayılmaya başladı, yukarıdan süzülen azıcık ışığı yakalayan kristal desenler halinde duvarlara tırmandı.

Ama henüz işim bitmemişti ve bu sinir bozucu tanrı beni dinleyecekti.

"Eğer bu bitmek bilmeyen hapis sürecinde sadece bir eğlence aracı olacaksam," dedim sesim soğuk ve netti, her kelime maksimum etki için hesaplanmıştı, "Valen'in ilgisini sizinkine tercih ettiğimde umursuyormuş gibi yapmayın. En azından o sahte iyiliğin veya yapmacık şefkatin arkasına saklanmıyor."

Çöküş geçeri sessizlik, mezarlarda bulunan türden bir sessizlikti. Derin. Hareketsiz. Ebedi.

Sonra, yerin çatlaması gibi, dağların kadim uykularından uyanması gibi bir ses duyuldu. Bu sefer zincirler değil, ilahi öfkenin zorlukla bastırıldığı baskı altında inleyen taşın ta kendisiydi bu.

“İnanmayı seçtiğin şey bu mu?” Ölümün sesi yine değişmişti, neredeyse tanıyamadığım bir şeye dönüşmüştü. Sayısız gecede beni teselli eden o tatlı karanlık değildi, beni zevke yönlendiren o şehvetli emir değildi, hatta birkaç dakika önceki haklı öfke bile değildi. “Her şeyden sonra, istediğin bu mu?”

Hayır, bu daha eski bir şeydi, zamanın kendisinin bir adı bile olmadan önce var olan bir şeydi. Bu, yıldızlar arasındaki boşluktu, son kalp atışından sonraki sessizlikti, tüm canlıları bekleyen sonsuzluktu.

“Öyleyse, ölümlü,” diye devam etti ve her hecesinde sonsuzluğu duyabiliyor, kadim bir gücün tenime baskısını hissedebiliyordum. “Dizlerinin üzerinde ona doğru sürünerek geri dön. Umarım Kan Tanrısı'nın kucağında aradığını bulursun.”

Söylenmemiş düşüncelerle, dile getirilmemiş gerçeklerle, aramızda havada asılı kalan, dile getirilmesi çok tehlikeli olan sözlerle dolu bir sessizlik.

“O sizden bıkınca, içinizdeki bütün parçaları da kırıp döktüğünde, kanınızı, gözyaşlarınızı ve umudunuzu tükettiğinde, bir daha beni çağırmayın. Cevap vermeyeceğim.”

“Güzel,” diye tısladım. “Zaten seninle konuşmak istemiyorum.”

Öfkemden titreyerek duvardan uzaklaştım.

Artık sormaktan, yalvarmaktan, kaderimi beni kadim oyunlarında bir piyon olarak kullanan tanrıların ellerine bırakmaktan bıkmıştım.

Bu andan itibaren istediğimi alacağım. Valen beni kırmak isteseydi, önce ben onu kırardım. Ölüm beni terk etmeyi düşünseydi, ona tam olarak neyi terk ettiğini gösterirdim. Eğer benimle oynayabileceklerini, beni aralarında bir oyuncak gibi kullanıp atabileceklerini sandılarsa, yanıldıklarını anlayacaklardı.

Ben sadece kendime ait olmak isterdim.

Her şeyimi elimden alıp beni parmaklıklar ardında bırakan Kan Tanrısı'na değil.

Zincirlere vurulmuş, bir eliyle teselli sunarken diğer eliyle kuklam gibi oynayan Tanrı'ya değil.

Ve sonunda hatalarını anladıklarında, bir kurban değil, bir düşman yarattıklarını kavradıklarında, benim her zaman bildiğim şeyi öğreneceklerdi.

Ölümden daha kötü kaderler, kandan daha derin açlıklar vardır ve ne ölümlü ne de ilahi hiçbir zincir, canavara dönüşmeye karar vermiş avı tutamaz.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

GÜÇ VE OYUN İÇİNDE

Kelepçeler bileklerime saplandı, eski sevgililer gibi tatlı ve tanıdık bir his.

Bu gece gardiyanlar her zamankinden daha sert davranmış, kollarımı ayak parmaklarım yere değene kadar yukarı çekmişlerdi. Genç gardiyanın burnunu kırdığım için özür dilemeyi düşündüm ama vazgeçtim. Vahşi bir şeyi zapt etmenin tehlikelerini bilmeliydi.

Gözlerimi kapattım, göğsümde kıvranan beklentinin tadını çıkardım. Bu gece daha önceki geceler gibi başlamış olsa da, farklı bitecekti. Valen'in beni istediğini biliyordum ve benim de bir parçamın onu istediğini inkar edemezdim.

Ayrıca, acı çekmektense her zaman zevk almayı tercih ederim.

Bu, Ölüm'e kızgın olduğum için değildi. Kesinlikle değildi. Dürüst olmak gerekirse, ona teşekkür etmeliyim; çünkü kabul etmeyi reddettiğim şeyi görmeme yardımcı oldu. Bu ilahi üçgende piyon olmayacaktım. Tahtayı eğen güç olacaktım.

Yine de Ölüm'e çok kızgındım.

Onun dikkatini hissedebiliyordum, bilincinin hapishanesinin sınırlarına nasıl baskı yaptığını duyabiliyordum. İzliyordu. Bekliyordu. Dinliyordu.

Gözlerimi kapalı tuttum, yüzümde hafif bir gülümseme belirdi. Ona, bir oyuncağın, kaderin onun için yazdığı kurallara uymayı bıraktığında ne tür bir kaos yaratabileceğini gösterecektim.

Yaklaşan ayak sesleri beni düşüncelerimden kopardı; ölçülü, kasıtlı, her adım dikkatini çekmeyi bekleyen herkeste korku uyandırmak için

hesaplanmıştı. Valen'in ayak sesleri, artık benim için kendi kalp atışım kadar tanıdıktı. Ama bu gece, her zamanki korku ve isteksiz beklenti yerine, yalnızca karanlık, hevesli bir zevk hissettim.

Hücremin eşiğinde durduğunu duydum, demir menteşeler Kan Tanrısı'nı bölgame kabul etmek için açılırken protesto edercesine sallandı. Hemen göz kapaklarımı kaldırmadım, varlığını fark etmek için acele etmedim. Bunun yerine, beni –bağlarımın içinde asılı, bekleyen, görünüşte uysal– görmesine izin verdim.

Sonunda gözlerimi açıp onun gözleriyle buluşturduğumda, dudaklarımda yavaşça, şeytani bir gülümseme belirdi.

“Kocam,” diye mırıldandım, kelimeyi bozulmuş şarap gibi tadını çıkararak, dilimden dökölmesine izin verdim. “Beni beklettin.”

Valen, hücremin hemen içinde, koridordaki meşalelerin aydınlattığı bir yerde duruyordu. Yüzü yarı gölge, yarı ateş ışığıyla aydınlanmıştı; yüz hatları keskin ve deliciydi. Seanslarımız için tercih ettiğı sade siyah tunik ve pantolonu giymişti; kumaş, altındaki güçlü yapıyı pek de gizlemiyordu. Koyu renk gözleri, eskiden beni geri çekilmeye zorlayacak bir yoğunlukla bana dikilmişti.

Küölmek bana yakışmazdı.

Valen hücreye tamamen girdi ve yüzündeki ifade değişikliğini memnuniyetle izledim. Genellikle çok kontrollü ve hesapçı olan siyah gözleri, ses tonuma, duruşuma, varlığını saklanmak yerine memnuniyetle karşılıyor gibi görünmeme şaşkınlıkla baktı. Gözlerinde bir şüphe de vardı, henüz kaynağını belirleyemese de bende oluşan değişimi fark ettiğini düşündüren bir tedirginlik.

“Sabırsız mısın?” diye sordu Valen, sesinde her zamanki kontrollü eğlence vardı ama ipeğin altında hafif bir sertlik sezdim. “Benim ilgimi çekmek için bu kadar istekli olman sana hiç benzemiyor.”

Ağırlığımı kaydurdım, bedenimin zincirlerde hafifçe sallanmasına izin verdim. Bu hareket, elbisemin yırtık etek ucunun uyluklarımda daha yukarıya çıkmasına neden oldu. Bakışları neredeyse istemsizce aşağıya indi, sonra tekrar yüzüme döndü.

“Seni özledim,” dedim sesim boğuk bir fısıltıya dönüşerek. “Dün geceyi düşünmeden duramıyorum.”

Valen bir adım daha yaklaştı, hareketleri aniden daha az akıcıydı, sanki kendini kontrol altında tutmaya zorluyordu. “Seni ısırduğımda mı? Damarlarında benim kanım varken delirdiğinde mi?” Dudakları acımasız

bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yoksa benim küçük fahişem gibi yalvarıp yakardığında mı?"

Bu sözler beni utandırmak, bana haddimi bildirmek için söylenmişti. Bir zamanlar başarılı olurlardı. Şimdi ise, onu şaşırtmış gibi görünen, boğuk, yumuşak bir kahkaha attım.

"Üçü de," diye itiraf ettim, yüzünü dikkatle izleyerek. "Dişlerinin tenime nasıl değdiğini düşünüyordum. Kanının tadını." Durakladım, dudaklarımı bilerek yaladım. "Ve sonrasında kendime nasıl dokunduğumu."

Ölümün tepkisi anında oldu. Ancak beklediğim öfke yerine, taşın üzerinde karanlık bir eğlence dalgası yayıldı; bu eğlenceye eşlik eden tatmin duygusu o kadar belirgindi ki neredeyse dilimde tadını hissedebiliyordum.

Kızgın olması gerekirdi. Neden herhangi bir neşe duysun ki?

Valen'in ifadesi aniden değişti, gözlerindeki anlık şaşkınlığın yerini yırtıcı bir parıltı aldı. Daha da yaklaştı, aramızdaki mesafe tehlikeli bir niyetle doluydu.

"Öyle mi?" Gülümsemesi, her şeyi bilen, kurtvari bir hal aldı. "Peki kraliçem özgürlüğüne kavuştu mu?"

Alt dudağımı ısırdım; bu, cesur sözlerimle tezat oluşturan, hesaplı bir şekilde yapılmış yapmacık bir utangaçlık hareketiydi. Yavaşça başımı salladım, yarı kapalı gözlerle onun tepkisini izledim.

Gülümsemesi genişledi, ölümlü bir insan için fazla keskin dişleri ortaya çıktı. Üç akıcı adımla aramızdaki mesafeyi kapattı. Eli uzandı, parmakları sahiplenici bir güçle boynumun arkasını kavradı, başparmağı nabız noktama bastırdı.

"Biliyor muydun," diye fısıldadı, nefesi kulağıma sıcak bir şekilde değiyordu, "sadece beni düşünerek orgazm olabiliyordun? Sadece bana duyduğun şehvetle yanıp tutuştuğunda o uçuruma ulaşabiliyordun?"

Sesindeki kesinlik istemsizce tüylerimi diken diken etti. Bu ayrıntıyı bilmiyordum; kan arzusunun böylesine bir odaklanmayı gerektirdiğini. Ölüm bundan hiç bahsetmemişti.

Ama bu şu anlama geliyordu...

Ölüm biliyordu.

Kan arzusu çılgınlığı içinde kendime dokunmaya çalıştığımda, ancak Valen'i düşünerek rahatlayabileceğimi biliyordu. Ve denediğimde, başaramadığımda...

Biliyordu. O umutsuzluk anında Valen'in aklımda yalnız olmadığını en başından beri biliyordu.

Yüz ifademi değiştirmemeye çalıştım, oysa yanaklarıma sıcaklık yükseldiğini hissedebiliyordum. Ölümün sessiz kahkahası, kalp atışlarım arasındaki boşluğu dolduruyor, sadece benim duyabileceğim özel bir alay gibiydi.

Bu kendini beğenmiş herif bundan keyif alıyordu.

Ama bu oyunu iki kişi de oynayabilirdi. Valen'in dokunuşuna karşılık verdim, gözlerim ağırlaşmış bir şekilde bakışlarını onun gözlerine dikerken dudaklarım hafifçe aralandı.

"Elbette, seni düşünüyordum," diye mırıldandım, sesim nefes nefese bir fısıltıya dönüşmüştü. "Her dokunuşun. Her nefesin. Sana olan tutkum, ellerinin tenimde bıraktığı his, düşüncelerim beni tamamen ele geçirmişti."

Yalanlar dudaklarımdan ipek gibi, pürüzsüz ve ustaca döküldü. Ona daha da yaklaştım, bedenim sözlerimin vaat ettiklerini iletin.

Valen'in eli sıkılaştı, başparmağı boğazımdaki hızlı nabızı takip etti. "Ne tatlı bir ağzın var," dedi ama sesinde şimdi bir ateş vardı, alaycılığın arasından arzu sızıyordu. "Bana bu fantezilerden daha fazlasını anlat, kraliçem."

Başımı hafifçe geriye doğru bıraktım, boğazımın daha büyük bir kısmını onun dokunuşuna maruz bıraktım. "Seni duvara yaslayıp benimle birlikte olduğunu hayal ettim," dedim, sesim titriyordu ama bu samimiyezsiz bir ses değildi. "Ellerin saçlarımda, ağzın boynumda. Durmaman için sana yalvardığımı hayal ettim."

Sözler hesaplanmış, onu kışkırtmak ve yanımda duran tanrıya benim sahiplenilemeyeceğimi hatırlatmak için tasarlanmıştı. Taş duvarın ardında, Ölüm'ün eğlencesinin değiştiğini, daha keskin, daha tehlikeli bir şeye dönüştüğünü hissettim; hücremdeki sıcaklık birkaç derece düştü.

Onlar benim sadece onların oyunlarında oynamak için var olduğumu mu sandılar? Artık benim oyunlarımda oynamalarının zamanı gelmişti.

Valen'in ifadesi daha da karardı, çenesinde bir kas seğirdi. "Hâlâ kanımın etkilerini hissediyor musun, Prenses?" diye sordu, ses tonunda bir belirsizlik seziliyordu.

"Bu sizi memnun eder miydi?" diye karşılık verdim. "Beni bu kadar derinden yozlaştırdığınızı bilmek?"

Boşta kalan eliyle boğazımdaki deri tasmanın kıvrımını okşadı, dokunuşu tüy kadar hafifti. "Yozlaşma mı?" Duraksadı, parmağı tenime

hafifçe değdiğinde nefesim kesildi. "Yozlaşma, en başta saf bir şeyin var olduğunu ima eder."

Sözlerine hiç aldırmış etmedim. Aksine, dokunuşuna daha da yaslandım, göz kapaklarımı bir anlığına hafifçe kapattım ve aralanmış dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş çıktı.

"Haklısın," diye fısıldadım, gözlerimi açıp onun bakışlarıyla buluşturarak. "Kanınız sadece zaten var olanı uyandırdı."

Sözlerim karşısında göz bebekleri büyüdü; neredeyse Ölüm'ün dudaklarından dökülmüş gibiydiler ama yine de gerçeği yansıtıyorlardı. Parmağı yakamın etrafında tembelce dönmeye devam etti, ara sıra derinin altına inip boğazımın hassas derisine dokundu.

"Benimle ne oyun oynamaya çalışıyorsun, Prens?" diye sordu Valen, sesi alçalarak, daha sert bir tona bürünmüştü.

Zincirlerin izin verdiği kadar öne eğildim, dudaklarım neredeyse onun dudaklarına değdi. "Şaka değil," diye fısıldadım, onun hareketsiz kaldığını hissederek. "Sadece düşündüm ki... eğer bana işkence etmeye devam edeceksen, bari bundan zevk alayım."

Büyük eliyle çenemi kavradı, parmakları yanaklarıma saplandı. Teninin sıcaklığı tenime değdiğinde yakıcıydı, tutuşu neredeyse acı vericiydi.

"Bu ani... coşkun... beni manipüle etmeye yönelik acınası bir girişim olmadığına inanmamı mı bekliyorsun?" Başparmağı alt dudağıma dokundu, dokunuşu sert sözleriyle tezat oluşturacak kadar nazikti. "Bu stratejiyi daha önce görmediğimi mi sanıyorsun? Esirin, esir alanının kalbini yumuşatmak için onu baştan çıkarması?"

Gülümseyerek başparmağına yaslandım. "Sence ben bunu mu yapıyorum? Kalbini yumuşatmaya mı çalışıyorum?" Güldüm, sesi eline titreşti. "İkimiz de biliyoruz ki yumuşatacak bir kalbin yok."

Gözlerinde bir anlık hayal kırıklığı belirdi, elini bir anlığına daha da sıktı. "Öyleyse bu da ne?"

"Bu," dedim sesim fısıltıya dönüşerek, "ikimizin de doğru olarak bildiği şeyi kabul etmem anlamına geliyor... Seni istiyorum."

Ölümün öfkesi bilincime çarptı, zincirler öyle bir şiddetle şıkırdadı ki titreşimleri taş zeminde hissettim. İyi. Onu kovmasının sonuçları olduğunu, beni eğlence olarak adlandırmasının cevapsız kalmayacağını anlasın.

Valen'in bakışlarına kilitlendim, gözleri aldatmaca ararken bakışlarımı kaçırmayı reddettim; yanıımızdaki hücrede Tanrı'nın sesini duyduğuna dair

hiçbir işaret göstermiyordu. Başparmağı alt dudağıma daha sert bastırarak zayıflık arıyor, yokluyordu.

Valen, "Hâlâ benden nefret ediyorsun," dedi; bu bir soru değil, bir gerçeğin ifadesiydi.

"Evet," diye itiraf ettim, kelime nefes nefese ağzımdan döküldü. "Tüm varlığımla."

"Ailenizi ben öldürdüm."

"Evet, yaptın."

"Krallığınızı yerle bir ettim."

"Evet."

"Sana işkence ettim. Seni aşağıladım. Seni paramparça ettim."

Gülümsedim, biliyordum ki bu ifade keskin ve etkiliydi. "Beni asla kıramayacaksın."

Valen mırıldanarak beni serbest bıraktı, bu da bağlarımın içinde sallanmama, omuzlarımın bu hareketten dolayı acı içinde kıvranmasına neden oldu. Ama yüz ifademi korudum, arkamdan dönerken gözlerine kilitlendim.

Nefesi ensemdeki tüyleri diken diken etti ve korkuyla alakası olmayan bir ürperti tüm vücudumda ürperdi.

"Bundan pek emin değilim, serçe," diye mırıldandı, dudakları neredeyse kulağıma değiyordu. "Şarkın sanki sadece benim için tatlı bir ezgiye bürünmüş gibi."

Onun bu sevgi dolu sözlerine neredeyse nefesim kesildi, karşılama ziyafetindeki dansımızı hatırladım. Sanki çok uzun zaman önceydi, farklı bir Mireille ve Valen'di. Esir ve tanrı olmadan önce, sadece bir prenses ve bir kraldık.

Yine de belki de her zaman böyleydik. Belki de her zaman böyle olmamız gerekiyordu.

Eli kalçama yerleşti, parmakları ince elbisemin üzerinde genişçe açıldı. Dokunuşu beni yakıp kavurdu, farkında olmadığım sinirlerimi harekete geçirdi. Ses çıkarmamak için dudağımı ısırdım ama vücudumun eline doğru hafifçe kıvrılmasını engelleyemedim.

Uzun bir süre hareketsiz kaldı ve istemsizce başımı çevirip gözlerine baktım.

Valen'in gözleri fırtına gibiydi; karanlık, şiddetli, adlandıramayacağım kadar karmaşık duygularla dolu. Bir an için, çok ileri gittiğimi, basit şiddete, kırbaça veya bıçağa geri döneceğini düşündüm.

Bunun yerine, eli kalçamdan belime, sonra daha yukarıya doğru hareket etti ve yırtık ipek kumaşın üzerinden göğsümün kıvrımını okşadı. Nefesim kesildi, engelleyemeden dudaklarımdan hafif bir ses çıktı.

Valen onaylayarak inledi, nefesi dudaklarıma değdiğinde sıcak ve tehlikeliydi. Başparmağı ipek kumaşın üzerinden meme ucuma dokundu ve içimden geçen ürpertiye bastıramadım. "Söyle bana Prenses, benden tam olarak ne istiyorsun?"

Sırtımı ona yasladım, aramızdaki ince kumaştan vücudunun ısısının yayıldığını hissettim. "İstiyorum..." Tereddüt ettim, kelimeler nefesim gibi dudaklarımdan döküldü, gümüş rengi gözlerim kızıl gözleri arasında gidip geldi, "Seni istiyorum. Tamamen seni."

Dudakları neredeyse benimkine değecekken, "Anlamadığınız güçlerle oynuyorsunuz," diye mırıldandı. "İlahi açlık, insan arzusuna benzemez. Tüketir. Yutur. Geride hiçbir şey bırakmaz."

"Anlamıyor musun? İstedğim bu," diye fısıldadım, bakışlarım dudaklarına kaydı. "Tüketilmek. Yutulmak. Senin tarafından."

Aramızdaki gerilim koptu. Valen'in kontrolü—o mükemmel, tanrısal kısıtlama—gözlerimin önünde paramparça oldu. Eli enseme kavradı, parmakları saçlarıma dolanırken aramızdaki son mesafeyi de kapattı. Ağzı vahşi bir yoğunlukla dudaklarımı ele geçirdi, öpüşümüz düğün gecemizdeki öpüşe hiç benzemiyordu. Bu ham, ilkel, çok uzun zamandır bastırılmış bir açlıktı. Dişleri alt dudağımı yakaladı, deriyi tam olarak yırtmasa da zevk ve acı arasındaki çizgiyi bulanıklaştıracak kadar sertti.

Ağızına doğru inledim, ses ne yapmacık ne de bastırılmıştı. Bedenim ona doğru kıvrıldı, zincirlerim üzerimde şıkırdayarak bağlarıma karşı direndim. İşte bu—işte beklediğim, kışkırttığım şey buydu. Sadece onun arzusu değil, aynı zamanda mükemmel kontrolünün kaybı. Kan ve Fetih Tanrısı, sıradan bir ölümlü tarafından altüst edilmişti.

Benim tarafımdan bozuldu.

Valen'in elleri artık tereddütlü ya da sorgulayıcı değildi, vücudumda dolaşıyordu. Sahip çıkıyor, ele geçiriyor, talep ediyordu. Zaten harap olmuş elbiseyi yırttı, ipeğin yırtılma sesi hücrenin dar alanında keskin bir şekilde yankılandı. Soğuk hava açıkta kalan tenime çarptı, tüylerim diken diken oldu ama yakıcı dokunuşu anında yatıştırdı.

"Doyumsuz küçük karım hücresinde sikilmek mi istiyor?" diye hırladı boğazıma doğru, dişleri önceki gece bıraktığı ısırik izine sürtünüyordu.

"Evet," diye fısıldadım.

Sonra dudakları tekrar benimkine yapıştı, dili dudaklarımın çizgisini takip ederek içeri girmeyi talep etti ve ben de isteyerek izin verdim. Öpüşme derinleşti, eridi, tüketti. Damarlarından akan kadim gücü tattım, içimde karşılık veren bir sıcaklık hissettim.

Bileklerim deri kelepçelere karşı geriliyordu, onun dokunuşuna karşılık verememem başlı başına bir azaptı.

Valen'in elleri göğüslerimi tamamen kavradı, başparmakları soğuktan ve benim uyarılmamdan zaten sertleşmiş olan meme uçlarıma dokundu. Parmaklarının pürüzlü uçları hassas tenime değdiğinde içimde zevk kıvılcımları yükseldi.

"Çok duyarlısın," diye geri çekilip bana baktı, sesi arzuyla boğuktu. "Aileni, krallığını yerle bir eden adamın dokunuşuna çok istekliydin."

Bu, anı paramparça etmeye, bana onun kim olduğunu, aramızda neyin durduğunu hatırlatmaya yönelik kasıtlı bir girişimdi. Bir zamanlar işe yaramış olabilirdi. Şimdi ise dudaklarım, onun yırtıcı gülümsemesini yansıtan bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bu seni rahatsız ediyor mu kocam? Canavarı hem arzulayabiliyor hem de ondan nefret edebiliyor olmam?"

Gözleri karardı, gözbebekleri büyüdü. "Benden korkmalısın," diye hırladı, bir eli karnımdan aşağı, uyluklarımın birleştiği yere doğru kayarken. "Dokunuşumdan titremelisin."

Parmakları bacaklarımın arasındaki ıslak sıcaklığa değdiğinde nefesim kesildi ama gözlerimi kaçırmadım. "Evet," diye fısıldadım. "Ama korkudan değil."

Dokunuşu daha ısrarcı, daha sahiplenici hale geldi. Bir parmağı içime kaydı, sonra bir diğeri, başparmağı ise şaşmaz bir hassasiyetle klitorisimi çevreledi. Kalçalarım eline doğru kasıldı, bedenim daha fazlasını, daha derini, daha serti ararken zincirler şıkırdadı.

Valen, parmaklarını içimde öyle bir şekilde kıvırdı ki, görüşüm kenarlardan bulanıklaştı ve "Bana ne yapmamı istediğini söyle," diye emretti. "Söyle."

Utangaçlıktan değil, onu bekletmenin, ona anında yanıt vermenin verdiği tatmini yaşatmamanın tadını çıkarmak için dudağımı ısırdım. Parmakları durdu, gözleri kısıldı.

"Söyle," diye tekrarladı, sesi tüylerimi diken diken eden o tehlikeli tona bürünmüştü.

Gözlerime baktım, benimkiler de arzuyla yarı kapalıydı. "İçimde olmanı istiyorum," dedim, her kelimeyi bilinçli ve utanmadan söyledim. "Beni sertçe becermeni istiyorum. Gerçekten istediğin gibi."

Ölümün öfkesinin beni kuşattığını, zevkimi daha da artırdığını hissettim. Onu görmezden geldim, tüm dikkatim artık hücremdeki Tanrı'ya odaklanmıştı.

Valen'in bakışları daha da karardı, o dipsiz derinliklerde bir fırtına kopmak üzereydi. Bana doğru eğildi, dudakları kulağıma değerek fısıldadı: "Dileklerinizin gerçekleşmesine dikkat edin, Prenses."

Parmakları içimden çekildi ve zevkin yeşerdiği yerde oluşan ani kayıp ve boşluğa karşı inledim. Bu ses onu memnun etmiş gibiydi, dudakları tatmin olmuş bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Yüzünü bana çevirdi, elleri pantolonunun bağcıklarıyla uğraşıyordu, hareketleri hızlı ve biraz da koordinasyonsuzdu. Ne manzara ama, Kan ve Fetih Tanrısı hevesli bir genç gibi beceriksizce hareket ediyordu.

Kendini kurtardığında, boğazımdan istemsizce bir takdir sesi çıktı. Hücrenin loş ışığında bile, sert ve hazır haldeki etkileyici uzunluğunu görebiliyordum. Onun dokunuşunu hatırlayarak vücudum beklentiyle kasıldı.

Valen beni belimden kaldırdı, bacaklarımın arasına yerleşirken üzerimdeki zincirler şıkırdadı. Penisinin başı girişime bastırıldı, sıcak ve ısrarcıydı ama henüz beni delmemişti, sanki geri çekilmemi bekliyordu. Fikrimi değiştirmemi bekliyordu.

Bunun yerine, bacaklarımı beline doladım ve bu sayede kendimi ona daha da yaklaştırdım.

"Kahretsin, kocam," diye fısıldadım.

Valen, içinden kopmuş gibi gelen bir iniltiyle ileri atıldı ve tek bir güçlü hamleyle beni doldurdu. Hisler eziciydi; gerinme, yanma, acıyla karışan o kadar yoğun bir zevk. Çığlık attım, başım geriye düştü, gözlerim kapandı, bedenim onun istilasına alışırken.

"Bana bak," diye emretti, bir eliyle saçlarımı kavrayıp başımı yukarı doğru çekerken. "Seni aldığımda o gümüş gözlerini görmek istiyorum."

İtaat ettim, gözlerimi açtığımda yüzünün benimkine birkaç santim uzaklıkta olduğunu, bakışlarının yoğun ve araştırmacı olduğunu gördüm. Bu isteğinde kırılğan bir şey, tepkimi görme ihtiyacında neredeyse insani bir şey vardı.

Sonra hareket etmeye başladı, yavaş ama güçlü hamleler yaptı; eğer beni yerimde tutan zincirler olmasaydı, geriye doğru savururlardı. Her hareket, içimde zevk dalgaları yaratıyor, birbirinin üzerine biniyor ve sonunda onun içimde olmasının, beni doldurmasının, bana sahip olmasının hissinin ötesinde neredeyse hiçbir şey düşünemez hale geliyordum.

"Daha fazla," diye emrettim, sesim arzuyla titriyordu. "Daha sert."

Valen inledi, yüzünü boğazıma bastırdı, dişleri oradaki hassas deriyi sıyırdı. Hızı arttı, her itiş bir öncekinden daha acı vericiydi. Vücudunun her santimini hissedebiliyordum; uzunluğu boyunca uzanan çıkıntılı piercingler, her hareketinde nefesimi kesen enfes bir sürtünme yaratıyordu. Vücudum istekle karşılık verdi, onun büyük boyutuna uyum sağlamak için ona doğru kıvrıldı.

Valen boynuma saldırmaya devam ederken gözlerim Ölüm hücreğine kaydı. Öfkesini fiziksel bir varlık gibi hissedebiliyordum, soğuk bir hiddet bilincime baskı yapıyordu. Orada olduğunu, dinlediğini, tanrıların taş ve karanlığın içinden görebildiği her şekilde izlediğini bilmek içimde sapkın bir heyecan uyandırdı. Zevkimi duysun. Neyi bir kenara bıraktığını bilsin.

"Bunu mu hayal etmiştin?" diye homurdandı Valen omzuma yaslanarak, ritmi hiç aksamadan. "Kendine dokunduğunda?"

Sözleri benden anında tiz bir ses kopardı; karanlıkta bana haberci olan kişinin sesinin, kanı beni deliliğe sürüklerken kendimi tatmin etmemi emretmesinin anısı birden zihnimde canlandı.

'Beni mi düşünüyorsun, küçük ceylan?'

Nefesim kesildi. Derin, erkeksi ses hücrelerinden değil, doğrudan zihnimden geliyordu.

"Cevap ver," diye emretti Valen, gözlerime bakmak için geri çekilirken hareketleri daha da sertleşip, daha da acı verici hale geldi.

Ölümün alaycı sesi, "Ona cevap ver," dedi. "Ona, tıpkı o pis küçük mahkum gibi, sesime nasıl parmaklarını ıslattığını anlat."

İki güç arasında sıkışıp kalmıştım; Valen'in fiziksel varlığı ve Ölüm'ün ruhani müdahalesi. Bedenim Valen'in uzunluğunu sıkıca kavradı ve dudaklarından zevk dolu bir tıslama yükseldi.

Tepkimi evet olarak algıladı, gülümsemesi vahşi ve zafer dolu. Bir eli enseme kavrayıp beni yerimde tutarken, diğer eli bedenlerimizin arasına kayarak klitorisimi buldu ve çılgın bir hassasiyetle etrafını sardı. Bu ikili saldırı çok fazlaydı—haz daha da yoğunlaşıyor, yükseliyor, bedenim boşalmanın eşiğinde titriyordu.

'Yaramaz kız,' diye azarladı Ölüm. 'Biliyorsun, bir yalanı kabul edebilirim. Belki iki. Ama şimdiye kadar kaçınıcı oldu bu—üç mü? Dört mü? Küçük yalancıların cezalandırılacağını öğrenmedin mi sana?'

Dudaklarımı sertçe ısırđım, acı beni yere sabitlemişken Ölüm'ün alaylarını görmezden gelmeye çalıştım. Vücudumdaki gerilim zevki daha da artırdı ve bacaklarımın Valen'i daha da yakına çekmesine neden oldu.

"Ne kadar açgözlü bir şey," diye tısladı Valen, cevabımı yalnızca ona duyduğum coşku olarak yanlış yorumlayarak. Parmakları o sinir yumağına daha ısrarla bastırırken, kendi zevki arttıkça ritmi daha da düzensizleşti.

'Gelmeyi hak ettiğini düşünüyor musun, küçük ceylan? Geldiğinde ne kadar güzel ses çıkardığını ikimiz de biliyoruz. Ama söyle bana, bunu hak ediyor musun?'

Gözlerimi sıkıca kapattım, Ölümün varlığının ağırlığı zihnimin köşelerine çökerken, Valen'in benden aldığı enfes zevkle karışıyordu.

"Gözlerin. Üzerimde. Prenses," diye emretti Valen, her kelimeyi daha derin, daha sert bir vurguyla söyleyerek. Kaosun ortasında kendimi toparlamaya çalıştım ama nafileydi, dünya elektrik yüklü bir duyguya dönüşüyordu.

"Evet," diye fısıldadım, Valen'in gözlerine kilitlenmiş bakışlarımla Ölüm'e yüksek sesle cevap verdim, içimde dönüp duran çatışmayı görmezden gelerek.

Ölüm homurdandı, sesi sanki kulağıma dayamış gibiydi. "Henüz özgürlüğü hak etmedin sanırım, küçük ceylan. Bana tam olarak ne istediğini söyle."

Valen pozisyon değiştirip kalçalarını yukarı kaldırdığında ve itiş açısını değiştirdiğinde nefesim kesildi. Yeni pozisyon içimde şok dalgaları yarattı, kalın uzvu içimdeki o mükemmel noktaya yıkıcı bir hassasiyetle isabet etti. Göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patladı.

Ölüm, kırık camın üzerine dökülmüş bal gibi alaycı bir sesle, "Sözlerini duymak istiyorum, Mireille," dedi. "Bunları senin ağzından duymak istiyorum."

"İstiyorum—" Valen'in parmakları tekrar klitorisimi bulup, çılgın bir beceriyle daireler çizerken ve içime girmeye devam ederken sesim titredi. "Boşalmak istiyorum," diye nefes nefese söyledim, sesimdeki çaresizliği kimin duyduğuna artık aldırımyordum. "Lütfen, boşalmam gerekiyor."

Valen'in dudakları, ancak şeytani olarak tanımlanabilecek bir sırtışla büküldü.

'Aferin kızım,' diye mırıldandı Ölüm. 'Şimdi gel bakalım.'

İzin—emir—beni mahvetti. Boşalmam şiddetli bir yoğunlukla içime işledi, zevk dalgaları içimden dışarıya yayıldı. Çığlık attım, ses hücremin taş duvarlarında yankılandı, boşalma beni tamamen ele geçirdi.

"Valen!" diye bağırdım, ölümün varlığı bilincimi sarıp sarmalarken ve zevkimi kendi zevkiymiş gibi sahiplenirken, adı dudaklarımdan dökülüyordu.

Valen karşılık olarak hırladı, kendi hareketleri de zevkinin peşinde koşarken çılgınca bir hal aldı. Son, acımasız bir hamleyle, kendini sonuna kadar içime gömdü, bedeni boşalırken titredi. Onun sıcaklığını içimi doldururken hissettim, bu da beni içeriden, bir başka sahiplenme iddiasıyla işaretliyordu.

Uzun süre boyunca birbirimize kenetlenmiş halde kaldık, hücredeki tek ses hırıltılı nefes alışverişimizdi. Valen'in alnı benimkine yaslanmıştı; beklenmedik bu yakınlık, az önce paylaştığımız eylemden daha anlamlı geliyordu.

Sonra gerçeklik kendini yeniden gösterdi. Valen benden uzaklaştı, içimde garip bir boşluk hissi bıraktı. Hızlı ve etkili hareketlerle kıyafetlerini düzeltti, yüzü çoktan kapanmış, kontrol maskesi yeniden yerine oturmuştu.

Omuzlarım tekrar gergin bir pozisyona geçerken, vücudumu gizleme zahmetine girmeden onu izledim.

"Prenses, her şey umduğunuz gibi miydi?" diye sordu, sesi şimdi dikkatlice tarafsızdı, ancak emin tonunun altında bir belirsizlik sezebiliyordum.

Nefes nefese olmama rağmen yavaş ve bilinçli bir şekilde gülümsedim. "Bu bir başlangıçtı," diye yanıtladım, yüzünde beliren şaşkınlık belirtisinin tadını çıkararak.

Valen'in çenesi kasıldı, gözleri benimkileri aradı. "Bu bir daha olmayacak, hiçbir şeyi değiştirmiyor," dedi sonunda.

"Her şeyi değiştiriyor," diye karşı çıktım.

Aniden arkasını döndü ve hücremin kapısına doğru ilerledi. Eşiği geçmeden önce, omzunun üzerinden gözlerime baktı; yüzündeki ifade, alıştığım o soğuk, hesaplı maskeyi bir kez daha almıştı.

"Muhafızları gönderip seni serbest bırakacağım," dedi. "Kendini temizle. Yarın her şey eskisi gibi devam edecek."

"Öyle mi?" diye sordum, başımı yana eğerek. "Şimdi basit işkenceye geri dönebilir misin Valen? Aramızda başka nelerin beklediğini öğrendikten

sonra?"

Eli yumruk olmuştı, eklemleri bembeyaz kesilmişti. Bir an için, eski dinamiği yeniden tesis etmek, hâlâ kontrolün kendisinde olduğunu kanıtlamak için son bir girişimde bulunacağını düşündüm.

Bunun yerine, tek kelime etmeden arkasını dönüp hücreden çıktı; adımları her zamankinden daha düzensiz, neredeyse aceleliydi. Sanki bir an daha yanımda olmaya dayanamıyormuş gibiydi.

Ardında bıraktığı boşluğa doğru gülümsedim, Ölüm'ün dikkatini, yaptıklarım karşısındaki öfkesini, oynadığım oyuna duyduğu kızgınlığı hissettim. Ona seslenmediğim için duyduğu öfkeyi.

Bu benim gücümdü. Bu benim tercihimdi. Ve Tanrı ikisine de yardım etsin, ben daha yeni başlıyordum.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

FIRTINADAN SONRA BİR SAKİNLİK

Yaklaşan ayak sesleri, dalgınlığımı böldü.

Muhafızlarım hücremin kapısında belirdiler, gözlerini dikkatlice açıkta kalan bedenimden kaçırdılar. En genç olanı bakışlarını yere dikmişti, boynuna doğru bir kızarıklık yayılıyordu. En yaşlı olanı ise koluna bir bez parçası atmış halde bana yaklaştı.

"Senin için," dedi sert bir sesle, sanki tehlikeli bir tanrıya sunulan bir adakmış gibi uzatarak. "Seni aşağılamadan önce."

Başımı salladım ve omuzlarıma kaba kumaşı örtmesine, çıplaklığımı gizlemesine izin verdim. Onların özenli muamelesi, küçük ama önemli bir başka zaferdi. Artık beni kayıtsız bir acımasızlıkla muamele edilecek sıradan bir mahkum olarak görmüyorlardı. Bakışlarımdan kaçınmalarında, zincirlerimi kontrol eden mekanizmayı nazıkçe açmalarında bir tür saygı vardı.

Ayaklarım yere tam değdi ve uzun süre aynı pozisyonda kalmış uzuvlarıma kan hücum edince hafifçe sendeledim. En genç gardiyan beni yakalamak istercesine başarısız bir hareket yaptı, sonra vazgeçti ve ellerini beceriksizce yanlarına indirdi.

"Su?" diye sordu en büyüğü, ses tonunu özenle tarafsız tutarak. "Yiyecek?"

"Su," diye onayladım, sesim titriyordu. "Teşekkür ederim."

Başını salladı ve genç muhafıza onu getirmesini işaret etti. Geri döndüğünde, doyana kadar su tulumunu ağızıma bastırdı.

Saldırım sonucu burnunun nasıl tamamen yamuklaştığını görmek için genç muhafıza baktım.

"Sana yakışıyor," dedim, sesimi bilerek rahat bir tonda çıkararak. "Seni daha ilgi çekici gösteriyor."

Sözlerime hazırlıksız yakalanmış gibi göz kırptı. Yanakları kızardı ve hızla başka yöne baktı. Yaşlı gardiyan alaycı bir şekilde homurdandı, bu belki de eğlence ifadesiydi.

"Kral, yıkanmanıza izin verileceğini ve size temiz kıyafet verileceğini söyledi," dedi yaşlı muhafız konuyu değiştirerek.

Kaşlarımı kaldırdım ve kumaşı omuzlarıma daha sıkıca sardım. "Ne kadar cömertmiş."

"Şimdi," diye yanıtladı yaşlı muhafız. "Eğer yürüyebiliyorsanız."

"Yürüyebilirim." Hareket etmeme karşı çıkan çeşitli ağrıları görmezden gelerek omurgamı düzelttim. Bacaklarımın hareket etmesini istedim ama sinir bozucu bir şekilde reddettiler.

Derin bir nefes alarak bacaklarıma baktım ve "Yürüyebiliyorum" diye tekrarladım. Zayıflık göstermemek için tereddütlü bir adım attım. Bacaklarım hafifçe titriyordu ama ağırlığımı taşımaları için onları zorladım.

Muhafızlar birbirlerine baktılar, aralarında söylenmemiş bir şeyler geçti. Sonra yaşlı olanı kapıya doğru başını salladı. "Öyleyse bu taraftan."

Onları zindanın kıvrımlı koridorlarından takip ettim, çıplak ayaklarımın altındaki taş buz gibiydi. Genç gardiyan sürekli arkasına bakıp duruyordu, sanki bayılacağımdan ya da belki de saldıracağımdan korkuyordu. Bu düşünce neredeyse beni gülümsetecekti.

Zindanların yeni bir bölümüne çıktık; ortasında çukur bir taş küvet bulunan küçük bir oda, suyun yüzeyinden buhar yükseliyordu. Duvar apliklerindeki mumlar titriyor, kaba taş duvarlara dans eden gölgeler düşürüyordu. Bu cehennemde neden bir küvet olduğunu tahmin bile edemezdim.

Burası adeta cennet gibiydi.

"Bir saatiniz var," dedi yaşlı gardiyan, banyoyu işaret ederek. "Temiz kıyafetler orada." Tahta bir bankın üzerindeki katlanmış bir bohçayı işaret etti. "Dışarıda bekleyeceğiz."

Ağır ahşap kapı arkalarından kapanana kadar bekledim, sonra omuzlarımdaki örtüyü bıraktım. Buradaki hava daha sıcaktı, banyodan yükselen buhar nemli bir koza oluşturarak kaslarımdaki ağrıyı biraz olsun hafifletiyordu. Dikkatlice banyoya yaklaştım, ayak parmaklarımla suyu test

ettikten sonra, sanki varlığımın en derininden gelen bir iç çekişle kendimi kucaklayan suya bıraktım.

Sıcaklık beni sardı, gerginlik ve acıyla düğümlemiş kaslarıma işledi. Kendimi tamamen suya batırdım, suyun başımı örtmesine izin verdim, böylece Valen ile aramda yaşananların terini, kirini ve izlerini yıkadım. Nefes nefese su yüzüne çıktığımda, farklı bir dünyaya adım atmış gibi hissettim; yeniden net bir şekilde düşünebildiğim, acı ve arzu sisinin geçici olarak dağıldığı bir dünyaya.

Uzun bir süre boyunca, sadece orada oturdum, sıcaklığın kemiklerime işlemesine, günlerce kapalı kalmaktan gerginleşmiş kaslarımın gevşemesine izin verdim. Sonra başımı tekrar suyun altına daldırdım, saçlarımın suyu tekrar emerkenki ağırlığını hissettim. Sudan çıktığımda, bir şekilde yeniden doğmuş gibi hissettim; son banyomdan beri olanlardan arınmış değil, aksine banyo sayesinde dönüşmüş gibiydim.

Yumuşak sabun dolu küçük toprak kaba uzandım ve son iki günün izlerini silmek için ovmaya koyuldum.

Sonunda sudan çıktığımda su soğumuştur; kendimi kurutmak için gardiyanların verdiği beze uzandım. Cildim sıcaktan ve ovmaktan pembeleşmişti ve haftalardır hissetmediğim kadar canlı hissediyordum; bacaklarımın arasındaki ağrı dinmişti ve vücudum temizlenmişti.

Verilen kıyafetler, sarayda giyeceğim her şeyden daha basitti; ama gerçek kıyafetlerdi. Belden kemerli, koyu gece mavisi yumuşak bir kumaş sabahlık ve bol keten iç çamaşırları. İç çamaşırları. Ayakkabı yoktu, diye fark ettim. Valen'le henüz o kadar iyi sevişmemiştim ki, o merhameti hak etsin.

Yavaşça giyindim, temiz kumaşın temiz tenime değmesinin verdiği hissin tadını çıkardım. Saçlarım nemli tutamlar halinde sırtımdan aşağı sarkıyordu, nemli havada kurudukça kıvrılmaya başlamıştı bile. Parmaklarımla tarayarak, düğümleri olabildiğince açmaya çalıştım.

Kapıdaki bir tıkırtı beni düşüncelerimden sıyırdı.

"Süre doldu," diye seslendi kıdemli gardiyan.

Derin bir nefes aldım, omuzlarımı dikleştirdim ve kapıyı açtım. Muhafızlar bekliyordu, yüz ifadeleri özenle tarafsızdı. Yaşlı olanın gözleri

beni süzdü, değerlendırıyordu.

"Daha iyi görünüyorsun," dedi sert bir şekilde.

Kaşıımı kaldırdım. "Bu bir iltifat mıydı, muhafız?"

Burunundan bir ses çıkardı, ama sesinde gerçek bir alay yoktu. "Bir gözlemim var. Hadi gel."

Genç gardiyan, sanki yüzümü ilk defa doğru dürüst görüyormuş gibi, bir türlü gözlerimi yüzüme dikmiş bakıyordu.

Hücreme yaklaşırken, bakışlarımı yere dikmişim; varlığı düşüncelerimin üzerinde bir gölge gibi beliren habercimin en ufak bir görüntüsünü bile yakalamak istemiyordum.

"Kral sizi yarın görecektir," dedi yaşlı muhafız kapıdan geri çekilirken. "Her zamanki saatte." Bir an durakladı, sonra neredeyse isteksizce ekledi, "Dinlenmeye çalışın."

Konuşmaya cesaret edemediğim için başımı salladım. Korktuğum için değil, Valen'le tekrar karşılaşma düşüncesinin göğsümde yarattığı heyecanı görmesini istemediğim için. Her şey ne kadar çabuk değişmişti; ziyaretlerinden korkmaktan... bu yeni duyguya.

Hücre kapısı arkamdan kapanır kapanmaz, farkları hemen fark ettim. Köşedeki hasırın yerini düzgün bir yatak almıştı—ince ve sertti, ama yine de büyük bir gelişmeydi. Ayak ucuna yün bir battaniye serilmişti. Tek imkanım olan kova gitmiş, yerine kapaklı gerçek bir lazımlık konmuştu. Küçük teselliler, ama önemli teselliler.

Yorgunluk beni sarıp sarmalarken, dizlerimi göğsüme doğru çekerek yatağın ortasına yerleştirdim; ağır, amansız bir bitkinlik kemiklerime kadar işlemiş gibiydi. Göz kapaklarım kurşun gibiydi ve vücudumdaki her kas yorgunluktan ağrıyordu.

Çok yorgundum, hem de çok. O kadar yorgundum ki, sesini duyduğumda bile irkilmedim.

"Mireille."

Söz yüksek sesle söylendi, zihnime zorla sokulmadı. O derin, sonsuz ses, daha önce gürlediği yerde şimdi yumuşaktı.

Bunda hiçbir emir yoktu. Sadece sessiz bir çekme vardı. Yine de bu ses göğsümde bir şeyleri durdurdu, dudaklarımda hiçbir mizah içermeyen bir gülümseme belirdi.

Sessizliğimizi ilk o bozdu.

Elbette yaptı.

Tüm o haklı öfkesinden sonra. Tüm o büyük açıklamalarından sonra. Uzak duramayan yine oydu.

Sırtımı duvara dayadım. "Yapma," dedim, kelime içimdeki öfkeyle birlikte boğazımı yaksa da.

"Bu gece olanları konuşmalıyız," diye homurdandı, o karşı konulmaz yavaş konuşma tarzı taştan sızarak. "Olanları görmezden gelemezsin."

"Beni izle," diye fısıldadım, her kelimemin onun kulağına ulaşacağını farkındaydım. Battaniyeyi omuzlarıma çekip yatağa kıvrıldım, gözlerimi kapattım ve karanlığın beni sarmasına izin verdim.

KIRKINCI BÖLÜM

İLÂHÎ VE ÖLÜMLÜLÜĞÜN ÇÖZÜLMESİ

Deri kelepçeler bileklerimin derisine tekrar battı.

Daha rahat bir pozisyon bulmak için ağırlığımı kaydırdım, kaslarım gerildi. Kelepçeler zincirlerine çarparak şıkırdadı, ses taş odanın içinde yankılandı. Yukarıdaki ızgaradan süzülen loş ışık, çıplak tenime uzun gölgeler düşürerek Valen'in önceki gece bıraktığı morlukları belirginleştirdi. Parmaklarının batırdığı yerlerde mor-mavi izler kalçalarımı çevrelemişti, beni damgalamıştı. Onları saklamaya çalışmadım. Kazanmaya başladığım bir savaşın nişanlarıydılar.

Valen ne kadar inkar etmek istese de, dün gece aramızdaki her şeyi değiştirmişti. Onu kışkırtırken, davet ederken, beni almasını isterken gözlerinin önce şaşkınlıkla, sonra da açlıkla karardığını izlemiştim. Ve almıştı—ah, nasıl da almıştı. Elleri sert, çaresizdi. Bedeninin benimkine karşı, içimde, acımasız ve tüketiciydi. Bunun anısı, beklentiyle bacaklarımı sıkmana neden oldu.

Ama en çok tadını çıkardığım şey onun teslimiyetiydi; özenle kontrol ettiği o anın kırıldığı an. İşkencecinin kendi arzusunun kölesi olduğu an. Bu gece onu ne kadar zorlayabilirdim? Ölümlü derinin altındaki tanrıyı ortaya çıkarabilir miydim?

Ölümü de kızdırmanın pek bir faydası olmadı.

Dün gece Ölüm'ün zihnime nasıl girdiğini, sesinin -alçak, kaba, kıskançlıkla dolu ve eğer bu kadar yıkıcı derecede etkili olmasaydı komik olacak bir ses- Valen beni kelepçelerimden kurtarıırken bile kafamın

karanlık köşelerini nasıl doldurduğunu düşünmeyi reddettim. Büyük açıklamasından bu kadar kısa bir süre sonra benimle bir daha konuşmayacağına dair verdiği sözü nasıl bozduğunu da düşünmeyi reddettim. Zafere odaklanmak, bir anlığına esir alanımı nasıl yalvaran birine dönüştürdüğüme odaklanmak, habercimin bana duyduğum öfkenin ortasında zevkimi emrettiği an içimden geçen o hasta heyecana dalmaktan daha kolaydı.

Muhafızlar henüz uzun süre önce gitmemişti, bu da Valen'in yakında geleceği anlamına geliyordu. Her zamanki meydan okumama geri dönmemi mi bekliyordu? Bir önceki gece gösterdiğim savunmasızlıktan pişman olmamı mı? Belki de onun ısırtığının ateşi ve kanının büyüyle ele geçirildiğimi düşünüyordu.

Hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Yaklaşan ayak seslerinin hafif yankısı bana ulaştı ve bağlarımın izin verdiği ölçüde doğruldum. Dudaklarımı ıslattım, tuz tadı ve düşüncelerimle ısırdığım yerlerdeki hafif metalik kan tadını hissettim.

Onunla yeniden arzuyla buluşurdum, teslimiyetimin gücüyle kontrolünün nasıl kırıldığını izledim. Beni kırılacak ya da işkence edilecek bir şey olarak değil, arzu edilecek bir kadın olarak görmesini sağladım.

Kapı açılıp Valen içeri girerken açlıkla izledim. Bir zamanlar beni öfke ve korkudan titreten o rahat kibirle hareket ediyordu; koyu renk gözleri, tam olarak çözemediğim bir ifadeyle çıplak bedenimi süzüyordu. Şaşkınlık. Şüphe. Bastırmaya çalıştığı en ufak bir açlık belirtisi. Her zamanki siyahını giymişti, kumaş teninin soluk mükemmelliğine karşı zengin ve sertti. Çıplaklığımla, asılı durduğum savunmasız pozisyonla tam bir zıtlık oluşturuyordu. Ama savunmasızlık artık benim zayıflığım değildi, silahımdı.

“Karım.” Sesi aldatıcı derecede yumuşaktı, ama tehlikeliydi. “Gördüğüm kadarıyla yine kıyafetlerinden kurtulmuşsun.”

“Böyle daha kolay görünüyor,” diye yanıtladım, sesim kasıtlı bir mırıltıydı. Hafifçe kıpırdandım, üzerimdeki zincirler hareketle şıkırdadı. “Zaten birçok kıyafetimi mahvettin.”

Gözleri kısıldı, koyu kirpikleri loş ışıktaki yanaklarına gölge düşürüyordu. Aramızda mesafe bırakmaya özen göstererek bir adım daha yaklaştı. Benden mi korkuyordu? Ne yapabileceğimden mi korkuyordu? Bu düşünce beni gülümsetti.

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz," dedi, sesi birdenbire pratik, neredeyse sinirli bir hal almıştı. "Eğer kıyafetleriniz mahvolursa, yenilerini temin ederim. Merhametsiz değilim."

Buna güldüm; taş duvarlarda yankılanan gerçek bir eğlence sesiydi bu. "Evet, çünkü geçmişte çok merhametli davrandınız." Bileklerimi kelepçelere karşı büküm, zaten hassas olan derime batışını hissettim. "İlk defa iç çamaşırı aldığım için, onları saklamaya daha meyilliyim. Çıkardığınızda yırtılmalarını istemedim."

Alaycı tavrıma duyduğu öfke gözlerinde belirdi, ardından hafif bir şaşkınlık ifadesi geldi. Evet, sessiz meydan okumama geri döneceğimi beklemiş gibiydi.

"Beni yanlış anlıyorsun karım," dedi sesi alçalarak, ince bir tehdit tonuyla. "Dün gece... bir istisnaydı. Benim anlık bir zayıflığımdı. Bir daha olmayacak."

Başımı yana eğdim, yüzünün kusursuz hatlarını inceledim. "Hayır mı? Öyleyse söyle bana kocam, her zamanki rutinimize dönmek için mi buradasın? İşkence, gözyaşları ve asla gelmeyen merhamet dilekleri mi?" Öne eğildim, sesim boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Yoksa dün gece uykusuz kalıp, sana isteyerek teslim olduğumda nasıl hissettiğimi mi düşündün? Adını acıdan değil, zevkten inleyerek söylediğimde?"

Eli, bir yılanın saldırısı kadar hızlı bir şekilde uzandı, saçlarıma dolandı ve başımı geriye doğru çekti. Ani acı beni nefes nefese bıraktı, ama onun beklediği gibi değildi. Ses, arzuyla karışık, boğuk bir sestti.

"Benim kim olduğumu unuttun mu? Senin için amacımı?" diye tısladı, yüzü benimkine birkaç santim kala, nefesi dudaklarıma sıcak bir şekilde değiyordu. "Ben bir Tanrıyım, küçük ölümlü. İlklerden biriyim. Şehirleri yerle bir ettim, kralları diz çöktürdüm. Sıradan bir kızın, bir hiçin hilelerine kanmayacağım."

Ama konuşurken bile, boğazındaki nabzın attığını görebiliyor, saçımı kavrayan elindeki hafif titremeyi hissedebiliyordum. İster istemez etkilenmişti.

Onun tutuşuna karşı koymadım. Bunun yerine, sırtımı kamburlaştırıp çıplak bedenimi giyinik bedenine daha da yaklaştırdım. "Seni unutmadım, Vharok," diye mırıldandım, ilahi isminin duyulmasıyla göz bebeklerinin büyüdüğünü izlerken. "Biliyorsun... bu senin suçun."

Başını yana eğdi, dinlediğini anladım, ama hiçbir şey söylemedi, bakışları dudaklarıma kaydı. Dudaklarımı ıslatarak, sesim o kadar alçaktı ki

kendim bile zor duyuyordum, "Bana canavarların yaratıldığını söylemiştin. Yarattığın şeyin sorumluluğunu üstlenmen gerekmez mi?"

O hırladı—göğsünden benimkine kadar titreşen alçak, tehlikeli bir ses. Saçlarımı daha sıkı kavradı, daha da sertçe çekti ve ağzımdan kaçan iniltiyi gizlemeye çalışmadım. Acı başka bir şeye dönüştü, tenimin kızarmasına ve nefesimin hızlanmasına neden olan bir şeye.

Valen'in gözleri hafifçe irileşti, dudakları şaşkınlıktan mı yoksa öfkeden mi olduğunu anlayamadığım bir şekilde aralandı. Diğer eli uzanıp kalçamı kavradı, parmakları önceki gece bıraktığı morluklara saplandı. Bu baskı beni acı içinde bağırmaya itmeliydi. Bunun yerine, iç çekerek onun dokunuşuna yaslandım.

"Bunu durdur," diye emretti, ama sesi sertleşmiş, soğuk kontrolünün bir kısmını kaybetmişti. "Buraya sana zarar vermek, yerini hatırlatmak için geldim. Değil..." Sözü yarım kaldı, kalçamdaki tutuşu istemsizce gevşedi.

"Neyi?" diye sordum, bilerek kışkırtıcı bir şekilde. "Beni tekrar becermemeyi mi? Etrafında dağılırken adını haykırmamı sağlamamayı mı?" Dudaklarımı yaladım, bakışlarının hareketi takip etmesini izledim. "Neden ikisi birden olmasın, Valen? Neden hem bana acı çektirip hem de benimle birlikte olmayalım? Acı çektiğimde zevk alıyor gibi görünüyorsun. Ve ben..." Durakladım, yavaşça göz kırptım, "Senin için acı çekmekten zevk alıyor gibi görünüyorum."

Bir şeyler değişti; kontrol maskesinde bir çatlak oluştu. Eli saçlarımı bıraktı, ancak boğazımı kavrayıp nefes almayı zorlaştıracak ama imkansız kılmayacak kadar sıktı. Bu baskıya karşı koymadım. Bunun yerine, kendimi ona bıraktım, başımı geriye doğru düşürdüm ve boynumun daha büyük bir kısmını onun kavrayışına maruz bıraktım.

"Beni baştan çıkarmayı mı düşünüyorsun?" dedi, sesi bastırılmış bir öfkeyle gerginleşmişti. "Beni arzuyla güçsüz bırakmayı mı? İşe yaramayacak, Prenses."

"Seni bir tanrı sanıyordum. İlklerden biri." Boğazımdaki baskıdan sesim biraz titreyerek kendi sözlerini ona geri püskürttüm. "Arzu, fetihin en üstün biçimi değil mi? Birinin seni o kadar çok istemesini sağlamak ki, sana sahip olmak için her şeyi yapsın? Zaten bunun senden istediğin şey olduğu konusunda anlaşışımızı sanıyordum. Teslim olmamı."

Parmakları sıkılaştı, sözlerimi kesti. Bir an için görüş alanımın kenarlarında karanlık belirdi ve garip bir coşku beni sardı; oksijen

yoksunluğunun tuhaf, uçuşan hissi. Tam bilincimi kaybedeceğimi düşündüğüm anda beni bıraktı ve umutsuzca nefes aldım.

“Acı çekmeni istiyorum,” dedi ama sesi inançsızdı. “Babanın bana yaptıklarının bedelini ödemeni istiyorum. Bu zindanda zincirlenip işkence gördüğüm, sorgulandığım ve ölümlü olduğum yılların bedelini ödemeni istiyorum.”

Nefes nefese, gözlerini onun gözlerine diktim. “Öyleyse beni acı çektir, kralım. Ama bana verdiğin acıdan zevk aldığımı görünce sen de zevk almıyormuş gibi yapma.”

Acı verici bir şekilde elini sıktı ve ağzımdan kaçan küçük, hırıltılı iniltiyi gizlemeye çalışmadım. Gözlerinde bir şeylerin değiştiğini hayranlıkla izledim; beyaz olması gereken yere siyahlık yayılıyor, bakışlarının insani görünümünü yavaş yavaş tüketiyordu. Cildi kızardı, tamamen doğal olmayan bakır rengi bir ton aldı.

“Ateşle oynuyorsun, küçük kraliçe,” diye fısıldadı, sesi derinleşerek daha önce olmayan bir yankı kazandı. “Bir tanrıyı kışkırtıyorsun.”

“Güzel,” diye fısıldadım. “Yak beni.”

Yüz ifadesinde bir şeyler parçalandı; insanlığın son kalıntıları, daha eski, daha vahşi bir şeye yerini bıraktı. Gözlerindeki siyahlık, beyazlığın son kalıntılarını da yuttu, irisleri tamamen kapandı ve geriye sadece sonsuz bir boşluk kaldı. Yüz hatları aynı kaldı, ancak onlarda ince bir değişiklik oldu; açılar daha keskin, çizgiler daha belirgin hale geldi, sanki altındaki kemikler yeniden düzenleniyormuş gibi.

Teninin bakır rengi, soluk bir ay ışığı altında kan gibi koyu bir kırmızıya dönüştü. Çenemdeki parmakları ısındı, neredeyse tenimi yakıyordu.

Çok korkmalıyım. Bunun yerine, bu dönüşümü tetiklemiş olmanın, onun özenle koruduğu kontrolü elinden almış olmanın tuhaf bir heyecanını hissettim.

“Bunu mu görmek istiyordun?” Sesi artık neredeyse tanınmaz haldeydi, güç ve öfkeyle doluydu. “Maskenin altındaki canavar mı? Aileni katleden, sevdiğin her şeyi yok eden varlık mı?”

‘Dikkatli ol, küçük ceylan,’ Ölüm’ün sesi kafamda yankılandı. ‘Sana daha önce de söyledim, ilahi olanın sureti, kendisinden daha aşağıda olanları kırmaya meyillidir.’

Ölümün uyarısını dikkate almak yerine, zincirlerimin izin verdiği kadar yaklaştım ve Kan Tanrısı’nın yanan tenine fısıldadım: “Evet. Bana gerçek kimliğini göster. Artık maske yok. Artık rol yok. Sadece sen ve ben.”

Dudaklarımın çenesine değmesine izin vererek durakladım. "Senden korkmuyorum, Vharok."

Yanmış gibi geriye doğru sıçradı, dipsiz siyah gözleriyle bana baktı. Bir an için, öfke ve arzu arasında, cezalandırma ihtiyacı ve sahip olma ihtiyacı arasında sıkışıp kalmış gibiydi.

Sonunda, "Korkmalısınız," dedi, sesi etrafımızdaki taşlardan yankılanıyormuş gibi gelen bir hırıltıydı.

Gözlerine tereddütsüzce baktım, içinde bulunduğum tehlikeye rağmen üzerime garip bir sakinlik çöktüğünü hissettim. "Değilim." Zincirlerimde kıpırdandım, çıplaklığımı, savunmasızlığımı bilerek vurguladım. "Bugün benden ne alacaksın? Acımı mı? Zevkimi mi? İkisini de mi?"

Devasa bedeni, zorlukla bastırılmış bir şekilde titriyordu. Kırmızı teni parıltıyor, siyah gözleri insanlığın her izini siliyordu. Hem güzel hem de korkunçtu, saf güç ve açlığın bir varlığıydı.

"Oynamak mı istiyorsun, Prensese?" Vharok'un sesi bir oktav daha alçalmıştı, kadim ve korkunç bir şey yankılanıyordu. Parmağını yanağımdan aşağı doğru gezdirdi, sonra aniden tırnaklarını çenemin altındaki yumuşak ete sapladı.

Acı keskin ve tatlı bir şekilde yayıldı. Protesto amacıyla değil, saf bir zevkle nefesimi tuttum. "Başından beri oyun oynamıyor muyduk?"

Sözlerimdeki meydan okumayı fark edince yüz hatları daha da karardı. Eli yüzümden saçlarıma kaydı ve başımı geriye doğru çekerek boğazımı tekrar açığa çıkardı. Yaka tenime batıyordu, pozisyon tehlikeli ve savunmasızdı.

"Acı mı istiyorsun?" Nefesi kulağıma sıcak bir şekilde değiyordu. "Sana taşıyabileceğinden fazlasını verebilirim."

Diğer eli kaburgalarımı kavradı, tırnakları kemikler arasındaki boşluklara hesaplı bir acımasızlıkla saplandı. Geçmişte, böyle bir muamele beni hiçliğin o yerini aramaya, içime kapanmaya, saklanmaya iterdi.

Şimdi, onun dokunuşuna doğru kıvrıldım.

"Söz veriyor musun?" diye fısıldadım, gözlerindeki şaşkınlığı izlerken.

Sonra, şaşırtıcı bir şekilde, sanki birden bire bir şeyin farkına varmış gibi, kısık ve yavaş bir şekilde gülmeye başladı.

Çenemi kavradı, başparmağıyla ağzımın kenarına bastırdı. Dokunuşu neredeyse şefkatliydi, bir tür teselli taklidiydi, ama siyah gözleri hiç de nazik olmayan, ateşli bir yoğunlukla parlıyordu.

"Demek mesele buymuş, değil mi?" diye sordu, sesi bakır ve duman karışımı bir hırıltıydı. "Bir Tanrı tarafından becerilmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek mi istiyorsun?"

Nefes almakta zorlanıyordum, beklentinin zincirleri bileklerimdeki kelepçelerden daha sıkıydı.

"Sanırım bu kadar," diye devam etti, başparmağını dudağımın arasına bastırarak. "Bu senin için korkunç derecede ölümlü bir şey, karım. Zindan hücrende canavarca bir şekilde tecavüze uğramayı istemen. En çok korkman gereken şeyi arzulaman."

Sözlerine karşılık kanım kaynadı, kelepçelerin izin verdiği kadar sırtımı kamburlaştırırken içimde karanlık bir ateş tutuştu, çıplak bedenim ince kumaştan yapılmış giysilerine bastırıldı. Kelepçeler bileklerime daha da derine saplandı, ince kan çizgileri ön kollarıma doğru süzüldü. Keskin acı, bedeninin benimkine temas ettiği her noktayı daha da keskinleştirdi.

Eli, uyluğumun çıplak tenine dokundu, parmakları yumuşak ete saplandı. Parmakları yukarı doğru ilerlerken, tenimde sıcak izler bırakırken nefesim kesildi.

Valen'in nefes alışverişi ağırlaşmıştı, her nefes verişinde dudaklarım, onunkiler birkaç santim ötede, yakıyordu. Gözlerimiz kilitlenmiş haldeyken eli yukarı doğru ilerlemeye devam etti, pürüzlü nasırlar hassas cildime takıldı, ta ki parmakları bacaklarımın arasındaki noktayı bulana kadar.

"Çok ıslak," diye inledi neredeyse kendi kendine. "Sırılsıklam." Başparmağı daireler çizerek, tahrik edici ama içeri girmeyen bir hareket yaptı ve bu hareket boğazımdan bastıramayacağım bir inilti çıkmasına neden oldu. "Ne istediğini nasıl elde edeceğini biliyorsun. Söyle bana."

Daha da yaklaştım, bu hareket omuzlarımda yeni bir acı saplanmasına neden oldu, ama bu acı uzaktaydı, ellerinin bedenimdeki hissi, nefesinin tenime değmesi yanında ikinci plandaydı.

"Seni paramparça etmek istiyorum," diye fısıldadım, gerçek istemsizce ağzımdan dökülüyordu. "Senin beni paramparça etmeye çalıştığın gibi."

Gözleri hafifçe açıldı, sonra tehlikeli bir şekilde kısıldı. Hiç beklemeden yaklaştı, bedenini benimkine bastırdı, eli çenemden boğazıma doğru hareket etti. Parmakları bacaklarımın arasında dolaşıyordu, artık alaycı değil, sahiplenici ve talepkardı.

"Pes edemiyorum," diye hırladı, ama son kelimedede sesi çatladı ve onu ele verdi.

Hafifçe güldüm, parmakları klitorisimi bulup kasıtlı bir acımasızlıkla sıkıştırdı. Zevk dalgaları tüm vücudumu sardı, nefesimi kesecek kadar keskinleşti. Sırtım istemsizce gerildi, bileklerim kelepçelere karşı gerildi, ta ki kollarım boyunca kan daha serbestçe akana kadar.

Kanımın kokusu onun dönüşümünü daha da hızlandırmış gibiydi. Burun delikleri genişledi ve derisine yavaş yavaş yayılan bakır rengi aniden yoğunlaştı. Zaten koyu olan gözleri simsiyah oldu.

Hareketleri daha da sertleşti, boynumdaki eli sıkılaştı, görüş alanımın kenarlarında noktalar belirdi, diğer eli ise amansız saldırısına devam etti. Çok korkmalıyım—korkmuştum da, beni tüketen açlığın derinliklerinde bir yerlerde. Ama korkunun da kendine özgü keskin bir zevki, karanlık bir heyecanı vardı.

Dilimdeki lekeler koyulaşırken, kan akacak kadar sertçe ısırdım. Ağzımı metalik bir tat doldurdu ve Valen'in gözleri alt dudağımda yayılan kıpkırmızı lekeye kilitlendi. İfadesinde bir değişiklik oldu; açlık daha derin, daha ilkel bir şeye dönüşmüştü.

Ondan tutuşunu gevşetmesini, ciğerlerime biraz hava girmesine izin vermesini istemek istedim. Bunun yerine, kelepçelerimin izin verdiği kadar öne eğildim ve kanlı dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım.

Kanım aramızda bakır ve tuz gibi karıştı. Bir anlığına donakaldı, cüretkarlığım karşısında şok olmuş bir şekilde elini gevşetti. Sonra şiddetle karşılık verdi, dudaklarını benimkine bastırdı, dişler birbirine çarptı, dillerimiz üstünlük için savaştı. Öpüşme bir savaştı; krallığımı ele geçirdiği andan beri verdiğimiz savaşın bir devamıydı.

Kanımın tadı onda bir şeyleri harekete geçirmiş gibiydi. Teninin benimkine değmesiyle daha da sıcak bir yanma hissetti, bedeni büyüdü, eskisinden bile daha insanlıktan uzaklaşmış bir hale geldi.

Vücudunda bir titreme oldu, boynumdaki eli acı verecek kadar sıkılaştı, diğer eli de kaburgalarımı kavradı ve boğazımdan hoşnutsuz bir inilti çıktı. Avuç içlerinden yayılan, doğal olmayan ve saniye saniye artan bir sıcaklık hissedebiliyordum.

"Ne hale geldiğine bak," diye hırladı dudaklarımın arasından. "Benim kusursuz küçük yıkıntım."

Ellerinden yayılan ısı aniden yakıcı bir hal aldı. Parmakları tenime saplandıkça vücudum irkildi. Bir şeyler ters gidiyordu; alışlagelmiş acımasızlığın, işkencesinin dikkatli hesaplamasının ötesinde bir şeydi bu. Kontrolsüzdü, beklenmedikti.

“Valen—” diye başladım, sesimde endişe vardı.

Beni duymuyor gibiydi. Gözleri garip bir parıltı almıştı, içindeki tanrı kabardıkça yüz hatları çarpıklaşıyordu. Teninin bakır rengi parlaklığı meşale ışığında metalik bir şekilde parlıyordu, bedeni zorlukla kontrol altında tutulan bir güçle titriyordu. Elleri bana dokunduğunda, kanıma yabancı bir şeyin girdiğini hissettim—sıcak ve yakıcı, sıvı ateş gibi. Tanıdığım ama daha önce hiç böyle hissetmediğim bir güç.

Onun gücü. Kan gücü.

Bu acı, ondan daha önce deneyimlediğim her şeyin ötesindeydi. Bu, temel, ilkel bir şeydi. Bir tanrının ham gücünün ölümlü bedene dizginsizce akmasıydı. O an çılgılık attım, acı beni tüketirken zevk alma numarası tamamen unutuldu. Gözlerim bulanıklaştı, karanlık kenarlardan içeri doğru çöktü.

Kanım—benim kanım—serbestçe akıyordu, sadece tahriş olmuş bileklerimden değil, onun parmaklarının altından, büyüsünün tenime görünmez yaralar açtığı yerlerden de. Kızıl akıntılar çıplak bedenimde desenler çiziyor, taş zemindeki ayaklarıma damlıyordu.

Acının sisinin içinden, ifadesinin değiştiğini, gözlerindeki açlığın başka bir şeye dönüştüğünü gördüm: önce kafa karışıklığı, sonra da dehşet. Ellerine, üzerlerini kaplayan kana baktı, sanki onları ilk kez görüyormuş gibi. Gözlerindeki parıltı titredi, insanlık bir anlığına ilahi olanın önüne geçti.

“Ne—” diye başladı, sesi titreyerek.

Ağzım bakır gibi sıcak ve yoğun bir sıvıyla doldu, ağzımdan çıkabilecek her kelimeyi boğdu. Bunun yerine, bir öksürükle dudaklarımdan üzerinden taşıdı, çeneme doğru akarak yanlarımdaki yaralardan sızan kana karıştı. İstemedim, bilinçli olarak oyuncağını yok etmeye karar vermeden açtığı yaralardı bunlar.

Bir yerlerde, uzakta ama ısrarla, başka bir ses duydum—Ölüm, giderek artan bir aciliyetle adımları çağırıyordu.

Ama ona da cevap veremedim. Tek odaklanabildiğim şey acıydı.

Valen'in elleri hâlâ belimi kavramış, beni yukarıda tutuyordu ama artık sihirle yanmıyorlardı. Şimdi titriyorlardı, eti ve damarları parçalayan parmaklar birdenbire tereddütlüydü. Kelepçelerin bileklerimi artık acıtmaması için ağırlığımı alarak beni dikkatlice tutmasını, kayıtsız bir hayranlıkla izledim.

"Dayan," diye mırıldandı, ama bana mı yoksa kendine mi söylediğini anlayamadım. "Sadece dayan."

Bir eli belimden ayrılıp kelepçelerimdeki kilitlerle uğraştı, hareketleri alışılmadık derecede beceriksizdi. Mekanizmaları çalıştırırken elleri titriyordu, parmakları her iki bedenimizi de kaplayan kanda kayıyordu.

İlk kelepçe kırıldı ve sağ kolum cansızca yanıma düştü, içimde yeni bir acı dalgası yayıldı. Çığlık atmış olabilirim. Emin olamıyorum. Sesin kendisi çok uzaktan geliyormuş gibiydi, kulaklarımda kalbimin ritmine uyan uğultuyla boğulmuştu.

Valen ikinci kelepçeye uzanırken yüzü benimkine çok yakındı, yüz hatları konsantrasyonla buruşmuştu. Kanım bakır rengi tenine bulaşmış, kusursuz yüzünü lekelemiş, öne düşen koyu saçlarında yapış yapış olmuştu. Çenesi o kadar sıkı kenetlenmişti ki, derisinin altındaki kasın seğirdiğini, şakağındaki bir damarın attığını görebiliyordum.

İkinci kelepçe de açıldı ve kendi ağırlığımı taşıyamayacak halde tamamen yere yığıldım. Valen beni yakaladı, beklenmedik bir şefkatle kırık bedenimi kollarıyla sardı. Beni yere indirdi, yanıma diz çöktü, elleri yanlarımdaki yaraların üzerinde, dokunup dokunmamakta kararsızmış gibi duruyordu.

"Bunu düzeltebilirim," diye mırıldandı, ama sesinde inanç yoktu. "Düzeltebilirim—"

Elleri aşağı indi, en kötü yaralarımı bastırdı ve vücudumda yeni bir acı patlak verdi. Tekrar çığlık attım, ses boğazımdan canlı bir şey gibi koptu. Valen yanmış gibi geriye doğru sıçradı, gözleri daha da irileşti.

"Durum kötüleşiyor," dedi, sesi neredeyse panik gibi yükseliyordu. "Beni reddediyor, hâlâ besleniyor—"

Birden durdu ve giderek artan bir dehşetle ellerine baktı. Elleri benim kanımla kaplıydı, ama kızıl tabakanın altında, derisi hala güçle titreşiyordu; yüzeyin altında ışık damarları görünüyordu, sanki ilahi özü ölümlü kabından kurtulmuş ve bir daha hapsedilemezmiş gibi.

Acıya rağmen, görüş alanımın kenarlarında giderek yaklaşan karanlığa rağmen, içimde bir zafer duygusu yükseldi. Bunu başarmıştım. Onun dikkatli kontrolünü kırmış, kendisini tamamen unutmasını sağlamıştım ki, gücü tıpkı bana olduğu gibi ona da dönmüştü.

Dudaklarımda kan kabarcıkları oluştuğunu hissederken, zoraki bir gülümsemeyle "Kaybettin..." dedim, kelimeler neredeyse duyulmuyordu.

Başını hızla kaldırdı, gözleri uzun zamandır ilişkimizi tanımlayan o tanıdık öfkenin bir parıltısıyla gözlerimle buluştu. Ama şimdi bunun altında yeni bir şey vardı; neredeyse korkuya benzeyen bir şey.

"Bu bir oyun değil, Mireille," diye hırladı, ama sesindeki titreme etkisini biraz azalttı. "Ölüyorsun."

"Değdi," diye mırıldandım, kanlar içinde hâlâ gülümseyerek. "Yüzünü böyle görmek..."

Yüz ifadesi sertleşti, anlık kırılganlık yerini daha tanıdık bir soğuk öfke maskesine bıraktı. Ama elleri hâlâ titriyordu, kanamayı durdurmaya çalışırken yaralarımaya yeni bir kararlılıkla bastırdı.

Bana dokunduğu an hissettiğim acı dayanılmazdı, düşüncelerimi silip süpüren, bembeyaz bir ıstırap. Sanırım bir an için bilincimi kaybettim, çünkü etrafıma tekrar döndüğümde Valen artık bana dokunmuyordu. Geri çekilmiş, ayağa kalkmış ve anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Ölmene izin verebilirim," dedi sesi yumuşak bir tonda. "Bu bir merhamet olurdu. Başından beri bunu yalvarıyordun."

Ben cevap veremedim, hücremin ağır havasını yeni bir ses kesti—bu sefer kafamın içinde değil, duyulabilir bir şekilde, yan hücreden geliyordu. Ölümün sesiydi, ama bana konuştuğundan farklıydı—daha soğuk, daha resmi, bana yöneltildiğini hiç duymadığım bir küçümseme tonuyla.

"Oyuncağını yine mi kırdın, kardeşim?"

Valen'in başı aniden kalktı, dikkati hücremi Ölüm'ün hücrelerinden ayıran duvara yöneldi. Yüz ifadesi tamamen sertleşti, her türlü kırılganlık soğuk bir küçümseme maskesinin ardında gizlendi.

"Bu seni ilgilendirmez kardeşim," diye yanıtladı, sesi normale dönmüş bir şekilde.

Ölüm kahkaha attı, sesi taşın içinden garip bir şekilde yankılandı. "Öyle değil mi? Onu daha önce bir kez kurtarmıştım, yine kurtarabilirim."

Kendimden çok uzaklaşmıştım, acı zihnimle çökmekte olan bedenim arasında tuhaf bir mesafe yaratmıştı. Tanrılar ilahi oyunlarını oynuyorlardı. Korkunç bir şekilde mantıklıydı.

"Bu sefer bana ne vereceksin, Vharok?" Ölüm'ün tanrının adını kullanması kasıtlı olarak kışkırtıcı görünüyordu. "Zincirlerimden ikisini zaten kırdın. Küçük oyuncağını kurtarmak için daha kaç tanesini kıracaksın? Gücümün ne kadarını geri vereceksin?"

Valen homurdanarak benden bir adım daha uzaklaştı. "Benimle oyun oynamaya kalkma. Fiyatını söyle."

“Tam özgürlük.” Ölümün sesi düz, tavizsizdi. “Tüm zincirler kırıldı.”

“İmkansız.” Valen’in cevabı anında, neredeyse içgüdüsel oldu. “Bunu yapamayacağımı biliyorsun.”

Öksürdüm tekrar, ses ıslak ve endişe verici derecede zayıftı. İki tanrı da sustu, dikkatleri tekrar zayıflayan bedenime döndü. Acı şimdi azalıyordu, yerini çok daha tehlikeli olduğunu bildiğim sinsice ilerleyen bir uyuşukluk almıştı. Kayıp gidiyordum, bilincimi koruma yeteneğim giderek zayıflıyordu.

Valen sonunda, sesi garip bir şekilde boş ve yankılı bir şekilde, "Ölecek," dedi. "İkimiz de onu iyileştirmesek ölecek."

"Evet," diye onayladı Ölüm, ses tonunda yumuşak ve neredeyse hüzünlü bir ifade vardı.

Valen uzun bir süre sessiz kaldı, bana baktı. Ben de yarı kapalı gözlerle ona baktım, artık doğru düzgün odaklanamıyordum, görüşüm kenarlardan bulanıklaşıyordu.

Valen sonunda, sanki kendi kendine konuşur gibi, "Ölürse, diğerleri gibi o da kapana kısıılır," dedi. "Geçiş olmayan bir boşluğun önünde yakalanır. Yine de ona ulaşabilirim."

Yanımda tekrar diz çöktü, bana dokunmamaya özen gösterdi, gözleri yüzümü, eğer önemsemeye gücüm olsaydı rahatsız edici olabilecek bir yoğunlukla inceliyordu.

Ölüm'e seslenirken ama gözlerini bana dikerek, "Artık zincirlerinden hiçbirini çözmeyeceğim," dedi. "İntikamımı henüz tamamlamadım."

"Sonra ölür," dedi Ölüm basitçe.

Valen'in çenesi kasıldı, derisinin altında bir kas seğirdi. Bana doğru yaklaştı, sesi alçaldı, sadece benim duyabileceğim şekildeydi.

"Prencesim, aramızdaki ilişki henüz bitmedi," diye mırıldandı, ses tonunda isteksiz bir kabulleniş vardı. "Hâlâ benimsin. Hâlâ sana ulaşabilirim. Ölümün sadece... bir rahatsızlık."

Valen tek kelime etmeden arkasını döndü ve hücreden çıktı; hareketleri, sanki sadece irade gücüyle kendini bir arada tutuyormuş gibi, kaskatı ve kontrollüydü. Kapı arkasından metalik bir gürültüyle kapandı ve bu gürültü zindanda yankılandı; uzaklaşan ayak sesleri yavaş yavaş kayboldu ve geriye sadece sessizlik kaldı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

ÖLÜME VE DİRİLİŞE İNİŞ

Soğuk taşın üzerinde uzanıyordum, kanım altımda giderek genişleyen bir havuz gibi yayılıyordu.

Bedenimin doğal yollarla iyileşebileceği noktayı çoktan aştığını biliyordum; yaralar çok derindi, kan kaybı çok fazlaydı ve Valen'in büyüünün izleri içeriden yıkıcı etkisini sürdürüyordu.

Burada, hapishanemin zemininde, yalnız başıma, sadece Valen'in dehşet dolu yüzünün hatırasıyla ölecektim. Bu düşünce beni umutsuzluğa düşürmeliydi, ama bunun yerine neredeyse huzurluydum. Kendi yöntemimle kazanmıştım. Kudretli Vharok'un iddia ettiği kadar yenilmez olmadığını kanıtlamıştım. Onu etkileyebileceğimi, çok değer verdiği kontrolünü kaybetmesine neden olabileceğimi göstermiştim.

Belki de içi boş bir zaferdi, ama benim zaferimdi. Ve hayatımda çok az şeye sahip olmuşken, bu küçük zafer bile anlamlı geldi.

'Mireille,' Ölümün sesi yine kafamda yankılandı, acil ve buyurgan bir şekilde. 'Bana gel. Şimdi. Hâlâ vaktin varken.'

"Hayır," diye fısıldadım, kelime hücremin sessizliğinde bile zar zor duyuluyordu. Konuşma çabasıyla dudaklarımdan kan fişkırdı.

'Hayır mı?' Ölümün sesi keskinleşti, inanmazlık ve öfke iç içe geçmişti. 'Ölüyorsun, aptal kız. Gururun için uygun bir zaman değil.'

"Umurumda değil," diye zar zor fısıldadım. "Kırıldığında tamir edeceğin... bir... bebek değil ki."

Zincirlerinin şıkırtısı hücrelerimizde yankılandı. "Bu, bir kukla olmakla, eğlence aracı olmakla ya da geçmişteki diğer saçmalıklarla ilgili değil. Sen. Ölüyorsun."

Gözlerimi tekrar kapattım, onları açık tutma çabası birdenbire çok fazla geldi. Hayatta kalmanın ne anlamı vardı? Daha fazla işkenceye mi katlanmak? Daha fazla manipülasyona mı? Daha iyisi, uzaklaşıp bilincimin sınırlarında davetkar bir şekilde bekleyen karanlığı kucaklamaktı.

'Sakin yapma,' diye kükredi Ölüm, sesi kemiklerime kadar titreşen o ilahi tınıyı kazanmıştı. 'Başardıklarına bak. Vharok'un kontrolünü kırdın. Bir tanrıyı geri çekilmeye zorladın. Ve şimdi bu zaferi heba mı edeceksin?'

Sözleri, üzerime çöken rahatlatıcı sisin içinden geçti. Haklıydı, kahrolasıca. Kazanmıştım. Valen'in beklediğinden daha güçlü, hesapladığından daha tehlikeli olduğumu kanıtlamıştım. Onu alt etmek neredeyse kolay olmuştu. Şimdi ölmek, bu zaferi teslim etmek anlamına gelirdi.

Ve buna izin veremezdim.

Ama hareket etme düşüncesi, kırık bedenimi hücre zemininde sürükleyerek Ölümün bana dokunabileceği köşeye götürme düşüncesi imkansız görünüyordu. İlahi güç beni içten dışa harap etmişti. Her kalp atışı, kapanmayan yaralardan daha fazla kan pompalıyor, her nefes sıvı dolu ciğerlerden hırıltılı bir şekilde geçiyordu.

Ölüm, sesi daha yumuşak ama bir o kadar da ısrarcı bir tonda, "Bu sefer inatçılığın seni öldürecek," dedi. "Gerçekten bunu mu istiyorsun? Bu hücrede, yalnız başına ölmek mi?"

"Yalnız değilim," diye fısıldadım, kelimeler zar zor ağzımdan dökülüyordu. "Sen... buradasın."

Onun iç çektiğini duydum; bu kadar kadim ve güçlü bir varlıktan garip bir şekilde bıkkınlık dolu bir sestti. "Evet, buradayım. Ve eğer sadece," diye homurdanarak duraksadı, "bana gelirsen seni kurtarabilirim."

"Neden... uğraşayım ki?" Benim yaşayıp yaşamamam onun için neden önemliydi? Bana ne demişti... kolayca yoldan çıkan mı? Zayıf mı?

Uzun bir sessizlik oldu, o kadar uzun ki pes ettiğini düşündüm. Sonra sesi geri döndü, öncekinden daha yumuşaktı. "Çünkü sen... bundan daha güçlüsün. Çünkü burada ölmeyi hak etmiyorsun." Bir sessizlik daha, bu sefer belirsizlikle dolu. "Çünkü senin benim için sadece bir eğlence olduğunu düşünerek ölmeni istemiyorum."

Beklediğim kadar özenli bir açıklama değildi belki, ama en azından dürüsttü. Ve zaten istediğim de bu değil miydi? Manipülasyon yerine dürüstlük, rahatlatıcı yalanlar yerine gerçek?

"Lütfen, Yshera," diye ekledi. "Dene."

O kelime... yshera. Daha önce duymuştum. Geçmişte bana böyle seslenmiş miydi? Hatırlayamıyordum ama biliyordum ki, ona sormak, tekrar duymak istiyorsam, hareket etmem gerekiyordu.

Göğsümde saplanan acıyla titreyerek nefes aldım. İnanılmaz bir yavaşlıkla, hücrelerimizin birleştiği köşeye doğru başımı çevirdim; ona ulaşmak için elimi parmaklıkların arasından ve duvarın etrafından uzatmam gerekiyordu. Sanki kilometrelerce uzaktaydı, acı dolu bir manzarada aşılması imkansız bir mesafeydi.

Bunu yapabilirim. Tek tek hareketlerle. Küçük adımlarla.

Kollarım çabadan titriyordu ama imkansız koşullara karşı her santimlik bir zaferle, ağırlığımı pürüzlü taş zeminde sürüklemeye zahmetli sürecine başladım. Arkamda kan izleri kalıyor, yolumu ürkütücü bir ekmek kırıntısı izi gibi işaretliyordu. Gözlerim bulanıklaşıp netleşiyor, bilincim her yeni acı dalgasıyla kayıp gitme tehdidi altında olan kırılgan bir şeye dönüşüyordu.

Ama ben hareket etmeye devam ettim. Bir çekiş. Sonra bir diğeri. Sonra bir diğeri. Her hareket yeni bir acı getirdi, ama aynı zamanda kasvetli bir tatmin de. O yatakta uysalca ölmeyecektim. Eğer öleceksem, savaşarak, çabalayarak, beni kurtarabilecek tek varlığa uzanarak ölecektim—güven veya sevgi yüzünden değil, kendi hikayemi kendi şartlarımla devam ettirme konusundaki saf, inatçı kararlılığım yüzünden.

Ölüm, sesi çok yumuşak bir şekilde, "İşte bu," diye mırıldandı. "Çok güçlüsün. Biraz daha."

Dudaklarımdan fişkıran taze kan dalgasını, yırtılan etin taş üzerinde sürüklenmesinin ıslak sesini umursamadan kendimi tekrar öne doğru çektim. Köşe yaklaştıkça, hücremin parmaklıkları loş ışıktaki donuk bir şekilde parıldıyordu.

Çok yaklaştık. Çok, çok yaklaştık.

Son ve muazzam bir çabayla köşeye ulaştım, sağ kolum parmaklıkların arasından uzanmış, hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğum teması körü körüne arıyordu.

"Ölüm," diye fısıldadım, kelime neredeyse duyulmuyordu. "Habercisi."

Ve sonra, bilinçli olarak kurmadığım bir duanın cevabı gibi, onu hissettim—elinin sıcak, sağlam bir şekilde elimi kavradığını.

“İnatçı kız,” diye mırıldandı, sesi artık kafamda değil, gerçek, duyulabilir, aramızdaki taşın içinden titreşiyordu. Elimdeki tutuşu sıkılaştı, acı verici değil, aksine güven vericiydi; acı ve şaşkınlığa gömülmüş bir dünyada fiziksel bir çapa gibiydi. “Ne kötü bir şey.”

Sert sözlerine rağmen, ses tonunda daha yumuşak bir şey vardı; endişe, rahatlama. Başparmağı elimin sırtında küçük bir daire çizdi.

Gülümsemem istemsizce yüzüme yayıldı, dokunuşuyla göğsüm kabardı.

Tanrım, onu çok özledim.

Bu kadar öfkeli olup da, basit bir dokunuşla bu kadar güven ve rahatlama hissetmek nasıl mümkün olabilirdi? Eğer zaten kan kaybetmek üzere olmasaydım, sadece parmaklarının benimkileri sarmasıyla hissettiğim rahatlıktan göğsüm ikiye ayrılabilirdi.

Öfkemimi yarına bırakabilirim.

"Ölürken beni azarlıyor musun?" diye zar zor fısıldadım, sesim kırık bir fısıltıydı.

"Bugün ölmeyeceksin, yshera," diye yanıtladı Ölüm alçak ve tehlikeli bir sesle. "Eğer bu," başparmağı nabız noktama bastırarak, "durursa, dünya benim yapacaklarıma hazır değil."

Nefesim kesildi, ama cevap vermeye bile fırsat bulamadan havada bir değişiklik, basınçta bir kayma hissettim; sanki atmosfer birdenbire daha ağır, daha yüklü hale gelmişti.

"Bu canını yakacak," diye uyardı sesi gergin bir şekilde. "Bedelini biliyorsun."

Ve sonra, onu hissettim—kadim ve korkunç bir güç, elinden benim elime akıyordu. Valen'in beni ateş gibi yakıp kavuran ilahi enerjisinin aksine, Ölüm'ün gücü soğuktu, amansızdı, tıpkı taşın üzerinden akan gelgit gibi. Yakmıyordu.

Tüketti.

Bu his hızla yayıldı, parmaklarımdaki temas noktasından koluma, göğsüme doğru aktı ve Valen'in gücünün yanlarımda açtığı yaralarda toplandı. Bir an için, bu ürperti neredeyse bir rahatlama gibiydi, bana eşlik eden acıyı uyuşturuyordu.

Sonra yanma hissi geldi.

Ölümün gücü kabardı, artık nazik bir akış değil, her damarı, her kılcal damarı, her hücreyi dondurucu bir ateşle dolduran bir sel gibiydi. Taş zeminden geriye doğru savruldu, bastırmayı düşünmeden boğazımdan

bir Çıglık koptu. Elimdeki el sıkılaştı, bedenim ilahi enerjinin gücüyle kasılırken beni sabit tuttu.

Ölüm, sesi hem buyurgan hem de nazik bir tonda, "Nefes al, Mireille," diye emretti. "Bunu atlatmak için nefes al. Beni içeri al."

İtaat etmekte zorlandım, tıkanmak isteyen ciğerlerime zorla hava doldurdum, bedenimi istila eden yabancı güce karşı koyma içgüdüsüyle savaştım. Yavaş yavaş, parça parça, sürece teslim oldum, ölümün enerjisinin daha derine nüfuz etmesine, daha da yayılmasına izin verdim.

nce yanlarımdaki yaralar iyileşmeye başladı, yırtılmış et ve patlamış damarlar ölüm'n gücünün rehberliğinde onarılıyordu. Her katmanın kapandığını hissedebiliyordum—deri deriye, kas kasa, damar damara—tıpkı etimin altında hareket eden böcekler gibi garip, sürünen bir his. Acı veriyordu, bir milyon küçük acı batması sürekli bir yanmaya dönüşüyordu, ama daha önce olanlara kıyasla dayanılabilir bir şeydi.

"Güzel," diye mırıldandı ölüm, başparmağıyla elimi yatıştırıcı bir ritimle okşayarak. "ok iyi gidiyorsun, yshera. En kötüsü henüz gelmedi, ama çok iyi gidiyorsun."

Uyarı bana bir sonraki dalga gelmeden önce kendimi hazırlamak için yeterli zaman verdi; bu dalga ilkinden daha güçlü, daha derin ve daha istilacıydı. Bu g sadece mevcut kanallardan akmakla kalmadı, yeni kanallar açarak ölümlü enerjinin asla gitmemesi gereken yerlere zorla girdi. Valen'in kan büyüsünün kalıntılarını yakıp kavurdu, bedenim üzerinde sessiz bir egemenlik savaşı başlattı.

Tekrar ıglık atmamak için alt dudağımı sertçe ısırđım, dişlerim deriyi delerken taze kanın tadını aldım. Ölümün başparmağı, iyileştirmesi gereken ek yarayı hissediyormuş gibi, hizmetine ara verdi.

"Buna gerek yok," diye usulca uyardı. "Acı ifade edilmek içindir, bastırılmak için değil. Bırak dışarı çıksın, Mireille. Senin ıglıklarından çok daha kötülerini duydum."

Sanki izin verilmiş gibi, bedenim boğazımın çok daha derinlerinden gelen bir ses çıkardı; zindanın taş duvarlarında yankılanan, acı dolu bir feryat. Acı artık fiziksel sınırları aşmış, daha temel bir şeye ulaşmıştı. Ölümün gücünün sadece bedenimi değil, başka bir şeyi de – elle tutulmaz ama temel bir şeyi – sardığını hissedebiliyordum.

Ruhum.

Ölüm, dudaklarını parmaklıklara yaklaştırarak, "deme zamanı geldi," diye fısıldadı; nefesinin kulağıma değdiğini hayal edebilecek kadar

yakındım. "Rahatlamaya çalış. Karşı koymak sadece durumu daha da kötüleştirir."

Neler olacağını biliyordum ama bu bilgi, ruhumun bir parçasının koparılması hissine beni hazırlamadı. Öncesinde neredeyse bilinçsizdim. Şimdi ise her şeyi hissedebiliyordum.

Bu, fiziksel acı gibi bölümlere ayrılabilen, benlikten ayrı tutulabilen bir şey değildi. Bu, en mahrem türden bir ihlaldı, varlığımın dokusunun parçalanmasıydı.

Sırtım yerden kalktı, omurgam tepkimin şiddetiyle büküldü. Parmaklarım Ölüm'ün ellerini ezici bir güçle kavradı, tırnaklarım kan akıtacak kadar derine saplandı - eğer tanrılar böyle sıradan yaralardan kanayabiliyorsa. Boğazımdan tanımadığım bir ses çıktı, çığlıkla hıçkırma arasında bir şey, ilkel ve ham.

"Biliyorum," diye teselli etti Ölüm, sesi parçalanmanın acısına karşı bir merhem gibiydi. "Biliyorum, Yshera. Neredeyse bitti. Sadece biraz daha."

Son ve yürek burkan bir hisle, bedelini talep etti: ruhumun bir parçasını, cerrahi hassasiyetle kesip kendi içine çekti. Kopmuş bağlantı beni nefessiz bıraktı, birkaç dakika önce hayati bir şeyin bağlı olduğu yerde hayalet bir acı kaldı.

Yavaş yavaş, acının en şiddetli kısmı azaldı ve geriye iliklerime kadar işlemiş gibi görünen derin bir bitkinlik kaldı. Ölümün eli benimkiyle iç içe geçmişti, gücü hala içimden akıyordu ama artık daha nazikti, ateş yerine su gibi, Valen'in yıkıcı büyüsunün son izlerini silip süpürüyordu.

Karanlık beni ele geçirmeden önce hissettiğim son şey, Ölüm'ün elimi kısa bir süreliğine sıkıca kavramasıydı; acı verici değil, sahiplenici, koruyucu bir kavrama.

"Uyu," diye fısıldadı, sesi karanlığın içinde beni takip etti. "Artık seni yanımda tutuyorum."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

İPEK İPLİKLER

Bana garip şeyler oluyordu.

İlk başta öldüğümü, iyileşmenin gerçekleşmediğini sandım. Ama hislerim yoğunlaştıkça bunun ölüm değil, tamamen başka bir şey olduğunu anladım.

Görüş alanımı gümüş ışıık iplikleri kapladı, hem gözlerimin önünde hem de bir şekilde gözlerimin ardında, zihnimin içinde var olan desenler ördüler. Bunlar acıdan veya ölümden doğan halüsinasyonlar değildi. Bunlar... anlık görüntülerdi. Ölümlü algımın sınırlı kabı aracılığıyla kendini göstermeye çalışan, engin ve kavranamaz bir şeyin parçalarıydı.

“Ne—” diye başladım ama gümüş ipliklerden biri genişleyip göz kamaştırıcı bir ışıık parlamasıyla tüm görüşümü kaplayınca kelime boğazımda kaldı.

Ve aniden kendimi başka bir yerde buldum. Cesetlerle dolu bir savaş alanında, elimde kendi kanım olmayan kanla damlayan bir kılıçla duruyordum. Gökyüzü morarmış et rengindeydi, bulutlar sanki bir devin eliyle savrulmuş gibi doğal olmayan şekillerde dönüyordu. Önümde diz çökmüş bir figür vardı—bakır tenli, siyah gözlü, yüzü öfke ve başka bir şeyin maskesiydi. Hayranlık gibi bir şey.

Vharok. Kan ve Fetih Tanrısı, kocam, önümde diz çökmüş.

Ağzım kırırdadı, kelimeler benim olan ama aynı zamanda benim olmayan bir sestten döküldü; daha güçlü, daha önce hiç sahip olmadığım bir

güçle yankılanıyordu. "Hatırlamayacağımı mı sandın?" dediğimi duydum. "Bana ait olanı geri almayacağımı mı sandın?"

Görüntü cam gibi paramparça oldu, parçaları karanlığa doğru savruldu ve yerini aynı derecede canlı, aynı derecede imkansız başka bir sahne aldı.

Karanlık ve mağara gibi bir taht odası, siyah taşın sütunlar gölgede kalmış bir tavana doğru yükseliyordu. Kürsünün üzerinde tek değil, adını koyamadığım malzemelerden oyulmuş iki taht vardı. Biri ışığı yutacak kadar yoğun bir karanlık yayarken, diğeri doğrudan bakıldığında göz kamaştıran içsel bir ışıltıyla parlıyordu.

Sahne tekrar değişti. Bir kadın sunağın önünde diz çökmüş, avuç içlerindeki kendi kendine açtığı yaralardan kan damlıyordu; adını tam olarak anlayamadığım bir tanrıya dualar fısıldıyordu. Çaresizliği boşluğun ötesinden bana ulaştı, müdahale için yalvarışları görüşümün gümüş iplikleriyle iç içe geçti.

Bu da dağıldı, yerini tam olarak kavrayamayacağım kadar hızlı, baş döndürücü bir görüntü seline bıraktı: ete saplanan bir bıçak, gümüş bir kadehe akan kan; lavanta gözlü bir çocuk; boş bir hücre, taşın sarkan zincirler; önümde diz çökmüş Kaos Tanrısı, gözleri korku ve rahatlamanın karışımıyla parlıyor; dünyanın yanışını izlerken kendi ellerim gümüş gibi parlıyor.

Ve bu imgelerin altında, onların ardında, suyun içinden geçen bir akıntı gibi içlerinden fısıltılar geçiyordu. Daha önce hiç duymadığım dillerde dualar eden sayısız ses. Dualar Vharok'a, İkiz Tanrıçalara veya hatta Ölüm'e değil, başka bir şeye yöneltilmişti.

Sesler üst üste bindi, ruhumun parçalarının koparıldığı boşluklarda yankılanan bir bağlılık ve umutsuzluk senfonisi yarattı. Sanki bu yokluklar hiç de boşluk değil, uçsuz bucaksız, korkunç ve harika bir şeye açılan yeni kapılar gibiydi.

Bunlar anılar değildi. Olamazlardı da. Acı ve travmadan doğan rüyalar ya da halüsinasyonlar bile değillerdi. Sanki... olasılıklar gibiydiler. Henüz gerçekleşmemiş gelecekler. Henüz cevaplanmamış dualar.

Gördüklerimin hepsini yorumlayamadım, hatta giderek artan bir hızla gözümün önünden geçen her görüntüyü aklımda tutamadım. Ama bazı unsurlar tekrar ediyordu: kan, zincirler, taşlar, tahtlar. Güç ve esaret sembolleri iç içe geçmiş, ayrılmaz bir bütün halindeydi.

Birbirinden kopan vizyonların kaleydoskopik kaosunun içinde tek bir görüntü net kaldı: Ben, iki tahtın arasında duruyordum, alnımda bükülmüş

gümüş bir ta vardı. Vizyondaki gözlerim, bildiğim gözler değildi; sadece gümüş benekli değil, baştan sona saf gümüşten yapılmış, daha önce hiç görmediğim kadar parlak bir içsel ışıkla parıldayan gözlerdi. İlahi gözler. Bir Tanrıçanın gözleri.

Sonra, diğer tüm parçalarla birlikte o da yok oldu, gümüş teller eriyip gitti. Kapalı göz kapaklarımın ardında, yine sadece uykunun karanlığı vardı.

BEŞİNCİ BÖLÜM HESAPLANAN

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ACILAR İÇİNDE BİR AYNA

Şiddetli bir nefes kesilmesiyle uyandım, bilincim kaburgalarımın arasına saplanan bir bıçak gibi geri geldi.

Bedenim artık var olmayan acıyı hatırlıyordu; iyileşmiş yaralardan kaynaklanan hayaletimsi bir ıstırap. Parmaklarım, hücrelerimizin arasındaki boşluktan Ölüm'ün parmaklarıyla hâlâ iç içe geçmişti, sanki sadece onun eli beni yaşayan dünyaya bağlıyormuş gibi umutsuzca bir güçle tutunuyordu.

Onu ne kadar sıkı tuttuğumu düşününce dehşete kapılarak hemen elimi bıraktım. "Özür dilerim," diye fısıldadım, sesim sessizliği yırtarcasına çıktı.

Ölüm geri çekilmedi. Aksine, parmakları benimkileri sıkıca kavradı, tam da geri çekilmemi engelleyecek kadar. Teninin sıcaklığı, rahatlığı, tıpkı alacakaranlık çökmeden önce güneşin son fısıltısını emen taş gibiydi.

"Kal," diye emretti, sesi karanlıkta alçak ve sakın bir tonda. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Soru saçma görünüyordu. Nasıl hissediyordum? Bir Tanrı tarafından paramparça edilmiştim. Valen'in arzuyla buruşmuş yüzünü, kontrolünü kaybettiği anı, kanı, acıyı ve onun özenle oluşturduğu kabuğu kırmış olmanın tuhaf, korkunç zaferini hatırladım.

Öldüğümü hatırladım. Ölmekte olduğumdan emindim.

Loş ışıktaki hâlâ çıplak olan bedenime baktım. Yaraların, morlukların, yırtılmış etlerin ve kırık derilerin olması gereken yerlerde, sadece izsiz, soluk bir beden vardı. Parmaklarım yaraların olması gereken yerleri yokladı, pürüzsüz deriden başka bir şey bulamadım. Hissettiğim tek acı

daha derin, daha soyut bir acıydı; göğüs kemiğimin altında, ruhumun bir parçasının alındığı yerde yerleşmiş bir boşluktu.

"Kendimi... bütün hissediyorum," dedim sonunda. "En azından bedenim."

Ölüm, belki de eğlenmişlik ifadesi taşıyan bir ses çıkardı. "Vücudun kolayca onarıldı. İyileşmek istiyordu."

"Ama aynı zamanda... boşluk da hissediyorum. Ruhumun olduğu yerde." Göğüs kemiğimi ovdum, boşluğu rahatsız ediciydi. "Neden buna katlanmak zorundasın? Neden bedeli bu olmak zorunda?"

Eli elimde sabit duruyordu, ama dokunuşunda bir şeylerin değiştiğini hissettim. Sanki soruma cevap vermek istemiyormuş gibi ince bir gerginlik.

"Benim şifa yöntemim ölümlülerin tıbbına benzemez," dedi bir an duraksadıktan sonra. "İyileştirdiğim her yara için bir denge, bir itme ve çekme olmalı. Kırık parçalarınızı buluyorum ve onları onarmak benim işim oluyor. Aldığım acıyı ben taşıyorum. Ve ruhunuz... onun bir parçası da karşılığında beni güçlendiriyor."

Birinin acısının parçalarını alıp kendi acınız gibi hissetmenin, sadece irade gücüyle et ve kemiği bir araya getirmenin ne anlama geldiğini hayal etmeye çalıştım. Bunun büyüklüğü beni baş döndürdü.

Sonra fark ettim ki, hiç acı çekmiyordum. Hiç. O, hiç tereddüt etmeden tüm acıyı kendi üzerine almıştı. Ben ölüyordum ve o, tüm acımı -benim acımı- üstlenmişti.

"Her şeyi hissettin," diye fısıldadım. "Benim hissettiğim her şeyi. Acı içindeydim."

Ölüm sessizdi, ben de birleşmiş ellerimize bakarken gözlerim onun ön kolunun hücresinin ötesindeki gölgelerde kaybolduğu noktaya kaydı. Gerçeği merhametle tarttığını, ne kadarını açıklayacağına karar verdiğini hayal ettim.

Sonunda, alçak, yorgun ve teslimiyet dolu bir sesle içini çekti. "Evet," dedi kısaca. "Hepsini hissettim."

Bir sonraki nefesimde dudaklarım aralandı. Onun iyileştirmesinin sadece bir işlem olduğunu, kişisel olmayan, mekanik bir şey olduğunu düşünmüştüm. Ruhun bir parçası karşılığında iyileşmiş bir beden. Onun benim çektiğim acıyı omuzladığını, Valen'in vurduğu her kırbacı hissettiğini bilmek, adını koyamadığım bir duyguyla boğazımı düğümledi.

"Neden?" diye fısıldadım, kelimeyi söylerken sesim titredi.

“Yshera,” dedi ve sesinde daha önce duymadığım bir hamlık, bir dürüstlük vardı. “Senin acını üstlenmek, senin o acıyı yaşadığında hissettiğim acıyla kıyaslanamaz bile.”

Donakaldım.

Etrafımdaki hücre o kadar sessizdi, karanlık o kadar yoğundu ki, söylediklerini hayal mi etmişim diye düşündüm—sözlerindeki o şefkat. O gerçeklik. Ama eli hâlâ oradaydı, sıcak ve sağlam bir şekilde elimdeydi. Hâlâ beni sakinleştiriyordu.

Kalbim hızla atmaya başladı, itirafının ağırlığı beni sarmaya başlamıştı. “Ama sen...” Boşta kalan elimi göğsüme bastırdım, yavaşlamasını istedim. “Ama beni neredeyse hiç tanımıyorsun. Bana zar zor tahammül ediyorsun bile.”

Ağzından sert, şaşkın bir kahkaha çıktı ve aramızdaki taş bariyerde garip bir şekilde yankılandı.

“Sana katlanmak mı?” Sesi, tüylerimi diken diken eden o tehlikeli tona indi. “Böyle mi düşünüyorsun? Sadece varlığına katlandığımı mı?”

Parmakları benimkileri sıkıca kavradı; acı verici değildi ama ellerimizden gözümü ayırmamı imkansız kılan bir yoğunlukla.

“Mireille,” dedi, ismimi saygıyla telaffuz ederek. Sanki tehlikeli bir şeyi tartıyormuş gibi duraksadı. “Sana tahammül edemiyorum. Ben... senden oldukça hoşlanıyorum. Olması gerekenden daha çok.”

Bu itiraf nefesimi kesti. Birbirine kenetlenmiş ellerimize baktım, bir cevap üretemedim.

“İnatçı tavrın. Keskin dilin. Başkaları onarılamaz bir şekilde paramparça olurken bile kırılmayı reddetmen.” Başparmağı bileğimde küçük daireler çizdi, her dokunuş tenimde ürpertiler yarattı. “Hatta çoktan gömdüğümü sandığımı her duyguyu kışkırtma konusundaki sinir bozucu yeteneğin bile.”

Sözlerini anlamaya çalışarak yutkundum. Her şeyden sonra—tartışmalarımızdan, kışkırtmalarımdan, Valen'e yönelerek onu kasten incitmeye çalışmamdan sonra—teklifi bu muydu? Öfke ya da kırgınlık değil, ama... sevgi mi?

“Ama siz şöyle demiştiniz—”

“Ne dediğimi biliyorum.” Ölümün sesi daha da alçaldı, pişmanlıkla doluydu. “Öfkeyle söylenmiş sözlerdi. Sen... beni altüst ediyorsun, Mireille. Binlerce yıldır sessizliği, kontrolü, mesafeyi korumayı ustaca

öğrendim. Sonra sen geldin, bu kanayan, kırık, ısıldayan yaratık, ve kendimi... yeniden hissederken buluyorum. Bu delilik.”

Gözlerimi kapattım. "Ama beni neredeyse hiç tanımıyorsun."

Bu gerçek bana bir yara gibi yapıştı. Onu itip uzaklaştırmak istedim. Ona benim gibi birini istememesi gerektiğini söylemek istedim.

Ben hiçbir şeydim.

Parçalanmış bir şey.

Başkasının bedenine bürünmüş bir hayalet.

Böylesine kırık bir şeye nasıl bir şey hissedebilirdi ki?

Ölüm durdu, parmaklarının tenime olan nazik hareketleri sona erdi. Tekrar konuştuğunda, sesi göğsüme baskı yapan kadim bir ağırlık taşıyordu.

“Seni sandığından daha iyi tanıyorum,” dedi yumuşak bir sesle. Sanki söyleyeceği sözleri tartıyormuş gibi tereddüt etti. “Zar zor hayatta kaldığında nefesinin sesini biliyorum. Kendine yalan söylediğinde, korkmadığını iddia ettiğinde kalp atışının ritmini biliyorum. Ruhunun, aklında kimin veya neyin yaşadığına bağlı olarak nasıl geri çekildiğini ve kıvılcımlar saçtığını biliyorum ve gece gece hayatta kalmak için ne kadar güç gerektiğini biliyorum.”

Nefesim kesildi ama o henüz sözünü bitirmemişti.

“Sevdiğin kişilerin isimlerini biliyorum. Lysa'ya her gece kitap okuduğunu, ya da huzursuz olduğunda ona şarkı söylediğini biliyorum. Isolde'nin sana çiçekleri nasıl kurutacağını ve saray kurallarının dışında nasıl dans edeceğini öğrettiğini biliyorum. Kaptanın Darius'u hiç sevmediğini biliyorum, ama yine de senin için bir anlam ifade ediyordu.”

Konuşamıyordum, konuşamıyordum—

“Ve biliyorum ki hayatın yalnız geçti,” sesi şimdi yersiz bir pişmanlık ifadesiyle fısıltıya dönüştü. “Biliyorum ki bir insanın hak ettiği gibi, koşulsuz, terk edilme korkusu olmadan sevilmedin. Ve... biliyorum ki o sevginin seni bulmasını diledin ve bunu yaşayamadığın için çok üzgünüm, Mireille. Çok çok üzgünüm.”

Bir sonraki nefesimde boğazım kapandı.

Söylediklerini zar zor anlayabiliyordum, her bir açıklaması, sözlerinin yakıcı etkisinden zaten parçalanmaya başlamış olan kalbimin etrafına ördüğüm kırılğan duvarlara indirilen hafif bir darbe gibiydi. Nasıl bu kadar çok şey bilebilirdi?

Meğer ki...

“Sen... sen dinledin mi?” diye fısıldamayı başardım, her kelime inanmazlık ve daha derin bir şeyin parıltısıyla doluydu—umut mu? Korku mu? Belki de ikisi birden. Hıçkırığımı bastırmak için dudaklarımı dişlerime bastırdım. “Başından beri... dinledin.”

"Evet."

İlk geldiğimde kimsenin duymayacağını düşünerek karanlığa fısıldadığım geceler. Dua olarak söylemediğim dualar. Akıl sağlığını korumak için mırıldandığım kırık dökük ninniler.

“Esir alanımın kızı olsam bile kendimi tutamadım,” diye ekledi, sesi itirafın gerginliğiyle doluydu. “Bana seslendin, Mireille. Belki kelimelerle değil, ama bu yerde aldığın her hırıltılı nefesle. Kimsenin umursamadığını düşünerek döktüğün her gözyaşıyla. Kendini yalnız sandığın her meydan okuma anında, senin için orada olmak istedim.”

Kalbim göğsümde tekledi.

“Ve sonra, ateşin yükselip ölmek üzereyken, seni hücreme getirdiğinde,” yavaşça nefes verişini duydum, “seni kucakladıktan sonra... her zerrene sahip olmak istedim.” Tereddüt etti ve ben nefesimi tuttum. “Ama biliyordum ki sana sahip olamazdım, Mireille. Zincirlere vuruldum. Sana sahip olamam.”

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Ne hissedeceğimi bilemedim. Uzun zamandır nezaket, kullanılacak bir silah gibiydi. Bu öyle hissettirmiyordu. Bu, uçuruma uzanan ve geri çekilmeyen bir el gibiydi.

Dudaklarımı sertçe ısırđım, titremeyi mi yoksa hıçkırığı mı durduracağından emin değildim. Bir tanrı için, hatta zincirlenmiş bir tanrı için bile, önemli olmak tehlikeli bir şey gibi geliyordu.

Yine de, onun sözlerine gömülmek, ne demek istediğini anlayana kadar ima ettiklerini çözmek istedim. Aynı zamanda onlardan kaçmak, şüphe ve mesafenin tanıdık rahatlığına saklanmak da istedim.

Ama kaçamazdım. Hiçbir yere gidemezdim. Gidebilseydim bile, gerçekten ister miydim? O, dinleyen ilk insandı, tanrı olsun ya da olmasın. Ruhumun parçalarını alan bu zincirlenmiş tanrı, kalbimi nasıl bu kadar dolu hissettirebilirdi?

O kadar doluydu ki, canım acıdı.

Başımı hafifçe çevirdim, gözlerimi kırıştırdım, sanki bu hislerin yoğunluğunu yavaşlatabilirmiş gibi. Ona teşekkür edemedim. Ona tamamen inandığımı söyleyemedim. Ama aynı şekilde hissetmediğimi söyleyerek de yalan söyleyemezdim.

Ben de ona elimden geleni verdim. Parmaklarımı hafifçe sıktım. Çok küçük bir jestti. Ama benimkisiydi.

Hiçbir şey söylemedi ama başparmağının benimkini okşama biçiminde, saygılı ve istikrarlı hareketinde, söylediklerinin yankısını hissettim.

Ve işte o zaman onları gördüm—örümcek ipeği kadar ince gümüş iplikler, ışığın ulaşmaması gereken karanlıkta parıldıyordu. Fısıltılı gelecekler, somut hale getirilmiş olasılıklar gibi havada örülüyorlardı. Bazıları soluktu, onları görmek için gözlerimi zorladığımda bile zar zor görünüyordu. Diğerleri ise gözlerimi yaşırtan bir parlaklıkla titreşiyordu.

Her yerdeydiler, bu imkansız iplikler. Benden çıkıyorlardı. Etrafımda akıyorlardı. Bazıları tavana doğru uzanıp, zindan duvarlarının hiç engel teşkil etmediği gibi taşların arasından kayboluyordu. Diğerleri ise sıvı ay ışığı gibi ayaklarımın dibinde birikiyordu. Ve en rahatsız edici olanı da, birkaç iplik birbirine kenetlenmiş ellerimizin etrafına dolanmış, habercimi ve beni çözemediğim bir desenle birbirine bağlıyordu.

Ölümün parmakları, sanki geri çekildiğimi hissetmiş gibi, neredeyse fark edilmeyecek şekilde benimkileri sıkıca kavradı.

Sonunda, sesi teslimiyet dolu bir tonda, "Başka bir yere gittin," dedi. Bu bir soru değildi, ama tam olarak bir suçlama da değildi.

Kalp atışlarımla aynı ritimde atan gümüş telleri görmemek için dikkatimi ellerimize verdim. "Sadece yorgunum," diye yalan söyledim. "Yıkılıp yeniden yaratılmak çok yorucu."

Hafifçe, neredeyse eğlenircesine homurdandı. "Gerçekten de." Bir an duraksadı. "Dinlenmelisin."

Sonra, nefesimi kesen kasıtlı bir yavaşlıkla, elimdeki tutuşunu değiştirdi. Başparmağı avucumun içini okşadı, uyguladığı baskı, kolumda bir ürpertiye neden olan sıkı bir okşama gibiydi.

"Sanırım yapamam," diye itiraf ettim, sesim nefes nefese çıkmıştı, başparmağı avucuma daha da bastırıyordu. Tehlikeli bir zeminde yürüdüğümüzü biliyordum, özellikle de aklım onun masaj yaptığı elini nasıl yönlendirdiğine, Valen içime girerken bana nasıl orgazm olmamı emrettiğine, Valen'in bu gece daha önce rahatlatma bulmadan önce nasıl kontrolünü kaybettiğine dönmeye başladığında. Birdenbire aramızdaki boşluğu dolduracak başka bir şeye, herhangi bir şeye, çok ihtiyacım vardı.

Sonunda, karanlıkta sesim kısık ve boğuk bir şekilde, "Bana bir şey anlat," dedim. "Oyalama yap beni. Anlat bana..." Aramızda gelişen her

neyse, bizi uçurumun kenarından uzaklaştırabilecek herhangi bir konu bulmaya çalıştım. "Bana yıldızlardan bahset."

Bu istek kendi kulağıma bile çocukça geldi. Lysa'nın isteyeceği türden bir şeydi. Yıldızlar—sanki bu zindanda haftalar geçirdikten sonra nasıl göründüklerini hatırlayamayacakmışım gibi, sanki paylaştığımız karanlıkta otururken bir önemi varmış gibi. Ama güzel bir şeye, taş duvarların, acının, şehvetin ve kadim ruhların ötesinde bir şeye ihtiyacım vardı.

"Yıldızlar," diye tekrarladı Ölüm ve sesinde tuhaf, neredeyse tedirgin bir ton vardı. "Neden?"

Bilerek umursamaz bir tavırla omuz silktim. "Sadece bir anlığına mutlu bir şey düşünmek istiyorum." Parmaklarım istemsizce onun parmaklarını kavradı. "Lütfen."

Ölümün uğultusu, eski harabelerde esen rüzgar gibi, yumuşak ama zamanın ağırlığıyla ağırlaşmış bir sestti. "Tanrılar hakkında çok şey biliyor musun, Yshera? Söyle bana, bizim hakkımızda sana neler öğretildi?"

Bu soru beni şaşırttı. İsteğimi yerine getireceğini, kendi isteğiyle karşılık vereceğini bekliyordum. "Öğretmenlerimi daha çok dinlemeliydim, itiraf etmeliyim," dedim, sesimde eski bir utanç izi vardı. "Gerçi, onlar sadece ikiz tanrıçalardan bahsettiler. Ve o zaman bile, onların gerçek olduğuna gerçekten inanmadım."

Karanlıktan kısık bir kıkırdama yükseldi. "Hayır, sanmıyorum." Onun eğlenmiş halinin sesi göğsümde tuhaf bir etki yarattı, çok sıkışmış bir şeyi gevşetti. "Pekala. O halde size yıldızlardan bahsedeyim, ama önce onları yaratan kişiden."

Duvara yaslanırken hafifçe zincirlerinin şıkırtısı duyuldu. Ellerimiz kenetlenmişti, başparmağı ara sıra tenime dokunuyordu; bu hareket neredeyse dalgın bir hal almıştı.

"Zamanın öncesindeki şekilsiz boşlukta," diye başladı, sesi babamın tapınağında ilahiler okuyan yaşlı rahipleri hatırlatan bir tınıya bürünmüştü, "Yalnız bir kişi vardı, Yaratıcı, Zorikhael, saf özün gücünü kullanan."

Gözlerimi kapattım, sözlerinin üzerimden geçmesine izin verdim. Gümüş teller sanki sesine karşılık veriyor, göz kapaklarımın ardında daha parlak bir şekilde parlıyordu.

"O, özündeki gücünden yola çıkarak, kozmik dengeyi korumak için üç ilahi kardeş yaratarak varoluşun temellerini şekillendirdi. Ölüm döngüsünü yönetmek için ise, yaşamın devamlılığını ve fedakarlık gücünü kapsayan Et ve Kan Tanrısı Vharok'u yarattı."

Kocam, beni birkaç saat önce paramparça eden tanrı. Ölüm döngüsünü yöneten. Üşüdüm.

Ölümün parmakları, sanki düşüncelerimin yönünü hissedebiliyormuş gibi, benimkileri daha da sıkıca kavradı. "Zamanın akışını denetlemek için," diye devam etti, beni tekrar hikâyeye çekerek, "ikizleri yarattı. Başlangıçların bekçisi Şafak Tanrıçası Lumara ve sonların koruyucusu Alacakaranlık Tanrıçası Nyxis."

Bunlar tanıdığım isimlerdi, tapınağa onlar için gitmiştim. Onlara tapmak için yaratılmıştım. Gümüş iplikler her heceyle aynı ritimde titreşiyor, karanlıkta daha karmaşık desenler örüyordu.

"İlk krallık yükselmeden çok önce, daha fazla tanrı yaratılmadan önce, birbirlerine karşı dönüp ölümlü dünyaya kanlarını akıtmadan önce, sadece onlar vardı." Ölümün sesi yumuşadı, neredeyse saygılı bir hal aldı. "Lumara birçok şey yarattı. Nefesinden bulutlar doğdu. Gözyaşlarından okyanus. Etinden yeryüzü. Nyxis ise sadece sonları getirebilirdi. Hariç... hariç kederinden..." Duraksadı. "Kederinden yıldızlar doğdu."

Ses tonundaki yoğun duygunun etkisiyle gözlerimi açtım. Gümüş iplikler daha da çoğalmış, hücrelerimiz arasındaki boşluğu uhrevi ışıklarıyla doldurmuştu. Ölüm onları göremiyordu – ya da en azından görebildiğine dair hiçbir işaret vermiyordu – ama onun sözlerine karşılık veriyor gibiydiler, anlattığı hikâyeye işaret eden şekillere dönüşüyorlardı.

Ölüm sözlerine şöyle devam etti: "Alacakaranlığın İlk Tanrıçası bir zamanlar saf ışıktan bir varlığı, asla şekil alamayan göksel bir ruhu sevmişti. İlk varlıkları yaratan aynı özden kopmuş bir yaratık. Ona Eiros adını vermişti, bu da eski dilimizde 'umut' anlamına geliyordu."

Bunu hayal etmeye çalıştım: Sonların tanrıçası, ışık ve umuttan yaratılmış bir varlığa aşık oluyor. Bu çelişki, imkansızlığıyla güzeldi.

"Ama Nyxis onu dünyevi bir şeye dönüştürmeye çalıştığında, o kurudu," dedi Ölüm, sesi kadim bir kederle doluydu. "Kız kardeşine, Vharok'a, hatta... Yaratıcı'ya yalvardı, yeteneklerini kullanmaları için. Ama ona yardım edemediler, çünkü ölümlü bir form onu içine sığdıramazdı."

Yüzümün yakınındaki gümüş tellerden biri spiral şeklinde kıvrıldı, sonra toz gibi etrafa saçılan ışık zerreciklerine dönüştü.

"Çaresizlik içinde, onun özünden geriye kalanları bin parçaya ayırdı ve kararmış gökyüzüne savurdu ki, onun ışıltısını asla unutmasın." Ölümün başparmağı avucumda yavaş bir daire çizdi. "Bu parçalar yıldızlar oldu; her biri olabileceklerin sönmekte olan bir közü."

Bu güzelliğin ve trajedinin etkisiyle göğsüm sızladı. Yıldızların böyle tanımlandığını hiç duymamıştım; kayıp bir aşkın parçaları, karanlığın üzerine dağılmış, kederin anıtı gibi.

Nyxis'in ve paramparça olmuş aşkının öyküsü içimde derin bir yara açmıştı; belki de ben de acıyı içimde tutmanın ve sonunda bambaşka bir şeye dönüştürmenin ne demek olduğunu bildiğim içindi. Benim de kendi keder takımıyıldızım vardı; her yıldız kaybedilen bir insanı, elinden alınan bir onuru, reddedilen bir seçeneği temsil ediyordu. Ama acımda güzel bir şey yoktu, bana yapılanlarda kozmik bir şiir yoktu.

"Bu hiç de mutlu bir hikaye değildi," dedim, adını koymak istemediğim duygular yüzünden sesim titriyordu.

Ölümün parmakları benimkileri sıkıca kavradı, bu nazik baskı tuhaf bir şekilde rahatlık hissi verdi. "Henüz bitirmedim," diye azarladı ve ses tonundaki bir şey karanlıkta gülümsediğini düşündürdü bana. "Çok sabırsızsın."

Bu suçlama benden hafif bir kahkaha kopardı; zindanın rutubetinde bu ses garip ve boğuk geliyordu.

"Ben bunu daha çok heveslilik olarak düşünmeyi tercih ederim," diye karşılık verdim usulca, bu neredeyse oyunbaz tepkiyle kendimi şaşırtarak.

Ağzından hafif bir hırıltı çıktı, kahkaha kadar olmasa da gerçek bir sestti. "Öyleyse çok heveslisiniz," diye kabul etti. "Devam edeyim mi?"

Başımı salladım, sonra beni göremediğini hatırladım. "Lütfen," dedim, soğuk taş duvara yaslanarak, ellerimizin kenetlenmiş kalması için kendimi ayarladım.

Gümüş iplikler şimdi daha canlı bir şekilde titreşiyor, karanlıkta karmaşık desenler örüyordu. Biri, birleşmiş ellerimizin etrafına canlı bir şey gibi kıvrılmış, ışığı tenimde gölgeler oluşturunuyordu. Bakışlarımı ondan uzaklaştırıp, bunun yerine Ölüm'ün parmaklarının ellerime değen rahatlatıcı ağırlığına odaklandım.

Ölüm, ses tonunda aynı hikaye anlatıcısı tınısını koruyarak, "Nyxis ilk aşkı gibi bir aşk aramaktan asla vazgeçmemişti," diye devam etti. "Yüzyıllarca, belki de binlerce yıl aradı. Diğer tanrılar onun bu takıntısıyla alay ettiler, bunu zayıflık olarak nitelendirdiler. Ama sonların koruyucusu olan Nyxis, bazı şeylerin beklemeye değer olduğunu herkesten daha iyi anlıyordu."

"Sonunda, gölgelere bürünmüş halde, adını koyamadığı bir şeyi arayarak ölümlülerin dünyasına indi," dedi Ölüm, sesi alçalarak, sanki bir

sır paylaşıyormuş gibi. “Ve onu buldu. Bir tanrıda değil. Bir tahtta değil. Ama ölümlü bir adamda—tıpkı Eiros'u gibi gülen, ruhu tanıdık bir ışıkla parıltıyan bir adamda.”

Kapalı göz kapaklarımın ardındaki gümüş teller, Ölüm öyküsünü taklit eden şekiller oluşturdu: Karanlığa bürünmüş bir figür, içten parlayan daha küçük bir forma doğru eğiliyordu.

Ölüm, sesi yumuşak ama kararlı bir şekilde, "Artık eskisi gibi Eiros değildi, kaybettiği aşkının bir parçasıydı," diye açıkladı. "Özlediği bir parça."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum gözlerimi açarak.

Hareketlerimle dağılan gümüş teller, daha az belirgin ama aynı derecede güzel farklı desenler halinde yeniden şekilleniyor.

Ölüm şöyle açıkladı: "Nyxis onun özünü parçalayıp parçalarını yıldızlar olarak gökyüzüne saçtığında, kendine hiçbir şey saklamadı. Ama bir parça—küçük bir parça—yeryüzüne düştü. Orada büyüdü ve ölümlü bir bedene yerleşti."

Bu düşünce hem güzeldi hem de rahatsız ediciydi. Ölümlüler arasında kaybolmuş bir ilahi varlık parçası. Büyüyor, değişiyor, yeni bir şeye dönüşüyor.

"Ona, onun kendisi için ne ifade ettiğini söyledi mi?" diye sordum.

Ölümün başparmağı, düşünceli bir şekilde avucumda yavaşça bir daire çizdi. "Hayır," dedi sonunda. "Onu asla istemediği bir kimlikle yüklemek istemedi. Onu olduğu gibi sevdi—ölümlü, geçici, geçiciliğinde değerli."

Bir tanrıçanın birini ölümlülüğüne rağmen değil, tam da ölümlülüğü yüzünden sevmesi fikrini düşündüm. Bu garip bir düşünceydi, ilahi olanla ilgili deneyimlerimden öğrendiğim her şeye aykırıydı.

Ölüm sözlerine şöyle devam etti: "Nyxis bu sefer umutsuzluğa kapılmadı. Onu olmadığı bir şeye dönüştürmeye çalışmadı. Sadece onu sessizce, şiddetle ve tamamen sevdi. Ve o da onu sevdi."

Bu sözler içimde yankılandı, uzun zamandır gömülü olduğunu sandığım bir şeyi uyandırdı. Böyle sevmek—olabileceğiniz şey için değil, temsil ettiğiniz şey için değil, sadece olduğunuz şey için. Tanrıların kendisinden bile daha imkansız bir fantezi gibi görünüyordu.

"Artık yıldızların hikayesini biliyorsunuz," Ölüm'ün sesi, uzak bir kıyıya vuran dalgaların ritmini andıran bir tonda sona erdi.

"Bu yine de pek mutlu bir hikaye değil," dedim sesimi titretmemeye çalışarak. "Onu seviyordu ama ölecekti, değil mi? Ölümlü bir insan."

Ölüm uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda, "Evet," dedi. "Bütün ölümlüler gibi o da öldü. Ama ölüm her zaman bir son değildir, yshera."

Bu sözler tüylerimi diken diken etti. Başka birinden gelseydi, boş bir teselli olabilirdi. Ama ondan, ölümün ta kendisinden geldiğinde, kalbimin göğsümde teklemeye başlamasına neden olan bir ağırlık taşıyordu.

"Bazen," diye devam etti, sesi o kadar yumuşaktı ki duymak için kulaklarımı zorlamam gerekti, "bu bir başlangıçtır."

Sözleriyle gümüş teller daha parlak bir şekilde titreşti, bazıları hücremin yüksek penceresine doğru uzanıp ötesindeki gece gökyüzüne ulaşıyordu. Diğerleri ise birleşmiş ellerimizi daha sıkı sararak bizi anlayamadığım ama her nefeste hissedebildiğim şekillerde birbirimize bağlıyordu.

O an sessizce oturduk, ikimiz de aramızda oluşan o garip huzuru bozmak istemiyorduk. Bir şekilde, o anda bir şeylerin değiştiğini hissettik. Çok az da olsa. Aramızda yeni, sessiz ve dile getirilmemiş bir şeyin ipliği uzamaya başlamıştı.

Sonunda, "Teşekkür ederim," dedim. "Hikaye için."

Ölümün parmakları benimkine değdi, sahip olduğunu bildiğim güce rağmen dokunuşu nazikti. "Bu eski bir hikaye," dedi, sesinde neredeyse hüznü bir ton vardı. "Artık çok az kişi hatırlıyor."

"Nasıl hatırlıyorsun?" diye sordum. "Orada mıydın?"

Yine bir sessizlik, bu sefer daha uzun sürdü. Konuştuğunda, sesinde daha önce olmayan bir mesafe vardı. "Birçok şeyi hatırlıyorum. Bazen keşke hatırlasaydım dediğimden daha fazlasını."

Sözlerin ağırlığı, daha fazla soru sormadan önce tereddüt etmeme neden oldu. Bunun yerine, kendimi tamamen farklı bir soru sorarken buldum.

"Yıldızların ilahi bir şeyin parçaları olduğu doğru mu?"

Ölümün başparmağı parmak boğumlarımın üzerinden geçti, bu hareket çok tatlı, çok rahatlatıcıydı. "Yıldız nedir ki, boşluğun ötesine uzanan uzak bir ışıktan başka?" diye sordu usulca. "İlahi olan nedir ki, solmayı reddeden bir enerjiden başka? Ruh nedir ki, zamanının ötesinde yanan bir kıvılcımdan başka? Neye inanmak istiyorsan ona inan, çünkü bu gerçeği değiştirmez."

Gümüş teller, onun bilmecelerine ya da belki de bu bilmecelerin ardındaki duyguya yanıt veriyor gibiydi; aramızda, hücrelerimizin taş duvarları arasında, yukarıdaki yıldızlarla aşağıdaki yeryüzü arasında bağlantılar kuruyordu.

"Artık neye inanacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim, özellikle parlak bir ipliğin birbirine kenetlenmiş parmaklarımızın etrafına dolanmasını izlerken.

Ölüm, daha önce hiç duymadığım kadar yumuşak bir sesle, "Öyleyse sana teselli veren şeye inan," dedi. "Sonuçta, önemli olan tek gerçek budur."

İyileşmiş bedenime rağmen aniden yorgun düşerek başımı taş duvara yasladım. Ruhumun parçalarının alındığı boşluk donuk bir şekilde acıyordu, ama bu artık temiz bir acıydı, eskiden olduğu gibi açık bir yara değildi.

Gümüş tellerin parıldamasını ve dans etmesini izlerken yavaşça, "Sanırım," dedim, "kırık şeylerin bile güzel bir şeye dönüşebileceğine inanmak istiyorum. Acının bile ışığa dönüşebileceğine."

Ölümün eli elimi daha da sıktı, bu baskı sanki bir anlayış gibiydi. "Evet," dedi kısaca. "Ben de öyle yapardım."

Ve etrafımızda, gümüş teller daha parlak bir şekilde parıldıyordu; sonunda nasıl göreceğimi öğrendiğim yıldızlar gibi. Uzak, soğuk ılık noktaları değil, bir zamanlar bütün olan bir şeyin parçalarıydı bunlar; karanlığa dağılmış ama yine de birbirine bağlı, asla kapanamayacak mesafeler boyunca birbirine uzanan parçalar.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SAVAŞ VE UMUT

Uyku bana bir türlü gelmedi.

Görüntüler tekrar tekrar geldi, bilincimin kaybolmasını dilediğim sırada hırsızlar gibi göz kapaklarımın altına süzıldüler. Henüz savaşılmamış savaşlar, henüz taçlandırılmamış taçlar, henüz dökülmemiş kan. Binlerce yüz, daha önce hiç görmediğim gökyüzlerine dönmüş, dudakları artık dinlemeyen tanrılara dua edercesine kıpırdıyordu. Hapishanemin duvarlarının ötesindeki şeylerden fısıldayan bu iplikler, bu parıldayan olasılık telleri neydi? Görmemem gereken, ama bir şekilde gördüğüm şeyler?

Göğsümden süzülen ipliklerin, sönmekte olan közlerden çıkan duman gibi nereye giderlerse oraya doğru savrulmalarını izledim. Onlara uzandığımda parmaklarımın etrafına dolandılar, sanki canlıymış gibi dokunuşuma tepki verdiler. Sanki benim bir parçammış gibi.

Belki de öyleydiler.

Her bir ipliğin kendi hikayesi vardı ve büyük bir özgüven –ya da aptallık– sonrasında, onları dokunarak deneyimleyebileceğimi keşfettim. Tanımadığım sancaklar altında orduların çarpıştığı savaş alanlarında dolaştım. Kemik ve gölgeden yapılmış tahtların önünde diz çöken kralları ve kraliçeleri izledim, taçları henüz yapılmamış seçimlerin ağırlığıyla ağırlaşmıştı. Ateş renginde saçları ve kandan daha koyu bir şey damlayan elleri olan bir kadını, adını haykıran bir kalabalığın önünde dururken

gördüm –korkudan değil, tapınmadan. Bu görüntüler bilincimde kaotik ve parçalı bir şekilde uçtu, ancak bir şekilde bu ipliklerle birbirine bağlıydı.

Bu görüntüler rüya gibi değildi. Somut, gerçektir. Savaş alanlarındaki yanmış et kokusunu alabiliyor, yas tutanların yüzlerindeki gözyaşlarının tuzunu tadabiliyor, alnımda metalin soğuk baskısını hissedebiliyordum. Ve her zaman, her zaman, yalvarışlar vardı—ölmek üzere olanların fısıldadığı, kaderden, şanstın veya tanrılardan gelmeyecek merhamet için yalvaran çaresiz yakarışlar. Bazen bana seslendiklerini sanıyordum, ama bunun imkansız olduğunu biliyordum. Ben merhamet bahşedecek ya da ölüm verecek bir tanrıça değildim. Ben sadece Mireille'dim.

Yine de...

Gümüş iplikler tuhaftı. Yaşamla, potansiyelle, anlamadığım ama kemiklerimin iliğinde derinden hissettiğim bir güçle titreşiyorlardı. Kalbimden süzülüp dışarı doğru yayılıyor, hücremi sadece gözlerimin görebildiği parıldayan ışıklarıyla dolduruyorlardı. Kıvrılıp bükülüyor, çözemeyeceğim kadar karmaşık, ama bir yandan da acı veren tanıdık desenler oluşturuyorlardı. Bir şey bekliyor gibiydiler. Benim bir şey yapmamı bekliyor gibiydiler.

Ölümün bende uyandırdığı şeyin farkında olup olmadığını merak ettim. Beni iyileştirdiğinde, özümün o parçasını kendi içine aldığında bu değişimi hissetmiş miydi? Belki de bu yüzden böyle şefkatli sözler sarf etmişti?

Oysa, bunun hiçbir işaretini vermemişti. Eminim ki, farklı bir şeyden şüphelenseydi sorardı. Gecenin uzun saatleri boyunca sadece elimi tutmuş, ben uyuyormuş gibi yaparken başparmağı tenimde yavaş desenler çizmişti. Birleşmiş ellerimizde, ağır ve araştırmacı bakışlarını hissetmişim ama nefesimi düzenli tutmuş, gözlerimi kapalı tutmuştum.

Göz kapaklarımda ardındaki karanlıkta, iki farklılığı ilk kez fark ettim.

Diğerlerinden daha kalındılar, iplikten çok halata benziyorlardı. Her ikisi de onlarca, belki de yüzlerce ince tül iplikten oluşuyordu ve sonsuz bir dans içindeki aşıklar gibi birbirlerinin etrafında sarmal şeklinde dönüyorlardı, ancak ikisi arasında belirgin farklılıklar vardı.

İlki, gümüş ve kırmızı renklerden oluşan, karanlıkta bile ısıyla parıldayan bir sarmal şeklinde birbirine dolanmış bir kordondur. Hücremin üzerinde uzanıyor, tavanın hiçbir engel teşkil etmediği izlenimini vererek sağlam taşın içinden kayboluyordu. Bu beni dehşete düşürdü. Nasıl olduğunu bilmeden, bunun Valen'e bağlı olduğunu biliyordum; kan tanrısına bir tasma, onun üzerimdeki sahipliğinin bir göstergesiydi.

İkincisi, taze kar üzerindeki ay ışığı gibi parıldayan gümüş beyazı bir ipti. İplerin birbirine o kadar sıkıca dolanmış olması, sanki birleşmiş ve tek bir ışık gibi titreşiyormuş gibi görünmelerini sağlıyordu. Bu ip, hücremi Ölüm'ün hücresinden ayıran duvara doğru kıvrılıyor, diğeri gibi taşla karışıyordu, ama farklı bir nitelikle—her baktığımda göğsümü acıtan bir özlemle.

Şimdi, ince yatağımın üzerinde bağdaş kurmuş oturmuş, önümde hafifçe sallanan iki ipi izliyordum; sanki hissedemediğim bir esintiyle hareket ediyorlarmış gibi. Birine dokunursam ne olurdu? Eğer onu avucumun içine tamamen alırsam? Bir şey beni uyarıyordu ki, böyle bir eylem geri alınamazdı; beni hazırlıklı olmadığım şekillerde değiştirirdi.

Yine de, deneme isteği her geçen an daha da güçlendi.

Elimi kaldırdım, parmaklarım hafifçe titreyerek gümüş-beyaz kordona doğru uzattım. Işığı tenimde oynadı, sanki kendi kendine hareket ediyormuş gibi görünen gölgeler oluşturdu. Tereddüt ettim, parmak uçlarım yüzeyinin hemen üzerinde asılı kaldı.

Yaklaşan ayak sesleri beni elimi hızla geri çekmeye, bakışlarımı parmaklıklara çevirmeye zorladı. Sanki dikkatimin başka bir yere yönlendirilmesi gerektiğini anlarcasına, üzerimdeki iplikler karardı.

En kıdemli muhafızımın tanıdık yüzü, yanındaki arkadaşlarıyla birlikte belirdi. Ancak en genç olanı temkinli bir tavır sergiliyordu. Onu şaşkınlıkla izledim.

"Prenses," dedi muhafız, dikkatimi çeken sert bir ses tonuyla.

Ona baktım, alışılmış o acı ritüeli, kelepçeler için bileklerimi uzatma emrini bekledim. Emir gelmeyince içimde bir huzursuzluk hissettim. Alışılmışın dışındaki değişiklikler nadiren iyiye işaret ederdi.

Ortadaki kapının anahtarları şıkırdadı, ses nemle ıslanmış taş duvarlarda yankılandı. Kilit tıkırdadı ve demir kapı, benim için kendi kalp atışım kadar tanıdık hale gelen bir iniltiyle açıldı.

"Bu gece yine yıkanacaksın," dedi en büyüğü, beni dışarı çıkarmak istercesine kapıyı açık tutarak.

Oturmaya devam ettim, dudaklarımdaki gülümseme en genç muhafızın yüzünü buruşturmasına bakılırsa, akıl almaz görünmüş olmalıydı. "Yani kralımız hayatta olduğumu biliyor?" diye sordum, kelimeler dilimde keskin bir şekilde yankılanırken genç olana göz kırptım.

En büyüğü içini çekti ve en küçüğüne bıkkın bir bakış attı. "Evet, Prenses. Hadi gel şimdi. Banyo, daha önce olduğu gibi aynı odada

hazırlandı."

Başımı ciddiyle salladım, ayağa kalkarken omurgamdaki gerginliğin bir kısmı gevşedi. Gerinirken, yırtılmış olması gereken ama Ölüm'ün dokunuşuyla yeniden bir araya getirilmiş kaslarımın çekimini hissettim. Eklemlerim çıtırdadı, yaralarım iyileşmiş olsa da bedenimin hâlâ her bir işkence anını hatırladığını hatırlattı.

Muhafızlar geçmeme izin vermek için geri çekildiler. Hücremden çıktım, çıplak ayaklarım soğuk taş zeminde sessizce ilerliyordu. Ortadaki muhafız yanıma yerleşti, kasten Ölüm'ün hücrelerini görmemi engelledi. Onu görmek için kavga etmeyi düşündüm ama muhafızın duruşu bana bunun denemeye değmeyeceğini söyledi.

Zindan koridorunda ilerlerken, meşalelerin ışığı uzayan gölgelerimizi duvarlara yansıtıyordu. En genç muhafızın tedirginliğini hâlâ hissedebiliyordum ve bu o kadar dayanılmaz hale geldi ki, artık sessiz kalamadım.

Durakladım, en küçüğü neredeyse bana çarpacaktı ama kendini tuttu. Döndüm ve ona gözlerimi kısarak baktım, kıvranışını izledim. "Neden yanımda bu kadar rahatsız davranıyorsun?" diye sordum.

En genç muhafız kıpır kıpırdı, gözleri sanki kurtarılmayı bekliyormuş gibi arkadaşlarına kaydı. Ben ise başımı hafifçe yana eğerek bekledim, etrafımdaki gümüş teller daha da karardı ve tüm dikkatimi ona verdim.

En yaşlı muhafız derin bir iç çekti ve yıpranmış elini yüzüne sürdü. "Prensesim, banyo odasına doğru yola koyulmalıyız. Su soğuyacak."

Ama genç gardiyan cesaretini toplamış gibiydi, omuzlarını dikleştirerek ilk kez doğrudan gözlerime baktı. "Seni dün gece ben buldum," diye itiraf etti, sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti. "Kral gittikten sonra... hücreni kontrol etmem için beni gönderdiler. Düşündüm ki—" Yutkundu, boğazındaki elmacık kemiği hareket etti. "Ölü bulmayı bekliyordum, ama bunun yerine... iyileşmiştin. Diğer mahkumun elini tutuyordun."

Bu gerçeği anlamaya çalışarak yavaşça başımı salladım. Ölümün sıcak kavrayışının, beni yaşayan dünyaya bağlayan o çapanın hatırası parmaklarımı seğirtti.

"Peki, bulduklarınızı krala anlattınız mı?" diye sordum, kalbim göğüs kafesinde gümbür gümbür atsa da ses tonumu bilerek nötr tutmaya çalışarak. "Bulduklarınızı?"

Başını salladı, el fenerinin ışığı eğri burnunun köprüsüne vurdu. "Hayır. O sadece hayatta olduğunu ve iyileştiğini biliyor. Başka bir şey değil."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, kelimeler engel olamadan ağzımdan döküldü.

Minnettarlığım karşısında gözleri hafifçe açıldı. Başını hızlıca, ani bir hareketle salladıktan sonra bakışlarını başka yöne çevirdi.

En kıdemli muhafız boğazını temizledi. "Hadi ama. Çok fazla oyalandık."

Koridorda ilerlemeye devam ederken, bunun ne anlama geldiğini düşündüm. Genç gardiyan, yanımdaki mahkumla bağlantı kurduğumu Valen'e söylememişti. Neden? Bu gizlilikten ne kazanıyordu? Valen, kendimi iyileştiremeyeceğimi göz önünde bulundurarak, Ölüm'ün beni iyileştirdiğini biliyor olmalıydı.

Banyo odasının kapısı aralıktı, altın rengi ışık kasvetli koridora yayılıyordu. Bu tezat çarpıcıydı; hapishanemin kalbinde sıcaklık ve rahatlık bir aradaydı. Kapıdan yükselen buhar, temiz su ve sabun kokusunu taşıyordu.

"Dilediğiniz kadar zaman ayırın," dedi en yaşlı muhafız, içeri girmem için kenara çekilerek.

Kapı eşliğinde durdum, arkamı dönüp üçüne de baktım. Arkamdaki oda geçici bir sığınaktı, ama bu adamlar beklenmedik bir şekilde yanımda olmuşlardı; acılarıma tanık olmuş ve kendi küçük yollarıyla onları hafifletmeye çalışmışlardı. En genç olanı yine gözlerimden kaçındı, ortanca olan her zamanki somurtkanlığını korudu, ama en yaşlı olanı doğrudan gözlerime baktı.

"Teşekkür ederim. Hepinize," dedim, yüzümde garip gelen bir gülümsemeyle—gerçek bir minnettarlık, varlığını neredeyse unuttuğum bir duygu. Sadece banyo için değildi. Esaretim boyunca gösterdikleri küçük iyilikler içindi. Susadığımda verdikleri fazladan su. Yaralarımı temizlerken gösterdikleri naziklik. Acımdan zevk almamaları.

En yaşlı muhafızın yıpranmış yüzünde bir anlık bir ifade belirdi—belki de aramızdaki bu insani an karşısında duyduğu şaşkınlıktı. Başını bir kez salladı, çenesini sertçe oynattıktan sonra ilerlemem için işaret etti.

Banyo odasının sıcaklığına adımımı attım, ağır ahşap kapı arkamdan tok bir sesle kapandı. Duvarlarda balmumu mumlar sıralanmış, alevleri yükselen buharda dans edip çoğalıyordu. Odanın ortasındaki çukur taş küvet, dibini görebileceğim kadar berrak, yüzeyinden buhar telleri yükselecek kadar sıcak suyla doluydu.

Bir anlığına, nemli havayı içime çekerek, ciğerlerimi doldurup tenimi yumuşatmasına izin vererek öylece durdum. Bu küçük lüks – sıcak su, mahremiyet, acıdan arınmış zaman – yaşadıklarımın sonradan neredeyse imkansız gibi geliyordu. Avuçlarımı gözlerime bastırdım, aniden gelen gözyaşlarının acısını dindirmeye çalıştım. Zayıflığın burada, yalnızlıkta bile yeri yoktu.

Bornozumun kemerini çözdüm, yumuşak kumaş omuzlarımdan su gibi kayıp gitti. Dikkatlice tahta bir bankın üzerine koydum, sonra iç çamaşırlarımı çıkardım, banyodan gelen buhar çıplak tenime yapıştı. Ancak kendime baktığımda donakaldım, boğazımda bir nefes düğümlendi.

Ölümün gücüyle mükemmel bir şekilde iyileşen bedenim, yer yer simsiyah olmuş, kurumuş kandan oluşan o kadar kalın bir tabakayla kaplıydı ki, eski demirden pas gibi derimden dökülüyordu.

Parmaklarım, karnımdaki, uyluklarımdaki, göğüslerimin kıvrımındaki koyu desenleri takip ederken titriyordu. Tek bir yara bile kalmamıştı—Ölüm bunu sağlamıştı—ama çektiğim acının izleri vücudumun her zerresine işlemişti. Şimdi hatırladım, Valen'in kontrolü kırıldığında kanımın nasıl fişkırdığını, hayatımın hücremin taşlarına nasıl aktığını hissetmişim. Ölüyordum. Sadece yaralı değil, sadece acı içinde değil, habercim beni geri çekmeden önce gerçekten ölümün eşiğindeydim.

İçimden, istemsiz ve vahşi bir kahkaha fişkırdı, banyo odasının taş duvarlarında yankılandı. Ses, boğazımda takılıp kalmadan önce bir delilik kırıntısıyla çatırdadı ve çıplak ayaklarım üzerinde döndüm, sanki uçacakmışım gibi kollarımı genişçe açtım.

Döndüm, sıcak havanın içimdeki kaosu kucaklamaya çalışır gibi beni sardığını hissettim. Ayaklarım serin taşın üzerinde kaydı ve o an için tenimdeki kan, utanç izinden bir dokuya dönüştü; her damlası, özüme işlenmiş bir hayatta kalma öyküsüydü.

Banyo küvetine doğru sendeledim, bacaklarımdan etrafında buhar dönerken ve beni sıcak bir bulutla sararken kontrolsüzce kıkırdadım. Titrek parmaklarımla uzanıp suyun yüzeyinde gezdirdim.

Hayatım ne kadar da absürt bir hal almıştı. Bütündüm, ama aynı zamanda mum ışığı altında parıldayan cam kırıkları gibi parçalara ayrılmıştım. Belki de sonunda beni çektiğim acıların ağırlığına bağlayan son akıl kırıntısını da kaybetmişim.

Hafif bir tıkırtı düşüncelerimi böldü. Donakaldım, ardından gelen sessizliği dinledim. Bir tıkırtı daha, bu sefer neredeyse duyulmayacak kadar

hafif, sanki karşıdaki kişi emin değilmiş gibi. Muhafızlar istediğim kadar kalabileceğimi söylemişlerdi. Neden bu kadar çabuk böldüler ki?

Çıplak ve kanlar içinde, içgüdüsel bir tedbirle kapıya doğru ilerledim. İçeriye bakabilmek için kapıyı biraz araladım... ve kendimi kocamın, işkencecimin, kralımın kara gözlerine bakarken buldum.

Valen loş koridorda duruyordu; ne sarayda giydiği görkemli üniformasıyla, ne de işkence seanslarımız için tercih ettiği gündelik kıyafetleriyle. Boğazından bağcıkları çözülmüş, altındaki altın rengi teni ortaya çıkaran sade siyah bir tunik giymişti. Pantolonu bol ve kırışıktı, sanki yatak odasından yanıma gelmiş gibiydi. Ama kalbimin göğsümde teklemesine neden olan şey ifadesiydi. Avcı sırtışı, acımasız eğlencesi, tanrısal kibiri gitmişti. Yerine daha önce hiç görmediğim bir şey gelmişti: belirsizlik.

"İçeri girebilir miyim?" diye fısıldadı ve sonra, beni derinden şaşırtarak, "Lütfen," diye ekledi. Kelime, sanki diline yabancı bir dilmiş gibi, dudaklarından çıkarken hafifçe çatladı.

Dar aralıktan onu inceledim, bu yeni oyunu çözmeye çalıştım. Bu bir başka işkence biçimi miydi? İyiliğin ardından gelen zulüm, beni kırmanın yeni bir yolu muydu?

"Neden?" diye karşılık verdim, kalbimin gümbür gümbür atmasına rağmen sesim titrek değildi.

Hemen cevap vermedi. Gözleri yere indi, sonra tekrar gözlerimle buluştu; bakışlarındaki yoğunluk neredeyse beni geri adım atmaya itti. "Lütfen," diye tekrarladı ve bu sefer sesinde hiçbir çatlak yoktu, sadece bir rica görünümüne bürünmüş sessiz bir emir vardı.

Kararımı anında verdim. Yaptığı şeyi görsün. Bununla yzleşsin.

Kapıyı ardına kadar açtım, çıplak, kan içinde kalmış bedenimi onun bakışlarına maruz bıraktım. Bir meydan okuma. Bir suçlama. İnkâr edemeyeceği bir gerçek. Banyodan yükselen buhar etrafımı sardı, ama utanma duygusu hissetmedim, kendimi örtme isteği duymadım.

Çenesi kasıldı; halime verdiği tek dış tepki buydu. Ne dehşet, ne pişmanlık, sadece derinin altındaki kasların hafifçe gerilmesi. Ama gözleri, uyluklarımı, karnımı, göğüslerimin altını kaplayan kurumuş kanda oyalandı. Bakışlarını kaçırmadan önce gözlerinin derinliklerinde bir şey parladı.

Nemli banyo odasına adım attığında, beraberinde gece havasının kokusunu ve her zaman ona yapışan metalik bir kokuyu da getirdi; bu koku,

ölümlü görünümünün altında yatan Kan Tanrısı'nın kokusuydu.

Kapıyı arkasından kapattım ve bizi savaşlar arasındaki bu garip huzur anında birlikte hapsedtim. "Kalabilirsin," dedim, durumun yapay samimiyetine rağmen sesim kararlıydı, "ama ben yıkanıyorum."

Valen bir kez başını salladı, hareketleri kaskatı, neredeyse beceriksizdi. Ordulara komuta etmiş, ailemi tereddüt etmeden katletmiş, beni haftalarca vicdan azabı duymadan işkenceye maruz bırakmış olan o adam, birdenbire nerede duracağını, elleriyle ne yapacağını bilemez hale gelmişti.

Arkamı ona döndüm, hesaplanmış bir riskti bu. Beni savunmasız bıraktı ama korkusuzluğumu da gösterdi. Hareket ederken kürek kemiklerimdeki kurumuş kan çatladı, aramızda olanları hatırlatan ürkütücü bir zırh gibiydi. Arkamdan ölçülü nefes alışımı duydum, bakışlarının ağırlığını tenimde hissettim.

Bu odanın içinde, Valen'in yüzündeki belirsiz ifadelerde, denge değişmişti. Burası artık acının tek geçerli para birimi olduğu hücrem değildi. Burası, buharla örtülü ve mum ışığıyla aydınlatılmış, bir kez olsun karşılaşmamızın şartlarını belirleyebileceğim tarafsız bir alan haline gelmişti.

Sonunda, sesi alçak ve kontrollü bir şekilde, "Seni en son gördüğümünden daha iyi görünüyorsun," dedi.

Omzumu çevirip, kasıtlı bir kararlılıkla gözlerine baktım. "Komşum senin işini bozmakta oldukça becerikli," diye yanıtladım, iğneleyici sözümü kusursuz bir sakinlikle dile getirdim.

O anda yüzünden bir şey geçti—bir gölge, bir uyarı, ne olduğunu hatırlatan bir işaret. Ama bana doğru hiçbir hareket yapmadı, hiçbir tehdit savurmadı. Sadece orada durdu, o anlaşılmaz gözleriyle beni izledi, sanki çözemediği bir bulmacaymışım gibi.

Küvete geri döndüm. Ne için gelmiş olursa olsun, yetişkin bir adam gibi davranıp bunun için çaba sarf etmesi gerekecekti. Üzerimdeki kanı yıkamam gerekiyordu.

Sıcaklığın içine adım attım, abartılı bir dikkatle kendimi suya bıraktım, her hareketim yavaş ve bilinçliydi, Valen'in sarsılmaz bakışlarının farkındaydım. Su beni kucakladı, yakacak kadar sıcaktı, omuzlarımın etrafında buhar bulutları yükseliyordu. Kan lekeli tenime değdiği yerlerde hafifçe pembeleştiğini, berrak suda bulutlar gibi kıvrılan kızıl kan izlerini izledim. Kendi kanım, bu küçük yolla dünyaya geri dönüyordu. Su çeneme,

hala çıkaramadığım deri tasmaya kadar ulaşana kadar daha derine indim ve sığağın keskin rahatlamasına karşı gözlerimi kapattım.

Ağzımdan istemsizce çıkan iç çekiş, o kadar saf bir memnuniyet sesiydi ki, bu yerde onurumun büyük bir kısmını zaten teslim etmemiş olsaydım utanabilirdim. Su beni kucakladı, sadece kanı değil, dökülüşünün anısını da yıkadı. Bir anlığına, nerede olduğumu, kiminle olduğumu, bu odanın ötesinde beni neyin beklediğini unutmama izin verdim.

Sonra tamamen suyun altına daldım, su başımı örterken nefesimi tuttum. Ötesindeki dünya bulanıklaştı, uzaklaştı. Su altında gözlerimi açtım, kanın derimden çekildiğini izledim. Akciğerlerim yanmaya başlayınca tekrar yüzeye çıktım ve kocama döndüm.

Gözlerim su yüzeyinin üzerinde kalırken, kapının yanındaki yerinden kıpırdamayan Valen'e baktım. Bana öyle bir yoğunlukla bakıyordu ki, bu rahatsız edici olmalıydı ama bunun yerine göğsümde tehlikeli bir şey uyandırdı; korku değil, merak. Şimdi bana baktığında ne görüyordu? Evlendiği prensesi mi, işkence ettiği tutsağı mı, yoksa dönüşmekte olduğum vahşi şeyi mi?

Buharla dolu odada birbirimizin gözlerine baktık, nefes almak kadar alışılmış bir irade savaşıydı bu. Sonra, yüzyılların ağırlığını taşıyormuş gibi gelen bir iç çekişle Valen bana doğru yaklaştı. Suyun altında kaslarım gerildi, neye hazırdım? Saldırıya mı? Zulmüne mi? Hâlâ onu tahmin edemiyordum.

Ama beni yine şaşırttı. Her zaman yaptığı gibi, boyunu kullanarak beni korkutmak yerine, küvetin yanındaki taş zemine çöktü. Orada, bir dizini yukarı çekmiş, sırtını küvetin kenarına yaslamış bir şekilde oturdu; derisinin altında gizlenen güce rağmen garip bir şekilde ölümlü görünüyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordum, sesimdeki şüpheyi, buz gibi tavrı gizleyemedim.

Bana yan gözle baktı, gözlerinin derinliklerinde bir şey parladı. "Neden o güzel ağzını her açtığında iğneleyici bir şey söylüyorsun?"

Ses tonumda acılık açıkça belliydi, alaycı bir şekilde "Şimdi mi susmamı istiyorsun? Günlerce beni paramparça ederken konuşmam için yalvardıktan sonra?" dedim. Anılar istemsizce zihnime çöktü; sesi beni kışkırtıyor, tehdit ediyor, çığlıklarımı, sözlerimi, beni paramparça ettiğini kanıtlayacak herhangi bir sesi yalvarıyordu.

Yüzünde yırtıcı, tanıdık, tanıdığım Valen'in bir anlık görüntüsü belirdi. "Çıkardığın seslerden zevk alıyorum," dedi, sesi daha karanlık bir tona

bürünerek, "bana meydan okuduğun zamanlarda bile."

Her ne kadar içgüdülerim o aç gözlü bakıştan geri çekilmemi haykırırsa da, gözlerimi kaçırmayı reddettim. "Eminim öyledir."

Aniden küvetin kenarında duran küçük toprak sabun kabına uzandı. İçgüdüsel olarak ona doğru atıldım, su kenardan taşıtı ama o, şeytani gülümsemesi dudaklarında belirirken, onu benden uzak tuttu. Ona dik dik baktım, beni ne kadar kolay kışkırtabildiğinden, tepkilerimin ona ne kadar açık olduğundan nefret ediyordum.

"Geri ver," diye talep ettim, sözlerimin ne kadar çocukça olduğunun gayet farkındaydım.

"Lütfen kibarca isteyin," diye karşılık verdi, sabunu sanki bir ödölmüş gibi havaya kaldırarak.

Gözlerimi ona diktim. "Senden sabun için yalvarmayacağım," dedim soğukkanlılıkla.

O anda yüz ifadesinde bir değışiklik oldu, keskinlik yerini isimlendiremediğim bir şeye bıraktı. Genellikle obsidyen kadar sert olan gözleri ısınmış gibiydi. "Yalvarmak için sormuyordum," dedi sesi daha alçak bir tonda. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Alaycı tavırdan birdenbire sıcaklığa geçiş beni o kadar şaşırttı ki geriye doğru irkildim, irileşmiş gözlerim onun alışılmadık derecede yumuşak bakışları arasında gidip geldi. Hiçbir talep yoktu. İyilik maskesi altında gizlenmiş hiçbir zulüm yoktu. Sadece, inanılmaz derecede samimi görünen bir teklif vardı.

Beklenmedik bu yumuşaklığa şüpheyile bakarak gözlerimi tekrar kıstım. "Saçlarımı yolacak mısın yoksa bunun gibi acımasız bir şey mi yapacaksın?" Soru yarı şakaydı. Bu huzur anını bile bir başka işkence biçimi olarak kullanmasından şüphe duymazdım.

Devam eden şaşkınlığıma rağmen, kıkırdadı. Her zamanki vahşi kahkahası değildi, neredeyse gerçek bir kahkahaydı. "Hayır." Sadece bu. Hiçbir açıklama, hiçbir gerekçe sunmadı.

Bir süre onu inceledim, Valen'in bu yeni halini, alçakgönüllölük rolü oynayan bu tanrıyı çözmeye çalıştım. Sonunda, onay olarak adlandırılabilir bir şekilde, çenemi hafifçe aşağıya doğru eğerek bir kez başımı salladım.

Parmaklarını lavanta ve vanilya kokan kremli sabuna batırdı. Sonra, onda daha önce hiç görmediğim bir tereddütle, saçlarıma uzandı.

Saçlarımın karışık tellerine sabunu sürerken dokunuşu neredeyse saygılıydı; parmakları ara sıra saç derime, boynuma, kulaklarımın arkasındaki hassas cilde değiyordu. Dokunuşuna yaslanma, gözlerimi kapatıp bakım görmenin basit zevkine teslim olma isteğine karşı koymaya çalıştım.

Bu tehlikeli bir yakınlıktı, şiddetinden çok daha rahatsız edici bir inceliğe sahipti. Bu, ailemi katleden Kan Kralı değildi, beni haftalarca işkenceye maruz bırakan zalim tanrı değildi, hatta kışkırtmalarına boyun eğen çaresiz gardiyan bile değildi. Bu başka bir şeydi, başka biriydi—dikkatli ve istikrarlı ellerle bir kadının saçından kanı yıkayan bir adam.

Gözlerimi suyun yüzeyine diktim, pembe tonlu yüzeyinde sabun köpüğünden oluşan küçük adacıkların süzülmesini izledim. Birdenbire tekrar gülme isteği duydum ama dilimi yuttum, kendimin bu yeni halini ona göstermek istemedim.

Elleri nazikçe çalışmaya devam etti ve kararlılığıma rağmen, gözlerimin kapandığını, omuzlarımın gevşediğini, savunma mekanizmamın çöktüğünü fark ettim. Sadece bir an için. Sadece bu seferlik.

Gözlerim kararmışken, ölüm ruhumun ikinci parçasını da aldıktan beri yoldaşlarım haline gelen gümüş iplikleri aramak için içime uzandım. Çağrım karşılık belirdiler, göz kapaklarımın ardındaki karanlığa karşı parıldayarak, ruhani bir örümceğin ağının telleri gibi merkezimden dışarı doğru yayılan bir olasılıklar ve bağlantılar ağı oluşturdular. Her bir tel, yaşam ve potansiyelle titreşiyor, beni zar zor kavrayabildiğim geleceklere doğru giden yola davet ediyordu.

Gözlerim, göğsümün ortasından başlayıp Valen'in diz çöktüğü yere doğru uzanan gümüş-kırmızı bağımıza takıldı. Bu şekilde ona bağlı olmam ne anlama geliyordu? Bu sadece esir alan ve esir, karı koca arasındaki bir bağ mıydı, yoksa daha derin, daha temel bir şey miydi?

Valen'in sesi düşüncelerimi böldü, suyun hafifçe şırıldaması arasında neredeyse duymayacak kadar alçak sesle fısıldadı: "Seni neredeyse öldürdüğüm için özür dilerim. Yine."

Sözler o kadar beklenmedik, o kadar yabancıydı ki, dudaklarından dökülünce aklımı kaybettim. Gözlerim soldu, onları fark etmediğim zamanlarda bulundukları aleme geri döndüler. Gözlerimi kapalı tuttum, ona bakarsam şokumu gizleyebileceğime güvenemiyordum.

"Ne dedin?" diye sordum, sesimi bilerek karmaşık bir tonda çıkararak, küçük bir meydan okumadan kendimi alamadım. "Seni tam olarak

duyamadım.”

Göğsünden bir hırıltı yükseldi, hâlâ saçlarıma sabun sürerken parmaklarının titreşimiyle birlikte duyuldu. "Dedim ki," diye tekrarladı, her kelimeyi isteksizce söyleyerek, "Seni neredeyse tekrar öldürdüğüm için özür dilerim."

Gözlerimi açtım ve yüzüne bir göz atmak için başımı hafifçe çevirdim. Çenesi sıkıydı, gözleri kaçırılmıştı, sanki bu itiraf ona fiziksel olarak acı veriyordu. Kan ve Fetih Tanrısı, haftalarca işkence ettiği ölümlü benden özür diliyordu. Neredeyse gülünçtü.

Ama ben gülmedim. Bunun yerine ona hafif, şeytani bir gülümseme sundum. "Habercim beni yine iyileştirdi," dedim tatlı bir sesle. "Hatta başka bir zincir çıkarılmadan. Düşünsenize."

Parmakları kısa bir süre saçlarımda durdu ve ifadesi kontrollü kalsa da, dokunuşundan yayılan gerginliği hissedebiliyordum. Komşumu, yapmak zorunda kaldığı anlaşmayı, diğer tanrının zincirler içinde bile sahip olduğu gücü hatırlatılmasından hoşlanmadığı anlaşılıyordu.

"Ona güvenmemelisin." Valen'in parmakları işlerine devam etti, ama şimdi daha amaçlı, neredeyse sahiplenici bir şekilde hareket ediyordu. "Senin 'habercisi' dediğin kişi. Kesinlikle onunla konuşmamalısın. Ya da sana dokunmasına izin vermemelisin. Onun gerçekte kim olduğunu anlamıyorsun."

Küvetin içinde tamamen ona doğru döndüm, hareket ettikçe su kenarlardan taştı. "Sen de öyle mi?"

"Hayal edebileceğinden çok daha fazla." Parmakları çenemin çizgisini takip etti, cildimde sabun köpüğü izleri bıraktı. "Ortak bir geçmişimiz var..."

"Tarih," diye tekrarlardım ifadesiz bir şekilde, onun belirsiz uyarısından etkilenmemiştim. "Tıpkı on yıllarca yan yana bir hücrede kalmak gibi mi?"

Valen'in eli çeneme yapıştı, başparmağı ağzımın kenarında biriken bir damla suyu sildi. Gözlerinde karanlık ve kadim bir şey parladı; öfke değil, binlerce yıl öncesine uzanan derin bir acı.

"Çağlar boyunca," diye düzeltti, sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti. "Birbirimizi çağlar boyunca tanıyoruz, Mireille. Baban bizi ele geçirmeden çok önce. Ölümlüler bu dünyada yürümeye başlamadan çok önce ve sana kesin olarak söyleyebilirim ki," diye duraksadı, gözlerime bakarak, "o benden sonsuz derecede daha kötü."

Sözlerini anlamaya çalışırken, saçlarımdan omuzlarıma damlayan suyla ona baktım. Sonsuz derecede daha mı kötüydü? En karanlık saatlerimde elimi tutan, acımı içine alan, bana beklenmedik bir şefkatle konuşan tanrı, ailemi katleden ve beni haftalarca işkenceye maruz bırakan tanrıdan daha mı kötüydü?

"Bu imkansız," dedim, sesim inanmazlıktan donuktu.

Valen'in gülüşü yumuşak ve buruktu, başparmağı hâlâ yanağımın kıvrımını takip ediyordu. "Öyle mi? Söyle bana Prenses—seni iyileştirdiğinde karşılığında ne alıyor?"

Göğüs kemiğimin altındaki o boş acı hâlâ taze olduğundan tereddüt ettim. "Ruhumun parçaları," diye itiraf ettim isteksizce.

"Ve sence bu sadece bir ödeme mi?" Eli boynumun arkasına uzandı, parmakları ıslak saçlarıma dolandı. "Mireille, ruhunun çok fazlasını kaybeden ölümlülere ne olduğunu biliyor musun?"

Gözlerimi ona diktim, su tenime değdikçe soğumaya başlamıştı. "Hayır," diye fısıldadım.

Valen, sesi yumuşayarak, "Onlar yok olurlar," dedi. "Sadece ölmezler, Mireille. Silinirler. Ruh, sabah güneşinin altında sis gibi parçalanır ve dağılır. Boşluğa geçemezler. Yeniden doğamazlar. Sadece... var olmaktan çıkarlar."

Damarlarımdaki kanın buz kestiğini hissettim. Elim içgüdüsel olarak göğsüme bastırdı, benden eksik parçaların olduğu boşlukları aradım. İnanmak istemeyerek başımı salladım. "Ama o beni iki kez kurtardı, sen beni neredeyse öldürdüğün zamanlarda."

"Evet." Yüzünde bir anlık bir ifade belirdi—belki pişmanlık, belki de daha derin bir şey. "En azından benim... kontrolümü kaybetmemden dolayı ölmüş olsaydın, boşluğa giderdin. Ruhun bozulmadan kalırdı. Neredeyse bütün halde." Duraksadı, başparmağı boğazımdaki nabız noktasına dokundu. "Ruhunu asla riske atmazdım, Mireille. Öfkemle değil. İntikam arzumla değil. Tamamen yok olmanı asla riske atmazdım."

Sözlerinden çok, sesindeki samimiyet beni şaşırttı. Alaycılık yoktu, gizli bir zulüm de yoktu; sadece göğsümü şaşkınlıkla acıtan ham bir dürüstlük vardı.

Valen'in dudakları, hiçbir mizah içermeyen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Gerçi, ölmek seni benden kurtarmazdı." Yaklaştı, nefesi yanağıma sıcak bir şekilde değdi. "O hücrede ölsen bile, kaçamazdın. Ruhun boşlukta hapsolür, sonrasında ne gelirse gelsin geçemezdi. Ve ben de seni oraya kadar takip

ederdim, orada seni sahiplenirdim, tıpkı burada seni kendime ait kıldığım gibi, o sonsuz karanlıkta da seni kendime ait kılardım."

Gözlerimi ondan ayıramıyordum, gözlerindeki mutlak inanca, beni ölümde bile sahipleneceğinden bahsederkenki kayıtsız kesinliğe bakakalmıştım. Onun çelişkisi, ruhumu riske atmaya istekli olmaması ama benim onun malı olarak kalmamı sağlamak için beni boşluğa kadar takip edecek olması... Bu tutku ya da arzu değildi; bu, sahipliğin en temel noktasına taşınmış haliydi.

"Sen delisin," diye fısıldadım, ama bunu söylerken bile doğru olmadığını biliyordum. O bir tanrıydı. Bana delilik gibi gelen şey, onun için sadece doğal düzenin bir parçasıydı: ele geçirilen güç, sahiplenilen ruhlar, sonsuzluğun kendi iradesine boyun eğmesi.

"Belki," diye onayladı, başparmağı alt dudağımı yıkıcı bir incelikle okşarken. "Ama ben senin deliliğimin. Tıpkı senin benim deliliğim olduğun gibi. Şimdi, dal."

"Ne?" diye fısıldadım, gözlerimi onun anlaşılmasız bakışlarından ayıramıyordum.

Dudakları seğirdi. "Suyun altına dal. Durulaman gerekiyor."

Ah.

İtaat ettim, suyun altına kaydım, sabunun saçlarımdan bulanık teller halinde kayıp gittiğini hissettim. Etrafımdaki su, tüm kandan dolayı paslı kahverengi bir renge bürünmüştü, ama umurumda değildi. Valen'in şiddetinin kanıtlarının, sanki bu kadar kolayca ortadan kaldırılabilirmiş gibi, eriyip gitmesini izlemekte tatmin edici bir şey vardı.

Su yüzüne geri döndüğümde, saçlarımı yüzümden geriye iterek, Valen'in beni öyle bir dikkatle izlediğini gördüm ki, banyo suyunun sıcaklığına rağmen tüylerim diken diken oldu. Kirpiklerimden su damladı, görüşüm bir an bulanıklaştı. Görüşüm netleştğinde, elinin bana doğru uzandığını ve sabunu uzattığını fark ettim.

"Geri kalanında da yardım ister misiniz?" diye sordu, sesi alçak ve dikkatliydi, sanki ayağının altından çökecek bir zemine basıyormuş gibiydi.

Bana sorması ne kadar tuhaf bir soruydu. Vücudumun her zerresine dokunmuştu; bıçaklarla, kırbaçlarla, hesaplı bir acımasızlıkla ve evet, arzuyla. Ama bu farklıydı. Bu bir izin isteğiydi, acı yerine şefkat sunma teklifiydi.

Yavaşça başımı salladım. "Hayır," dedim kısaca. Korkudan doğan bir ret değil, bir tercihti bu. Bedenimi ona emanet etmeye, böylesine, şefkatle

yaklaşmaya hazır değildim. Henüz değil. Belki de asla.

Öfke bekliyordum, hatta tanıdığım Valen'e geri dönmesini, istediğini talep etmesini, isteklerimi umursamadan almasını bekliyordum. Ama sadece başını salladı, ifadesi okunamazdı ve başka bir şey söylemeden sabunu bana uzattı.

Reddetmemin bu şekilde kabul edilmesi, herhangi bir öfkeden daha rahatsız ediciydi. Değişimi, aramızda henüz tanımlayamadığım bir şeyin kaymasını anlatıyordu. Elinden sabunu aldım, parmaklarımız kısaca birbirine değdi, bu temas, aynı hızla kaybolmadan önce, başka bir gümüş ipliğin varoluşa dönmesine neden oldu.

Banyo küvetinin yanında oturmaya devam etti, sırtı bana dönüktü, ben de derimdeki kanın geri kalanını yıkamaya başlarken bana bir nebze mahremiyet sağlıyordu. Kan, pas rengi parçalar halinde dökülüp suyun yüzeyinde yüzdükten sonra yavaşça küvetin dibine çöktü. Ortaya çıkan her temiz deri parçasıyla kendimi daha hafif hissettim, sanki şiddetin sadece fiziksel kalıntılarını değil, daha fazlasını da üzerimden atıyordum.

Aramızdaki sessizlik neredeyse huzurlu bir şeye dönüşmüştü; acı ve güç fırtınamızda garip bir nefes alma anıydı. Sonunda konuştuğunda sesi farklıydı; daha yumuşak, bir şekilde daha yaşlıydı, sanki yüzyıllar öncesine uzanıp kelimeleri bulmaya çalışıyordu.

"Yaratıldığımda, yalnızca Et Tanrısıydım," dedi, bakışlarını taş duvarların ötesindeki uzak bir noktaya dikerek. "Kan değil, fetih değil. Sadece et ve onun yaratılışı."

Suyun içinde hareketsiz kaldım, ellerim kanı temizleme işine ara verdi.

"Yaratıkları düşündüm," diye devam etti, "ve sadece düşüncemden ortaya çıktılar. İçi boş kemikleri ve kırılğan kanatlarıyla kuşlar. Sürünen, yüzen ve toprağa gömülen hayvanlar." Elleri havada hareket ediyordu, sanki bu yaratıkları yoktan var ediyormuş gibi, kadim gücünün bilinçsiz bir yankısıydı bu. "O zamanlar yaratım zahmetsizdi. Saf. Dünyayı canlılarla doldurdum çünkü yapabiliyordum, çünkü boşluğun doldurulması gerekiyordu."

Yüzünün profilini, güçlü çene hattını, aşağı doğru kıvrılan ağzını izledim. Onu bir yok edici yerine bir yaratıcı olarak hayal etmek tuhaftı. Etrafımdaki su biraz soğumuştı, ama banyodan çıkmak için hiçbir hareket yapmadım, ani bir hareketin bu beklenmedik gerçeğin anını paramparça edebileceğinden korkuyordum.

“Ama ölümsüzlük korkunç derecede sıkıcı,” dedi, dudaklarında acı bir gülümseme belirirken. “Yıllarca yaratıkların yaşamasını ve ölmesini izlemek, nesilden nesile aynı kalıpları takip etmek.” Sonra bana baktı, bakışlarında neredeyse kırılğan bir şey vardı. “Bu yüzden ölümlüleri yarattım – hayal kurabilen ve sorgulayabilen zihinlere, tanrıların asla bilemeyeceği geçici bir yoğunlukla zevk ve acı hissedebilen bedenlere sahip insanları.”

Birdenbire, onun ne demek istemediğini anladım: Bu tanrı, kendi suretinde varlıklar, sonsuz varoluşunun boşluğunu dolduracak yoldaşlar yaratacak kadar inanılmaz derecede yalnız olmalıydı. Bu düşünce rahatsız ediciydi. Tanrıları hiç yalnız olarak düşünmemiştim, Valen'in yalnızlık gibi sıradan bir duyguya sahip olabileceğini hiç aklıma getirmemişim.

Suyun içine daha da battım, su çeneme kadar değdi, gözlerim bir an bile onun yüzünden ayrılmadı.

“Sizi izledim—ölümlüleri,” dedi, duvara dönüp bakarak. “Bir göz kırpmasıyla bir duygudan diğerine nasıl geçebildiğinizi asla anlamadım. Aşk, nefret, öfke, mutluluk... bunlar sizin için sadece duygulardı. Dağları yerinden oynatan, savaş başlatan, imparatorluklar kuran duygular, hepsi de zamanla solup gitti.” Sesinde bir hayret tonu vardı, sanki bunca zamandan sonra bile insan tutkusu onu hâlâ gizemli kılıyordu.

Ölüm'ün tanrıların farklı, daha derin duygulara sahip oldukları, değişime dirençli oldukları hakkındaki sözlerini hatırladım. Valen'in de bizim gibi yaratma, hayatın geçiciliğini deneyimleme özlemini bu yüzden mi hissettiğini merak ettim.

“Bir süre ölümlüleri sevdim,” diye devam etti, ‘sevdim’ kelimesi ağzından garip, yabancı ve alışılmamış bir şekilde çıkıyordu. “Sizin medeniyetlerinizi, krallıklarınızı kurmanızı izledim. Kaostan anlam çıkarmanızı, kısa ömürlerinizde amaç bulmanızı.” Gözleri altın rengi mum ışığını yansıtırken, tekrar bana bakmak için hafifçe döndü. “Ama ölümlüler açgözlüdür.”

Hiçbir şey söylemedim, konuşmasına izin verdim.

“Onlar, çabalarında yardım için defalarca dua ettiler ve ben de gözde olanlarımın başarılı olmasını sağlamaya başladım,” dedi, yüzünden bir gölge geçerken. “Onlara savaşta güç, savaş stratejisi, istediklerini alma gücü verdim. Şampiyonlar seçtim, onları yönetmeye yönlendirdim, hanedanlıklarını kurmalarını izledim. Fetih Tanrısı unvanını aldım.”

Ses tonundaki değişim, anlattığı dönüşümü yansıtıyordu: yaratıcıdan fatihe, yaşam vericiden savaş başlatıcıya. Birinin diğerine nasıl yol açtığını, insanlığa olan hayranlığının nasıl daha karanlık bir şeye dönüştüğünü görebiliyordum.

“Ne yazık ki, ölümlülerin açgözlülüğünün sınırı yok. Onlara verdiklerimle asla yetinmediler. Her zaman daha fazlasını istediler—daha fazla toprak, daha fazla güç, daha fazla kan,” diye duraksadı, başını çevirip gözlerimin içine baktı. “Sonunda bana karşı döndüler. Beni tekrar tekrar yakaladılar. Ölümlüler her zaman anlamadıkları şeyleri kontrol edebileceklerini, korktukları şeyleri bağlayabileceklerini düşünürler.” Yumruğunu yanında sıktı, bu hareket o kadar insaniydi ki şaşırtıcıydı. “Her zaman intikam aldım. Her zaman. Krallıklar yakıldı, soylar sona erdi, topraklar tuzlandı ve lanetlendi. Bu, onların kibrinin bedeliydi.”

İşte bu, babamın Valen'in intikamının bu özel vahşetini nasıl hak ettiğinin açıklamasıydı. Ailesini, krallığını ve şimdi de beni tüketen bir intikam.

Valen, sesi alçalarak neredeyse fısıltıya dönüşen bir tonda, "Ve hiçbir yaratık beni kendi gücümünden korkutmadı," dedi. "Şimdiye kadar."

Gözleri, simsiyah ve dipsiz bir şekilde, adını koyamadığım bir şey arayarak gözlerimi taradı. Gözlerinde sadece tanıdığım acımasızlığı değil, kadim bir yalnızlığı, çağların yorgunluğunu ve bir tür umudu gördüm... Kırılgan ve belirsiz bir umut.

"Bana ölümlülerin açgözlülüğünden önceki zamanı hatırlatan," dedi yavaşça, her kelimesini özenle seçerek, "hiç kimse olmadı. Bana ölümlüleri neden sevdiğimi hatırlatan kimse."

İma edilen şey açıktı, aramızda banyodan yükselen buhar gibi havada asılı kalmıştı. Benden bahsediyordu. Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum; bu bir tehdit, alay ya da ceza değildi. Çok daha tehlikeli bir yola giriyorduk.

Ona baktığımda göğsümde garip, boş bir acı yayıldı; hayatın kendisini yaratan, medeniyetlerin yükselişini ve düşüşünü izleyen, sonsuza dek bulamadığı bir şeyi arayan bu kadim, korkunç tanrıya... Yalnızlığı üzerime fiziksel bir dalga gibi çöktü. Kaç bin yıl boyunca var olmuş, yaratmış ve yok etmiş, her seferinde onu anlayabilecek birini bulmayı ummuştu? Kalbi, ilk karşılaştığım o acımasız varlığa dönüşmeden önce kaç hayal kırıklığı yaşamış, kaç ihanete katlanmıştı?

Yalnızlığı biliyordum. İstenmeyen biriydim, bir pazarlık kozuydum. Görevin sevginin yerini aldığını ve değerimin yalnızca sessiz kalmakta yattığını öğrenmişim. Ama benim yalnızlığım, onun sonsuz yalnızlığıyla kıyaslandığında sadece bir kalp atışıydı.

“Senin için bunu başarabilir miyim bilmiyorum,” diye fısıldadım, sesim kelimelerde titriyordu. Tek bir gözyaşının oluştuğunu ve yanağımdan yavaşça, tenime sıcak bir şekilde süzülüğünü hissettim. Karmaşıklıklarla dolu bir gözyaşıydı bu; bir tanrıyı bile böylesine uç noktalara, yaratmaya ve yok etmeye itebilecek o korkunç yalnızlığın farkına varmanın gözyaşıydı. İnsanlığı boşluktan yaratan, ancak kendi yaratımı tarafından ihanete uğrayan yalnız tanrı için bir gözyaşıydı bu.

Valen elini uzattı, hareketi dikkatli ve ölçülüydü ve başparmağıyla gözyaşını sildi. Dokunuşu çok nazikti, teni benimkine değdiğinde sıcacıktı.

"Senden öyle olmanı istemiyorum," diye mırıldandı ve bir anlığına ikimiz de kıpırdamadık, bu garip, kırılğan bağlantı anına kilitlenmiştik.

Sonra tek bir akıcı hareketle ayağa kalktı, her zamanki zarafeti geri gelmişti. "Yarın görüşürüz," dedi, sesi normal tonuna dönmüştü ama gözlerinde bir farklılık kalmıştı; açılmış bir kapı, bir daha tamamen kapatılamayacaktı.

Arkasını dönüp tek kelime etmeden banyo odasından çıktı; ağır kapı arkasından gürültüyle kapandı ve bu gürültü ani boşlukta yankılandı.

Artık ılıklaşmış olan suya daha da derinlere daldım, zihnim onun ortaya koyduklarıyla karmakarışık olmuştu. İnsanlığı yaratacak kadar yalnız olan Et Tanrısı. Kendi yarattıklarına ihanet eden Kan Tanrısı. Yüzyıllar önce kaybettiği bir şeyi arayan Fetih Tanrısı.

Bu, bana, aileme, krallığıma yaptıklarını mazur göstermezdi. Hiçbir şey gösteremezdi. Ama beklemediğim şekillerde işleri karmaşıklaştırdı.

Elimle, bana dokunduğu yere, tenime bıçaklar saplayan, öfkeli bir tutkuyla neredeyse hayatıma son veren aynı elle gözyaşımı sildiği yere dokundum.

Görüş alanımın kenarlarında gümüş iplikler titriyordu, beni Valen'e bağlayan iplik ise eskisinden daha güçlü bir şekilde atıyordu. Bizi bağlayan her neyse—nefret, intikam, kader ya da adı olmayan bir şey—az önce daha da sıkılaşıyordu. Ve serinletici küvette yalnız başıma otururken, canavarın içindeki adamı görmenin bedelinin ne olacağını merak ettim.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

DUMAN VE YIKINTI İÇİNDE

Muhafızlar banyodan sonra beni törensiz bir şekilde hücreme geri götürdüler, gözleri sanki Valen'in saçımı nasıl yıkadığını görmüş gibi dikkatlice benimkilerden kaçınıyordu.

Yapmadıklarını biliyordum, ama bu zihnimin onların yaptığını fısıldamasını engelleyemedi.

Hasır yatağıma uzandım, ince battaniyenin altından sert lifler görünüyordu ve başımı serin taş duvara yasladım. Saçlarım hâlâ nemliydi, Valen'in beklenmedik bir nezaketle taradığı düğümlerden dolayı omuzlarımda serbestçe dökülüyordu.

Gözlerimi kapattım, ama göz kapaklarımdan ardındaki karanlık beni düşüncelerimden saklayamadı. Banyo odasında Valen, yaratılışından, yalnızlığından bahsederken sesi her zamanki keskinliğinden arınmıştı. Onu nasıl olması gerekiyorsa öyle hayal etmeye devam ettim: yeni oluşmuş, hayretle dolu, etrafındaki boşluğun dayanılmaz derecede büyük olması nedeniyle hayat yaratan biri.

Kendimle bu tanrı arasındaki paralellik beni rahatsız etti ve ürperdim. Böylesine korkunç şeyler yapmış bir canavara bakıp en ufak bir anlayış bile hissetmem benim hakkımda ne söylüyordu?

Bakışlarım ortak ipliğimize takıldı. Sanki düşüncelerim tarafından çağrılmış gibi, daha parlak bir şekilde ortaya çıktı, kırmızı ve gümüş renkleri inkar edilemez bir güçle titreşen sarmal bir desende birbirine dolandı. Nereye gittiğini artık sorgulamıyordum. Beni Valen'in bulunduğu yere,

yukarıdaki sarayın engin alanında nerede olursa olsun, adeta sürüklediğini hissedebiliyordum.

Onu inceledim. İçindeki kızıl teller, lamba ışığında parıltı veren yeni dökülmüş kan gibi ışıltıyordu. Ama gümüş—gümüş, diğer ipliklerim gibi ay ışığıyla aydınlanmış, saf ve lekesiz bir şekilde parlıyordu. Beni Valen'e bağlayan bir şeyin yıkımdan başka bir şey barındırması ne kadar garip.

Ona doğru uzandım, parmaklarım adını koyamadığım bir arzuyla titriyordu. Ona dokunursam ne olurdu? Düşüncelerini görebilir, duygularını hissedebilir, bizi birbirimize bağlayan gerçeği öğrenebilir miydim? İp, yakınlığıma karşılık olarak kıvrıldı, kızıl renk koyulaştı, gümüş renk parladı, sanki dokunuşumu bekliyormuş gibi.

Tereddüt ettim, içgüdülerim bana geri çekilmemi, her şeye karışmamamı söylüyordu.

Ama bu dürtü çok güçlüydü. Bilme, anlama ihtiyacı her şeyin önüne geçti. Parmağımı ipe bastırdım.

Bir an için hiçbir şey olmadı. İp tenimin altında soğuktu, ipekten daha yumuşak, çelikten daha sertti. Sonra, tüm vücudumu yataktan fırlatan bir sarsıntıyla, suyun altına çekildim.

Geçiş çok şiddetliydi. Bir an hücremin soğuk taş duvarında diz çökmüş, elim uzanmış haldeydim. Bir sonraki an ise sonsuz bir boşluğun içinde düşüyordum. Sanki bir uçurumdan atılmış gibi ciğerlerimden hava boşaldı, midem bulandırıcı bir şekilde alt üst oldu. Karanlık gözlerime, kulaklarıma, ağzıma baskı yapıyordu; beni tüketmeye çalışan canlı bir şeydi. Çığlık atmaya çalıştım ama ses boşluk tarafından yutuldu.

Bir an için kör olduğumu, ipliğin bir şekilde görüşümü çaldığını sandım. Ama sonra karanlıktan şekiller belirmeye başladı, önce bulanık, sonra korkunç bir netlikle keskinleştiler.

Taş duvarlar. Demir parmaklıklar. Soluk bir ışık huzmesinin içeri girmesine izin veren yüksek bir parmaklık.

Hücrem. Ama şimdiki haliyle değil.

Yere saçılmış saman çürümüş, küfle kaplanmış ve unutulmuş kan lekelerine benzeyen korkunç izlerle kaplıydı. Hava, atık, çürüme ve umutsuzluk kokusuyla ağır bir şekilde doluydu. Duvarlar, yüzlerce, belki de binlerce çentik işaretiyle – zamanın geçişini haritalandıran kaba çiziklerle – işaretlenmişti. Yılların zamanını.

Ve orada, Valen'in zevki için beni defalarca esir tutan kelepçelere asılı bir kadın vardı.

Hayır. Herhangi bir kadın değil.

Ben.

Zincirlerden asılı duran figür o kadar değişmişti ki, kendimi neredeyse tanıyamadım. Saçları—benim saçlarım—kalçalarını geçmişti, bir zamanlar parlak siyah olan saçlarım şimdi cansız ve keçeleşmiş, gri tellerle karışmıştı. Vücudu zayıf, keskin hatlar ve çıkıntılı kemiklerle doluydu, derisi bir davulun üzerine gerilmiş parşömen gibi vücuduna gerilmişti.

Zincirlerinde cansızca sallanıyordu, kolları başının çok yukarısına uzanmış, omuzları gerilimden yerinden çıkmıştı. Derisi, işkencenin grotesk bir palimpsesti gibi üst üste yığılmış, eski ve yeni yara izlerinden oluşan bir ağla kaplıydı. Çok fazlaydı. Saymak mümkün değildi. Anlamak mümkün değildi.

Üzerindeki ince elbise kirden griye dönmüş ve yer yer yırtılmıştı, daha fazla yara izi, daha fazla ısırap, daha fazla aşağılanma ortaya koyuyordu. Ayakları yere zar zor değiyordu, bu da onu parmak uçlarında durmaya veya bileklerinden asılı kalmaya zorluyordu; bu pozisyonun, tecrübelerimden bildiğim kadarıyla, saatler, günler, belki de yıllarca onun (ve benim) katlandığı acıyı bir yana bırakın, dakikalar içinde bile dayanılmaz hale geldiğini biliyordum.

Ama beni en çok dehşete düşüren onun gözleriydi. Çukurlaşmış göz yuvalarına derinlemesine gömülmüş, donuk, boş bakışlıydılar; dünyadan çoktan çekilmiş, kelimenin en teknik anlamıyla var olan birinin gözleriydiler. Her şeye rağmen hala taşıdığım o meydan okuma, o yaşam kıvılcımı ondan gitmişti. Acımasız parmaklar arasında söndürülmüş bir mum gibi sönmüştü.

Daha önce gümüş gibi parlayan, her zaman güvensizliğe ve yalnızlığa yol açan o gözler, şimdi yalnızca umutsuzlukla dolu.

Gözlerimi kaçırmak istedim. Ama kaçıramadım. Bu kırık şey, bu içi boş kadın kabuğu—bu benim geleceğimdi. Valen'in elinde kalırsam beni bekleyen buydu. Ölüm değil, kurtuluş değil, ama benliğin yavaş, sonsuz bir şekilde aşınması, geriye sadece boş bir kabuk, nefes alan ve kanayan ama yaşamayan canlı bir ceset kalması.

İstemsizce bir adım öne attım, boğazımda bir acı tat yükseldi. Bu ben olamazdım. Kendimi böyle biri haline getirmektense ölmeyi tercih ederdim.

Sanki sonunda varlığımı hissetmiş gibi, kadının başı yavaşça yana eğildi, bu hareket gözle görülür bir çaba gerektiriyordu. İlk başta odaklanmamış olan bakışları, benimkilerle buluşunca keskinleşti. O cansız

gözlerde bir tanıma ifadesi belirdi, ardından daha da kötüsü—bir anlık acıma duygusu.

Çatlamış dudakları kıpırdadı. Zar zor duyulabilen, kulaklarımı atlayıp doğrudan zihnime yerleşmiş gibi görünen hırıltılı bir fısıltı çıktı.

“Sen,” diye hırıltılı bir sesle konuştu, sesi birbirine sürtünen taşlar gibiydi. “Hâlâ bütünsün.”

Konuşamıyordum. Dilim ağzımda şişmiş, ölü bir şey gibi işlevsizdi.

“Hâlâ vaktin var.” Başı öne doğru düştü, konuşma çabası sahip olduğu azıcık gücü de tüketiyordu. “Ona güvenme. Değişmez.” Ciğerlerinde hırıltılı bir nefes aldı. “Kaçmalısın.”

"Nasıl?" diye zar zor sorabildim, kelime boğuk bir nefes gibiydi.

Hücrenin dışından gelen bir ses dikkatini çekti—ağır, ölçülü adımlarla yaklaşan ayak sesleri. Tanıdığım ayak sesleriydi. Yıpranmış yüzünde panik belirdi ve birbirimize bakarken, aynı bakışın benim yüzümde de yansıdığını görmüş olmalıydı. "Geliyor," diye fısıldadı, yüzünde gerçek bir dehşet vardı. "Koş. Savaş. Öl. Her şey olabilir ama bu olamaz."

Ayak sesleri giderek daha da yükseldi. Koridorda alçak, aç bir kıkırdama yankılandı.

"Lütfen," diye yalvardı, gözyaşları kirli yanaklarından temiz izler bırakırken. "Benim gibi olma. Bana söz ver."

Sonra başını tamamen kaldırdı ve daha önce fark etmediğim bir şey gördüm: boynunda eski kanla kaplı, ağır bir demir tasma.

"Söz veriyorum," diye fısıldadım ona doğru uzanırken.

Parmak uçlarım yanağına değdiği anda, toz veya küle değil, ipliklere dönüştü. Binlerce gümüş ve kırmızı iplik, gözlerimin önünde kıvrılıp çözülerek, geriye sadece bileğime ışık kelepçesi gibi dolanan tek bir gümüş tel kalana kadar dağıldı.

Karanlık yeniden çöktü ve ben tekrar düşmeye, sonsuz bir boşluğun içinde yuvarlanmaya başladım. Gümüş iplik sıkılaştı, etime saplandı ve ben çığlık attım—

Öyle şiddetli bir şekilde gerçekliğe geri döndüm ki, başım arkamdaki taş duvara çarptı. Ağzımdan hiçbir ses çıkmadı, ama boğazımda sıkışmış bir çığlığın, dışarı çıkmak için pençelerini tırmalayan canlı bir şey gibi olduğunu hissedebiliyordum. Nefes almak için çırpınırken göğsüm kabarıyordu, kalbim kaburgalarıma öyle bir şiddetle çarpıyordu ki, onları kıracağını sandım.

Etrafımdaki hücre her zamanki gibi görünüyordu; temiz saman, sağlam duvarlar, sonsuz işkence günlerinin izlerini taşıyan kan lekeli çizikler yoktu. Ama o görüntü ikinci bir deri gibi üzerime yapışmıştı, o kırık kadının boş bakışlarının anısı zihnime kazınmıştı.

Rüyamda bileğime dolanan gümüş ipe baktım. Hiçbir şey yoktu. Sadece Valen'in son karşılaşmamızda bıraktığı hafif morluklarla lekelenmiş solgun bir ten. Ama yine de hissedebiliyordum—hayalet bir ağırlık, gördüklerimin bir hatırlatıcısı.

Benim gibi olma.

Kadının -benim- yalvarışım kafamda yankılandı, zihnimin duvarlarından sekerek durdu, ta ki onu durdurmak için şakaklarımı tırmalamak isteyene kadar. Gerçekten de geleceğim bu muydu? Yıllarca sürecektir yavaş bir çürüme, ruhumun parça parça oyulup zincirlere vurulmuş boş bir kabuktan başka bir şey kalmaması mı?

Kollarımı dizlerimin etrafına doladım ve kendimi olabildiğince küçültmeye çalışarak öne doğru sallandım. Bu hareket zihnimdeki kaosu dindirmeye hiç yaramadı. Aksine, görüntüyü daha da canlı hale getirdi; hâlâ çürüme ve bozulma kokusunu alabiliyordum, hâlâ zincirlerin şıkırtısını duyabiliyordum, hâlâ bir zamanlar bana ait olan o ölü gözleri görebiliyordum.

Dikkatimi başka bir yere çekmeye, az önce ortaya çıkardığım dehşetin ötesini düşünmeye çalıştım ve gözlerim gümüş-beyaz ipliğe takıldı. Sanki dikkatimi çekmek için yarışıyordu; gümüş ve beyaz telleri birbirine dolanıp kıvrılarak, bağırmaktan çok fısıldayan, talep etmekten çok nazıkçe çeken bir desen oluşturuyordu.

Beyaz yumuşamıştı, artık kar üzerindeki güneş ışığının sert parlaklığı değil, bulutların arasından süzülen ayın ışıltısı, zamanla pürüzsüzleşmiş kemiğin parıltısıydı. Kırmızı-gümüş ipte olmayan bir dinginliğe, şiddetten ziyade kadim bir kesinliğe sahipti.

Ancak o sessizliğin altında, berrak suyun ardında görünen okyanusun derinlikleri gibi, engin ve bilinmez bir şey gizleniyordu.

Saman yatağımın üzerinde öne doğru eğildim, bedenim zihnim karar vermeden önce hareket etti. Nefesim hâlâ göğsümde hırıltılı bir şekilde yükseliyordu, ama beni Ölüm'e bağlayan bağ, sanki bana teselli sunmak istiyormuş gibiydi. Sanki ona uzanmamı istiyordu.

Parmaklarım tam da bunu yapma ihtiyacıyla seğiriyordu. Belki de bana nasıl kaçacağımı gösterecekti, ya da belki de bu hücrede kalırsam kaderimi

doğrulayacaktı. Ya da, umut etmeye cesaret edebilir miyim bilmiyorum ama, bana sunulan kızıl-gümüş iplikten daha iyi bir gelecek gösterecekti.

Ve ne yapacağımı daha fazla düşünmeden parmağımı kabloya sürttüm ve tekrar karanlığa gömüldüm.

Beni saran karanlık, daha önceki karanlıktan farklıydı. Şiddetli değildi, aksine tenime bilinçli ve duyarlı bir okşamayla dokunan kadifemsi bir örtüydü. Sanki bedeni gölgeden ibaret olan devasa bir varlık tarafından yutulmuş gibi, etrafımda, içimde nefes aldığımı hissedebiliyordum. Ve sonra görüşüm, ışığa değil –çok az ışık vardı– karanlığın farklı niteliklerine, beni çevreleyen siyahın ince farklılıklarına alıştı.

Parlatılmış obsidyen bir zeminde diz çökmüştüm; zemin o kadar pürüzsüzdü ki, yukarıdaki tonozlu tavanı durgun su gibi yansıtıyordu. Yukarı baktığımda, taştan değil, kemikten ve gölgeden yapılmış bir katedral gördüm. Devasa kaburgalar yukarı doğru kıvrılıyor, tavan boyunca uzanan bir omurgada birleşiyordu; her omur tüm vücudumdan daha büyüktü. Bu soluk kemerlerin arasında, gölge bir goblen gibi dokunmuş, ara sıra ayrılarak ötesindeki yıldızlarla dolu boşluğun görüntülerini ortaya çıkarıyordu.

Çevrede, oyulmamış, aksine büyümüş sütunlar yükseliyordu; ölümlü dünyada hiç yürümemiş, çok büyük yaratıkların uyluk ve kaval kemikleri üst üste yığılmış ve kaynaşmış halde, rüzgarın rahatsız etmemesine rağmen hafifçe sallanıyormuş gibi görünen sütunlar. Kafatasları kaidelerine ve başlıklarına yerleşmişti, göz yuvaları odanın tek aydınlatmasını sağlayan fosforlu beyaz bir parıltıyla doluydu.

Mekân her yöne inanılmaz bir şekilde uzanıyordu, oranları mimari hakkındaki bilgime meydan okuyordu. Mesafeler akışkan gibiydi; dikkatimi topladığımda uzak köşeler aniden yaklaşıyor, dikkatim dağıldığında ise tekrar uzaklaşıyordu. Salonun en ucunda—ya da belki de ortasında, çünkü buradaki mekân çok güvenilmezdi—gölge akıtan bir taht yükseliyordu; kollarından ve sırtından sürekli olarak kalın karanlık akıntıları damlıyor ve tabanında birikiyordu.

Kendime aşağıdan baktığımda, hücremde giydiğim sade elbisenin yok olduğunu gördüm. Bunun yerine, bedenim canlı gölgeden yapılmış bir

elbiseyle örtülüydü; kumaş –eğer buna kumaş denebilirse– etrafımdaki karanlıkla aynı duyarlı niteliğe sahip bir şekilde tenime değiyordu. Vücudumu sarıyordu ama kalçalarımnda etek şeklinde genişleyerek dizlerimdeki gölgelerle birleşiyordu, sanki karanlığın içinde diz çökmek yerine karanlığın kendisinden çıkıyormuşum gibi.

Mutlak bir sessizlikti ama boş değildi. Kulaklarıma öyle bir ağırlıkla baskı yapıyordu ki, kalp atışlarım onun yanında gürültülü geliyordu. Sessizliği, kadim ve tetikte bekleyen fiziksel bir varlık olarak hissedebiliyordum.

Ve sonra onu hissettim—önümde muazzam ve korkunç bir varlık. Gözlerim yavaşça, isteksizce, gölgeli tahtın yanında beliren figüre doğru kalktı.

Uzun boyluydu, inanılmaz derecede uzundu; vücut oranları, katedralin kendisi kadar akıcı ve doğal yasalara meydan okuyan bir yapıdaydı. Geniş omuzlarından duman ve yıkıntıdan bir pelerin sarkıyordu, zaman zaman bir çeşit metalden yapılmış zırhın parçalarını gösteriyordu. Yüzü, sürekli bir somurtkanlığı çağrıştıran özelliklere sahip, obsidyen ve kemikten oyulmuş bir maskenin ardında gizlenmişti; göz açıklıkları ise içeriden hiçbir şey göstermiyordu.

O bana doğru adım atarken hafifçe geriye yaslandım, içimdeki her içgüdü kaçmak için yalvarıyordu. Bedeninden kontrol altında tutulan, dizginlenmiş ama azalmamış bir güç yayılıyordu. Hareketlerindeki güç, akıcı bir zarafet, kasıtlı ve ölçülüydü; sanki her küçük jest, etrafındaki alanı paramparça etmemek için bilinçli bir kısıtlama gerektiriyordu. Belirsiz bir şekilde insansı şekline rağmen, bedeninde veya duruşunda insana dair hiçbir şey yoktu. Bu, ölümlü kısıtlamalarla filtrelenmemiş, ham ve korkunç bir ilahi varlıktı.

Onu anında tanıdım, iliklerime kadar, ruhumun derinliklerine kadar. Habercim. Ölüm.

Yavaşça ilerlerken hiçbir şey söylemedi, tüm dikkati üzerimdeydi, sanki üzerime fiziksel bir ağırlık çökmüş, nefes almamı zorlaştırıyordu. Uzak ve kopuk bir şekilde, bunun diğer tüm ipliklere dokunmanın bana gösterdiği gibi geleceğe dair bir vizyon olmadığını fark ettim. Bunun başka bir şey olabileceğini... şu anki bir şey olabileceğini düşündüm.

Bakışlarımı hemen aşağı indirdim, gözleriyle buluşamadım; maskesindeki o dipsiz boşluklarla. Bunun yerine, onun her ayrıntısını, en üstten en alta kadar, incelememe izin verdim.

Maskesinin altından boynu görünüyordu ve kaslarla kaplıydı; soluk alçıtışı gibi, hücre parmaklıklarının arasından tuttuğum elindeki izlerle aynı olan hafif yara izleriyle bezeli bir sütun gibiydi. Her nefes alışında bu izler atıyor, kısa bir süre parladıktan sonra derisine kazınmış gümüşü çizgilere dönüşüyordu.

Gözlerim omuzlarına kaydı... Mümkün olduğundan çok daha geniş, iri bir adamın neredeyse iki katı genişliğindeki omuzları, sert mermerden oyulmuş gibi duran bir gövdeye doğru inceliyordu. Hareket ettikçe pelerini aralandı ve metal değil, daha karanlık bir şey olduğunu şimdi görebildiğim, karmaşık bir zırhla kaplı göğsü ortaya çıktı—gölgeden katılaşmış, her parçası bir sonrakine mükemmel bir şekilde oturan, nefes alışverişiyle akıcı bir şekilde hareket eden plakalar. Zırhın üzerindeki gravürler, izlerken değişiyor, bazen takımyıldızlara, bazen de çoktan unutulmuş dillerdeki eski yazılara benziyordu.

Kolları devasa, dinlenme halindeyken bile güçten dalgalanıyordu; elleri belimi rahatça saracak kadar büyüktü, benimkini nazikçe okşayan elden bile daha büyüktü. Sol elinin her parmağı, bir yırtıcının gibi kavisli ve keskin metal bir pençeyle süslenmişti, yine de o kadar hassas bir kontrolle hareket ediyordu ki, isterse bir kelebeğin kanadına zarar vermeden dokunabileceğini biliyordum.

Bu, benim tanıdığım haliyle benim habercim değildi, ama yine de oydu.

Ve işte o zaman zincirleri gördüm.

Burada bile, kendi alanı ya da gerçek benliğinin temsili olması gereken yerde, bağlı kalmıştı. Her türlü ışığı emen mat, donuk bir metalden yapılmış kelepçeler bileklerini, kollarını, ayak bileklerini sarmıştı; her biri, nereye uzandıklarını göremeden gölgeye karışan zincir parçalarına bağlıydı. Bunlar, onun akışkan formundaki tek katı, değişmeyen unsurlardı, sanki kendisinden daha gerçekmiş gibi.

O zincirlerin görüntüsü göğsümde koruyucu ve vahşi bir duygu uyandırdı. Bu tanrının ne yapmış olursa olsun, böyle bir bağlamayı gerektiren gücü ne olursa olsun, kendi yarattığı bu yerde esaretinin kanıtlarını görmek kalbimi açıklayamayacağım bir şekilde acıttı. Onu korkulan ve güçlü, fiziksel olarak hapsedilmiş olmasına rağmen kendi alanında korkunç biri olarak biliyordum. Ama bu zincirler, hayal ettiğimden daha tam bir boyun eğmeyi gösteriyordu; bu boyun eğme, kendi zihninin alemine kadar onu takip ediyordu.

Ölüm, diz çökmüş bedenimin üzerinde yükselerek önümde durdu. Bakışlarının beni delip geçtiğini, dikkatinin ağırlığının omuzlarıma çöktüğünü, kendi içime kapanmak istememe neden olduğunu hissedebiliyordum. Aramızda sessizlik uzadı ve ondan hiçbir kötülük sezmesem de, varlığından yayılan muazzam güç, gözlerimi ona kaldırmamı imkansız kılıyordu.

Ölümün parmakları kasıtlı bir yavaşlıkla bana doğru uzandı, her santimlik hareket bir dürtüden ziyade bir karardı. Zamanın kalınlaştığını hissederek, hareket edemeden, kaçamadan, hatta bakışlarımı bile kaçıramadan onların yaklaşmasını izledim. Sonunda tenime temas ettiklerinde, her zamanki nazikliğiyle çenemin altına kıvrıldıklarında, içimden yıldırım gibi bir şok geçti. Dokunuşu soğuktu—ısıdan yoksun kalmış tenin soğukluğu değil, derin uzayın, ısının hiç var olmadığı yerlerin mutlak soğukluğu. Yoğunluğuyla yakmalıydı, kışın cam gibi beni paramparça etmeliydi, ama bunun yerine vücudumda bir durgunluk dalgası yarattı, öyle tam bir hareketsizlik ki nefes almayı bile unuttum.

Yüzümü yukarı doğru eğdi, bakışlarımı onun imkansız boyuna, pelerindeki değişken gölgelerin ötesine, parıldayan kemik beyazı maskesinin üzerinden geçmeye zorladı ve sonunda gözleriyle buluştum.

Obsidyen açıklıkların ardında, buzun içinde sıkışmış ikiz yıldızlar gibi parlıyorlardı; beyaza yakın, soluk bir maviydi ama içinde çağlar boyunca süren dikkatli sessizliğin izlerini taşıyan derinlikler barındırıyordu. O gözler, kavranamayacak kadar kadimdi, dünyaların doğuşuna ve ölümüne tanık olmuş bir varoluşun pencereleriydi. Yine de gözlerime kilitlendiklerinde, donmuş derinliklerinde bir şeyin alevlendiğini gördüm; bir açlık, bir ilgi, tüm o engin dikkati tek bir noktaya odaklayan bir yoğunlaşma.

Ben.

Bu farkındalık yüzüme bir sıcaklık dalgası yaydı, dokunuşunun soğukluğuna karşı canlı bir kızarıklık belirdi. Ciğerlerim hava ihtiyacıyla yanmaya başladı, ama bedenim onun iradesiyle benimki arasında sıkışmış, o mükemmel dinginliğin içinde kilitli kaldı. Sonunda nefes almayı başardığımda, hava gece ve çam kokusu, kırağıyla kaplı ormanlar ve yıldızlarla dolu açıklıklar kokuyordu; ölümün uyku kadar nazikçe geldiği mükemmel sessizlik yerleri. Koku sarhoş ediciydi, zihnimi düşünmeyi zorlaştıran ve arzuyu kolaylaştıran bir hafiflikle doldurdu.

Sinirlerimde ürperen dehşete rağmen, gücü ve doğası ölümlü kavrayışımın ötesinde olan bir varlığın önünde diz çöktüğüm bilgisine rağmen, aramızdaki mesafeyi kapatmak istedim. Kendimi onun göğsüne atmak, o insanüstü kolların beni sarmasını hissetmek, böyle bir eylemin getireceği her türlü kadere teslim olmak istedim. Bu arzu mantıklı değildi; Valen'e duyduğum yoğun çekim ya da yalnızlığımda bazen özlediğim insani bağın rahatlığı değildi. Bu daha derin, daha ilkel bir şeydi; doğamın özünde olan ama adını koyamadığım bir şeyin farkına varmaktı.

“Yine ormanda mı kayboldun, küçük ceylan?” Sözleri tanıdık bir battaniye gibi beni sardı, hücremde ilk uyandığımda söylediğiyle neredeyse aynı cümleydi. Ama burada, bu alemde, sesi farklıydı—taş duvarlarla veya fiziksel bir formun sınırlamalarıyla kısıtlanmamıştı. Her yerden aynı anda gelen bir fısıltıydı, havanın kendisinden, kendi zihnimin içinden. Her hece, tam olarak algılayamadığım armoniler, basit kelimelerin ötesinde anlamlar öneren alt tonlar içeriyordu. Güzel ve korkunçtu, gerçekliği yeniden şekillendirebilecek ya da tamamen parçalayabilecek bir ses.

O sesindeki yumuşaklık, en kötü anlarımda hücre duvarının ardında bana gösterdiği aynı şefkat, içimde bir şeyleri kırdı. Dokunuşunun altında çenem titremeye başladı, boğazımda isimlendirilemeyecek kadar karmaşık bir duygu birikti. Bu, acımı üstlenerek beni iyileştiren, en karanlık anlarımda bana yol gösteren bir tanrıydı. Kendi tarzında, acı ve karmaşadan başka bir şey olmayan bir dünyada tek değişmezim, tek müttefikim olmuştu.

Ölüm diz çöktü, heybetli bedeni aynı kasıtlı zarafetle eğildi, ta ki maskeli yüzü benimkiyle aynı hizaya gelene kadar. O imkansız eller, çok uzun parmaklarıyla, yanaklarımı çerçevelemek için hareket etti, yüzümü bariz güçlerinin aksine bir incelikle kucakladı. Dokunuşunun soğukluğu tenime işledi, uyuşturmadı ama berraklaştırdı, her duyuyu keskinleştirdi, ta ki parmak uçlarının tenime değen kıvrımlarını tek tek hissedene kadar.

"Ağlama, Yshera," diye fısıldadı Ölüm, başparmakları henüz dökülmemiş gözyaşlarımı silmek istercesine elmacık kemiklerime dokunurken. "Burada güvendesin."

Yutkundum, kalbimin etrafına ördüğüm duvarları yıkmamak için mücadele ederken, soğuk parmaklarının tenime değdiğini hissettim. Dokunuşundaki şefkat, içimde bir duygu seline, patlamaya hazır bir girdaba yol açtı.

Ona inanmak istedim, sunduğu sığınak yanılısamasına tutunmak istedim; yine de karanlık zihnimin kenarlarında gizleniyordu, umutsuzluğun yankısı kendi yarattığım bir hayalet gibi ortalıkta dolaşıyordu. Hücremde kalırsam başıma ne geleceğini gördüm. Şu anki halimin Valen'in işkencesiyle yok olacağını kesin olarak biliyordum ve bunu istemiyordum. Kırılmak istemiyordum.

Artık dayanamıyordum. Dudaklarım titredi, kararlılığımı ele verdi. İçgüdüsel olarak ellerine yaslandım, göğsümün ortasında bir acı birikti, sanki kaybettığım ve kaybedeceğim her şey her yandan üzerime baskı yapıyordu.

"Artık kaybolmak istemiyorum," diye fısıldadım, sözler umutsuzlukla karışık bir yalvarış gibi ağızımdan döküldü.

Tek bir gözyaşı yanağıma çarptı, karanlık gökyüzünde süzülen bir kuyruklu yıldız gibi aşağı doğru aktı. Yüzümü kavrayan parmaklarına takıldı, sıcaklığı teninin soğukluğuyla karışarak bizi çevreleyen serin havaya karşı rahatsız edici bir sıcaklık yarattı.

Bakışları yumuşadı, şafaktan önce gecenin ezici ağırlığını yarıp geçen o incecik ışık parıltısını hatırlatan bir şey belirdi gözlerinde. "Söyle bana, buraya nasıl geldin?" Ses tonunda hiçbir suçlama yoktu, sadece yumuşaklık, onun katedralinde diz çökmüş olmama dair bir merak vardı. Elleri yüzümün iki yanında kaldı, dokunuşu hem bir çapa hem de bir damga gibiydi, beni bu imkansız alemde tutuyordu. Gözyaşımдан bahsetmediği için minnettardım, hiç olmadığı bir anda bana bir anlık neşe vermişti.

Birdenbire, burada bulunmamın beklenmedik, belki de emsalsiz olduğunu, bu kadim varlığı hazırlıksız yakaladığını hissettim. Bu farkındalık hem korkutucu hem de heyecan vericiydi; tıpkı bir uçurumun kenarında durup rüzgarın beni hiçliğe doğru adım atmaya davet etmesi gibiydi.

Sesimi bulmakta zorlandım, bakışlarının yoğunluğuyla boğuşuyordum. "Ben—" Kelimeler boğazımda düğümlendi, hala bağlarımdan bahsedip bahsedemeyeceğimden emin değildim. Gümüş beyazı kordonumuzun nabzını hissedebiliyordum, beni konuşmaya, öğrendiklerimi açıklamaya zorluyordu, ama korku demir bantlar gibi beni kavradı.

Maskenin ardındaki yüz ifadesi sabırlıydı, ama içimde bir şeylerin gizli olduğunu hissettim—beklenti mi? Huzursuzluk mu? Kalbimin daha hızlı, vahşi ve dizginsiz bir şekilde atmasına neden oldu. Beni ona bu kadar

tamamen çeken neydi? Sanki daha büyük bir bütünün iki yarısıydık—kan ve fedakarlıkla kurulan bir bağın yankısıydık.

Sonunda itiraf ettim, her kelime aramızdaki sessizliği paramparça edecekmiş gibi titriyordu: "Kendimin başka bir versiyonunu gördüm... Bir kâbusta. O... paramparça olmuştu."

Yüzümdeki tutuşu neredeyse fark edilmeyecek kadar sıkılaştı, solgun gözlerinde bir anlık endişe belirdi.

"Teselli aradım," dedim, kelimeler aceleyle döküldü, zihnimi hâlâ meşgul eden o görüntüden dikkatini dağıtmak için çaresizce çabaladım, şu anın mahvolmasını istemiyordum. "Ve sonra buradaydım, seninle birlikte."

Bir an için gözleri gözlerime dikildi, açığa vurmaya hiç niyetim olmayan gerçekleri arıyordu. Ama sonra, aynı hızla, tekrar yumuşadı. O solgun derinliklerdeki şiddetli yoğunluk titredi, yerini daha nazik ama yine de kadim bir ağırlıkla dolu bir şeye bıraktı. "O kırık kadın olmayacaksın," dedi, sesi yankılanan gölgelerin arasında sakın bir fısıltıydı. "Kırılmayacaksın."

Sözleri karşısında içimde bir duygu seli yükseldi; umut ve inançsızlık birbirine karıştı. Bana böylesine muazzam bir şeyi nasıl garanti edebilirdi? Kalbimde, umutsuzluğun uzantılarının yavaş yavaş yaklaştığını, özüme doğru ilerlediğini hissettim. Oysa işte bu tanrı, ölümün ta kendisinin vücut bulmuş hali, tüm kanıtlar kaçınılmaz çürümemi gösterirken bana teselli sunuyordu.

"Ama ya görürsem?" Bu soru, yeniden düşünmeden önce dudaklarımdan döküldü; korunaklı ruhumun çatlaklarından ham bir kırılğanlık sızdı. "Ya benim için her şey buysa? Onu görmedin." Bir an gözlerimi sıkıca kapattım, devam edemeden önce bir ürperti geçti içimden. Bakışlarımı tekrar ona çevirerek fısıldadım, "O... gitmişti. Deriye bürünmüş bir hayalet. Onun gibi olmaktansa ölmeyi tercih ederim."

Ölümün bakışları biraz sertleşti ve bir an için, inançsızlığımdan hayal kırıklığına uğrayıp benden uzaklaşacağını düşündüm. Ama bunun yerine, daha da yaklaştı, nefesinin serinliği tenimde gezindi. "Yshera, sen korktuğundan daha fazlasısın. Sandığından daha güçlüsün ve kırılmayacaksın."

Başımı salladım, gözlerim onun gözleri arasında gidip gelirken daha fazla gözyaşı dökmemeye çalışıyordum. Hissettiklerimi ifade etmek için kelimeler yetersiz kalıyordu. Sesindeki kesinlik, sözlerine gerçekmiş gibi inanması beni hayrete düşürmüştü. Ona inanmak istememe neden olmuştu.

Adını koyamadığım bir dürtüyle öne eğildim. Hareket çok hafifti—bu korkunç tanrıya sadece bir santim daha yaklaştım—ama niyetin gerçekliği şekillendirdiği bu alemde, o küçük değişim çok önemli, geri döndürülemez gibiydi. Ondandır yayılan soğukluk yoğunlaştı, duman gibi etrafımı sardı ve ben bunu memnuniyetle karşıladım.

Tam o sırada, karanlık bedeninin içinde parıldayan gümüş bir ışık gözüme çarptı. Aşağıya, maskenin altındaki keskin çene hattının ötesine, zarif boğazının üzerinden, bileklerini bağlayan zincirlere baktım. Ve orada, ağır halkaların etrafına dolanmış iplikler vardı—benim ipliklerim. Örümcek ipeği kadar ince ama kesinlikle ayırt edilebilir olan bu iplikler, karmaşık desenlerle metalin etrafına sarılmış, bileğini saran kelepçede son buluyordu.

Elim kendiliğinden kalktı, parmaklarım bu beklenmedik bağlantıya doğru uzandı. Ölüm beni durdurmak için harekete geçmedi, ancak bedenine bir gerilim girdiğini, ne yapacağımı görmek için beklediğini düşündüren tetikte bir durgunluk hissettim.

Yavaşça, bilinçli bir şekilde, parmaklarımı uzatıp gümüş telin kadim metalle buluştuğu noktaya dokundum. Teller sanki bana doğru uzanıp, bir selamlaşma gibi parmak uçlarımdan etrafına dolandılar. Ölüm diyarının her yerini saran soğuğa rağmen burada bir sıcaklık vardı. Bu, tanıma ve ait olma sıcaklığıydı. Bir enstrümanın telini test eder gibi, teli nazikçe çektim.

Çıkardığı ses duyulabilir değildi ama hissedilebilirdi—kemiklerimde, kanımda, ruhumda yankılanan mükemmel bir nota. Ve o şarkı söylerken, imkansız olan gerçekleşti. Bu değişken alemde her şeyden daha gerçek görünen o donuk metal zincir, çözölmeye başladı. Kırılmadı, açılmadı, sadece var olmaktan çıktı. Katı maddeden, güneş ışınlarındaki toz gibi etrafa saçılan ışık zerreciklerine dönüştü.

Nefesim kesildi, gözlerim şok içinde açıldı ve Ölüm'ün bakışlarıyla karşılaştım. Gözleri kısılmıştı, içlerindeki soğuk ışık okuyamadığım bir duyguyla parlıyordu—şaşkınlık, öfke, umut? O anlık, savunmasız tepkimde, maskenin altında bir şey gördüm; mükemmellikleriyle hem güzel hem de korkunç özelliklerin geçici bir izlenimi.

Sonra dünya altüst oldu.

Kemik ve gölge katedrali etrafımda çöktü, gerçeklik baş döndürücü bir hızla kendi içine katlandı. Kendimi düşerken—ya da belki uçarken—ölümün varlığından koparılıp, ona ulaşmak için geçtiğim sınırın ötesine geri fırlatılmış gibi hissettim. Yolculuk hem anlık hem de sonsuzdu, beni şaşkın ve nefessiz bırakan bir uzay ve zaman sıkışmasıydı.

Öyle bir kuvvetle bedenime geri çarptım ki, sanki yıldırım çarpmış gibi her kasım kasılarak saman yatağımın üzerine savruldum. Ciğerlerim, Ölüm diyarının zenginliğinden sonra birdenbire çok ince, çok ölümlü gelen havaya hasret kalmıştı. Uzuvarım yorgunluktan titriyordu, yaptığım her şeyin bana pahalıya mal olduğunu düşündüren kemiklerime kadar işlemiş bir bitkinlikti bu, o an hiçbir çaba hissetmemiş olsam da.

Sonra karanlık beni içine çekti.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

PARMAKLIKLARIN ARDINDAKİ NEŞE

"Ne yaptın?"

İnledim, bilincim yavaş yavaş yerine geliyordu. Zihnim ham, savunmasız hissediyordu; sanki biri kafatasımı açıp, soğuk ve kasıtlı parmaklarıyla düşüncelerimi didik didik etmiş gibiydi.

Yan hücremde ağır adımlar yankılanıyordu. Her kasıtlı vuruş taş duvarda yankılanıyor, denge sağlamak için avucuma bastırdığımda titreşiyordu. Yedi adım bir yöne. Zincirlerin şıkırtısı. Yedi adım geri. Ayak sesleri ölçülü ama aceleciydi, Ölüm'den daha önce hiç duymadığım bir telaşı ele veriyordu.

"Mireille," Ölüm'ün sesi keskin ve ısrarcıydı. "Ne yaptın?" Her heceyi vurguluyordu, sesi öfkeli... kızgındı.

Kollarım ağırlığım altında titreyerek kendimi doğrulttum. Hücre gözlerimin önünde bulanıklaştı, yüksek parmaklıklardan süzülen loş sabah ışığı çok sert, çok rahatsız ediciydi.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye yalan söyledim, sırtımı taş duvara yaslayarak vücudumu biraz hareket ettirdim ve ağrımı hafiflettim.

Adımlama durdu. Ardından gelen sessizlik, öfkesinden daha kötüydü.

"Bana yalan söyleme, Yshera." Sesi fısıltıya dönmüştü ama içindeki tehdit tüylerimi diken diken etti. "Oradaydın. Zihnimde. Benim alanımda. Hiçbir varlık o duvarları aşamadı."

Demek ki haklıymışım. Diğerleri gibi bir hayal değildi. Gerçektir.

"Bunu kastetmedim," dedim, yarı doğru olan sözler dilimde acı bir tat bırakmıştı. "Sana söylemiştim, teselli arıyordum ve sonra... oradaydım."

"Bu böyle olmaz." Aramızdaki duvara yaklaştıkça zincirler şıkırdadı. Onu duvara yaslanmış, yüzü şüphe ve öfkeyle buruşmuş halde hayal ettim. "Yalanını görmezden gelmeye razıydım, ta ki sen—" Duraksadı, sonra taşa yumruk vurma sesi gibi bir ses duvarları sarstı. Tepkisine şaşırarak irkildim. "Niyet olmadan aşılamayacak sınırlar vardır. Güç olmadan. Ve senin yaptığın şey muazzam bir güç gerektirirdi."

Güç. Onun ima ettiği şeyi kabul etmek istemiyordum, ama gümüş iplikler görüş alanımın kenarlarında titreşiyor, inkar etmeme izin vermiyordu. Onları gözlerimden kaçırdım, şimdi ne kadar net görebildiğime, uzanıp onlara tekrar dokunma arzusunun derimin altında nasıl zonkladığına korkmuştum.

"Hiçbir gücüm yok," diye yalan söyledim, kelimeler ağzımda kül rengi bir hal almıştı. "Ben sadece bir ölümlüyüm. Bir mahkum. Başka bir şey değil."

Ağzından çıkan ses, eğer kahrkaha bıçak gibi kesebilseydi, bir kahrkaha olabilirdi. "Buna inanamazsın. Davetsizce benim bölgeme girdin. Gerçek halimi gördün. Zincirlerimden birini kırdın." Sesi sertleşti. "Sen hiç kimse değilsin, Mireille."

Öfkesine karşı gözlerimi sımsıkı kapattım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Kendim bile ne yaptığımı pek bilmiyordum. "Neden bana bu kadar kızgınsın?" Soru dudaklarımdan fısıltı gibi döküldü ve sesimdeki acıyı duyacağını biliyordum.

Hücrelerinden bir ses geldi—tam bir hırıltı değildi, tam bir iç çekiş de değildi. "Sana kızgın değilim," dedi sessizce. "Çok korkmuştum. Hala çok korkuyorum." Bir süre daha durakladı. "Sen kırılıgansın Mireille. Anlayamayacağın kadar hassassın. Başka bir tanrı olsaydım... varlığını hemen fark etmeseydim ve çoğu kişinin benim yerimde yapacağı gibi tepki vermeseydim... Mireille, ruhunu sadece boşluğa göndermezdim. Varoluşunu tamamen silerdim. Öbür dünya yok. Hafıza yok. Sadece... hiçbir şey."

İtirafı karşısında dudaklarım aralandı. Bana kızgın olmaması, benim için dehşete kapılmış olması... Boğazımdan boğuk bir ses çıktı.

"Çok kolay söndürülebilirsin," diye devam etti ve şimdi sesinde neredeyse bir titreme vardı. "Rüzgarda bir mum alevi gibi. Ve... kısıtlamalarım kırıldığında neler olduğunu her zaman kontrol edemem,

Mireille. Geriye akan güç...” Tereddüt etti. “Tek bir yanlış hareket, tek bir zerre kontrol kaybı ve yok olurdun. Ölmezdin—yok olurdun. Tamamen yok olmuş olanı ben bile geri getiremem.”

Söylediklerinin büyüklüğünü anlamaya çalışarak yutkundum. Banyo sırasında Valen'in bana söylediklerini farkında olmadan doğruluyordu ve Valen'in doğruyu söylediğini bilmeme ve onun varlığında yok olma potansiyelini hissetmeme rağmen, bu tanrının tehdidinin gerçek boyutunu şimdiye kadar anlamamıştım.

"Bilmiyordum," diye itiraf ettim sessizce.

"Hayır," diye onayladı. "Ve işte tam da bu yüzden çok tehlikeliydi."

Şaşkınlıkla duvara yaslandım. "İyiym," dedim, sesim yumuşaktı, onu rahatlatmayı umarak. "Bana zarar vermedin."

"Bu sefer şanslıydınız," diye karşılık verdi. "Bir dahaki sefere şanslı olmayabilirsiniz."

"Bir daha olmayacak," diye otomatik olarak yanıtladım. "Nasıl olduğunu bile bilmiyorum."

Hücrelerinden gelen sessizlik bana inanmadığını gösterdi. Onu suçlayamazdım, ben de kendime inanmazdım. Ama ona o bağlardan, içimde büyüyen ve kendimin bile zar zor anladığı güçten bahsetme riskini göze alamadım.

Sonunda, "Sırlarınızı saklayın," dedi ama ses tonunda hiçbir suçlama yoktu. Sadece yorgun bir kabulleniş. "Dün ne keşfettiyseniz, hangi güce dokunduysanız, sadece... bana daha dikkatli olacağınıza söz verin. Bana karşı. Başkalarına karşı."

Başımı salladım, içim boşalmış gibiydi, onun endişesinin ağırlığı zihnimin duvarlarına bir mengene gibi baskı yapıyordu. İplikler hafifçe titreşerek onaylıyor, sanki beni dikkatli olmaya, Ölüm'ün uyarısını dikkate almaya teşvik ediyordu. Yine de gerçek dile getirilmeden kaldı—bu durumun her şeyi bu kadar tehlikeli, bu kadar değişkenken nasıl dikkatli olabilirdim ki? Her an bir uçurumun kenarında sallanıyordum ve düşüşe tamamen hazırlıksızdım.

Ve kalamazdım. Kaçmak zorundaydım. Kaderimi gördüm, neye dönüşeceğimi biliyordum.

Gözlerimi kapattım ve hemen onu gördüm—geleceğimin o kabuğunu, kalırsam olacağım o kırık, kurumuş yarattığı. Hayır. O olmayacaktım. Valen'in beni hâlâ nefes alırken bir hayalete dönüştürmesine izin vermeyecektim.

Kaçmam gerekiyordu. Hem de en kısa sürede.

Dizlerimi göğsüme çektim, yeni elbisemin kenarları uyluklarımın etrafında toplandı, gözlerimle ipliklerimi takip ettim—o narin, parıldayan çizgiler, ilahi bir örümceğin ördüğü ipek gibi bedenimden açılıyordu. Gücüm. Sırrım.

Sesi zihnimde yankılandı. Onun, benim hatıram, unutulmuş bir oyuncak bebek gibi zincirlenmiş, teni yara izleri ve kanla kaplı, gözleri boş. Midem kasıldı. Dokunuşumun altında etinin nasıl ufalandığını, gümüş ipliklere dönüştüğünü hâlâ hissedebiliyordum.

Bunu yapabilirdim. Bunu yapmak zorundaydım.

Onun rutinlerini öğrenmiş, alışkanlıklarını incelemiştim. Ve birden fazla kez fark etmiştim ki, seanslarımız sırasında hücre kapımı asla kapatmıyordu. Neden kapatsın ki? Bağlıydım, çaresizdim. Gardiyanlar o gelmeden önce beni emniyete alıyor, seansı bittiğinde de beni alıyorlardı. Kapının önemi yoktu. Kilitsizdi.

Peki ya bağlı olmasaydım?

Derin bir nefes aldım, planı kurdum. Valen'in saplantısı, ondan kaçınmayı bıraktığımdan, korku yerine arzuyla karşılık vermeye başladığımdan beri daha da derinleşmişti. Kendi karanlığımla onun karanlığına karşılık verdiğimde kontrolü elinden kaymıştı. Eğer onu kelepçeleri çözmeye ikna edebilirim, ona dokunmayı onun bana dokunmak istediği kadar istediğime inandırabilirsem...

O anın yoğunluğu, bana dokunduğu anda damarlarımın içten dışa doğru yanması, içimde arzu ve korkunun iç içe geçtiği bir ürpertiye neden oldu, ama bunu bastırdım. Onun bana verdiği tepki, ona karşı kullanacağım silah, benim sömüreceğim zayıf noktası olacaktı.

Planım netleşti, ancak uygulaması sahip olduğum tüm kontrolü gerektirecekti. Valen geldiğinde—ve gelecekti, bugün ziyaret edeceğini söylemişti—ona karşı koymayacaktım. Sessiz bir direnişe geri çekilmeyecek ya da onu arzuyla kırmaya çalışmayacaktım. Uysal olacaktım. İtaatkar. Bana ulaştığını, kazandığını düşünmesine izin verecektim.

Ve gardı düştüğünde, beni o kelepçelerden kurtardığında, hareket edecektim. Bileğine bir kelepçe geçirebilseydim, bir anlığına bile olsa... Bu düşünce kalbimi hem umutla hem de korkuyla hızlandırdı.

Riski anladım. Başarısız olursam, intikamı hızlı ve acımasız olacaktı. Gelecekteki benliğim, başarmam durumunda beni tam olarak neyin

beklediğini göstermişti. Ama başarılı olursam... özgürlük.

“Yshera,” diye hırladı Ölüm ve ben, tamamen düşüncelerime dalmış olduğumu fark ederek irkildim. “Bana dikkatli olacağına söz ver.”

“Dikkatli olacağım,” diye yanıtladım tereddüt etmeden, yalan dilimden kolayca döküldü. Dikkatli olmaya hiç niyetim yoktu. Acımasız, kararlı, durdurulamaz olmaya niyetliydim. O an Ölümle temas ettiğim her ne güç varsa, onun zincirini kırıp her şeyi birbirine bağlayan iplikleri görmemi sağlayan her ne güç varsa, bu cehennemden kurtulmak anlamına geliyorsa, onu tereddütsüz kullanacaktım.

"Neden bana Yshera diyorsunuz?" diye sordum, bilerek konuyu değiştirip başka bir şeyden bahsetmeye çalışıyordum.

Duvarın öbür tarafından zincirlerin hafif şıkırtısı geldi, ardından sanki elini saçlarından geçirmiş ya da yorgun bir avucuyla yüzünü silmiş gibi hafif bir sürtünme sesi duyuldu.

“Hım, o.” Sesi değişti, şimdi daha hafifti ama arkasındaki çabayı duyabiliyordum, sanki ilahi uyarılardan bir mola vermeye ihtiyacım olduğunu hissetmişti. “Korkarım cevabım hoşunuza gitmeyecek.”

Ani değişiklik karşısında kaşlarım kalktı. Onun konuyu değiştirmesi bende de benzer bir tepki uyandırdı; bunca gündür çektiğim acı ve korkudan sonra gelen hoş bir rahatlama.

"Öyle mi?" diye sordum, ses tonum yumuşayarak. "Şimdi daha da meraklandım."

“Cevabımdan hoşlanmayacağınızdan oldukça eminim,” dedi Ölüm ve sesindeki kuru ve alaycı eğlence parıltısını yakaladım; bu, daha önceki günlerde konuştuğumuz adamın bir yansımasıydı. “Bazı şeyler gizemli kalsa daha iyi olur. Özellikle de narin ölümlü gururunuzu incitebilecek şeyler.”

Her şeye rağmen dudaklarım hafifçe kıvrıldı, parmaklarım aramızdaki soğuk taşın üzerinde amaçsızca desenler çiziyordu. "Çok mu hakaret edici? 'Çok fazla soru soran can sıkıcı kişi' için kullanılan eski bir terim mi bu?"

Hücrelerinden boğuk, zengin ve sıcak bir kıkırdama sesi geldi. Tuhaf, tek bir ses aramızdaki soğukluğu nasıl da eritebilirdi.

"Öyle sıradan bir şey değil," dedi ve sesinde hafif bir gülümseme sezdim. "Yine de bu tanımlama tamamen yanlış olmazdı."

Onca acıdan sonra yüzümde garip ve alışılmadık bir gülümseme belirdi. "Hadi ama efendim," diye mırıldandım, sesim şehvetli bir fısıltıya dönüştü.

"Bir hanımefendiye başka bir isimle hitap etmenin ve sonra nedenini açıklamayı reddetmenin nezaketsizlik olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Efendim?" Gülüşü şaşkınlık doluydu, içten bir gülüştü. "Bana daha önce hiç bu kadar resmi bir şekilde hitap etmemiştiniz."

"Daha önce senden hiç sır öğrenmeye çalışmadım," diye karşılık verdim, avucumu aramızdaki soğuk taşa bastırarak. "Şimdi düşününce... Sana 'tanrım' mı demeliyim acaba?"

Boğazından boğuk bir ses çıktı; yarı kahkaha, yarı nefes boğazında takılı kalmıştı. "O ses tonuna dikkat et, yshera. Büyüne sandığından daha az dirençli olduğumu görebilirsin."

Boğazımdan yabancı gelen, yumuşak ve içten bir kahkaha attım. Bir an için nerede olduğumuzu neredeyse unutabilirdim. Sanki soylu birinin şık bir toplantısında flört eden sıradan tanıdıklar gibiydik.

Bir anlığına, bir anlığına, rol yapmayı istedim. Bir ziyafette karşılaştığımız ya da belki de Islode'un beni her zaman götürmek istediği barda tesadüfen karşılaştığımız hayaline kendimi kaptırmak istedim. İki sıradan insan olduğumuzu, belki de kalabalığın ortasında göz göze geldiğimizi ve konuşmaya karar verdiğimizizi hayal etmek istedim.

"Beni etkilemeye çalıştığımı sanıyorsun," diye fısıldadım, sesime hafif bir alay tonu katarak. "Belki de sadece merak ediyorumdur."

Ölüm alçak bir mırıltı gibi, "Merak," diye yanıtladı, "insanları en tehlikeli uçurumlara çeken şeydir."

Başımı duvara yasladım, taşın soğukluğuna rağmen göğsümde garip bir sıcaklık belirdi. "Habercim," diye alaycı bir şekilde nefes nefese sordum, sesim haftalardır hissetmediğim bir neşeye doluydu, "benimle flört mü ediyorsun?"

Taşın içinden hafif bir kıkırdama yankılandı. "Eğer bunu ancak şimdi fark ettiysen, epey zamandır pratik yapmadığımı söylemeliyim. Seninle epey zamandır flört etmeye çalışıyordum."

Onun itirafı göğsümde bir sıcaklık dalgası yarattı. Parmaklarımı aramızdaki duvarda gezdirdim, taşın içinden teninin sıcaklığını hissedebildiğimi hayal ettim.

"Senin böyle fani uğraşların üstünde olduğunu düşünmüştüm," dedim, kalbim hızlanırken bile sesimi hafif tutarak. "Tanrılar ve onların ebedi bakış açıları falan filan."

"Ebediyet," diye yanıtladı, sesi tüylerimi diken diken eden o tehlikeli tona inerek, "ara sıra meraklı bir ölümlünün zevkine ortak olmadan son

derece yalnız olabilir."

Yutkundum, konuşmamızın ne kadar samimi bir hal aldığına birden farkına vardım. Etrafımdaki iplikler hızlanan kalp atışlarıma tepki olarak daha parlak bir şekilde titreşiyordu; beni Ölüm'e bağlayan gümüş-beyaz kordon neredeyse acı verici bir yoğunlukla parlıyordu.

"Benim için ne ifade ediyorum? Meraklı bir ölümlü mü?"

Ölüm, sesindeki alaycı tınıyı birdenbire kaybederek, "Sen benim için birçok şey ifade ediyorsun, Mireille," dedi. "Meraklı bir ölümlü olmak, bunların sadece başlangıcı."

Tenimin altında bir sıcaklık yayıldı, absürt derecede çocuksu bir sıcaklıktı bu, sanki korunaklı bir soylunun kızı ilk gizli aşkına kapılmış gibiydi. Açıklanamaz bir özlem beni sardı. Aramızdaki fiziksel mesafeyi kapatmak istiyordum, buna ihtiyacım vardı.

"Mireille." Sadece adım, ama öyle bir yumuşaklıkla söylendi ki, olduğum yerde donakaldım. "Buraya gel."

Kalbim göğsümde tekledi. Eskiden, yıkıldığım zamanlarda, bana acıdığı zamanlarda elini uzatırdı. Ama şimdi, iyileştirilecek bir şey yoktu, verilecek gerçek bir teselli de yoktu. Bu teklif... bambaşka bir şeydi, nefesimi kesen bir şeydi. Sadece dokunmak için bir dokunuş.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu, ritmi aniden düzensizleşmişti. Bu harekette bir anlam vardı, tam olarak kavrayamadığım bir önem. Bizi birbirine bağlayan iplik beni ileri doğru çekiyor gibiydi.

Yavaşça, bizi ayıran köşeye yaklaştım. Elini parmaklıkların arasından görebiliyordum; sabit ve sabırlıydı, uzun parmakları sanki aralarında benimkilerin şeklini çoktan hissetmiş gibi hafifçe kıvrılmıştı.

"Neden?" diye fısıldadım, sesim zar zor duyuluyordu.

Hemen cevap vermedi ama dikkatinde bir değişim hissettim, daha da... savunmasız hale geldiğini. "Çünkü iyi olduğundan emin olmam gerekiyor." Sözleri sessizdi, neredeyse taşla karışmıştı. "Seni aklımdan çıkardığımda sana zarar vermediğimden emin olmalıyım."

Göğsümdeki acı daha da şiddetlendi. Uzamış eline, nasırlarına, damarlarına, binlerce ömrün izini taşıyan yaralarına baktım. Tanrısal bir el. Katilin eli. Ama bana dokunduğunda, beni asla kırılacak bir şeymiş gibi görmemişti. Sadece tutulmaya değer bir şeymiş gibi.

Parmaklarım onun parmaklarının üzerinde gezindi, bu seçimin ağırlığıyla hafifçe titriyordu. Dokunuşunu kabul etmek, yüzleşmeye hazır olup olmadığımın emin olmadığım bir şeyi kabul etmektir. Sadece

tesadüften daha derin bir bağlantı, basit bir hayatta kalma içgüdüğü olarak açıklayamayacağım bir çekim.

Parmakları bir anlığına büküldü; bu, bir adamın daha derin bir ihtiyaca teslim olmaktan kendini alıkoyma hareketiydi. Kendini beklemeye, sadece beklemeye zorluyordu, aramızdaki mesafeyi kapatmamı bekliyordu.

"Mireille," dedi tekrar, bu sefer daha yumuşak bir sesle. Adım, dilinde bir dua gibi yankılandı.

Ve içimde bir şey kırıldı. Acı verici bir şekilde değil, tıpkı ilkbaharın ilk sıcak nefesiyle buzun çatlaması ve altında donmuş olanın serbest kalması gibi.

Tereddütlerimi bir kenara bıraktım. İstemeyi kendime bıraktım.

Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim.

Temas, tüm vücudumda dolaşan ham, yoğun bir hisle, adeta bir şimşek gibiydi. Elini sıkıca kavradı, sanki beni bırakmazsa yok olacağımdan korkuyormuş gibi, kararlı ve çaresizce. Başparmağı yavaşça parmak boğumlarımın üzerinden geçti, saygılı ve tanıdık bir şekilde, sanki beni daha önce kimsenin cesaret edemediği bir şekilde tanıyormuş gibi.

"Artık iyileştin," diye mırıldandı, sesi rahatlamadan çok daha kaba bir tonda hırıltılıydı.

Parmaklarındaki hafif titremeyi, eklemlerimi dikkatle ve hassasiyetle okşayışını, her kemik çıkıntısını ve çukurunu ezberliyormuş gibi saymasını hissedebiliyordum. Bu sıradan bir tanıdığın dokunuşu değildi. Bu, kaybetmekten korkmuş ve en basit temaslarda kurtuluşu bulmuş birinin dokunuşuydu.

"Öyle olmayacağımı mı sandın?" diye sordum, sesim istediğimden daha kısık çıkmıştı.

Başparmağı elimin sırtında yavaşça bir daire çizdi. "Sadece emin olmak istedim."

Öylece oturduk, aramızdaki taş duvarın ardında el ele, saatler gibi gelen ama belki de dakikalar süren bir zamandı. Aramızdaki iplik vızıldıyordu, ışığı hücremin üzerine gölgeler düşürüyordu.

O sessizlikte içimde bir şey yerleşti. O ana kadar bilinçli olarak vermediğim bir karar.

"Buradan kaçacağım," dedim sessizce, kelimeler neredeyse duyulmuyordu.

Eli elimde sabit kaldı, ne sıkılaştı ne de gevşedi. "Biliyorum."

Yüzümü duvara çevirdim, sanki onu duvarın ardında görebiliyormuşum gibi alnımı soğuk taşa dayadım. "Seni terk etmeyeceğim."

Şimdi parmakları, neredeyse acı verecek şekilde, benimkileri sıkıca kavradı. "Mireille—"

"Hayır," diye sözümü kestim, sesimdeki güce kendim bile şaşırdım. "Kararımı verdim. Seni burada zincirlenmiş halde bırakmayacağım."

Ağzından bir nefes kaçtı. Tam bir kahkaha değildi, tam bir iç çekiş de değildi. "Ne vaat ettiğini anlamıyorsun."

Elimi daha sıkı kavradım, elindeki bastırılmış gücü, derisinin hemen altında titreşen kadim kuvveti hissettim. "Belki de değil," diye kabul ettim. "Ama yine de söz veriyorum."

Sessizlik.

Sonunda konuştuğunda, sesindeki sıcaklık kaybolmuş, yerini daha sert bir şey almıştı; yüzyılların ağırlığını taşıyan bir şey.

"Benim ne olduğumu unutuyorsun, küçük ceylan," dedi sesi alçak ve ölümcül bir sessizlikle. "Sana söyledim, ben iyi biri değilim. Ben nazik değilim. Ve eğer beni serbest bırakırsan, bana haksızlık edenlerden intikamımı alacağım. Tereddütsüz. Sınırsızca."

Gözümü bile kırpmadım, kıpırdamadım. Korkmadım.

"Size karşı davranış biçimimi, dünyanın geri kalanına karşı davranış biçimim sanmayın."

Duraksadı.

"Beni merhametli bir şeyle karıştırmayın."

Başparmağı tekrar parmak boğumlarımın üzerinden geçti—yumuşak, saygılı bir dokunuş. Ete kemiğe bürünmüş bir çelişki.

Ve savaşıcağımı bilerek elini daha sıkı tuttum. Kendim için, Ölüm için, ikimizin de özgürce yürüyeceği bir gelecek için.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

ONU BEKLİYORUM

Ölümün parmakları, taş koridorda yankılanan tanıdık ayak seslerinin ritmini nihayet duymadan birkaç saniye önce ellerimden kaydı.

Akşamki görev için gelen üç muhafızım. Boğazım kurudu, avucumu cüppemin yumuşak kumaşına silerken yutkundum. Bu gece diğer gecelere benzemeyecekti. Bu gece her şey değişecekti. Gözlerimi kapattım, azmimin yıpranmış kenarlarını zırh gibi etrafıma topladım. Kaçışımı bütün gün planlamıştım, kararım kesinleşmişti—artık işkence yok, esaret yok. Bu gece ya Ölümle birlikte kaçacaktım ya da denemekten ölecektim.

Hücremin ortasına doğru ilerledim ve bekledikleri pozisyonu aldım. Kollarım önde, omuzlarım dik, çenem kalkık. Rolünü öğrenmiş bir mahkumun duruşu. Ama bu itaat maskesinin altında, zihnim hızla çalışıyor, açılırları, mesafeleri, anları yeniden gözden geçiriyordu. Kelepçeler. Açık kapı. Valen'in yaklaşımı. Zamanlamanın mükemmel olması gerekiyordu.

Paslı metalin tanıdık gıcırtısı eşliğinde parmaklıklılı kapı açıldı. Üç muhafız içeri girdi, esaretin iyi prova edilmiş bir dansı gibiydi. En yaşlısı önce girdi, kemerinde anahtarlar şıkırdayarak, yıpranmış yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Ortadaki muhafız onu takip etti, güçlü ve sessiz, gözleri kararlı ve tavizsizdi. En genç olanı en son geldi, kırık burnu meydan okumamın bir nişanıydı, bakışları sanki tekrar ona saldırmamı bekliyormuş gibi temkinliydi.

"İyi akşamlar, Prenses," diye sert bir sesle selamladı en yaşlı muhafız ve birdenbire hiçbirinin adını bilmediğimi fark ettim.

"Adınız ne?" diye nefes nefese sordum, bilmeye ihtiyacım vardı. Bu istek o kadar güçlüydü ki, elimi göğsüme bastırdım. Sanki kim olduklarını bilmeden devam edemezdim. "İsimleriniz ne?"

En kıdemli muhafız, beklenmedik sorum karşısında bir an şaşırdı ve gözlerini kırptırdı. Diğerlerine baktı, yüzünde kısa bir anlık şaşkınlık belirdi, sonra bana döndü; sert dış görünüşünün altında daha yumuşak bir şey seziliyordu. Sonunda, sesinde bir gurur kırıntısıyla, "Ben Eris," dedi.

En genç muhafız yerinde kıpırdandı, endişe ve merak karışımı bir bakışla bana doğru baktı. "Finn," diye mırıldandı, neredeyse duyulamayacak kadar alçak sesle.

"Ben de Tavin." Ortadaki muhafızın sesi alçak ve taş gibi sakindi. Bakışları benimkilerle buluştu ve bu bakışlar sadece ihtiyatlılıktan öte bir şeyi, tüylerimi diken diken eden bir anlayış kıvılcımını ortaya koydu.

Başımı sallayarak karşılık verdim ve alışılmış bir teslimiyetle boş ellerimi uzattım.

Tavin hücrenin ortasına doğru ilerledi ve tavandan sarkan zincirlere uzandı; bunlar benim geceki işkence aletlerimdi. Zincirleri aşağı, benim seviyeme doğru çekerken metal taşa sürtündü, çıkan ses dişlerimi gıcırdattı. Zincirlerin ucundaki kelepçeler eski kanla, benim kanımla koyu bir şekilde lekelenmişti.

Eris, "Kollar yukarı," diye talimat verdi, oysa ben zaten rutini biliyordum.

Kollarımı kaldırdım, omuzlarımda tanıdık bir ağrı hissettim. Kaç kez böyle asılmıştım? Valen dayanıklılığımın sınırlarını zorlarken, vücut ağırlığım bileklerimden asılı kalmış halde kaç saat geçirmiştım? Sayamayacak kadar çok. Ama bir daha asla.

Eris, sağ bileğime kelepçeyi takarken alçak bir sesle, "Çok sıkı değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım ve gözlerine kısa bir an baktım. Orada acımasızlık yoktu, sadece görev vardı. Bu adam her zaman kendisine emredileni yapmıştı, ne daha fazla ne de daha az. Başka bir hayatta, farklı koşullar altında, belki de nazik olabilirdi. Belki de hepsi nazik olurdu. Karşılaştığım tek nazik gardiyanlar onlardı.

Finn sol bileğime uzanırken, neredeyse pişmanlık gibi bir acı hissettim. Bu adamlar düşmanım değildi, gerçekten de değildi. Tıpkı benim gibi, Valen'in oyununda sadece birer piyondular. Kaçtığımda, onlara ne olacaktı?

Valen'in öfkesinin bir çıkış noktasına ihtiyacı vardı ve en yakın hedefler onlar olacaktı.

Son kelepçe kapandı, tanıdık ağırlık tenime yerleşti. Finn iki kez kontrol etti, her zaman acı vermeden güvenli olduğundan emin oldu. Hatırlayacağım küçük bir iyilik daha.

"Her şey hazır," dedi, Tavin zinciri çekmeye başlarken geri çekilerek kollarımı başımın üstüne doğru gergin bir şekilde uzattım. Omuzlarımdaki yükü hafifletmek için ağırlığımı dağıtarak parmak uçlarımda yükseldim.

Eris, yaptıkları işin son bir değerlendirmesi olarak bir kez başını salladı. "Birazdan gelecek," dedi, her gece söylediği aynı sözler. Bir uyarı. Bir geri sayım.

Onların sırayla dışarı çıkışını izledim; önce Finn, sonra Tavin ve nihayet Eris. Kapı eşiğinde Eris durdu, eli demir parmaklıklardaydı. Bir an için bir şey söyleyeceğini düşündüm; belki bir uyarı, belki de son bir tavsiye. Ama sadece başını salladı, gözleri bir anlığına gözlerime kenetlendi, sonra her zamanki gibi kapıyı aralık bıraktı.

Aynı pişmanlık göğsümde daha da büyüdü. Çok tuhaf bir duyguydu ama yine de hissediyordum. Geceler boyu çektiğim acıları izleyen, kâbus gibi hayatımda bana eşlik eden bu gardiyanlar... En azından artık isimlerini biliyordum. Boşluğa ve ötesine götüreceğim isimler.

Geri çekilen ayak seslerinin yankısı koridorda giderek azaldı ve sonunda zindanı yeniden sessizlik kapladı. Yine yalnızdım, bileklerimden asılı kalmıştım, Valen'in gelmesini bekliyordum.

Her zaman Valen'in gelmesini bekliyordum.

Gözlerimi kapattım, nefesime odaklandım, ciğerlerime kadar derin nefes çektim. Sakinleşmem gerekiyordu. Net düşünebilmek için. Tam doğru anda hareket edebilmek için. Tek bir şansım vardı. Kan ve Fetih Tanrısı'na karşı durumu tersine çevirmek için tek bir mükemmel an.

Gümüş iplikler, yaklaşan çatışmayı sezmiş gibi, şimdi daha aceleci bir şekilde dans ediyordu. Beni Valen'e bağlayan kızıl-gümüş ip, neredeyse göz kamaştırıcı bir yoğunlukta ateşli bir ışıkla titreşiyordu. Beni uyarıyor muydu? İleriye mi itiyordu? Anlayamıyordum ve şimdi anlamını çözmek için zaman yoktu.

Onu duymadan önce hissettim.

Kalp atışlarım hızlandı, göğüs kafesime o kadar şiddetli vuruyordu ki, koridordan bile duyabileceğinden korktum. Gözlerimi açarken nefesimi düzenli tutmaya, yüz ifademi nötr tutmaya çalıştım.

Dayanacağım. Kaçacağım. Yıkılmayacağım.

Ayak sesleri yaklaştıkça bu sözler zihnimde bir mantra gibi yankılanmaya başladı.

Ve işte oradaydı, hücremin dışında duruyordu, uzun boylu bedeni koridordan gelen cılız ışığı engelliyordu. Valen. Beni esir alan. Bana işkence eden. Kocam.

Geniş göğsüne yapışan sade siyah bir tunik, aynı tonda pantolon ve parmaklıklara yaklaştıkça neredeyse hiç ses çıkarmayan botlar giymişti. Siyah saçları alnına serbestçe dökülüyor, sık sık ifade ettiği acımasızlık göz önüne alındığında bu kadar güzel olmaması gereken bir yüzü çerçeveliyordu.

Uzun bir süre boyunca, öylece orada durdu, parmaklıkların arasından beni izledi. Yıldızlar arasındaki boşluk kadar derinliksiz siyah gözleri, asılı duran bedenimin her detayını inceliyordu: saçlarımın omuzlarıma dökölme şeklini, vücuduma yapışan ince elbise kumaşını, içimde biriken gerginliği gizleyen, uzuvlarımin kasıtlı olarak gevşemiş halini.

Gözlerimi kırpmadan ona dik dik baktım, birlikte geçirdiğimiz son zamanı hatırladım. Saçımı nazikçe yıkayışı, ölümlölüğün yaratılışıyla ilgili paylaştığı kırılğan hikaye, aramızda geçen şefkat... O an gerçektir. Ondan önce yaşadığım işkence kadar gerçek, şimdi planladığım kaçış kadar gerçek.

Dudakları hafifçe kıvrıldı; bu hareket, onu daha iyi tanımayan biri tarafından sıcaklık sanılabilirdi. Ama ben onu artık tanıyordum; her ifadesinin, her dokunuşunun, her kelimesinin ardındaki hesaplama katmanlarını biliyordum.

Yavaşça, bilinçli bir şekilde hücre kapımdan içeri girdi ve kapıyı daha da içeri doğru açtı. Kalbim yerinden fırladı. Kapıyı açık bırakıyordu. Tam da tahmin ettiğim gibi. Tam da olması gerektiği gibi.

Yavaş ve zarif bir şekilde yaklaştı, her adımı beni asılı durduğum yere daha da yaklaştırıyordu. Bu gece ellerinde hiçbir silah yoktu, diye düşündüm temkinli bir rahatlamayla. Ne kırbaç, ne bıçak, ne de acı vermekten çok hoşlandığı o aletlerin hiçbirisi. Sadece elleri, yanlarında boş ve açık. Hem bana acı veren hem de zevk veren, etimi yırtan ve sonra kanı şaşırtıcı bir incelikle temizleyen o eller.

Tam önümde durdu, teninden yayılan doğal olmayan sıcaklığı hissedebileceğim, her zaman ona sinmiş olan o garip metalik kokuyu

alabileceğim kadar yakındı; ilahi bir koku, kan kokusu, ölümlülerin kavrayamayacağı bir gücün kokusu.

Gözlerine bakmak için başımı geriye eğdim, hareketsiz kalma kararlılığıma rağmen nefesim kesildi. Bu kadar yakından, gözlerinde siyah camın ardındaki duman gibi dönen soluk kızılığı görebiliyordum. Tanrı'nın gözleri. Beni izliyor. Beni tartıyor. Hâlâ tam olarak anlamadığım şekillerde beni istiyor.

Aramızdaki kızıl-gümüş iplik gerilmişti, gerilimle titreşiyordu. Son bir gece. Son bir yüzleşme. Ve sonra, özgürlük ya da ölüm. Her iki durumda da, aynı zincirlerde kırık ve boş bir şekilde asılı kalan gelecekteki benliğim yok olacaktı.

Onun gibi olmayacaktım. Söz vermiştim.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

YIKICI

Sessizliğe gömüldük, aramızdaki boşluk dile getirilmeyen gerçekler ve özenle kurgulanmış yalanlarla doluydu.

Hücremin taş duvarları sanki bana doğru yaklaşıyordu, sanki onlar bile esir prensesle onu sahiplenen tanrı arasında neler olup biteceğine şahit olmak istiyorlardı. Nefesimin ağırlığını ciğerlerimde hissediyordum, her nefes verişim özgürlüğümü kazanacağım ya da her şeyimi kaybedeceğim ana doğru bir geri sayım gibiydi. Valen, o dipsiz gözleriyle beni inceliyor, adını koyamadığım bir şey arıyordu—belki de kararlılığımda bir çatlak, benden beklediği meydan okumanın bir ipucu. Ama bu gece ona sadece dinginlik, kendi arzularını resmedebileceği bir tuval sundum.

Başını hafifçe yana eğdi, o kadar ince bir hareketti ki fark edilmeyebilirdi. Merak. Belki de şüphe. Ziyafetten beri onu sessizlikle karşılamamıştım. Kanını tattığımdan beri öfke, meydan okuma, korku, apaçık arzu vardı. Bu sessiz kabulleniş değil.

Gözlerinin ardındaki hesaplamaları, hafifçe kısılan gözlerini, belirsizliğin bir belirtisi olabilecek o anlık parıltıyı izledim.

Elini kasıtlı bir yavaşlıkla kaldırdı, bana irkilmem, korku göstermem için zaman verdi. Göstermedim. Zincirlerimden asılı, hareketsiz kaldım, onun bana sık sık gösterdiği aynı dikkatli tarafsızlıkla onu izledim. Parmakları bir an, iki saniye boyunca yüzümün yakınında gezindi, sonra yanağıma dokundu.

Dokunuşu inanılmaz derecede nazikti, tenin tene değmesinin neredeyse fısıltısı gibiydi. Başparmağı, elmacık kemiğimin kıvrımını, o ellerde var olduğunu bildiğim gücü ele veren bir incelikle takip etti. Onun çelişkili yanı, tüm silahlarını katalogladığımı sandığım şu anda bile beni her zaman dengesizleştiriyordu.

“Bugün bana laf sokmayacak mısın?” diye sordu Valen, sesi alçak ve tok, zehirle tatlandırılmış bal gibiydi. Başparmağı yüzümü nazıkçe keşfetmeye devam etti, çenemin hatlarını takip etmek için aşağı doğru kaydı. “Küfür yok mu? Tehdit yok mu?”

Yutkundum, parmaklarının hareketini hissettim. Teninin tenime değmesinin sıcaklığı vücudumda bir zevk dalgası yarattı. Şimdi bile, yapmayı planladığım şeyi bilmeme rağmen, ona hâlâ karşılık veriyor olmamdan nefret ettim.

Yavaşça, bilinçli bir şekilde başımı salladım. Sorusuna yalan gerektirmeyen sessiz bir cevaptı bu. Hayır, iğneleyici sözlerim yoktu. Bugün değil. Bugün söz değil, eylem günüydü.

Gözlerinde bir anlık bir şaşkınlık, belki de hayal kırıklığı belirdi. Acıdan önce yaptığımız sözlü atışmalardan, bir tür ön sevişmeden zevk aldığını biliyordum. Ama dikkatimin dağılmasına izin veremezdim. Odaklanmam gerekiyordu.

“Umarım son karşılaşmamız seni yumuşatmamıştır,” diye mırıldandı, parmakları boğazıma doğru kayarak nabzımın üzerinde hafifçe durdu. Dokunuşunun altında nabzımın hızlandığını hissedebiliyor muydu? Kalbimin korkudan değil, beklentiden nasıl hızla attığını sezebiliyor muydu? “Ateşini kaybetmeni istemem.”

“Asla,” diye fısıldadım, kelime dudaklarımdan bir söz gibi döküldü. Yalan değildi. Asla yumuşak olmayacaktım, asla kırılmayacaktım, asla hayalimde gördüğüm o boş şeye dönüşmeyecektim. Ama bu yeminin tüm gerçeğini bilmesine gerek yoktu. “Sana daha önce de söylemiştim, benimle huzur bulamayacaksın.”

Dudaklarında küçük ve gizemli bir gülümseme belirdi, sanki aramızda özel bir şaka varmış gibi. “Öyleymiş,” dedi ve bu sözler göğsümde acı verici bir burkulma yaratan bir sıcaklık taşıyordu. Bir nefeste neredeyse şefkatli bir tonda konuşurken, bir sonraki nefeste beni nasıl paramparça edebilirdi? Bana bir köpek gibi yanında durmamı emreden aynı dudaklar şimdi bana nasıl şefkatle konuşabilirdi?

Eli yüzümü kavramak için hareket etti, parmakları ensemdeki saçlarımın arasına girdi. Tehditkar bir tutuş değildi; zincirlerim izin verseydi geri çekilebilirdim. Aksine, sahiplenici, samimi, bir işkencecinin değil, bir sevgilinin dokunuşu gibiydi. Neredeyse ona doğru eğilecektim.

“Bu gece farklısın,” diye gözlemledi, tüylerimi diken diken eden bir yoğunlukla beni incelerken. “Daha sessiz. Dikkatli.” Başparmağı elmacık kemiğime dokundu, tüy kadar hafif bir okşama, içimde bir sıcaklık dalgası yarattı. “O gümüş gözlerin ardında ne düşünüyorsun, Prens?”

Cevabımı dikkatlice düşündüm, tek bir yanlış adımın her şeyi alt üst edebileceğinin farkındaydım. “Sanırım,” dedim, sesim neredeyse fısıltıdan ibaretti, “bu gece sen de farklısın.”

Kaşını kaldırdı, yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi. “Öyle miyim?”

“Bana henüz zarar vermedin.” Sözler basitti, doğrudu. Valen’in gülümsemesi hafifçe genişledi, beni korkutması gereken ama bunun yerine omurgamda hain bir ürpertiye yol açan bir yırtıcı hayvanın sırtışıydı bu.

“Gece daha çok genç,” dedi ama ses tonunda gerçek bir tehdit yoktu. Bakışları dudaklarıma indi, orada belirgin bir niyetle oyalandı. “Ama bu gece sana acı çektirmek isteyip istemediğimden emin değilim.”

Nefesim kesildi.

Beni öpmek istedi.

İğrenmeliydim. Yüzümü çevirmeli, suratına tükürmeliydim. Ama eskiden olduğum kadın, Kan Kralı'nın dokunuşundan bile ırkilecek olan prenses gitmişti; yerini daha sert, daha pragmatik biri almıştı. Özgürlüğünü güvence altına almak için elindeki her silahı tanıyıp kullanacak biri.

Ve eğer bu silah arzu ise—onun bana olan arzusu, benim ona olan arzum—öyle olsun.

Parmak uçlarıma yükselerek bileklerimdeki gerginliği azalttım ve yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım. Üzerimdeki zincirler hareketle hafifçe şıkırdadı, kalbimin hızlı atışına metalik bir karşıtlık oluşturuyordu. Çenemi yukarı kaldırarak dudaklarıma daha iyi ulaşmasını sağladım, bu sessiz davet onun gözlerinin arzusuyla kararmasına neden oldu.

“Mireille,” diye fısıldadı, ismim bir soru ve bir okşama gibiydi. Elleri yüzümü kavradı, beni sanki kırılğan bir şeymişim, elinde paramparça olabilecek bir şeymişim gibi tuttu.

Bu durumun absürtlüğü neredeyse beni güldürecekti. Bana yaptıklarından, her türlü kesikten, kırbaç darbesinden ve morluktan sonra, şimdi bana cam gibi mi davranıyordu? Ama o bana doğru eğilip nefesini

benimkine karıştırırken, dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakinken, kakhaha boğazımda düğümlendi.

Duraksadı, gözleri gözlerimde bir aldatmaca, bir tuzak arıyordu. Ama biliyordum ki hiçbir şey bulamayacaktı. Bunu bir tanrının bile göremeyeceği kadar derine gömdüğüm için değil, içimdeki derin, hain bir parça onun da beni öpmesini istediği için.

Sonra aramızdaki mesafeyi kapattı.

Dudakları benimkine o kadar hafifçe değdi ki, buna öpücük bile denemezdi. Bir hayalet gibi bir temas, samimiyyetin bir imaydı, gerçekleşmesi değil. Alışkın olduğum onun talepkar açlığına karşı gösterdiği bu ölçülülük beni şaşırttı. Bu özenli şefkat, her zamanki gücünden neredeyse daha yıkıcıydı.

Kendimi, uzaklaşmaya başladığında dudaklarının sıcaklığına doğru eğilerek, o teması kovalarken buldum. Bu hareket hesaplanmış değildi; tamamen içgüdüsel, sunduğu beklenmedik şefkate bir tepkiydi. Bedenim zihnimi ele verdi, bana bu kadar çok zulüm göstermiş olan tanrıdan bu nadir yumuşaklığın daha fazlasını arıyordu.

Valen boğazından kısık, inilti ile iç çekme arasında bir ses çıkardıktan sonra dudaklarını benimkine daha sıkıca bastırdı. Hâlâ nazik, hâlâ kontrollüydü, ama sinirlerimde kıvılcımlar saçan gizli bir sıcaklık vardı. Parmakları saçlarımın arasına girdi, başparmakları kulaklarımın altındaki hassas deriyi küçük, çılgın daireler çizerek okşadı.

Bunu istememeliydim. Dokunuşuna teslim olmamalıydim, gözlerimi kapatmamalıydim, bana gösterdiği bu şefkat karşısında göğsümde bu sıkışmayı hissetmemeliydim. Bu, ailemi katleden, beni haftalarca işkenceye maruz bırakan, kontrolsüz şehvetiyle beni neredeyse öldüren canavardı. Ve yine de...

Yine de dudakları benimkine öyle bir saygıyla değdi ki, kalbim sızladı. Sanki yeni ve değerli bir şey keşfediyormuş gibi, bu basit temasın fizikselin ötesinde bir anlam ifade ettiğini hissettiriyordu. Dudakları olması gerekenden çok daha yumuşaktı, sıcak ve ısrarcıydı ama talepkar değildi. Hafifçe şarap ve daha koyu, metalik bir tat, sanki varlığının ta içine işlemiş gibi görünen kanın o sürekli hissedilen tadı vardı.

Ağzımdan bir ses çıktı. Tam bir inilti değildi, tam bir hıçkırma da değildi, ama zevk ve umutsuzluk arasında bir şeydi. Bu çok tatlıydı, çok özenliydi, çok fazlaydı. Onunla asla yakınlık istememiştim. Ama şimdi...

Şimdi onun ne olabileceğini hissettiğime göre... Planladığım şeyi daha zor, daha karmaşık, tahmin edemediğim bir suçluluk duygusuyla ağırlaştırdı.

Dudaklarımda onun gülümsemesini hissettim, benden böyle bir tepkiyi zorlamadan veya acı çektirmeden almış olmanın verdiği hafif memnuniyet kıvrımını.

Aniden, yoğunluğuyla beni şaşırtan şiddetli bir özlemle, onun bu haline dalmak, intikamının engelleri olmadan aramızda nelerin var olabileceğini keşfetmek istedim.

Başımı hâlâ kavrayan elleriyle, gözlerime bakacak kadar geri çekildi.

Kendime tekrarladığım mantrayı hatırlamaya çalıştım.

Dayanacağım. Kaçacağım. Yıkılmayacağım.

Dayanacağım.

Kaçacağım.

Pes etmeyeceğim.

Pes etmeyeceğim.

Pes etmeyeceğim.

Esir alanımla son bir an daha geçirmek istedim.

"Durma," diye fısıldadım, sesime bir nebze umutsuzluk katarak. "Lütfen."

Yalvarışım karşısında gözleri hafifçe irileşti; belki de düğün gecemizden beri ona içtenlikle, kan arzusu veya manipölasyon izi olmadan sunduğum ilk yalvarıştı bu. Başını tekrar eğmeden önce başparmağıyla alt dudağımlı hafifçe aşağı çekti.

Bu sefer öpüş daha sıkıydı, ama yine de onun standartlarına göre ölçülüydü. Dudakları, sanki dünyanın tüm zamanına sahipmişiz gibi, sanki ölümlü esirini öpen bir tanrı değil de, arzuladığı kadının öpücüğünün tadını çıkaran bir adammış gibi, kasıtlı bir sabırla dudaklarıma değiyordu. Elleri saçlarımlın arasına daha derine kaydı, başımı doğru pozisyona getirirken ağzı da benimkini aralamaya teşvik etti.

Öpüşmenin içine inledim, kelepçeler bileklerimi keserken ona doğru kıvrıldım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı; daha fazla temasa, gerginlikten daha fazla kurtulmaya.

Sanki rahatsızlığımı hissetmiş gibi, elleri saçlarımdan kayıp bacaklarımlın altına kıvrıldı. Tek bir akıcı hareketle beni yukarı kaldırdı, güçlü parmakları bacaklarımlın yumuşak etine saplanarak onları beline doladı. Vücudum içgüdüsel olarak tepki verdi, ağırlığımı değiştirken

uyluklarım onu sıkıca kavradı. Omuzlarımdaki baskı anında azaldı, ona yaslandığımda ağrıyan kaslarımda kutsal bir rahatlama hissi yayıldı.

Ani yakınlığımız karşısında nefesim kesildi, vücudumun gövdesi doğrudan karnının sert hatlarına bastırılmıştı. Kelepçeli ellerim yukarıda işlevsizce kıvrılıyordu, parmaklarım ona dokunma, omuzlarını kavrama, saçlarına gömülme arzusuyla kasılıyordu. Kelepçeler tenime batıyordu, dudaklarımdan bir hayal kırıklığı iniltisi kaçtı.

Valen'in bacaklarımdaki kavrayışı sıkılaştı, beni daha da yakına çekti; gücünün şoku vücudumda bir sıcaklık dalgası yarattı. Dudakları artan bir aceleyle dudaklarıma değdi, öpüşme sanki ikimiz de dinmeyen bir susuzluğu gidermeye çalışıyormuşuz gibi derinleşti. Başım döndü, sıcaklığının her zerresine hasret kaldım.

Eli bacağımdan kayıp tenime doğru bir ateş çizgisi bırakırken aramızdaki tutku alevlendi; elimi tekrar karışık saçlarımdan arasına itti. Parmakları saçlarımdan arasından geçerek başımı tam istediğim açıya getirdi, böylece tamamen onun insafına kalmıştım.

Dillerimiz birbirine dolanırken ağzından hafif bir inilti çıktı; loş hücrede yankılanan ve içimde bir cehennem ateşini körükleyen, dizginsiz bir özlemle dolu ham bir ses.

Vücudumu ona daha sert bastırdım, damarlarımda sıcaklık dalgalanmalarına neden olan o baştan çıkarıcı sürtünmeyi arıyordum. Dış dünya kayboldu, yerini bu sarhoş edici an aldı.

Sonra, yavaşça geri çekildi. Bağımızı koparacak kadar değil, ama nefesimizi toparlayacak kadar.

“Mireille,” diye fısıldadı, beni cezbedecek kadar yakınımda kalarak. Adım, ağzından bir dua gibi döküldü, içimde kıvılcımlar uyandıran bir açlıkla doluydu. “Yapamam—” nefesi dudaklarıma titredi, gözlerimin aralanıp onun gözleriyle buluşmasına yetecek kadar uzun süre sessizliğini korudu.

Valen'in gözleri kararmıştı, derinliklerinde daha önce hiç görmediğim duygular girdap gibi dönüyordu. İhtiyaç, üzüntü, pişmanlık ve rahatsız edici bir korku yüzünde beliriyordu; her ifade, zahmetsizce giydiği zırhta bir çatlak gibiydi. Kalbim bana ihanet etti, sanki o duygulara çekilmiş gibi, sanki çözülmeye değer sırlarmış gibi göğüs kafesimin duvarına karşı tekliliyordu.

“Buna daha fazla devam edemem,” diye mırıldandı, sesi alçak ve gergin. “Seni burada daha fazla tutamam... zindanlarda değil.” Sanki kaçıp

gideceğimden korkuyormuş gibi beni daha da sıkıca kavradı. “Seni her yerde istiyorum... yatağında. Tahtımın yanında. Seninle birlikte uyanmak ve intikam düşüncesi olmadan sana dokunmak istiyorum.”

Dudaklarım aralandı, saniyeler önce içimde zonklayan arzu yerini şoka bıraktı. Ona baktım, yüzünde şaka ya da acımasızlık belirtisi aradım. Hiçbiri yoktu. Sadece bana bakan ham bir dürüstlük. Öylesine keskin bir kırılma ki nefesimi kesti.

“Ne diyorsun?” Kelimeler dudaklarımdan döküldü, kafa karışıklığı ve inanmazlıkla doluydu. Her şeyden sonra böyle hissetmesi imkansızdı. Değil mi? Anlık bir delilik olmalıydı.

Bacağımdaki tutuşu sıkılaştı, ama bakışları yumuşadı; o karanlık derinliklerdeki yoğunluk, sanki varlığımın ta içine işliyordu. "Seni yanımda istiyorum, Mireille. Bir tutsak olarak değil, bir fetih ganimeti olarak değil." Sesi alçaldı, içimde karanlık bir melodi gibi yankılandı. "Seni eşit olarak istiyorum, bana meydan okuyan ve hissetmemem gereken şeyleri hissettiren kadın olarak."

Eşit mi? Zihnim kalbimin çılgın ritmine yetişmek için hızla çalışıyordu. Gerçekten karı koca mı? Esir ve esir alan değil, kurban ve işkenceci değil, eşit mi? Bu teklif o kadar beklenmedikti, son haftalarda bildiğim gerçeklikten o kadar uzaktı ki, bir an için tutarlı bir yanıt veremedim.

“İstiyorsun ki—” Önerdiği şeyin büyüklüğünü ifade etmekte zorlandım. “İşkenceyi durduracak mısın? Beni bu zindandan çıkaracak mısın?”

“Evet,” diye fısıldadı, başparmağıyla çenemi okşarken. “Sana sarayında bir süit verirdim. Şık kıyafetler. Elbette koruman için muhafızlar eşliğinde özgürce dolaşma imkanı.” Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Bir prensese, bir kraliçeye yakışır şekilde sana kur yapardım. Tanıdığın canavardan daha fazlası olabileceğimi gösterirdim. Sen benim olurdun, ben de senin.”

Neredeyse ağlayacaktım. Teklif, hayal edebileceğim her şeydi: acıdan kurtuluş, bir nebze de olsa onurun iadesi, güneş ışığı ve temiz havayla dolu, yeryüzünde bir yaşam. Mevcut acılarımdan kurtulmanın, umutsuz kumar oynamaya veya riskli kaçış girişimlerine gerek duymayan bir yoluydu.

Bunun aynı zamanda, iliklerime kadar işleyen bir kesinlikle, bir yalan olduğunu da biliyordum. Valen'in kasıtlı bir aldatmacası değildi bu; o an söylediklerinin doğru olduğuna inanıyordum. Ama geleceğimi görmüştüm. Bizi bağlayan kızıl-gümüş ipliğe dokunmuş ve Valen'in elinde kalırsam dönüşeceğim boş kabuğu görmüştüm. Bu görüntü beni sevilen bir eş olarak

değil, zindanlarda unutulmuş, eskiden olduğum kadından hiçbir şey kalmayana kadar kullanılmış kırık bir oyuncak olarak göstermişti.

Gözlerimi sıkıca kapattım, yolumdaki yol ayrımını düşünürken onun bakışlarına dayanamadım. Sağımda, kızıl-gümüş iplik her zamankinden daha güçlü bir şekilde titreşiyordu, ışığı yoğunluğuyla neredeyse göz kamaştırıyordu. İçimde derin bir şeye, bir bağ kurma özlemine, yalnızlığın sona ermesine, tüm hayatım boyunca mahrum kaldığım sevgiye duyduğum özleme dokunuyordu. Valen'i en başta insanlığı yaratmaya iten aynı özlem.

Solumda... solumda özgürlük görünüyordu.

Dayanacağım. Kaçacağım. Yıkılmayacağım.

Gözlerimi onun gözlerine diktim, hesaplı bir kırılğanlığı, dikkatlice düşünülmüş bir umudu görmesine izin verdim. "Gerçekten duracak mısın?" diye sordum, sesim yumuşak ve tereddütlüydü. "Artık acı yok mu? Artık zincir yok mu? Artık... intikam yok mu?"

Gülümsemesi içten, gerçek bir sıcaklık parıltısıydı; yüzünü büyüleyici güzellikten neredeyse çocuksu bir yakışıklılığa dönüştürmüştü. O gülümseme nefesimi kesti. Bir an için, farklı koşullar altında tanışmış olsaydık neler olabileceğini merak ettim. Eğer o intikamcı bir tanrı olmasaydı, eğer ben babamın kızı olmasaydım...

"Yemin ederim," dedi ve sesindeki gerçeği duyabiliyordum. Söylediklerine inanıyordu. Denemek istiyordu.

Ve o an için—sadece o bir an için—olabileceklerin tüm ağırlığını hissetmeme izin verdim. Başka bir hayatta, başka bir gerçeklikte, aramızdaki tüm bu acı olmadan birbirimizi bulabilir miydik? Yalnız tanrı ve istenmeyen prenses birbirlerine bir nebze olsun teselli sunabilir miydi?

Önemli değildi. Bu bizim hikayemiz değildi. Bizim hikayemiz kan ve gümüşle, zulüm ve arzuyla, güç ve boyun eğdirmeyeyle örülmüştü. Valen ne isterse istesin, artık bunu yeniden yazmanın imkanı yoktu.

Yapmak üzere olduğum şey neredeyse acımasızcaydı. Neredeyse.

Yavaşça başımı salladım, dudaklarımda çekingen bir gülümseme belirdi. "Bunu isterdim," diye fısıldadım, kelimeler boğazımda hafifçe düğümlendi. Kısmen doğrudu. Acının sona ermesini, bu zindandan çıkış yolunu isterdim. Ama onun hayal ettiği şekilde değil.

"Acaba..." Tereddüt ettim, bakışlarım dudaklarına kaydıktan sonra tekrar gözlerine baktım. "Sana dokunabilir miyim? Lütfen?"

Gözleri hafifçe irileşti; şaşkınlık, zevk, kontrolün yavaş yavaş yıkılması. Her zaman istediği şey buydu. Sadece benim teslimiyetim değil. Benim

arzum. Benim istekliliğim.

"Evet," diye fısıldadı, kelime yarı emir, yarı yalvarış gibiydi.

Bacaklarım belinden çözüldü, ayaklarım yere değdiği anda kollarım tekrar başımın üstüne uzandı. Dengede olduğumdan emin olduktan sonra, elleri bileğimdeki kelepçelere uzandı ve mekanizmayı ustaca bir kolaylıkla çalıştırdı. Önce sağ kelepçe düştü ve kolumu askıda kaldığı yerden kurtardı, ama ben düşmesine izin vermedim.

Bileğimi havada tuttum ve ağrıyı dindirmek istercesine bileğimi ovdum. Basit bir hareket. Zararsız. Beklenen bir şey.

Sonra ikinciye uzandı. Bir tık sesi daha. Sol kolum serbest kaldı.

Bakışları benimkine indiğinde, dokunuşumu beklerken yüzünde beliren gülümsemeyle birlikte, soğuk metali kavradım ve bileğinin etrafına sıkıca kapattım.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

KEDER ZİNCİRLERİNDE

Bir anlığına, hiçbir şey olmadı.

Valen, sanki zihni pozisyonlarımızdaki ani değişimi algılayamıyormuş gibi, yüzünde hiçbir ifade olmadan, tamamen hareketsiz duruyordu. Sonra gözleri bileğine, onu hücremin tavanından sarkan zincire bağlayan kelepçeye kaydı.

Önce yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi; kaşları çatıldı, dudakları hafifçe aralandı. Sonra anlayış belirdi, ardından hemen bir şaşkınlık geldi. Gözleri tekrar bana döndü, yüzümde bir açıklama, bunun bir yanlış anlama mı yoksa sevgililerin oyunu mu olduğuna dair bir işaret aradı.

İkisini de bulamadı.

Hızla geri çekildim, o beni boşta kalan eliyle yakalamadan önce aramızda mesafe oluşturdum. Hareket beceriksizceydi, bacaklarım tavandan asılı kaldıktan sonra hala titriyordu, ama acele bana hız kazandırdı. Bir adım. İki. Üç. Valen'in bıraktığı gibi aralık bırakılmış olan hücre kapısı artık ulaşılabilir mesafedeydi.

“Mireille?” Adım bir soru gibiydi, sesinde şaşkınlık ve öfkenin ilk belirtileri birbirine karışmıştı. Kelepçeyi çekiştirerek gücünü test etti, hâlâ tuzağa düştüğünü tam olarak kavrayamamıştı. “Ne yapıyorsun?”

Cevap vermedim. Cevap veremedim. Boğazım, söyleyebileceğim her türlü kelimeyi -açıklamaları, özürleri, vedaları- yutmuştu. Bunu kolaylaştıracak, ihanetimin darbesini yumuşatacak hiçbir şey yoktu.

İkimizin de affedilemez bir eylem olduğunu bildiğimiz şey için boş gerekçeler sunmaktansa sessiz kalmak daha iyiydi.

Çıplak ayaklarım soğuk taş zeminde sessizce ilerlerken hücre kapısından içeri süzıldüm. Aramızda parmaklıklar belirince ancak nefes alabildim ve beni neredeyse paramparça eden tanrıya baktım.

Yüzündeki şok ifadesi kayboluyor, yerini daha sert, daha soğuk bir ifade alıyordu. Tanıdığım Valen—Kan ve Fetih Tanrısı Vharok—geri dönüyordu, anlık kırılganlığı ihanetin sıcaklığıyla yok olmuştu. Kelepçeyi tekrar, bu sefer daha sertçe çekti, doğaüstü gücü kısıtlamanın sınırlarını zorluyordu.

Karar tuttu.

Hıçkırarak ağladım, neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. Başarmıştım. Hapishanemden kaçmıştım. Planım işe yaramıştı.

Başardım, başardım, başardım.

Nefesim hızlandı, parmaklarım gidonları daha sıkı kavradı. Ne yapacağımı, buradan nereye gideceğimi neredeyse bilmiyordum.

Hayır, benim bir planım vardı. Ölümü özgür bırakmam, zindanlardan çıkmam, bu kaleden ve belki de bu krallıktan tamamen kaçmam gerekiyordu.

“Mireille.” Valen’in sesinde artık hiçbir soru işareti yoktu, sadece adım vardı, düz ve tehlikeli bir şekilde.

Elim öne doğru uzandı, hücre kapısının güven veren ağırlığını aradı. Onu kapatmam, tıpkı onun beni haftalarca içeride kilitlediği gibi onu da içeri kilitlemem gerekiyordu. Parmaklarım soğuk demir parmaklıkları kavradı, ağır kapıyı kapatmaya hazırdım.

"Yapma," dedi Valen, tek kelime güçle titreşiyordu. Bir yalvarış değil, bir emirdi bu; zindanın taşlarında bile yankılanıyor gibiydi.

Tereddüt ettim, kapıdaki tutuşum sıkılaştı. O sessizlik anında, Valen'in yüzünde bir şey belirmediğini gördüm—öfke değil, henüz değil, ama derin ve korkunç bir keder. Sanki cennetin bir parçasını görmüş, sonra da onun ellerinde toz olup gittiğini izlemiş gibiydi.

“Lütfen,” dedi ve bu sefer yalvarışı, yakarışı ham ve yürek burkan bir samimiyetleydi. “Bunu yapma. Benimle kal. Lütfen.”

Dizlerim titredi.

Bana kaç defa dilencilik yapmadığını söylemişti?

Benden asla kurtulamayacağımı kaç kez söylemişti?

Bana kaç kez sanki onun için bir evcil hayvandan farksızmışım gibi davranmıştı?

Şimdi ise zincirlere vurulan oydu. Şimdi bana yalvarıyordu.

"Hayır," diye fısıldadım.

Sonra kapıyı çarparak kapattım, metal parmaklıklar ölüm çanı gibi zindanda yankılanan kesin bir gürültüyle birbirine çarptı. Gözlerimiz bariyerin ardında buluştu—tanrı ve ölümlü, karı koca, işkenceci ve kurban—neredeyse dayanılmaz bir ışıkla titreşen kızıl ve gümüş bir iplikle birbirimize bağlandık.

O zaman, kesinlikle biliyordum ki, eğer kaçışımda başarısız olursam, eğer Valen ben kaçmadan önce kendini kurtarırsa, artık merhamet olmayacaktı. Artık nazik öpücükler veya şefkatli dokunuşlar olmayacaktı. Sadece, güvenmek istediği tek yaratık tarafından ihanete uğramış bir tanrının tam, dizginsiz öfkesi olacaktı.

"Küçük hilebaz," diye fısıldadı, kelimeler aramızdaki boşluktan süzülerek geçti. "Güzel, hain yaratık."

Dudakları seğirdi, gözlerindeki öldürücü parıltı olmasaydı bu bir gülümseme sanılabılırdi. Sonra, beklenmedik bir şekilde, boğazından çılgın, kırık bir kahkaha koptu; taş duvarlardan yankılanan ve böcekler gibi tenimde gezinen bir ses. Şiddeti giderek arttı, inanmazlıktan çılgınca bir neşeye dönüştü, omuzları da bununla birlikte titriyordu.

"Elbette," diye hıçkırdı kahkahaları arasında, kendisini tutan kelepçeyi çekiştirerek. "Elbette bana ihanet edecektin. Ne kadar da mükemmel, trajik bir durum. Her şeyden sonra yine de açgözlülüğü seçtin."

Parmaklıklardan bir adım daha geri çekildim, aramızda daha fazla mesafe bıraktım; yine de kendimi savunma, bunun açgözlülükle değil, hayatta kalmayla ilgili olduğunu açıklama konusunda açıklanamaz bir dürtü hissettim. Bunun anlamsız olduğunu biliyordum. Artık hiçbir açıklama onun için bir anlam ifade etmeyecekti. Hiçbir gerekçe, az önce açtığım yarayı iyileştiremeyecekti. Ama kendimi durduramadım.

"Açgözlülük mü?" Bu kelime ağzımdan birden fırladı. "Bunun açgözlülükle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" Öfke, kızgınlık ve hepsinin altında ezici bir hüznün yükseldi. "Bana işkence ettin. Haftalarca, Valen. Beni aynı zincirlere astın ve her gece intikam almak için beni paramparça ettin, oysa bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu."

Sesim taş duvarlarda yankılandı, her kelime boğazımdan pençeler gibi kopuyordu. Ellerim demir parmaklıkları sıkıca kavramıştı, eklemlerim gerginlikten bembeyaz olmuştu.

“Şimdi de benim kraliçen, eşitin, karın olabileceğimi mi düşünüyorsun? Yaptığın her şeyi unutabileceğimi mi sanıyorsun? Delisin sen!” Gözlerim yaşlarla doldu ama akmalarına izin vermedim. “Biz asla gerçek anlamda karı koca olmadık. Asla da gerçek anlamda karı koca olmayacağız. O tören kan ve ölümle ilgiliydi, evlilikle değil.”

"Tanrıların huzurunda evlendik," diye hırladı, kendini tutmaya çalışarak. "Mahkemelerimizin önünde. Tören şahitler huzurunda yapıldı, yeminler edildi. Evlendik, Mireille."

"Kılıç zoruyla edilen yeminler, yemin sayılmaz," diye karşılık verdim, sesim hissettiğimden daha sakın çıkmıştı. "Asla senin karın olmayacaktım, Valen. Ve asla da olmayacağım."

O anda Valen'in yüzünde bir şey parladı; kontrollü maskesinin altında bir dalgalanma oldu. Bir an için gözlerinde gerçek bir acı gördüğümü sandım, ama bu acı hızla daha soğuk, daha tanıdık bir öfkeyle gizlendi. Kelepçeyi tekrar, bu sefer daha sertçe çekti ve dönüşümün ilk belirtilerini gördüm: teni bakır rengine büründü, zaten heybetli olan vücudu ilahi bir güçle genişlemeye başladı.

İşte o zaman onları gördüm. Rünler. Valen'i tutan kelepçelerin üzerinde sıralanmış kadim rünler, Ölüm'ün zihninde gördüğüm gibi titreşiyor ve dans ediyordu. Valen'in dönüşümü ilerledikçe parlak bir şekilde parladılar ve bu da beni korku ve belirsizlik karışımı bir duyguyla geri adım atmaya zorladı.

Sonra dönüşümü durdu. Bedeninin kelepçelerdeki bağlayıcı büyüye karşı verdiği mücadeleye boğazından öfke dolu bir hırıltı koptu; ses, ölümlü biçim ile ilahi tezahür arasında sıkışıp kalmıştı. İnsanüstüydü, zindanın taş duvarlarında o kadar güçlü bir titreşim yaydı ki, tavandan tozların dökülmesine neden oldu.

Babamın hükümdarlığı döneminde aynı hücrede tutulduğunu söylediğini biliyordum. Şiir, demişti, beni orada tutan şeydi. Ama onu ne kadar derinden tuzağa düşürdüğümün farkına ancak şimdi vardım. Kelepçeleri ve hücre parmaklıklarını süsleyen runik yazılar birdenbire anlam kazandı. Bunlar ilahi varlıkları tutmak için inşa edilmiş hücrelerdi.

Bu yüzden kapıyı asla kapatmadı. Çünkü çok kolay bir şekilde kafese kapatılabilirdi.

İri faltaşı gibi açılmış gözlerim yanıımızdaki hücreye, Ölüm'ün hücreğine kaydı. Onun demir parmaklıklarına da aynı runik yazıları kazınmış olduğunu görebiliyordum. Ya onun zihninde, onun alanındayken runik

yazıları çözdüğüm gibi, bu yazıları da çözebilseydim? Zinciri çözdüğü gibi parmaklıkları da çözer miydi?

Valen'in kelepçeyi çekiştirme sesi dikkatimi tekrar ona çevirdi. Yüz hatları tekrar bulanıklaşıyor, teni gerçek formunun koyu kırmızı rengine bürünüyordu. Ancak Vharok ortaya çıkmaya çalışırken, rünler göz kamaştırıcı bir yoğunlukla parladı. Kadim büyüyle hapsedilmiş ilahi güçle birlikte, bedeni insan şekline geri dönerken boğazından bir kükreme koptu.

Kısıtlamaya şiddetle karşı koydu, serbest eli o kadar sıkı yumruk olmuştu ki parmaklarının arasından kan sızdığını görebiliyordum. Bana döndü, yüzünde saf bir kötülük ifadesi vardı. "Kaçtığımda—ve kaçacağım, küçük hainim—hiçbir alemde benden saklanabileceğin bir yer olmayacak." Sesi değişmişti, şimdi daha derindi, kontrol altında tutulsa bile gerçek doğasının gücüyle yankılanıyordu. "Ne dağ, ne orman, ne deniz, seni gazabımdan koruyamayacak."

Boşta kalan eliyle duvara bağlı zinciri sıkıca kavradı, parmak boğumları gerginlikten bembeyaz olmuştu. "Ya sevdiklerin? Değerli Lysa'n ve Isolde'n?" Dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. "Onlar asla güvende olmayacaklar. Onları bulacağım, seni bana geri getirmek için gerekirse dünyanın ucuna kadar kovalayacağım."

Sözlerini idrak ettiğim anda damarlarıma buz gibi bir soğuk doldu. Nerede olduklarını bilmiyordu. Kas sözünü tutmuştu. Umarım bundan sonra da sözünü tutar.

Daha da uzaklaştım, her hareketim beni Ölüm hücreğine, umutsuz planımın bir sonraki aşamasına yaklaşıtıyordu. Ama sonra durdum, bu gece bana söylediği her şeyin, her şeyin gerçek olup olmadığını umutsuzca bilmeye ihtiyaç duyuyordum.

"Doğru muydu?" diye sordum, boğazımdaki düğümü aşmaya çalışırken sesim titriyordu. "Bu gece bana söylediğin her şey? Yanımda olmamı istediğinle ilgili olanlar?"

Yüzündeki öfke paramparça oldu ve altında yatan, kırılganlığıyla neredeyse daha da korkutucu bir şey ortaya çıktı. Ağzı, isimlendirilmesi çok zor olan karmaşık bir duyguyla büküldü; keder, özlem, öfke, hepsi bizi birbirine bağlayan iplikler gibi iç içe geçmişti.

"Sana dünyayı verirdim," dedi, sesi sanki kalbi kırılıyormuş gibiydi. "Sahip olduğum her şeyi. Benliğim. Hepsi senin olurdu."

Ona inandım. En acımasız yanı buydu. O an, ihanetle savunmaları yıkılmışken, sözlerinin doğruluğunu yüzünde görebiliyordum. Benim

ihtiyacım olan kişi olmaya çalışacaktı. Kendini yeniden şekillendirmeye, içindeki canavarı gommeye çalışacaktı. Ve belki de bir sureliğine başarılı olabilirdi.

Ama ben geleceğimi gormtm. Hikayemizin nasıl biteceğini biliyordum.

“Bu uzun surmezdi,” diye fısıldadım, ona değil de daha çok kendi kendime. “Buna geri dnerdin. İşkenceye. Zulmüne. Bu senin kimliğin.”

Yüz ifadesi sertleşti, kırılğanlığı bir kez daha kayboldu. “İşte sen de böylesin,” diye karşılık verdi, boşta kalan eliyle hücre kapısını işaret ederek. “Bir hain. Tıpkı baban gibi. Tıpkı senden önce gelen ve senden sonra gelecek her ölümlü gibi.” Kelepesini tekrar çekti, ama neredeyse isteksizce.

“Aradaki fark şu, sevgilim... artık bir tanrıya aitsin. Ve zamanın sonuna kadar bana ait olacaksın.”

ELLİİNCİ BÖLÜM

BİR TANRI ÇIKARMA

Nefesim hızlandı, Valen'in sözleri aramızda havada yankılandı, vaat ve tehdit, bizi birbirine bağlayan kızıl-gümüş iplik gibi iç içe geçti.

Derin bir nefes aldım, kendimi toparladıktan sonra fısıldadım: "Ben her zaman kendime ait olacağım."

Dudakları sanki daha fazla şey söyleyecekmiş gibi aralandı, ama benim buna vaktim yoktu. Muhafızlar her an gelebilirdi ve kaçmalıyım.

Ondan daha fazla bir şey duymaya dayanamayarak arkamı döndüm. Yüzüne kazınmış ham öfkeye ve ihanete katlanamıyordum. Bakışlarım eski hapishanemin yanındaki hücreye kaydı. Parmaklıklar nöbetçiler gibi karanlık ve ürkütücü bir şekilde duruyordu, ama şimdi onları gerçekte ne olduklarını görebiliyordum; sadece demir değil, aynı zamanda Ölümün diyarında hissettiğim aynı güçle titreşen, kadim rünlerden ve gümüş ipliklerden oluşan bir kafes.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Valen kelepçeyi tekrar çekiştirdi, metalin zorlanma sesi zindan koridorunu doldurdu. Kendimi bunu görmezden gelmeye zorladım. Onu görmezden gelmeye. Onun bakışları altında çok fazla gün geçirmiştım. Artık farklı bir tanrıyla yüzleşme zamanı gelmişti.

Ölüm hücreğine doğru yavaş ve ölçülü adımlarla ilerledim. Gümüş iplikler beni takip etti, ayak bileklerime şefkatli kediler gibi dolanarak beni güçlendirdi, sonra da o parmaklıkların ardındaki karanlığa ulaşmak

istercesine öne doğru uzandı. Yaklaştıkça hava ağırlaştı, tenimi ürperten kadim bir güçle doldu.

“Mireille?” Valen’in sesi, nereye gittiğimi fark edince keskin ve aceleci bir hal aldı. Zindan çıkışına değil, yanındaki kafese kapatılmış tanrıya doğru gidiyordum. “Dur. Ne yapmayı düşünüyorsan yapma.”

Durmadım.

Eski esir alanımı umursamadan Ölüm hücresinin parmaklıklarına ulaştım. Parmaklarım metalin hemen dibindeydi, demirden yayılan soğukluğu hissedebilecek kadar yakındı. Her santimetreye runik yazılar kazınmıştı. Bu krallıktan, belki de hafızanın kendisinden daha eski, karmaşık semboller. Bir tanrıyı onlarca yıldır hapsedilmiş halde tutan büyüler.

“Ona daha fazla yaklaşma,” dedi Valen tekrar. Sesi değişti; emir, yalvarışa benzer bir şeye dönüştü. “Sana söyledim, geçmişte seni iyileştirmiş olsa bile ona güvenilemez. Seni mahvedecek. Bunu yapmayacak gücü yok.”

Gözümün ucuyla onu görebilecek kadar döndüm. Bileğindeki kelepçeye rağmen dimdik duruyordu, yüzünün her çizgisine umutsuzluk kazınmıştı.

Göğsüm hızla inip kalkıyordu.

Biliyordum—bu an her şeyi değiştirecekti. İki tanrı arasında seçim yapıyordum.

İkisi de beni incitmişti.

İkisinin de bedenim ve ruhum için kendi planları vardı.

Ama sadece biri beni gece gece asmıştı.

Sadece biri ailemi katlederken beni izlemeye zorlamıştı.

Parmaklarım demir parmaklıklara kenetlendi, soğuk demir tenimi ısıırıyordu. İçerisi, bildiğimden çok daha derin bir gölgeyle örtülüydü. Karanlık sadece mekanı doldurmakla kalmıyor, onu adeta tüketiyor, ışığın ve umudun ulaşamadığı bir boşluk yaratıyordu.

Artık ondan korkmuyordum.

'Merhaba, Mireille.'

Sesi, alçak, tanıdık, samimi bir şekilde, kulaklarımı tamamen atlayarak doğrudan zihnime süzüldü.

"Merhaba," diye fısıldadım, loşluğun içinden gözlerimi kısarak. Yavaş yavaş şekiller belirmeye başladı—taş duvarların kaba hatları, yere saçılmış saman ve işte orada, karşı duvarda, bir figür. Tamamen hareketsiz oturmuş, beni görebileceğimden çok hissedebileceğim bir yoğunlukla izliyordu.

"Demek ayrılmayı seçtin," diye kıkırdadı, sesinde hiçbir eğlence belirtisi yoktu. "Emin değildim. Teklifi... cazip gelmişti."

İrkilerek geri çekildim. Sesini kullanmayı seçtiğinde ne kadar derinden kesebileceğini unutmuştum. Gözlerim tekrar parmaklıklardaki runlara kaydı, birdenbire kendimden emin değildim. Sonunda konuştuğumda, sözlerim neredeyse bir nefes gibiydi.

Sana bir söz vermiştim.

Ölümün sessizliği bir kalp atışı kadar uzun sürdü, bakışlarının ağırlığı üzerime çökmüştü. Beni değerlendirdiğini, kaçışım sırasında yaptığım her hareketi ölçtüğünü hissedebiliyordum.

Sonunda sesi daha yumuşak, daha kabullenmiş bir tonda, "Evet," diye onayladı. "Ama rahatlık teklif edildiğinde sözler kolayca tutulmaz. Eğer o yolu seçmiş olsaydın, seni suçlamazdım, Yshera. Eğer istediğin buysa."

Nefesim kesildi. Ölümün öfkesini, hayal kırıklığını kabullenebilirdim. Ama bu nazik teslimiyet... göğsümde yeni bir acı yarattı. Bana ihanet etmemi, onu terk etmemi bekliyordu ve anlayacaktı.

Bu tanrıya ne olmuştu da kendini bu kadar değersiz hissediyordu?

"Onu istemiyorum," dedim, sözlerim o kadar kısıktı ki, Valen'in hücreesindeki çırpınışlarından Ölüm'ün beni duyup duymadığından emin değildim. "Onun rahatlığını istemiyorum. Ya da onun dünyasında bir yer. Ben istiyorum—"

Birden durdum, sesimdeki ihtiyaçtan, ölümün hücreesindeki karanlığa sanki hak etmediği bir kurtuluş özlemiyle yapışmış gibi duruşundan utandım. Kalbim umutsuz ritmini atıyordu.

Gümüş iplikler daha ısrarla titreşmeye başladı, onlarcası parmaklarımın arasında dolanarak, runları soğuk, gümüş rengi bir ateşle aydınlatıyordu. Gözlerimi kapattım ve Ölümün ipliğini buldum; o kadar sıkı sarılmış gümüş-beyaz ip ki, boşluğun içinden geçen bir can simidi gibiydi. Konuşmamı, bitirmemi istiyordu.

Seni istiyorum.

Sözler kafamda yankılandı, çok parlak ve ham oldukları için yüksek sesle söyleyemedim, ama Ölüm'ün onları yine de duyduğunu hayal ettim. Onun sessiz özlemini, etrafımızdaki boşluğu nasıl kıvrıp ısıttığını hissettim.

"Emin olmalısın Mireille," diye devam etti, sesi duman gibi etrafımı sararken, "Çünkü eğer bunu seçersen, eğer beni serbest bırakırsan, geri

dönüş olmayacak. Artık seni bırakmama izin vermeyeceğim. O eşiği geçtiğin an, seni kendime ait kılmaktan beni hiçbir şey alıkoyamayacak."

"Eminim," diye fısıldadım, beni gayet iyi duyacağından emindim.

İçimde hafif, bıkkın bir iç çekiş yankılandı. "Ne kadar çabuk kabul ediyorsun," diye mırıldandı. "Ama neye tam olarak onay verdiğini hâlâ bilmiyorsun."

Ses tonundaki ciddiyet içimde keskin bir kıvılcım çaktırdı. Önce Valen uyarılarıyla, şimdi de Ölüm şüpheleriyle. İkisi de her şeyi daha iyi bildiklerini sanıyor, sanki ben kavrayamayacağım güçler arasında kalmış aptal bir ölümlü kızmışım gibi davranıyorlardı.

Belki de öyleydin.

Ama zincirlerden kurtulan tek kişi de bendim.

"Ne istediğimi bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordum, sesim daha yüksek ve daha güçlüydü. "Sana bir söz verdim. Ve bu sözümü tutmaya niyetliyim, habercim."

Valen daha sonra panik dolu bir sesle bana seslendi: "Mireille... seninle mi konuşuyor? Neden onu duyamıyorum?" Korkusu artık açıkça belliydi. "Dur—cevap vermeyi bırak. Parmaklıklardan uzaklaş."

Ölümün cevabını duymaktan ziyade hissettim; karanlıktan yayılan, kış rüzgarı gibi tenimi saran soğuk bir öfke dalgasıydı bu. Zindan koridorundaki sıcaklık aniden düştü, ayaklarımın altındaki taşların üzerinde kırağı oluştu.

Bu kahrolası tanrılar.

Artık yeter demiştim.

Ölümün zihnine girdiğimde onun zincirini çözmek için kullandığım aynı hareketle, parmaklıkların arasından geçen ipliği çektim. Örümcek ağı gibi, inanılmaz derecede narin ama bir o kadar da dayanıklı bir şekilde parmaklarımın arasından koptu. Bir an için hiçbir şey olmadı.

Sonra dünya nefesini verdi.

Zindanda yankılanan yüksek bir inilti duyuldu, kadim büyüünün zorlanmasının sesiye bu. Rünleri birbirine bağlayan iplikler göz kamaştırıcı bir ışıqla parladı, artık gümüş değil, bembeyaz bir şekilde parlıyordu, o kadar parlak yanıyordu ki gözlerimi korumak zorunda kaldım. Çubukların kendileri de parıldamaya başladı, katı formları yarı saydam, sonra da saydam hale geldi, sanki temel bir seviyede parçalanıyorlarmış gibi.

Bir an için, gardiyanların koşarak geleceğinden endişelendim; böyle bir kargaşa onları koridorda gürültüyle koşturmaya sevk ederdi herhalde. Ama

hücre parmaklıkları gözlerimin önünde tamamen eriyip, ısıldayan kar taneleri gibi yere düşen ışık zerreciklerine dönüşüp, sonra da göz açıp kapayıncaya kadar yok olunca, onlarla ilgili tüm düşüncelerim kayboldu.

Birkaç dakika önce aşılmaz bir bariyerin bulunduğu yerde şimdi sadece boşluk vardı. Karanlığa açılan bir kapı.

Hem Valen'in hem de Ölüm'ün nefeslerini keskin bir şekilde içlerine çektiklerini duydum; biri dehşet içinde, diğeri hayranlıkla.

“Nasıl—?” Valen’in sesi titredi, her zamanki sakinliğinin yerini gerçek bir korku aldı. “Mireille, yapma,” diye hıçkırdı, kelepçe şangırtıyla şangırdayarak öne atıldı. “O hücreye girme.”

Ama uyarısı çok geç kalmıştı.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

KAZANILMIŞ

Eriyen bariyerin içinden geçtim, kalbim sanki kaburgalarımın kopacakmış gibi gümbür gümbür atıyordu.

Parmaklıkların yokluğu bir şekilde yanlış hissettirdi. Haftalarca süren sıkı bir ayrılıktan sonra çok ani, çok kolaydı. Arkamda Valen'in sesi umutsuzca yükseldi, ama sözleri anlamsız bir sese dönüştü, kulaklarımdaki kanın uğultusu ve gölgede bekleyen tanrının manyetik çekimi tarafından bastırıldı.

Gözlerimi Ölüm'e dikmişim, karanlığın içinden onu hala göremiyor olsam da. Gölgeler etrafında birleşmiş gibiydi, sanki karanlığın kendisi giydiği bir pelerin gibiydi. Ama varlığını hissedebiliyordum, esaret altında geçirdiğimiz haftalar boyunca taş duvarın ardında hissettiğimden daha güçlüydü. Tenime, ciğerlerime, düşüncelerime baskı yapıyordu; hem ezici hem de heyecan verici bir ağırlık.

Attığım her adımla hava daha da soğuyor, yoğunlaşıyor ve kollarımın üzerindeki ince tüyleri diken diken eden bir enerjiyle doluyordu. Sanki atmosferin kendisi benim müdahalemi engelliyordu, normal nefes almakta zorlanıyordum. Burası yaşayanlar için yaratılmış bir yer değildi. Burası onun diyarıydı, onun gücü bu küçük taş hücrede yoğunlaşmıştı ve ben isteyerek oraya doğru yürüyordum.

Yavaşça ayağa kalkmasını izledim, zincirleri hareketle birlikte şıkırdatarak ses çıkarıyordu. Ses net, kasıtlıydı, sanki her bir halka unutulmuş bir dilde bir kelime, esarete ve sabra bir ilahi içeriyormuş

gibiydi. Ben ise ilerlemeye devam ettim, birleşmiş beyaz ve gümüş ipliğimiz cesaret verici bir şekilde titreşiyor, attığım her adımla güçleniyordu.

Yaklaştıkça, birdenbire yoğun bir utangaçlık hissettim. Bu tanrı her feryadımı duymuş, işkencelerime şahit olmuş, kırılmış ve korkmuşken taşların arasından elimi tutmuştu. Acımı kendi içine almış, ruhumun parçalarını almış, beni en dipte ve en savunmasız halimde görmüştü. Fiziksel yakınlığın ötesine geçen şekillerde yakınlaşmıştık.

Ya gözlerimiz nihayet buluştuğunda, hissettiği bağ bir şekilde azalmış olsaydı? Ya gerçeklik, birbirimizin zihninde kurduğumuz şeye uymuyorsa? Ya da daha kötüsü, uyuyorsa ve ben sonsuza dek kaybolmuş, sonsuza dek değişmiş olsaydım, bizi birbirimize bağlayan her ne güç varsa onun kurbanı olsaydım?

Gözlerim karanlığa tam olarak alışamadan yere indim. Görmemek daha iyiydi. O ihtimali, o yanılısamayı biraz daha uzun süre korumak daha iyiydi.

Ona yaklaştıkça hücrenin benimkinden daha küçük olduğunu fark ettim. Ya da belki de sadece öyle görünüyordu çünkü varlığı hücreyi tamamen doldurmuştu, hava bastırılmış bir güçle yoğunlaşmıştı. Aldığım her nefes aynı anda boğulmak ve yeniden doğmak gibiydi, özü ciğerlerime, kanıma, varlığıma nüfuz ediyordu.

Onun sıcaklığını hissettiğimde durdum—Valen'in ilahi kanının doğaüstü ateşi değil, daha istikrarlı bir şeydi, uzun bir kış için biriktirilmiş közler gibi. En karanlık soğukta bile hayatta kalmayı vaat eden kalıcı bir sıcaklık. Artık onu koklayabilecek kadar yakındı—ayaklarımın altında ezilen çam iğneleri, çıplak dallardaki kar, yeni sürülmüş toprak ve başka bir şey, bana gece gökyüzünü ve sonsuz uzayı hatırlatan bir şey. Uzun süre karanlıkta tutulan bir mahkumdan beklediğim küf ve çürüme kokusuna hiç benzemiyordu.

Ölüm nihayet hareketlendi, etrafındaki zincirler canlı varlıklar gibi kıpırdandı. Eli—en karanlık anlarımda elimi tutan o güçlü, nasırlı el—yavaşça, istikrarlı bir şekilde uzandı. Temas etmeden önce sıcaklığını hissettim, varlığının getirdiği soğukluğa keskin bir zıtlık oluşturan sıcaklığı. Parmakları çenemi buldu, nefesimi kesen bir incelikle altına kıvrıldı.

Gözlerimi sıkıca kapattım, bu mükemmel gerilim anını, her şey değişmeden önceki bu son gizem anını bozmak istemiyordum. Bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum, başparmağı çenemin çizgisini okşarken beni inceliyordu; o kadar hafif bir okşama ki, bir halüsinasyon olabilirdi.

Hayatımda deneyimlediğim her şeyden daha samimiydi.

"Bana bak," diye fısıldadı, sesi artık zihnimde değil, aramızdaki havada yankılanıyordu; zengin, derin ve acı verici derecede gerçektir. Az önce benimle kullandığı ciddi ton değil, daha yumuşak, özlemle dolu ham bir tondur.

Başımı hafifçe salladım, reddetmek için değil, ezici bir duyguyla, kapalı göz kapaklarımın ardında gözyaşlarının biriktiğini hissederek. Her şeyden sonra, hayatımın acısından sonra, bu basit temas beni Valen'in tüm işkencelerinden, ailemin kayıtsızlığından, herkesin acımasızlığından daha derinden yıkmıştı.

Çenemi kavrayışı hafifçe sıkılaştı, yüzümü ona doğru çevirdi. "Yshera," diye fısıldadı. "Lütfen."

O kelime—lütfen—gecelerce bana işkence eden tanrının bile bu kadar korktuğu bir varlıktan gelince, içimde bir şeyleri alt üst etti. Gözlerim yavaşça açıldı, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı sıcak izler bıraktı.

Dünya, zindanın loş ışığında nihayet ortaya çıkan, benimkinin üzerinde beliren yüzüne doğru daraldı. Gözlerimi zorla kırıştırdım, görüşümü netleştirmeye çalıştım, onu görmeye, en karanlık saatlerimde bana güç veren sese ait olan yüzünün her çizgisini ve şeklini ezberlemeye son derece ihtiyacım vardı.

Dudaklarımdan bir nefes kesilmesi ya da hıçkırma olabilecek yumuşak bir ses çıktı. Daha önce hiç görmediğim bir güzelliğe sahipti; gördüğüm diğer tüm yüzler onun zayıf bir taklidi gibi görünüyordu. Vahşi, kadim bir bakışı vardı. İlk güneşin doğuşu gibi, binlerce yıl boyunca rüzgar ve yağmurla şekillenmiş dağlar gibi, insanlar onları adlandırmadan önce boşlukta parlayan yıldızlar gibi bir güzellik. Bana sadece yakışıklılık olarak değil, varoluşun dokusuna yazılmış, inkar edilemez ve mutlak bir gerçek olarak geldi.

Gözlerimi ondan alamadım. İçimdeki bir parça bu yüzü her zaman tanıyordu, farkında olmadan onu arıyordu.

Gözleri buz rengindeydi; o kadar solgundu ki, zamanın dokunmadığı buzullar gibi, sonsuzluğun eşiğinde incecik gerilmiş gökyüzü gibi gümüş mavisi parlıyordu. Göz bebekleri genişlemişti, siyah maviyi yutuyordu; bu, Valen'in bakışlarında alıştığım aklıktan değil, çok daha yıkıcı bir şeyden kaynaklanıyordu: tanıma. Hayret. Acıya varan yoğun bir özlem.

Ten rengi solgundu, zindanlarda çok uzun süre kalmaktan dolayı aşırı solgundu, tıpkı alçıtaşına işlenmiş ay ışığı gibi. İnce gümüş rengi izler

teninde, elmacık kemiklerinde, çenesinde desenler oluşturunuyordu; sanki ilahi bir sanatçı güzelliğinin tamamlanması için bu narin süslemelere ihtiyaç duyduğuna karar vermişti.

Burnu güçlü ve düzdü. Elmacık kemikleri, açlıktan değil, bilinçli bir şekilde gerilmiş derinin altında belirgindi. Çenesi keskin, biçimliydi, vahşi bir zarafetin simgesiydi. Ve saçları—tanrım, saçları—alnının üzerinden yumuşak dalgalar halinde dökülüyor, gümüş beyazı ve sıvı yıldız ışığı gibi parılıyordu.

Sol kaşını ikiye bölen, gümüş beyazı saçların arasından soluk bir çizgi çizen ve yüksek elmacık kemiğinde son bulan tek bir derin yara izi vardı. İz kasıtlıydı, kazara olamayacak kadar temizdi; eski bir şiddetin kalıcı bir hatırlatıcısı olarak iyileşmiş hassas bir yara. Gözü ise dokunulmamış, delici buz mavisi gözleri sarsılmaz bir yoğunlukla bana bakıyordu.

Bakışlarım dudaklarına kaydı. Dolgunlukları mükemmeldi, her bir kelimenin kasıtlı ve anlamlı olduğunu düşündüren bir hassasiyetle şekillendirilmişlerdi. Dudaklarımın birbirine değmesinin nasıl bir his olacağını öğrenme arzusunun aniden ve ezici etkisiyle orada oyalandım.

Ona bakarken, dudaklarının alaycı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldığını, o kadar uzun süre toprağın altında kalmış olamayacak kadar beyaz, düz dişlerini sergilediğini gördüm. Bilmiş bir kıvrımdı bu, aklımdan geçen her düşünceyi, kanımda atan her arzuyu okuyabildiğini düşündüren bir ifadeydi. Sonsuz zaman boyunca sayısız arzuyu görmüş ve benimkini özellikle ilginç bulmuş birinin ifadesiydi. Sonra, çılgınca bir kolaylıkla, dili yavaş ve kasıtlı bir şekilde alt dudağının üzerinden geçti.

Ağızımdan duyulur bir nefes kaçtı, gözlerim onun gözleriyle buluştu. Bakışları oyunbazdı, o yaşlı gözlerinde yaramaz bir parıltı vardı, ama altında öyle yoğun bir sıcaklık yatıyordu ki neredeyse geri adım atmama neden olacaktı.

Ölümün çenemi kavrayışı, beni hareketsiz tutacak kadar sıkılaştı; başparmağı elmacık kemiğim boyunca tembel bir şekilde okşadı. Bunu omurgamda yankılandığını hissettim. "Görünüşümü beğeniyor musun, Yshera?" diye sordu, sesi alçak ve samimiydi, onu takip eden karanlık gibi beni sarıyordu. "Bu halim seni memnun ediyor mu?"

Derin sesiyle tüm vücudumu titrettim; taştan süzülmediğinde çok daha zengin geliyordu. İçimde var olduğunu bilmediğim yerlerde yankılandı, ilkel ve aç bir şeyi harekete geçirdi. Sorunun kendisi, tam olarak kavrayamadığım bir anlamla yüklüydü; bu biçim, sanki onu bir elbise gibi

giyiyordu, sanki istediği zaman değiştirebiliyordu. Ama önümdeki gerçeklik tüm rasyonel düşünceleri altüst ederken, bunun sonuçlarına odaklanamıyordum.

Ne yaptığımı anlamadan, kollarımı boynuna doladım ve kendimi bile şaşırtan bir coşkuyla kucaklaştım. Tüm korkularımı unuttum, tüm tereddütlerimi bir kenara bıraktım; sanki sırf çaresizlikten ayrı varlıklarımızı birleştirebilmişim gibi kendimi ona bastırdım.

Ölüm şaşkınlıkla homurdandı, ağzından küçük bir kahkaha çıktı; bu ses o kadar beklenmedik bir şekilde sıcak, o kadar içten bir sevinç doluydu ki kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Sonra kolları beni güçlü ve emin bir şekilde sardı, ayak parmaklarım yere zar zor degecek şekilde beni kaldırdı. Yüzünü boynumun omzuma değdiği kıvrıma bastırdı, sanki kokumda aradığı bir gerçek varmış gibi derin bir nefes aldı.

Sanki yok olup gidecekmişim gibi, sanki beni tutmak dünyanın ikiye bölünmesini engelleyen tek şeymiş gibi kollarını sıktı. Her nefeste göğsünün benimkine karşı genişlediğini hissettim—istikrarlı, güçlü, saygılı. Bir daha asla onun kollarından ayrılmak istemedim.

“Yshera’m,” diye mırıldandı, boynuma daha da sokularak, dudakları kasıtlı bir yumuşaklıkla nabız noktama değdi. Dokunduğu yer tenimde bir yanma hissettim, acıdan değil, neredeyse ıstırap sınırında olan yoğun bir zevkten. Bu tanrı varken nasıl olur da herhangi bir erkeğe arzuyla bakabilmişim? Sanki kendimden eksik bir parça yerine oturmuş, varlığından haberdar olmadığım bir boşluk birdenbire taşmıştı.

Kokusu beni sardı, daha öncekinden bile daha yoğundu. Başımı döndürdü, dizlerimi titretti. Omuzlarına yapıştım, parmaklarım oradaki sert kaslara saplandı, yıllarca hapis yattıktan sonra bile derisinin altında gizlenmiş olan gücü hissettim.

Bilincimin kenarında, Valen’in kısıtlamalara karşı süregelen mücadelesini, giderek daha umutsuzlaşan hayal kırıklığı dolu homurtularını ve küfürlerini duydum. Ama sesi kilometrelerce uzaktan, bambaşka bir dünyadan geliyormuş gibiydi. Bu anda, sadece Ölüm ve ben vardık, hem yeni hem de inanılmaz derecede tanıdık gelen bir kucaklaşmanın içinde birbirimize kenetlenmiştik, sanki bedenim zihnimin unuttuğu bir şeyi hatırlıyordu.

Geri çekildim, sadece ona tekrar bakabilmek için. Bu hareket bana pahalıya mal oldu; ondan birkaç santim bile uzaklaşmak, bir yarayı yeniden açmak gibiydi. Ama yüzünü tekrar görmem, bunun gerçek olduğunu, onun

gerçek olduğunu, onu umutsuzca kaçış ve bağlantı özlemimden bir şekilde yaratmadığımı doğrulamam gerekiyordu.

Yüzü... Tanrım, yüzü mermere oyulmuş bir yıkım gibiydi. Bana, sonsuz bir susuzluktan sonra gelen su, bitmek bilmeyen karanlıktan sonra gelen ışık, binlerce yıllık göçten sonra gelen yuva gibi bakıyordu. Dayanılmazdı, beklenti ve ihtiyaç çok ağırdı. Yine de gözlerimi ondan ayıramadım. Bakışlarının manyetik çekiminden, içinde barındırdığı sessiz vaatten kaçamadım.

Yavaşça, Ölüm'ü daha iyi görebilmek için ona olan tutuşumu gevşettim, ancak o beni fazla uzaklaştırmadı. Elleri belime kaydı, sanki tamamen koparmak ona fiziksel acı verecekmiş gibi temasını sürdürdü. Esaretinin tüm boyutunu görebilmek için biraz geriye yaslandım ve gördüklerim kalbimi boğazımda düğümledi. Zincirler, yılanlar gibi uzuvlarının ve göğsünün etrafına dolanmış, hepsi kalbinin üzerindeki tek bir rüne doğru birleşiyordu—sadece kısıtlamadan ziyade korkuyu anlatan karmaşık bir esaret ağı. Bunlar, Valen'in eğlencesi için beni tutan basit kelepçeler değildi. Bunlar, asla gerçekten kontrol edemeyeceğini bildiği bir şeyi kontrol altına almak için bir kralın umutsuz girişimleri.

Zincirlerin kendileri, daha önce gördüğüm hiçbir metale benzemiyordu; demir, çelik veya gümüş değil, daha koyu, mat bir parlaklıkla ışıldayan bir şeydi. Her bir halka, bildiğim herhangi bir dilden bile daha eski olan minik runik yazılarla işlenmişti. Kalp atışımın ritmiyle eşleşen hafif bir ısıltıyla titreşiyorlardı; bu eşzamanlılık tesadüf gibi gelmiyordu.

Elimi uzattım, parmaklarım omzunu saran zincirlerden birinin hemen üzerinde gezindi. "Acıyor mu?" diye sordum, sesim neredeyse fısıltıdan ibaretti.

Ölümün dudakları acı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Her zaman," dedi basitçe. "Gerçi insan yeterince zaman geçince acıya alışır."

Gözlerim vücudunu taradı, hapis hayatının ona neler yaptığını inceledim. Giysileri o kadar yırtık pırtık, o kadar kirliydi ki, nasıl kokmadığına şaşırdım. Bir zamanlar güzel bir gömlek olabilecek şeyin kalıntıları omuzlarından paramparça sarkıyordu, altındaki solgun, yaralı tenini daha da ortaya çıkarıyordu. Pantolonu da pek iyi durumda değildi, yıllar boyunca taş zeminde sayısız kez diz çöktüğü için dizleri aşınmıştı.

Ancak bu paçavralara, bu ışısız hücrede geçirdiği on yıllara rağmen, içinde bulunduğu koşulları aşan bir vakar sergiliyordu. Onda kırık bir şey yoktu, eksilmiş bir şey yoktu. Aksine, ilahi güzelliği ile sefil çevresi

arasındaki zıtlık, tıpkı çamurda sıkışmış bir yıldız bulmak gibi, onun uhreviliğini daha da vurguluyordu.

"Ne zamandır buradasınız?" diye sordum, ama cevabı bilmek isteyip istemediğimden emin değildim.

Ölüm, "Doğduğundan beri," diye yanıt verirken gözlerini yüzümden ayırmadı. Eli uzanıp kulağımın arkasındaki bir saç telini düzeltti, bu hareket yürek burkan bir şefkat içeriyordu.

Dikkatim göğsündeki rüne çekildi. Anladım ki, bu onun hapsedilmesinin kalbiydi; tüm zincir ağını bir arada tutan kilit noktaydı. Ve onun etrafında, içinden geçerek, onu yerinde tutarak, benim ipliklerim vardı. Karanlık metalin üzerinde parıldayarak, rünün içsel büyüüne bir karşıtlık oluştuyorlardı, sanki iki farklı güç sonsuz bir mücadele içinde kilitlenmiş gibiydi.

O rünü çevreleyen ipliği koparırsam ne olacağını içgüdüsel olarak, iliklerime kadar biliyordum. Tüm zincirleri, tıpkı parmaklıklar gibi, tıpkı diyarındaki kelepçe gibi çözülecekti. Adını koyamadığım bir dürtüyle elimi kaldırdım, parmaklarım tam üzerinde duruyordu.

Ölüm aniden bileğimi kavradı, parmakları tenimde sıkı ama acı vermeyen bir şekilde duruyordu. Sıkı dokunuşuyla içimden hafif bir şok geçti, sadece temasın kendisinden değil, temsil ettiği kısıtlamadan da. Bu, kemiklerimi bir düşünceyle ezebilecek muazzam bir güce sahip bir varlıktı, yine de beni yaralı bir kuşa gösterilebilecek nazik bir özenle tutuyordu.

Gözleri benimkileri aradı, anlayış ve kesinlik arıyordu. "Emin olduğundan emin olduğunu tekrar söyle," diye mırıldandı, bileğimdeki tutuşu biraz daha sıkılaştı. "Emin olmanı istiyorum. Çünkü özgür kaldığımda durmayacağım, Mireille. İntikamımda durmayacağım. Açlığımıda durmayacağım. Sana olan hakkımda durmayacağım." Duraksadı, çenesi gerginleşmişti, sanki sonraki sözler ona herhangi bir zincirden daha çok acı veriyordu. "Seni bırakamam."

Yüzünden göğsündeki rüne, oradan da benim doğduğumdan beri onu bağlayan zincirlere baktım. Sonra tekrar gözlerine baktım; yıldızların doğuşunu ve ölümünü görmüş, akıl almaz acılara tanık olmuş, bana neredeyse sahiplenme duygusuyla bakan o kadim, buz mavisi gözlere.

Pes etmeyeceğim.

"Bunu seçiyorum," dedim usulca, doğrudan gözlerinin içine bakarak, kararlılığımı görmesini sağladım. Gözlerimi ondan ayırmadan elimi hareket

ettirdim ve parmaklarımı yavaşça ortadaki rüne doğru uzattım. “Seni seçiyorum.”

Ölüm yavaşça bileğimi bıraktı ve seçimimi özgürce yapmama izin verdi. Parmaklarım demir rünün içinden geçirilmiş gümüş ipliği bulurken, onu kavrarken ve metalden nazikçe ayırırken, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Ölümün zincirleri çözülürken tüm kale sarsıldı, taş duvarlar muazzam bir basınç altındaymış gibi inledi. Göğsünün ortasındaki rün bir anlığına göz kamaştırıcı bir parlaklıkla parladı, sonra koyu kum gibi parmaklarımın arasından süzülen toza dönüştü. Zincirler de aynı şekilde, merkezden dışa doğru, halka halka parçalanarak, vücudundan metalik parçacıklar halinde döküldü ve yere düşmeden kayboldu.

Valen'in sesi öfkeyle yükseldi. "Ne yaptınız?" diye bağırdı, yeni bir umutsuzlukla kendi kendini kontrol etmeye çalışarak. "Ne yaptınız?"

Ama ona cevap veremedim. Tek yapabildiğim, dünyaya yeni saldığım tanrıya bakakalmaktı.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

KORUNACAK BİR RUH

Ölümün göğsündeki son zincir, parmaklarımın arasında kül kadar ince, gece havası kadar serin bir toz yığınının dönüşü.

Başı geriye düştü, boğazı açıkta kaldı, ağzından insana ait olmayan bir ses çıktı; ölümlü ses tellerinden çıkamayacak kadar derin, çok eski bir tını. Etrafımızdaki hava yoğunlaştı, sanki zindan, tanrı gerçekten serbest bırakıldıktan sonra ortaya çıkacak olanı beklercesine nefesini tutmuştu. Büyülenmiş bir şekilde durdum, geri çekilemedim, ilerlemek istemedim, özgürlüğünün çekim gücüne kapılmışım.

Yüzü tekrar benimkine yaklaştığında, birkaç dakika önce şahit olduğum kontrollü dudak kıvrımı, yüzüne yayılan vahşi ve aç bir ifadeye dönüşmüştü. O gülümsemede, bizi birbirine bağlayan iplikler gibi tehlike ve bağlılığın iç içe geçtiğini gördüm. Ama kalbimin göğsümde hızla çarpmasına neden olan, bana bakış şekliydi.

Bana sanki ayı ve yıldızları kendi ellerimle asmışım gibi, sanki binlerce yıldır sorduğu soruların cevabıymışım gibi baktı.

“Mireille,” diye fısıldadı, ismim bir şekilde tüm hücreyi dolduran, yankıya yer olmayan yerlerde bile yankılanan bir fısıltı gibiydi. Metalik yükten kurtulan kolları, dizginsiz bir kararlılıkla bana doğru uzandı.

Beni kendine daha da yaklaştırdı, bir eli saçlarıma daldı, parmakları karışık tellerin arasından saygılı bir hassasiyetle geçti. Diğer kolu belime dolandı, aramızda hiç boşluk kalmayana kadar beni kendine çekti, ta ki kalbinin gürlemesinin benimkine yankılandığını hissedene kadar. Kalbinin

ritmi zindanın temellerini sarsıyor gibiydi, zamanın kendisinden daha eski bir ritim.

Dudakları şakağıma bastırıldı, sıkı ama nazik bir şekilde; ve onun bana karşı titrediğini hissettim—zayıflıktan değil, ölümlü bedeninin içinde zar zor tutulan bir güçten. Bu bana, bir fırtınanın eşiğinde durup, şimşek çakmadan hemen önce havadaki elektrik yükünü hissetmeyi, kadim ve durdurulamaz bir şeye tanık olduğunuzu bilmeyi hatırlattı.

Etrafımızdaki gölgeler kalınlaştı, meraklı çocuklar gibi efendilerinin etrafında toplandılar. Ayaklarımızın dibinde girdaplar oluşturdular, bacaklarımıza tırmandılar, karanlığın kendisinden dokunmuş bir pelerin gibi bizi sardılar. Korkmalıyım—herhangi bir akıllı başında insan korkardı—ama bunun yerine, garip bir şekilde korunmuş hissettim, sanki karanlık tehdit değil de koruyucuydu.

"Sana zarar vermek istemiyorum," diye fısıldadı tenime, sesi şimdi daha derindi, ilahi bir yankıyla doluydu. Parmakları saçlarımı, zar zor dizginlenmiş bir kontrolün aciliyetiyle sıktı.

Onun kollarından ayrılmayı hiç istemedim.

"Kırılmazsın," diye fısıldadım, sesimdeki kesinliğe şaşırarak. "Ben kırılacak hassas bir şey değilim."

Nefesini dışarı verdi—neredeyse eğlenmiş gibiydi ama kendini zor tutarak nefesini tuttu. Ses içimde titreşti, sanki oraya aitmiş gibi kemiklerime yerleşti. "Hayır," diye onayladı, dudaklarını şakağıma daha sert bastırarak. "Kesinlikle değilsin."

Hafifçe geri çekildi, elleriyle saçlarımı yüzümden geriye itti ve başımı sanki her santimini incelemek istiyormuş gibi yukarı kaldırdı. Kızarmış tenime dokunuşu serindi, parmakları şakaklarımı her ayrıntıyı ezberliyormuş gibi bir hassasiyetle takip ediyordu. Gözlerinin değişmeye başlamasını büyülenmiş bir şekilde izledim; soluk mavi irisleri genişleyip aydınlanarak köşeden köşeye tüm gözlerini kaplayan yumuşak beyaz bir ışıltıyla parladı.

Ve kendimi ona daha da yaklaşıırken, onu daha çok isterken buldum. Dudaklarını benimkine indirmesini, beni, dediği gibi, kendine ait kılmasını istedim. Beni duvara yaslamasını, büyük ellerini yanlarımdan aşağı kaydırmasını ve bu zindanda yaşadığım her anının sadece onunla ilgili olmasını istedim.

Gözleri tamamen ilahi bir şeye dönüşmüş olsa bile, bana ne kadar şefkatle baktığını hala görebiliyordum; sanki paha biçilemez derecede

değerliymişim gibi, sanki yüzüme bakmak için ömürler boyu beklemiş gibiydi.

Yan hücreden Valen'in sesi çaresiz bir emirle yükseldi: "Mireille! Ondan uzaklaş! Hemen!"

Ama geri çekilmek imkansızdı. Ölümün kucaklaması, nazik ama boyun eğmez bir et ve kemik kafese dönüşmüştü. Kaçmak istesem bile, bedenim böyle emirlere uymayı reddederdi, çünkü önümde açılan ilahi varlığa hayran kalmıştım.

Sonra, göğsünden, omuzlarından buz çatlaması gibi bir ses yükseldi ve tüm bedenine yayıldı. Derisi—o kusursuz, soluk yara izleri tuvali—parçalanmaya başladı, yüzeyinde kılcal çatlaklar belirdi. Bunlar yara değil, dikişlerdi, geçmişle yeni ortaya çıkan arasındaki ayrımlardı. Bu çatlaklardan ışık sızdı; sıcak altın veya yumuşak gümüş değil, daha beyaz, daha sıcak, daha temel... yaratılışın ham maddesi.

Gözlerimi kapatmak istedim ama ölümlü maskesi parçalanmaya devam ederken bakışlarımı ondan ayıramadım. Bana değen sıcaklık neredeyse dayanılmaz hale geldi, insandan çok yıldızsal bir sıcaklıktı, ince giysimi yakıp altındaki derimi kavuruyordu. Acıdan çılgılık atmalıydım, kaçmak için çabalamalıydım ama yapabildiğim tek şey, insan maskesindeki her kırılmanın sonsuz derecede daha eski ve korkunç bir şeyi ortaya çıkarmasını büyülenmiş bir şekilde izlemektir.

Hâlâ yüzüme bastırılmış olan parmakları da değişmeye başladı. Dönüşümü hissedebiliyordum... Yeni, sivri bir baskıyla etime bastıran bir keskinleşme, bir uzama.

Onun kendini kontrol etmeye çalıştığını, dönüşümü bastırmak, beni yok etmeyecek kadar yavaş tutmak için vücudunun kaskatı kesildiğini hissettim. Ama ondan yayılan güç dalgası neredeyse dayanılmazdı, her biri bir öncekinden daha güçlü olan dalga dalga içimden geçiyordu.

"Yshera'm," diye mırıldandı, kelimeler göğsünden benimkine, bedenlerimizin birbirine değdiği yere doğru titreşti. "Güzel, cesur kurtarıcım." Ölümün pençeli parmakları korkunç bir incelikle çenemin çizgisini takip etti, dokunuşu ardında ateş izleri bıraktı. O yıldız ışığı gibi gözlerde bir şeyler değişti—belki tereddüt, belki de pişmanlığın hayaleti. "İtiraf etmem gereken bir şey var."

Kalbim durdu, içime yayılan sıcaklık, suya batırılmış metal gibi soğudu. "Ne oldu?" diye zar zor sorabildim, sesim onun engin varlığında yumuşaktı.

“Seni mahvedecek, Mireille!” Valen’in sesi o anı paramparça etti, umutsuz ve ham bir şekilde. “Onun ne olduğunu bilmiyorsun! O yapamaz —”

“Sessiz ol, et tanrısı.” Habercim sesini yükseltmedi, hatta Valen'e bile bakmadı, yine de bu emir taş duvarlara öyle bir güçle çarptı ki etrafımıza toz yağdı. “Konuşma vaktin doldu.”

Gücünün ani oluşu, Valen'i susturma biçimindeki kayıtsız hakimiyeti içimde bir titreme yarattı. Neyi özgür bırakmışım? Şimdi neye tutunuyordum, sanki belirsizlikle sivilaşmış bir dünyada son sağlam şey oymuş gibi? Çok kısa bir an için, Valen'in haklı olup olmadığını merak ettim.

Sonra fark ettim ki, umurumda değildi. Bana söyleyebileceği hiçbir şey seçimimden pişman olmama neden olmazdı. Ağzından dökülen her itirafı affederdim.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, habercim," diye fısıldadım.

Daha da yaklaştı, dudakları artık benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı. Onun sıcaklığını hissedebiliyor, teninin altında gözlerimi acıtan karmaşık desenler halinde atan ışığı görebiliyordum. Konuştuğunda, nefesi tenime değdi, içindeki alevlere rağmen şaşırtıcı derecede serindi.

"Bana haberciniz diyorsunuz," dedi, sesi alçalarak, içinden geçen ilahi titreşime rağmen inanılmaz derecede samimi bir tonda. "Ölüm."

Bir duraklama. Olasılıklarla dolu. Korkuyla dolu.

"Ama ben daha kötüyüm, Mireille. Çok daha kötüyüm."

Etrafımızdaki gölgeler, sanki onun sözlerine karşılık verircesine derinleşti, kalınlaştı. Gözlerinden yayılan ışık daha soğuk bir nitelik kazandı, yüzünü içeriden, buzla kaplı camın arkasındaki bir fener gibi aydınlattı.

"Benim adım," dedi, her hecesi etrafımızdaki taş duvarları titreştirecek bir güçle yankılanırken, "Zorikhael."

Zorikhael. Bu isim hafızamda yankılandı, taş duvarların ardında geçen konuşmaların parçalarını, bana verilmiş ama bu ana kadar tam olarak anlamadığım bilgi kırıntılarını da beraberinde getirdi.

"Ben İlk'im," diye devam etti, sesi her kelimeyle daha da güçleniyordu. "Başlangıç." Sanki kaçmaya çalışacağımdan endişeleniyormuş gibi, direnişe yer bırakmayan bir sahiplenme duygusuyla beni daha da sıkıca kavradı. "Ben Tanrıların Tanrısıyım. Ruhların Koruyucusuyum."

Her başlığı okudukça gözlerim daha da açıldı. Ölüm değil, çok daha temel bir şey. Son değil, başlangıç. Sadece yaşamın ve ölümün değil, bu durumları yöneten varlıkların da yaratıcısı.

Zorlukla yutkundum, kendimi toparlamaya çalışıyordum. "Zorikhael," diye fısıldadım, adını dudaklarımda bir dua, bir yakarış gibi tadarak. Güçlü ve kırılgan bir his veriyordu, aramızdaki havada yankılanıyordu—geçmiş olanla henüz olabilecek olan arasında.

Zorikhael'in bakışları kısıldı, o ışıldayan gözlerinde bana dikilirken neredeyse kırılgan bir şeyin parıltısı belirdi. Gözlerimde bir korku kırıntısı vardı, ama bu korku, omurgamdan aşağıya ürpertiler gönderen bir yoğunluk tarafından gölgede bırakıldı. Kalbim hızla atmaya başladı, her atış kararlılığımı yansıtıyordu.

İçgüdüsel olarak elimi uzattım, parmaklarım hafifçe titreyerek yüzünü aşağıya, kendime doğru çevirdim. Dünya etrafımızda yumuşak bir bulanıklığa büründü, bildiğim her şeyin ağırlığı rüzgârda savrulan küller gibi bir kenara atıldı.

"Korkmana gerek yok," diye fısıldadım, içimde fırtına kopmasına rağmen sesim sakindi. "Hâlâ seni seçiyorum." Her kelime, beklemediğim bir inançla dudaklarımdan döküldü ve sanki bizi sadece iradeyle birbirimize bağlıyormuş gibi kararlılığımı pekiştirdi.

Yüz ifadesi değişti, o ıslıl ıslıl gözlerinin ardında ham bir şey parıldadı; öyle derin bir duygu ki, benim gözlerimin arkasında da gözyaşları birikmeye başladı.

Daha da yaklaştı, aramızdaki mesafe nefes almayı imkansız kılan bir yoğunlukla doldu. Çevremizdeki her şey—zindanlar, Valen, kaçma ihtiyacı—yok oldu, geriye sadece ikimiz bu imkansız yakınlık anında asılı kaldık.

Dudakları yavaşça, neredeyse fısıltı gibi bir temasla, benimkine değdi ve beni tamamen tüketecekmiş gibi bir sıcaklığın içine gömüldüm. Karanlık bir gökyüzünde güneşin parlaması, aksi halde soğuk bir dünyada bir ateş kıvılcımı gibiydi. Dokunuş geçiciydi, faniydi, ama Valen'in bana şimdiye kadar verdiği her şeyden daha fazla umut vaat ediyordu—olan şeyden ziyade olabileceklerin bir tadı.

Zorikhael dudaklarıma fısıldadı: "Ve seni seçiyorum." Sesinin derin tınısı ufukta yankılanan bir gök gürültüsü gibi içimde yankılanarak, duman telleri gibi açılan, kıvrılıp ona doğru uzanan derin bir özlemi ateşledi.

Sonra, birdenbire, parmakları neredeyse takip edemeyeceğim bir hızla hareket etmeye başladı. İşaret parmağındaki pençe, loş ışıpta parıldayarak

boynumdaki tasmanın üzerinden adeta bir kağıdı kesiyormuş gibi geçti, deri onun ilahi gücü altında yarıldı.

Yakam düştüğünde nefesim kesildi, taşa çarpmanın yumuşak sesi herhangi bir çığlıktan daha yüksekti. Yokluğunda hava daha ağır, daha samimi bir hal aldı. Kendimi yeniden çıplak, garip bir şekilde köksüz, geri dönülmez bir şekilde sahipsiz hissettim. Elim içgüdüsel olarak boğazıma gitti, parmaklarım uzun zamandır gizli kalmış olan deriyi okşadı. Sanki havanın kendisi onu yalayıp açmış gibi, ham ve hassastı.

Aramızdaki sessizlik bozuldu.

Valen'in zincirleri taşa çarparak, umutsuz ve uyumsuz bir şekilde, öfke ve korkunun metalik bir senfonisini oluşturdu. Dünya, çarpan bir dalga gibi geri döndü ve onunla birlikte gerçek de ortaya çıktı: Çok fazla oyalanmıştık.

“Gitmemiz gerekiyor. Muhafızlar—” diye başladım ama Zorikhael'in ani gülümsemesi sözlerimi yutturdu.

“Muhafızlar hiçbir şey yapamazlar.” Sesi sakın ve kendinden emindi. “Buradan ayrılacağız, ama kale kapılarından değil.”

Gözlerinde neredeyse eğlenceye benzer bir parıltı vardı, ama artık hiçbir sıcaklık taşımıyordu. Göğsümün derinliklerinde bir korku girdabı kıvrıldı. Bu yeni sessizlikte, bana bakış biçiminde, ensemde bir ürperti hissettim.

Bir şeyler ters gidiyordu.

“Üzgünüm, Yshera,” diye fısıldadı. Uyarısı nazık, neredeyse saygılıydı. “Lütfen beni affetmeni rica ediyorum.”

İçimde bir alarm kıvılcımı çaktı. "Ne için affedeyim?" diye fısıldadım, soru boğazımda düğümlendi.

Cevap vermedi. Ama çenesi kasıldı, gözleri kapandı. Affedilmez bir günah işlemeye hazırlanan bir adamın ifadesiydi bu.

Sonra elini göğsüme bastırdı. Ve nefes alamadan, alarmım harekete geçmeden önce, onu hissettim. Bir çekim. Fiziksel değil, tenime karşı değil, daha derin. Özüme saplanan bir kanca.

Sonra birden koptu.

Öylesine enfes bir acıydı ki, aynı anda yıldızlar ve bıçaklar tarafından öpülmüş gibi hissettim. Elinin değdiği noktada başladı, sonra dışarı doğru yayıldı, damarlarımdan aktı, varlığımın her köşesini öylesine yoğun bir ıstırapla doldurdu ki, salt fiziksel duyumun ötesine geçti.

Onun tutuşuna karşı bedenim gerildi, omurgam imkansız bir şekilde geriye doğru büküldü, sanki benden bir şey koparılmış gibi. Kan değil,

et değil, çok daha temel bir Şeydi. Benden ayrıldığını hissettim—benliğimin bir parçası, çözüm, avuç içlerinden akan su gibi, dokunuşuyla akıp gitti.

Hayır. Hayır, yapmazdı.

Her Şeyden sonra değil.

Onu seçtikten sonra değil.

Ama biliyordum ki... ruhumun geri kalanını da alıyordu.

Çığlığım zindanda yankılandı, öylesine ilkel bir acının sesiydi ki neredeyse insana ait değilmiş gibiydi. En temel düzeyde bir Şeyin kırılmasının, benliğin hiçbir fiziksel işkencenin başaramayacağı bir Şekilde ihlal edilmesinin çığlığıydı. Valen bile, tüm acımasızlığı ve becerisiyle, benim bu kadar derine, bu temel yanıma asla ulaşamamıştı.

Acının sisinin arasından Zorikhael'in gülümsediğini gördüm—acımasız değil, zafer kazanmış bir gülümseme. Değerli bir Şeyi geri alan birinin bakışıydı bu. Boşta kalan eliyle başımın arkasını kavrayarak, beni soyup çıplak bırakmaya devam ederken paramparça olmamı engelledi.

"Sen bana aitsin," dedi sesi çığlıklarımın arasından yankılanarak. "Her zaman bana ait olacaksın."

Göğsümden son ruh parçası da ayrılırken, son ışık da sönerken, acının içinden korkunç bir anlayış yükseldi. Kaçmamıştım. Özgürlüğümü kazanmamıştım. Sadece bir esaret biçimini bir diğeriyle, bir efendiyi bir diğeriyle değiştirmiştim. Valen'in tasmaı Zorikhael'in iddiasıyla, görünür bağ ise daha derine inen, daha uzağa ulaşan görünmez bir bağla değiştirilmişti.

Valen haklıydı.

Ve boşluk beni ele geçirirken, bilincim fırtınada yapraklar gibi dağılırken, üç düşünce, yaklaşan karanlığa karşı parlak bir Şekilde yanmaya devam etti.

Dayanacağım.

Kaçacağım.

Pes etmeyeceğim.

Ve sonra dünya karanlığa gömüldü.

SON SÖZ

ZORIKHAEL

Kollarımda ağırlıksızdı, bedeni hâlâ ölümün son nefesinin yankısını taşıyordu.

Ruhu, dokunuşumun altında birkaç dakika önce, yıldız ışığı kadar yumuşak ve parlak bir şekilde parçalanmıştı ve yırtık temiz olsa da içimde bir yara bırakmıştı. Zincirlerimin hayalet hatırasıyla birlikte kalan bir acı. Onu daha da yakına çektim, son haftalardaki hapis hayatım boyunca bana musallat olan, şimdi bilinçsizce gevşemiş, gümüş benekli gözleri kapalı göz kapaklarının ardında saklı olan yüzünü inceledim.

Küçük tanrıçamın yüz hatları, onu az önce saran şiddete meydan okurcasına sakin bir dinginliğe sahipti. Huzurlu, sanki boşluğa değil, bana teslim olmuştu. Bu bir zafer olmalıydı. Bunun yerine, göğsümden bir delik açılmış gibi hissettim. Onu böyle görmekten nefret ediyordum. Güçlü ve meydan okuyan bir kızdı ve bana bakan o güzel gümüş gözlerini görmek istiyordum, bunu değil...

Alnımı onun alnına yasladım, gözlerim yanıyordu.

Artık hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin ona zarar vermesine izin vermem.

O benimkisiydi.

Yirmi altı yıl boyunca bekledim. Bu zindanların çürümüşlüğünde bağlı ve sessiz kalmıştım, yukarıdaki dünya ise çalkalanıp yıkılıyordu. Yirmi altı yıl karanlık, Aeldrin'in kibri, diğer mahkumların çığlıklarıyla kesilen acı bir yalnızlık. Her günü gardiyanların ayak seslerinin ritmiyle, kalenin çanının uzaktan gelen sesiyle, ölümlü beden katmanlarının altında ilahi formumun yavaş yavaş bozulmasıyla saydım.

Ve Şimdi içimde özgürlük akıyordu, gerçek doğam artık rünler ve büyülerle zincirlenmemiŐti. İlahi g  derimin altında dalgalanıyor, tamamen dışarı fırlamak, bana zorla dayatılan bu insanlık alayını atmak için can atıyordu. Ama onu dizginledim, d n Ő m m n tüm kapsamıyla onun kırılğan bedenini altüst etmek istemedim.

Nefesinin yankıları, sayısız anının ağırlığıyla karışarak, onu kendime doğru bastırdıka beni zamanın koridorlarında geriye doğru çekiyordu. Her kalp atışı, onu ilk gördüğüm anı hatırlatıyordu bana—boşlukta bırakılmış minicik bir yaratık, karanlıktan bana seslenen titrek bir ışık.

Kaderin o minicik, feryat eden parçası, varlığı asla mümkün olmaması gereken bir yeni doğmuş bebek, benim himayeme verilmiŐti. O'ssavayne'de alacakaranlık gölgesine sarılmış halde göründüğü an, doyuramadığım bir açlıkla feryat etti. Nyxis'in kusursuz ve sinir bozucu derecede tanıdık el yazısı, bir suçlama gibi sargılara iliŐtirilmiş bir notta ona eşlik ediyordu.

Okuduğum ilk kelime onun adıydı. Mireille. Bir mucize. EtlenmiŐ ilahi varlık.

Geri kalanı ise çaresizliğin diliyle yazılmış bir emirdi: Onu koruyun, çünkü o benim ve güvende değil.

Gölgeler ve yankılar aleminde bir çocuğa bakamayacağımı hemen anlamıŐtım; her zaman değer verilmesi gerekeni beslemek için gerekli araçlardan yoksundum; yine de, Nyxis'in kayıp sevgisinin bir parçasını elinde tutan yaratığın onu kendi çocuğu gibi kabul edeceğine inanıyordum.

Aeldrin.

Ama yanılmıŐtım. Eiros'un ışığı karanlık ve doyumsuz bir Şeye dönüşmüştü, dokunduğu her Şeyi yutan bir açlığa. Ve  l ml  formunda, Nyxis'e olan saplantısına yenik düşmüş, sevgilisi yerine beni kalenin altına zincirlemiŐ, Vharok'un gücünü onu aramak için kullanırken beni çürümeye terk etmişti. Bütün bunlar olurken Mireille,  l ml  acıların katmanlarıyla örtülmüş bir koruma altında, bir kenara atılmış halde yatıyordu.

Onu tekrar kollarıma bıraktığım an, onun benim olması gerektiğine karar vermiŐtım. Bu sefil yerin ölüm ve çürümesi arasında, paslanmış metalin ve umutsuzluğun kokusu arasında, onun ışığı delip geçmişti. Beni ona daha da yaklaştıran, belki de hiç hissetmediğim vahşi bir koruma içgüdüsünü ateŐleyen bir kor, bir sıcaklık kıvılcımıydı. Onun varlığının özü, o kadar yoğun bir Şekilde bana çağırılmıştı ki, neredeyse nefes alamıyordum.

Yine de, bu farkındalık içimde yankılanırken bile, kendimi mesafeli kalmaya zorlamıştım. Soğuk sözlerle ve gizemli açıklamalarla onu uzaklaştırdım, içgüdülerim onu sahiplenmemi isterken kayıtsızlık duvarları ördüm. İkimiz de bu taş arafta bağlıyken özlemin ne faydası vardı? Sadece onun yıkımıyla sonuçlanabilecek bir bağ kurmak ne kadar acımasız olurdu?

Bu reddin, bu kısıtlamanın bir merhamet olduğuna kendimi inandırmıştım. Benden nefret etmesi daha iyiydi. Özlediği yoldaş olmaktansa, korktuğu haberci olmak daha iyiydi.

Buna nasıl izin verebilirdim? İkimiz de kafeste, ikimiz de sonu görünmeyen bir acı içindeyken, bu alışılmadık, saf ve filtrelenmemiş arzu duyularına nasıl teslim olabilirdim?

Sonra, gece gece, Vharok onun etini parçaladı, ben de onun çığlıklarını ve sessizliğini dinledim ve inşa ettiğim duvarlar onun acısı altında yıkıldı. Kendimi ona uzanırken buldum. Önce kelimelerle, sonra dokunuşumla, nihayetinde aramızdaki bariyeri aşabilecek ne kadar küçük bir parçam varsa onunla.

Sonsuza dek sürececek hüznümlü hayatımızda tamamen onun olmaya teslim olmuştum, aramızda asla taştan daha ince bir engel olmayacağını biliyordum.

İşte şimdi kollarımdaydı.

Adını fısıldadım, heceler dilimde kutsal metinler gibiydi. Pençe gibi parmaklarım çenesinin kıvrımını takip etti, sonra annesinin saçları kadar koyu olan saçlarına kaydı. Gümüş teller şimdi saç tellerinin arasından geçiyor, zindanın loş ışığında parılıyordu. Dönüşümü çoktan başlamıştı.

Mireille beni affetmeyebilirdi. Ruhunu izni olmadan almıştım, uyandığı anda kendi benliğine dair anlayışını paramparça edecektim. Ama benim affedilmeye ihtiyacım yoktu. Sadece ona ihtiyacım vardı. Sadece varlığı bir şekilde kendi ebedi hayatımın eksenine haline gelen bu küçük tanrıçaya.

“Yshera’m,” diye fısıldadım. Ya da belki sadece öyle düşündüm. Kelimeler aynı şekilde yakıcıydı.

Yanımda, hapishanenin içinde Vharok uluyordu. Öfke ve tehlikeli bir umutsuzluğa yakın bir tınıyla dolu bu ses, dudaklarımın seğirmesine neden oldu. Sanki onu geri çağıracakmış gibi, sanki sesinin bir gücü varmış gibi onun adını haykırıyordu.

“Mireille!” Duvarlar öfkesiyle titriyordu. “Zorikhael! Seni paramparça edeceğim!”

Acınası.

Mireille'i kollarımda hareket ettirdim, nefes alışverişi derinleşirken başını omzuma yasladım. Nabızı neredeyse algılanamaz bir ritme düşmüştü. Ölüm değil, ilahi dönüşüme eşlik eden askıda kalmış bir yaşam haliydi bu. Ölümlü bedeni, uyanan ilahi özü etrafında yeniden şekilleniyor, hücreler hiçbir insan formunun barındırmaması gereken bir gücü barındırmak için yeniden yapılandırılıyordu.

Ne kadar sürerdi? Günler mi? Haftalar mı? Daha önce hiç bir tanrıçanın uyanışına şahit olmamıştım. Tüm akrabalarım, iradem ve amacım tarafından şekillendirilmiş olarak, boşluktan tamamen oluşmuş halde ortaya çıkmışlardı. Ve akrabalarımın doğan yarı tanrılar ve yarı tanrıçalar ya doğuştan tanrısallıklarını uyandırmışlardı ya da ölümlü bir hayat yaşayıp ölmüşlerdi. Hiçbir gerçek tanrıça bebeklikten kadınlığa doğru büyümemişti. Hiçbiri yükselmeden önce ölümlü olarak yaşamamıştı.

Dudaklarımı alnına bastırdım; bu, çağlar boyunca böyle duygulardan yoksun kaldıktan sonra yabancı gelen bir şefkat hareketiydi. Teninin dokunuşum altında serinliği hissediliyordu, ölümlülüğün sıcaklığı yavaş yavaş kaybolurken ilahi olan yerini alıyordu. Çok yakında o da benim gibi, yıldızların ve unutulmuş diyarların soğuk ateşiyle yanacaktı.

Ölümlü hayatını hatırlayacak mıydı? Vharok'un ona yaşattığı işkenceleri, çocukluğunun yalnızlığını, taş ve karanlık aracılığıyla paylaştığımız bağ anlarını hatırlayacak mıydı? Yoksa bu anılar, tanrılığının yükselen güneşi karşısında yok olup gidecek miydi?

Onun beni unutması, bizi unutması düşüncesi, kadim kalbimde rahatsız edici bir korku hissi uyandırdı. Hatırlamasını istiyordum. Hatırlamasına ihtiyacım vardı. Sadece acıyı ve ihaneti değil, karanlıkta paylaşılan nazik sözleri, elinin parmaklıkların arasından elimi nasıl aradığını, her şeye rağmen aramızda büyüyen güveni de.

Onu daha sıkı tuttum, sanki tutuşum onun anılarını bu aleme bağlayabilirmiş gibi. Sanki onu sadece ilahi bir güçle değil, bu zindan duvarlarının ortak deneyimiyle de kendime bağlayabilirmişim gibi.

Vharok'un kükremeleri şiddetlendi, araya metalin gerilme sesi karıştı. Onu tutan rünlerle işlenmiş kelepçe gevşemedi—kadim büyüünün hâlâ sıkıca tuttuğunu hissedebiliyordum—ama öfkesi ona bu kısıtlamaların içerebileceğinden daha fazla güç veriyordu. Kısa süre içinde özgürlüğüne kavuşacaktı. Belki de Mireille'in dönüşümünü tamamlaması günler sürerken, bu saatler içinde kurtulacaktı.

Önemli değil. O zamana kadar buradan çok uzaklaşmış, benim krallığımın güvenli sınırları içinde olmuş olacağız; orada, Et Tanrısı olarak tüm gücüne rağmen Vharok bile davet edilmeden bizi takip edemezdi.

Mireille'in yüzüne bir kez daha baktım, yakında değişmeye başlayacak olan ölümlü özelliklerini ezberledim. Annesinden miras aldığı yüksek elmacık kemikleri. Bilinci kapalıyken bile inatçı çene yapısı. Tanrısallığı işaret eden ışıltının ilk belirtilerini gösteren tenine değen kirpiklerinin zarif kıvrımı.

"Yakında, Yshera," diye mırıldandım, bu sevgi sözcüğü dudaklarımdan bir dua gibi döküldü. "Yakında her şeye sahip olacaksın."

Hapishaneden çıkarken Mireille'i kucağıma alarak Vharok'a döndüm. Tek kelepçeye karşı vücudu gerilmişti, metalin ete saplandığı bileğinden kan akıyordu, yüzü öylesine mutlak bir öfkeyle buruşmuştu ki, yüz hatları hayvani bir şeye dönüşmüştü. Zindan ayaklarımın altında titriyordu; koruma büyülerini, rünleri, zayıf ölümlü yapısı artık beni tutamıyordu. Gücüm sabitlendi, artık titreşmiyor, sürekli bir dalga gibi içimden akıyordu; kafese kapatılmaya zorlandığım bedenim artık özgürce ayakta duruyordu.

Vharok'un öfkesi, kollarımda Mireille'i gördüğü anda yatıştı; onu saran amansız çılgınlık, yerini daha çok bir tür şaşkınlığa bıraktı. Nefesinin boğazında düğümlendiği anı görebiliyordum. Dudakları aralandı, gerçeği anladığı anda sert bir hırıltı çıktı ağzından.

"Ne yaptın?" Sesi çatladı, gerginliği taşa çarpan cam gibi paramparça etti. "O...?"

Onun dramatik tavırlarına sııttım, daha fazla alay etme dürtüsüne direndim. "Ölmedi," diye soğukkanlılıkla cevap verdim, ses tonum onun hissettiği karmaşaya karşı buz gibi bir kayıtsızlıkla doluydu. Bakışlarım onun sakini yüzüne döndü, parmak uçları göz kapaklarının üzerinde gezindi, açılmalarını umarak.

"Nasıl ölmedi, Khael?" diye sordu Vharok, sesi yükselerek, umutsuzlukla karışık bir şekilde. "Onu hissedemiyorum. Gitti."

"Gitti mi?" diye inanmaz bir şekilde tekrarladım, tam karşımda duruyordu. "Ölümlü olduğuna mı inanıyordun?" Ağzımdan bir kahkaha çıktı, inanmazlık kahkahanın içinden yankılanıyordu.

"Akılsız değilim kardeşim," diye karşılık verdi öfkeyle. "Aeldrin'in piç kızının ilahi kanı olduğunu biliyordum—onun yarı tanrı annesini ararken yeterince kan döktüm." Bir hırıltı çıkardı, ilahi gücü onu tutan kelepçedeki

r nlere karşı bastırıyordu. “Ama o asla yükselmedi. O sadece uyuyan bir yarı tanrıça, neredeyse  l ml .”

Donakaldım, bakışlarım ona dikildi. Onun kim olduğunu bilmiyor muydu?  ırpınmaya devam etti, kelepçenin etine saplandığı yerden sürekli kan akıyor, ayaklarının dibinde küçük bir kan birikintisi oluşturuyordu.

Bilmiyordu. Gerçekten bilmiyordu.

Dudaklarımdan keskin bir kahkaha daha döküldü. “Ah, Vharok,” sesim alaycı bir tonda, “O ‘sadece’ bir şey değil. O her şey.” Sözlerimi sindirmesi için durakladım. “Gözlerini gerçekten tanımadın mı? Başka kimin gözleri yıldızları andırır, kardeşim?”

Vharok’un yüzünde belirsizlik, hatta korku belirdi. Kollarımdaki Mireille’in baygın bedenini incelerken kelepçeye karşı verdiği mücadele yavaşladı; siyah gözleri, saçlarındaki gümüş telleri ve teninden yayılmaya başlayan, onu tamamen ilahi kılan ince ışıltıyı izlerken kısıldı.

“Hayır,” diye fısıldadı, kelime neredeyse duyulmuyordu. Sonra daha yüksek sesle, giderek artan bir dehşetle. “Hayır. O yapamaz— Bu mümkün değil—”

“Hayır mı?” diye sordum, yüzünde beliren anlayışı bir veba gibi izlerken. “İşkence ettiğin, kırdığın, kendine mal ettiğin kadın,” diye duraksadım, kelimelerin aramızda zehir gibi yerleşmesine izin vererek, “o da en az senin kadar, hatta senden daha g   l  olacak.”

Cevap olarak dişlerini gösterdi, bu bir yanıt değil, bir meydan okumaydı. Hareket o kadar sıradan, o kadar hayvaniydi ki, tekrar gülmeden edemedim.

“Bundan bıktım,” diye sııttım, Mireille’i başını göğsüme daha yakın olacak şekilde yerleştirerek. “Yapılacak çok şey var—yargılanacak ruhlar, planlanacak intikam, tapılacak küçük bir tanrıça.” Sahte bir i  çekişle, “Bu yalnız zamanın tadını çıkar kardeşim. Belki de her zaman yaptığım gibi senin karışıklıklarını temizlerken sen de seçimlerin üzerine düşünebilirsin.” dedim.

Ona göz kırptım ve arkamı dönerek dikkatimi etrafımızdaki yapıya çevirdim.  ırpınışları giderek daha da şiddetlenirken, artık k r bir öfkeyle değil, paniğe daha yakın bir duyguyla beslenen kükremesi ham ve vahşi bir hal aldı.

Sonra gücümü serbest bıraktım.

Zindanın kalbi karardı, eski taşlar arasındaki harç ufalandı. Yüzyıllardır taşıdıkları ağırlık aniden dayanılmaz hale gelince destek kirişleri inledi.

Ve ruhlar. Ah, ruhlar. Onlara uzandığım her an bana geldiler, hepsi. Mireille'in acılarına göz yummuş her muhafız. Arkasından acımasız sözler fısıldamış her hizmetçi. Tuhaflığı yüzünden onu dışlamış her soylu. Onları, yukarıdaki kalenin her yerine dağılmış halde hissedebiliyordum, bilincimin giderek artan karanlığında titreyen küçük bilinç alevleri gibi.

Soğuk bir ateş dalgasıyla bana geldiler, çığlık atarak, parçalanarak, nefesin rüzgara karışması gibi içime karıştılar. Bazıları son anlarında neler olduğunu anladı. Dehşetlerini, keskin ve tatlı bir şekilde dilimde hissettim. Diğerleri ise anlamadan önce söndüler, ruhları ölümlü bedenlerinden, ölen bir çiçeğin yapraklarının zarif bir kolaylıkla ayrılması gibi.

Eski muhafız Eris, ilk giden oldu. Onu üç koridor ötede, kılıcı çekilmiş halde yıkımın seslerine doğru koşarken buldum. Ruhu yıpranmıştı ama gerçek kötülükle lekelenmemişti. Ona hızlı bir geçişin onurunu tanıyarak, onu nazıkçe tükettim. Genç Finn, karışık bir dehşet içinde öldü, çökmekte olan saraydan kaçmaya çalışırken ruhu parçalandı. Tavin'in geçişi ise ikisinin arasında bir yerdeydi, teslimiyetle karışık bir rahatlama içindeydi, sanki bir kısmı bu sonu uzun zamandır bekliyordu.

Üstümüzde, Vareth'in kendisi çökmeye başladı. Sadece zindan değil, sadece kale değil, yalanlar ve ilahi hapis üzerine kurulmuş olan tüm krallık da yıkılıyordu. Toprağın uyanışına tepki verdiğini, toprağın kendisini kadim kaostan şekillendireni hatırladığını hissedebiliyordum. Binalar çatladı ve çöktü. Sokaklar бүkүldü. Serbest bırakılan ilahi gücün ağırlığı altında gerçeklik çökerken, havanın kendisi incelmış gibiydi.

Ama Vharok değil. Henüz değil.

Bir zamanlar dostum olan, kardeşim gibi gördüğüm, bana ihanet eden kişiye baktım ve gözlerinde dizginsiz bir nefretin belirdiğini gördüm. Gücünden o kadar emindi, zaferinden o kadar emindi ki. Temel bir gerçeği unutmıştı.

Ben onun Tanrısıydım.

Ne yazık ki, onunla aynı küllerden doğduğum için onu bir düşünceyle yok edemezdim. Ama varlığının geri kalanını dayanılmaz derecede rahatsız edici hale getirebilirdim.

Etrafımızdaki duvarlar çatladı, sonra katlandı, başka bir alemden gelen ışık, dünyalar arasındaki eriyen bariyerden sızarken sise dönüştü. Gümüş ve gölge birbirine karıştı, hapishanemizin ufalanan taşlarının etrafında sıvı gece gibi aktı. Benim alemim. Zamanın anlam kazanmadan önce hüküm sürdüğüm alan, on yıllarca süren ayrılıktan sonra beni çağırıyordu.

Arkamda, nasıl kullanacağımı çoktan unuttuğum kanatlar gibi açılan bir yarık vardı; olasılıklarla dolu, gerçeklikler arasında dalgalanan bir geçit. Onun aracılığıyla, egemenlik alanımın manzarasını hissedebiliyordum. Kemik ve gölgeden katedralim, sonsuz karanlığa doğru uzanan tonozlu tavanlar, efendisinin dönüşünü bekleyen gece yarısı kanayan bir taht.

Vharok, yarığı görünce gözleri faltaşı gibi açıldı, bakışlarındaki öfke yerini dehşete bıraktı. "Onu oraya mı götüreceksin? O'ssavayne'ye mi?"

"Elbette. Benim alanımda hiçbir şey ona kasten zarar vermez," diye yanıtladım, sesim daha da sertleşerek, onun veya başkasının ona zarar vermesine asla izin vermeyeceğimi anlamasını istedim. "Orada hiçbir şey onu kafese kapatmaz, boyun eğmesini talep etmez, onu olduğundan daha aşağı bir hale getirmeye çalışmaz."

Dikkatimi ona yönelttiğimde, yarıktaki kıpırdanmaları hissettim; gölgeler hevesli yılanlar gibi kıvrılıyordu, kemik kemerler beklentiyle parıldıyordu. Ev. Ölümlü taşın içinde bunca yıl hapsedildikten sonra, diyarım bana kendi açlığımla eşleşen bir açlıkla sesleniyordu.

Kale üzerimizde inliyordu, taş ve ahşap kaçınılmaz çöküşe teslim oluyordu. Uzak koridorlarda muhafızlar bağıırıyordu, imkansızı gördükleri için sesleri dehşetle incelmışti, ben de onların ruhlarını aldığımda bağıırışlar sustu. Vareth'in temelleri çözülüyordu, ilahi uyanışın merkezinde gerçeklik çarpıtılıyordu.

"Bunun için senden nefret edecek," diye ısrar etti Vharok, sesi titreyerek. "Ruhunu aldığın için. Onu asla olmak istemediği bir şeye dönüştürdüğün için."

İçimde istenmeyen ve alışılmadık bir şüphe kıvılcımı belirdi. Acaba o da mı öyle yapacaktı? Bana o kadar güvenle bakan gümüş benekli gözler şimdi tiksintiyle mi dolacaktı? Hapishane parmaklıklarının arasından elimi arayan el şimdi dokunuşumdan mı geri çekilecekti?

Şüpheyi bir kenara bıraktım. Böylesine büyük bir değişimin eşiğinde olduğumuz şu anda, şüpheyeye yer yoktu.

Ona karşı olan hatamı telafi etmek için kalan zamanım vardı.

"Belki," diye kabul ettim, bu itirafımla kendimi bile şaşırttım. "Ama o özgür olacak. Senden özgür, acıları üzerine kurulu bu krallıktan özgür, ölümlülüğün sınırlamalarından özgür."

Vharok'un kahkahası kırılıyordu, gerçek bir acıyla karışmıştı. "Ve bunun yerine sana bağlıyım. Bu nasıl özgürlük?"

Alaycı bir şekilde güldüm. Bana onun özgürlüğünden bahsetmeye nasıl cüret ederdi?

“Onu benim kollarıma sen getirdin kardeşim,” dedim, gerçeğin bir bıçak gibi keskinleşmesine izin vererek, sözler herhangi bir fiziksel yaradan daha derine iniyordu. “Her işkence anında, dökülen her damla kanla onu buna hazırladın. Uyandığında senden intikamını almasına izin vereceğim ve o zaman gerçek özgürlüğün onun üzerinde nasıl bir şey olduğunu göreceksin.”

Yüz ifadesi paramparça olmuştu; korku, öfke ve keder, ölümlü ve ilahi arasında sıkışıp kalmış yüz hatlarında birbiriyle çatışıyordu. "Khael—" diye başladı, ama yalvarışlarına ya da tehditlerine hiç ilgi duymadım.

Ondan, beni hapseden hapishaneden, yaratıcısını unutmuş ölümlü alemden yüzümü çevirdim. Mireille kollarımda hafifçe kıpırdandı, yüzü göğsüme yaslandı, sanki bilinçsiz halde bile kime ait olduğunu biliyordu.

Mireille kucağımda, yarıktan geçerek alemler arasındaki eşiği aştım. On yıllarca süren yokluğa rağmen his tanıdıktı; tıpkı çalkantılı sulardan durgun derinliklere, kaostan mükemmel düzene geçmek gibiydi. Benim alemimin havası ikimizi de sardı, serin ve davetkar, kadim bir gücün kokusuyla doluydu.

Arkamızda Vareth yıkılıyordu. Yarık kapanmaya başlarken bile bunu hissedebiliyordum. Taşlar toza dönüşüyor, hayatlar fırtınada mumlar gibi sönüyor, bir krallık bir zamanlar şekillendirdiğim hiçliğe geri dönüyordu. Ve tüm bunların ortasında, ilahi öfkenin berraklığıyla boyutları aşan Vharok'un öfkesi bizi takip etti; kayıp ve nefret çılgılığı, yarık tamamen kapanmadan önce ölümlü dünyadan gelen son sestti.

Ve yıldızlar onun adına eğilip gölgeler diz çökmeyi öğrendiğinde, o da uyanıp kaderini sahiplenecekti.

YAZARIN NOTU

Sevgili okuyucum—

Bu sayfaya ulaşıtıysanız, Mireille'in önüne konulan her zincire, her gölgeye, kaderin her acımasız eline katlandınız demektir. Tanrılarla ve canavarlarla arkadaşlık ettiniz ve yine de her sayfayı çevirdiniz.

Souls in Ruin'i yazmaya ilk başladığımda, bunu kimsenin okuyup okumayacağını bilmiyordum. Sadece yazmam gerektiğini biliyordum... kendi gölgelerimden kurtulmak, kırık dökük şeylerden anlam çıkarmak, yıkımın bile güzel olabileceğini kendime fısıldamak için.

Ve şimdi buradasınız. Bu kitabı ellerinizde tutuyorsunuz, bu karakterleri kalbinizde taşıyorsunuz. Bu, kelimelerin asla ifade edemeyeceği kadar çok şey ifade ediyor. Teşekkür ederim. Zamanınız, gözyaşlarınız, hikaye tarafından yıkılmaya ve yeniden şekillenmeye istekli olmanız için. Yeni bir yazara sesini duyurma onurunu verdiğiniz için teşekkür ederim.

Ve bu sadece başlangıç. 2. ve 3. kitaplar çok yakında geliyor, yıkımdan sonra ne olduğunu ortaya çıkarmaya hazır. Umarım Mireille'in karanlığın derinliklerine, kaderin içine, hayatta kalmanın eşiğinde ne bekliorsa ona doğru giden yolculuğunu takip edersiniz.

O zamana kadar lütfen yabancılaşmayın. Eğer bu kitap sizi mahvettiye, bağırmaya, ağlamaya ya da sadece hayatta kaldığınızı bana bildirmeye ihtiyacınız varsa, iletişime geçin. Sosyal medya hesaplarım her zaman açık. Sizin gibi okuyucular sayesinde yazıyorum ve yazmaya devam edeceğim.

*Aşk ve yıkımla,
Jacqueline White*

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, eşime: Aylarca tanrılar ve yıkım hakkında mırıldanmalarımı dinlediğin için teşekkür ederim. Geç saatlere kadar süren gecelere, ihmal edilen akşam yemeklerine ve sürekli "sadece bir bölüm daha" bahanelerime katlandın. Senin sessiz ve istikrarlı desteğin olmadan bunu başaramazdım.

Sevgili kardeşime: Çok uzun bir süre boyunca olay örgüsündeki sürprizler hakkında travma dolu dertlerimi anlatırken bana ücretsiz terapistlik yaptığın için teşekkür ederim. Telif hakkı almaya hak kazanmış olabilirsin (şaka yapıyorum (biraz da olsa)). Seni çok seviyorum.

Sevgili dostlarım ve ailem: Cevap vermediğim mesajlar, "Yarın ararım" yalanları ve ortadan kayboluşum için çok özür dilerim. Bu kitabı resmi özür mektubum olarak kabul edin.

Editörüme: Bu el yazmasının içine benimle birlikte dalmayı kabul ettiğiniz için bir sihirbaz, bir aziz ve muhtemelen bir mazoşistsiniz. Benim kaosumu okuyucuların gerçekten anlayabileceği bir şeye dönüştürdüğünüz ve her zaman, her zaman en büyük destekçilerimden biri olduğunuz için teşekkür ederim.

Kapak tasarımcım: Senin azmin, bana olan inancın ve inanılmaz sanatsal yeteneklerin olmadan bunların hiçbirini başaramazdım. Dünyanın en iyisini ve daha fazlasını hak ediyorsun.

Beta okuyucularıma ve sokak ekibime: Hepiniz en iyi anlamda çılgınsınız. Benimle birlikte çılgılık attığınız, yazım hatalarımı yakaladığınız ve bu hikayeyi sanki işinizmiş gibi tanıttığınız için teşekkür ederim. Yalnız yazma mağaramı çok daha gürültülü ve çok daha aydınlık hale getirdiniz.

Ve son olarak—Souls in Ruin'i eline alan her bir okuyucuya: Bu yolculuğu (çoğunlukla) akıl sağlığımı koruyarak atlatmamın sebebi sizsiniz. Tüm kan, ter ve kafein harcamalarımın karşılığını verdiğiniz için teşekkür ederim.

SoulBound Serisi ve Jacqueline White'ın gelecekteki çalışmaları hakkında daha fazla bilgi için kendisini Instagram ve TikTok'ta bulabilirsiniz.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM